

Giới thiệu Nhật Ký AB

Thể loại: Hiện đại, oan gia

Convert: Daisy_chrys

Editor: Sam, sassy

Beta: Sam

Poster: nyan_neko

Độ dài: 12 nhật ký + 2 ngoại truyện

Nếu một nhà văn có lương sách bán chạy nhưng tính cách hướng nội, làm việc độc lập gặp phải một biên tập viên tính tình cổ chấp và kiên nghị sẽ ra sao?

Tất cả không đơn giản như hai người hành tinh khác chống lại nhau như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nhân vật

Bước vào văn phòng mỗi sáng thứ hai tâm trạng của tôi luôn không tốt, hôm nay cũng không ngoại lệ. Đầu tiên là bị ông chủ gọi đến giáo huấn một phen, nói rằng nội dung của bản thảo không giống như đã định, thúc giục bản thảo, kiểm tra bản thảo, anh ta vẫn đang lo liệu chính sách “Đại bổng gia kim nguyên” (nói trắng ra, là một tát vào mặt của cái giá để được ăn ngọt), ngoại trừ việc gặt đầu, một câu dư thừa tôi cũng không nói.

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới từ “nhân vật” này, mỗi người trong chúng ta, mỗi ngày đều đóng những vai diễn khác nhau, sinh sống trong cùng một thế giới nhưng thật ra lại khác biệt. Ở trước mặt cha mẹ là đứa bé không kiên nhẫn nhưng vẫn duy trì nụ cười trên môi, ở trước mặt ông chủ là cấp dưới dám tức giận lại không dám nói, ở trước mặt bạn bè muốn kể khổ nhưng cuối cùng thường hay lựa chọn giả dạng thành đứa ngốc như không có việc gì, ở trước mặt người yêu... Ồ, tôi không biết, tôi nghĩ tạm thời tôi không có tư cách phát biểu ý kiến. Tóm lại, chúng ta không ngừng thay đổi thân phận, quan niệm ngày càng giả dối, nhưng hành động càng ngày càng chân thật, thậm chí ngay cả khi cô đơn cũng không nhịn được mà tự mình đóng một vai để làm hài lòng bản thân —— Trời à, tôi bỗng nhiên phát hiện, đối với người phụ nữ 30 tuổi mà nói đúng là chuyện rất bình thường, nghe ra có phải thật đáng buồn hay không?

Chẳng qua, tôi sợ rằng ngay cả thời gian bị thương cũng không có, đã mười giờ, nếu tôi không bắt đầu làm việc nên làm thì sẽ có người muốn giết tôi. Không biết có phải là vì trời mưa cho nên tôi đặc biệt oán than...

Hãy để mưa trút xuống đi...

Alpha】

Lương Kiến Phi xê dịch đôi chân, cô chần chờ một giây đồng hồ, sau đó ấn nút “Đăng bài viết”, màn hình máy tính đầu tiên trở nên trắng xóa, sau đó là những dòng chữ cô vừa gõ vào liền xuất hiện trên nền trắng của màn hình, phía trên cùng bài viết có một hàng chữ phông lớn in đậm màu đen: Nhân vật.

Cô không nhớ được khi nào thì bắt đầu nổi lên loại phong trào kết giao bạn bè trên trang web, những người quen thuộc và không quen thuộc đã từng xuất hiện trong cuộc sống của cô bắt đầu giống như bầy ong bay về tổ, đến hộp thư của cô mà yêu cầu thêm bạn. Sau khi trải qua cảm giác mới mẻ ban đầu, cô không hề vì “*Cửu biệt trọng phùng**” mà thấy vui sướng, ngược lại càng buồn hơn như là mất đi, nhớ lại tất cả quá khứ, cô cảm thấy thời gian trôi qua còn nhanh hơn sự tưởng tượng của cô.

(*) xa cách nhiều năm nay được gặp lại

Năm nay bước vào tuổi ba mươi, cô bắt đầu viết nhật ký trên Internet. Cô chưa từng viết qua nhật ký, lúc cô vẫn là một thiếu nữ, xung quanh đều là những cô gái có đầy tâm sự trong cõi lòng dùng đủ loại sổ tay đa dạng ghi chép lại “Từng li từng tí về cuộc sống”, nhưng cô không có loại tâm tình này, khi đó cô đang bận rộn trải nghiệm một loại khác của đời người từ những cuốn sách, căn bản không có thời gian để ghi lại cho chính mình. Bây giờ, những cô gái năm đó vội vàng trở thành người vợ, người mẹ, họ cần phải đóng vai cho từng nhân vật thật tốt, chỉ có cô còn rất nhiều thời gian cho bản thân, dùng lời của một người bạn tốt nào đó mà nói chính là: nếu không viết một cái gì đó dường như là một sự lãng phí.

Cô không biết có bao nhiêu “bạn bè” sẽ thật sự đọc “nhật ký” của cô, nhưng cô không thêm để ý, dù sao cũng không phải viết cho người khác xem, đây chỉ là một loại phản ứng với cuộc sống, có cay đắng có ngọt ngào, cô cần nói ra cảm nhận ở trong đáy lòng mà thôi.

Cô là một trong số ít người không dùng tên thật trên trang web, cho nên bản thân cảm thấy kỳ quái với việc bạn cũ “thất lạc” nhiều năm làm sao ở giữa “biển người mệnh mông” mà tìm được cô, chẳng lẽ là vì cô đăng lên ảnh chân dung sao?

“Làm sao có thể được!” Chị họ của cô Thang Đình nói.

“?”

“Nguyên lý này rất đơn giản, chính là em cùng một số người trở thành “bạn thân”, những người này với những người khác trở thành “bạn thân”, vì thế những người khác đó có thể theo những người này là tìm được em rồi.”

Lương Kiến Phi nghe ra thì choáng váng đầu óc, nhưng mà cuối cùng cô vẫn miễn cưỡng chấp nhận cách nói của chị họ: nói cách khác, càng ngày càng nhiều người sẽ lần theo đó mà tìm được cô.

Nghe ra rất...khủng bố!

Có đóng trang web, cầm lấy tách cà phê màu đỏ thẩm uống ừng ực mấy ngụm, rồi mới đi đến kết luận quyết tâm vào cơn mưa phùn của buổi sáng đầu đông mà đến “Công ty xuất bản biên tập” làm tròn vai diễn này.

Cô nhìn chằm chằm vào lịch để bàn đặt cạnh màn hình máy tính, cô hít sâu một hơi rồi cầm lấy điện thoại ấn xuống một dãy số, trong thời gian chờ đợi hơn mười giây, cô thử thuyết phục bản thân dùng một giọng điệu ôn hoà để bắt đầu cuộc trò chuyện này.

“A lô?” Một giọng nam trầm thấp từ đầu dây điện thoại bên kia truyền đến.

“Xin chào,” cô cố gắng làm cho tiếng của mình như đang mỉm cười, “Xin hỏi bản thảo viết thế nào rồi?”

“....” Đối phương trầm lặng một hồi.

“Tuần trước và tuần trước nữa tôi đều nhắc nhở anh, về chuyện xuất bản truyện ngắn cho công ty của chúng tôi để đăng lên bản tạp chí số tới, tôi nghĩ tôi đã nói qua với anh, ngày nộp bản thảo là...” Cô đưa tay kéo lịch để bàn qua, xác nhận thời gian, “Bản in tuần thứ ba, cũng chính là ngày mốt.”

“À,” tiếng của người đàn ông mang theo giọng mũi dày đặc, “Tôi sẽ cố gắng.”

Kiến Phi mấp máy môi, tiếp tục duy trì giọng điệu lịch sự: “Không phải cố gắng, mà nhất định phải giao bản thảo đúng thời gian.”

“Ừm...” Người đàn ông lơ đãng.

Cô bắt buộc chính mình không được ném điện thoại.

“Đúng rồi...” Người đàn ông bỗng nhiên trở nên nghi ngờ.

“?”

“Cô là ai?”

“....”

Sóng điện từ của hai bên quả nhiên có bầu không khí đọng lại trong khoảng thời gian ngắn, dù cho cơn mưa mùa đông ở ngoài cửa sổ lạnh đến trong xương cốt, nhưng mà tiếng cười cũng lạnh lẽo kia có thể phát ra từ nơi sâu nhất trong cô họng ——

“Ha ha, ha ha...”

“Lương Kiến Phi?....”

“Ừ.....anh nói đi.” Lúc này đây, âm thanh của cô từ chỗ sâu nhất của xoang mũi vọng lại.

“Mua cho tôi hai chén mì vằn thắn nhỏ, tốt nhất là đưa đến trước mười một giờ.”

“....” Cô há hốc miệng, nhưng sợ rằng sẽ nằng chừ người, vì thế cô lại bắt buộc chính mình ngậm miệng lại.

“Cô còn bốn mươi phút. Gặp lại sau.” Giọng nói của anh thật sự nghiêm túc giống như vừa tuyên bố một mệnh lệnh.

Cúp điện thoại, Kiến Phi càng thấy tâm tình suy sụp hơn. Đấu tranh vài phút, cô vẫn đứng lên, mặc áo khoác ngoài, trên lưng đeo ba lô rồi mở cửa xông ra ngoài.

Đầu dây bên kia là người đàn ông tên Hạng Phong, các nhà bình luận sách đều nhất trí cho rằng bây giờ anh là một trong những nhà văn nổi tiếng của dòng tiểu thuyết trinh thám, vô số sự nhiệt tình của độc giả cũng gián tiếp chứng minh cho điểm này rồi. Mấy năm gần đây, mỗi một quyển sách của anh đều lọt vào top 10 của bảng xếp hạng doanh số bán hàng, xứng với cái tên tác giả bán chạy nhất.

Thông thường, mối quan hệ giữa tác giả và biên tập rất tế nhị, đặc biệt là tác giả bán chạy nhất, bọn họ là một công ty xuất bản luôn cố gắng phấn đấu. Lúc Hạng Phong còn chưa có tên tuổi, ông chủ của Kiến Phi tại công ty xuất bản này có con mắt tinh tường nhận thức anh hùng, mặc dù xuất bản một hai quyển rồi vẫn không có tiến triển, nhưng ông chủ không bỏ cuộc. Ngay sau đó, nhà văn trẻ tuổi, năm ấy hai mươi tám tuổi, nhờ vào phần thứ ba của bộ tiểu thuyết mà có được mức độ yêu thích chưa từng gặp trước đây trong giới tiểu thuyết trinh thám. Năm, sáu năm tiếp theo, sách của anh dần dần đã có định với đại danh từ tiểu thuyết bán chạy nhất, bản thân anh cũng trở thành nhà văn viết truyện trinh thám đứng đầu trong việc đặt hàng. Điều đáng mừng chính là anh không lộ ra khuôn mặt vụ lợi, ngoại trừ thỉnh thoảng giao bản thảo cho một số chuyên mục ở bên ngoài, tất cả tác phẩm đều uỷ thác tại công ty xuất bản của Kiến Phi, hơn nữa theo như cô biết anh chưa bao giờ yêu cầu tăng cao tiền bản quyền tác giả.

Ở trong mắt ông chủ, anh là một tác giả đáng tin cậy, trong mắt giám đốc là lợi ích lớn nhất của công ty, nói không chừng ở trong mắt của độc giả là “Thần” —— nhưng Kiến Phi muốn nói là, cô không thích anh, tuyệt đối không!

Cần gạt nước không biết có phải là do quá lâu năm mà âm thanh gạt nước trên kính xe phát ra tiếng “xèo xèo”, không đến mức chói tai, nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy khó chịu khó mà nói ra. Khi Lương Kiến Phi đang chờ đèn đỏ thì cô gọi một cuộc điện thoại, là gọi đến cho ông chủ cửa hàng văn thần nằm gần khu nhà ở của Hạng Phong, cô cũng không nói mình là ai, chỉ nói muốn ba chén văn thần nhỏ, đôi phương không biết có nghe rõ hay không, qua loa vài câu rồi cúp máy. Cô lái chiếc xe SUV màu xanh đậm trong cơn mưa đang bao phủ thành phố, cứ như vậy trong nháy mắt, cô giống như không biết mình cuối cùng đang làm gì để tồn tại trong một thành phố lớn như vậy, cô cảm thấy bản thân như một hạt bụi khiêm tốn mà thôi, thế nhưng trong đáy lòng cô có một âm thanh, chỉ bảo cô đi về phía trước, không thể lùi bước.

Chiếc xe SUV đậu bên cạnh một hẻm nhỏ dơ bẩn, trong chỗ rẽ có một cửa hàng thức ăn, Lương Kiến Phi hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với ông chủ đang ở trước cửa hàng đối diện, ông chủ ngẩng đầu lên, để cho cô gái nhỏ đưa tới ba túi đồ ăn —— đúng là văn thần mà cô muốn. Lương Kiến Phi chuẩn bị sẵn tiền lẻ giao cho cô gái kia, tay cô gái bởi vì cái lạnh đầu đông mà đã rét cóng có chút đỏ lên, khiến cho người ta thấy đau lòng, cô lộ ra nụ cười bày tỏ sự cảm kích vừa nói “Cảm ơn”, cô gái cũng gạt đầu, nhưng về mặt lại không phân rõ là niềm nở hay là vẫn còn tê liệt.

Lương Kiến Phi một lần nữa đạp chân ga lên đường, cô nhanh chóng đến nơi, là cao ốc có hai toà nhà đứng song song cạnh nhau, cô chạy xe vào ga ra trong lòng đất, mười phút sau cô xuất hiện trước cửa nhà Hạng Phong.

“Đến đây.....” Bên trong cánh cửa có một âm thanh nặng nề vang ra.

Qua một hồi lâu cửa mới được mở ra, lúc Lương Kiến Phi ngẩng đầu thì không khỏi ngỡ ngàng —— giờ phút này, nhà văn bán chạy nhất nổi tiếng của chúng ta đang bao bọc một tấm chăn lông rất dày trên người, đôi mắt anh sưng phù biến thành màu đen, trong mắt tràn ngập tơ máu, râu ria dưới cằm và hai bên má nhìn qua rất chướng mắt, bờ môi khô khốc, thậm chí có chút trắng bệch.

“Tôi biết anh gần đây đi trên con đường của nghệ sĩ suy đồi,” cô vào cửa, không có một chút ý tứ muốn thay giày, cho dù Hạng Phong lấy ra một đôi dép lê từ trong tủ giày vứt trên mặt đất, cô cũng không may mắn có dự định cởi ra đôi giày boots màu đen mới kia, “Nhưng mà, cũng không cần thực hiện triệt để như vậy, anh là nhà văn, không phải là diễn viên phái cá tính.”

“Tôi có thể đem những lời của cô coi như là một lời khen ngợi không có trọng điểm về ngoại hình của tôi không?” Anh chẳng để ý đến cô, tự ý cầm lấy cái túi trong tay cô rồi đi vào phòng bếp.

Cô mở miệng tươi cười, dùng một chút rồi nói: “Đương nhiên —— không thể.”

Hạng Phong tháo chiếc túi ra, trong nháy mắt liền nhíu mày, sau đó hai tay anh chống trên mặt bàn bằng đá cẩm thạch nhìn chăm chăm vào cô.

“?”

“Tôi không ăn hành —— cô biết rõ điều đó!” Về mặt của anh gần như đang nổi giận.

Nhưng cô biết anh không phải, anh chỉ là.....tâm tình rất tệ.

Cô không giải thích, chỉ lập tức đi qua mở ra một cái ngăn kéo nào đó trong phòng bếp lấy ra một chiếc thìa bạc, bình tĩnh nói: “Có lẽ là tôi đã quên, không cần phải gào thét với tôi, tôi giúp anh lấy ra là được.”

Nói xong, cô thật sự giúp anh lựa hành, cô lựa rất cẩn thận như là lúc còn nhỏ ở trong lớp học từ một đồng lá dâu tằm lựa ra những lá đã hư thối, chỉ có điều không giống chính là lúc này không phải tầm cung đang chờ ăn, mà là một người đàn ông có tâm tình rất tệ.

“Được rồi.” Cô chia ra hai chén nhựa dùng một lần trước mặt anh, sau đó cầm lấy chiếc thìa bạc trực tiếp bắt đầu ăn trong chén kia, bề mặt nước lèo bao phủ bởi hành thái màu xanh lá cây, nhưng cô lại ăn rất ngon miệng.

Về mặt của Hạng Phong có chút kỳ lạ, như thể cô đang ăn gián chứ không phải là hành, lại giống như..... Cô không thể nói chắc chắn, chẳng lẽ đó là cảm kích sao? Nhưng rõ ràng là không thể mà.....

Anh cũng xoay người mở ra ngăn kéo lúc nãy rồi lấy một chiếc thìa bạc giống vậy, nghiêm túc ăn uống. Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ căn nhà chỉ nghe âm thanh của môi bọn họ đang húp nước lèo, thô thiển nhưng khiến người ta bật cười.

Lương Kiến Phi xoay người qua một bên, ý muốn nhin cười, rồi ngấu nghiến ăn xong bữa trưa của mình.

“Tôi đến để đòi nợ.” Mười phút sau, cô buông chén xuống, dùng khăn giấy lau miệng, nói với Hạng Phong.

Nhưng nhà văn bán chạy nhất hiện nhiên không có ý muốn tiếp tục đề tài này, anh vẫn đang cố ẩn chèn văn thần thứ hai, sau đó làm một việc kinh người là trong khi đang nhai mà vẫn phát âm rất rõ ràng, nói: “Nếu tối nay tôi cảm thấy khoẻ hơn một chút thì sẽ bắt đầu phác thảo câu chuyện.”

“Nhưng ngày một người ta sẽ đến!”

“Vậy mời người ta chờ một chút.”

“Anh.....” Cô nhìn trần nhà màu trắng, cố gắng nhịn xuống bức tức trong lòng.

“Hoặc để cho người ta mời người khác giỏi hơn.” Lúc anh nói lời này, lông mày cũng không giương lên một chút.

Lương Kiến Phi khoanh tay trước ngực, đầu lưỡi liếm liếm một miếng hành lá dính vào răng khôn, cô nên sớm dự đoán sẽ có kết cục như vậy, lúc trước vốn không nên khoe tài mà hứa với chủ biên tạp chí mới tới kia.

“Xem như anh lợi hại!” Cô bỏ lại những lời này rồi đeo ba lô rời khỏi.

Trước khi ra cửa, cô quay người lại, khuôn mặt trang nghiêm, thấp giọng nói: “Ngày mai trước khi tan ca —— hoặc là sáng ngày kia —— dù thế nào cũng giao trước cho tôi một, hai vạn từ, có thể chứ?”

Cô nhìn anh, xem như đây là nhượng bộ lớn nhất của cô, không thua kém gì câu “Xin anh”!

Hạng Phong húp một ngụm nước lèo, anh đặt chén xuống, dùng khăn giấy lau khoé miệng, chậm rãi nói:

“Mời cô khi ra ngoài nhớ đóng cửa.”

Về mặt của Lương Kiến Phi trong một giây đồng hồ nhanh chóng chuyển biến, điều kỳ lạ chính là, cô cũng không tỏ ra có dấu hiệu gì cho thấy sự tức giận, mà là mỉm cười rồi tao nhã xoay người biến mất sau cánh cửa —— sau đó, không ngoài dự đoán chính là khung cửa bị đập mạnh “Ầm” một tiếng lớn.

Hạng Phong xoa xoa lỗ tai, anh thu dọn chén nhựa dùng một lần ở trên bàn bỏ vào trong thùng rác, chiếc thìa bạc bị ném vào bồn rửa chén, anh rót một ly nước ấm rồi bọc chăn quay về phòng ngủ.

***

Sau khi trở về văn phòng, Kiến Phi do dự trong chốc lát, rồi cô đứng dậy đi đến đầu kia của hành lang, gõ cửa phòng làm việc của Lý Vi.

“Thật ngại quá,” cô đi thẳng vào vấn đề, “Về bản thảo của Hạng Phong, có một chút trở ngại.”

Lý Vi dừng lại động tác gõ bàn phím, tầm mắt cô ta từ màn hình máy tính chuyển qua gương mặt cô, khoé miệng mỉm cười nhưng chỉ là kiểu cách, ý tứ là: làm sao vậy?

“Anh ta... Gần đây bận rộn nhiều việc,” không biết tại sao cô lại tìm lý do nghe ra thật giả dối, “Ngày một chỉ có thể nộp một phần.”

Phía sau tròng kính thật dày ở trên mũi của Lý Vi thật ra là một đôi mắt sáng ngời xinh đẹp, nhưng mà lúc này đây đôi mắt đó kết hợp với đôi lông mày hơi nhíu lên sẽ để lại ấn tượng sắc bén cho người khác: “Một phần?”

“..... Một phần tương đối nhỏ.” Thực ra cô vốn không có cách khẳng định anh có thể giao ra chút gì đó.

Lý Vi dùng đôi mắt sáng ngời xinh đẹp kia mà quan sát cô vài giây, sau đó tầm mắt cô ta lại quay về màn hình máy tính, ngón tay gõ trên bàn phím một lần nữa: “Tôi biết rồi.”

Lương Kiến Phi hiểu được mình đã bị mất mặt trước chủ biên tạp chí mới đến, mấy tuần trước khi giám đốc giới thiệu Lý Vi với cô, nói rằng hy vọng về sau hai người sẽ chung sức hợp tác, thậm chí có ý muốn cô giúp Lý Vi, nhưng bây giờ xem ra —— có lẽ cô căn bản không giúp được gì cả.

“Tôi sẽ cố hết sức.” Nói xong câu này, cô liền lui ra ngoài. Đôi giày boots màu đen mới mua giẫm lên sàn nhà lát đá cẩm thạch màu trắng của hành lang kia phát ra âm thanh “lộc lộc, lộc lộc” trong trẻo.

Còn có thể nói cái gì đây, nếu là chuyện mình không thể thay đổi, như vậy điều duy nhất có thể làm chính là cố gắng.

Lúc tan ca hôm nay, mưa đã tạnh, nhưng trên mặt đất vẫn còn ướt sũng, Kiến Phi cúi đầu nhìn xuống đôi giày của mình, hai bên cạnh giày đã bị dính bùn, chẳng qua may mắn là nhìn không quá xấu xí. Cô đứng trước cửa cao ốc văn phòng, ngẩng nhìn bầu trời sớm đã đen như mực, nghĩ thầm: tôi cuối cùng là vì cái gì muốn mua đôi giày mới này để mang trong thời tiết như vậy hả.....

Sau vài giây, cô rốt cục nhớ tới đáp án của vấn đề nhảm chán này —— bởi vì tối nay cô có hẹn, có thể nói là cuộc hẹn “vô cùng quan trọng”.

Chiếc xe SUV màu xanh đậm lại lên đường một lần nữa, giao thông mỗi tối thứ hai luôn đặc biệt trôi chảy, cô nhanh chóng tới trước cửa của một quán ăn gia đình nào đó, bảng hiệu của quán ăn kia luôn rực rỡ chói mắt với ánh đèn neon lập loè —— phù hợp với phong cách đặc biệt khoa trương của Thang Đình.

Cô để chiếc áo khoác nặng nề ở lại trong xe, nhìn vào gương xe sửa sang lại chiếc áo len có vẻ hơi mỏng manh ở trên người một chút, cô đeo một chiếc khăn choàng lớn rồi đi vào quán ăn. Có lẽ mọi người đều bị chói mắt bởi bảng hiệu kia, cho nên trong thời gian cao điểm, quán ăn không có nhiều khách lắm, cô thoáng nhìn xung quanh một chút thì liền thấy một cánh tay bao bọc trong chiếc áo thun ngắn tay màu hồng nhạt đang vẫy tay về phía cô. Chủ nhân của cánh tay kia khá xinh đẹp, quả thực có thể dùng “lộng lẫy” để hình dung. Kiến Phi bĩu môi, nhanh chóng bước qua.

“Chị rốt cuộc đã đến rồi!” Khoé miệng Thang Đình hơi kéo ra, đôi môi lộ ra độ cong xinh đẹp. Lương Kiến Phi không khỏi ngẩn người, cô ngoảnh đầu lại không chút kiêng kị mà bắt đầu đánh giá người đàn ông đang ngồi đối diện Thang Đình —— quả nhiên, bộ dạng cũng không tệ lắm —— bằng không, Thang Đình cũng sẽ không giả vờ đoan trang thế này.

Kiến Phi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, hào phóng ngồi xuống, cô nghe Thang Đình nói: “Trần tiên sinh, vị này chính là chị họ của tôi Lương Kiến Phi, là cô gái mà mẹ tôi đã nhắc tới trong điện thoại.”

Hai chữ “cô gái” kia thật làm cho cô rung mình một cái, nhưng cô nên khắc chế sự thôi thúc muốn cười ra, cô nhìn ánh mắt của Trần tiên sinh nói, “Xin chào.”

Đối phương cũng lịch sự nói lại một câu với cô, chẳng qua cô nhìn ra tâm tư của anh ta vốn không ở trên người mình.

“Chị họ của tôi là người rất tốt,” thanh âm của Thang Đình rất dịu dàng giống như gió xuân, “Cũng rất tài giỏi, hiện đang là biên tập viên ở nhà xuất bản.”

Kiến Phi rất muốn sửa lại cho đúng “Là công ty xuất bản không phải nhà xuất bản”, thế nhưng cô thấy ánh mắt của Trần tiên sinh đang nhìn Thang Đình nên nhịn xuống.

Lời nói của Thang Đình khiến cho cô nhớ tới hai chén vắn thần lúc sáng, nhớ tới chính mình đập cửa nhà Hạng Phong, lại nghĩ đến một câu kia của Lý Vi “Tôi biết rồi”, vì thế tâm trạng của cô bỗng nhiên vô cớ giảm sút.

Người kia bây giờ đang làm gì thế? Sẽ thật sự phác thảo câu chuyện ư? Nếu trước giờ tan ca ngày mai hoặc là sáng ngày mốt anh ta có thể giao một, hai vạn từ không, cô làm sao có thể thương lượng với Lý Vi. .... Nhưng nếu anh ta không giao ra thì sao? Một chữ cũng không có? Cô có thể nói ra câu “mời người khác giỏi hơn” không?

“Chị họ,” Thang Đình chạm vào cánh tay cô, “Chị họ, Trần tiên sinh hỏi chị bình thường thích làm gì đấy. ....”

Lúc này Lương Kiến Phi mới lấy lại tinh thần, cô bình tĩnh liếc nhìn Thang Đình một cái, rồi nhìn người đàn ông ở phía đối diện kia, cuối cùng cô quyết định không tiếp tục chịu đựng một câu giả mù sa mưa “.....Đấy” của Thang Đình nữa.

“Là thế này,” cô điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn thẳng người đàn ông đối diện, “Tôi không biết bọn họ đã lừa anh đến tham gia việc xem mắt lần này như thế nào, điều tôi muốn nói là..... Tôi đã 30 tuổi, hơn nữa từng có một cuộc hôn nhân thất bại, trên cơ bản tôi không phải là người mà anh muốn tìm.”

Trần tiên sinh kinh ngạc nhìn cô, như là sợ ngây người.

Cô lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi đẩy đến trước mặt anh ta, “Phía trên tấm danh thiếp có số điện thoại của Thang Đình, lúc rảnh rồi anh có thể gọi cho cô ấy, đêm nay có thể được —— nhưng mà phải nửa tiếng sau. Bây giờ tôi tìm cô ấy có chút việc, cho nên xin lỗi không thể tiếp chuyện được, hoá đơn phiền anh thanh toán dùm, may mắn là chúng tôi còn chưa gọi thức ăn —— chủ yếu là, tôi không muốn anh lãng phí tinh thần và sức lực không cần thiết.”

“.....”

“Cứ như vậy đi,” cô nở một nụ cười máy móc có phần đáng yêu, sau đó tất cả những biểu hiện trên khuôn mặt lại biến mất không còn một mảnh trong một giây đồng hồ, “Rất vui được gặp anh, tạm biệt.”

Nói xong, cô kéo người bên cạnh là Thang Đình đang có chút tức giận, hai người bước nhanh ra khỏi quán ăn.

“Này!” Thang Đình ngồi trên chiếc xe SUV màu xanh, rốt cục nhìn không được lộ ra bản sắc mạnh mẽ, “Em có biết vì đến tham gia buổi xem mắt quái đản này cùng em, chị đã bỏ bao nhiêu cuộc hẹn không? Em như vậy chị làm sao có thể ăn nói với mẹ chị hả?”

Kiến Phi không rên một tiếng mà từ ghế sau lấy một phong thư thật dày giao cho Thang Đình: “Trước thứ hai tuần sau, bình luận những cuốn sách này cho em được không, mỗi bài xấp xỉ 500 đến 1000 từ, phải viết..... ‘Thời báo New York’.”

Rất ít người có thể đoán được, Thang Đình ngực lớn kia, ở dưới bề mặt của đầu óc, kỳ thật được bao vây bởi tư tưởng của một người có tài văn chương, thật giống như quán ăn lúc này có bảng hiệu lập loè thế nhưng có thể cung cấp món ăn ngon miệng. Thang Đình là một người đa tài, tác giả chuyên mục, nhà phê bình điện ảnh, nhà bình luận sách... Hễ là công việc về phát biểu bình luận, cô có thể làm tốt.

“Trời à, lại là ‘Thời báo New York’, em tha cho chị đi. ....” Thang Đình tròn mắt.

“Không cần quá dài, nhưng phải khen ngợi thật sự có hài hước, chị hiểu không?”

Nhà bình luận dường như mặc kệ cô.

“... Còn có, còn có một chuyện,” Kiến Phi do dự mở miệng, “Có thể nhờ chị giúp một việc không?”

“.... Nói!”

“Chị không phải cùng người kia. .... rất quen thuộc sao?” Người cô nói đến chính là cái tên nổi tiếng trong giới tiểu thuyết trinh thám

“Thì làm sao?”

“Có thể giúp em nhờ anh ta viết thay bản thảo đã hẹn trước không, giá cả chỉ cần không quá đáng đều có thể thảo luận, nhưng điều kiện là sáng ngày mốt nhất định phải nộp bản thảo, chỉ cần năm vạn từ là được.”

Thang Đình trầm lặng vài giây, gần như không muốn thêm phiền toái ở trên người, cuối cùng cô nhướn lông mày nói: “Chị chỉ có thể nói, chị sẽ cố gắng thử xem”

Kiến Phi cười khỏ, lại là “cố gắng”. .... Nhưng con người nếu thật sự có thể cố gắng hết sức, cũng là một việc không dễ dàng. Vì thế cô gật đầu, nở một nụ cười cảm kích.

“Sao lần nào em cũng tìm chị làm chuyện ‘sát thí x cớ*’.” Khi không có người khác giới đến gần trong phạm vi mười mét, Thang Đình liền hiện ra “giương mặt thật” của mình.

(*) dịch sát nghĩa là chửi đổng, trong câu này có ý là dọn dẹp tình hình lộn xộn.

“.... Ai bảo chị là chị họ của em” Kiến Phi cười khỏ.

Ồ, trên thực tế, Thang Đình mới là người lớn tuổi hơn, nhưng cô thường cảm thấy mình trông trẻ tuổi, cho nên luôn giới thiệu với người khác Kiến Phi là chị họ.

“Chị muốn ăn cơm tối.”

Kiến Phi nhìn thấy Thang Đình đẩy cửa xuống xe, trở lại quán ăn có đèn neon lập loè kia, Trần tiên sinh hẳn là còn chưa rời đi, bọn họ có lẽ sẽ qua một đêm vui vẻ, cô không khỏi cười rộ lên, là nụ cười từ trong đáy lòng, vì Thang Đình mà cảm thấy vui vẻ —— một người nếu có thể luôn sống trong giản dị và vui vẻ, đó chính là một chuyện có ý nghĩa nhất.

Cô cài dây an toàn một lần nữa rồi lên đường.

Lúc chờ đèn đỏ ở ven đường, cô nhìn thấy tiệm sách báo ở góc đường vẫn còn mở cửa, trên cửa kính dán một tấm áp phích thật to, đó là áp phích sách mới của Hạng Phong vừa được xuất bản, hình ảnh trên tấm áp phích mỏng lung trong bóng đêm căn bản không thấy rõ lắm, nhưng ở góc bên phải kia là một hàng chữ màu đỏ vô cùng nổi bật: tiểu thuyết trinh thám được mong đợi nhất trong năm nay! Hãy đón đọc tác phẩm hồi hộp xuất sắc!

Cô cười khỏ, chuyện sắp xếp dòng chữ đỏ thô tục này, trong cuộc thảo luận ban đầu cô đã phản đối rất mạnh mẽ, nhưng cuối cùng phải thỏa hiệp, nhưng bây giờ có vẻ như dòng chữ thô tục trên áp phích kia thật có thể hấp dẫn người khác.

Cuộc sống cũng như vậy, nếu có một ngày, bạn từng suy nghĩ và cố chấp với điều gì đó, nhưng phát hiện là sai lầm hoặc là căn bản không đáng nhắc tới.

Bạn sẽ làm như thế nào? Bỏ cuộc, hay là tiếp tục kiên trì trong im lặng?

Bỗng nhiên, chuông điện thoại reo lên khiến cô giật mình, vội vàng tìm điện thoại, cô tìm một lúc thì mới nhớ ra chính mình có một chiếc Bluetooth, điện thoại nằm trong ngăn dưới cùng của ba lô, muốn tìm ra e rằng sẽ tốn nhiều thời gian. Chiếc xe ở phía trước cô đã bắt đầu chạy, cô cũng thả thắng xe, rồi nhấn vào nút của Bluetooth để nhận điện thoại, âm thanh giai điệu nhẹ nhàng, điện thoại được kết nối:

“Nếu cô có đủ tiền, cô sẽ mua túi xách hiệu Louis Vuitton và có xe đầy màu sắc theo hình *Optimus Prime* (nhân vật trong truyện *Transformer*), hay là mua túi xách in hình Optimus Prime với mô hình Transformer có ký hiệu Louis Vuitton?”

Lương Kiến Phi sững sờ vài giây, cô trả lời rất bình tĩnh và quyết đoán: “Cái thứ nhất.”

“A....”

Một từ “A” này của Hạng Phong, có nghĩa là “Không ngoài dự đoán”, lại có chút “Ghét”.

Quả nhiên, anh nói “Tạm biệt” rồi ngắt điện thoại.

Trong lòng Kiến Phi cười lạnh một tiếng, tầm mắt động lại trên con đường ở phía trước, như chưa bao giờ nhận được cú điện thoại kỳ quái này.

Đây là nhân vật cô phải thủ vai, một người bất đắc dĩ, thường thường bất tri bất giác khiến bản thân trở thành người biên tập luôn rơi vào thế bị động, mà tất cả những điều này đều do Hạng Phong ban tặng.***

“Xin chào buổi chiều các vị thánh giả của hệ ngân hà đang lắng nghe tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ được phát sóng trực tiếp vào mỗi chiều thứ ba lúc ba giờ, tiết mục của chúng tôi được phát lại vào mỗi tối thứ bảy lúc chín giờ tối.” Từ Ngạn Bằng năm nay hai mươi chín tuổi, giọng nói của anh ta

rất đặc biệt, giữa âm thanh trầm mạnh có mang theo sự nhẹ nhàng, mỗi lần mọi người lắng nghe tiếng nói của anh ta sẽ vô thức mà tưởng tượng ở trong đầu bộ dáng khi nói chuyện của anh ta, hơn nữa cả mười phần thánh giá đều cho rằng anh ta luôn mỉm cười khi nói chuyện.

Nhưng sự thật là —— anh ta gần như không có biểu cảm gì, thậm chí nếu không phải cô ngồi cạnh anh ta, nhìn thấy gương mặt của anh ta, Kiến Phi quả thật không thể đem âm thanh ấm áp cùng với khuôn mặt ở trước mắt giống như một tác phẩm điêu khắc này có quan hệ với nhau.

“Tôi là Ngạn Bằng,” sau khi bài hát chủ đề ngắn ngủi kết thúc, anh ta tiếp tục nói, “Ngồi ở bên cạnh tôi vẫn là hai người địa cầu thú vị, trước tiên chúng ta hãy nhìn lại tuần qua, xem địa cầu đã xảy ra những chuyện thú vị nào nhé.”

Âm thanh nhạc nền quen thuộc vang lên, Lương Kiến Phi nuốt nước miếng, nói: “Một người đàn ông Anh quốc cùng lúc kết hôn với hai người vợ, hưởng *tê nhân chi phúc**; một người cha người Mỹ sau khi vợ qua đời đã kiếm luôn chức người mẹ, nuôi nấng hai đứa con khôn lớn, nhưng gần đây ông ta lại bị mời đến sở cảnh sát; ngoài ra.....”

(*) tê nhân chi phúc: ám chỉ cuộc sống giàu sang, thế thiếp thành đần

Cô vô thức liếc mắt nhìn người kia đang ngồi trong góc phòng thu âm, sắc mặt của anh hôm nay nhìn vẫn không tốt lắm, hai bên má thậm chí lõm xuống khiến người ta thấy rõ, cô rũ mắt xuống nhìn bản thảo, nói: “Tiểu thuyết bán chạy nhất của Hạng Phong sau khi được cải biên để đưa lên màn ảnh, các nhân vật chính vẫn trong giai đoạn lựa chọn.”

Cho đến khi những lời này nói xong, Hạng Phong từ lúc bắt đầu luôn nhắm mắt nghỉ ngơi mới bỗng nhiên mở to mắt, anh điều chỉnh tư thế ngồi một chút rồi đưa tay cầm lấy ly uống một ngụm nước.

Kiến Phi dừng một chút, tiếp tục đọc: “Một người chồng Anh quốc có hai người vợ cùng một lúc, sống ở hai nơi khác nhau, mấy năm nay anh ta luôn luôn chu toàn mọi việc cho cả hai gia đình, đóng vai người chồng, hơn nữa làm rất tốt, hai người vợ đều cho rằng anh ta là một người chồng tốt, người cha tốt, và họ cũng yêu anh ta... Cho đến lúc người chồng này xảy ra tai nạn xe cộ, sau khi bệnh viện thông báo cho gia đình của anh ta đến thăm thì mọi chuyện cuối cùng bị bại lộ.”

“Tôi rất ngạc nhiên,” khuỷu tay Ngạn Bằng chống ở trên bàn như là cậu bé thích đặt câu hỏi trong lớp học, “Anh ta yêu hai người cùng một lúc, hai người phụ nữ đó đều muốn lấy anh ta, vì thế anh ta đồng thời kết hôn, hay là nói sau khi anh ta kết hôn với người vợ thứ nhất thì phát hiện mình yêu người phụ nữ khác, nhưng không có biện pháp vứt bỏ gia đình đầu tiên?”

“Điều này không có quan hệ với nguyên nhân,” Hạng Phong bỗng nhiên mở miệng, anh khoanh tay, giọng nói trầm thấp, “Mà là kết quả của một cuộc đấu tranh tư tưởng.”

“?”

“Hoặc là anh ta mềm lòng, hoặc là tham lam.” Nhà tiểu thuyết trinh thám đưa ra một kết luận sơ bộ.

“Nghe ra có vẻ sống rất ‘hạnh phúc’, nhưng trên thực tế nói không chừng mỗi ngày đều sống không bằng chết nhỉ?” Về mặt Ngạn Bằng mơ màng.

“Biết rõ không thể duy trì trọn vẹn hai đoạn tình cảm, nhưng vẫn kiên trì làm như vậy, điều đó chứng minh chức năng chuyển đổi trong đầu óc của anh ta rất tốt.”

“Chức năng chuyển đổi?”

“Trí nhớ của con người đối với tất cả sự việc và phản ứng đều chứa đựng trong một bộ phận của não đã tốt hơn so với phần cứng của máy tính được chia thành những khu vực khác nhau, bộ nhớ lưu trữ tương ứng với các khu vực khác nhau, khi cần phân này thì lấy nó ra —— thế nhưng con người chỉ có một ô cứng.”

“Điều này có nghĩa rằng tất cả mọi thứ được lưu trữ cùng một chỗ à?” Ngạn Bằng tự hỏi, về mặt giống như trợ lý của thám tử nổi tiếng, “Như vậy cũng rất dễ dàng nhầm lẫn bản thân mình rồi?”

“Đúng vậy, điều này rất dễ dàng sinh ra ‘lẫn lộn’. Trí nhớ bị trộn lẫn với nhau, phần không quan trọng dần dần biến mất, phần quan trọng được ghi lại đầy đủ rõ ràng, mà còn có một phần..... Chẳng phải là trí nhớ quan trọng nhưng không cách nào vứt bỏ được tựa như một vùng màu xám?”

“À.....” Bộ dáng của Ngạn Bằng có phần dễ dãi bảo.

“Nhưng có một số người có khả năng lưu trữ trí nhớ cùng với các loại phản ứng vô cùng tốt, đơn giản mà nói, chính là chức năng chuyển đổi rất tốt.”

“Giống như trên người có một công tắc.”

Hạng Phong suy nghĩ, gật đầu tán thành: “Cách nói này rất chính xác.”

“Cho nên nói,” Ngạn Bằng luôn cho rằng bản thân mình thật thích hợp nói lời tổng kết, “Muốn lạc lối..... mà không bị phát hiện cũng cần phải có khả năng hơn người. Ngay cả phim truyền hình tối qua đưa ra nội dung gì đó làm cho con người mơ hồ, tốt nhất là nên ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng nghĩ đông nghĩ tây, trừ phi ngày hôm đó bạn không muốn tiếp tục nữa.”

“Nhưng mà.....” Kiến Phi luôn ở bên cạnh vẫn chưa mở miệng, bỗng nhiên yếu ớt nói, “Nếu trong lòng một người đàn ông thật sự có ý định gì đó... Anh

ta sẽ không lo lắng phim truyền hình quá lạ nào. Cho dù anh đứng trước mặt anh ta, nói cho anh ta biết chuyện này có ngày sẽ bị phát hiện, anh ta vẫn không ngăn ngại. .... Chẳng lẽ không đúng sao?”

Cả hai người đàn ông nghe câu hỏi của cô đều không trả lời được, qua vài giây, Ngạn Bằng ho nhẹ một tiếng định xoay chuyển tình trạng lúng túng: “Không biết ở các hành tinh khác có ngoại tình hay là lạc lối không nhỉ?”

“Có,” Kiến Phi trả lời cứng nhắc một cách khẳng định, “Chỉ cần có hôn nhân thì có ngoại tình, hai việc này không thể tách rời.”

Ngạn Bằng há hốc miệng, muốn nói thêm gì đó, nhưng cô đã bắt đầu đọc tin tức tiếp theo:

“Một người cha người Mỹ sau khi vợ qua đời đã kiếm luôn vai trò làm mẹ, nuôi dưỡng hai người con khôn lớn, hơn nữa bản thân ông ta về hưu trong vinh dự. Gần đây, ông ta bị mời đến sở cảnh sát, nguyên nhân là ông ta thừa dịp con cái ra ngoài làm việc, mặc quần áo nữ đi siêu thị mua sắm, trong lúc trò chuyện cùng một cậu bé thì mẹ của cậu bé phát hiện ông ta thực ra là một người đàn ông, người mẹ sợ đến mức đi báo cảnh sát. ....”

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm vào bản thảo trước mặt, nhưng tâm tư từ lâu đã ở nơi xa xa. Kiến Phi bỗng nhiên nghĩ đến một loại ánh mắt, chính là khi vị Trần tiên sinh của tôi hôm qua nghe cô nói, “Tôi đã 30 tuổi, hơn nửa từng có một cuộc hôn nhân thất bại”, đáy mắt anh ta loé lên sự choáng váng và ngạc nhiên, có lẽ anh ta sớm đã biết cô là một người phụ nữ đã ly dị, nhưng không ngờ cô lại hào phóng như vậy, đem sự thật nói trắng ra, không có bất kể rụt rè hoặc giấu diếm. Kiến Phi không nhớ rõ đã có bao nhiêu lần đi xem mắt khi trong mắt người đàn ông ngồi đối diện mình có ánh mắt như vậy, cô đành chịu, sau đó thuyết phục bản thân không cần để ý.

“Ông ta là người thích cái trang sao?” Ngạn Bằng nghe xong nội dung của tin tức, không thể không hỏi.

Sau vài giây Kiến Phi mới hồi phục lại tinh thần, cô chớp mắt, cúi đầu nhìn bản thảo trước mặt, nói: “. .... Có thể nói như vậy, nhưng mà ông ta có nỗi khổ tâm”

“?”

“Thực ra quần áo mà ông ta mặc là của người vợ đã mất.”

Trên mặt Ngạn Bằng lập tức lộ ra nét mặt “Trời à, ông ta không phải là biến thái chứ”.

“.... Là vì ông ta nhớ nhung người vợ quá cố của mình.” Âm thanh của Hạng Phong trầm thấp, giọng mũi vẫn còn dày đặc, anh rũ đôi mắt xuống, không biết là đang nhìn nơi nào, vẻ mặt anh rất bình tĩnh.

“.... Đúng vậy.” Kiến Phi chớp mắt buồn rầu. Chuyện này lúc đầu nghe ra có phần kỳ lạ, thực ra là một câu chuyện buồn và... lãng mạn.

Hai người đàn ông, một người cố gắng đóng vai chính mình ở trước mặt hai người vợ, còn người kia thì ở trước mặt mình đóng vai người vợ quá cố, có lẽ bọn họ đều có chỗ hơn người, có khả năng tìm được công tác biến thành một người khác.

Không biết tại sao, Kiến Phi bỗng nhiên không hề căm ghét Hạng Phong như tối hôm qua —— có lẽ vào sáng ngày mai khi cô không có cách giao ra bản thảo đúng hạn có lẽ cô sẽ tiếp tục căm ghét anh —— nhưng giờ phút này, nếu anh có thể đoán được lý do của câu chuyện này, như vậy anh cũng không phải người lãnh đạm thờ ơ.

“Về tiểu thuyết của Hạng Phong sau khi được cải biên đưa lên màn ảnh. ....” Kiến Phi hơi nghiêng đầu, dùng một giọng điệu nhẹ nhàng nói, “Tôi nghĩ rằng chúng ta không cần lãng phí thời gian cho tin tức này, bởi vì căn bản không có bao nhiêu người địa cầu đang mong đợi, hướng chỉ mọi người ở hệ ngân hà cũng không đón xem, cho nên chúng ta hãy lắng nghe một ca khúc được yêu thích nhất trong tuần qua ở địa cầu, ca khúc ‘Happy’ của Leona Lewis.”

Từ phòng thu âm đi ra đã sáu giờ năm phút, tâm trí của Kiến Phi muốn uống một lon cà phê lạnh ngay lập tức để quên đi những tư tưởng trong đầu, vì vậy cô đi về phía máy bán hàng tự động. Có người ngồi trên băng ghế dài, đang cầm một ly nước nóng, khuôn mặt mang theo sự mệt mỏi.

Cô lấy ví tiền lẻ ra, nói: “Anh uống thuốc chưa?”

“Ừm. ....” Hạng Phong lấy lòng bàn tay phủ lên trán, tiếp tục lặng lẽ uống nước.

Cô đứng trước máy bán hàng tìm trong chốc lát, lấy ra vài đồng tiền xu nhưng phát hiện còn thiếu một cái.

“Này. ....” Cô bĩu môi, “Có thể cho tôi mượn một đồng không?”

Hạng Phong giương mắt nhìn cô, nói: “Có thể, nhưng có một điều kiện.”

“?” Cô dùng ánh mắt ý bảo anh nói tiếp.

“Đưa tôi trở về.”

“Anh không lái xe à?”

“Tôi uống thuốc cảm.”

“Vậy thì thế nào?”

Trong nháy mắt, Kiến Phi nghĩ rằng cô nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Hạng Phong, nhưng ở trong ấn tượng của cô anh hiếm khi lộ ra nét mặt của loại cảm xúc quá mức này. Cô chớp mắt, về mặt anh lại bình tĩnh, chỉ là dừng một chút, anh dùng một loại giọng điệu dạy dỗ của cảnh sát giao thông đối với trẻ con gây rối loạn trên đường xá nói: “Một trong những tác dụng phụ của thuốc cảm là làm cho người ta buồn ngủ.”

Kiến Phi kéo khoé miệng, nói: “Được, sợ anh rồi.”

Thực ra, trong lòng cô suy nghĩ chính là phần bán thảo kia, mặc dù biết là hy vọng xa vời nhưng tâm tư cô vẫn còn chờ mong.

“Một đồng.” Kiến Phi đưa tay đến trước mặt Hạng Phong

Hạng Phong nhìn cô một cái rồi đứng dậy quăng cái ly giấy vào trong thùng rác, sau đó từ trong túi áo lấy ra ví của mình, anh rút ra tờ tiền giấy mười đồng nhét vào miệng tiền xu ở phía dưới, tờ tiền giấy nhanh chóng bị hút vào, anh ra hiệu cô ấn cái nút, cô kinh ngạc mà ấn nút, tựa như đứa trẻ gây rối đường xá bị cảnh sát giao thông dạy bảo. Cà phê ướp lạnh đóng hộp rót ra ở cửa chuyển đồ ra, “Đồng” một tiếng, tiếp theo là âm thanh của tiền xu rơi xuống.

“Trên thế giới này, còn có một thứ gọi là ‘tiền giấy đổi ra tiền lẻ’,” giọng mũi dày đặc kia của Hạng Phong càng làm cho lời trên chộc thêm nặng nề, “Tôi mời cô uống cà phê, tiền thối lại cô lấy, coi như là tiền xe của tôi.”

Sau đó, anh xoay người đi.

“..... Đây, anh đi đâu vậy?” Kiến Phi chưa lấy cà phê mà nhìn anh.

“Lấy chút đồ đặc, phiền cô chờ tôi ở cửa, cảm ơn.”

Nói xong, anh biến mất trong hành lang.

Kiến Phi lấy cà phê từ máy bán hàng tự động, còn có những đồng tiền xu thối lại nữa. Cô mở hộp ra, ngồi vào vị trí anh vừa ngồi lặng lẽ uống cà phê. Cô bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng bọn họ gặp nhau lần đầu tiên vào hai năm trước, cũng là tại đây, ở cuối đường hành lang dài hẹp, anh và cô đều được mời đến trò chuyện trong một tiết mục, đạo diễn dừng bước chân, nói với cô: “Đây là Hạng Phong.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, cau mày, nhà văn nổi tiếng trong trí tưởng tượng của cô thật khác biệt —— vô cùng khác biệt.

Đôi mắt anh rất trong suốt, tuyệt đối không như là tác giả tiểu thuyết trinh thám đa mưu túc trí, ngược lại chỉ trông có vẻ như một họa sĩ có tài nhưng không gặp thời. Anh gật đầu với cô, nhẹ giọng nói: “Xin chào.”

Cô cũng nói “Xin chào” với anh, trong lòng bàn tay đỏ mề hôi.

“Hôm nay đề tài chúng ta sẽ thảo luận là ——” Khi đó Từ Ngạn Bằng đã là tiểu sinh của đài phát thanh, phong cách dẫn chương trình của anh ta nhanh nhẹn thoải mái rất được giới trẻ yêu thích, nhưng ngày hôm đó, anh ta đã trải qua “khủng hoảng” lớn nhất của đời người từ trước đến nay.

Về sau, mỗi lần Kiến Phi thảo luận chuyện này với người khác, cô luôn nhiều lần nhấn mạnh thực ra Ngạn Bằng là một người hết sức vững vàng, chẳng qua tình huống lúc đó tạo thành một việc ngoài ý muốn nho nhỏ: một con muỗi bay trên màn hình ở trước mặt bọn họ, anh ta theo bản năng đưa tay ra đập muỗi, màn hình cứ như vậy mà không cảnh báo ngã trên mặt đất, phát ra một tiếng “Ầm” thật lớn, anh ta mở miệng, không có phản ứng, chột nghe âm thanh của mình run rẩy vô thức mà nói:

“—— Là.....A.....Là gì đây.....”

Vì vậy, “bản năng” là một thứ có đôi khi là tội lỗi lớn, ví dụ như —— quên mất mình đang trong tiết mục được phát sóng trực tiếp.

Lần đầu tiên Kiến Phi làm khách mời trong một tiết mục radio trực tiếp, chỉ có thể dùng vài từ “hù dọa choáng váng” này để hình dung, cô không biết tiết mục nên tiến hành như thế nào, bởi vì Ngạn Bằng cũng rõ ràng đang ngăn cản cả người, anh ta trợn mắt há hốc mồm mà nhìn màn hình trên mặt đất, nói không ra lời.

“Đương nhiên là tiểu thuyết trinh thám.” Hạng Phong một tay chống cằm, ngồi ở trước microphone không nhanh không chậm mà mở miệng nói.

Từ Ngạn Bằng không hổ là tiểu sinh lúc bấy giờ, anh ta chỉ sững sốt vài giây rồi lập tức khôi phục lại vẻ mặt lúc trước: “Đúng vậy, hôm nay đến với tiết mục của chúng ta, một vị là nhà văn nổi tiếng, một vị là biên tập của công ty xuất bản, tôi tin hai vị đối với thị trường hiện nay đều rất hiểu biết.”

Anh ta quay đầu nháy mắt với Hạng Phong, tỏ vẻ cảm ơn.

Hạng Phong vẫn nhàn nhả như không có chuyện gì xảy ra: “Không thể nói là rất hiểu biết, nhưng bản thân tôi dù sao cũng là tác giả tiểu thuyết trinh thám, cho nên.....”

Tiết mục qua một bài nhạc đệm nho nhỏ rồi trở về quỹ đạo, Hạng Phong quả thật có chỗ hơn người, đầu óc của anh linh hoạt, cách giải thích độc đáo, cử chỉ tao nhã lại không mất phong độ, có lẽ ở trong mắt của rất nhiều người, anh là một người đàn ông có sức hấp dẫn —— Kiến Phi cũng không ngoại lệ, cô đã từng nghĩ rằng anh là một người không tệ.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện trên người anh có một số.... khuyết điểm mà cô nhìn thấy gần như là trí mạng, trong số đó điều khiến cho người khác không chịu đựng được chính là: kiêu ngạo, có thành kiến rất lớn đối với phụ nữ. Hơn nữa, đối với những “khuyết điểm” này, anh cũng không che giấu.

“Thực ra có một vấn đề, không chỉ có độc giả mà còn cả bản thân tôi cũng rất có hứng thú,” Ngạn Bằng nói, “Đó chính là, tại sao ở dưới ngòi bút của anh phần lớn tội phạm đều là phụ nữ?”

“Ồ,” Hạng Phong vẫn khoanh tay, “Về điểm này, tôi nghĩ có lẽ do bản tính trời sinh của phụ nữ.”

“Nói như thế nào?”

“Phụ nữ ghen tuông, dễ dàng sinh ra tâm lý trả thù, mà hai điểm này thường thường là nền tảng khơi gợi mặt tội ác ở trong lòng, điều càng đáng sợ hơn chính là, họ thiếu đi lý trí, thường thường sẽ bởi vì lý do không liên can chút nào, từ đáy thù hận một người, hơn nữa loại thù hận này là khắc cốt ghi tâm, giống như là tình yêu mà họ tôn trọng. Vì vậy so với đàn ông, phụ nữ càng dễ dàng theo con đường ‘lập kế hoạch phạm tội’.”

“Tôi không đồng ý với quan điểm này,” Kiến Phi nhin không được mà phản bác, “Ghen tị chẳng phân biệt nam nữ, mà ở trí tuệ của một người. Trên thực tế, tôi cảm thấy phụ nữ thường khoan dung hơn so với đàn ông, càng dễ dàng tha thứ người khác. Về phần lý trí hoặc cảm tính có quan hệ với tính cách của mỗi người, cũng không thể nói phụ nữ nhất định phớt lờ lý trí, nói như vậy là không công bằng.”

“Đây chỉ là một loại ý tưởng của cô với tư cách là một người phụ nữ vô thức tự mình làm đẹp hình tượng ở trong đầu,” anh không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Căn cứ vào thống kê của các chuyên gia hôn nhân, tranh cãi giữa vợ chồng hơn 60% lý do là vì ghen tuông. Đương nhiên, không chỉ riêng phụ nữ ghen tị trong hôn nhân, trên nhiều phương diện khác họ sẽ không tự giác mà sinh ra loại cảm xúc này, thậm chí còn có thể tức giận đến mức không thể không chế tình huống muốn trả thù, lúc đó không có lý trí để đối diện vấn đề, đúng là một loại trợ giúp tâm lý trả thù.”

“Như vậy 60% của sự ghen tuông đều xuất hiện từ phụ nữ ư, đàn ông sẽ không ghen sao?”

“Tôi không phủ nhận điều đó, nhưng mà đàn ông không nghiêm trọng bằng phụ nữ, tôi nghĩ trên cơ bản chỉ chiếm một phần rất nhỏ.” Anh nhún vai.

“Vậy tôi hỏi anh, điều này chẳng lẽ không phải chỉ là một loại ý tưởng của anh với tư cách là một người đàn ông vô thức tự mình làm đẹp hình tượng ở trong đầu sao?”

“Ồ, có lẽ là vậy,” anh dừng một chút rồi nhìn cô qua người Ngạn Bằng, anh dùng một giọng điệu chủ quan nói, “Chẳng qua, bây giờ cô chính là ví dụ tốt nhất của người thiếu lý trí, cô đang căm ghét tôi, không phải sao?”

“Cút đi!” Lương Kiến Phi đập bàn giận dữ, hoàn toàn đã quên họ đang phát sóng trực tiếp, “Những quan điểm của anh căn bản bị bóp méo hoàn toàn bởi cái chủ nghĩa đàn ông to lớn.”

“Nếu cái chủ nghĩa đàn ông to lớn bóp méo những quan điểm của tôi, như vậy cô chính là hoang tưởng nữ quyền cấp tiến!”

Lần trực tiếp đó, Lương Kiến Phi và Hạng Phong cứ như vậy mà tranh chấp kịch liệt, Ngạn Bằng lau mồ hôi, ngoại trừ cười gượng ra, rốt cuộc không phát ra tiếng động nào khác. Đạo diễn bắt buộc phải đưa bài hát vào, hai người vẫn tranh luận anh một câu tôi một câu cho đến lúc tiết mục kết thúc. Ra khỏi phòng thu âm, hai người cũng không quên dùng ánh mắt khinh thường mà trừng mắt nhìn đối phương, sau đó họ ngạo mạn xoay người đi.

Trên đường về nhà, Kiến Phi mới muộn màng ý thức được, chuyện lần này đã làm lớn ra —— nhưng mà hối hận cũng đã không kịp!

Sáng sớm ngày hôm sau, cô bị đánh thức bởi cú điện thoại của tổng giám đốc, cô cho rằng mình sẽ bị hỏi tội, không ngờ lại là thắng chức.

Hoá ra, tỷ lệ nghe đài của tiết mục trực tiếp này đạt được điểm cao nhất trong mấy năm qua, các thính giả phấn khích, rất nhiều trang web nhận xét rằng đã lâu rồi họ không nghe được tiết mục chân thật, sắc bén, có quan điểm rõ ràng dứt khoát như vậy, hẳn là nên có nhiều tiết mục như vậy xuất hiện giữa những tiết mục ngày càng xuống cấp.

Cô được thăng chức làm chủ nhiệm của ban biên tập, nhiệm vụ đầu tiên được giao cho cô chính là phụ trách sách mới của Hạng Phong, vì thế cô và anh hợp tác trong một thời gian.... Gắn bó keo sơn —— hoặc gọi là “Nghiệt duyên” sẽ càng chính xác hơn một chút.

Nhưng điều khiến cô giật mình chính là, đài phát thanh lúc ấy sắp xếp bọn họ làm khách mời dẫn chương trình thường xuyên trong tiết mục của Ngạn Bằng, đạo diễn nói: tình trạng tỷ lệ nghe đài ngày càng giảm sút, bọn họ lại dễ dàng thu hút hơn 30% thị phần vào buổi chiều thứ ba, có thể nói đó là một kỳ tích.

Đây là nhân vật mà cô phải đóng vai —— luôn nỗ lực hết sức làm khách mời dẫn chương trình trong vai “người cộng tác” —— Nhưng mà màn kịch này đương nhiên nếu thiếu người đàn ông gọi là Hạng Phong kia cũng không được, bọn họ là kẻ thù trong sóng điện từ. Đối mặt với loại tình trạng này, thái độ của anh không quá nhất trí, có đôi khi hăng hái phản kích, có đôi khi lại im lặng. Cô khó có thể nói rõ đây là loại tâm lý gì, cô không dám nghe tiết mục của mình, bởi vì cô sẽ cảm thấy bản thân mình rất ấu trĩ, nhưng cô lại thích thú, giống như muốn đem tất cả bức bối ngày thường đối với Hạng Phong mà nói ra ở chỗ đó.

Cảm giác của cà phê ướp lạnh chảy xuống dạ dày rất kích thích, cô không khỏi nhắm mắt lại, muốn cho bản thân nghỉ ngơi một chút.

“Này,” Hạng Phong không biết khi nào đã đứng ở góc hành lang, sắc mặt anh vẫn không tốt lắm, dùng một giọng điệu không có sinh khí nói với cô, “Có thể đi rồi.”

***

Trên đường về, Hạng Phong im lặng một cách khác thường. Kiến Phi cảm thấy kỳ lạ, cô thường thường dùng khoé mắt liếc nhìn anh, nhưng anh không hề phản ứng. Cô không quen với anh như vậy, không châm chọc cô cũng không coi cô như bảo mẫu dễ sai bảo —— xem ra bệnh của anh không nhẹ.

“Hay là tôi đưa anh đến bệnh viện nhé?” Cô thử thăm dò hỏi.

“Không cần,” anh tựa vào chỗ ngồi, ánh mắt như khép lại, “Tôi đã đi rồi.”

“Nhưng mà lúc anh đi có lẽ bệnh tình vẫn chưa nghiêm trọng như vậy...”

Anh quay đầu nhìn cô, nói: “Cô đang lo lắng cho tôi sao?”

“Đúng vậy.” Cô trả lời một cách hào phóng.

Đầu tiên anh ngẩn người, tiếp theo là cười khỏ: “Là vì bản thảo ư?”

“Đương nhiên, nếu không phải thì là cái gì?” Cô vẫn thản nhiên.

Hạng Phong trầm lặng một hồi, âm thanh của anh mang theo mệt mỏi, nói: “Có đôi khi, cô thật sự không đáng yêu chút nào.”

Kiến Phi nghe anh nói những lời này càng hoảng sợ hơn, bởi vì giọng điệu của anh khi nói lời đó rất hiếm thấy, giống như là... cung chiều một cách bất đắc dĩ. Nhưng bọn họ là hai người nên đối lập với nhau không thể cùng tồn tại mới đúng nha!

Cô lại lặng lẽ liếc mắt nhìn anh, anh nhắm mắt, không có bất kì biểu hiện nào trên mặt, cô quay đầu, tiếp tục chuyên tâm lái xe. Nói không chừng, giây phút vừa rồi chỉ là ảo tưởng của cô thôi.

Ừ, nhất định là vậy.....

Cô dừng xe trước bậc thang dưới lầu tại khu nhà của Hạng Phong, anh vẫn còn nhắm mắt, cô cho rằng anh sẽ thực sự không ngủ cho nên cô nhẹ nhàng đẩy anh một cái, nhưng anh không có phản ứng gì. Cô tắt radio, trong khoảng không im lặng, cô nghe được tiếng hô hấp đều đều rất nhỏ của anh, bỗng nhiên cô thở phào nhẹ nhõm.

Kiến Phi lái xe đổi vị trí đến chỗ đậu xe, kéo thắng tay, cô mở máy điều hoà trong xe ấm hơn một chút, rồi lặng lẽ ngồi chờ đợi ở trong xe. Cô khó có thể nói rõ rằng bản thân mình đang đợi cái gì, hoặc là tại sao phải đợi, cô chỉ cảm thấy không muốn đánh thức anh bây giờ.

Cô vô thức mà nhìn một bên gương mặt ngủ say của anh, trên mặt anh không có biểu cảm gì khiến cho cô nghĩ tới lần đầu tiên gặp Hạng Phong, anh có một đôi mắt trong suốt. Bây giờ đôi mắt của anh đã trở nên rất vẩn đục sao? Hình như không phải. Cô đã không còn chú ý đến ánh mắt của anh, những cuộc tranh chấp, châm biếm không ngừng giữa bọn họ cũng không thể lý giải được.

Động vật sẽ có kẻ thù tự nhiên cũng giống như con người, cô và Hạng Phong chính là vậy.

Kiến Phi ngồi ngẩn người, không biết qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên xuyên qua sự yên tĩnh ở bên trong xe, cô sợ đến mức gần như muốn nhảy dựng lên, vội vàng nhận máy:

“A lô?”

“Là chị,” tiếng của Thang Đình khàn hơn so với bình thường, chứng tỏ tâm tình của cô không tốt lắm, “Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

“Tin tốt trước.” Kiến Phi trả lời theo trực giác.

“Tin tốt là, bản thảo em nhờ chị viết, không phải trăm phần trăm, nhưng cũng được tám mươi, chín mươi phần trăm.”

Tàng đá ở trong lòng rốt cuộc đã bỏ xuống, Kiến Phi như trút được gánh nặng mà thở dài, hỏi tiếp: “Vẫn còn tin xấu?”

“Tin xấu chính là, chị thất tình, không có cách nào để viết bình luận sách.”

“.....” Cô ngạc nhiên, nói không ra lời.

“Em không an ủi chị vài câu sao?”

“Em....không phải là người biết an ủi.” Cô cười khỏ, chỉ sợ không ai muốn nghe cô nói thôi.

“Tùy tiện nói một câu cũng được.”

“Vậy.....” Cô suy nghĩ, “Phấn chấn lên, cố gắng đóng góp sức mình cho sự nghiệp xây dựng hiện đại hoá đất nước!”

“.....”

“.....”

“Này..... Nghe ra quả thực rất phần chấn lòng người,” Thang Đình chẳng những không vui lên, ngược lại càng cảm thấy lo lắng hơn, “Nhưng tại sao em lại không nói mấy câu dễ nghe, giống như là ‘chị xinh đẹp như vậy, không lo không tìm được đàn ông’, hoặc là, ‘chị cần chị bằng lòng, có rất nhiều đàn ông đang xếp hàng chờ chị’ mấy câu như vậy đấy...”

Kiến Phi nặng nề thở ra một hơi, mấp máy môi rồi nói: “Bởi vì..... Em không cảm thấy đàn ông là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của phụ nữ a.”

“..... Chị sai rồi, chị không nên nghĩ rằng em sẽ an ủi chị.”

“Sorry,” cô cũng cảm thấy có lỗi, “..... Nhưng mà, em cần gấp bình luận sách lần này, hay là thứ sáu đi, chị giao vào hôm thứ sáu cũng được.”

“A!!!.....” Thang Đình ở đầu điện thoại bên kia hét lên, “Chị ghét em!”

Nói xong, điện thoại đã bị ngắt.

Kiến Phi kinh ngạc nhìn điện thoại, nhớ lại vừa rồi mình đã chọc giận chị họ ở chỗ nào.

Hạng Phong ngồi thẳng người, cô mới phát hiện anh đã tỉnh, nhưng khuôn mặt vẫn mệt mỏi như trước.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Có lẽ..... 30 phút thì phải.”

“À.”

Anh cởi dây an toàn, xuống xe rồi đóng cửa lại, anh nhìn cô một cái xem như là tạm biệt.

Kiến Phi nhìn bóng dáng của anh, đột nhiên cô hạ cửa kính xe xuống, lớn tiếng hỏi: “Này! Anh khẳng định anh không cần đến bác sĩ khám bệnh sao?”

Hạng Phong không quay đầu lại, chỉ vẫy tay rồi biến mất ở chỗ khác sau cửa kính.

Sáng thứ tư, Lương Kiến Phi gọi điện cho Thang Đình, ngoại trừ việc muốn hỏi về bài viết, cô còn quan tâm đến chuyện thất tình Thang Đình nói ngày hôm qua. Từ nhỏ đến lớn, cô luôn cảm thấy Thang Đình là loại người hoặc là không yêu, nếu đã yêu thì rất thẳng thắn, nếu chị ấy thật sự thất tình thì đã kích sẽ không nhỏ.

Thế nhưng Thang Đình chậm chạp không tiếp điện thoại, cô ngừng gọi điện thoại để lái xe lên đường, bỗng nhiên trong đầu cô có một số cảnh tượng kinh khủng..... Người kia, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ?

Xe vừa đậu vào trong ga ra của công ty thì điện thoại của Kiến Phi vang lên, cô vội vàng nhận máy, đầu dây bên kia là Thang Đình, âm thanh của cô vẫn sinh động như trước: “Vừa rồi chị đang tắm, đi ra thấy có hơn mười cuộc gọi nhờ làm sợ muốn chết!”

“Chị mới thật sự khiến cho em hoảng sợ!” Kiến Phi nhẹ nhàng thở ra, cô xuống xe, đeo ba lô trên lưng, khoá cửa lại, rồi đi về phía thang máy, “Cả đêm em đều suy nghĩ chuyện chị thất tình, vừa rồi lại không gọi cho chị được, em rất sợ chị làm chuyện điên rồ.”

“..... Đừng nói giỡn, chị à? Làm sao có thể!”

“Em chưa từng nghe chị nói qua chuyện thất tình.”

“Có, đương nhiên là có, nhưng mà chuyện kia là trước năm 16 tuổi.....”

“.....”

“Này,” giọng Thang Đình rất nghiêm túc, “Em không thực sự nghĩ rằng chị có chuyện chứ.”

“Là thật đấy.”

Bên kia điện thoại phát ra vài tiếng cười rất to: “Kiến Phi, em thật tốt bụng.”

“?”

“Chị chỉ là..... Có một người đàn ông từ chối chị trước khi chị từ chối anh ta mà thôi, không có gì ghê gớm lắm!” Như là muốn nhấn mạnh điều gì đó, Thang Đình lại nói thêm, “Là chị vốn dự định từ chối anh ta, không phải vì anh ta từ chối chị trước chị mới nói như vậy đâu!”

“....” Cô nên sớm lường trước. Chẳng qua, chuyện này rốt cuộc là loại logic gì, nếu hai người đều không có ý tứ với đối phương, vậy còn từ chối lẫn nhau để làm gì chứ!

“Đúng rồi, về bản thảo mà em muốn, bây giờ chị lập tức đi xác nhận, mười phút sau sẽ trả lời em”

“Được, em vừa lúc muốn hỏi chị chuyện này.”

“Trời à....” Thang Đình kêu to, “Có đôi khi em thật sự không đáng yêu chút nào.”

Thang máy đến, Kiến Phi cúp điện thoại, cô đi theo dòng người vào trong.

Ngày hôm qua Hạng Phong cũng nói giống như vậy, điều đó không phải đã nói rõ ràng, cô thật sự không đáng yêu sao?

Thế nhưng, cô âm thầm cười khỏ, một người phụ nữ 30 tuổi, còn cần dùng đáng yêu để tô điểm cho chính mình sao....

Cửa thang máy mở ra, Kiến Phi liền ngẩn người, bởi vì Lý Vi từ lâu một đi vào, hai người gật đầu với nhau xem như chào hỏi. Lý Vi đứng ở trước mặt cô, đưa lưng về phía cô. Kiến Phi đã thuộc loại người có vóc dáng cao gầy, nhưng mà Lý Vi còn cao hơn cô. Ngày đầu tiên Lý Vi vào công ty, có những đồng nghiệp nam lên thảo luận nói về một người đẹp, một tuần sau, bọn họ lại đem điều đó đổi thành một tên khác “Băng sơn mỹ nhân”. Kiến Phi không có thành kiến gì đối với vị đồng nghiệp mới này, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp sáng ngời kia, cô luôn luôn cảm thấy có một loại áp lực vô hình.

“Đúng rồi,” Lý Vi chợt nghiêng nửa người, thấp giọng nói, “Phần bản thảo kia thế nào?”

“.... Tôi đã nghĩ ra cách, tìm một bản thảo khác để thay thế.”

“Bài khác?” Ánh mắt Lý Vi bỗng nhiên trở nên rất sắc bén.

Kiến Phi chớp chớp mắt, nói ra tên một người, Lý Vi trầm lặng vài giây rồi mới nói: “À, cũng được.”

Nói xong, cô ta liền xoay người, để lại bóng lưng lạnh lùng.

Kiến Phi cười khỏ, mặc dù trong lòng có một chút không vui, nhưng nếu chuyện này do cô phụ trách, cũng chỉ có thể chịu trách nhiệm đến cùng.

Trở về văn phòng, trợ lý Vịnh Thiên đã pha sẵn cà phê đặt ở trên bàn làm việc của cô, mùi vị cà phê lan toả khiến người ta không khỏi có một cảm giác hạnh phúc. Cô ấn nút trên điện thoại bàn, cô gái ở bên ngoài lập tức nhận máy, cô dịu dàng nói: “Cảm ơn.”

“A?”

“Cà phê.”

“Ồ,” cô gái nghe lời khách sáo vừa mừng lại vừa lo, “Không có chi, không có chi.”

Cúp điện thoại, Kiến Phi liền mở máy tính lên, cô ngồi trên ghế của mình, vừa uống cà phê vừa chờ điện thoại. Thế nhưng, cuộc gọi của Thang Đình mãi đến 20 phút sau mới gọi tới, khi nghe được tiếng “Này” thật ừ ừ, cô đã có một linh cảm không tốt.

“Chị xin lỗi, chị vô cùng xin lỗi. Người kia đồng ý với chị, nhưng mà....” Thang Đình chán nản nói.

“Không sao,” cho dù lồng ngực có loại buồn bực nói không nên lời, nhưng Kiến Phi vẫn làm ra vẻ thoải mái nói, “Có lẽ những nhà văn tiểu thuyết trình thám đều giống nhau. Em sẽ tìm cách khác, luôn luôn có biện pháp mà.”

“.... Chị xin lỗi.” Thang Đình không yên tâm.

“Không có gì, yêu cầu của em lúc đầu cũng có chút thiếu suy nghĩ.”

Cô nhiều lần nhấn mạnh vài câu sau, rồi cúp điện thoại. Mặc dù khi nãy cô thề rằng sẽ có cách, nhưng trong lòng cô rõ ràng, lúc này đây nếu muốn biến ra một phần bản thảo khác thì gần như không có khả năng. Biện pháp duy nhất chính là đến chỗ Lý Vi, thừa nhận sai sót của mình, xin cô ta điều chỉnh lại cách bố trí trang in của tạp chí.

Thực ra cô không muốn đi, nhưng lại không thể không đi, cô không biết qua chuyện này Lý Vi sẽ đánh giá cô như thế nào, kỳ thật cô cũng không để ý, nhưng bị một đối thủ ngang sức ngang tài khinh thường, đó luôn luôn là điều không thoải mái.

Góc phải màn hình máy tính nhảy ra một khung đối thoại: “Bạn nhận được email mới từ Hạng Phong.”

Cô mở to đôi mắt, khung đối thoại đã biến mất, nhưng văng vẳng vẫn còn lưu lại một hình ảnh mờ nhạt, cô vội vàng mở hộp thư ra, có một email vừa mới nhận được vào một phút trước. Cô chấp nhận, khi ngón trỏ ấn vào chuột trái thì nhíp tim cô bỗng nhiên tăng nhanh, cô gần như không thể tin vào mắt mình——

Lương tiểu thư:

Bản thảo đã đính kèm với yêu cầu của cô, tạm thời cung cấp hai vạn từ, vẫn ít hơn so với năm vạn từ mà cô yêu cầu, phần còn lại có thể đăng theo hình thức từng đợt, vui lòng xác nhận.

Hạng Phong

Kiến Phi ngã vào lưng ghế dựa, cô sững sốt vài giây rồi mới buông tách cà phê xuống, cô gọi điện thoại cho Lý Vi. Lý Vi chỉ thì thầm một câu “Cô không phải nói rằng anh ta không thể nộp bài sao”, rồi lập tức đồng ý nhận bài, có lẽ đối với cô ta mà nói, chỉ cần là tác phẩm của tác giả bán chạy sách dù cho đăng từng đợt hay một lần cũng không khác gì mấy.

Kiến Phi gửi đi bản thảo của Hạng Phong, cô chợt phát hiện trong hộp thư còn một email, là của Thang Đình gửi đến, vài đoạn văn hài hước dí dỏm mà còn là bình luận sách của “Thời báo New York”, ở cuối email Thang Đình đã viết: thực ra bình luận sách sớm đã viết xong, tối hôm qua lừa em, thật ngại quá.

Cô đành chịu nhưng không có cách nào tức giận được. Sáng hôm nay, cô cuối cùng đã cảm nhận được một câu nói rất sâu sắc: những thăng trầm của cuộc sống, thực sự rất thú vị!

Nhưng mà cô lại nghĩ đến một câu khác: so với sự sống và cái chết, những phiền muộn trên thế giới này chẳng qua chỉ là một làn khói mà thôi.

Kiến Phi cầm lấy điện thoại, cô quá xúc động mà muốn nói lời cảm ơn với Hạng Phong, nhưng anh cũng không nhận điện thoại.

Cô đứng dậy đi qua đi lại trước cửa sổ văn phòng, trong lòng muốn nói điều gì đó, nhưng mà cô phải nói với ai và nên nói bao nhiêu đây.

Trong đám mây xa xa hiện ra một tia nắng mặt trời, toả sáng trên gương mặt cô, rất ấm áp. Cô bỗng nhiên nghĩ đến: anh chàng Hạng Phong kia sẽ không phải đã viết xong bản thảo cách đây không lâu rồi, nhưng chỉ ở phút cuối cùng mới bằng lòng đưa ra chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện đó rất giống với phong cách của anh, anh chính là một người đàn ông như vậy, cho dù chính mình phạm lỗi cũng sửa lại như ban ơn cho người khác.

..... Người đàn ông này thật đáng sợ!

Điện thoại di động vang lên, cô cầm lấy, là Hạng Phong gọi đến. Cô kéo khoé miệng, lộ ra một nụ cười kỳ lạ: “A lô?”

“Cô gọi điện thoại cho tôi à?” Giọng mũi của anh còn rất nặng.

“Ừm.”

“Có chuyện gì?”

“.....Muốn nói với anh, tôi đã nhận được bản thảo.”

“.....”

“Vậy thôi.”

Hạng Phong ở đầu dây bên kia trầm lặng vài giây, rồi nói: “À, nếu cần sửa chữa cái gì thì liên lạc với tôi.”

“Được.”

“Tạm biệt.”

“.....Chờ một chút.”

“?”

Lương Kiến Phi cắn môi, rốt cục vẫn rít lên hai chữ: “Cám ơn.”

“.....” Đầu dây bên kia lại trầm lặng.

“Tiền nhuận bút sẽ mau chóng tính toán cho anh.” Giọng điệu cô như đang nói chuyện công.

“Cô.....”

“?”

“Không có gì, tạm biệt.”

Kiến Phi buông điện thoại, cô cau mày ngẩn người, không biết tại sao, cô gần như có thể khẳng định, một câu anh chưa nói xong trước khi cúp máy

chắc chắn là muốn nói cô không đáng yêu.

Thế nhưng. ....Tại sao chứ, anh vì sao muốn nói như vậy, mà tại sao cô lại nghĩ anh sẽ nói như thế?

Cô vỗ vỗ cái trán của mình, thầm nghĩ có lẽ gần đây có quá nhiều áp lực, nếu không thì tại sao lại cố chấp với những chuyện nhàm chán như vậy!

Cô đột nhiên cảm thấy may mắn, Hạng Phong không nhận được cú điện thoại vừa rồi khi cô xúc động gọi đến, bằng không giờ phút này anh nhất định sẽ cười châm biếm cô, thật là *thiên ân vạn tạ(một ngàn cái ân, vạn lần đa tạ)* ——

Ah, may mắn quá!

***

Ngày cuối cùng làm việc trong tuần, Lương Kiến Phi như mọi khi đi vào văn phòng của mình, cà phê nóng hổi đã đặt ở trên bàn, cô rất muốn mở cửa ra ngoài cho Vịnh Thiên một cái ôm, nói “Không có em chị phải làm sao bây giờ”, có lẽ thứ sáu là ngày thích hợp nhất để làm việc này, bởi vì gần sắp đến cuối tuần cho nên mọi người đều vui vẻ, dường như cảm thấy thoải mái hơn.

Đầu tiên cô gọi mấy cuộc điện thoại cho nhà xuất bản bên kia, sau đó lại nhắc nhở mấy bài viết mới, rồi mới bình tĩnh lại uống tách cà phê. Lịch làm việc ở bên cạnh máy tính có một dòng chữ của bút máy màu đen viết: Hội nghiên cứu và thảo luận 13:30. Cô xoa xoa đôi mắt, quyết định ăn xong bữa trưa để lấy tinh thần tỉnh táo mà tham gia hội thảo, sau đó tâm tình sẽ thấy vui hơn khi được về nhà sớm.

Cái gọi là nghiên cứu và thảo luận kia sẽ tổ chức tại một khách sạn cao cấp trong thành phố, hôm nay vừa lúc Kiến Phi mặc một bộ âu phục bằng nhung với áo vét, màu áo vét là màu xanh đậm mà cô thích nhất, nhưng mà ông trời cố tình đối lập với cô, mới giữa trưa trời đã bắt đầu mưa rơi tí tách, sau đó người bảo an của khách sạn lại sắp xếp cô ở bãi đậu xe ngoài trời, khi cô bước xuống xe thì bộ đồ tây đã dính bùn, mặc dù cô lau đi nhưng vẫn cảm thấy không tốt lắm. Xung quanh thang máy đều là gương, cô vô thức nhìn đến kiểu tóc mới của mình vừa cắt tối hôm qua, ngắn hơn so với lúc trước, mái tóc nằm ngay ngắn ở trên vai, từ đỉnh đầu nhìn xuống tạo thành một độ cong vô cùng tao nhã, đây là kiểu do nhà tạo mẫu tóc nhiều lần khuyến khích nên cô mới miễn cưỡng quyết định cắt theo, không ngờ rằng cuối cùng người cảm thấy hài lòng lại là chính mình mà không phải nhà tạo mẫu tóc.

Có lẽ đời người thật sự luôn tràn đầy những việc bất ngờ.

Cửa thang máy mở ra, Kiến Phi theo mũi tên thật to ở trên bảng hướng dẫn, cô đi dọc theo tấm thảm của nước Nga trải trên hành lang về phía hội trường. Ở trong đầu cô hiện lên một cảnh phim Hollywood nào đó đã xem tối hôm qua, biển cả, căn phòng màu trắng, con chó, dấu chân, tấm thảm màu ngà, khăn trải giường màu thẫm. . .vân vân, tóm lại không quan hệ với hội nghiên cứu và thảo luận này, cô thậm chí không biết chủ đề của hội thảo này, chiều hôm qua cấp trên mới ra chỉ thị bảo cô hôm nay cần phải tham dự.

“A, đã đổi kiểu tóc mới!” Có người từ phía sau đi lên, khẽ nói vào tai cô.

Bộ dáng của cô hoàn toàn không ngạc nhiên, chỉ quay đầu lại, mặt cô không chút thay đổi nói: “Thang Đình. Tại sao chị xuất hiện ở trong này?”

Hôm nay Thang Đình mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen không dài không ngắn, chiều dài vừa đủ che khuất cái mông của cô, còn cặp chân dài kia được bọc trong chiếc quần mỏng bó sát màu đen hoàn toàn không lộ ra tất cả, chân cô mang một đôi giày boots thấp, quả thật trông giống như IT girl người Anh. Nhưng điều làm cho Kiến Phi cảm thấy quá đáng nhất là —— toàn thân cô thậm chí không có một chỗ dính nước mưa!

“Chị là fan của anh ta mà!” Thang Đình lấy ra một biểu hiện hưng phấn rất ít khi xuất hiện ở trên gương mặt của người phụ nữ đã 30 tuổi mà nhìn Lương Kiến Phi.

“Ài?” Cô nhún mày, cảm thấy có điều nghi hoặc, giống như mình đang đi vào vùng đất của người sao Hoả.

“Hạng Phong đấy!”

“Hạng Phong?” Cô chớp mắt, dừng lại bước chân.

“Hôm nay anh ta là người diễn thuyết, em không biết sao?” Đôi mắt màu đen của Thang Đình mở to, lông mi thật dài khiến cho người ta nhớ đến búp bê Barbie.

“Chuyện này. ....” Cô thật sự không biết!

“Em rất không quan tâm đến anh ta!” Thang Đình mở miệng oán giận một câu, sau đó gót giày cao khoảng chừng 10 cm kia không chút do dự đi đến bàn tiếp tân.

Kiến Phi đứng tại chỗ, ở trong lòng lạnh lùng nói: tại sao em nên quan tâm anh ta?!

Bên cạnh bàn tiếp tân dựng một bảng quảng cáo lớn, cho đến lúc này cô mới nhìn thấy rõ ràng tiêu đề của hội thảo: 《bàn luận về thiện và ác giữa tiểu thuyết thể loại hồi hộp và cuộc sống thực tế》.

Nhìn qua có vẻ giật gân.

Thang Đình đã nhận được một tờ giấy giới thiệu rồi nhanh chóng đi vào hội trường, Kiến Phi đứng ở cửa do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng quyết tâm

đăng ký. Nếu cô sớm biết hội thảo là của người này, cô thà ở lại văn phòng!

Hội trường cũng không lớn, cô tùy tiện tìm vị trí ở trong góc ngồi xuống, những người tham dự đang liên tục đi vào. Cô nhìn đồng hồ trên cổ tay, còn năm phút nữa sẽ bắt đầu, cô mở ba lô ra, lục lọi mấy quyển sách mang theo bên người, cô chần chờ hồi lâu mới chọn một tiểu thuyết đã mua tại một hiệu sách cũ ở New York.

“Nếu không vì trời mưa, người đến còn nhiều hơn.” Không biết lúc nào Thang Đình đã ngồi bên cạnh cô.

Đối với người chị họ xuất quỷ nhập thần này, Kiến Phi từ lâu đã luyện thành thói quen: “Đến làm gì chứ, nghe anh ta tự biên tự diễn sao?”

“Em thật sự không ghét anh ta như thế chứ?”

“Đương nhiên không phải,” cô dờ khóc dờ cười, “Tại sao em lại ghét anh ta?”

Cô chẳng qua là....không thích anh mà thôi.

“Người đàn ông như Hạng Phong không còn nhiều đâu.” Thang Đình lấy ra chiếc gương tròn nhỏ nhắn, sửa lại mái tóc dài ở bên tai một chút.

“Tha thứ cho em không hiểu biết giá cả thị trường.”

IT girl thu hồi chiếc gương, dùng ngón tay nâng cằm lên, tư thế tao nhã: “Xin em thỉnh thoảng cũng nên biết một chút đi.”

Kiến Phi cười khỏ, không trả lời, cô chỉ cảm thấy khuôn mặt ở trước mắt này thật có sức hấp dẫn, không biết có bao nhiêu người đàn ông có đủ bình tĩnh để không chế bản thân..... Nhưng mà, cô cảm thấy Hạng Phong có khả năng đó.

Bởi vì anh không có hứng thú với phụ nữ, thậm chí cảm thấy chán ghét, có một lần cô nghi ngờ phụ nữ trong mắt anh đều là gian ác, cho nên phần lớn hung thủ ở trong sách của anh là phụ nữ, hơn nữa là một người phụ nữ độc ác.

“Nói trở lại,” Kiến Phi nhướn lông mày, “Tại sao chị không ngồi ở hàng đầu, lại theo em chen chúc ở trong góc?”

Thang Đình mỉm cười, trong mắt có sự đắc ý thoáng qua: “Không nhất định phải ngồi ở hàng đầu mới có thể khiến cho người nào đó chú ý a.”

Kiến Phi nhíu mày, nhìn xung quanh một chút, lúc này cô mới kinh ngạc phát hiện, tất cả mọi người đều tập trung ở nửa phía trước và bên phải hội trường, hàng ghế xung quanh hai cô không có bóng người nào.

“Chị dám nói hôm nay Hạng Phong nhất định sẽ có ấn tượng sâu sắc với chị, bởi vì chị có một vũ khí kỳ diệu.” Thang Đình làm kiểu cách giống như đang ghi chép lại điều quan trọng.

“?”

“Chính là em.”

Kiến Phi vừa muốn nói gì đó thì trên sân khấu vang lên tiếng nói, đầu tiên người phụ trách của buổi hội thảo nói vài lời xã giao, sau đó bắt đầu hoan nghênh những người khách quý, những tác giả mới vào nghề xuất hiện trước, Hạng Phong được sắp xếp lên sân khấu cuối cùng. Trong hội trường không tránh được một tràng vỗ tay như sấm, anh lộ ra một khuôn mặt tươi cười thân thiết, thân thiết đến mức..... Cô gần như hoài nghi người trên sân khấu không phải là anh đâu!

Hạng Phong gần đây thật sự bắt đầu đi theo con đường của nghệ sĩ suy đồi, râu dưới cằm và hai bên má đều xanh xao, phần tóc xoả trước lỗ tai được gọn gàng vén ra sau, nhưng trên trán vẫn còn rải rác vài sợi, nhìn qua anh có vẻ chán nản không chịu gò bó. Chẳng qua còn đỡ hơn mấy hôm trước, sắc mặt anh tốt hơn rất nhiều.

Kiến Phi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Hạng Phong trong chốc lát, sau đó toàn bộ hứng thú đều tập trung cúi đầu tiếp tục đọc quyển sách kia, âm thanh trên sân khấu lúc nào cũng rơi vào trong tai cô, nhưng cô không nghe vào một chữ nào cả, Kiến Phi không kiêng nể gì mà đắm chìm trong thế giới của tiểu thuyết, cho đến khi Thang Đình khẽ nói bên tai cô:

“Này, ở dưới tay áo bên phải của em làm sao lại lủng lỗ thế.”

“Không thể nào.....”

Cô giơ tay phải lên, vừa nhân tiện quan sát, cuối cùng đưa ra kết luận là —— không có à, áo vét vẫn rất tốt mà.

“Như vậy, vị mặc âu phục màu xanh đậm kia..... Tiểu thư, nếu đã giơ tay thì xin mời đặt câu hỏi.” Âm thanh của Hạng Phong thông qua microphone truyền đến, cùng với âm thanh trầm thấp trước đó khác nhau, lúc này mặc dù trên mặt anh không chút thay đổi, nhưng giọng điệu lại có vẻ hứng thú. Thậm chí anh còn đặc biệt bổ sung một câu “Không cần khách sáo”.

Lương Kiến Phi ngẩng đầu, chớp mắt, sau đó cô mới hoàn toàn hiểu ra, Kiến Phi nhìn không được mà hung hăng trừng mắt liếc Thang Đình một cái. Tay phải giơ lên có chút cứng đờ, cô hậm hực buông cánh tay xuống, đã có nhân viên tại nơi ăn cần đưa microphone cho cô. Cầm lấy microphone, Kiến Phi từ từ đứng dậy, phần lớn mọi người trong hội trường đều nhìn chăm chú vào cô, Kiến Phi không khỏi mất bình tĩnh. Tuy nhiên cô vô tình thoáng nhìn ánh

mắt của Hạng Phong mơ hồ mang theo ý cười, vì thế cô lấy lại bình tĩnh, không chút hoang mang nói:

“Vây, câu hỏi của tôi là.... Anh vẫn cho rằng phụ nữ có nhiều khả năng phạm tội hơn đàn ông sao, nhưng tại sao trong cuộc sống thực tế phần lớn kẻ phạm tội đều là đàn ông?”

Trong hội trường lập tức tuôn ra những tiếng nói chuyện nhỏ, người tham dự bắt đầu tốp năm tốp ba cùng nhau thảo luận về câu hỏi.

Hạng Phong tiến đến phía trước microphone, anh mỉm cười nháy mắt với cô, nói: “Vấn đề này giống như đang hỏi người đàn ông tại sao thích nhìn người đẹp trên bãi biển.”

Nói xong, anh dừng một chút, ở dưới sân khấu liền phát ra một tràng cười thân thiện, sau đó lại yên lặng, tất cả mọi người đều muốn nghe câu trả lời của nhà văn nổi tiếng.

“Đàn ông rất thích quan sát phụ nữ, tôi cũng không ngoại lệ, cho nên mỗi khi tôi phác hoạ một hình tượng nhân vật nào đó ở trong đầu, tỷ lệ xuất hiện của phụ nữ là 50%, bởi vậy sẽ gặp phải loại tình huống theo như lời của cô,” anh nhìn cô, chậm rãi nói, “Nhưng tôi không có bất kỳ thành kiến hay kỳ thị nào. Trong cuộc sống thực tế, tôi nghĩ, tôi thiên về đàn ông dễ dàng xung động phạm tội hơn, trong khi phụ nữ rất có kế hoạch.”

Kiến Phi ngao mạn bĩu môi, ngay cả một nụ cười khách sáo cũng chẳng muốn cho anh, cô liền ngồi xuống. Cô thật sự không phải muốn hỏi ra vấn đề khiến anh xấu mặt, bởi vì dựa vào kinh nghiệm lâu nay của cô, anh hiếm khi —— hoặc là gần như không có —— điểm quá xấu, cô chỉ muốn làm trái ngược lời anh, thế thôi.

Vốn tưởng rằng vấn đề này sẽ chấm dứt như vậy, không ngờ Hạng Phong bổ sung một câu: “Hôm nay có lẽ không có nhiều thời gian để thảo luận, song nếu Lương tiểu thư còn có vấn đề khác, tôi rất vui lòng cùng cô tiếp tục thảo luận trong tiết mục radio vào mỗi chiều thứ ba.”

Mọi người lại nhìn chăm chú về phía cô một lần nữa, lúc này họ đều mang theo vẻ mặt tỉnh ngộ, giống như đang nói: à, hoá ra cô ấy chính là Lương Kiến Phi kia nha.....

Mặc dù lửa giận trong lòng bắt đầu cuộn cuộn, nhưng trên mặt của cô vẫn bình thản ung dung, cô cố gắng làm cho chính mình trông giống như không quan tâm đến.

“Anh ta thật sự rất đẹp trai!” Thang Đình đến gần nói bên tai cô.

Kiến Phi mỉm cười, cô tình bơ đập vào gót giày màu bạc kia của Thang Đình một cách hung hăng, sau đó cô nghe được tiếng gầm nhẹ kêu lên đau đớn, Kiến Phi cảm thấy thoải mái mà tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Hội thảo kết thúc, cô liền đeo ba lô trên lưng rồi xoay người ra khỏi hội trường, Thang Đình giống như những fan nhiệt tình mà vọt lên sân khấu tìm Hạng Phong ký tên. Bên ngoài mưa vẫn rơi, cô đứng ở cửa khách sạn, nhìn thấy chiếc xe SUV màu xanh đậm của mình ở ngoài mấy chục mét, rồi lại nhìn ống quần của mình, cô nghiêng răng giận dữ gầm gừ.

Đây là một vai diễn khác của cô và anh —— thỉnh thoảng cô cảm thấy trên thực tế vai diễn cơ bản nhất của bọn họ —— một đôi nam nữ thích đối lập với nhau. Cô từng thử thuyết phục bản thân lấy tâm tư ôn hoà để nhận thức thấu đáo người đàn ông ngang ngạnh này, nhưng mà rất khó.

Khi về đến nhà, Kiến Phi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã năm giờ rưỡi, đầu tiên cô gọi điện thoại đặt thức ăn bên ngoài, rồi thay chiếc quần tây ngâm vào trong bồn, vết bầm trên mặt quần nhanh chóng mất hẳn giống như chưa từng xuất hiện.

Cô tự mình pha một tách trà buoi, ngồi trước bàn bắt đầu lên mạng.

【 cơ thể con người thật sự có một công tắc sao, gặp gỡ những người khác nhau có thể sẵn sàng thay đổi tâm tính của mình. Tôi nghĩ tôi không làm được, tôi chỉ có thể toàn tâm toàn ý đóng một vai diễn, thành công cũng được, thất bại cũng được, tất cả đều thuộc về nhân vật của tôi.

Những người có công tắc có thể sống tự do hơn không? Hay là càng mệt mỏi?

Không biết.

Tôi chỉ biết, tôi đang toàn tâm toàn ý đóng vai một người phụ nữ kiên cường, cô ấy đã 30 tuổi, từng yêu một người, đã ly hôn một lần, cô ấy gánh vác hy vọng được gia đình gởi gắm, cũng chịu đựng những loại áp lực lớn; cô ấy rất coi mở, thậm chí càng coi mở hơn so với trước khi ly hôn, cô ấy làm việc chăm chỉ, có đủ khả năng nhìn thấy cuộc sống phức tạp, cô ấy luôn phải gặp mặt với nhiều loại đàn ông, hiểu biết lẫn nhau có lẽ (chỉ là hiểu biết, không phải nhận thức thấu đáo), cô ấy còn phải chịu đựng ánh mắt thất vọng hoặc kinh ngạc của những người đàn ông này khi họ biết cô ấy đã từng ly hôn, cô ấy phải làm bộ như “chẳng có gì ghê gớm”, tiếp tục mỉm cười, nếu những người đàn ông nửa đường bỏ cuộc như vậy, cô ấy vẫn có thể an ủi bản thân, nói rằng bọn họ nông cạn mà thôi.....

Nhưng thật ra, tôi cũng không muốn diễn vai này —— tuyệt đối không! Nếu có thể, tôi chỉ muốn cho bản thân mình một chút thời gian, nằm trên sofa đọc một quyển sách.

Thật sự chỉ thế thôi.

Alpha】

Trên màn hình trang web có một ký hiệu phong thư nhấp nháy, nói rằng có một tin nhắn đến trang web của cô. Kiến Phi đăng bài nhật ký, sau đó mở tin nhắn kia, là bạn thân của cô Lâm Bảo Thực gửi đến, chỉ một câu ngắn ngủn:

“Này, cậu biết chưa, Trì Thiếu Vũ đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nói dối

Năm 1995, mẹ của Newt Gingrich nhận phỏng vấn trên truyền hình, trong quá trình phỏng vấn, người phóng viên hỏi bà, Newt Gingrich có cái nhìn như thế nào về Hillary Clinton, lúc đầu bà từ chối không nói, nhưng người phóng viên khuyến khích bà, “Bà có thể nói thầm với tôi, chỉ có tôi và bà biết thôi.” Bà Gingrich tin thật, đến gần người phóng viên nói bên tai: “Cô ta là một con chó cái —— đây là đánh giá duy nhất của con trai tôi.” Chuyện này đương nhiên không có khả năng chỉ có trời biết đất biết cô biết tôi biết, tin tức đã bị lan truyền ra ngoài, hơn nửa ngày đó chính là ngày Newt Gingrich nhậm chức người phát ngôn đại diện của Chính phủ Mỹ, mọi người có thể tưởng tượng được đây là một tin tức chấn động cỡ nào, phóng viên nói dối đã trở thành sự lên án nhất trí của dư luận, thế nhưng càng nhiều người lại hứng thú với việc này.

Giống như chuyện của người phóng viên này, “Sự kiện Watergate” vào năm 1972 là một sự tiêu biểu xuất sắc, liên tục mấy buổi sáng sớm phóng viên đến chặn đường trợ lý của Nixon, đưa tin xác thực để giành sự tôn trọng của người dân. Tên của người phóng viên này là Connie Chung, năm 1993 cô ta đã trở thành một trong những người dẫn chương trình chính của tin tức buổi tối ở đài CBS, cô ta cũng là người phụ nữ Hoa kiều đầu tiên dẫn chương trình trong mạng lưới tin tức buổi tối của truyền hình Mỹ.

Là điều gì đã khiến cô ta lựa chọn nói dối?

Bởi vì điều thứ nhất mà cô ta cần là một tin tức giật gân, với hàm ý khiến cho khán thính giả bất ngờ mà theo dõi tin tức, mà có người theo dõi có nghĩa là sẽ có nhiều doanh thu quảng cáo —— cũng chính là tiền.

Sau đó CBS đưa tin đã sa thải cô ta ngay sau sự việc kia, nhưng cô ta vẫn phát triển mạnh trong mạng lưới truyền hình, hơn nữa vẫn tiếp tục phô trương thanh thế, có thể thấy được trình độ cao như thế nào, giới hạn của công việc này là tiêu chuẩn của đạo đức.

Thấy vậy, có một số người không thể không hỏi, nói dối mang lại tai họa cho chúng ta thật sao? Nhưng vì sao tôi vẫn thấy được lợi ích ở trong đó, thậm chí là hy vọng?

Nếu có một ngày, bạn không thể dựa vào nói dối để sinh tồn, như vậy nó có ý nghĩa gì đối với bạn?

Đừng không tin, người như vậy rất nhiều, chẳng hạn như ——

Tôi.

Beta】

Hạng Phong tháo mắt kính xuống, xoa xoa khoé mắt của mình, anh lơ mơ có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong bóng đèn trên cửa sổ sát đất bằng kính, anh không bật đèn, ánh sáng màn hình máy tính chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt của anh có phần đáng sợ.

Anh mệt mỏi kinh khủng từ thứ hai tuần trước, triệu chứng cảm cúm trở nên nghiêm trọng khiến anh không thể suy nghĩ, lúc Lương Kiến Phi gọi điện tới muốn hỏi về bản thảo, anh mới bỗng nhiên nhớ tới có chuyện như vậy. Anh phải trải qua hai đêm để vội vàng viết một phần nội dung, sau đó anh lại có một loạt công việc, tiết mục radio, hội nghị cứu và thảo luận... vân vân và vân vân. Anh đến bệnh viện lấy thuốc, triệu chứng đã giảm bớt, nhưng bệnh vẫn chưa khỏe hẳn, hai ngày cuối tuần anh kiệt sức ngủ mê mết, cho đến chiều hôm nay, anh bắt buộc chính mình tỉnh táo để tiếp tục làm việc.

Nghề nghiệp của anh là nhà văn, tiểu thuyết trinh thám do anh viết được gọi là bán chạy nhất, vì đề duy trì nguồn cảm hứng, anh phải quan sát cuộc sống trong mỗi khoảnh khắc. Anh thông qua nhân vật dưới ngòi bút của mình mà dệt nên lời bịa đặt kể về những câu chuyện khác nhau, tựa như lời của anh trong nhật ký, anh dựa vào nói dối để sinh tồn.

Trên cơ bản, anh là người làm việc rất có kế hoạch, ví dụ như muối ăn, nước tương, dấm chua và trà ở trong nhà khi nào thì nên mua, ví dụ như đến từng thời điểm anh đều phải đi gặp bạn bè, thí dụ như mỗi bài bản thảo đã giao hẹn, mỗi một việc làm đều được anh viết ra rành mạch trong sổ công tác, gần như chưa từng xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Thế nhưng lúc này đây, anh hoàn toàn quên mất bản thảo đã giao hẹn với Lương Kiến Phi, bởi vì từ đầu đến cuối anh căn bản không nhớ rõ. Hạng Phong mơ hồ nhớ lại, ban đầu lúc cô nói chuyện này là trong cuộc họp báo tuyên truyền sách mới của anh.

Chiều hôm đó anh ngồi trong góc phòng, các phương tiện truyền thông đều chuẩn bị sẵn sàng tiến hành phỏng vấn, tuy rằng đã từng trải qua nhiều trường hợp giống như vậy, anh vẫn không thể hoàn toàn làm quen với việc giống như sắp đem mình xuất hiện trần trụi trước mặt bọn họ. Mỗi một lần đối mặt với quần chúng, anh luôn vô thức lộ ra nụ cười thân thiện, anh xem qua phỏng vấn của mình, hình ảnh tốt, buổi ghi hình cũng tốt, anh đều có vẻ rất dịu dàng,

ngay cả chính anh cũng ngạc nhiên. Nhưng trên thực tế, anh biết bản thân mình không phải như vậy. ....

“Sao phòng lại nhỏ thế!” Lương Kiến Phi không biết từ nơi nào đi đến, cô cầm cuốn sách mới và một chồng tài liệu trong tay, trước ngực cô đeo một thẻ nhân viên. Cô ngồi xuống ghế ở bên cạnh anh, vặn mở bình nước suối rồi ngửa đầu uống nước, bộ dáng có phần thô lỗ, thậm chí có thể nghe được tiếng “ùng ực”.

Hạng Phong không trả lời, có lẽ anh muốn nói nhưng nhìn thấy những đầu người đông nghẹt kia, anh lập tức không nói được gì cả.

“Muốn uống không?” Cô giơ bình nước lên hướng về anh, “Ồ phía sau còn một thùng.”

“Tôi có rồi.” Anh nhẹ giọng trả lời, chỉ dưới chân mình.

“Ồ,” cô cũng đặt cái bình ở dưới chân, sau đó bắt đầu lật xem tài liệu, “Tôi đã nói trước với những người kia, bảo bọn họ không nên hỏi những vấn đề không đầu không đuôi.”

Anh nhướn mày, nghiêng nửa người nhìn khuôn mặt cô, “Như thế nào mới coi là không đầu không đuôi?”

Cô nhún vai: “Là giống như. .... Hưng thủ tại sao phải đợi đến 5 năm mới ra tay, loại vấn đề này không phải rất dễ dàng với anh sao, đương nhiên chờ đợi là vì chưa tìm được cơ hội, chẳng lẽ là đang đợi rèn luyện kỹ năng đến một đẳng cấp nhất định à.”

Hạng Phong bị cô chọc cười, những lo lắng quanh quẩn ở trong đầu anh đã trở thành hư không, “Như vậy xin hỏi vấn đề như thế nào mới không dễ dàng?”

Cô dùng bút chống cằm, nghĩ nghĩ nói: “Ừm. .... Chẳng hạn như vụ tai tiếng gần đây của anh và nữ minh tinh kia, hoặc là thẳng thắn hỏi anh có phải đồng tình luyến ái hay không?”

“.....”

Cô nói với Hạng Phong như có ý chọc giận anh để thấy vẻ mặt trách móc của anh.

“Nếu cô muốn chứng minh bản thân đang theo đuổi lĩnh vực phóng viên chuyên nghiệp,” anh cười gượng, “Như vậy cô đã thành công.”

“Cám ơn.” Cô không hề khiêm tốn.

Cuộc nói chuyện của bọn họ bị gián đoạn bởi Lương Kiến Phi cúi đầu gọi một cuộc điện thoại ngắn, đợi đến lúc cô nói xong thì bắt đầu viết trên giấy địa điểm gì đó, Hạng Phong nhìn không được mở miệng nói:

“Chuyện kia không phải là sự thật. ....”

“?” Cô không hiểu nên ngẩng đầu nhìn anh.

“Về việc. .... nữ minh tinh.” Anh mấp máy môi, cố gắng cư xử bình tĩnh.

Lương Kiến Phi chớp mắt, dừng lại vài giây rồi mới hỏi, “Anh nói, vụ tai tiếng kia sao?”

“Ừm.” Anh quay đầu nhìn chỗ khác, như là không để ý mới nhắc tới chuyện này.

“Trời à, đương nhiên không phải sự thật, ai sẽ tin chứ...”

“.....” Anh quay đầu lại nhìn cô có chút kinh ngạc, anh rất muốn biết cô dựa vào gì mà khẳng định như thế.

“Một người bạn trai nào đó, phải là một người nào đó mới đúng à, quan hệ của bọn họ luôn rất ổn định, tất cả mọi người đều biết, thật sự là một đôi trai tài gái sắc, sao lại có thể là anh. ....” Cô trả lời như thế.

Hạng Phong không nhớ rõ bản thân mình đã làm sao nhìn xuống sự xung động muốn bóp cổ cô, thật giống như anh cũng không nhớ rõ sau đó cô nói chuyện bản thảo với anh, thực ra anh nghe được nhưng lúc ấy anh đang suy nghĩ tới một chuyện khác, đó chính là:

Cô đến đây nói những lời này với anh là có ý đồ gì?

Có thể từ xa cô đã nhận ra anh đang khần trương hay không, có thể cô đã từ lâu hiểu được anh vốn không có sở trường ứng phó những trường hợp như vậy hay không, có thể hay không, cô biết sâu thẳm trong đáy lòng, anh không phải là một nhà văn lão luyện bán chạy sách gì đó, mà khi đứng dưới ánh đèn anh vẫn luôn cảm thấy mình chỉ là “cậu bé” nhút nhát mà thôi. ....

Anh khoanh tay, cúi đầu nhìn không được cười khổ, sẽ như vậy sao, cô thật sự sẽ biết sao?

“Sắp bắt đầu rồi,” Lương Kiến Phi cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Nhớ kỹ, nếu là câu hỏi mà anh không muốn trả lời thì ra ám hiệu, nhân viên chúng tôi sẽ giúp anh ngăn cản.”

Khi cô nói những lời này, ánh mắt thính thoảng nhìn xung quanh, Kiến Phi không nhìn anh nhưng tay cô vỗ nhẹ trên cánh tay anh, sau đó cô cầm lấy bình nước suối, đứng dậy bỏ đi.

Hạng Phong nhìn bóng dáng của Kiến Phi, anh mấp máy môi, không muốn để nét mặt mình nhìn qua có gì đó đặc biệt. Anh muốn uống nước, đưa tay sờ soạng ở bên chân một lát, anh cầm lấy cái bình mở ra, nhưng bỗng nhiên anh ngừng lại, bởi vì anh phát hiện trong chai chỉ còn lại nửa bình nước, mà vừa rồi anh chỉ uống có một ngụm mà thôi.

.....Nhất định là người kia lấy lộn rồi.

Thế nhưng, anh không để bình nước xuống, chần chờ một giây đồng hồ, anh vẫn đưa lên miệng uống.

Cho dù lấy lộn.....thì thế nào?

Đồng hồ treo tường nằm bên cạnh máy tính xách tay biểu thị thời gian hiện tại đã tám giờ năm phút, Hạng Phong đứng lên đi đến trước cửa sổ sát đất, anh nhìn ngắm tháp truyền hình xa xa, có một loại cô đơn hiem thấy dâng lên trong lòng. Anh ngơ ngẩn nhìn trong chốc lát rồi xoay người lấy điện thoại di động trên bàn, anh bấm một dãy số.

“A lô?” Thanh âm của Lương Kiến Phi bất cứ lúc nào cũng nghe ra rất cảnh giác, hơn nữa loại cảnh giác này chỉ nhắm vào anh.

“Tôi đói bụng.” Khi anh nói lời này lại bình tĩnh khác thường, có lẽ sẽ không có ai nghĩ rằng anh đang làm nũng.

Đầu dây điện thoại bên kia trầm lặng một lát, anh đoán rằng lúc này Lương Kiến Phi hận không thể băm anh ra thành thịt vụn.

“Muốn ăn gì.....” Tuy nhiên cô chỉ kéo dài giọng nói, bắt đầu dī hỏi.

“Như cũ.”

“Ờ.....”

Cô dường như muốn nói gì đó, có lẽ muốn lên án anh vào ban đêm trong tháng 12 rét lạnh cỡ nào, để cho anh bỏ đi mệnh lệnh của mình. Nhưng anh không cho cô thời gian lên án, anh nói câu “Tạm biệt” rồi cúp điện thoại.

Hạng Phong ném điện thoại trở lại trên bàn, anh vẫn đứng trước cửa sổ, nhưng mà lúc này đây, vẻ mặt trên hình ảnh phản chiếu đã rõ ràng hơn, độ cong trên khoé miệng anh có thể gọi là tươi cười, không thể phủ nhận tâm tình của anh trở nên tốt hơn.

Mối quan hệ giữa người biên tập và nhà văn có chút tế nhị, nhất là nhà văn có sách bán chạy. Hai năm nay, Lương Kiến Phi gần như đáp ứng mọi yêu cầu của anh, chẳng qua về phương diện khác, bọn họ vẫn là hai người đối lập không thể cùng tồn tại. Cô hầu như sử dụng sức lực toàn thân mà làm trái ý anh.

Khi đồng hồ treo tường biểu thị chín giờ thì chuông cửa vang lên, Hạng Phong lưu lại bản thảo đã viết một nửa rồi đứng lên đi ra mở cửa. Lương Kiến Phi mặc chiếc áo khoác lông rộng thùng thình, trong tay cô mang theo vãn thần nóng hổi, cô xì hơi đứng ở cửa, chớp mũi có chút đỏ, có lẽ là bị lạnh rét khi đứng trong gió mưa vãn thần.

Anh nghiêng người để cô đi vào, cho dù lần nào anh cũng lấy đôi dép lê để trước mặt nhưng cô không có ý tứ muốn đổi giày, cô luôn làm theo ý mình.

Đúng vậy, cô chính là muốn làm trái ý của anh!

“Bản thảo cho kì tạp chí tiếp theo có thể giao đúng hẹn không?” Nhìn thấy hàng chữ trên máy tính của anh, Lương Kiến Phi hỏi.

Anh âm thầm thở dài, cô thật sự không đáng yêu chút nào, trong đầu óc ngoại trừ công việc vẫn là công việc.

“Tôi dám chắc cô chính là một đứa trẻ bị mẹ ghét nhất.” Anh nhận lấy cái túi trong tay cô, đem vào phòng bếp rồi đổ tất cả vào trong chén.

“Anh mới là đứa trẻ bị mẹ ghét nhất!” Cô vô ý nói.

Hạng Phong đứng trước bàn ăn, dùng ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn cô.

“A.....Tôi xin lỗi.....” Cô nghĩ ra điều gì đó dường như mấp máy môi, lúng túng xin lỗi.

Anh cúi đầu tìm kiếm chiếc thìa bạc dưới mặt bàn màu trắng ngà.

Lúc anh học lớp hai, mẹ đã bỏ rơi anh và em trai trốn khỏi nhà, sau khi lớn lên anh rất ít khi nhắc đến ba mẹ trước mặt người khác, những người khác cũng ít khi hỏi đến. Lương Kiến Phi sở dĩ biết được, bởi vì cô ngoại trừ chịu trách nhiệm biên tập cho anh, là người cộng tác với anh trong tiết mục radio, cô còn là bạn học của em trai anh Hạng Tự.

Vì vậy, cô hẳn là biết không ít chuyện của anh.

Lương Kiến Phi có lẽ nghĩ rằng anh vẫn còn giận, vì thế cô lấp bấp đi tới, tựa vào cạnh quầy rượu, quan sát vẻ mặt của anh. Hạng Phong dùng khoé mắt

liếc nhìn nhất cử nhất động của cô, anh có chút buồn cười, nhưng trên mặt lại kiên định duy trì vẻ nghiêm túc.

“Cô muốn cùng nhau ăn sao?” Anh hỏi cô.

Cô lắc đầu.

Anh lặng lẽ ăn, cô cũng lặng lẽ đứng đó.

“Lương Kiến Phi, tôi hỏi cô....”

“?”

“Mỗi ngày ngoại trừ làm việc ra, cô không làm chuyện khác sao?”

Cô nghi hoặc nhìn anh, sau đó suy nghĩ rồi trả lời, “Cũng có chứ.... Con người không thể lúc nào cũng làm việc trong hai mươi bốn giờ.”

“Nhưng theo tôi thấy, cô chính là liên tục làm việc.”

“Anh muốn trách móc tôi lúc nào cũng đòi bản thảo sao?”

“Không phải,” Hạo Phong rũ mắt xuống, nhìn thấy vằn thắn trong chiếc thìa, “Tôi chỉ thấy kỳ lạ...”

“?”

“Tại sao có một người phụ nữ 30 tuổi, lúc tôi muốn ăn tối, trong vòng nửa giờ cô ấy có thể xuất hiện ở trước mặt tôi,” anh nhìn cô, lúc cô đang muốn mở miệng phản bác thì anh tiếp tục nói, “Điều đó không phải đại diện thực ra cô ấy có rất nhiều thời gian để lãng phí sao?”

Lương Kiến Phi cúi đầu, đùa nghịch với tấm trải bàn trên quầy rượu: “Như thế chẳng lẽ không được sao?”

“Cô có nghĩ tôi làm chuyện gì khác không?”

“Ý anh là gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Bất cứ chuyện gì mà cô có hứng thú,” anh dừng một chút, lại bổ sung, “Nhưng không bao gồm việc cãi nhau với tôi.”

Cô cười rộ lên, cười đến mức rất vui vẻ, thậm chí cười ra tiếng: “Ha ha, ai muốn cãi nhau chứ!”

“Nhưng tôi cảm thấy cô rất thích...” Anh trừng mắt liếc cô.

“Đại tác gia, anh đánh giá bản thân mình quá cao rồi!” Cô cũng trừng mắt nhìn anh.

“Vậy.... tại sao cô không thử....” Anh vẫn rũ mắt xuống như là rất chuyên tâm ăn uống, “Yêu đương chứ?”

Đôi mắt của cô đột nhiên tối sầm, “.....Anh chưa nghe qua một câu nói sao?”

“?”

“Sự thật so với hư cấu càng tàn khốc hơn.”

Hạng Phong nhíu mày, “Tại sao dùng ‘càng’, sự thật vốn tàn khốc hơn hư cấu mà. Và lại, trên cơ bản tôi cho rằng câu này vốn nên nói là ‘sự thật so với hư cấu càng không thể tưởng tượng’.”

Lương Kiến Phi nhìn anh bằng nửa con mắt nói, “Trọng điểm tôi muốn nói là ‘sự thật’ và ‘tàn khốc’, không phải ‘càng’ —— hơn nữa anh coi như giả bộ là tôi nói đúng đi!”

Anh cau mày, nhưng miễn cưỡng chấp nhận cách nói của cô, “Thế nhưng tôi cảm thấy cô không cố gắng chút nào —— đối với... phương diện này.”

“Tại sao không chứ?” Cô như là chịu oan ức rất lớn, “Gần như mỗi tháng tôi đều bị ép buộc đi xem mắt hai người đàn ông, mỗi một lần tôi phải ăn mặc giống như thánh nữ!”

“Cô thực sự muốn đi sao?” Anh nói trùng tim đen của cô.

Cô mím môi, lắc đầu. Một lát sau cô bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó liền nói, “Anh không cần dùng giọng điệu của người cha mà giáo huấn tôi, chính anh cũng không hơn không kém!”

Hạng Phong trừng mắt nhìn cô: người cha? Phải không?

“Người đã sống 33 năm nhưng chưa từng trải qua yêu đương thì không có tư cách phê bình tôi.” Cô trừng mắt trở lại.

Anh cúi đầu húp một ngụm nước lèo, nói qua loa: “Ai nói tôi không có....”

Lương Kiến Phi ngẩn người, dường như ứng nghiệm câu nói khi nãy của anh: sự thật so với hư cấu càng không thể tưởng tượng.

“Đại tác gia, anh có thể miêu tả người phụ nữ bất hạnh kia không?” Cô vén tóc trên vai, động tác này làm cô trông rất nữ tính.

Sắc mặt của Hạng Phong bỗng nhiên trầm xuống, anh ngơ ngẩn trong chốc lát rồi nhẹ giọng nói, “Cô ấy.....Cô ấy đã chết.....”

Cả phòng khách đắm chìm trong sự tĩnh lặng, chỉ nghe thấy âm thanh của chiếc thìa bạc anh dùng để múc nước lèo.

“Tôi xin lỗi.....” Đây là lần thứ hai cô xin lỗi trong tối nay, mà lúc này đây còn thành khẩn hơn, thậm chí mang theo sự bất đắc dĩ và cảm thông.

Hạng Phong ngẩng đầu, anh không hề báo trước mà nở ra một nụ cười thành công dịu dàng đối với Lương Kiến Phi, “Đúng vậy, ở trong lòng tôi.....”

“?”

“Ở trong lòng tôi, cô ấy đã chết—— cô ấy gả cho một người đàn ông có tiền, còn đáp máy bay đi Los Angeles.”

Lương Kiến Phi giận tím mặt sau khi bị đùa giỡn, nhưng cô không dám thực sự gào thét với anh, cho nên chỉ nghiến răng chịu đựng, cô hận không thể dùng ánh mắt giết anh.

Hạng Phong cầm chén bỏ vào bồn rửa rồi xoay người nhìn cô, trên mặt nhìn không được mang theo nụ cười.

“Anh cho rằng trêu chọc tôi chơi rất vui phải không?” Cô phụng phịu.

Anh nhún vai, không trả lời câu hỏi của cô, chẳng qua có một nửa tình nghịch nói, “Áo khoác này của cô quá lớn, đang chuẩn bị báo lên để mặc sao?”

Lương Kiến Phi trừng mắt liếc anh một cái, cô xoay người đến đầu kia của phòng khách ngắm nhìn hồ cá của anh, không cẩn thận mà trả lời: “Đây là quần áo của chồng cũ tôi, hôm nay trước khi ra ngoài tiện tay cầm lấy.”

Rong biển và những sinh vật trong hồ nước kia đều do anh dùng nhiều tinh thần và thể lực nuôi dưỡng, cô thường thức cảnh hồ cá, thỉnh thoảng lấy ngón tay cùng đi chuyển theo những con cá ở bên trong.

Hạng Phong trầm mặc một lát, anh bỗng nhiên mở miệng: “Cô còn giữ đồ của anh ta?”

Giọng nói của anh khàn khàn, ngay cả chính anh cũng ngạc nhiên.

Lương Kiến Phi ậm ờ lên tiếng, có lẽ cô cảm thấy cùng anh nói về đề tài này thật sự nhàm chán: “Ừ, chỉ là quên vứt bỏ.....”

Nói dối!

Tối nay Hạng Phong vốn muốn đưa Lương Kiến Phi trở về, nói thế nào thì cô cũng vì một câu của anh mà bất chấp gió lạnh đến đây, thế nhưng anh tạm thời thay đổi chủ ý, chỉ mở cửa tiễn cô ra ngoài, sau đó nói câu “Đọc đường cẩn thận”.

Sau khi đóng cửa, anh lại thấy được hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa sổ sát đất, thế nhưng trông cứ ngỡ nhấc đến dọa người.

Để cho mình cô trở về, làm sao lại trở về như thế.

Và lại..... cô vẫn mặc chiếc áo khoác quên ném kia, sợ gì chứ!

Trước khi ngủ, Hạng Phong nhận được điện thoại của em trai Hạng Tự, nói muốn đem “Tiểu Bạch” đưa đến chỗ anh, nhưng Từ Mặc ở bên cạnh kêu to không cho phép.

“Tiểu Bạch” là giống chó Shiba Inu, lúc đầu Hạng Tự mua để dỗ dành Từ Mặc, nhưng mà sau khi Từ Mặc mang thai, thằng nhóc này lại tìm đủ mọi cách muốn đem con chó đến chỗ anh.

Hai vợ chồng ở đầu dây bên kia tranh chấp với nhau, Hạng Phong cầm điện thoại đi vào phòng bếp rót một ly nước ấm, đồng thời đến tắt đèn hồ cá, sau đó anh trở về phòng ngủ đóng cửa lại, xốc chân lên nằm vào trong nệm nghe Hạng Tự nói: “Được rồi, tạm thời không đưa đi, nhưng nếu kiểm tra sức khỏe lần sau chỉ tiêu vẫn còn cao thì nhất định phải đưa nó đi.”

Từ Mặc có lẽ đồng ý, Hạng Tự khề thở dài một tiếng: “Không có việc gì.”

“Em gọi điện thoại trễ như vậy là để cho anh nghe hai người cãi nhau sao?” Hạng Phong có chút không kiên nhẫn.

“.....Dù sao anh cũng chưa ngủ.”

“Em vẫn còn có lương tâm.”

“Cảm cúm đỡ hơn chưa?”

“Chưa.”

“Muốn em đưa anh đến bệnh viện không?”

“Đừng nói buồn nôn như vậy, chừng nào thì em nhớ tới mình còn có người anh trai này?”

“Anh. ....” Hạng Tự muốn nói lại thôi, “Hôm nay anh. ....”

“?”

“Không có gì. .... Vậy, cuối tuần cùng nhau ăn cơm.”

“Để coi anh có thể hay không.”

Cúp điện thoại, Hạng Phong cầm lấy cuốn sách ở đầu giường, lật xem một lúc rồi bỏ xuống, anh lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

“A lô?” Thanh âm của Lương Kiến Phi mang theo độ cảnh giác rất cao, có lẽ cô sợ anh muộn như vậy lại đưa ra yêu cầu muốn ăn khuya.

Anh không nhận được muốn cười, là cười khổ.

“Cô về nhà chưa?”

“Ừm! Hơn nữa đã ngủ rồi.”

“Cô yên tâm, tôi không phải gọi cô ra ngoài một chuyến.”

“....”

“Tôi chỉ muốn thử xem cô về nhà chưa.” Anh nghĩ rằng âm thanh của mình hẳn là rất gượng gạo.

“Ồ.”

“.... Lương Kiến Phi.”

“....”

“Có một số thứ. .... Nên ném thì hãy ném.”

“Hả? ....” Cô nhất thời ngờ ngàng.

“Tạm biệt.” Anh gác máy. Cuốn sách nằm lẳng lẳng trong tay, anh rốt cuộc không có ý muốn mở ra.

Là một tiểu thuyết trinh thám giả, từ lâu anh đã có thói quen đối mặt với bản chất xấu xa của con người, những ác ý chôn sâu ở trong đáy lòng luôn có thể bị anh phát hiện ra một cách dễ dàng, qua thời gian anh bắt đầu trở nên thờ ơ.

Lòng dạ anh cũng không hẹp hòi, cũng không thích trêu chọc người khác, nhưng anh lại thích nhìn thấy bộ dáng bị anh đùa giỡn của Lương Kiến Phi, có lẽ chỉ như vậy mới có thể khiến cho anh nhớ tới bản chất đơn thuần của con người.

Không sai, cô kiên định thích làm trái ý của anh —— hơn nữa luôn cố gắng hết sức —— nhưng cô cũng không phức tạp hay khó hiểu, điều quan trọng nhất chính là, ẩn núp dưới vẻ mặt có sở trường chế giễu người khác kia, thực ra là một tấm lòng lương thiện.

***

“Lại một buổi chiều thứ ba và bây giờ là thời gian phát sóng của tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’, chúng ta không khỏi cảm thán thời gian ở địa cầu quả thực trôi qua rất nhanh.” Hôm nay Từ Ngạn Bằng đeo cặp kính gọng màu xanh trông có chút quái dị, “Tôi là Ngạn Bằng, cùng chủ trì tiết mục này với tôi là hai vị người địa cầu ‘bất cộng đái thiên’, tôi sẽ để họ tự giới thiệu với mọi người.”

Lương Kiến Phi ngồi ở phía bên trái cách Từ Ngạn Bằng, thân hình của anh ta nhìn sơ qua hơi phát tướng, ngồi ở phía bên phải là Hạng Phong đang liếc mắt một cái, sau đó anh làm động tác như một quý ông “mời cô nói trước”, thân thể anh hơi dong đưa theo chiếc ghế xoay, chứng tỏ lúc này tâm tình của vị tiểu thuyết gia cũng không tệ lắm.

“Xin chào mọi người, tôi là Kiến Phi.”

“Tôi là Hạng Phong.”

“Câu ‘bất cộng đái thiên’ này có vẻ nói hơi quá,” khóe miệng Lương Kiến Phi mang theo ý cười, cô liếc nhìn Từ Ngạn Bằng, “Kỳ thật chúng tôi cùng lắm chỉ là... ‘thể bất lưỡng lập’ mà thôi.”

*bất cộng đái thiên và thể bất lưỡng lập đều có nghĩa không đội trời chung

Không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả mọi người đã có thói quen cho rằng Hạng Phong và Lương Kiến Phi có mối quan hệ “đôi thù một mắt một còn”, hơn nữa thường dựa vào điểm này mà trêu chọc bọn họ. Nhưng thực ra, quan hệ của bọn họ không tệ như người khác nghĩ —— đương nhiên tuyệt đối không nhất thiết phải tốt.

“Trên địa cầu tuần qua có tin tức gì nhỉ?”

Hạng Phong khoanh tay, nhìn bản thảo trước mặt, nói: “Tin tức trong tuần qua đều xoay quanh về —— nói dối.”

Để tránh cho đôi nam nữ “bất cộng đái thiên” hay “thể bất lưỡng lập” này lợi dụng tin tức ở tiết mục mà nói móc hoặc công kích đối phương, bắt đầu từ nửa năm trước, người chuẩn bị tiết mục kiêm người chủ trì Ngạn Bằng đã yêu cầu bọn họ phụ trách sưu tập những thông tin không dính dáng đến nhau, vì thế chủ đề của Hạng Phong không bao giờ là điều tra sự thay đổi tâm lý của phụ nữ đã ly hôn, và của Lương Kiến Phi cũng chẳng dây dưa đến sự quái gở của những nhà tiểu thuyết trinh thám.

“Hội nghị khí hậu được tổ chức tại Copenhagen đã đề cập tới vấn đề ‘Trái đất nóng lên là lời nói dối thế kỷ’; theo công bố điều tra của một trang web, khi đi du lịch người Đức là người nói dối nhiều nhất; một tin tức khác về nói dối là sự kiện Tiger Woods ngoại tình, từng lời nói dối đều bị vạch trần khiến cho người hâm mộ cảm thấy thất vọng.”

Hạng Phong dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Sau khi tranh cử tổng thống Mỹ thất bại vào năm 2000, Al Gore từ một nhân vật chính trị đã thành công trở thành một danh nhân bảo vệ môi trường toàn cầu. Vào năm 2006 ông ta đã quay một bộ phim tài liệu《 Sự thật mắt lòng》, sau khi công chiếu đã đoạt được giải Oscar dành cho bộ phim tài liệu xuất sắc nhất và ông ta đồng thời đoạt được giải Nobel hòa bình vào năm 2007.”

“Tuy nhiên sau một năm bộ phim này được công chiếu, có một nhà sản xuất chương trình người Anh tên là Martin Durkin đã chế tác một bộ phim trái ngược với bộ phim của Al Gore lấy tên 《 Lời bịa đặt to lớn của sự nóng lên trên toàn thế giới 》, bộ phim tài liệu này đã sử dụng số liệu liệt kê, phỏng vấn phương thức của các nhà khoa học để giải thích rõ rằng trái đất ấm dần lên là do sự thay đổi phóng xạ của mặt trời cùng với sắp xếp thái khí nhà kính không hề liên quan đến nhau, hơn nữa việc này lấy danh nghĩa bảo vệ môi trường để quấy nhiễu sự đi lên của các quốc gia đang phát triển. Hiện nay, đại hội khí hậu toàn cầu được tổ chức tại Copenhagen lại đưa ra thắc mắc này, điều này khiến cho các quốc gia trên thế giới chú ý...”

Hạng Phong dừng lại liếc mắt nhìn hai vị hợp tác với mình, nhưng hai người này hoặc là dán mắt vào màn hình mà ngáp, hoặc là dứt khoát tắt microphone để nhai miếng cá khô, trên mặt rõ ràng viết hai chữ: không thú vị.

Anh không khỏi nhũn mày, đề tài câu chuyện vừa được thay đổi, bản tính trêu chọc bẩm sinh của vị tiểu thuyết gia bắt đầu lộ ra: “Như vậy, cô đồng ý với quan điểm này không, Lương Kiến Phi tiểu thư?”

Lương Kiến Phi đột nhiên quay đầu nhìn anh, nửa miếng cá khô vẫn còn đang ăn dở, bởi vì cô không dự đoán được anh chợt đem mũi nhọn chuyển hướng sang mình, cho nên chỉ có thể dừng từ “kinh ngạc” để hình dung biểu tình trên nét mặt của cô bây giờ.

“Hay là cô có một quan điểm khác?” Anh nhìn cô, cười hi hi nói như là có “lòng tốt” vì cô tranh thủ thời gian.

Lương Phi vừa cố gắng nuốt nốt miếng cá khô, vừa mở microphone lên, cô dùng giọng nói vẫn rõ ràng mà tiếp lời: “Trên thực tế... Đúng vậy.”

“Ồ?” Anh không có ý muốn buông tha cho cô, “Như vậy cô cho rằng cái gì khiến cho nhiệt độ không khí trên trái đất ấm lên, dựa theo cách nói vừa rồi của cô, không phải là hiệu ứng nhà kính, cũng không phải do phóng xạ của mặt trời?”

Cô trừng mắt lên nhìn, ổn định lại tâm trạng của mình, suy xét rồi nghiêm túc đáp: “Có lẽ là bởi vì tiết mục của chúng ta rất được hoan nghênh, các nhóm hành tinh trong hệ mặt trời vì muốn bắt sống tốt tín hiệu của tiết mục chúng ta, không tiếc thay đổi quỹ đạo của chính mình mà tiến về phía trước, hướng về địa cầu, tôi nghĩ trong đó hẳn cũng bao gồm cả mặt trời.”

Nói xong, cô vẫn còn suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy câu trả lời của mình thật tuyệt vời, cô không khỏi đắc ý cười rộ lên.

Hạng Phong hừ giọng xem thường, vừa định trêu chọc cô, thì Ngạn Bằng đang ngồi ngay ngắn như tượng sáp từ nãy tới giờ lại đột nhiên động đậy cánh tay, nói: “Kiến Phi, tôi không thể không vạch ra sai lầm trong lời nói vừa rồi của cô...”

“?”

“Đó là,” Từ Ngạn Bằng bày ra vẻ mặt nghiêm túc không thể mạo phạm, “Tiết mục của chúng ta không chỉ được hoan nghênh trong hệ mặt trời! Căn cứ vào thông kê gần nhất, ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ đã từ trong hệ mặt trời trở thành tiết mục radio có tỷ lệ nghe đài cao nhất trong hệ ngân hà!”

“...”

Nói xong anh ta đắc chí cười to hai tiếng rồi mới thúc giục Hạng Phong tiếp tục đọc tin tức, người này không muốn lỗi tai của mình bị tội thêm nên chỉ có thể tiếp tục đọc bản thảo.

“...Sự nghiêm túc khắt khe và đúng giờ của người Đức đã được thế giới công nhận, nhưng gần đây trong một số điều tra cho thấy, ‘thích nói dối’ cũng

đang trở thành một dấu hiệu của người Đức, nhất là những người đang trên đường đi du lịch.

“Ở một trang web có tên là ‘Opal’, họ làm một cuộc khảo sát về biểu hiện ở phương diện tần suất nói dối và nói dối đạt đến trình độ mặt dày, người Đức có thể nói đoạt quán quân thế giới. Khảo sát cho thấy 78.9% số người bày tỏ sẽ không vì nói dối khi đi du lịch mà cảm thấy hối hận. Còn 22.5% người được phỏng vấn đã thừa nhận, khi đi du lịch họ đã từng giấu diếm tuổi thật của mình. Mặt khác 17.8% người du lịch Đức nếu có cơ hội gặp được một người phụ nữ xinh đẹp thì dù thế nào cũng không buông tha, mà còn im lặng không đề cập tới mình đã có vợ. Nếu gặp đối tượng mà mình ngưỡng mộ trong lòng, người Đức còn đặc biệt am hiểu phải giả vờ chín chắn hoặc là vờ như non nớt dựa vào sở thích của đối phương. 30% người được phỏng vấn đã thừa nhận có kinh nghiệm nói dối rất nhiều năm”

Hạng Phong vừa đọc xong, Lương Kiến Phi liền mở miệng hỏi: “Nhưng vì sao lúc bình thường mọi người không có ấn tượng người Đức thích nói dối?”

“Bởi vì đa số người Đức đều có vẻ nghiêm túc, nói năng cẩn thận.” Anh nói tiếp.

“Cho nên nói ‘nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo’ những lời này thực sự có đạo lý,” Kiến Phi liếm liếm khóe miệng, không biết có phải bởi vì nơi đó còn lưu lại chút cá khô hay không, “Có một số người, mỗi ngày đều chải tóc cẩn thận tỉ mỉ ——”

Hạng Phong dường như lơ đãng cúi đầu, tóc phía sau tai được thả trượt xuống.

“Trên mũi là một cặp kính gọng đen ——”

Hạng Phong tháo kính mắt xuống, tự nhiên xoa xoa khóe mắt.

“Mặc áo sơ mi và áo khoác len ——”

Anh có lẽ cảm thấy khó chịu, cho nên tháo khuy áo sơ mi, lại cởi áo khoác len màu đen.

Kiến Phi mở to miệng, tiếp tục nói: “—— thì tướng là bản thân quần áo chỉnh tề, thực ra chỉ là ‘mặt người dạ thú’ mà thôi.”

Hạng Phong ho nhẹ vài cái, không nhanh không chậm hỏi: “Như vậy Lương tiểu thư cho rằng thế nào mới xem là không phải ‘mặt người dạ thú’ thế?”

“—— này này, tôi đã nhìn thật lâu,” Ngạn Bằng bỗng nhiên thô bạo ngắt ngang bọn họ, “Tin tức cuối cùng về Tiger Woods kia đâu, tin tức trọng yếu mà toàn hệ ngân hà đều đang yên lặng chờ đợi, ai muốn nghe hai người ở đây thảo luận người Đức có phải thích nói dối hay không!”

“...”

Thấy hai người đều không lên tiếng, anh ta vừa lòng dựa vào lưng ghế: “Được rồi, mời tiếp tục.”

Nhạc nền phát ra bù cho khoảng trống trong chốc lát, Hạng Phong lại đeo kính lên, đọc tiếp: “Những tin tức gần đây về tuyển thủ đánh gôn giỏi nhất địa cầu Tiger Woods đều là về mối quan hệ bất chính của anh ta, trải qua sự truy đuổi mãnh liệt của các cơ quan truyền thông, cuối cùng đã có kết quả, vị tuyển thủ đánh gôn kiệt xuất này đã ngoại tình với hơn mười người, mà còn oanh oanh liệt liệt tiến hành ‘mây mưa’ gây ra một vụ tai nạn xe cộ.”

Từ khi bắt đầu tiết mục đến giờ Ngạn Bằng vẫn ỉu xiu, nhưng khi nghe tin tức này thì phấn chấn hẳn lên, anh ta tham gia cuồng nhiệt như người hâm mộ bình thường khác, Hạng Phong lạnh lùng nhìn anh ta, đáy lòng vang lên một tiếng thở dài.

“Tôi từng cho rằng anh ta là một người đàn ông tuyệt vời,” Từ Ngạn Bằng dừng một chút giống như đang bùi ngùi, “Hiện tại, tôi vẫn còn cho rằng anh ta là người đàn ông ‘thần kỳ’ ...”

“Tôi có một thắc mắc nhỏ,” Lương Kiến Phi vén tóc, “Rốt cuộc, đàn ông nhìn nhận như thế nào về vấn đề người đàn ông khác đi ngoại tình?”

“Uhm... Tôi cho rằng vấn đề này đại khái có thể chia làm hai loại.” Ngạn Bằng nhún vai.

“Hai loại gì?”

“Thứ là nói, phải xem người đàn ông này là ‘đã ngoại tình’ hay là ‘chưa bao giờ ngoại tình’.”

“...”

“Loại trước bình thường không lưu tâm, loại sau coi trọng hơn. Nói trắng ra một chút, người đàn ông ngoại tình càng nhiều thì không còn nhận được sự cảm thông, tha thứ từ người ngoài, nhưng đối với người chưa từng ngoại tình mọi người sẽ cảm thấy anh ta có vấn đề nghiêm trọng”

“Như vậy...” Lương Kiến Phi xoay ghế qua lại theo vòng tròn, rồi trở lại phía trước microphone, “Hạng Phong tiên sinh...”

“?” Hạng Phong từ lúc bắt đầu đã không muốn gia nhập đề tài này, anh đang cầm ly uống một ngụm nước.

“Nếu hiện tại Ngạn Bằng nói với anh rằng anh ấy đang ngoại tình, anh sẽ nói gì với anh ấy?”

Nhà tiểu thuyết trình thám trầm ngâm một lát rồi bình tĩnh trả lời: “Người phụ nữ bất hạnh kia là ai?”

Mỗi một lần phát sóng trực tiếp chấm dứt, Hạng Phong đều đi tới góc hành lang, rót đầy một ly nước ấm, ngồi ở băng ghế dài uống xong mới rời đi. Ngân Băng có khi ngồi bên cạnh anh hút thuốc, hai người tán gẫu trong chốc lát, cuối cùng là tạm biệt. Đó là trao đổi duy nhất ngoài giờ làm việc của họ, cực kì ngắn ngủi, vồn vẹn trong thời gian một điếu thuốc.

Lương Kiến Phi nhai miếng cá khô từ phòng phát thanh đi ra, cô làm như không thấy mà đi qua trước mặt anh, rồi đến toilet ở cuối hành lang. Bước chân của cô đi một cách nhẹ nhàng, tựa như một con gió.

Hạng Phong bỗng nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cô vào hai năm trước, cũng là trên hành lang thật dài này, đạo diễn dẫn anh tới phòng phát thanh, trên đường thì dừng lại, chỉ vào một cô gái có mái tóc đen nhánh nói: “Vị này là biên tập viên của công ty xuất bản XX, cũng giống anh là khách mời của tiết mục.”

Anh quan sát cô, công ty xuất bản kia anh rất quen thuộc nhưng chưa bao giờ thấy cô. Cô cho anh ấn tượng đầu tiên là người thận trọng vững vàng, không giống như khi người biên tập nhỏ gặp được nhà văn lớn mà kinh hoàng thất thố, anh gật đầu nói “Xin chào”, cô cũng mỉm cười nói “Xin chào”. Khoảnh khắc kia, anh mới nhìn ra kỳ thật cô rất khảnh trương, có lẽ trong lòng bàn tay còn chảy mồ hôi nhưng trong mắt cô không có một tia run rẩy.

Sau đó, khả năng nhảy bén của nhà tiểu thuyết trinh thám nói với anh rằng: đây là một người phụ nữ chết vì sĩ diện.

Tuy nhiên về sau, cô trở thành người chịu trách nhiệm biên tập cho anh, như là vận mệnh muốn cùng anh vui đùa.

Anh biết tại sao công ty xuất bản phải cô đến, bởi vì trước đó có mấy người đều bị anh làm cho khóc, không ai bằng lòng tới đón “củ khoai lang phòng tay” này, nhưng công ty lại không thể không ngênh tiếp.

“Này,” Lương Kiến Phi không biết từ khi nào đã từ toilet đi ra, cô đến bên cạnh anh, “Anh khỏi bệnh rồi chứ?”

“Gần như.” Anh cầm chiếc cốc giấy sử dụng một lần, đứng dậy ném vào thùng rác.

“Ừm... Cái này...” Cô do dự, ấp úng.

“?”

“Anh... có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Anh nhìn cô, ánh mắt nheo lại: “Tôi không nghe nhầm chứ?”

Lương Kiến Phi kéo kéo khóe miệng, cứng nhắc trả lời: “Đừng hiểu lầm, không phải tôi muốn! Là chị họ tôi.”

“Chị họ cô?”

“Chính là người ngồi cạnh tôi ở hội nghị nghiên cứu và thảo luận lần trước...”

“À,” anh bừng tỉnh hiểu ra, “Là cô ấy.”

“...Anh còn nhớ rõ sao?” Cô nhú mày, dường như không tin cho lắm.

“Ừ.”

Cô gái kia thực xinh đẹp động lòng người, giọng nói cũng rất cao, hẳn là chỉ có ít người không chú ý tới cô ấy.

Lương Kiến Phi chớp mắt, có lẽ cảm thấy hơi giật mình: “Lần trước không thể yêu cầu anh ký tên, chị ấy cứ quẩn lấy tôi...”

Anh cười khổ một chút, hỏi: “Ý cô nói là, với tư cách là người biên tập của tôi, nhưng cô không thể lấy được một quyển mà tôi đã ký tên sao?”

“Điều này có gì ngạc nhiên, tất cả đều tặng hết rồi.”

Hạng Phong nhú mày, anh trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt với lý lẽ hùng hồn này, cô chỉ xem anh như một cộng sự, ngoại trừ công việc phải ở cùng anh, dường như trong thời gian khác cô hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của anh —— điều này làm anh cảm thấy bức bối, đặc biệt nổi nóng.

“Tôi không rảnh.”

Anh không thể dùng câu “Tôi không ký” vì cảm thấy lời nói như vậy quá trẻ con, cho nên anh chỉ có thể dùng “không rảnh” để thay thế.

Lương Kiến Phi lập tức trừng to mắt, lông mày nhú lại, gò má hơi phồng lên, có lẽ cô không rõ tại sao anh bỗng nhiên lại làm khó dễ cô, ánh mắt lạnh lợi hơi chuyển động, cô giống như đang suy tư tìm biện pháp chi phối anh, nhưng mà xem ra bên kia cũng có biểu tình cân xứng, ước chừng vẫn không thể tìm ra biện pháp đối phó.

Cô cắn môi, cúi đầu nói: “...Làm sao lại không rảnh, ký tên cùng lắm chỉ mất vài giây mà thôi.”

“...”

Thấy anh không phản ứng, cô lại bổ sung, “Sách tôi đều mang đến, ngay ở trong túi. Chị họ tôi chính là fan trung thành của anh...”

Anh giương mắt lên nhìn chăm chăm vào cô, nhìn cho đến khi cô mất tự nhiên mà dòi tằm mắt đi.

“Lương Kiến Phi!” Ngạn Bằng cùng một người khác đang đứng trước cửa phòng phát thanh hút thuốc, người kia cũng quen mặt, là người hợp tác với Ngạn Bằng trong một tiết mục radio khác bây giờ rất được hoan nghênh.

“Hà?”

“Cùng nhau ăn tối không, hai ngày trước chúng tôi phát hiện một quán ăn ven đường rất ngon.” Từ Ngạn Bằng vừa nhắc đến ăn thì mặt mày hớn hơ.

“À...Được.” Cô cho hai tay vào túi, gắng sức gật đầu.

“VẬY... Hạng Phong anh đi cùng chúng tôi luôn chứ?” Ngạn Bằng chần chừ hỏi.

Hạng Phong chợt đứng lên, mặt không chút thay đổi nói: “Tôi còn có việc, cảm ơn.”

Nói xong, anh ngượng ngừng hướng về phía hai người đàn ông kia gật đầu, không nói thêm gì nữa rồi xoay người bỏ đi.

Thật ra, không chỉ là tiểu thuyết của anh, cuộc sống của anh cũng tràn ngập những lời nói dối. Hơn nữa, khi đã gắn với một lời nói dối thì cần dùng càng nhiều lời nói dối nữa để bù đắp lại. Anh cũng không muốn nói dối, nhưng khi anh nói; anh muốn hoà nhã một chút, nhưng nét mặt và giọng điệu lại gượng gạo làm cho người ta chán ghét.

Nói dối là để che dấu chân tướng, mà thứ anh muốn che giấu chẳng qua là thời điểm đối mặt với một người nào đó, điều chân thật nhất trong tận đáy lòng anh là sự bất đắc dĩ và hoảng loạn.

***

“Khí sắc của anh trông tốt hơn nhiều rồi.” Hạng Tự vỗ vai Hạng Phong từ phía sau rồi đi đến phía đối diện, Hạng Tự đem áo khoác phủ lên lưng ghế, dùng răng cắn đầu ngón của găng tay da màu đen, vừa kéo tay ra, chiếc găng tay đã được cởi xuống.

Ngón tay của Hạng Tự rất thon dài, các đốt ngón tay nổi bật, điều này làm cho Hạng Phong nghĩ tới ngón tay của ba. Có lẽ từ những ngón tay này mà có thể nhìn ra, Hạng Phong giống mẹ, còn Hạng Tự giống ba.

Từ Mặc từng nói: anh em các anh đều là những người dựa vào đôi bàn tay mà kiếm sống.

Nhưng lời này nghe ra thật... “Không được tự nhiên”, cho nên Hạng Tự nhanh chóng sửa lại: phải là dựa vào đầu óc, đầu óc!

Hạng Phong lại cười lơ đãng. Kỳ thật đối với đa số người, anh đều xử sự một cách khoan dung, nhân vật trong tiểu thuyết của anh thường thương vì không hiểu rõ “khoan dung” là như thế nào, mới gây ra tội ác trên đời.

“Từ Mặc đâu?” Hạng Phong khoanh tay dựa lưng vào ghế, quán bar nho nhỏ này là địa điểm mà anh em Hạng Phong thường xuyên hẹn gặp. Ngay từ lần đầu đến đây họ dường như đã yêu thích nơi này, đơn giản là vì ngọn đèn tỏa ra ánh sáng vàng ấm áp.

“Cô ấy còn đang làm việc.”

Hạng Phong kinh ngạc: “Dự tính khi nào thì sinh?”

“Đầu tháng sau.”

“VẬY mà em yên tâm để cô ấy đi làm sao.”

Hạng Tự nhún vai: “Cô ấy nói cô ấy sẽ có chừng mực, em chỉ có thể tin tưởng cô ấy.”

Hạng Phong nhìn em trai, khóe miệng có chút mỉm cười. Nụ cười này có chút bất đắc dĩ cũng có chút vui vẻ, giống như ý thức được con trai bỗng nhiên lớn lên sau một đêm, làm nhân chứng như anh không khỏi có cảm giác xúc động.

“Trời à, em sẽ làm ba đấy...”

Hạng Tự đang xem thực đơn cũng phải ngẩng đầu, nhìn Hạng Phong với vẻ mặt “anh làm trò”: “Anh đừng nói chuyện giạt gân như vậy, em đã đủ khả năng rồi.”

“Tìm được tên tốt để đặt chưa?”

“Còn chưa.”

“Hy vọng đứa nhỏ không giống em...” Hạng Phong bày ra vẻ mặt chân thành.

Hạng Tự ở dưới bàn đập cho anh một cước, có điều hình như cũng không quá tức giận.

Một lúc sau, Hạng Tự bỗng nhiên nói: “Anh, em có vấn đề nghiêm túc muốn hỏi.”

“?”

Hạng Tự dừng một chút, từ ba lô rút ra một quyển tạp chí đặt lên bàn: “Đây là sự thật sao?”

Hạng Phong tập trung nhìn vào quyển tạp chí, hóa ra là ảnh của anh cùng nữ minh tinh nào đó, anh nhìn không được trọn mắt: “Em nói xem?”

Hạng Tự khoanh tay, nghiêm túc trả lời: “Nói thật, em cảm thấy cô ấy không giống như tách trà của anh, nhưng nếu anh thật sự thích, em cũng không thể phản đối được.”

Hạng Phong nhớ tới lúc hợp báo tuyên truyền sách mới, Lương Kiến Phi có “cao kiến” đối với vụ tai tiếng này, lúc ấy anh còn có chút bất mãn, bây giờ xem ra cách cư xử của cô còn tốt hơn.

“Nhìn thế này còn không rõ sao? Còn có vành nón này, cánh tay này —— còn có vài người qua đường.” Hạng Phong chỉ vào bức hình trên tạp chí, “Hôm đó tại anh có tổng cộng mười sáu người đi ăn cơm, ảnh này chụp được khi anh đi chậm hơn mọi người một đoạn. Không may, anh trùng hợp đi cùng với cô ta ở phía trước, nếu lúc ấy anh đi nhanh hơn vài bước thì bây giờ xuất hiện trên bìa tạp chí đã không phải anh —— đây là toàn bộ sự thật.”

“...” Hạng Tự nhìn anh, không nói gì, vẻ mặt hơi mỉm cười.

“?”

“Nếu sự thật là như vậy sao anh còn phải giải thích với em?”

“Anh sợ em hiểu lầm.”

“Nhưng trước đây anh chưa bao giờ giải thích, cho dù có hình ảnh ôm Từ Mặc, anh cũng không giải thích với em một câu.”

“Lúc đó không giống với bây giờ, lúc đó là anh cố ý tìm người chụp, chính là muốn em hiểu lầm.” Hạng Phong sờ sờ mũi, tiểu thuyết trinh thám gia thường xuyên phải bày mưu nghĩ kế.

“Anh...” Hạng Tự nhích lại gần, nhìn anh, “Anh rốt cuộc là sợ em hiểu lầm, hay là sợ người khác hiểu lầm?”

Hạng Phong không chút né tránh, bình thản ung dung nghênh đón đôi mắt sắc bén: “Người nào?”

Hạng Tự ngồi thẳng lại, cười mà không nói.

“Thực xin lỗi, em đã tới trễ.” Từ Mặc đi đến trước mặt bọn họ, cô mặc một chiếc áo khoác màu đen rộng thùng thình, bụng hơi nhô lên, nhưng cũng không khiến người khác chú ý, liếc mắt nhìn qua căn bản không giống như phụ nữ có thai.

“Em lái xe đến à?” Hạng Phong hỏi.

“Làm sao có thể chứ,” Từ Mặc cởi áo khoác, Hạng Tự vừa nhận áo, vừa đứng dậy nhường chỗ cho cô, “Đồng nghiệp đưa em đến.”

“Vừa rồi anh còn đang hỏi Hạng Tự, đã tìm được tên tốt đặt cho đứa bé chưa.”

“Vẫn chưa,” Từ Mặc cười rộ lên, trông rất hiền lành, “Anh ấy quả là rối rắm, kỳ thật chỉ là cái tên thôi.”

“Cái gì ‘chỉ là’, chuyện này quan hệ đến con người khi còn sống, nếu một ông già râu tóc bạc phơ mà lại tên là ‘Đô Đô’, vậy thành cái gì? Đứa bé có thể sẽ hận anh cả đời...” Hạng Tự nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Hạng Phong và Từ Mặc trao đổi ánh mắt, quyết định tạm thời không đề vấn đề này dây dưa thêm nữa.

“Đúng rồi, lần trước lúc ăn cơm Kiến Phi đã giúp em suy nghĩ một cái tên.” Từ Mặc nói.

“?”

“Hạng Ngộ, ‘Ngộ’ trong chữ ‘tĩnh ngộ’, Kiến Phi nói tên này hay vô cùng.”

“... Vì sao?” Hạng Tự và Hạng Phong cùng có thắc mắc nghi vấn trong lòng.

“Bởi vì ‘giống sương mù giống mưa lại giống gió’, cho nên tên Hạng Ngộ còn xếp trên tên của hai anh nhà.”

Nói xong, cô cười lên khanh khách, cũng không thèm xem vẻ mặt của hai anh em họ Hạng khó coi cỡ nào.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Từ Mặc, Hạng Phong cũng cười theo, chẳng qua là cười khổ.

Điều này quả thực ăn khớp với Lương Kiến Phi cổ quái kia, anh không thể không thừa nhận, người kia luôn cố gắng dùng mọi biện pháp để chèn ép anh, cho dù là tên của đứa bé cũng không ngoại lệ.

Buổi tối về nhà, xung quanh đều yên tĩnh, anh chỉ nghe tiếng nước “ong ong” phát ra từ hồ cá. Hạng Phong bật đèn, anh đứng trước bể cá nhìn trong chốc lát, cuộc sống của loài cá dưới đáy hồ luôn im lặng, anh cup mắt suy nghĩ, giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Có lẽ đối với chúng mà nói, yên bình vượt qua mỗi ngày chính là hạnh phúc lớn nhất.

Anh quên mất đã bao nhiêu lâu bản thân không nghĩ tới hai chữ “hạnh phúc”, có lẽ hai từ này đối với anh thật xa xôi, cho nên anh cũng thường kính nhi viễn chí. Anh chất vấn Lương Kiến Phi ngoài công việc ra còn lại cái gì, nhưng kỳ thật chính anh cũng vậy, có lẽ ngoại trừ công tác, anh không biết chính mình còn có thể làm chút gì nữa. “Tác giả có tiểu thuyết bán chạy” danh hiệu này mặt khác làm cho anh cảm giác thành tựu vượt quá xa vời, đối với một người ngay từ nhỏ đã trải qua cuộc sống bấp bênh mà nói, vận mệnh đã cho anh một món quà đặc biệt.

Anh cởi áo khoác đặt trên sofa, đi vào phòng bếp pha một ly cà phê, anh đứng trước cửa sổ sát đất thật lớn chậm rãi uống.

Mỗi lần Lương Kiến Phi không cẩn thận nhắc tới ba mẹ anh, cô luôn có vẻ mặt xấu hổ, cảm thấy đã nhắc đến điều cấm kỵ của anh, nhưng thực ra không phải, trong nội tâm, anh vẫn thản nhiên đối diện tất cả sự thật.

Sau khi mẹ anh sinh em trai, bà liên u buồn mà sinh bệnh, lúc em trai được năm tuổi thì bà đã bỏ tất cả để rời khỏi. Ba của họ là người rất nghiêm túc, luôn bề bộn nhiều công việc, ông thường không quan tâm anh đang làm những gì. Lúc còn nhỏ, ký ức của anh về gia đình trống rỗng, có lẽ đối với anh mà nói, chỉ có em trai là người thân nhất. Ở trường học, anh luôn lạnh lùng đứng trong một góc, nhìn qua anh có vẻ cao ngạo nhưng kỳ thật là tự ti, anh không kết bạn với ai vì sợ người khác nhìn ra sự tự ti của mình.

Anh chưa bao giờ kể cho người khác những chuyện mình đã trải qua, không phải là không muốn kể, chỉ là khi so sánh với em trai, anh là một người nghe, chứ không phải là người nói.

Anh cũng ít nói ra những ý nghĩ ở sâu trong nội tâm mình với người khác, thỉnh thoảng thậm chí cả Hạng Tự. Anh luôn giữ một khoảng cách nhất định với người khác, ánh mắt trong suốt, nụ cười khả ái, mọi người đều cho rằng anh rất hòa nhã (ngoại trừ Lương Kiến Phi và các biên tập viên trước đó). Từ Mặc nói anh giống như một người anh trai dịu dàng, nhưng anh biết đó chỉ là mặt nạ.

Trên thực tế, anh là người hướng nội, chẳng qua càng thích làm việc một mình mà thôi.

Anh đem tất cả viết trong tiểu thuyết, có khi là một câu đơn giản, có khi là một động tác hoặc một ánh mắt. Anh có thói quen trốn ở phía sau mặt nạ, dùng tâm tư bình lặng mà dõi theo thế giới, cho đến một ngày nào đó, một người dừng cảm và ngay thẳng xông vào cuộc sống của anh. Bỗng nhiên anh xúc động đến mức muốn xé mở chiếc mặt nạ...

Hạng Phong ngồi vào bàn làm việc, mở laptop, đeo kính, trở lại công việc quen thuộc của mình.

Anh đứng ở xa xa nhìn cô, cùng với di ảnh được bày ra ở bên cạnh cô, thực ra anh muốn chạy qua cứng tế anh trai của mình, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua rất nhiều thời gian vui vẻ, cả đời anh khó có thể quên, nhưng anh lại sợ hãi đi qua, bởi vì ở nơi sâu xa trong lòng anh, anh đọc được một loại nguy hiểm từ trên người phụ nữ kia, giống như chỉ cần tới gần cô thì sẽ xảy ra tội ác.

...

(đoạn này là Hạng Phong đang viết tiểu thuyết, phần này nằm trong ngoại truyện ^^)

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, Hạng Phong tháo kính mắt xuống, nhắc máy:

“A lô.”

“... Là tôi.” Giọng nói của Lương Kiến Phi nghe ra có chút xấu hổ, có lẽ bởi vì buổi phát thanh trực tiếp ngày đó thấy anh ra về không vui.

Anh kéo khóa miệng, trả lời: “À.”

“Tổng biên tập tạp chí của chúng tôi bảo tôi gọi điện thoại thông báo với anh, bản thảo không tồi, nếu không có vấn đề gì tuần sau có thể phát hành, cho nên muốn hỏi anh bản thảo của kỳ tiếp theo khi nào có thể giao được.”

“Tôi đang viết.” Anh lạnh lùng trả lời.

“... À, tôi chỉ muốn nhắc anh thêm một lần, sợ anh lại quên.”

Dù chỉ là đang nói chuyện điện thoại nhưng trong đầu anh dần hiện ra bộ dạng của cô khi đang nói những lời này, có lẽ cô đang cuộn mình trên ghế sofa, thờ ơ, cứ cách một lúc lại ần điều khiển từ xa, vẻ mặt mờ mịt. Anh chưa từng thấy cô như vậy bao giờ, trong ấn tượng của anh, cô luôn có vẻ mặt sáng lạn mỗi khi nhận yêu cầu quái đản của anh, cô tận dụng mọi thứ để đối nghịch với anh, làm cho anh dở khóc dở cười.

Nhưng mà dần dần, anh thấy điều này như một thú vui, cuộc sống yên lặng mà nặng nề của anh không thể thiếu thú vui này được.

Bình thường, sau đó anh sẽ nói tạm biệt với cô, gác điện thoại, tiếp tục sáng tác. Nhưng tâm tư của anh đã sớm không đặt ở lệ cũ đó nữa, vì thế anh dừng một chút, hỏi: “Đã ăn cơm xong?”

“Ừ... Đương nhiên.” Cô trầm mặc có phần... kỳ lạ.

“Một mình sao?”

“...”

“?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

“... Thuận miệng hỏi.” Anh trả lời thật lòng, anh chính là muốn tìm chủ đề gì đó để tiếp tục nói.

Cô mắng thầm một tiếng, sau đó nói: “Nói không chừng, tiểu thuyết trinh thám gia thật sự khác người thường ở điểm nhạy bén...”

Anh không nói tiếp, nhưng trong lòng vang lên câu hỏi: Đã xảy ra chuyện gì?

Cô cũng không nói gì, một lát sau mới nhẹ giọng nói: “... Người kia đã trở lại.”

“Ai?”

Lại trầm mặc một lúc, nhưng Hạng Phong mơ hồ biết được cô muốn nói cái gì.

“... Chồng trước của tôi.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng anh vẫn kinh ngạc. Anh luôn nghĩ rằng cô dùng đoạn hôn nhân thất bại này làm vũ khí mà đi lên, cô cũng chưa bao giờ biểu hiện đáng vẻ bị thương, cho nên... Anh vẫn cho rằng cô đã sớm buông tay.

“Hai người đi ra ngoài ăn cơm?”

“... Phải.”

“Cô và anh ta nói chuyện gì?”

“Không biết, sự thực thì...” Cô dừng một chút, “Tôi không nhớ rõ...”

“Cô uống rượu?”

“... Ừ.”

“...”

“Cùng lắm chỉ là một chút...” Cô vội vã bổ sung.

Hạng Phong hít sâu một hơi, lại thở ra, cảm thấy lồng ngực của mình pháp phồng dừ dội. Điện thoại lại rơi vào trạng thái trầm mặc, giữa bọn họ rất ít khi xuất hiện tình huống này, thậm chí có đôi khi bọn họ có thể trực tiếp ở trên điện thoại mà nói móc đối phương chứ không có giây phút nào im lặng như bây giờ.

“Lương Kiến Phi,” anh nói, “Có thể nói cho tôi biết mục đích cô gọi điện thoại cho tôi không?”

“...”

“Cô gọi đến đây phải để thúc giục bản thảo.” Anh nói trúng tim đen của cô.

Đầu dây bên kia có tiếng thở dài, có lẽ còn có vẻ mặt cười khổ: “Thật không hổ danh là tác giả có tiểu thuyết bán chạy nhất năm nay à...”

“...”

“Anh mắng tôi đi.”

“?”

“Cười nhạo tôi, châm chọc tôi... Hoặc cái gì cũng được. Giống như lúc bình thường anh đối xử với tôi ấy... thậm tệ hơn cũng được.”

Hạng Phong đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn dưới chân là ngọn đèn giăng kín thành phố. Ngay từ đầu, đây là mục đích của cô, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, anh đối với cô mà nói lại có “tác dụng” lớn như thế.

“Cô vẫn chưa quên được anh ta?” Anh nói ra thay cô, chỉ cảm thấy ngực mình nhói lên một nỗi phiền muộn.

“...”

“Anh ta trở về liền gọi cô cùng nhau ăn cơm, toàn bộ việc này cô cảm thấy sao?”

“Tôi... Tôi không biết.”

“Cô muốn tôi mắng cô cái gì? Mắng cô ngốc, cô nhún mình? Như vậy cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút sao?”

“...”

“Nghe này,” anh nói, “Người kia đã từng làm cho cô cái gì, mang cho cô sung sướng hay đau khổ, tất cả mọi chuyện chỉ có một mình cô biết. Cho nên người khác không giúp được cô.”

“...”

“Tôi không muốn mắng —— không muốn dùng chuyện này mà trách móc cô. Bây giờ, cô tốt nhất nên khóa cửa, tắm rửa, sau đó đi ngủ. Khi nào cô tỉnh táo lại, nếu muốn cùng tôi bàn về vấn đề này, chúng ta sẽ lại tiếp tục.”

“... Được.” Cô hít hít mũi, như là được anh nhắc nhở.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt...”

Nhưng cô bỗng nhiên gọi anh lại: “Này!”

“?”

“Cảm ơn.”

“...”

“Tôi không biết, có thể... Có thể sau khi tôi tỉnh táo lại tuyệt đối sẽ không nói cảm ơn với anh, cho nên tôi nghĩ tốt nhất bây giờ tôi nên nói ra...”

“... Không cần khách khí.”

Hạng Phong gác điện thoại, đi qua đi lại trong phòng, thần sắc cứng lại.

Anh nói anh không muốn mắng cô, nhưng anh nói dối.

Anh muốn mắng cô, muốn mắng cô biết là không tốt mà vẫn đâm đầu vào, muốn mắng cô đến thương tích đầy mình, muốn mắng đến khi... trong đầu cô không còn ý niệm ngu ngốc nào nữa!

Ngày hôm sau là chủ nhật, Hạng Phong ngủ thẳng tới giữa trưa mới rời giường, anh vừa đánh răng vừa nhìn chính mình trong gương, râu đã được cạo tỉ mỉ, cảm giác như thoải mái lại tỉnh táo, tóc hơi rối nhưng anh thích như vậy, lát nữa đội thêm chiếc mũ màu đen là có thể ra ngoài.

Anh nướng hai lát bánh mì, phủ lên trên một lớp chocolate và dâu tây, kèm theo một cốc sữa, dạ dày của anh cũng giống như anh thích làm việc riêng biệt.

Hai giờ năm phút, anh mặc áo khoác đen, đội mũ xuất phát. Buổi chiều hôm nay có buổi giới thiệu phim, là bộ phim được dựng dựa trên tiểu thuyết của anh, đạo diễn Phương đã sớm nói qua với anh, mời anh nhất thiết phải tham dự.

Nửa tuần nay, trời đã ngừng mưa, nhưng nhiệt độ lại xuống tới 0°C. Anh lái xe vào rạp chiếu phim, dừng lại tại một tòa nhà lớn của khu phố trung tâm. Khi chờ thang máy, anh còn suy nghĩ về chương tiếp theo của tiểu thuyết, bỗng nhiên có một cô gái đứng bên cạnh anh nhẹ giọng nói: “Xin chào.”

Anh quay đầu, kinh ngạc nhướng lông mày, lịch sự đáp lại: “Xin chào.”

Là... chị họ của Lương Kiến Phi? Hay em họ?

Cô tuyệt đối là người đẹp, mặc chiếc áo khoác đỏ rực, phía dưới là đôi boots đen cao quá đầu gối, anh không biết đôi boots kia cao bao nhiêu, tóm lại sau khi cô đi chúng, anh không cần phải cúi đầu nói chuyện với cô.

“Tôi là Thang Đình, là chị họ của Lương Kiến Phi —— nhưng khi nhìn qua thì em ấy trông lớn tuổi hơn tôi một chút.” Người đẹp mỉm cười nói.

“À...” Anh mỉm cười hoà nhã, vô cùng khách khí gật đầu.

“Lần trước tôi và Kiến Phi tham gia buổi tọa đàm của anh.”

“Tôi biết.” Anh lại gật đầu.

“Anh nhớ rõ tôi sao?” Cô mở to mắt nhìn anh.

Lương Kiến Phi cũng đã hỏi qua anh về vấn đề này, anh cười khỏ: “Tôi nghĩ cô không phải là người làm cho người khác không có ấn tượng gì.”

Cô mở to mắt nhìn anh, sau đó cười rộ lên: “Không phải, tôi không có ý này. Chẳng qua...”

“?”

“Anh luôn làm cho người khác có ấn tượng hơi lạnh nhạt.”

“Lạnh nhạt?” Anh không khỏi nhú nhú mày.

“Đúng vậy,” ánh mắt của Thang Đình rất có năng lực phân tích, “Cho dù anh thường cười trước màn ảnh, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy ánh mắt trống rỗng...”

Hạng Phong thật không ngờ cô lại kết luận như vậy, anh không biết nên nói tiếp như thế nào, nên tiếp tục trầm mặc.

“Em họ tôi là người rất thú vị,” cô chột nhìn thẳng vào anh, “Tôi nghe tiết mục radio mà hai người chủ trì, rất thú vị.”

“Cám ơn.”

Cô vẫn nhìn anh, hai tay đút túi, bộ dạng của anh không có vẻ gì là bị đả kích: “Vì sao anh đối với người khác đều rất lạnh nhạt chỉ riêng với Kiến Phi thì không như vậy?”

Những lời này của Thang Đình, dù là đang nói ra thắc mắc, nhưng lại như đang độc thoại. Hạng Phong giật mình, mặt không đổi sắc nói:

“Có lẽ bởi vì chúng tôi thực sự chán ghét đối phương.”

Thang Đình nghĩ nghĩ, cô miễn cưỡng nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Ngay khi anh nghĩ đoạn đối thoại đã kết thúc, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn anh chăm chăm: “Anh có bạn gái chưa?”

Anh chớp mắt, cảm thấy người phụ nữ ở trước mặt rất có sức hấp dẫn, cùng cô ở một chỗ sẽ vĩnh viễn không biết giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, điều đó khiến cho người ta sợ hãi nhưng cũng mê muội. Song giờ khắc này, anh chỉ cảm thấy có chút ngượng ngùng:

“Không có.”

“Vì sao?” Cô vẫn nhìn anh.

“Điều này cần lý do sao?” Anh cũng nhìn cô, bản năng của tiểu thuyết trinh thám gia thúc đẩy anh phải bình tĩnh lên.

“Đương nhiên,” cô mỉm cười, vẻ mặt thân thiện mà lời nói thật sắc bén, “Phụ nữ luôn gấp gấp muốn biết một người ông có sức hấp dẫn mà cô ấy thích vì sao lại chưa có bạn gái. Là vì anh ta yêu cầu quá cao sao? Hay là không có hứng thú đối với phụ nữ?”

Hạng Phong nhếch khóe môi: “Chỉ sợ cả hai đều không phải.”

“Như vậy là sao?” Cô mở to hai mắt, không hề che dấu sự hiếu kỳ của bản thân.

Lú này, cửa thang máy mở ra, một làn gió đông thổi qua, anh không chần chừ đi vào trong, Thang Đình vẫn đang đứng tại chỗ, cô khoanh tay nhìn anh, chờ đợi đáp án.

“Nếu thật sự muốn biết thì đọc sách của tôi đi, đáp án ở bên trong.”

Nói xong, anh nở ra nụ cười sáng lạn và dịu dàng, giống như mỗi khi anh được yêu cầu chụp hình, cửa thang máy nhanh chóng đóng lại. Ngay lúc nó khép lại, anh dường như trông thấy nét mặt kinh ngạc của Thang Đình, nhưng cũng lăm chỉ một giây.

【Nếu có thể, tốt nhất là không nên nói dối, bởi vì một khi đã nói dối sẽ không dễ dàng chấm dứt. Khi chân tướng bị vạch trần thì sợ hãi, thống khổ, gãy dũa, mê man sẽ nối gót nhau.

Tôi miễn cưỡng có thể gọi là một nhà văn thành công, sớm đã vượt qua độ tuổi cảm thấy thế giới đầy kinh ngạc; tôi thật ra là người hướng nội, không khéo sử dụng ngôn từ, rất ít khi cùng người khác chia sẻ cảm nhận từ đáy lòng, nhưng tôi lại hưởng thụ một loại cảm giác thích làm theo ý mình không chịu bị ràng buộc; tôi yêu người nhà của mình, bằng lòng vì bọn họ mà làm bất cứ chuyện gì, nhưng không muốn trở thành sự trói buộc của bọn họ; tôi không hề sinh ra ảo tưởng đối với thứ gọi là tình yêu, nhưng nhân vật dưới ngòi bút của tôi năm lần bảy lượt vì “tình” mà bí quá hóa liều; tôi nhiệt tình với

công việc cũng như cuộc sống của mình, vào lúc tĩnh lặng trong đêm khuya, tôi có thể cảm nhận được tác dụng của sự yên tĩnh, điều đó khiến tôi không có quạnh; tôi là một người như thế, sống trong thế giới của chính mình, không hy vọng bị quấy rầy, lại khát vọng được mọi người đáp lại...

Như vậy, trong những lời nói ở trên, lời nói dối nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lý thuyết về hạnh phúc

Có khi sẽ xuất hiện tình huống như thế này: bạn chỉ mua hoa quả tại một cửa hàng trái cây nhất định, hơn nữa không biết vì sao luôn cho rằng cửa hàng này là tốt nhất, nhưng bỗng nhiên có một ngày, một cửa hàng trái cây khác tung ra quảng cáo mua một thùng táo sẽ tặng một chai nước trái cây, bạn liền không chút do dự mà tới ngay cửa hàng kia, kết quả là bạn mua một thùng táo mà không biết bao giờ mới có thể ăn xong, đồng thời nước trái cây lại là vị dứa mà bạn ghét nhất. Bên cạnh đó còn bao gồm cả kem đánh răng, nước hoa, tạp chí, thậm chí là băng vệ sinh.

Đương nhiên, cũng có thể xuất hiện một loại tình huống: ngay từ đầu bạn đã ghét vị dứa, một hôm nào đó bạn tình cờ nhìn thấy trong cửa hàng chuyên bán trái cây lại bày ra những tượng cậu bé bằng vải nhung rất đáng yêu, vì muốn những bức tượng nhỏ xinh đó mà bạn mua mấy bình nước trái cây, về nhà lại nhũn thối trong lòng dù sao cũng đã mua nếu không dùng thì thật lãng phí, cho nên bạn kiên trì uống hết, cuối cùng lại phát hiện ra vị dứa không khó uống như trong tưởng tượng của mình, thậm chí còn thích vị này...

Tôi nghĩ những hiện tượng kì diệu trên đây là muốn nói để mọi người rõ: con người trong lúc vui vẻ có thể thay đổi thói quen của mình, quảng cáo để thúc đẩy tiêu thụ cũng được, những tượng nhung cũng được, điều đó có thể làm cho người ta sinh ra tâm tình sung sướng, khiến bản năng của con người có cảm giác đạt tới mức hạnh phúc, dù là ai đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản trạng thái của anh ta (cô ta) phát triển.

Điều này được gọi là “Lý thuyết về hạnh phúc”, một loại... nguyên lý chứa nhiều yếu tố rất thú vị. Hơn nữa nguyên lý này có thể giải thích được nhiều hiện tượng, ví dụ như —— ngoại tình.

Alpha】

Sáng thứ hai, Lương Kiến Phi mất rất nhiều sức lực mới có thể đi ra khỏi ổ chăn ấm áp, đầu cô vẫn hơi đau, nhưng so với sáng hôm qua đã tốt hơn rất nhiều... Nghĩ đến đây, đầu của cô lại bắt đầu đau âm ỉ.

Lúc gọi điện thoại quấy rầy Hạng Phong cô đã uống say đến chhuizen choáng —— a, đúng vậy, là quấy rầy, đích thực là quấy rầy mà!

Tách cà phê do Vĩnh Thiên pha đang ở trên bàn làm việc tỏa ra làn khói nghi ngút, Kiến Phi ngẩn người, suy nghĩ không thể khống chế trở về hai ngày trước.

Nếu câu nói “Tri Thiếu Vũ đã trở lại” của Lâm Bảo Thục làm cô kinh ngạc, thì lúc người thật đứng trước mặt cô, ngoài kinh ngạc ra trong lòng cô còn dấy lên cảm giác khủng hoảng.

Anh ta vẫn còn nụ cười mê người kia, dùng một loại giọng điệu khiến cho người khác không thể chống cự nói: “Em có rảnh không, chúng ta cùng đi dùng cơm?”

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của cô là cự tuyệt, vì lúc ấy cô mặc áo ngủ cực kì lười thôi, cũng chưa đánh răng chứ đừng nói rửa mặt, tóc tai vô cùng bù xù... Nhưng câu cự tuyệt còn chưa kịp nói ra, Tri Thiếu Vũ đã tự mình quyết định, nói:

“Anh chờ em dưới lầu, cho em nửa tiếng”

Nói xong anh ta ngênh ngang bước đi, không thấy mặt cô vẫn lưu lại cảm giác kinh ngạc...

Nói thật, anh ta đối với phụ nữ nào cũng giống nhau.

Cuối cùng nửa giờ sau cô vẫn đi xuống lầu. Anh ta rất hiểu thói quen của cô, cho nên có thể tính toán thời gian chuẩn xác.

Anh ta đã đổi xe, không phải chiếc xe màu đỏ phô trương, mà là một chiếc màu đen khiêm tốn —— cũng giống như màu xe của Hạng Phong.

Cô giật mình, tại sao là Hạng Phong?

“Lên đi.” Tri Thiếu Vũ từ ghế lái nhào người mở cửa xe cho cô.

Cô ngồi lên, đã sớm chuẩn bị tư tưởng nên bình tĩnh nói: “Đi đâu?”

Anh ta quay đầu sang mỉm cười với cô, sau đó không nói lời nào mà xuất phát. Lúc này cô mới có thời gian cẩn thận đánh giá anh ta, anh ta đen hơn, để

ý kĩ thì tóc cắt ngắn hơn, hình dáng thân thể không có gì thay đổi nhưng đường nét trên mặt trở nên ôn hoà hơn.

Cô và Trì Thiếu Vũ quen biết nhau từ mười sáu năm trước, sau khi tốt nghiệp trung học họ mến nhau, tốt nghiệp đại học được một năm thì họ kết hôn. Mọi chuyện xảy ra như lẽ tự nhiên, xét về bề ngoài, gia thế, học lực đều ngang nhau, họ tìm được ước mơ của mình ở đối phương, vì thế quyết định chung sống cùng nhau.

Anh ta rất khôi ngô tuấn tú, cô ít dùng từ này để hình dung người nào, nhưng nếu đó là anh ta thì cô sẵn lòng dùng từ này miêu tả. Dáng người anh ta chuẩn, lại thích vận động, khi còn đi học, mỗi lần anh ta đánh bóng rổ đều có rất nhiều nữ sinh đến cổ vũ; anh ta cũng chăm chỉ hiếu học, thành tích tuy không thể nói là đứng đầu nhưng cũng coi là xuất sắc, quan trọng là, khi anh ta muốn làm chuyện gì thì đều dốc hết sức lực thực hiện, ví dụ như anh ta nói sau khi lớn lên sẽ lái máy bay đưa người mình thích về nhà, sau đó anh ta thật sự trở thành phi công; anh ta cũng có thể nói là một người chồng lãng mạn, luôn sẵn sàng, nâng niu cô trong lòng bàn tay.

Đúng vậy, lúc đó với cô mà nói, Trì Thiếu Vũ là một người đàn ông hoàn mỹ, cô không thể kiềm chế mà yêu anh ta sâu sắc, cho đến khoảnh khắc đó, thế giới trước mắt cô sụp đổ hoàn toàn.

Một người hoàn mỹ, nếu không thể duy trì sự chung thủy, như vậy không nên coi anh ta là bất cứ thứ gì cả —— kể cả không khí đi chăng nữa.

Cho nên nói việc gì cũng có tính hai mặt, khi cô cho rằng anh ta là người không có khuyết điểm, có rất nhiều người phụ nữ khác cũng nghĩ như thế, lúc cô si mê anh ta, cũng có rất nhiều phụ nữ khác vì anh ta mà mê mẩn, mà anh ta chưa từng cự tuyệt những người phụ nữ này —— sự việc chỉ đơn giản như vậy thôi.

Với anh ta mà nói, cô chính là cửa hàng bán trái cây ban đầu hay ghé mua, không có gì không tốt, nhưng mà khi những cảm xúc mới mẻ đã trôi qua, sẽ muốn đi cửa hàng khác xem thôi.

Cô đã thử tha thứ cho anh ta rất nhiều lần. Nhưng cuối cùng không thành công.

Lúc cô quyết định ly hôn, mẹ cô khóc, cô biết bà không phải vì cô được giải thoát mà là lo lắng đến đoạn đường sau này của cô. Một người phụ nữ 26 tuổi, đã từng ly hôn, đoạn đường tiếp theo nên đi như thế nào?

Nhưng cô không hề chần chừ, không hề lo lắng nhiều như vậy, cô chỉ có một ý nghĩ duy nhất là phải kiên trì giữ lại niềm tin của chính mình, trung thành với lòng mình.

Anh ta nói anh ta không muốn ly hôn, vẫn còn yêu cô, nhưng anh ta cũng không dây dưa lâu. Bởi vì anh ta biết một khi cô hạ quyết tâm thì sẽ không bao giờ quay đầu lại. Vì thế họ chọn lấy phương thức hòa bình để kết thúc đoạn hôn nhân này. Nhưng chỉ có hôn nhân chấm dứt sao?

Sau khi ly hôn, bọn họ không hẹn mà cùng lựa chọn rời khỏi thành phố, cô chuyển tới chi nhánh khác của công ty, anh ta thì đi huấn luyện phi công ở Đức, từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp lại nhau. Vì vậy, khi anh ta xuất hiện trước mặt cô, cô không biết phải làm sao, giống như một loại ăn ý nào đó, một loại cân bằng nào đó bị phá vỡ.

Anh ta chở cô đến nhà hàng trước kia họ thường xuyên đến, tiệm ăn đã hoàn toàn thay đổi cách trang trí, nhìn qua không thể nhận ra hình dạng lúc ban đầu, nhân viên phục vụ mặc đồng phục mới tinh, mỉm cười với bọn họ, gật đầu chào hỏi. Bọn họ chọn vị trí cạnh cửa sổ, Kiến Phi cảm thấy hơi lo lắng, cô hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho mình trông tự nhiên một chút.

“Vẫn chọn đồ ăn như cũ chứ?” Trì Thiếu Vũ cầm thực đơn, hỏi ý cô.

“Tùy anh.” Kỳ thật cô ăn không vào.

“Tùy anh?” Anh ta nhướn lông mày, giống như đang nói “Điểm này thật không giống em.”

Nhưng cô không để ý, đem vấn đề nan giải giao cho anh ta còn mình thì nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Một lát sau, cô nghe thấy anh ta gọi tên mình nên quay đầu nhìn.

“Gần đây em... sống tốt không?”

Cô nhún mày, sau đó hậm hực cười rộ lên. Đây là một vấn đề rất khó có thể trả lời, tốt hay không tốt, dù trả lời thế nào cũng không phải là đáp án tốt nhất.

“Anh tìm tôi có chuyện gì không?” Cho nên cô không trả lời, trực tiếp hỏi ngược lại anh ta.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Trì Thiếu Vũ lộ ra nụ cười khổ, khóe mắt dường như đã xuất hiện nếp nhăn không quá rõ ràng, đương nhiên điểm này chẳng tồn tại gì đến sức hấp dẫn của anh ta: “Anh nghĩ sau bốn năm, em sẽ không còn hận anh như trước.”

Lương Kiến Phi nhẹ nhàng thờ dãi, thản nhiên nói: “Dù anh tin hay không, tôi không hận anh, tôi không phải loại người nếu không còn yêu nhau nữa thì quay ra hận nhau.”

“...” Lời Kiến Phi vừa nói thiên về phía Trì Thiếu Vũ nhưng anh ta chẳng nói ra lời.

“Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có gì,” anh ta vẫn mỉm cười, “Chỉ là...muốn nhìn thấy em, xem em có thay đổi gì không.”

“À, đương nhiên là có,” cô hơi nhếch khóe môi, hơi có ý tự giễu mà trả lời, “Làn da đen hơn, ánh mắt tối tăm hơn, trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn, đáng người cũng không còn đẹp như trước kia, thậm chí cả chức năng của ruột dạ dày cũng bắt đầu thoái hóa...”

Anh ta kinh ngạc bật cười: “Em vẫn luôn thẳng thắn như vậy.”

“Ừ,” cô gật đầu, “Điểm ấy chỉ sợ không bao giờ thay đổi.”

“Như vậy...Em...”

“?”

“Em có bạn trai chưa...” Về phong lưu phóng khoáng của anh ta bỗng nhiên biến mất, như cậu bé đang chờ đợi điểm số của bài thi.

Lương Kiến Phi chần chừ một lúc, rốt cục vẫn thành thật trả lời: “Không có.”

“Ồ...” Anh ta nhẹ nhàng thở ra.

“...”

“Em có hay về thăm ba mẹ không?”

Lúc anh ta nói hai chữ “ba mẹ”, cô bỗng nhiên có một loại ảo giác, giống như bây giờ họ vẫn là một đôi vợ chồng, chưa từng chia lìa.

“Ừm,” cô hạ ánh mắt, “Tôi đã có chút...không quen với việc nghe mẹ tôi lái nhái.”

Anh ta cười rộ lên như là rất hiểu ý cô, rồi lại không nói thêm gì nữa.

Cô mím môi, toàn tâm toàn ý chờ đợi đồ ăn.

“Em không muốn hỏi tình hình bây giờ của anh sao?” Anh ta nhìn cô, bỗng nhiên nói.

Kiến Phi lắc đầu: “Tôi cảm thấy chúng ta tốt nhất làm một đôi ‘người quen xa lạ’.”

Trong mắt anh ta dấy lên một tia bi thương, nhưng mà vô cùng ngăn ngại đến nỗi cô hoài nghi rằng mình đã nhìn nhầm.

Anh ta gãi đầu, cười khỏ nói: “Anh có nên lý giải rằng, tuy em không hận anh nhưng cũng không tha thứ cho anh?”

“...Có thể.”

“Như vậy,” anh ta nhìn vào mắt cô, mang theo một sức quyến rũ đặc biệt, “Anh cũng có thể lý giải rằng vì em ‘không tha thứ’ cho anh nên em vẫn chưa quên anh?”

Cô suyt nữa thốt ra “có thể”, nhưng cô lại ương ngạnh nhin xuống.

“Nếu anh quay về tìm tôi chỉ là để nói mấy lời nhảm chán đó, thì tôi phải đi về.”

Nói xong, cô đứng dậy định đi, nhưng anh ta nhanh chóng bắt được cổ tay cô.

“Được rồi, anh cam đoan không nói lung tung nữa, được không?”

Anh ta nhìn cô, trong ánh mắt có ý khẩn cầu làm cô mềm lòng.

Ăn bữa cơm này thực sự vất vả, trong thời gian còn lại, cô hầu như không nghe được Trì Thiếu Vũ nói cái gì. Cô chỉ là không thể khống chế lòng mình hồi tưởng lại vấn đề anh ta vừa nói hết lần này tới lần khác, nhưng cũng không dám trả lời.

Ăn cơm xong, anh ta đưa cô trở về, hai người chia tay ở dưới lầu nhà cô.

“Này,” Trì Thiếu Vũ nhìn cô, thật cẩn thận nói “Về sau chúng ta còn có thể giống như hôm nay cùng nhau ăn cơm không?”

“Ừm...” Cô hàm hồ trả lời, hoặc căn bản chính là trả lời cho có lệ, cô thậm nghĩ phải nhanh chóng rời đi, nếu ở đây thêm chắc cô trở nên ngốc nghếch mất.

Về đến nhà, cô cuộn mình trên ghế sofa, cứ cách một lúc lại ấn điều khiển ti vi, cho đến khi cao hứng muốn uống rượu. Vì thế cô lục tung căn nhà, rốt cục cũng phát hiện ra một chai rượu nho chưa mở ở góc tủ bếp, mắt một lúc mới mở được nắp chai, vì vậy cô cho phép mình uống nhiều một chút.

Kỳ thật cô sợ hãi, cực kì sợ hãi, một ý tưởng đáng ghét mà đại đột xuất hiện trong đầu cô, không thể nào xua đi được.

Không biết qua bao lâu, cô bỗng nhiên nghĩ đến một người, cô muốn gọi điện thoại cho người kia, để anh mắng cho mình tỉnh táo lại...

Cuối cùng, cô thực sự làm vậy, người kia chính là Hạng Phong. Sáng hôm sau khi cô mở to mắt nhìn điểm ố vàng trên trần nhà, nhớ tới mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, cảm xúc ảo não dần dần bao phủ cô ——

A! Vì sao lại là Hạng Phong?!

Giờ phút này, ngồi trong văn phòng, tay cầm tách cà phê nóng hổi, nhưng tâm tình của cô vẫn không thể tốt hơn được. Trên bàn làm việc có một quyển tạp chí, trên đó có dán tờ giấy nhớ màu vàng, là chữ viết rất đẹp của Vịnh Thiên, liếc mắt có thể thấy rõ: chủ nhiệm, đây là bản mẫu do Lý chủ biên đưa tới, nói là cho chị tham khảo.

Cô giật tờ giấy ra, một loạt chữ rất to đập vào tầm mắt nhưng cô cái gì cũng không nhìn thấy được, chỉ nhìn đến hai chữ “Hạng Phong”.

“Ồi...” Cô thống khổ lấy tay che mặt ai oán kêu một tiếng, tâm tình rơi xuống đáy cốc.

Có người nhẹ nhàng gõ cửa văn phòng làm việc của cô, do cửa không đóng nên cô vừa ngược đầu nên đã nhìn thấy Lý Vi đứng ở cửa.

“Bản mẫu thế nào?”

“À... được.” Lương Kiến Phi rũ đôi mắt xuống, cô cảm thấy như lời nói của mình đang nịnh nọt cấp trên.

“Khi nào xem xong phiên cô chuyển tới cho Hạng Phong, thứ tư tuần sau có thể xuất bản.”

“Được...” Sau hai giây đầu tiên giữ vẻ mặt buồn rầu, Kiến Phi mấp máy môi, lộ ra nụ cười nhìn qua hơi ngượng ngùng.

Lý Vi xoay người định bước đi, nhưng bỗng nhiên quay lại nhìn cô, mặt không hề thay đổi hỏi: “Bản thảo kỳ tiếp theo khi nào mới có thể nhận? Chu kỳ chế tác tạp chí rất ngắn, vì anh ta là tác giả lớn nên tôi mới bằng lòng đáp ứng nhận bản thảo theo từng kỳ.”

Lương Kiến Phi nhú mày, cô rất muốn nói: tôi cũng không phải là biên tập của tạp chí, nếu muốn thì tự cô đi giục bản thảo đi!

Nhưng cô vẫn nhịn xuống, chỉ bình thản trả lời: “Tôi biết rồi.”

Trên khuôn mặt “múi băng” của Lý Vi xuất hiện tia nghi hoặc —— hay có thể nói là thái độ hoài nghi, chẳng qua cô ta không biểu lộ thái độ này ra, nhẹ giọng nói câu “Cảm ơn” rồi xoay người bước đi.

Lương Kiến Phi ngồi ngây ngốc trên ghế trong chốc lát, bỗng nhiên cô lấy quyển tạp chí che mặt, nhe răng trợn mắt gầm nhẹ:

“Ông trời ơi...tha cho tôi đi!”

Tối hôm nay, Kiến Phi về nhà một mình, yên lặng ăn mì gói xong cô bỗng nhiên không muốn làm bất cứ việc gì, thậm chí tìm người bạn tốt nào đó tâm sự. Cô rút di động ra, chọn vài dãy số rồi ấn từng cái, nhưng bạn thân của cô hoặc là tăng ca, hoặc là bận nấu bữa tối, thậm chí có người còn đang luống cuống tay chân giúp con tắm rửa. Cô hơi nhụt chí, phụ nữ độc thân ba mươi tuổi, ngay cả tìm một người bạn thân nói chuyện cũng không thể tìm thấy sao? Nhưng cô không trách móc bạn mình, một khi đã kết hôn, hơn nữa có con, tình thân và thể lực sẽ trở nên rất có hạn. Tìm bạn bè để nói chuyện phiếm đã sớm bị xếp vào vị trí cuối cùng.

Cô tìm kiếm danh bạ điện thoại một hồi, mới bất đắc dĩ nhớ tới một dãy số.

“Alô?” Điện thoại của Thang Đình hiem khi không có nhạc nền.

“Chị đang làm gì vậy?”

“Đọc sách, ngủ người, tóm lại rất nhàm chán.”

Lương Kiến Phi lập tức ngồi thẳng lên, tựa như phát hiện đồng loại người sao Hỏa ở trên địa cầu: “Em cũng vậy —— ý em là, cũng rất nhàm chán.”

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát, tiếp theo là một tiếng thở dài thật dài: “Thật đáng buồn, chị thế mà suy bại đến mức...có hoàn cảnh giống em!”

“...”

“Nói đi, chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn tâm sự thôi.”

“Lương Kiến Phi, đừng gạt người, em không phải là người cảm tính như vậy, em tất nhiên muốn nói ra suy nghĩ của mình.”

Kiến Phi nâng lông mi, chuyện này cùng với việc cô có cảm tính hay không có liên quan tới nhau sao?

“...Được rồi,” Cô hạ quyết tâm, “Nhưng chị trăm ngàn lần không thể nói với mẹ chị, bằng không bác ấy nhất định sẽ nói cho mẹ em biết.”

“Ừ.” Đã có chuyện để buồn, Thang Đình đáp ứng ngay không chút do dự.

Kiến Phi bắt đầu lưỡng lự không biết có nên nói hay không, nhưng cuối cùng vẫn đem chuyện Trì Thiếu Vũ trở về và bọn họ cùng nhau đi ăn com nói cho chị họ, nhưng cô không kể tới cuộc điện thoại với Hạng Phong —— bởi vì căn bản không cần thiết.

“Em muốn nói em lại động lòng với anh ta sao?” Thanh âm của Thang Đình ở đầu bên kia nghe ra rất lạnh.

Kiến Phi không ngờ chị họ mình lại nói trúng trọng tâm như vậy, bỗng nhiên cô không biết tiếp tục thế nào, thậm chí không biết phải thừa nhận hay phủ nhận.

“Chị cảm thấy người té ngã hai lần ở cùng một chỗ rất ngu xuẩn, chẳng lẽ em quên mình đã chịu bao nhiêu tổn thương sao?”

“Không có...”

“Chị biết, anh ta rất quyến rũ, nói thật trước kia chị cũng rất thích anh ta, nhưng anh ta phản bội em, tổn thương em không phải một lần mà rất nhiều lần —— Kiến Phi, vì sao em còn cố chấp như vậy?”

“Em không biết,” Kiến Phi hít sâu một hơi, “Có đôi khi em cảm thấy... anh ta đối với em mà nói giống như một giấc mộng”

“?”

“Anh ta đại diện cho khoảng thời gian tốt đẹp nhất của em, sau khi ly hôn, khoảng thời gian tốt đẹp đó càng ngày càng cách xa em”

“Vì sao?”

Cô cười khò: “Vì sao? Đừng quên, tuy chúng ta đều là ‘hoàng kim thừa nữ’, nhưng em đã ly hôn một lần, còn chị vẫn là đối tượng theo đuổi của những người đàn ông, cho nên... em ít nhiều biết vị trí của mình.”

Cô nghĩ đến Thang Đình sẽ cười đắc ý, có lẽ còn muốn an ủi cô vài câu mang tính tượng trưng, nhưng Thang Đình không như vậy mà lấy giọng the thé nói: “Con mẹ nó, tất cả những điều này là ai nói với em hả?”

Cái này còn phải cần người khác nói với cô sao?

“Kiến Phi, chị em mình chẳng có gì khác nhau,” Thang Đình nghĩ nghĩ một chút lại bổ sung “Cùng lắm mà nói, bề ngoài của chị xinh đẹp hơn em, đáng người có thể khiến cho em thấy tức giận, cũng được nhiều đàn ông thích hơn.”

“...”

“Thất bại trong hôn nhân thì sao? Chẳng qua chỉ nói lên em bị một người đàn ông lừa gạt hoàn toàn, anh ta không thích hợp với em, anh ta không phải là người đàn ông em muốn, anh ta cũng không cho em được cuộc sống em muốn —— chỉ thế thôi!”

“Nhưng mà...” Nhưng mà có bao nhiêu người thực sự nghĩ được như vậy?

“Em không cần phải quan tâm người khác nghĩ như thế nào, rốt cuộc đây là cuộc sống của em hay của bọn họ? Nếu có người vì em đã từng ly hôn mà kỳ thị, em không cần kiêng dè cứ phun nước miếng vào hân.”

“...” Điều này chỉ sợ cô chẳng bao giờ làm được.

“Vì vậy quên Trì Thiếu Vũ đi, anh ta không phải là giấc mộng đẹp, mà là ác mộng”

Thang Đình dùng những từ kịch liệt, hơn nữa có điểm cố chấp, nhưng Kiến Phi vẫn nhẹ giọng cười rộ lên, tự đáy lòng nói: “Cám ơn.”

“Đúng rồi,” Thang Đình chuyển hướng câu chuyện, “Chỗ em có tất cả sách của Hạng Phong không?”

“...Trong tay em giờ chỉ có mấy quyển đã xuất bản.” Cô kinh ngạc, sao lại nhắc tới Hạng Phong rồi.

“À...Theo em, anh ta sẽ thích người phụ nữ như thế nào?”

Kiến Phi ngẩn người, không nói ra lời, vấn đề này thật sự làm khó cô.

“Em cũng không biết sao?”

“Em làm sao biết được chứ!”

“Được rồi...” Thang Đình miễn cưỡng nhận câu trả lời này “Vây lần sau em hỏi giúp chị nhé, hơn nữa phải lẹ lẹ.”

“Điều này... quả thực quá khó.”

“Em giúp chị hỏi một chút thôi, xin em đấy.”

“Được, được rồi...” Kiến Phi biết nếu bây giờ không đáp ứng, người chị họ phiền toái này sẽ sử dụng mưu mẹo khiến cho cô phải “đi vào khuôn khổ”, so với tự mình chuốc lấy khổ không bằng xuống nước trước đáp ứng cho có lệ.

Hai chị em lại buôn chuyện trên trời dưới đất thêm một lúc nữa mới gác điện thoại.

Kiến Phi thu dọn bàn ăn sạch sẽ, sau đó pha một cốc trà buổi, tựa mình trên ghế sofa. Cô không thật sự muốn uống, chỉ là muốn ngửi mùi hương buổi, cảm nhận hơi nóng bốc lên bỗng bệnh trên mặt rất ấm áp.

Hạng Phong sẽ thích phụ nữ như thế nào?

Cái này thật là... vấn đề kì lạ. Mới đầu cô cảm thấy anh có thành kiến với phụ nữ, nhưng càng tìm hiểu, cô thừa nhận điều đó không thể gọi là thành kiến, chỉ có thể nói năng lực quan sát của anh rất sắc bén, cũng không thiên hẳn về hiểu biết phụ nữ. Nhưng anh không chán ghét phụ nữ, ngược lại, có chút sợ hãi phụ nữ, đối với họ kính nhi viễn chi.

Cho nên cô rất khó tưởng tượng anh sẽ yêu người nào hay nói cách khác, phụ nữ như thế nào mới có sức hấp dẫn với anh?

Nếu thực sự có một ngày như vậy, cô vẫn nói câu kia: “Người phụ nữ bất hạnh đó là ai vậy?”

***

“Chào mừng mọi người đến với tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’, bắc bán cầu đang nghênh đón sự giá lạnh của mùa đông, nhiệt độ không khí giảm xuống một cách nhanh chóng, máy điều hòa nhiệt độ trong phòng phát sóng trực tiếp của chúng tôi đang thổi ra hơi nóng, không biết mọi người có nghe được âm thanh ‘xìch xìch, xìch xìch...’ Ngạn Bàng muốn bắt chước tiếng gió, nhưng khi diễn tả lại giống như tiếng đóng mở khẩu súng, ‘Ngồi bên cạnh tôi bây giờ là hai vị người địa cầu đều trở nên rất an phận, mỗi người cầm một tách trà nóng, không khí vô cùng trầm lắng.’

Có lẽ vì muốn phân bác anh ta, Lương Kiến Phi và Hạng Phong đều đồng thanh nói: “Xin chào mọi người.”

“Ha ha,” Ngạn Bàng cười sang sảng, “Mùa đông quả nhiên là mùa thích hợp để nói chuyện yêu đương, ngay cả người thể bất lưỡng lập, bất cộng đái thiên mà cũng có thể ăn ý như vậy.”

Hai người nghe thấy câu đó, không hẹn mà gặp cùng nhau nhún mày.

“Được rồi, Kiến Phi, cô có thể bắt đầu nói về tin tức ở địa cầu trong tuần qua.”

“Chủ đề hôm nay là về ‘hạnh phúc’ và ‘thú vị’. Mấy ngày trước, một công ty ô tô đã thay đổi chiếc cầu thang tại trạm tàu điện ngầm ở Stockholm thành những phím đàn dương cầm thật lớn, mọi người khi bước lên cầu thang có thể cảm nhận được âm nhạc của ‘bản thân mình’, điều đó mang tới cảm giác thú vị.”

“Cách hoạt động của ‘Cầu thang đàn dương cầm’ là như thế này: nhân viên tại đây đã lắp đặt bộ cảm biến áp lực lên cầu thang, sau đó sơn cầu thang thành hai màu đen trắng, tựa như phím của đàn dương cầm. Loa phát thanh cùng máy cảm biến tạo ra âm thanh tương ứng, khi mọi người đi lên cầu thang, mỗi bước lên từng bậc thang, tương đương với ấn xuống phím đàn, loa phát thanh sẽ phát ra giai điệu tương ứng. Kiểu dáng mới mẻ độc đáo của ‘cầu thang đàn dương cầm’ xuất hiện không bao lâu thì đã được mọi người ở trạm tàu điện ngầm rất yêu thích. Từ đó tất cả mọi người đều hưởng thụ thú vui âm nhạc cùng sự vận động, căn cứ số liệu thống kê, 66% số người thích sử dụng cầu thang bộ này thay vì thang cuốn tự động.”

“Mong muốn ban đầu khi thiết kế ‘cầu thang đàn dương cầm’ là muốn tìm một phương pháp độc đáo, cổ vũ mọi người ít sử dụng thang cuốn tự động, vận động nhiều hơn. Phát ngôn viên nói rằng: suy rộng ra, biến sự vật bình thường trở nên lý thú rõ ràng có thể cải thiện hành vi phương thức của mọi người, chúng ta gọi là ‘lý thuyết vui vẻ’.”

Kiến Phi vừa đọc xong, Ngạn Bàng liền vội vàng nói: “Ồ, điều này rất tốt, có thể đem chuyện vốn buồn tẻ trở nên thú vị, làm cho người ta từ bị động biến thành chủ động.”

“Nhưng, anh không thấy hành vi này thật ra là một loại lừa gạt hay sao?” Kiến Phi lắc đầu.

“?”

“Bởi vì nói như thế nào đi chăng nữa đó chỉ là một cái cầu thang thôi, mà cầu thang là cho người đi đường dùng, không phải sử dụng với mục đích khác.”

“Nhưng nó có thể khiến mọi người vui vẻ mà!”

“Chẳng lẽ vì vui vẻ mà những cái khác đều không quan trọng sao?” Cô mở to mắt lên nhìn.

Từ Ngạn Bàng bị cô nói đến ngáy ngẩn cả người, Hạng Phong vẫn im lặng uống trà nóng mà không mở miệng, anh bỗng nhiên nói: “Đợi chút, cô xác định

bây giờ cô đang thảo luận về cầu thang trong ga điện ngầm sao?”

“Đương, đương nhiên!”

Nhưng nét mặt của Hạng Phong và Từ Ngạn Bằng hiển nhiên nói lên rằng bọn họ cho rằng không phải là như vậy.

Kiến Phi quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý đến bọn họ, tiếp tục đọc: “Theo tờ báo 《The Sun》 của Anh, số báo ra ngày 12 tháng 3 nói, gần đây có một game thủ người Nhật Bản đã chính thức kết hôn với bạn gái ảo của mình trong trò chơi điện tử. Danh tính của người này không được tiết lộ. Tuần trước, anh ta và ‘cô dâu’ của mình đã tới một nhà thờ tại đảo Guam ở Mỹ để cử hành hôn lễ. ‘Cô dâu’ là Anegasaki Nene, một trong ba nữ nhân vật nổi tiếng nhất trong trò chơi. Sau 9 tháng trò chơi này tung ra thị trường, nó đã khiến các game thủ yêu thích điên cuồng.”

“Đây là trường hợp được biết đến như là người đàn ông đầu tiên cùng với bạn gái ảo của mình kết hôn. Nghe nói, sở dĩ ‘chú rể’ chọn kết hôn ở hòn đảo nhỏ xa xôi tận Tây Thái Bình Dương, bởi vì rất ít các quốc gia trên thế giới có thể cung cấp đăng ký kết hôn hợp pháp cho những người không phải là dân bản địa như ở đảo Guam. Tại đây, rất nhiều khách sạn có dịch vụ làm thủ tục đăng ký kết hôn cho du khách, cho nên có rất nhiều cặp tình nhân từ khắp nơi trên thế giới tới đây, chẳng qua người mà cùng nhân vật trong trò chơi kết hôn, chắc bọn họ mới gặp lần đầu tiên.”

Ngạn Bằng kinh ngạc phát ra tiếng cảm thán đầu tiên, tiếp theo anh ta suy nghĩ vài giây rồi nghiêm túc nói tiếp: “Cho nên vừa rồi Kiến Phi nói đúng, không thể chỉ vì vui vẻ mà có thể làm như vậy... chuyện thế này hoang đường quá đi!”

“Vì sao không thể?” Kiến Phi hỏi lại.

“...” Từ Ngạn Bằng trợn mắt nhìn cô, nói không ra lời.

“Nếu một người thực sự muốn kết hôn với một người khác, chỉ cần họ không làm tổn hại đến người khác, tôi cho rằng không có gì là không thể. Rất nhiều quốc gia còn đồng ý cho người cùng giới tính kết hôn, như vậy cùng nhân vật hư cấu kết hôn lại có gì không thể chứ?”

“Nhưng, cô gái kia căn bản không phải là con người mà...”

“Có quan hệ gì sao? Quan trọng nhất là, khi kết hôn cả hai có ý thức được những nghĩa vụ, trách nhiệm của mình để duy trì quan hệ hôn nhân tốt đẹp hay không. Khi kết hôn có lẽ không làm tổn hại đến bất cứ ai nhưng một khi chia tay, thương tổn đầu phải chỉ bao gồm hai người. Đừng nghĩ là kết hôn với nhân vật hư cấu thì đàn ông không cần có trách nhiệm, nhân vật hư cấu thì vẫn có hình tượng, vẫn có tư tưởng thậm chí là tình cảm dù chỉ là trong tưởng tượng!”

“Có thể có tình cảm tưởng tượng được sao ——?”

“—— cho tới bây giờ đàn ông hầu như chỉ nhìn bề ngoài, hoàn toàn không để ý đến suy nghĩ của đối phương.”

“...”

“Xin hỏi,” sau một hồi trầm mặc, Hạng Phong đột nhiên mở miệng nói, “Cô xác định là hiện tại chúng ta đang thảo luận về chuyện của game thủ người Nhật Bản lấy vợ ảo sao?”

Kiến Phi trừng mắt nhìn anh: “Không thì còn gì nữa?”

Anh đưa ra vẻ mặt cười như không cười, ra hiệu cô tiếp tục.

“Cuối cùng, cũng là một tin tức liên quan đến ‘hạnh phúc’, tôi nghĩ đa số người đều nói rằng đó là tin tức vui vẻ, người duy nhất cảm thấy không vui e rằng chỉ có vị này.... Ben Southall, người giành được ‘công việc tốt nhất trên thế giới’. Bởi công việc cai quản Whitsundays Islands trong thời hạn nửa năm của anh ta sắp hết nhiệm kỳ.

“Vào tháng 5 năm nay, Southall đã đánh bại 34.000 người cùng nộp đơn trên toàn thế giới, anh ta đã may mắn giành được ‘công việc tốt nhất trên thế giới’ này —— để khám phá Great Barrier Reef, đặc biệt là các đảo nhỏ của khu vực Whitsunday Islands, nuôi rửa biển, rửa sạch bãi bơi, đảm nhiệm kiểm chức người đưa thư. Mỗi tuần anh ta vẫn còn cập nhật blog và album ảnh trên internet, báo cáo tình hình công việc và cuộc sống. Tiền lương của công việc này khá hấp dẫn: trung bình chỉ làm 12 giờ một tuần, trong nửa năm có thể kiếm được 15 triệu đô la Úc, trị giá khoảng 900.000 nhân dân tệ.”

Nói tới đây, Kiến Phi dừng lại nhìn Ngạn Bằng, anh ta đang khoanh tay, lưng ngồi thẳng, vẻ mặt buồn bực nói: “Ồ, tôi không có ý tưởng, ý kiến hoặc cảm tưởng gì đâu!”

“Sao có thể như thế, Ngạn Bằng...” Cô vỗ vỗ vai anh ta như bạn chí cốt.

Về mặt Từ Ngạn Bằng hoảng sợ, anh ta nghiêm túc hỏi tưởng lại xem mình có nói sai gì không.

“Thật ra tôi cảm thấy anh rất phù hợp với công việc này,” cô bày ra vẻ mặt tươi cười, “Anh coi mở, nhiệt tình, thông minh, lại có tinh thần tìm hiểu —— anh thực sự là lựa chọn tốt nhất cho công việc này.”

“Thật sao?” Ngạn Bằng nghe cô nói thì cảm giác hơi bay bổng.

“Chỉ có điều,” cô lại nói tiếp “Điểm duy nhất không được hoàn mỹ của anh là tiếng Anh không được tốt, cho nên tỷ lệ anh được tuyển là rất nhỏ...cực kì

ít ỏi.”

“Cô...”

“Cho nên chúng ta nghe một bài hát nào đó đi.” Cô cười hi hi mở bản ghi âm, trong một chốc âm nhạc vang lên thì âm thầm có tiếng thở phào nhẹ nhõm

Trên cơ bản, trong các tiết mục trước người cùng Lương Kiến Phi tranh cãi phải là Hạng Phong, nhưng hôm nay cô liều mạng bám lấy Ngạn Bằng, mục đích chỉ có một —— tránh đối nghịch cùng Hạng Phong, hoặc nói chính xác hơn, cô không còn mặt mũi nào mà tranh luận với anh —— sau khi đã trải qua cuộc điện thoại quấy rầy kia.

Chẳng biết Hạng Phong có phải cũng chú ý tới điểm này không, cho nên vẫn không lên tiếng, anh chỉ đứng lúc nói hai câu. Cô không biết về mặt của anh như thế nào, cô không dám trực tiếp nhìn anh, sợ khi nhìn vào khuôn mặt ấy lại không nói lên lời.

Khi bước ra khỏi phòng phát sóng, Từ Ngạn Bằng nghi hoặc nhìn cô, như là không hiểu cô đã uống nhầm thuốc gì rồi, cô chỉ biết nói xin lỗi anh ta và cười an ủi.

Hạng Phong theo sát phía sau Ngạn Bằng đi ra, Kiến Phi vội vội vàng vàng tạm biệt.

Khi lái xe ra khỏi đài phát thanh, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, đã hơn bảy giờ rồi. Cô định về nhà luôn nhưng lại muốn đi mua túi bánh mì trước, cô liền quay đầu ở đường giao lộ. Vừa định vòng lại, cô nhìn thấy chiếc xe jeep màu đen phóng lên trước mặt, cô giạt mình, phanh lại nhưng cuối cùng vẫn không kịp, liền đụng trúng chiếc xe đó.

Lương Kiến Phi nhìn đầu xe mình cùng với bên trái đuôi xe jeep kia, hai xe kết nối sát nhau chẳng thể phân biệt được đầu ra đầu, cô không khỏi có chút kinh ngạc.

Chủ xe jeep là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, từ trên xe bước tới cửa sổ xe cô, anh ta dùng sức đập mấy cái, lớn tiếng nói: “Cô có biết lái xe không thế?!”

Cô nhú mồm, dù việc này là cô sai nhưng không nhận được sinh ra tâm lý chán ghét người đàn ông này. Cô hạ cửa kính xe xuống, nói: “Thật xin lỗi, là tôi không cẩn thận, chúng ta báo cảnh sát đi.”

“Báo cảnh sát?” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, “Cô có biết hiện tại là mấy giờ rồi không, chờ giao cho cảnh sát ít nhất phải mất một tiếng, tôi không có thời gian rồi.”

“Vậy anh muốn thế nào?” Cô kiên nhẫn hỏi.

“Giải quyết riêng, đều là sự cố xe của mỗi người nhưng cô đụng phải tôi, lãng phí của tôi nhiều thời gian như vậy, cô phải bồi thường tiền xe cộ cho tôi.”

“Anh muốn bao nhiêu?”

Người đàn ông nhìn trái nhìn phải đuôi xe của mình, nói: “800.”

“...Tiền sinh, anh cũng có ‘*công phu sư tử ngoạm*’ quá.” Kiến Phi tức giận, nhưng đối phương là người đàn ông to cao nên cô không tiện phát cáu.

(*) ý là đưa ra giá cắt cổ

“Tiểu thư, sửa nhanh nhất cũng phải hai ngày,” anh ta dùng tay làm điệu bộ, “Tôi không tính những chi phí khác, giá này quá hời cho cô rồi.”

“800 quá nhiều, tôi không đồng ý.” Cô chợt cảm thấy chính mình bị người ta lừa bịp tống tiền.

“Ít nhất là 600.” Người đàn ông đáp lại một cách “sảng khoái”.

Cô vẫn lắc đầu, anh ta trừng mắt nhìn cô, dù như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Ngay lúc hai người đang giằng co, một chiếc xe việt dã màu đen dừng lại ven đường, người lái xe bước xuống từ trong xe rồi cước bộ thông dong đến bên cạnh cô, nói: “Hai người có biết ở giữa đường cãi nhau thật khiến cho người khác rất khó chịu không?”

Kiến Phi ngẩng đầu, nhận ra người đó là Hạng Phong, cô mấp máy môi nhưng trong thời gian ngắn không biết nên nói cái gì. Cô đoán hơn phân nửa rằng anh sẽ bắt đầu chế nhạo cô, cô không muốn nghe, ít nhất là bây giờ không muốn nghe.

Hạng Phong khoanh tay, hỏi: “Sao lại thế này?”

Cô không tình nguyện mở miệng nói: “Tôi quay đầu xe, anh ta từ bên cạnh đi lên nên tôi mới đụng phải anh ta.”

“Tiền sinh, tôi thấy bây giờ mà chờ cảnh sát thì ít nhất cũng phải một tiếng, không bằng giải quyết luôn đi.” Anh quay đầu, về mặt hòa nhã nói với chủ xe jeep kia.

“1000 đi.” Anh nói thêm.

Chủ xe jeep thấy bọn họ ở cùng nhau, hiển nhiên không đoán được anh lại thoải mái như vậy, anh ta có điểm ngượng ngùng vò tóc: “Không, không cần... 800 là đủ rồi.”

“Sao có thể như thế,” Hạng Phong trừng mắt nhìn anh ta, “Sửa chữa ít nhất phải hai ngày, trong hai ngày này còn mất thêm tiền đi lại, anh cũng vất vả nên tính anh 1000 thôi.”

“Tôi bồi thường?!”

Chủ xe jeep và Kiến Phi đồng thời thay đổi sắc mặt, họ giống như không hiểu anh đang nói cái gì.

“Tiên sinh,” Hạng Phong chỉ vào đường giao lộ, “Đây là ngã ba, đi thẳng hoặc rẽ trái đều được. Cô ấy quay đầu ở đây, trừ khi xe ở ngoài đám vào phía sau xe cô ấy, không có khả năng từ bên cạnh đi lên, nếu có, chính là vượt đèn đỏ.”

“...”

“Nhìn thấy camera ở đó không?” Anh lại chỉ chỉ, “Đây là giao lộ, tất cả mọi tình huống đều có thể chụp lại, anh có vi phạm hay không sẽ biết ngay thôi.”

“...” Hai người gây họa tròn mắt há mồm nhìn anh, họ không hện mà gặp cùng chớp mắt, không nói ra lời.

Chủ xe jeep mặt mũi xám xịt nhanh chóng rời đi. Hạng Phong nhìn đầu xe của Kiến Phi, nói: “Không cần phải sửa chữa, chỉ cần quét thêm một lớp sơn, hơn nữa với kỹ thuật của cô, sửa cũng thật lãng phí.”

“...”

“Còn ngần ngại gì đó?”

“Không...” Cô nuốt nước miếng, “Chỉ là chợt nghĩ đến một lời thoại trong bộ phim...”

“?”

“Đòi người thay đổi quá nhanh, thực sự rất kích động.”

Hạng Phong khoanh tay, miễn cưỡng tròn mắt.

Kiến Phi tự nhủ nói: “Ah, vì sao mình ‘lại’ muốn nói...” Tiếp theo cô nhìn anh, rụt rè mở miệng: “Cám ơn.”

“Cô nói cái gì?” Anh cố ý hỏi.

“Tôi nói, cám ơn!” Cô hậm hực hét to, nhớ tới buổi tối hôm trước cũng nói với anh như vậy, tâm tình cô vừa hạ xuống lại tăng lên.

“À, không khách khí,” Anh gật đầu, “Cô ăn cơm tối chưa?”

“Sao...”

“Tôi đưa cô đến một chỗ tốt.”

“?”

“Đi theo tôi, đừng để mất dấu.” Nói xong anh chạy về chỗ đỗ xe việt dã bên đường, sau đó khởi động xe rời đi.

“Này, này, đừng tự quyết định như thế chứ...” Cô thì thào oán giận nhưng vẫn đi theo anh.

Hoá ra theo lời Hạng Phong nói thật là một chỗ tốt nhưng đến nơi chỉ là một quán ăn nhỏ không mấy thu hút.

“Tuy nơi này nhìn bình thường nhưng mùi vị thức ăn rất ngon.” Anh ngồi xuống, đưa thực đơn cho cô, anh cúi đầu rót một tách trà đặt trước mặt cô.

“Anh chọn đi, hôm nay anh mời mà.” Cô cố ý nói, vừa rồi bị hoảng sợ, giờ ăn cơm không nghĩ đến chuyện đùa quá trớn nữa.

“Được.” Anh lấy lại thực đơn, nói với nhân viên phục vụ tên vài món ăn, rồi cúi đầu rót một tách trà đặt trước mặt mình.

Kiến Phi bỗng nhiên hơi hối hận, hối hận để anh giúp cô... Nhưng nghĩ lại, với cá tính của anh, nói không chừng đã lên xong kế hoạch chọc ghẹo cô.

“Yên tâm đi,” Hạng Phong mỉm cười nói, “Tôi biết cô ghét nhất là đồ ăn có hạt điều và rau cần.”

Cô ngẩn người, buột miệng nói ra: “Anh làm sao lại biết tôi ghét nhất hai loại ấy?”

Anh lại cười thần nhiên: “Không phải cô cũng biết khi ăn vẫn thấy tôi ghét nhất là cho hành vào sao? Đây gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng.”

Cô bất đắc dĩ nghĩ đây phải gọi là “nghiệt duyên”, làm kẻ thù mà hiểu rõ nhau như vậy, e rằng chỉ có hai người bọn họ.

“Vậy tại sao vừa nãy anh lại giúp tôi?”

“Không phải tôi giúp cô, tôi chỉ giúp một người phụ nữ thiếu chút nữa bị ức hiếp, đàn ông không nên bắt nạt phụ nữ, cũng không nên nhìn phụ nữ bị bắt nạt.”

Anh nói như lẽ thiên nhiên khiến cho cô nhìn anh với cặp mắt khác xưa. Lần đầu tiên cô cảm thấy, bỏ qua tính cách làm cho người ta chán ghét của anh, kỳ thật anh là người đàn ông không tồi, xử sự có nguyên tắc, hơn nữa tự kỷ luật trong những việc mình làm —— không quan tâm người khác nói như thế nào, xem ra cũng rất tốt!

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, không biết có phải vì đói hay không mà Kiến Phi cảm thấy mùi vị thức ăn rất ngon, hai người chuyên tâm ăn cơm, ngẫu nhiên thảo luận vài câu, cô lấy trong ba lô mình quyển tạp chí mà Lý Vi bảo cô đưa cho Hạng Phong, anh lật xem. Có lẽ cho đến bây giờ, hai người mới yên lặng ăn cơm với nhau, không nói móc, không châm chọc, không đối chọi gay gắt, chỉ có sự điềm tĩnh ở giữa họ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, như vậy không có gì không tốt, giống như vì để có quà tặng mà mua nước trái cây có vị dứa đáng ghét, nhưng kết quả lại phát hiện ra, thực ra nước dứa không khó uống như trong tưởng tượng...

Thậm chí, có thể nói là uống rất ngon!

***

Giữa trưa cuối tuần, Lương Kiến Phi bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức, rất ít người gọi cho cô trong những ngày này, cô đoán chắc hẳn là ba mẹ nhưng người bên kia điện thoại lại là Thang Đình.

“Không thể nào,” Thang Đình vừa nghe giọng của cô đã hét lên, “Đã gần mười một giờ rồi mà em còn đang ngủ?!”

“...Không được sao?”

“Không có gì, chỉ bội phục giờ sinh học của em, chị thường thường bây giờ đã dậy rồi... Không biết có phải do đã già rồi không.” Câu cuối cùng như là lẩm bẩm một mình.

“...”

“Chị vừa đọc kì truyện tiếp theo mới ra của Hạng Phong, tạp chí kia là do công ty em xuất bản à?”

“Vâng.”

“Tiết lộ cho chị chút nội dung kì sau đi.”

“Không được.”

“Em không nể tình chị em ba mươi năm của chúng ta sao...” Giọng Thang Đình cầu xin nghe rất giả dối.

“Không phải em không muốn, mà chính em cũng không biết, bởi vì anh ta còn chưa giao bản thảo —— thậm chí cả nội dung kì đầu tiên của anh ta em cũng chưa từng xem qua.”

“Cái gì? Như vậy mà em có thể làm biên tập của anh ta sao?!”

Lương Kiến Phi trợn mắt, Thang Đình cũng thế, Lý Vi cũng vậy, cô rất muốn hét lớn một tiếng: Điều này căn bản không phải là công việc của tôi mà!

Cô vừa định gác điện thoại, giọng điệu Thang Đình bỗng nhiên mềm mỏng, nói: “Anh ta viết thật sự không tồi, ở trong chuyên mục chị đang viết đề cử anh ta.”

“...Vậy cốt truyện đó như thế nào?”

“Cốt truyện là về cô gái kỳ bí, tương tự với ‘Ong chúa’.”

“Ong chúa...” Cô nghĩ một lúc mới nhớ ra đó là tác phẩm của Seishi Yokomizo, lại nói, tác giả này cũng thường dùng tính cách của người phụ nữ để đại diện tội ác.

“Chị không biết truyện này sẽ dài bao nhiêu nhưng nếu hoàn thành, tới khi xuất bản sẽ không thua kém các truyện khác.”

“Thang Đình,” Kiến Phi nhin không được nói, “Chị thật sự thích sách của anh ta đến thế à?”

“Không thể nói rõ, kỳ thật chị ngày càng cảm thấy hứng thú với anh ta, muốn đọc sách của anh ta để hiểu thêm về con người của anh ta mà thôi.”

“Con người của anh ta?...” Cô nhấn âm cuối rất dài, nghe ra có vẻ ái muội.

“À...không phải như em nghĩ đâu!”

“Phải không...”

“Anh ta chính là loại đàn ông rõ ràng có sức hấp dẫn với chị nhưng chị lại không muốn chạm vào.”

“Cách nói của chị tự mâu thuẫn rồi.”

“Con người vốn chính là mâu thuẫn đấy.”

“...”

“Chị cảm thấy hứng thú với anh ta nhưng không phải là tình cảm của người phụ nữ đối với người đàn ông, mà đơn giản là sự hấp dẫn giữa người với người, chị muốn biết anh ta là người như thế nào, nhưng chị hiểu được anh ta không thích hợp với chị.”

“...Rất hiếm khi đầu óc chị lại thanh tỉnh như vậy.”

“Cám ơn!” Thang Đình ở đầu kia điện thoại cười khanh khách, cuối cùng đưa ra một kết luận, “Anh ta là loại người thế này, hoặc là giống như xử nam đơn thuần yêu em, nếu không thì là loại đàn ông rõ ràng có thể đem em ra trêu đùa.”

“Cái này thực sự là...so sánh rất kỳ lạ.”

“Em biết em không phải đối thủ của anh ta, cho nên đối với anh ta không hề vọng tưởng.”

Kiến Phi bật cười: “Chị nói thật giống như tình cảm cũng có thể kiềm chế được.”

“Có thể...” Thang Đình bình tĩnh trả lời, “Nhiều lúc, vẫn có thể.”

“...” Thật vậy chăng?

“Cho nên, đừng nghĩ tới Trì Thiếu Vũ nữa!”

Kiến Phi dờ khóc dờ cười: “Nếu chị không nhắc tới cái tên này trước, em gần như đã quên.”

“À, vậy thì tốt.” Khi Thang Đình nói lời này lại có phần thông minh giống như *Hermione Granger*. (nhân vật trong *Harry Potter*)

“Chị đã gây rối xong chưa?”

“Coi như là tạm xong đi. Đúng rồi, chữ ký mà chị muốn đâu?”

“...Em đã hỏi qua anh ta, nhưng anh ta không chịu ký cho em.”

“Em nói là, em chịu trách nhiệm biên tập cho anh ta mà ngay cả một quyển sách của anh ta từng ký qua em cũng không có?” Thang Đình ngạc nhiên.

Chuyện này rất đáng kinh ngạc sao? Kiến Phi nhớ rằng Hạng Phong cũng từng hỏi qua câu này, cô không khỏi ngớ ngàng.

“...Này,” đầu kia điện thoại trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói, “Em không biết là anh ta đang phát cáu với em sao?”

“Cái gì?”

“Em không giữ sách có chữ ký của anh ta, cho nên anh ta mới không chịu ký cho em.”

“...” Phải vậy không?

“A...” Giọng Thang Đình nghe ra rất lạ lùng, như là phát hiện bí mật gì đó, cô tràn đầy hăng hái rồi lại không chịu nhiều lời.

Thảo luận vấn đề kỳ lạ này không ra kết quả gì cả, nên hai người kiên quyết gác điện thoại.

Lương Kiến Phi buông ống nghe, cô suy nghĩ lời nói của chị họ, Hạng Phong sẽ thực sự giận cô vì cô không giữ quyển sách có chữ ký nào của anh ta sao? Nhưng... Anh ta tuyệt đối không thể giống như trẻ con làm nũng như thế chứ!

Một Hạng Phong đang hờn dỗi?!

Cô không thể tưởng tượng được, bình thường người như thế là cô mới đúng, anh thường thường chọc cô nổi trận lôi đình rồi lại giận mà không dám nói gì.

Cô đưa tay mở ngăn kéo tủ đầu giường, bên trong có ba quyển sách, đều là những sách bán chạy của Hạng Phong từ mấy năm nay do cô tự mình biên tập. Cô lật qua trang bìa, ở trang đầu tiên của quyển sách, trên tờ giấy có in ấn tên sách, có người dùng bút máy màu đen viết một câu:

Cho người ăn mì vẫn thần còn thêm hành. Hạng Phong.

Cô lại mở ra hai quyển khác, ở vị trí giống vậy cũng có nét chữ, chẳng qua nội dung khác nhau. Cô kinh ngạc nhìn, sau đó cười khổ.

Sớm biết thế, cô hẳn đã nói với anh: cô có giữ lại, cùng lắm, chỉ có ba quyển mà thôi.

Buổi chiều hôm nay, Kiến Phi đến nhà bạn thân Bảo Thục và Dư Chính để thăm hai vợ chồng và đưa con gái một tuổi của họ.

Trước kia, cô không có cảm giác gì với trẻ con, cảm thấy chúng rất phiền toái, nhưng khi tuổi ngày càng lớn, cô lại tự nhiên nảy sinh cảm giác yêu thích trẻ con, cô thường mua quà tặng chúng, có lẽ bởi vì ngoài điều đấy ra cô không biết làm chuyện gì khác.

Cô đang lo lắng không biết có nên đi học một cái gì đó mới mẻ, như là làm gốm hoặc lắp ráp vải linh tinh, tuy rằng nghe có vẻ thê thảm, nhưng cô đã có ý niệm cam chịu số phận đối với cuộc sống của chính mình, nói không chừng, cô không bao giờ dành tình cảm cho ai nữa, nói không chừng, cô chỉ muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

“Thật vậy sao?” Bảo Thục nghe ý tưởng của cô, đặt con gái lên sô pha, quay đầu nói, “Tớ vẫn luôn muốn đi học lắp ráp vải đấy.”

“Đó là cái gì?” Dư Chính hiện nay đã là nhà thiết kế rất có uy tín, nghi hoặc hỏi.

“Chính là đem những màu sắc khác nhau, hoa văn, bề mặt vải được thiết kế khâu lại cùng một chỗ, tạo thành các hình vẽ, thậm chí có thể đạt hiệu quả như vẽ lên tường.” Kiến Phi giải thích.

“Nghe ra thật...nhảm chán.” Đây là kết luận của người đàn ông.

“Anh biết cái gì,” Bảo Thục sảng giọng, “Không chỉ là dựa vào thiết kế, cũng phải nhìn cả thủ công, tác phẩm ga trải giường được lắp ráp lại từ vải của thợ may chuyên nghiệp thậm chí có thể bán được hơn mười vạn đấy.”

Ý tứ của Bảo Thục là, đừng xem thường sức sáng tạo của phụ nữ, nhưng Dư Chính lại bình tĩnh trả về một câu: “Cho dù có là nghệ thuật thật đi nữa, đó cũng chỉ là một tấm ga trải giường thôi.”

Bảo Thục cắn răng nhưng lại không nghĩ ra nên phản bác như thế nào.

“Ha ha,” Kiến Phi hòa giải, “Phụ nữ đều nhảm chán như vậy.”

Dư Chính cười rộ lên, đi tới ghế sô pha, vỗ yêu mặt con gái, nói: “Bé à, về sau ngàn vạn lần con không được học mẹ con... Bằng không đời này của con liền xong rồi.”

Cô bé mở to mắt như hiểu như không, bỗng nhiên gật đầu, cô bé chọc cho Kiến Phi và Dư Chính cười khanh khách, Bảo Thục lại cắn răng chịu đựng ra vẻ không phục.

Kiến Phi dụi dụi khóe mắt, cô hâm mộ bạn thân có gia đình đầm ấm hạnh phúc như vậy, cô lại không khỏi cảm thấy tiếc cho mình. Nếu cô và Trì Thiếu Vũ có thể tốt đẹp, hôm nay họ sẽ có cảnh tượng như thế này không?

Chuông cửa vang lên, Dư Chính đi mở cửa, một lát sau anh ta đi vào, có chút bồn chồn nhìn Kiến Phi.

“Anh sao vậy, ai thế?” Bảo Thục hỏi.

“Là...”

“...Là tớ.” Trì Thiếu Vũ theo sau Dư Chính đi vào, lúc nhìn thấy Lương Kiến Phi anh ta cũng không khỏi ngẩn người.

Cứ như thế đến vài giây, trong phòng khách nhà họ Dư im lặng tới nỗi chỉ nghe thấy âm thanh của máy điều hòa, giống như không ai dám mở miệng trước đánh vỡ cục diện ngưng ngừng này, để tránh trở nên tệ hơn.

“Các cậu...muốn đánh nhau sao?” Bảo Thục ôm con gái bình tĩnh hỏi.

“?”

Lúc đầu nét mặt Bảo Thục không có biểu cảm gì trên khuôn mặt sau đó bỗng nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn: “Bé của chúng tớ thích nhất là xem người ta đánh nhau!”

Trì Thiếu Vũ kéo khóe miệng, rót cục cũng đã bớt kinh ngạc, anh ta hài hước nói: “Cậu muốn nói là người đánh nhau hay là ‘yêu tinh đánh nhau’?”

“...”

Dù thế nào đi nữa, sau câu nói đùa của Trì Thiếu Vũ, cả người Kiến Phi được nói lỏng ra. Có lẽ đứt bỏ ân oán tình cảm trong vài năm qua, anh ta vẫn là Trì Thiếu Vũ, cô cũng vẫn là Lương Kiến Phi. Cô chưa bao giờ có loại ý nghĩ “chia tay cũng có thể làm bạn tốt”, thế nhưng giữa bọn họ còn những người bạn chung, chỉ cần anh ta không vượt quá phép tắc thông thường, cô sẵn lòng hòa hợp với anh ta trong trường hợp thế này tại đây, ít nhất không cần thiết để bạn bè vì bọn họ mà cảm thấy khó xử hoặc lo lắng.

Cô không có ý bắt chuyện với anh ta, nhưng cũng không có ý lảng tránh, hết thấy đều tự nhiên như ban đầu, lúc ăn cơm chiều anh ta kể chuyện vài năm qua ở Australia, cô cũng nói một chút về phong tục và cuộc biểu tình thị uy phản đối chính phủ ở Thái Lan, nhưng chuyện cô làm biên tập cho Hạng Phong lại có nhiều hứng thú nhất.

“Tớ có điều muốn hỏi,” Kiến Phi nhịn không được nói, “Đàn ông ai cũng đọc sách của Hạng Phong sao? Anh ta thực sự được hoan nghênh như vậy?”

Dư Chính dường như không muốn thừa nhận mức độ yêu thích đối với Hạng Phong nhưng anh ta thành thật nói: “Anh ta viết rất khá.”

Kiến Phi miễn cưỡng tròn mắt: “Tớ nghĩ cũng chỉ có đàn ông là thích đọc.”

“Vì sao?” Trì Thiếu Vũ mấy năm không ở trong nước nên cũng chưa biết đến tên tuổi của nhà văn có tiểu thuyết bán chạy nhất này.

“Bởi vì anh ta thường viết ‘tội ác’ là từ phụ nữ mà ra.”

Dư Chính cười rộ lên: “Cậu có phải quá nhạy cảm hay không thế?”

Kiến Phi liếc nhìn anh ta: “Thị lực của mình không đến nỗi như vậy.”

“Đúng rồi,” Bảo Thục nói với Trì Thiếu Vũ, “Cậu phải nghe tiết mục radio của bọn họ, mỗi lần đều khiến người nghe có cảm giác đổ mồ hôi lạnh, nhưng lại cực kì thú vị, thỉnh giả vì hy vọng được nghe bọn họ tranh luận thật sự trong tiết mục nên mới yên lặng kiên trì nghe đài tới tận bây giờ đây.”

“Tiết mục radio?” Trì Thiếu Vũ mở to mắt nhìn Kiến Phi.

Cô gật đầu: “Tớ không biết giám chế tiết mục nghĩ như thế nào, giống như nếu tớ và anh ta càng hung hăng, nói móc đối phương càng lợi hại thì anh ta lại càng cao hứng.”

“Bởi vì tỷ suất nghe đài.” Dư Chính nói ra trọng điểm.

“Có lẽ thế...” Cô hậm hực mím môi.

Vừa quay đầu, Trì Thiếu Vũ nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, anh ta như muốn nhìn ra tâm sự trong mắt cô. Cô vội vàng dời tầm mắt, chuyên tâm ăn thức ăn trong chén.

Bữa cơm này diễn ra thật lâu, bởi vì bạn bè lâu năm luôn có nhiều chủ đề để tán gẫu. Kiến Phi còn nhớ buổi tối một ngày trước khi cô nhập học trung học, ba cô nói:

“Bạn học thân nhau, trong đó có một số người, nói không chừng chính là bạn bè cả đời của con.”

Lúc ấy cô không hiểu ý của ba mình, nhưng giờ xem ra, câu kia thật sự có tầm nhìn xa.

Chín giờ, bé con buồn ngủ ngáp mấy cái, Lương Kiến Phi mới nghĩ đến chuyện rời khỏi. Trì Thiếu Vũ cũng tỏ vẻ phải đi về, hai người đều đi đến trước cửa thay giày, thật giống như bọn họ cùng nhau tới, cho nên hiện tại cũng muốn cùng nhau đi.

“Tạm biệt.” Dư Chính ôm con gái trong lòng vẫy tay với bọn họ, bé con dường như không còn chút sức lực nào nữa, dựa đầu vào vai ba nhắm mắt.

“Trì Thiếu Vũ,” Bảo Thục ở phía sau Dư Chính nháy mắt ra hiệu, “Cậu giúp mình đưa Kiến Phi về nhé.”

Với sự phân chia này, hai người dở khóc dở cười liếc nhau một cái, họ quyết định rời đi trước rồi nói sau.

“Anh không cần đưa tôi về đâu, tôi lái xe tới.” Trong thang máy, Lương Kiến Phi nói.

“Anh cũng đoán thế.” Anh ta mỉm cười.

“...”

“Cho dù em không lái xe đến, cũng sẽ tùy tiện tìm một lý do nào đó mà kiên trì đi về nhà một mình.”

“?”

“Bởi vì trên mặt em viết bốn chữ —— ‘cách xa tôi ra’”. Trì Thiếu Vũ cười rộ lên.

“Thật sao?” Kiến Phi trừng to mắt, “Bên trái hay là bên phải?”

Anh ta cười lớn hơn nữa, đường nét ở trên mặt vẫn tuấn tú như trước: “Em biết không... Lần này trở về gặp em, anh cảm thấy em rất khác biệt so với tưởng tượng của anh.”

“Có gì khác?” Cô bắt đầu tìm chìa khóa xe trong ba lô.

Anh ta dịu dàng nói: “Anh cảm thấy, so với tưởng tượng của anh, em...cởi mở hơn.”

Cô cười như không cười: “Phụ nữ có hôn nhân thất bại nhất định phải hối hận, tẻ nhạt sao?”

“Anh không phải có ý này,” anh ta lập tức nói, “Anh chỉ là... Lúc trước, anh sợ chính mình làm tổn thương em, còn sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của em, nhưng giờ nhìn lại, so với tưởng tượng của anh em tốt hơn nhiều rồi.”

Lương Kiến Phi nắm chìa khóa xe trong tay, cô ngẩng đầu, nụ cười vừa rồi, giờ khắc này hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện: “Cho nên, anh liền cảm thấy yên tâm thoải mái? Cảm thấy thật ra chính anh chẳng làm chuyện gì quá đáng với tôi sao?”

“Anh...” Anh ta nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn không nói được lời nào.

“Trì Thiếu Vũ,” cửa thang máy đã mở ra, cô đi ra ngoài rồi xoay người nhìn anh ta, “Cho dù hiện tại tôi vẫn không cho rằng khi đó anh hoàn toàn không yêu tôi nên mới nảy sinh quan hệ với người khác. Anh vẫn yêu tôi cho nên mới không đồng ý ly hôn...”

“...”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người anh yêu nhất chính là bản thân mình!” Nói xong, cô đi về phía xe mình, không quay đầu lại, không do dự, thậm chí dùng một chút cũng không có.

Thành phố lúc về đêm luôn được vô số ngọn đèn bao quanh, cái to cái nhỏ, hình dạng khác nhau, có một số ngọn đèn chiếu lên người thật ám áp cũng có chút lạnh lẽo. Ban đêm rất quen thuộc với cô, nếu ban ngày mọi thứ có thể được che giấu thì ban đêm sẽ không kiêng nể gì mà bị lộ ra, giả dụ như... cô độc, hay là trống vắng.

Khi mới ly hôn, Lương Kiến Phi thường tham gia đàn đúm, hoặc cùng một số người đi club để mua vui. Cuộc sống như thế có thể nói là hoàn toàn thoải mái, cô uống rất nhiều rượu, thường uống đến mức nôn ra, nhưng may mắn là những người đi cùng cô có lương tâm, cho dù cô uống say không biết gì, họ cũng sẽ đưa cô an toàn trở về nhà. Cô đã trải qua những ngày đen tối như thế, cô không biết vì sao một người luôn biết nghe lời như cô lại trở nên như vậy, là trả thù? Hoặc chính là phát tiết?

Cũng không hẳn.

Có lẽ sâu bên trong nội tâm, cô muốn nghĩ rằng giữa đàn ông và phụ nữ có cùng bản chất. Cô thật sự muốn phóng túng bản thân, nhưng lại không có cơ hội, cũng không có dũng khí làm những chuyện như thế. Cuối cùng, giữa lúc bấp bênh cuộc đời, cô nhận ra rằng, hai người kết hôn, bất luận do tình cảm thật sự hoặc là tùy tiện, họ đều là muốn sưởi ấm cho nhau —— là một người muốn có thứ gì đó của người khác, có thể là tình yêu, có thể là tiền tài, cũng có khả năng chỉ là một cuộc gặp gỡ mà thôi.

Sau khi hiểu được điều này, nội tâm của cô ngược lại trở nên yên ổn, không phải bởi vì cô đã tìm được đáp án —— mà điều này căn bản không phải là một đáp án —— là vì, cô phát hiện ra bản thân mình và Trì Thiếu Vũ khác nhau. Thứ cô ước ao là tình yêu, còn anh ta thì mong mỏi nhiều hơn thế.

Vì vậy bọn họ có lẽ trước sau cũng chia tay, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng hiểu được điều này, cũng không có nghĩa là từ nay về sau cô sẽ sống dễ chịu hơn, trái lại, mỗi khi ngọn đèn chiếu sáng rực rỡ, cô lại cảm thấy cô độc vô biên vô hạn, giống như đứng trên nóc nhà cao nhất thành phố nhìn xuống phía dưới, không thể tìm được một lý giải xác đáng về cô, về con người của cô.

Cô cũng không giống như Hạng Phong nói không dành thời gian cho tình yêu, trên thực tế cô đã từng rất tích cực, cố lấy dũng khí để tìm người tiếp theo có thể khiến cho cô cảm thấy hạnh phúc, nhưng cô không tìm được, hay nói thẳng ra, thường thường trước khi cô bắt đầu xuất phát, người ta đã vội đóng cánh cửa lại với cô.

Cô hẳn là thất bại, hẳn là nỗi giận nhưng không có. Cũng chính vì thế cô không tích cực nữa, cố gắng sống một mình như một thói quen.

Lương Kiến Phi đậu xe trong gara, rời khỏi tầng hầm, ở bên kia đường có cửa hàng tiện lợi, cô băng qua đường để mua mì ăn liền. Lúc chờ tính tiền, bên cạnh quầy thu ngân có báo và tạp chí, tạp chí do Lý Vi phụ trách vừa vận đặt ở hàng đầu tiên, cô tiện tay cầm một quyển đặt lên quầy tính tiền.

Về nhà tắm qua rồi nằm trên giường, cô lấy quyển tạp chí, cô nhìn hai chữ trên trang bìa “Hạng Phong” thấy mà giật mình. Cô bắt đầu đọc truyện mới của anh, tựa là《Người lang thang trên nóc nhà》，giống như lời Thương Đình, cốt truyện là về “người phụ nữ thần bí”, hề có quan hệ với người đàn ông nào thì người đó liền gặp bất hạnh.

Cô là một người có sức quyến rũ mà người khác không thể nói rõ được, rõ ràng đã ba mươi tuổi, nhưng khi khiếp sợ lại như cô gái mười tám tuổi, nhưng so với cô gái thì kiên định hơn. Như vào giây phút này, ở trong phòng khách, cô ngồi trên sofa, lưng vô lực tựa vào ghế, ánh mắt đờ đẫn, hơi khẽ cau mày, có lẽ nghĩ cái gì đó, có lẽ cái gì cũng không muốn nghĩ... Nét mặt cô như vậy, bất cứ người đàn ông nào cũng muốn tiến lên an ủi cô.

.....

Di động bỗng nhiên đổ chuông, Lương Kiến Phi không tình nguyện dời ánh mắt, là... Hạng Phong gọi tới.

“A lô?...”

“Là tôi.” Lúc bọn họ gọi điện thoại, rất ít khi nói tên, luôn nói một câu không đầu không đuôi như thế.

“Ừ,” cô nhếch miệng, “Tôi biết.”

“Tôi muốn hỏi ngày phải giao bản thảo là ngày nào, lần trước cô chưa nói.” Anh hết sức tự nhiên nói với cô sau sự kiện cô uống say gọi cho anh.

“À...” Cô bối rối ngồi dậy tới ba lô tìm sổ tay ghi công việc, tìm mãi mới được một tờ giấy nhưng cô không biết khi nào mình đã ghi lại ngày giao bản thảo, “Là... Một tuần sau.”

“... Gấp như vậy?”

“Ừ,” cô thờ dãi, “Là do chủ biên mới của chúng tôi yêu cầu.”

Dựa vào kinh nghiệm, cô biết có thể kéo dài hơn một tuần nhưng cô không muốn nói ra.

“À.” Lúc này, anh không nói câu “tôi sẽ cố gắng hết sức” nữa.

“...”

“Tạm biệt.”

“Này,” cô gọi anh lại, “Tôi đang đọc kì truyện tiếp theo của anh.”

“...Ừm.” Anh mơ hồ phát ra âm thanh.

“Tôi muốn hỏi...”

“?”

“Người đàn ông và phụ nữ trong kì đó là sao, là công cụ lợi dụng nhau sao?”

Hạng Phong trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Vi sao cô lại hỏi như vậy?”

“Sách của anh không phải đều viết như thế sao,” cô nói, “Một người phụ nữ xinh đẹp tất nhiên có bản lĩnh mê hoặc đàn ông, vì thế những người đàn ông đó giống như một lũ ngốc quỳ chân dưới váy của cô ta, cho dù bị lừa gạt cũng ngây ngô, không hề phát giác.”

“...”

“Nhưng chính những người đàn ông đó là người tốt sao, bọn họ cũng ham mê sắc đẹp thôi, cho nên nói đến cùng, quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ là lợi dụng nhau?”

Ở đầu bên kia điện thoại, tiểu thuyết trinh thám gia khẽ cười lên: “Có lẽ giống như lời cô nói, nhưng cũng không hẳn thế. Một người nếu muốn có được điều gì đó ắt phải trả giá. Tôi nghĩ đây mới là bản chất của một mối quan hệ. Nhưng cô không thể nói một cách không công bằng rằng đó là lợi dụng. Một đôi nam nữ yêu nhau đều muốn tìm căn cứ xác minh tình cảm của đối phương, bọn họ nguyện ý dùng toàn bộ tình cảm của mình để đổi lấy tình cảm của đối phương, điều này theo ý nghĩa nào đó gọi là ‘trao đổi’, nhưng không phải là lợi dụng. Lợi dụng là chi tiêu phí một chút hoặc căn bản là không hề tiêu phí mà đòi lấy toàn bộ của người khác.”

“...Lần đầu tiên tôi nghe giải thích về mối quan hệ tình yêu như thế.” Cô hơi kinh ngạc.

“Tình yêu là một điều... rất phức tạp nhưng cũng rất đơn giản.”

Kiến Phi chợt nhớ tới vấn đề Thang Đình kêu cô hỏi: Hạng Phong thích người phụ nữ như thế nào?

Cô do dự trong chốc lát, vẫn quyết định không hỏi. Cô không muốn đụng chạm đến sự riêng tư của anh, đối với cô mà nói, Hạng Phong giống như “cô gái thần bí” dưới ngòi bút của anh, tràn ngập huyền bí khó lường... Sức hấp dẫn, giống như là càng đến gần anh lại càng dễ dàng mở ra chiếc hộp Pandora.

“Này,” anh bỗng nhiên nói, “Nếu có cơ hội, cô nên đi xem cầu thang đàn dương cầm ở Stockholm đi.”

Nói xong, anh liền gác máy, ngay cả một câu tạm biệt cũng không có —— hay là vừa rồi anh đã nói qua?

Lương Kiến Phi chớp mắt nhìn màn hình di động, anh vừa nói đến cầu thang đàn dương cầm? Ai? Cô sao? Là anh? Hay là...

Bọn họ?

【Hạnh phúc là nguồn gốc mọi hoạt động của nhân loại, chúng ta vì hạnh phúc mà sinh ra, vì hạnh phúc mà chết, nó chi phối cuộc sống của chúng ta, làm chủ tư tưởng. Nhưng mà con người vì hạnh phúc cũng có thể làm ra chuyện thống khổ hơn gấp trăm lần: phản bội, nói dối, hãm hại, ác ý...

Ứng với câu nói: Những gì xấu xa nhất đều sinh ra từ những gì tốt đẹp nhất.

Tôi dùng hết sức mình theo đuổi hạnh phúc, nhưng trong một thời khắc nào đó, tôi đành lòng buông tha, bởi vì tôi hiểu được, thế giới này còn những điều khác so với “hạnh phúc” càng đáng để tôi phải kiên trì, càng khiến tôi không thể bỏ qua...

Đó chính là, tôn nghiêm và niềm tin.

Alpha】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Sự trùng hợp đáng sợ

Lincoln và Kennedy thường được xem như nhau bởi vì hai người bọn họ có sự tương đồng lạ thường:

Lincoln lần đầu tiên được tuyển làm thành viên của Quốc Hội năm 1846, Kennedy vào năm 1946; năm 1860 Lincoln trúng cử Tổng thống Mỹ thứ 16, năm 1960 John F. Kennedy trúng cử Tổng thống Mỹ thứ 35.

Người kế nhiệm bọn họ đều là người miền Nam mang họ Johnson. Andrew Johnson kế nhiệm Lincoln sinh năm 1808 còn Lyndon Johnson kế nhiệm Kennedy sinh năm 1908.

Hai người đều là người vận động dân quyền nổi tiếng, đặc biệt chú trọng quyền dân chủ của người Mỹ gốc Phi. thư ký của Lincoln mang họ Kennedy, thư ký của Kennedy mang họ Lincoln.

Nhưng điều trùng hợp nhất là hai người đều bị ám sát bởi một viên đạn bắn vào phía sau đầu hôm thứ sáu. Hai người vợ của họ đều có mặt. Hung thủ ám sát Lincoln sinh năm 1838, hung thủ ám sát Kennedy sinh năm 1938. Cả hai tên sát nhân đều là người miền nam nước Mỹ và bị giết trước khi đem ra xét xử.

Lincoln bị ám sát trước cửa rạp hát Ford, còn John F. Kennedy bị ám sát khi đang lái chiếc xe hiệu Lincoln do hãng Ford sản xuất.

Những điều bên trên có thể coi là sự trùng hợp, cái gọi “trùng hợp” chính là tổ hợp lại những sự kiện ngẫu nhiên giống nhau trong cuộc sống. Bách khoa toàn thư giải thích nghĩa của từ “trùng hợp” như thế này: trùng hợp là một hiện tượng có tính đặc thù, bản chất của hiện tượng này là năng lượng thông tin phóng thích chia làm hai nửa tiến vào không gian ba chiều tại địa điểm khác nhau phát ra phần tử ma sát giống nhau, khiến cho tại địa điểm khác nhau phát sinh sự kiện giống nhau, điều này thường xuyên xuất hiện ở trên người của cặp song sinh cùng trứng, bởi vì gen xác định tỷ lệ giống nhau của phần tử ma sát nhiều hơn.

Nghe ra có phải thực huyền diệu?

Kỳ thật, nếu mọi người có thể đọc về những điều trên trước đó, cũng có thể coi là một loại trùng hợp.

Beta】

Hạng Phong tháo mắt kính xuống, anh tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, ánh mắt trời xuyên qua tấm rèm cửa sổ chiếu vào phòng sách, toàn bộ căn phòng không sáng hẳn, không tối hẳn, anh muốn đi ngủ nhưng lại không hề buồn ngủ.

Bình thường sau khi sáng tác suốt đêm, sáng sớm anh sẽ pha một tách cà phê nồng đậm, càng đặc càng tốt, sau đó đi tắm rửa làm cho đầu óc mình trống rỗng để đi vào giấc ngủ. Nhưng hôm nay anh thật sự không muốn uống cà phê, vì thế anh mở van nước, chờ đợi dòng nước ấm chảy ra.

Khi bắt đầu đăng truyện dài kỳ trên tạp chí, anh lập tức nhận được rất nhiều thư điện tử giống như mỗi lần xuất bản sách trước đó.

Tác phẩm này của anh có điểm đặc biệt, anh chỉ dùng mấy giờ để suy nghĩ, bởi vì thời gian gấp gáp, anh thậm chí cho kế hoạch giết người của hung thủ cực kì đơn giản, nhưng điểm đặc biệt không phải ở chỗ này, mà là ở chỗ... Đây là lần đầu tiên anh chú trọng miêu tả nội tâm nhân vật.

Anh là một người có nội tâm phong phú, nhưng anh không muốn để lộ nội tâm của mình, dưới ngòi bút trinh thám của anh cũng được, hung thủ cũng được, tất cả đều có điểm kết thúc, không nhất thiết phải miêu tả hoạt động nội tâm tinh tế, mà anh muốn cùng độc giả của mình tưởng tượng, như thế sẽ có ý nghĩa hơn.

Nhưng lúc này anh cảm thấy chính mình không thể ngoại lệ đắp nặn một nội tâm phong phú cho nhân vật chính, giống như đó không phải là ý chí của anh, mà là ý chí của nhân vật dưới ngòi bút — đúng vậy, có khi anh cảm thấy không phải anh sáng tạo bọn họ, mà là đem bọn họ hiện ra trước mặt độc giả thôi.

Hạng Phong ngửa mặt nằm trong bồn tắm lớn, thân thể lạnh như băng được dòng nước ấm áp vây quanh, anh không cảm thấy lạnh, nhưng nét mặt vẫn cứ cứng ngắc. Anh dùng hai tay xoa mặt, như xóa bỏ đi về mệt mỏi, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cảm giác mát lạnh kích thích thần kinh của anh, trong lúc mông lung, anh mất rất nhiều sức lực để thuyết phục mình mở to mắt, nhưng anh quyết tâm chỉ cho mình một giây.

Anh nhìn ánh đèn chói lọi trên đỉnh đầu bồn tắm thấy tỉnh táo lại, hệ thống sưởi ấm từ đỉnh đầu thổi tới, nhưng cả thân thể vẫn lạnh — đúng vậy, anh đã ngủ, không biết ngủ bao lâu, nhưng cũng đủ thời gian làm cho nước ấm trở nên lạnh lẽo. Anh vội vàng ngồi thẳng lên, mò mẫm kéo nút cao su, nhìn dòng nước chảy xuống, rồi mò vòi nước nóng nhất. Lúc trước anh đã bị cảm mạo mãi không dứt, cho nên không khỏi thăm mắng mình trong lòng, nếu tái bệnh thì không thể đùa giỡn được.

Chuông điện thoại vang lên, may mà ở phòng tắm của anh cũng có máy, bàn tay ướt sũng cầm ống nghe, hơi run run, có lẽ do lạnh.

“A lô?”

“Anh ở nhà?!” Khẩu khí của Lương Kiến Phi không được tốt lắm.

“Ừ...”

“Tôi đã bấm chuông cửa 10 phút rồi!”

“Tôi đang ngủ.” Nước lạnh đã chảy gần hết, anh ấn lại nút cao su, làn nước nóng ấm chảy vào bồn tắm, dâng lên một lớp sương mù.

“Phiền anh ra mở cửa cho tôi được không? Bên ngoài lạnh chết đi được...” Cô dùng từ rất khách khí, nhưng cũng không thân thiện.

“Chờ một chút.”

“?”

“Tôi đang tắm.”

“...Hả?” Cô như bị làm cho hồ đồ.

Hạng Phong không đợi cô nói thêm, anh liền gác máy.

Anh đứng lên, tắm lại bằng vòi hoa sen, nước ấm lập tức chà xát lên da, anh đau tới mức muốn kêu lên nhưng vẫn nhịn xuống. Anh tắm bằng nước ấm thêm mấy lần, sau đó đóng van lại, tìm khăn tắm.

Chiếc gương bị sương mù bao phủ, anh vừa lau tóc vừa lau bọt nước trên gương, anh nhìn mặt mình, chợt nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy Lương Kiến Phi ở hành lang tại đài phát thanh, lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt này có cảm tưởng gì nhỉ? Anh nhớ rõ, khi đó cô cười cười với anh, thoải mái hào phóng. Giờ nhớ lại anh mới phát hiện ra, trong một giây đó, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng.

Cửa mở ra trong chớp mắt, Lương Kiến Phi nhăn mặt lại, bỗng nhớ tới vị trí hiện tại, cô lờm anh một cái, nhưng giây tiếp theo, cô chớp mắt, không biết phải làm sao.

Gió thổi qua phần lỏa thể phía trên, Hạng Phong không khỏi rụt vai: “Còn không mau vào đi.”

“Ừm...” Kiến Phi như bị hạ lời chú kim cô của Tôn Ngộ Không, cô cúi đầu yên lặng đi vào, ngồi lên ghế sofa.

Hạng Phong bị bộ dạng của cô chọc cười, chắc là lâu lắm cô chưa thấy qua đàn ông khỏa thân phải không?

Anh cảm thấy anh không nên mặc quần thể thao, mà nên giống như trong tiểu thuyết quảng khăn tắm dưới hạ thân. Anh đi vào phòng bếp cầm hai cái tách, tìm hộp cà phê, về mặt tự nhiên mà pha cà phê: “Dùng máy cà phê rất phiền toái, cà phê hòa tan được chứ?”

“A...Được...” Ánh mắt của cô mất tự nhiên nhìn đi nơi khác, như đem toàn bộ sức lực phủ nhận sự tồn tại của anh.

Anh quay lưng đi, đổ nước nóng vào tách, nụ cười trên mặt lại có vẻ rất dịu dàng.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“À,” cô như tỉnh khỏi giấc mộng, lấy ra hai tờ giấy từ ba lô, “Đây là hợp đồng, tiền nhuận bút cũng được nhắc tới, công ty xuất bản đưa ra điều khoản rất tốt, anh ký tên cho tôi.”

“Vì cái này?” Anh đưa lưng về phía cô, đường cong giống như bức tượng điêu khắc.

“Ừm...” Cô hàm hồ trả lời.

Anh xoay người, bụng hai tách cà phê đến trước mặt cô, cô chớp mắt, ra vẻ bình tĩnh nói: “Anh, anh không lạnh sao...”

“Không.” Anh cúi người, đẩy cái tách ở trên bàn đến trước mặt cô, động tác thông thả.

Lương Kiến Phi nhẹ giọng cảm ơn, tầm mắt tập trung vào lớp bọt cà phê lơ lửng màu trắng.

Hạng Phong nhìn cô, rốt cục nhìn không được nói: “Cô cảm thấy bất an sao?”

“Không có.” Cô nâng chén lên, quả quyết phủ nhận.

“Vậy tại sao từ khi vào nhà ánh mắt cô đã do dự bất định?” Anh làm bộ nghi hoặc hỏi.

Lương Kiến Phi bĩu môi, nói: “Chẳng lẽ anh muốn tôi nhìn chăm chăm vào ngực của anh xem nó to như thế nào sao?”

Hạng Phong vô tình nhún vai, không có ý nhấn nhó hay xấu hổ, anh vô tội nói: “Vừa rồi tôi đang tắm, chính cô kêu la muốn tôi mau mở cửa mà.”

“...”

Anh mỉm cười, điều này cũng là một “sự trùng hợp đáng sợ” thì phải.

Lương Kiến Phi nheo mắt, dùng ánh mắt hoài nghi theo dõi anh. Vì thế anh thu lại nụ cười, mặt không chút thay đổi uống cà phê.

“Hơn nữa,” cô nói thêm, “Nhân tiện tôi cũng muốn xem anh viết bản thảo thế nào rồi.”

“Nhân tiện?”

“Không thể sao?”

Hôm nay biểu tình của anh rất ôn hòa: “Theo lý giải của tôi —— hoàn toàn trái ngược —— cô đến để thúc giục nộp bản thảo, nhân tiện đem văn kiện cho tôi.”

Cô sờ sờ mũi: “Được rồi, coi như anh đoán đúng.”

Anh rất muốn nói: không phải tôi đoán đúng, mà là dựa vào sự hiểu biết về cô trong hai năm qua.

Nhưng anh không nói câu đó, uống một ngụm cà phê rồi đặt cái tách trên bàn, anh xoay người nhặt chiếc áo thun trên sô pha mặc vào, chiếc áo thun màu đen này anh mua khi học đại học nên nó trông có vẻ cũ kỹ, nhưng anh đã thành thói quen, không bỏ được.

“Này...” Cô gọi anh.

“?”

“Anh sẽ không...”

“Cái gì?” Anh dừng mặc áo, cánh tay ở không trung, thân trên hầu như vẫn lơ lửng.

“...Không có gì.” Cô dời tầm mắt, hai bên má đỏ ửng, không biết có phải do nhiệt độ quá cao hay không.

Cuối cùng anh cũng mặc áo xong, giống như vào giây phút này anh lại trở về tiểu thuyết trinh thám gia nghiêm túc kia.

“Bản thảo phần tiếp theo viết xong chưa?”

“Chưa.”

“Viết đến đâu rồi?”

“Tôi nghĩ tôi không viết được tới số lượng từ mà cô muốn.”

Cô nhún mày, có chút thất vọng, nhưng lại nói tiếp: “Tôi cảm thấy... Anh như có chút thay đổi.”

“?”

“Tôi nói tác phẩm của anh.”

“Cô cảm thấy sự thay đổi đó có tốt không?”

Cô nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Anh ngồi xuống ghế sofa đơn: “Có thể nói cho tôi biết vì sao cô cho rằng thay đổi này là tốt?”

“Bởi vì... Tôi có thể khẳng định hung thủ lần này không phải là phụ nữ.”

Hạng Phong tròn mắt, lập tức thờ dài nói: “Hoá ra công việc của người biên tập là để ý hung thủ có phải là phụ nữ hay không sao?”

Cô không hùa theo anh, cũng không phản bác, khoe miệng cô mang theo ý cười, bộ dáng làm cho người ta muốn đánh.

“Nhưng mà,” anh nói, “Chưa đến phút cuối thì không dễ dàng kết luận ai là hung thủ.”

“Anh sẽ không vì muốn để tôi thất vọng mà đặc biệt đem hung thủ đổi thành phụ nữ chứ?” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Tôi cứ viết tất cả án giết người đều là do phụ nữ tính toán đấy.” Anh cũng trừng mắt nhìn lại cô.

Lương Kiến Phi trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Mặc kệ như thế nào, khi hoàn thành phải giao cho tôi.”

Anh nhìn cô, ánh mắt sắc bén: “Cô thích truyện này?”

“Không có.” Cô phủ nhận theo thường lệ.

Anh không truy hỏi nữa nhưng trong lòng có chút đắc ý.

Hạng Phong ký bản hợp đồng rồi đưa lại cho Kiến Phi, anh đoán cô muốn rời khỏi, suy nghĩ một chút anh làm bộ như vô tình hỏi:

“Đúng rồi, chuyện lần trước mà cô nói...sau đó thế nào?”

“Chuyện gì?” Cô khó hiểu ngẩng đầu.

“...Người đàn ông trước kia của cô.” Anh nheo nửa ngày mới nói được một câu.

Trong mắt cô hiện lên một tia kinh ngạc nhưng lập tức bình tĩnh trả lời: “Tôi còn tưởng rằng anh đã quên, hoặc là thức thời mà bỏ qua.”

“Chỉ sợ tôi không dễ quên như thế, đối với cô mà nói như vậy cũng là thức thời.”

Dáng vẻ lúc này của cô trông không giống phụ nữ ba mươi tuổi, ngược lại như là học sinh trung học mười bảy, mười tám tuổi: “Nếu anh không bàn luận vấn đề này với tôi, tôi sẽ rất cảm kích.”

Những lời này nghe ra có vẻ cầu xin khoan dung.

“Tôi không cần cô cảm kích.” Câu trả lời của anh bao giờ cũng không nề tình.

Cô nhún mày, từ chối mãi, cuối cùng quăng ra một câu: “Tôi biết tôi không nên có ý nghĩ ngu ngốc nào trong đầu.”

“Thực tế thì sao?” Anh nhất định không bỏ qua.

“Sự thật là...” Cô dừng lại một chút, “Tôi cảm thấy tôi có thể xử lý tốt mối quan hệ này.”

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, ý thức được cô đang phô trương. Biết rõ không thể, lại vẫn làm như vậy... Đây là nguyên nhân vì sao phụ nữ thường thích đàn ông hư hỏng.

Có lẽ cái gọi là “Không thể” giống như một câu thần chú, dụ dỗ mọi người mở chiếc hộp Pandora.

“Tôi thật sự muốn thức tỉnh cô bằng một cái tát...” Nói xong, anh thật sự xoay tay hướng lên gò má cô, nhưng chỉ có anh biết, anh không xuống tay được.

Mu bàn tay của anh không nặng không nhẹ chạm vào một cái, sau đó anh cầm lấy tách, tiếp tục uống cà phê.

Anh nghĩ Lương Kiến Phi sẽ kêu la “Không cần anh phải xen vào việc của người khác”, sau đó lấy chiếc túi chạy đi, la lên như vậy chứng tỏ cô còn muốn giúp đỡ, anh không thể chống mắt mà nhìn cô bước đi trên con đường sai lầm một lần nữa —— cho dù chỉ là ý nghĩ nảy sinh trong đầu cũng không được —— dù xuất phát từ lý do do gì đi nữa anh cũng đều ngăn cản cô.

Nhưng làm thế nào cho cô hiểu được đây? Cô là một người... quật cường như vậy, thậm chí có một thời gian cô mù quáng đối nghịch với anh, giống như cứ có chuyện gì khiến anh phản cảm thì cô sẽ làm. Có đôi khi hồi tưởng lại anh cũng thấy rất buồn cười, trong lúc bọn họ “thể bất lưỡng lập” lại gây ra nhiều chuyện ấu trĩ, căn bản không giống như chuyện nên làm của hai người đã qua tuổi ba mươi.

Anh thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn cô, bỗng nhiên giật mình.

Lương Kiến Phi che mặt, dùng một giọng điệu đầy thống khổ nói: “Tôi, tôi phải đi...”

Vài giây như thế, Hạng Phong cho rằng cô trêu đùa mình, cô thường xuyên chơi loại trò hề này không phải sao, lộ ra vẻ mặt như bị khi dễ, sau đó anh sinh ra cảm giác áy náy, cô sẽ không lưu tình chút nào mà chế nhạo anh.

Nhưng lúc này đây, trực giác của tiểu thuyết trình thám gia nói cho anh biết, cô không hề đùa giỡn, ít nhất hốc mắt đỏ lên của cô không hề giả tạo chút nào.

Anh đứng lên, ngẩng ngốc nhìn cô đeo ba lô, một tay ôm nửa bên má vừa bị mu bàn tay anh đập phải, cô mở cửa ra ngoài, điều hiếm thấy chính là, trước khi cô đóng cửa lại vẫn không quên nói với anh:

“Tạm biệt...”

***

“Trước khi bắt đầu bản tin ngày hôm nay, tôi bỗng nhớ đến một việc.” Hôm nay Từ Ngạn Bằng mặc áo sơ mi đen cùng quần tây, chân mang đôi giày da màu đen bóng loáng, gọng kính màu đen trên mũi làm gương mặt anh ta nhìn qua có vẻ dẹt hơn, nhưng điều khiến cho người ta trăm lần suy nghĩ không thể lý giải là, một người ăn mặc như có thể bất cứ lúc nào đi tham gia lễ tang của lão đại hắc bang, tại sao lại mặc thêm chiếc áo khoác huyền quang xanh lá cây?

Anh ta dừng một chút, có lẽ muốn thu hút ánh mắt hỏi thăm từ hai phía, nhưng tiếc là chẳng có ai đoán hoài tới, anh ta chỉ biết kéo khóa miệng, tiếp tục tự đắc vui vẻ nói: “Đó chính là, lúc tôi còn nhỏ, chiều thứ ba hàng tuần là lúc đài truyền hình ngưng hoạt động cho nên tiết mục radio rất được hoan nghênh, có thể nói đó là thời gian hoàng kim.”

Anh ta lại dừng một chút, nhưng hai vị hợp tác bên cạnh chỉ xê dịch bàn chân, không có ý muốn nói tiếp.

“Được rồi, tiếp theo là bản tin ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’, hôm nay hai vị khách quý của chúng ta dường như có dấu hiệu muốn ngưng chiến.”

Những lời này vừa thoát ra, Hạng Phong và Lương Kiến Phi mới ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, xem như một loại đáp lại.

“Tốt lắm,” anh ta vừa lòng gật đầu, “Vậy Hạng Phong, anh nói về bản tin địa cầu của hôm nay đi.”

Hạng Phong cúi đầu nhìn bản thảo trước mặt mình: “Bản tin hôm nay nói về ‘trùng hợp’, sự trùng hợp đáng kinh ngạc.”

“Igor Bogdanov và Grichka Bogdanov là hai anh em sinh đôi người Pháp. Bởi vì ba mẹ ly dị nhau, hai anh em từ khi còn nhỏ đã bị chia ra, một người ở phương Bắc, một người ở phương Nam. Khi trưởng thành không hẹn mà cùng học y khoa. Sau khi tốt nghiệp, họ làm ở hai bệnh viện khác nhau ở *Nimes* (thành phố của nước Pháp). Trước đó không lâu, hai anh em cùng gửi luận văn về đề tài «nghiên cứu trị liệu tinh thần» cho tạp chí «People’s Health» của Pháp. Bởi vì nội dung của hai bài luận văn này, cách sắp xếp hay dùng từ đặt câu, thậm chí cả dấu ngắt câu đều giống nhau đến ngạc nhiên, khiến cho nhân viên ban biên tập cực kì băn khoăn: cuối cùng ai mới là người đạo văn? Chuyên gia nói, đây chỉ là một sự trùng hợp *thiên y vô phù* (không chê vào đâu được).”

“Anh thật sự tin vào cảm ứng tâm linh giữa thai song sinh?” Ngạn Bằng mông lung hỏi.

“Vì sao không thể?” Hạng Phong nhìn anh ta.

“À, tôi quên mất, anh hình như có một quyển sách viết về chị em sinh đôi.”

“Không phải hình như, mà đúng như vậy.” Anh nhiu mày.

“Vậy anh đã nghiên cứu về phương diện này sao?”

“Có, nhưng mà con người bình thường chúng ta không thể giải thích ở góc độ khoa học, tôi vẫn cho rằng nguyên nhân chính là do hai người luôn ở chung, cho nên thói quen và suy nghĩ sẽ giống nhau là chuyện rất bình thường.”

“Cho dù không phải quan hệ máu mủ, chỉ cần mỗi ngày ở chung với nhau sẽ sinh ra sự trùng hợp này à?”

Hạng Phong lướt tầm mắt qua Từ Ngạn Bằng, dừng lại trên người Lương Kiến Phi: “Có lẽ...”

“Vậy Kiến Phi,” Cảm giác được tầm mắt của Hạng Phong, Ngạn Bằng quay đầu hỏi, “Ý kiến của cô về việc này như thế nào?”

“...À,” Lương Kiến Phi một tay chống cằm, ánh mắt hoảng sợ như học sinh bị thầy giáo điểm danh trả lời câu hỏi, “Tôi nghĩ... chuyện này muốn nói cho chúng ta biết...”

“?”

Cô mở miệng, ghen một lúc lâu mới nói: “... Những người song sinh tốt nhất không nên gửi bài cho cùng một tạp chí.”

“...”

Hạng Phong cúi đầu... Vừa lật bàn thảo vừa suy nghĩ: hôm qua cô bỏ đi như vậy là sao? Bởi vì anh dùng mu bàn tay “tát” cô sao? Nhưng cũng không đau mà, hoặc cũng không đến mức khiến đôi mắt cô đỏ hoe... Hay là, anh nhắc tới người đàn ông kia, làm cô cảm thấy buồn?

Anh nhủ này, mấy vấn đề này đối với anh mà nói, còn khó hơn gấp vạn lần đắp nặn một vụ án giết người hoàn mỹ!

“Trong lễ Tạ ơn ở Mỹ có hai chị em muốn đến nhà nhau chơi nhưng không nói cho đối phương biết để gây ngạc nhiên. Vì thế họ tạm biệt người nhà, khởi động xe ô tô từ nhà mình xuất phát, họ đi theo quốc lộ 25 đến nhà đối phương, không may, ngay tại một đoạn đường trung gian nào đó, xe của hai chị em đột nhiên đâm vào nhau, họ đồng thời mất mạng.”

“Trời đất, các cô ấy có thù hận với nhau sao?” Ngạn Bằng kinh ngạc.

“Tôi nghĩ không phải...” Hạng Phong bị vẻ mặt của Ngạn Bằng chọc cười.

“Cho nên về sau muốn làm người khác ngạc nhiên nhất định phải gọi điện thoại trước, nếu đối phương không ở nhà phải hỏi rõ ràng họ đi đâu, nếu họ trả lời lái xe ra ngoài, trăm ngàn lần phải biết họ đi đường nào, sau đó ——” Ngạn Bằng dừng một chút, vẻ mặt cực kì nghiêm túc, “Nhớ rõ phải đi đường vòng!”

Hạng Phong nhin không được cười ra tiếng: “Không khoa trương đến thế, sự việc này chỉ là trùng hợp, dù rằng thực đáng sợ.”

“Nhưng sự trùng hợp làm người ta mất mạng đó!”

“Đúng vậy, nhưng nếu đã định trước anh đi đường vòng thì cũng có thể bị xe tải chở dầu đụng phải hoặc có một hòn đá to từ trên núi lăn xuống rơi trúng xe, hoặc lúc rẽ không may bị lao ra vách núi... tất cả đều có thể.”

“Wow a,” Từ Ngạn Bằng thương xót nói, “Địa cầu là một nơi thật đáng sợ...”

“Tôi nên quay về sao Hoà thôi.” Hạng Phong hiếm khi nói đùa trong tiết mục.

“Kiến Phi,” Ngạn Bằng huých khuỷu tay cô, “Sao hôm nay cô im lặng vậy?”

“A...Không có...” Nhưng bộ dạng của cô rõ ràng như vừa tỉnh khỏi giấc mộng.

“Về chuyện vừa rồi cô có cao kiến gì không?”

“Cao kiến? Cao kiến của tôi là...”

“?”

“—— không nên cùng anh chị em đi chung một con đường.”

“...” Từ Ngạn Bằng nhìn cô, lần đầu tiên dùng giọng điệu hung tợn nói, “Cô có thể quay về sao Kim.”

Lương Kiến Phi chớp mắt, không biết nên nói cái gì, Hạng Phong cảm thấy hôm nay cô rất khác thường, nhưng anh cũng không nhận được suy nghĩ về mặt ngạc nhiên này của cô, kỳ thật... cũng rất đáng yêu.

“Năm 2005, cảnh sát Washington bắt hai cô gái với tội danh thuê sát thủ giết người. Trùng hợp là, tên của hai cô gái này giống nhau, hơn nữa bọn họ đều thuê người muốn giết bạn trai mình, bạn trai của họ đều 22 tuổi, cuối cùng họ bị bắt khi giao dịch với cảnh sát chìm, mà người cảnh sát chìm này chính là sát thủ họ muốn ra giá để thuê giết người. Sở cảnh sát phải thừa nhận, đây là một sự trùng hợp khủng bố.”

“Trời ơi, trời ơi, trong đầu hai cô gái nghĩ cái gì vậy?” Từ Ngạn Bằng kêu to lên giống như chính anh ta mới là người bị hại, “Vì sao lại muốn giết người chứ? Chia tay không phải là được rồi sao!”

“Có lẽ các cô ấy căm ghét đối phương.”

“Vì thế quyết định phạm pháp?”

Hạng Phong ngẩng đầu nhìn người cộng tác, kinh ngạc vì lời lẽ chính nghĩa của anh ta, Hạng Phong vẫn nghĩ anh ta là người cổ vũ thanh thiếu niên thử làm những chuyện mạo hiểm...

“Tư tưởng con người vì sao lại hạn hẹp như thế!” Ngạn Bằng tiếp tục nói, “Các cô ấy, cho dù bị đàn ông tổn thương cũng không nên bí quá hóa liều mà làm chuyện vi phạm pháp luật chứ.”

“Có lẽ ——” Hạng Phong định nói xen vào.

“Mặc kệ hán đã đối xử như thế nào nhưng bạn có rất nhiều lựa chọn, trước mặt người khác thì chửi rủa hán, không may gặp hán bên ngoài thì cứ vậy

mà trách móc, đương nhiên là phải mất một hơi, không phải là có thể giải quyết vấn đề sao?”

“Nói không chừng——”

“Phương pháp tiếp cận của bạn sẽ làm cho mọi người nghĩ rằng, lạm dụng là lạm dụng trả đũa, như vậy những người tham gia chiến đấu vĩnh viễn không bao giờ biết tự suy ngẫm. Nói cách khác, nhìn theo một góc độ nào đó, bạn trở thành con người giống như đôi phượng —— đó là dự tính ban đầu của bạn sao, bạn có muốn nhìn thấy không?”

“...” Hạng Phong chớp mắt, “Anh xác định hiện tại chúng ta đang thảo luận về chuyện hai cô gái thuê sát thủ giết người?”

“Không có gì,” Ngạn Bằng thở dài, “Tôi chỉ hy vọng các cô gái có thể đi trên một con đường đúng đắn, đừng khép kín tư tưởng mình hạn hẹp như chuyện ở trên...”

Nói xong, anh ta mân mê khóe môi, lâm vào trầm tư.

Hạng Phong không biết nên nói gì, anh quay đầu nhìn Lương Kiến Phi, hy vọng cô có thể làm dịu bớt bầu không khí: “Được rồi, Kiến Phi, trước khi quay về sao Kim, cô có gợi ý gì cho địa cầu?”

Lúc này đây, Lương Kiến Phi không chút hoang mang ngẩng đầu, nói: “Những chàng trai nghe đài chưa đủ 22 tuổi, các bạn phải cẩn thận.”

“Thật xin lỗi,” buông tai nghe, Ngạn Bằng vỗ vỗ vai Hạng Phong, “Vừa rồi tôi hơi kích động.”

“Không sao, biết đâu người nghe lại thích tính tình thẳng thắn của người chủ trì.”

Ngạn Bằng cười khỏ, nhẹ giọng nói: “Anh biết không, em gái tôi cũng từng làm chuyện ngốc nghếch như thế...”

Hạng Phong ngạc nhiên.

“Đương nhiên không phải thuê sát thủ giết người, nhưng cũng không ra sao cả, may mà không để lại hậu quả không thể cứu vãn.”

Từ Ngạn Bằng luôn để lại ấn tượng hài hước cho người khác, tâm tình rất ít khi trầm thấp như lúc này, có lẽ anh ta không phải thật sự muốn kể chuyện này ra mà do cảm xúc bộc phát. Hạng Phong cảm thấy, lúc này tốt nhất để anh ta lại một mình, anh bèn vỗ vai anh ta, nói: “Mọi chuyện nên nhìn về phía trước.”

Sau đó anh đứng dậy rời đi.

Lương Kiến Phi ngồi ở ghế sofa bên cạnh máy bán nước tự động, một tay che mặt, Hạng Phong đi qua làm bộ mua đồ uống: “Muốn uống gì không, tôi mời.”

“Không cần...” Cô ngẩng đầu nhìn anh, thanh âm mờ hồ.

Anh mua một cốc cà phê ấm áp, ngồi xuống bên cạnh cô: “Hôm nay cô có về...rất trầm lắng.”

“Không có gì...”

Anh nghĩ cô quyết tâm không nói, vì thế thay đổi đề tài: “Vì sao cô cảm thấy hung thủ trong truyện của tôi không phải là phụ nữ?”

Cô di chuyển bàn tay che mặt: “Ừm... Tôi cảm thấy anh miêu tả nhân vật nữ này không giống với những phụ nữ trong truyện khác.”

“Là sao? Khác như thế nào?”

Cô mở bàn tay ra, hé môi: “Anh không biết phụ nữ dưới ngòi bút của mình rất thần bí sao?”

“Thần bí?”

“Muốn khống chế đàn ông, tiền tài, địa vị, muốn khống chế mọi thứ hoặc ai đó trong tầm tay của cô ta.”

Anh cười rộ lên: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đương nhiên không phải!” Lương Kiến Phi trừng anh, “Tôi không phủ nhận có phụ nữ như thế, nhưng không phải tất cả phụ nữ đều như thế.”

Anh trầm mặc trong chốc lát, nhìn cô, nói: “Vậy cô thì sao?”

“Tôi?” Cô cũng nhìn anh, không tự giác nhíu lông mày, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, “Có lẽ tôi cũng từng là người như thế... Nói không chừng con người trong một thời điểm nào đó tự nhiên trở thành như vậy, tôi nghĩ, đó là do bọn họ không có cảm giác an toàn.”

“Bây giờ cô có cảm giác an toàn không?” Anh dựa vào vách tường, chậm rãi thưởng thức vị cà phê ngọt ngào.

“Không,” cô thẳng thắn lắc đầu, “Nhưng tôi cũng không muốn khổng chế thứ gì cả.”

“?” Anh nhìn cô với ánh mắt nghi vấn.

“Bởi tôi biết không có tác dụng,” khoe miệng cô có vẻ tươi cười, chỉ không biết là cười mỉm hay cười khỏ, “Tha thứ cho nhau mới là cách giải quyết tốt nhất.”

Anh nhìn cô cười rộ lên, là mỉm cười —— một nụ cười từ tận đáy lòng.

“Chúc mừng cô cuối cùng đã trưởng thành.” Anh vươn tay, muốn dùng mu ngón tay cầm cốc cà phê xoa nhẹ hai má của cô, nhưng chợt cảm thấy như vậy quá thân thiết, vì thế anh bèn thay đổi, dùng cốc cà phê áp nhẹ vào làn da đã bị che hơi đỏ của cô.

“Này!...” Cô lập tức che mặt, hít một hơi lạnh, hốc mắt ửng hồng.

“Làm sao vậy...” Hạng Phong trừng to mắt, không biết làm sao.

Sắc mặt Lương Kiến Phi trắng bệch, cô cúi đầu đứng dậy toan bước đi.

“Này!...” Anh đưa tay giữ chặt cô, “Từ ngày hôm qua tôi đã muốn hỏi cô, rốt cuộc cô làm sao vậy?”

Cô quay đầu đi chỗ khác, không nhìn anh cũng không trả lời.

“Bởi vì hôm qua tôi đánh cô sao? Tôi hay đùa mà!” Anh cảm thấy rất nôn nóng.

“Không phải...” Cô muốn gạt tay anh ra.

“Bởi vì người đàn ông kia?”

“Không phải...”

Hạng Phong nổi giận, bỏ cốc cà phê xuống, xoay khuôn mặt cô lại, nói: “Rốt cuộc là làm sao?”

“Anh buông tay...” Kiến Phi mơ hồ không rõ đánh anh, nhưng tay anh siết chặt hơn.

Cuối cùng, cô sực sật mũi, mang theo giọng nghẹn ngào: “Tôi bị đau răng! Tôi có răng sâu, anh vừa lòng chưa!”

“...”

Anh vẫn nên cùng Ngạn Bằng quay về sao Hoà đi.

“Sao không đi khám bác sĩ?” Hạng Phong vừa lái xe, vừa hỏi người phụ nữ bên cạnh.

“...Không có trám răng thì sẽ như vậy.” Thanh âm của cô như từ xoang mũi vọng ra.

Anh không biết nên cười hay nên tức giận, bỗng nhiên nhớ ra điều gì nói: “À, không phải là do tách cà phê hôm qua chứ...”

“Cà phê làm sao?” Cô quay đầu nhìn anh.

“Hôm qua tôi cho một ít đường, còn thêm... nước trái cây.”

“Hạng Phong!” Cô cơ hồ chỉ dùng một ánh mắt thù hận nhìn anh, giống như bọn họ thật sự là một đôi bất cộng đái thiên.

“Tôi nghĩ cô thích uống như vậy...” Anh sờ sờ mũi.

“Cứu mạng a...” Cô khóc thét, “Trong mắt anh tôi là bé gái hơn mười tuổi sao?”

Anh nấp máy môi, không trả lời vấn đề này.

“Anh đang trả thù tôi đúng không?” Cô bỗng nhiên nói.

“?”

“Trả thù tôi cố ý bảo ông chủ cho thêm hành vào bát mì vằn thắn của anh!” Cô tìm ra lý do hợp tình hợp lý.

“...”

“Nhất định là thế!”

“...Tôi nên thêm mấy thìa đường vào tách cà phê đó!”

Mỗi lần về nhà Hạng Phong đều đi qua phòng khám nha khoa, nhìn chiếc cửa sắt, anh biết bây giờ bệnh viện đã đóng cửa, nhưng không nghĩ phòng khám tư nhân cũng vậy.

“Này, đi về đi,” Lương Kiến Phi ngồi trong xe nói với anh, “Không còn ai nữa đâu.”

Nhưng không ngờ cô vừa dứt lời thì có bác sĩ xuất hiện bên trong, Hạng Phong đập vào cửa sắt, người nọ hoảng sợ, sau đó chậm rãi đi tới hỏi: “Có chuyện gì?”

Lúc này Hạng Phong mới nhìn rõ đó là nữ bác sĩ lớn tuổi. Anh chỉ về phía xe: “Có người bị đau răng, có thể khám cho cô ấy được không?”

Nữ bác sĩ chần chừ nhìn anh, lại nhìn Lương Kiến Phi bùm mặt trên xe, rồi nói: “Vào đi.”

Hạng Phong thật vất vả mới đưa người bệnh từ trên xe vào phòng khám, chỉ khuyên cô mở cửa xe mà mất hai phút, cuối cùng anh phải lừa cô nói rằng mình muốn lên xe, cô mới bằng lòng mở chốt bên trong.

“Nằm xuống đi.” Nữ bác sĩ đối với bệnh nhân bướng bỉnh như thế đã sớm quen nên không trách.

Lương Kiến Phi nhấn nhó không chịu lên, quay đầu nhìn thấy Hạng Phong ở cửa, cô mới ngoan ngoãn nằm xuống.

Bác sĩ đeo khẩu trang và găng tay màu trắng, mở đèn chiếu vào mặt cô, cô lập tức lộ ra nét mặt khóc không nước mắt.

“Há mồm”

Cô sợ hãi hé miệng, chiếc kim màu bạc giờ lên để cố định, bác sĩ nhìn bên trong miệng cô, sau khi định thần lại nói: “Cô có biết lỗ răng sâu của cô to như thế nào không?”

“...”

“Có thể nhét được viên bảo thạch trên vương miện của nữ hoàng Anh.”

Lương Kiến Phi nghe xong bất giác nhăn mặt. Hạng Phong quay mặt đi chỗ khác, không muốn để ai nhìn thấy anh đang cười.

“Hôm nay lấy tùy răng trước, phải lấy ba, bốn lần.” Bác sĩ kết luận.

“Có thể ăn được hay không...” Giọng nói cô mơ hồ hỏi.

Bác sĩ làm như không nghe thấy, bắt đầu chuẩn bị bàn điều khiển sẵn sàng.

Thanh âm “két két” vang lên, Lương Kiến Phi như thấy quỷ nháy mắt lại, bác sĩ cầm dụng cụ màu bạc hướng tới miệng cô.

“A!...” Cô hét ầm lên.

Tiếng kêu kia rất ghê người, Hạng Phong không khỏi nắm chặt túi mình.

“Này,” bác sĩ vỗ vỗ mặt cô, “Tôi còn chưa đụng vào răng của cô mà.”

Cô dùng thét chói tai, mở một con mắt nhìn bác sĩ, có phần xấu hổ.

“Thả lỏng, sẽ không đau đâu, tôi sẽ tiêm thuốc tê cho cô trước khi lấy tùy.” Lúc này, bác sĩ giống như bà lão đang lừa trẻ con về nhà.

Lương Kiến Phi nghe vậy quả nhiên không căng thẳng nữa. Bác sĩ bắt đầu làm việc, Hạng Phong ngồi xuống ghế bên cạnh, xem đồng hồ, giờ đã bảy rưỡi. Bụng đã thấy đói, anh đoán cô cũng vậy, nói không chừng cả ngày nay cũng chưa ăn cái gì.

Hoá ra sự lo lắng của anh đều là dư thừa, anh không khỏi cười khổ, cô chẳng qua là đau răng thôi. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã có thể... tác động đến tâm lý của anh.

Bên ngoài đêm đông lạnh giá, trong phòng lại rất ấm áp, sương mù che kín cửa sổ, không nhìn rõ thế giới ngoài kia. Một năm sắp kết thúc, vài ngày nữa là năm mới, anh nhớ trước đây mình luôn mong chờ năm mới, giờ nghĩ lại một năm đau khổ và không thoải mái sẽ bỏ lại trong quá khứ, anh suy nghĩ tất cả một lần: sẽ thay đổi tốt hơn, sẽ thật tốt!

Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng tốt lên—— đương nhiên cũng không phải xui xẻo mãi, nói chính xác, cuộc sống có quy luật thay đổi riêng của chính nó, không cần nhắc đến sự chờ đợi của ai cả. Như vậy cũng không hẳn là không tốt, anh đã sớm có thói quen lẳng lặng mở ra cái hộp, nhận bất cứ thứ gì trong hộp dù là đắng hay là ngọt.

Lương Kiến Phi lại hét ầm lên, lần này như là thật sự đau, bác sĩ vừa an ủi vừa hỏi cô cần tiêm thuốc tê chỗ nào.

Anh bỗng nhiên nghĩ, cô cũng như vậy sao? Chấp nhận mọi thứ trong hộp?

Không... Anh biết, cô tích cực với cách đối xử trong cuộc sống hơn anh, có lẽ đây là điểm mà anh thấy cô không giống những người khác.

“A! Đau...”

Chẳng qua —— anh hài hước nghĩ —— chuyện đi khám nha sĩ là một ngoại lệ.

Anh đứng lên, đi về phía cô, vươn bàn tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán cô, dùng giọng điệu dỗ dành nói:

“Được rồi, nhịn một chút, sắp xong rồi.”

***

Trên tường loang lổ những vệt màu trắng, có thể thấy dù được quét dọn mỗi ngày nhưng vì đã quá cũ nên không thể sạch sẽ được nữa, chiếc đồng hồ treo tường kia lại làm cho người khác có ấn tượng “không biết thời gian chính xác”, bây giờ là mười giờ đúng. Trong góc phòng, cánh quạt của máy điều hòa đã tích đầy bụi bặm, chạy âm ỉ, bàn ghế trong tiệm ăn đã đổi mới nhưng dù vậy cũng không làm cho tiệm ăn nhỏ chuyên làm vằn thắn nổi bật lên. Hạng Phong cúi đầu nhìn cái bát trắng men màu trắng trước mặt, miệng bát bị mẻ, vì thế anh xoay chỗ mẻ đó ra phía đối diện mặt mình. Nhìn theo hướng đó thì anh thấy Lương Kiến Phi đang ăn ngấu nghiến.

“Ừm... Ngon quá...” Răng cô vừa được trám xong, bác sĩ bảo trong hai giờ không được đụng vào nên cô chỉ có thể sử dụng một hàm.

Hạng Phong nhịn không được nói: “Nếu cô ăn mặc tồi tàn một chút, sẽ có người hoài nghi tôi là kẻ buồn người.”

Cô nhìn anh, trả lời mơ hồ: “Nửa ngày nay tôi chưa ăn cái gì... Dù lạnh hay nóng, đụng tới răng đều đau...”

Anh bắt đầu dĩm dè: “Nếu tôi không bắt cô đi gặp bác sĩ, cô định chịu đựng tới khi nào?”

Cô vừa nuốt vằn thắn vừa tự hỏi: “Việc này... Tôi cũng không biết...”

Hạng Phong cười khỏ, cũng đoán cô sẽ như thế, khi làm việc cô là người cực kì quyết đoán, nhưng khi ốm đau dù chỉ là bệnh nhẹ, cô liền giờ cò đầu hàng, tình nguyện tra tấn bản thân cũng không chịu đi bệnh viện.

Ăn cơm xong, anh tỏ ý muốn đưa cô về nhà, lúc đầu cô khách khí từ chối, sau khi phát hiện ở đây có rất ít xe taxi cho nên cô vui vẻ đồng ý. Anh kéo khóa môi, cô đứng là... không biết giả vờ chút nào.

Có lẽ giải quyết được chiếc răng đau, lại ăn uống no đủ, Lương Kiến Phi rất vui vẻ, bản năng đối chọi gay gắt của hai người cũng theo đó biến mất.

“Thực ra, đôi khi nghĩ lại, đáng vẽ của anh tuy rằng khiến người khác ghét nhưng tâm địa vẫn không xấu xa.” Cô nói.

“...Cám ơn.” Anh hậm hực đáp.

“Nếu anh có thể sửa lại tính tình, không chừng sẽ khiến rất nhiều phụ nữ si mê —— giống như Hạng Tự vậy.”

“...” Xin miễn cho anh là kẻ bất tài.

“Hai anh em anh không quá giống nhau, thậm chí có điểm hoàn toàn tương phản.”

“À... Không biết sau khi trưởng thành ‘Hạng Ngộ’ sẽ có tính cách như thế nào.” Anh cố ý nói.

“Ồ, anh nghe Từ Mặc nói rồi...”

“Cái tên ‘vang dội’ như thế e rằng chỉ có cô mới nghĩ ra được.”

Lương Kiến Phi cười ngây ngô hai tiếng, không biết vì che dấu xấu hổ hay thật sự cười, Hạng Phong thường cảm thấy cô là một người thú vị như vậy, mỗi khi anh dùng trí tuệ của mình để suy đoán câu trả lời của cô, lý do của cô lại rất rõ ràng, đơn giản.

Sau đó, không khí trong xe yên tĩnh lại, anh chuyên tâm lái xe, cô chuyên tâm nhìn ra ngoài cửa sổ. Có một chiếc xe muốn sang làn đường bên cạnh mà dồn ép xe bọn họ ở phía trước, Hạng Phong phải phanh lại, người nọ liền phóng lên trên.

“Súc sinh.” Lương Kiến Phi không nhịn được mà mắng mỗ.

Hạng Phong chỉ mỉm cười: “Một số người vì vượt lên trên không hợp tình hợp lý sẽ bị mắng là ‘súc sinh’, nhưng một số người khác làm những chuyện không bằng cảm thú thì không ai chỉ trích họ, thế giới này có phải bất công hay không?”

Cô trầm mặc một lát: “Anh nói đúng.”

Khoé miệng anh vẫn mang theo nét cười: “Cho nên, cô khoan dung độ lượng chút đi. Chẳng qua, tôi không thể lý giải được, vì sao rất nhiều người thích

vượt qua xe của tôi.”

“Bởi vì xe của anh rất gây chú ý.” Cô cũng cười.

Hạng Phong bĩu môi, từ chối cho ý kiến.

Hai người lại trầm mặc đến khi Lương Kiến Phi bỗng nhiên hỏi: “Cuộc sống của anh chỉ xoay quanh sáng tác sao?”

“Không sai biệt lắm.”

“Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, cuộc sống của tôi cũng chỉ toàn công việc mà thôi. Trước kia cảm thấy thế giới này luôn nhiều màu sắc, có rất nhiều việc chờ tôi đi làm, nhưng dần dần, ý tưởng này hoàn toàn biến mất.”

“Bởi vì không muốn trải nghiệm thứ mới mẻ —— sau đó trải qua thất bại.” Anh chậm biếm nói.

Cô kinh ngạc nhìn anh, cuối cùng cười khổ: “Anh biết không, mặc dù có một lần tôi rất chán ghét anh, nhưng tôi không thể không thừa nhận anh là một người thông minh, cực kì thông minh.”

“Một lần?” Anh như bắt được thứ gì đó trong bóng đêm.

Lương Kiến Phi thờ dãi: “Anh nên để ý đến chuyện kẻ thù không đội trời chung của anh thừa nhận không hận anh chứ?”

“Kẻ thù không đội trời chung?” Anh tranh thủ quay đầu nhìn cô, “Tôi chưa bao giờ xem cô như thế.”

Đối với lý do thoái thác của anh cô cảm thấy hứng thú, quay sang nhìn anh chăm chú, cô hỏi: “Vậy anh xem tôi là người thế nào?”

“Một người... không thể khiến người khác yêu mến.” Anh kết luận.

“...Tôi biết ngay mà, miệng chó không thể phun ra ngà voi.” Dù vậy, cô vẫn nở nụ cười.

Anh cũng cười, loại cảm giác này rất kì diệu, hai người tranh giành khốc liệt bỗng bắt tay giảng hòa, mọi chuyện trong quá khứ trở thành vui đùa, bây giờ giữa hai bọn họ tràn ngập sự an ý.

“Này,” cô nhìn anh, nửa đùa nửa thật hỏi, “Vì sao bạn gái trước kia của anh lại chia tay với anh, có phải không chịu nổi tính tình của anh không?”

“...” Anh nhìn bản hướng dẫn của con đường phía trước, một lúc sau mới trả lời, “Bởi vì khi đó tôi không cách nào cho cô ấy cuộc sống mà cô ấy muốn.”

“Chỉ vì tiền sao?”

Chữ “tiền” này nghe thật chói tai, trong lòng anh vẫn không muốn thừa nhận, nhưng mà hiện tại từ lời nói của Lương Kiến Phi, anh thấy mình đã có thể坦然 chấp nhận.

“Có thể lý giải như thế này, tiền đương nhiên là nguyên nhân chủ yếu, nhưng tôi cho rằng, nói chính xác hơn là tôi không để cô ấy cảm thấy sẽ có một tương lai tốt đẹp khi ở bên tôi cho nên cô ấy rời đi.”

Cô nhìn chăm chăm vào sườn mặt anh, bỗng nhiên nói: “Anh là người khoan dung... Cô ấy bỏ anh mà anh không hề trách cô ấy là người độc ác.”

Anh không biết đáp lại lời cô như thế nào, thực ra anh cảm thấy mình không phải là người độ lượng, nhưng anh vẫn cho rằng mỗi người đều có quyền lựa chọn.

Cô quay đầu đi chỗ khác, trầm mặc một lúc mới nhẹ giọng nói: “Tôi không cách nào làm như anh được.”

“...”

“Cứ cho rằng tôi không hận anh ta, nhưng mỗi khi nhớ lại chuyện trước kia, tôi vẫn sẽ có cảm giác... tức giận.”

Đây là lần đầu tiên Hạng Phong nghe Lương Kiến Phi nói về hôn nhân trước kia của cô trong tình trạng tỉnh táo, về chuyện của cô, anh biết sơ sơ từ chỗ Từ Mặc, nhưng nghe được sự thật từ chính miệng đương sự lại giống như một chuyện khác.

“Bởi vì anh ta phản bội cô sao?” Vì anh là người đứng bên ngoài nên có thể nói trắng ra giống cô.

“Có lẽ phụ nữ luôn luôn không thể tha thứ cho sự phản bội —— tuyệt đối không thể tha thứ cho sự phản bội.”

“Đây là điểm chung của nhân loại, không phải chỉ riêng phụ nữ.” Anh cười nói.

“Không phải anh đã tha thứ cho sự phản bội sao?”

“Tôi không hề tha thứ.” Anh thần nhiên đáp.

“...”

“Nhưng tôi có thể hiểu được. Thế thôi.”

Lương Kiến Phi lại trầm mặc, lúc Hạng Phong quay đầu nhìn cô, cô nhẹ nhàng thở dài: “Cũng đúng, thực ra tôi nhỏ mọn. Chẳng qua nếu ngay từ đầu tôi có thể hiểu được thì thật tốt...”

“?”

“Như vậy tôi sẽ không bao giờ kết hôn với anh ta.”

Đến tận bây giờ, Hạng Phong mới dám vui mừng, cô thật sự muốn thử bỏ xuống quá khứ.

Khi xe đến dưới lầu nhà Lương Kiến Phi thì đã hơn mười một giờ, hai người đã từng là thể bất lưỡng lập sau khi trải qua một đêm như vậy đều có một cảm giác không nói nên lời, họ giống như vừa muốn xé bỏ lớp mặt nạ vừa muốn ân cần hỏi han đối phương nên không biết phải làm sao.

“Nói thế nào đi nữa,” Lương Kiến Phi cắn môi, hơi nhăn nhó, lại như hào phóng nói với anh, “Cảm ơn anh.”

Hạng Phong cười cười, gần như muốn thốt ra một câu chế nhạo nhưng rốt cuộc kìm xuống: “Không có gì.”

Cô cũng mỉm cười trở lại, vẫy tay rồi bước xuống xe.

Nhìn bóng dáng của cô dần dần mất hẳn trong toà nhà, Hạng Phong không khỏi suy nghĩ: đêm nay, có thể là một bước ngoặt quan trọng không?

Ngày 31 tháng 12, ánh nắng mặt trời bị tầng mây che phủ, Hạng Phong ngủ thẳng đến ba giờ chiều mới tỉnh, suốt đêm hôm qua anh viết bản thảo, viết đi viết lại, sửa rất nhiều lần mới hoàn thành. Chạng vạng năm giờ chiều, anh mang quà đến nhà Hạng Tự và Từ Mặc, năm nào đến ngày này anh cũng ở bên bọn họ, năm nay cũng không ngoại lệ.

“Vẫn chưa nghĩ ra cái tên sao?” Lúc hai anh em ở trong bếp cho thịt viên vào canh, Hạng Phong không nhịn được hỏi.

“Hả?... Vâng,” Hạng Tự gạt đầu, “Em nghĩ cứ chờ khi đứa bé sinh rồi mới quyết định.”

Như vậy cũng tốt, Hạng Phong nghĩ trong lòng vì sao mình lại quan tâm đến tên của đứa bé như vậy? Đó là con của em trai anh thì nên để nó quyết định.

Từ Mặc đặt đồ ăn lên bàn, Hạng Phong hỏi: “Còn có người đến sao?”

Bởi vì cô đặt năm bộ chén đĩa.

“Vâng,” Từ Mặc gạt đầu, “Bọn Thế Phân muốn tới.”

Hạng Phong gạt đầu, Viên Thế Phân chính là hình mẫu hai chị em song sinh trong tiểu thuyết của anh, anh âm thầm quan sát nét mặt của Từ Mặc, khi cô nói hai chữ “Thế Phân” rất bình thường, không hề gọn sóng. Xem ra, sự hoài niệm mới là phương thuốc an ủi tốt nhất.

Món ăn của bữa tối cuối năm bao giờ cũng là lẩu thập cẩm, chẳng qua năm nay thêm hai người nên chuyển thành nồi lớn. Viên Thế Phân mang đến một chai rượu đỏ cùng người bạn trai nét mặt không chút thay đổi. Cô nhân lúc Hạng Phong đang ở trong bếp làm salad nói:

“Thật ra Viên Tổ Vân rất khảnh tương.”

“?”

“Anh ấy là fan của anh đấy, từ một tuần trước khi biết được đến đây ăn cơm, mỗi đêm anh ấy đều luyện tập trước gương xem chào hỏi anh như thế nào. Anh đối xử với anh ấy tốt một chút.”

Hạng Phong kinh ngạc nhớ tới vẻ mặt anh ta cứng ngắc gạt đầu với mình khi bước vào cửa —— đây là thành quả sau một tuần luyện tập sao? Anh không khỏi cười khở.

Khi ăn cơm, anh tận lực mỉm cười thân thiết với fan của mình, đối phương trải qua vài lần lo sợ bất an, rốt cuộc cũng ngưng ngưng cười —— bởi vậy anh kết luận, Viên Thế Phân không nói dối.

Trong TV đang chiếu cảnh mọi người ở khắp nơi trên thế giới đón năm mới như thế nào, anh nghĩ, đa số đều giống nhau, một đám người cười nói ngồi vây quanh bàn ăn.

Anh bỗng nhiên nghĩ tới một người, giờ cô đang làm gì, cô trải qua đêm nay như thế nào, có giống như anh chen chúc giữa một nhóm người yêu nhau, mặc dù rất vui nhưng không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ?

Nhân lúc đi vào bếp lấy tương salad, Hạng Phong lặng lẽ cầm di động ấn một số điện thoại.

“A lô?” Điện thoại vang vài tiếng thì có người bắt máy, có tiếng cười vui, song thanh âm của Lương Kiến Phi cũng rất rõ ràng.

“Là tôi.” Bọn họ vĩnh viễn chẳng bao giờ báo tên.

“Ừ, sao thế?” Cô nói quen miệng, như bọn họ là bạn bè nhiều năm.

“Đang ăn com sao?”

“Ừm.”

“Cùng bạn?”

“Đúng vậy, đúng vậy, anh nghe xem, rất náo nhiệt.”

Quả nhiên rất ồn ào, nhưng... Hạng Phong nhìn quanh phòng khách một lúc, hậm hực nói: “Được rồi, tôi có thể khẳng định cô đang ngồi xem tiết mục nào đó của đài truyền hình.”

“A, bị anh phát hiện rồi.” Cô không ồ ồ chút nào.

“Cô... ở nhà một mình?”

“Ừm.”

“Ăn gì rồi?”

“Mì ăn liền.”

“...”

“Này, đừng nghĩ là tôi thâm hiểm, hôm nay tôi thêm hai quả trứng ốp lếp và xương sườn, siêu cấp thịnh soạn.”

“...” Trong lòng Hạng Phong lại càng thấy khó chịu, “Sớm biết thế đã bảo cô cùng đến đây.”

“Đến đâu?”

“Nhà Hạng Tự. Viên Thế Phân đang ở đây.”

“À...”

“Quên đi thì hơn.”

“?”

“Anh không biết hai người thế bắt lưỡng lập ở tiết mục radio mà đồng thời xuất hiện sẽ làm không khí trở nên rất khó xử sao?”

“...” Đối với vấn đề này, anh không nghĩ ra câu trả lời.

“Được rồi, tôi muốn tiếp tục ăn bữa tối thịnh soạn của mình, các người chơi vui vẻ.”

“Nhà của cô số mấy?”

“Hà?”

“Chính là phòng bao nhiêu, lầu mấy.”

Cô chần chừ nói địa chỉ, ngữ khí tràn ngập nghi hoặc.

“Rồi, ăn xương sườn của cô đi.” Cuối cùng anh nói.

Tắt điện thoại, anh trở lại bàn ăn, TV còn tràn ngập tiếng hoan hô của tiết mục hài, nhưng Hạng Phong lại không yên lòng.

“Này!” Hạng Tự bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh.

“?” Anh lui ra phía sau, còn chưa phục hồi lại tinh thần.

“Trưng salad đâu?”

Hạng Phong chớp mắt, xấu hổ cười rồi đứng dậy.

Bữa tối diễn ra được hơn phân nửa, anh liền vội vàng tạm biệt, Hạng Tự và Từ Mặc đều bày ra vẻ mặt khó hiểu giống hệt nhau, Viên Thế Phân và bạn trai lại thấy rất tiếc. Anh mang giày, mỉm cười xin lỗi:

“Ngại quá, vừa rồi biên tập gọi điện giục bản thảo, đêm nay nhất định phải nộp cho nên tôi phải đi.”

Đây là cái cớ rất bình thường, nhưng lúc này anh lại lo lắng suy nghĩ không biết có ai tin không, anh cũng không hiểu nổi bản thân mình, không hiểu sức mạnh gì thúc đẩy anh làm vậy. Giống nhân vật dưới ngòi bút của anh biết có gió lốc nhưng vẫn tiến vào.

Anh biết hôm nay sẽ uống rượu nên không lái xe đến, xe taxi hầu như đều đầy khách, anh đứng ở đầu đường dưới đêm đông rét lạnh gần nửa tiếng mới bắt được xe. Nhà Lương Kiến Phi cách đây không quá xa, chỉ 20 phút là có thể đến, nhưng anh cảm thấy đoạn đường này quá dài, khi xuống xe, anh bắt đầu hoài nghi mục đích của mình khi đến đây.

Đúng vậy, anh muốn làm cái gì đây?

Khi cô mở cửa, chẳng lẽ anh đứng ở cửa, nói “Tôi cảm thấy cô rất đáng thương nên đón tết cùng với cô”?

Cô có cảm thấy anh là người điên không?

Ven đường còn có người bán “*ma lạt năng*”(một món ăn vặt có nguồn gốc từ *Tứ Xuyên*), việc buôn bán khá tốt, anh nghĩ nghĩ rồi đi tới đó.

Khi Hạng Phong xuất hiện lần nữa ở dưới lầu nhà Lương Kiến Phi, trên tay có thêm một bát “*ma lạt năng*” nóng hôi hổi, anh ấn nút thang máy, trong lòng lại cực kỳ bình tĩnh. Thang máy “đình” một tiếng, anh đi ra ngoài, rất nhanh tìm được số nhà của cô.

Trên chuông cửa có một lớp bụi mỏng nhưng nút ấn lại sạch sẽ, anh đoán rằng có lẽ vừa có người ấn chuông. Anh đứng ở cửa một phút, rồi cuộc đua tay ấn xuống cái nút màu trắng.

Tiếng “Đing đong” từ bên trong cánh cửa truyền đến, một lúc sau có tiếng bước chân.

Khi Lương Kiến Phi mở cửa nhìn thấy anh, cô chỉ có thể dừng từ “khiếp sợ” để hình dung. Một tay anh đút vào túi áo khoác, một tay cầm túi đang toả ra hơi nóng gió lên trước mặt cô: “Bọn họ biết cô ở nhà một mình nên bảo tôi mang bát canh đến.”

Nói xong, trên mặt anh xuất hiện vẻ mặt không cam lòng.

“...” Cô vẫn ngạc nhiên, đứng đó không biết làm sao.

“Bên ngoài rất lạnh.” Anh nhắc nhở.

“Tôi biết,” cô nhìn anh, yếu ớt nói, “Nhưng...”

Có lẽ để anh đứng ở cửa không ổn, cô dời bước chân, mời anh vào nhà, chẳng qua nét mặt phức tạp không nói nên lời.

Hạng Phong đi vào, đây là lần đầu tiên anh tới nhà cô mặc dù cô đã tới nhà anh rất nhiều lần. Đối diện cửa là bức vách ngăn, giống như trong sách phong thủy miêu tả, bên trái là phòng bếp, anh tùy ý liếc nhìn, trông rất sạch sẽ, có lẽ cô ít sử dụng đến, anh xoay người, bên phải là phòng khách được ánh đèn vàng nhạt bao phủ, có vẻ rất ấm áp, nhưng ánh mắt anh đột nhiên dừng lại ——

Một người đàn ông ngồi trên ghế sofa cũng đang nhìn anh.

Trong chốc lát anh đã hiểu ra anh ta là ai.

Toàn bộ căn phòng im lặng đến đáng sợ, nếu TV còn mở thì có lẽ sẽ tràn ngập tiếng hoan hô của tiết mục hài. Thế nhưng Hạng Phong nghĩ thầm, may mà là không mở TV, nếu không sẽ cảm thấy như bị châm chọc.

“Cằm”

Anh đưa gót to đến trước mặt cô, cô hậm hực nhận lấy, không dám nhìn anh.

Anh thấp giọng nói: “Tôi nghĩ tôi nên sớm trở về.”

“Này...” Lương Kiến Phi gọi anh.

Anh cúi đầu, nhìn cô đang kéo cổ tay áo mình, anh thậm chí cảm giác được ngón tay cô lạnh như băng.

Nhưng anh không dừng bước, chỉ tránh một chút rồi rời đi.

Anh sợ nếu mình ở thêm dù chỉ một giây nữa, anh sẽ không thể đè nén lửa giận cuộn cuộn ở trong lòng!

【Trên trái đất này có hàng ngàn hàng vạn người không phải là song sinh nhưng lại có những chuyện trùng hợp đến thái quá, mọi người phân loại nói là điều tuyệt vời. Có lẽ đây mới là bản chất của sự trùng hợp: ở trên trái đất không ngừng tìm kiếm người hoặc sự kiện giống mình, dùng điều này tin tưởng bản thân tồn tại là điều cần thiết, hoặc là muốn tìm kiếm “Một phiên bản khác của mình”.

Cho nên bạn có nghĩ đến không? Khi bạn đang ở nhà ăn cơm, bạn có nghĩ tới chỗ này đã có ai từng ngồi qua, có thể là người xa lạ, nhưng sau hai ngày các người gặp nhau, các người sẽ trở thành bạn bè hoặc là kẻ thù, các người có khả năng yêu nhau, kết hôn, sinh con, các người cũng có thể cãi nhau, ngoại tình, chán ghét lẫn nhau, các người có thể lựa chọn yên lặng chịu đựng hoặc phẫn nộ mà ly hôn, vì thế cuối cùng các người lại trở thành hai người xa lạ...

Kỳ thật, sự gặp gỡ giữa đàn ông và phụ nữ mới là điều trùng hợp đáng sợ nhất trên đời này.

Beta】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bí mật

【1. 4 bí mật

Cái gọi là bí mật chính là không thể để cho người khác biết.

Phụ nữ có rất nhiều bí mật, nhiều đến mức e rằng họ cũng không đếm hết, cân nặng, số lượng quần áo, chu kì kinh nguyệt, tiền hóa đơn, giá chiếc túi da mới mua, có nói xấu sau lưng người khác không, hoặc tên của người yêu...

Nhưng kì quái là, rất nhiều người phụ nữ luôn miệng nói “Đây là bí mật”, kết quả người đầu tiên làm lộ bí mật lại chính là cô ấy —— mặc kệ đó là bí mật của cô ấy hay của người khác —— hơn nữa luôn nói trước một câu “cậu trăm ngàn lần không được nói ra ngoài”. Vì thế trải qua thực tế rất nhiều lần, tôi nhận thức đầy đủ một điểm rằng: phụ nữ không thể giữ kín bí mật, nhất định không nên gởi gắm kỳ vọng cao với các cô ấy. Cũng không phải nói ý chí của phụ nữ không kiên định mấy, mà là, phần lớn phụ nữ là động vật cảm tính, chỉ cần dỗ dành làm cho các cô ấy vui vẻ, “thậm chí cùng bạn đến sao Diêm Vương”, huông chí là nói ra một bí mật.

Nhưng đừng nghĩ rằng chỉ có phụ nữ mới có bí mật, đàn ông cũng có, hơn nữa, lý do vô cùng kì quặc đến mức bạn không thể tưởng tượng được.

Alpha】

Lương Kiến Phi ngồi trước bàn làm việc, ngoài cửa sổ bầu trời quang đãng, trong tay cô là tách cà phê nóng hôi hổi do Vịnh Thiên pha, nhưng tâm tình cô đang ở dưới đáy cốc.

Cô kẹp ống nghe điện thoại giữa tai và bả vai, cô đã duy trì tư thế này rất lâu, nhưng chỉ có tiếng chuông chờ vang lên.

Hạng Phong! Chết tiệt, vì sao không tiếp điện thoại!

Sáng sớm tết nguyên đán, cô đã bị tiếng điện thoại chói tai đánh thức, là Lý Vi gọi tới. Thanh âm của cô ta dù cách xa vạn dặm cũng có thể làm người ta nghe rết run.

“Hình như tôi nhớ là, cô đồng ý với tôi hôm qua Hạng Phong phải giao bản thảo.”

Cô thật đúng là tự đâm vào chân mình mà!

Lương Kiến Phi ngồi dậy, quyết định đem bức bối kìm nén trong đêm giao thừa đổ lên đầu Lý Vi: “Đầu tiên, Lý chủ biên, hiện tại là thời gian nghỉ ngơi!”

“...”

“Tiếp theo, anh ta không chịu nộp thì tôi có thể làm gì được, chẳng lẽ đem dao đặt lên cổ anh ta sao?!”

“... Tôi nghĩ cô đã sớm hiểu rằng.” không ngờ Lý Vi lạnh lùng trả lời, “Phải hoàn thành công việc mới có thể nghỉ ngơi, tác giả không chịu giao bản thảo thì dù cô có phải đặt dao lên cổ anh ta cũng phải bắt anh ta giao ra. Chúng ta là một tập thể, chẳng lẽ vì anh ta mà phải chỉnh sửa chu kì xuất bản của tạp chí sao.”

“Vậy tại sao cô không đi, tạp chí này không phải của tôi!” Những lời này cô ghen cả tháng, cuối cùng đã có cơ hội xả ra.

Lý Vi trầm mặc, Kiến Phi nghĩ cô ta đã thấy khó mà lui, không ngờ cô ta bình tĩnh ném lại một câu: “Dù không lấy được bản thảo tôi cũng nói lại với giám đốc cô ở đây gây trở ngại.”

Sau đó, điện thoại bị ngắt.

Lương Kiến Phi trợn mắt nhìn di động, cắn chặt răng, nhưng lập tức đau tới hết lên —— răng sâu của cô!

Cô nằm ngửa mặt trên giường, bức tường màu trắng trên trần nhà xuất hiện khuôn mặt Hạng Phong nhìn cô với ánh mắt tràn ngập sự lãnh đạm. Cô thậm chí không tự giác mà kéo cổ tay anh nhưng anh đã vội quay người bỏ đi.

Không hiểu ra sao cả!

Lúc đến anh vui vẻ như thế, sao lúc về lại có sắc mặt hoàn toàn khác.

Cô cũng không hiểu vì sao cô mong anh đến, kết quả mở cửa ra lại thấy Trì Thiếu Vũ, khiến cô ngay cả cơ hội giả bộ không ở nhà cũng không có, anh ta còn nhanh chân bước vào, cô chẳng có biện pháp nào khác.

Cô dõi theo hướng Hạng Phong đi vào thang máy rồi xoay người trở về đóng cửa lại, về mặt Trì Thiếu Vũ hậm hực nói: “Không làm phiền em đấy chứ?”

“Không.” Cô kéo khóe miệng.

Bọn họ trò chuyện lung tung một lát, cô thỉnh thoảng nhìn đồng hồ treo tường, cuối cùng anh ta quyết định về, cô tiễn anh ta tới cửa, anh ta nói:

“Anh còn nhớ rõ trước đây anh hỏi em, ‘Nếu có một ngày chúng ta chia tay, em còn có thể cùng anh ăn tất niên không’, em trả lời rất rõ ràng ‘Được, chỉ cần anh yêu cầu.’”

“Đó là nói bừa, anh không nên tưởng thật.” Cô không nghĩ được có nào khác.

“Hoá ra là em gạt anh.” Anh ta bĩu môi, như đứa trẻ làm nũng.

Cô rũ đầu mất xuống, không dám nhìn anh ta, Trì Thiếu Vũ lúc nào cũng có sức hấp dẫn mê hoặc người, không ai sánh được. Cô chuyển đề tài: “Tạm biệt.”

Đóng cửa lại, rửa tách chén, cô nằm trên sofa, nhớ lại biểu tình của Hạng Phong. Cô do dự mãi, cuối cùng vẫn lười đi động ra gọi cho anh.

“A lô...” Thanh âm cũng giống về mặt của anh —— rất lãnh đạm.

Lương Kiến Phi mấp máy môi, ra vẻ thoải mái nói: “Bát canh... Anh mang đến, sao tôi thấy rất giống của quán ma lạt nắng dưới lầu.”

“...”

“Ha... Ha... Ha ha...”

“Cô gọi điện cho tôi để nói những lời này?”

“... Không phải.”

Tuy trả lời không phải nhưng những điều muốn nói cô lại không mở lời được.

“Tôi cúp máy đây.” Anh lạnh lùng nói.

“Đợi chút!” Cô vội vàng, “Thật ra... Tôi muốn hỏi anh... Khi nào thì anh nộp bản thảo...”

Cả nửa ngày mới nói được một câu như vậy, Lương Kiến Phi không làm công ty thất vọng.

“Nếu muốn thì bảo ông chủ của cô đòi người tới gặp tôi.”

“Gi chứ...” Cô mất hứng, “Anh qua cầu rút ván!”

“...” Hạng Phong không nói gì, anh trầm mặc trong chốc lát rồi trực tiếp ngắt điện thoại của cô.

Vì thế sáng thứ hai, Lương Kiến Phi bỗng nhiên phát hiện, chỉ qua vài ngày nghỉ gần gũi, cô đã đắc tội với hai người rất khó đối phó. Hạng Phong thì đương nhiên không cần phải nói, Lý Vi cũng không phải người dịu dàng.

Uống xong tách cà phê, cô cầm ba lô, quyết định tự mình đến nhà Hạng Phong một chuyến.

Căn cứ vào hiểu biết của cô về anh, tỷ lệ rời giường lúc mười giờ sáng thấp hơn 10%, cho nên cô ấn nút máy trò chuyện, lúc hai tay đút vào túi áo nhìn xung quanh thì bỗng có thanh âm trầm thấp truyền ra dọa cô nhảy dựng.

“... Là cô.” Anh hiển nhiên đã nhìn thấy cô từ camera.

“Đúng vậy,” cô gãi gãi đầu, không thể nói lòng người, “Tôi... Tôi có việc đến tìm anh.”

Cửa dưới nhà mở ra, cô vội vàng đi vào, nhanh chóng tới tầng cao nhất. Cô mở cửa thấy anh đang pha sữa nóng trong bếp.

Lương Kiến Phi đi vào đóng cửa lại, nhớ rằng anh không thích cô không đổi giày nên xấu hổ đứng ở cửa.

“Cô ăn sáng chưa?” Anh hỏi.

“...Chưa.” Cô như trút được gánh nặng, anh hỏi như thế chắc không có chuyện gì rồi.

“Ừ.” Anh không nói gì tiếp.

“?”

Anh cho sữa vào lò vi sóng vì là sữa bò nên nóng hay không cũng không khác biệt lắm, cô biết anh còn có một thói quen chính là cho sốt táo xanh vào sữa Riga. Anh là một người đàn ông hào ngợt.

“Này,” cô làm bộ không để ý nói, “Ngày nghỉ của anh cũng không tệ lắm chứ...”

Anh quay đầu nhìn cô một cái rồi quay trở về, anh dùng cây khuấy bằng bạc hoà sữa và sốt táo xanh với nhau.

“Là như thế này...” Cô bị anh biến thành phiền phức nên nói: “Tập chí xuất bản của công ty chúng tôi nói đã đến hạn nộp bản thảo, cho nên anh có thể giao bản thảo kì tiếp theo cho tôi không...”

“Không phải tôi đã nói rồi sao,” Hạng Phong vừa uống sữa vừa nói, “Tôi yêu cầu đổi người.”

Kiến Phi bất giác cắn môi: “Có lý do gì không?”

“Cần lý do sao?”

“Vậy anh nhất định tuyên bố đùa giỡn với tôi.”

“Đùa giỡn cô thì sao.” Về mặt anh *vân đạm phong khinh (nhẹ nhàng thanh thản)*.

Trước đây Lương Kiến Phi là người thiếu kiên nhẫn, nhưng đấu với Hạng Phong hai năm, nhiều ít thăm dò tính tình của anh, nghe anh nói như vậy, cô nén lửa giận xuống hỏi: “Hạng đại tác gia, tôi đắc tội gì với anh sao? Cho dù đắc tội cũng không đến mức anh muốn đổi người mà...”

Hạng Phong trừng mắt nhìn cô trong chốc lát, rồi lại uống sữa, không nói gì.

“Tôi đang nói chuyện với anh đó!”

Lời vừa nói ra, cô cảm thấy tình cảnh bây giờ rất giống phim truyền hình, hai người đang giận dỗi, không thể thiếu câu này.

“Hạng Phong, rốt cuộc anh giận dỗi gì vậy?”

Về mặt vốn lãnh đạm của anh khi nghe câu đó của cô bỗng ngáy ngẩn cả người. Sừng sốt vài giây, anh vẫn không mở miệng nói một chữ nhưng về mặt điệu đi rất nhiều, giống như cậu bé bị một người khác phát hiện bí mật.

“Tôi lên đây cho anh mắng, anh còn muốn thế nào?” Cô nhân cơ hội nói.

Anh quả nhiên mấp máy môi, lẩm bẩm nói: “...Cô tự biết.”

Lương Kiến Phi âm thầm thờ dài, đáy lòng có viên đá to rơi xuống, bản thảo cũng rơi xuống theo!

Giữa trưa, hai người vẫn chưa ký hiệp nghị ngừng bắn nhưng họ vẫn cùng nhau đi tới quán mì vẫn thẩn dưới lầu ăn trưa.

“Này,” Lương Kiến Phi vừa ăn nên nói không rõ ràng, “Anh muốn đổi người mới cũng được... Nhưng ít nhất là đến khi chấm dứt tác phẩm này đã...”

Hạng Phong cười lạnh một tiếng, bình tĩnh đáp: “Tôi không đổi người nữa... Tôi chưa trêu đùa cô đã...”

“...” Cô trừng mắt nhìn anh một cái, “Tôi rất nghi ngờ không biết có phải anh đã đến thời kì tiền mãn kinh không.”

Anh không có hành động nào: “Loại người như cô ở trong sách thông thường là người đầu tiên bị giết chết.”

“?”

“Nhiều lời vô nghĩa, ngay cả số lượng từ tôi cũng lười không viết nhiều.”

“Hạng Phong,” giọng nói cô vẫn chưa rõ, “Anh có thể bớt độc ác đi được không!”

Buổi chiều trở về công ty, quả nhiên bản thảo đã ở trong hộp thư của Lương Kiến Phi, cô vội vàng chuyển cho Lý Vi, sau đó ngồi ngơ ngẩn. Vịnh Thiên tiến vào đưa cà phê cho cô, không khỏi hỏi: “Chủ nhiệm, chị làm sao vậy?”

“Không có gì...” Khi nói lời này, giọng cô như pha ý đã khám phá được sự thật nào đó, “Công việc biên tập, không phải ai cũng làm được.”

“...”

Thời điểm tan tâm, Lương Kiến Phi nhận được điện thoại của Thang Đình: “Gần đây sao chị không thấy mẹ nhắc tới chuyện em đi xem mắt?”

“Chị không biết hiện tại là mùa ế hàng sao.”

“?”

“Mùa đông là mùa thích hợp yêu đương, muốn tìm bạn gái hay bạn trai đều đã chọn được trước lễ Giáng Sinh, cho nên những người còn lại từ lễ Giáng Sinh tới trước tết âm lịch hai tuần sẽ không ai hỏi han.”

“Sau đó thì sao?”

“Trước tết âm lịch hai tuần thị trường lại sinh động lên bởi vì nhu cầu mang bạn gái về nhà đối phó với ba mẹ.”

“Phân tích chính xác.” Thang Đình không khỏi tán thưởng.

“Em luôn giỏi về tổng kết cuộc sống.”

“...”

“Tìm em có chuyện gì?”

“Có thể giúp chị việc này không?”

“Nói đi.”

“Bạn của chị muốn phát triển sách lên một tầm mới, anh ta muốn mượn danh của Hạng Phong để tuyên truyền, lời bình do chị viết, đảm bảo viết chính xác, ‘thời báo New York’, ‘Washington Post’, ‘CNN’, phong cách nào cũng được, tùy các người chọn.”

“Bạn của chị?” Kiến Phi cố ý nâng cao giọng.

“Đừng như vậy.”

“Chị không nói rõ ràng là ai em sẽ không đồng ý.”

“Được rồi, được rồi.” Thang Đình lúc này nhất định đang trợn mắt lên, “Em cũng biết mà.”

Thang Đình nói tên, chính là người lần trước đồng ý giúp viết bản thảo, chẳng mấy chốc thành ông anh leo cây.

“Em đã rất lo lắng, tuy rằng cuối cùng vô dụng, nhưng lúc đó em thật sự rất tức giận.”

“Anh ta có khổ tâm?”

“Khổ tâm gì chứ?”

“Bí mật.” Thang Đình trả lời làm cho người ta dở khóc dở cười.

Lương Kiến Phi nghĩ nghĩ, cố ý nói: “Nếu chị đem bí mật này nói cho em, em đồng ý với chị.”

Điện thoại trầm mặc trong chốc lát rồi đáp: “Quên đi, chị không thể nói cho em.”

Dù Kiến Phi không thật sự muốn biết “bí mật” kia, nhưng nghe Thang Đình nói vậy cô vẫn lấy làm kinh hãi. Là bí mật như thế nào mà làm cho chị ấy cam tâm tình nguyện giữ kín?

“Được rồi, xem như chị lợi hại,” Kiến Phi đầu hàng, “Em hỏi qua Hạng Phong, chắc không thành vấn đề.”

“Này,” Thang Đình dừng một lúc, thần bí nói, “Em không biết em rất bất công sao?”

“Trước đó Hạng Phong cho em leo cây, nếu anh ta nộp bản thảo kịp thời cho em, em không cần xin chị giúp đỡ, nhưng em không ghi hận anh ta, lại ghi

hận với người khác, có phải thực bất công không?”

“...Hai chuyện này không giống nhau.” Cô chột dạ phản bác.

“Sao lại không giống?”

“Hạng Phong là công tác của em mà...”

“Tiểu thư, chị thấy em rất coi trọng ‘công tác’ này.”

“Bởi vì anh ta là đại tác gia.”

“Em cũng đâu phải chỉ là một biên tập bình thường.”

“Chỉ cần có thể thúc giục nộp bản thảo thành công, ngoại trừ hiển thân, cái gì em cũng có thể làm.” Cô nói rất chuyên nghiệp.

“Phải không?”

“...Chị có ý gì?”

Thang Đình cười rộ lên, không dây dưa thêm nữa, chỉ dặn cô phải nhắc chuyện này với Hạng Phong rồi gác máy. Lương Kiến Phi tựa lưng vào ghế, hồi tưởng mọi chuyện xảy ra trong hai năm, bỗng nhiên phát hiện, vừa rồi cô nói rất chính xác, ngoại trừ hiển thân, cái gì cũng có thể. Có một lần khi công ty đang họp, ông chủ lớn hỏi “Lương Kiến Phi là ai?”, cô kinh ngạc giờ tay, ông chủ lớn cao hứng khen ngợi cô làm việc có trách nhiệm. Sau đó giám đốc nói với cô, Hạng Phong đã bức bách ít nhất năm biên tập rồi đi, cô là người duy nhất có thể kiên trì hơn hai tháng.

Cô không khỏi cười khỏ, thật ra Hạng Phong không đáng sợ như trong truyền thuyết, anh đúng là rất soi mói, cũng có thói quen làm theo ý mình, nhưng anh không phải là người xấu —— chưa bao giờ.

Buổi tối hôm nay, Kiến Phi hẹn Thế Phân cùng ăn cơm ở nhà hàng gần đó, là một nhà hàng kiểu Nhật mới khai trương. Làm xong công việc đã bảy giờ, cô vội vàng tắt máy tính, mặc áo khoác rồi đi.

Năm mới qua đi, bây giờ thành phố trải qua những ngày giá rét, gió thổi như dao quất vào mặt, Lương Kiến Phi quấn chiếc khăn nhung dày rộng, chạy chậm tới chỗ hẹn.

Đẩy cửa vào, không khí ấm áp bao quanh, mọi người không hẹn mà cũng gọi mì, lẩu, cháo, tất cả đồ ăn đều nóng hổi, Lương Kiến Phi lập tức cũng muốn ngồi xuống ăn một bát canh nóng.

Thế Phân đã đến, cô ngồi đối diện cô ấy, vội vàng lật quyền thực đơn.

“Chờ một chút, còn một người nữa.” Thế Phân cười khanh khách nói.

“Ai?”

“Bí mật.”

Kiến Phi liếc nhìn bằng nửa con mắt, từ khi nào mọi người đều có bí mật.

“Nhưng bí mật của cậu không giữ được lâu đâu,” cô nói, “Nếu 15 phút nữa người đó không đến, tớ sẽ không nể mặt, tớ sắp chết đói rồi.”

“Cô vẫn hợp với quán ăn ven đường hơn.” Thanh âm lãnh đạm của Hạng Phong xuất hiện trên đỉnh đầu cô.

“Hạng đại ca, anh đến rồi.” Thế Phân đưa tay ý bảo anh ngồi xuống, nhưng lại không muốn thay đổi vị trí của mình.

Lương Kiến Phi đành phải ngồi vào trong nhường chỗ cho Hạng Phong.

“Hóa ra là anh à, Hạng đại hiệp.” Mỗi lần cô nghe Thế Phân kêu anh là “Hạng đại ca”, cô đều không nhận được mà châm biếm anh.

Hạng Phong ngồi xuống bên cạnh, không để ý tới cô, hòa nhã nói với Thế Phân: “Ngại quá, trên đường kẹt xe nên đến muộn.”

Thế Phân cười lắc đầu: “Không sao.”

“Sao hẹn tớ lại hẹn cả anh ta, cậu không biết chúng tôi đối đầu nhau sao?” Nói xong, Lương Kiến Phi liếc nhìn Hạng Phong, thấy anh cũng có nghi vấn giống cô.

“Hai người không cảm thấy rất tàn bạo sao?” Thế Phân nói.

“?”

“Bình thường trong tiết mục radio hai người cãi nhau, giờ đồng thời ngồi trước mặt tớ cũng vậy, rất tàn khốc đó.”

Kiến Phi bĩu môi: “Tớ chỉ dám nói nữ hiệp này đang hành tẩu giang hồ nhưng chưa có gì bỏ bụng nên rất đau khổ, chỉ sợ thiên hạ bất loạn.”

Hạng Phong khoanh tay, không nhìn được gật đầu.

“Hiếm khi thấy hai người có cùng ý kiến như bây giờ.” Thế Phân vẫn cười khanh khách.

Kiến Phi cũng cười lấy lệ: “Người sao Kim và người sao Hỏa khi bị người sao Diêm Vương công kích, không loại trừ khả năng hợp tác chiến đấu.”

Thế Phân cười ha ha: “Thật thú vị, hai người so với trong tiết mục radio càng thú vị hơn.”

Kiến Phi học lác đầu như diễn viên phim truyền hình, cô nghĩ: rất thú vị sao?

Lúc sau, Hạng Phong hỏi: “Bạn trai em đâu?”

Thế Phân lác đầu: “Anh ấy tăng ca, hơn nữa... Em cũng không muốn đưa anh ấy đến.”

“?”

“Anh ấy nhìn thấy anh sẽ căng thẳng, phá hỏng không khí.”

Cho nên, đây là cũng là bí mật của Thế Phân sao?

Kiến Phi nhìn cô ấy, cao hừng tưng tưng, cuối cùng cô ấy cũng lộ vẻ lo lắng, giọng trầm hẳn xuống, mang “bí mật” đầy gánh nặng. Có lẽ cô ấy cần thời gian phục hồi, vấn đề chỉ là bao lâu, cô ấy lại trở về là một cô gái sáng sủa, lạc quan.

“Này,” món ăn vừa đưa lên, Thế Phân đột nhiên ngừng đầu, “Tớ nghe nói Trì Thiếu Vũ đã trở lại.”

Kiến Phi ngẩn ra, cười khổ nghĩ, đúng là cô chỉ sợ thiên hạ bất loạn mà...

“Ừ. Hình như đã trở lại.”

Cảm nhận ánh mắt nghi vấn của Hạng Phong, Thế Phân giải thích: “Anh ta là chồng trước của Kiến Phi.”

Hạng Phong nghe xong, lạnh lùng liếc nhìn người bên cạnh rồi cúi đầu ăn sushi.

“Nói trở lại,” Thế Phân tiếp tục nói, “Hạng đại ca anh có biết ai tốt thì giới thiệu cho Kiến Phi nha.”

“Tha cho anh đi sư muội, hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, ít nhất phải có đạo nghĩa, hại bạn bè là chuyện anh không bao giờ làm.” Anh dùng vẻ mặt nghiêm nghị.

“Chỉ sợ anh căn bản là chẳng có mấy bạn bè, Hạng đại hiệp.” Kiến Phi cắn răng đáp lễ.

“Không nhọc sức cô phải lo lắng, sư thái.”

Sắc mặt cô phút chốc trầm xuống, bắt đầu chuyên tâm vào nồi lẩu trước mặt. Hạng Phong mơ hồ nhìn ra cô có vẻ không vui, cho nên anh vẫn cố ý nói chuyện với cô, nhưng cô trầm mặc không nói gì cho đến khi bữa ăn kết thúc.

“Tớ đi trước nha.” Thế Phân đứng cạnh xe, vẫy tay, cảm thấy rất mỹ mãn.

Kiến Phi mỉm cười nói tạm biệt với cô ấy, sau đó xoay người hướng về công ty. Hạng Phong đi theo, cô bước nhanh hơn nhưng anh không yếu thế.

“Anh làm gì thế?” Cô không nhìn được hỏi.

“Tôi ngồi xe taxi đến, cô đưa tôi về.” Ngay cả từ xin nhờ “đi” anh cũng lược bỏ.

“Tôi không rảnh.” Nói xong cô đi nhanh hơn.

“Đừng đi nhanh như vậy,” anh nắm lấy cánh tay cô, “Sẽ bị viêm ruột thừa.”

“Tôi đang muốn cắt đi.” Cô gạt tay anh ra.

Anh hiển nhiên ngăn người nhưng vẫn đuổi theo, anh hỏi ngược lại câu mà buổi sáng hôm nay cô hỏi làm anh á khẩu không trả lời được:

“Lương Kiến Phi, rốt cuộc cô giận dữ gì vậy?”

Cô dừng bước, thiếu chút nữa anh va vào cô.

“Ai dám đổi với anh, Hạng đại hiệp.” Cô làm ra vẻ mặt bình tĩnh.

Nói xong, cô xoay người chạy vội vào công ty, lên xe, thắt dây an toàn, khởi động động cơ.

Cô giận dữ gì đây?

Anh nói đúng mà, chưa kết hôn là sư muội, đã ly hôn là sư thái —— cô giận dữ gì chứ!

***

“Các vị thính giả, lại đến thời gian phát sóng ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ vào chiều thứ ba hàng tuần, tiết mục hôm nay là tiết mục đầu tiên của năm 2010, nói cách khác, địa cầu đã chuyển sang một năm mới, chúng ta cùng nhau hoan hô: chúc mừng năm mới!” Từ Ngạn Bằng truyền ra âm thanh náo nhiệt mà vui vẻ, giống như có mười mấy người đang huyýt sáo, khua chiêng gõ trống hoặc thét chói tai.

“Vây,” anh ta tiếp tục nói, “Hạng Phong và Kiến Phi, hai người có lời nào muốn chuyển tới mọi người nhân dịp năm mới không?”

Hạng Phong lại gần trước microphone, dùng âm thanh trầm thấp nói: “Không biết các vị ở hệ ngân hà và các tinh cầu khác nghênh đón năm mới như thế nào nhưng tôi vẫn muốn nói chúc mừng năm mới!”

Ngạn Bằng vỗ tay, sau đó nhìn về phía Lương Kiến Phi.

“Chúc mừng năm mới!” Cô cũng chuyển lời chúc tết giống anh, “Hon nữa tôi cũng muốn nói với vị bằng hữu đến từ sao Kim một tiếng, các bạn phải cẩn thận với người sao Hỏa ở xung quanh.”

“Oa, hôm nay mở màn bằng mùi thuốc súng nồng nặc,” Ngạn Bằng bày ra vẻ mặt hưng phấn, “Nói cho chúng tôi bản tin địa cầu gì thú vị đi.”

“Được, bản tin địa cầu hôm nay chỉ có một vấn đề nhưng rất dài, là về bí mật —— bí mật của đàn ông.”

Lương Kiến Phi thừa dịp đang phát nhạc nền uống một ngụm nước, sau đó tiếp tục nói: “Các nhà khoa học đã tổng kết có 45 bí mật trí mạng của đàn ông —— đàn ông dễ dàng thích một phụ nữ nào đó nhưng không dễ dàng yêu; đàn ông khi đang yêu nhất định rất ngu ngốc, phụ nữ chỉ cần chịu nhịn nọt, anh ta cái gì cũng đáp ứng; đàn ông thường thích phụ nữ có vẻ ngoài dịu dàng, đàn ông thà đem tất cả tinh hoa đặt ở sự nghiệp và phương diện khác, cũng không muốn dùng toàn bộ để chinh phục phụ nữ; đàn ông không coi trọng phụ nữ tốt với mình; đàn ông đều sợ phụ nữ bám riết không tha, nhưng lại thích dùng phương thức đó để theo đuổi phụ nữ...”

“—— điều này tôi đồng ý.” Ngạn Bằng nói chen vào.

“Anh đồng ý với cái gì?”

“Câu cuối cùng cô vừa đọc.”

“Đàn ông đều sợ phụ nữ bám riết không tha nhưng lại thích dùng phương thức đó để theo đuổi phụ nữ?”

“Đúng vậy.” Bộ dáng gật đầu phụ họa của anh ta nhìn qua có phần nhún mình.

“Tôi cũng đồng ý với ‘Đàn ông không quá coi trọng phụ nữ tốt với mình.’”

“Tôi thì đồng ý với ‘Đàn ông khi đang yêu nhất định rất ngu ngốc, phụ nữ chỉ cần chịu nhịn nọt, anh ta cái gì cũng đáp ứng’.” Hạng Phong nói.

Kiến Phi mỉm cười: “Ồ, ý anh muốn nói đàn ông có vẻ ngu ngốc?”

“Không, đàn ông đơn thuần hơn phụ nữ.”

“Ha ha! Những người đàn ông ở hộp đêm muốn vén váy của các cô gái thì rất đơn thuần à?”

“Quan trọng là ‘khi đang yêu’, nói cách khác là khi một người đàn ông thực sự yêu thương một người phụ nữ.”

“Tôi phải nhắc nhở anh xem lại điều thứ nhất, ‘Đàn ông dễ dàng thích một người phụ nữ nhưng không dễ dàng yêu’.”

Hạng Phong nhướng lông mày, như không muốn tranh luận về vấn đề này nữa.

“Một trong những giấc mộng của đàn ông là có thể vượt qua giới hạn tình bạn với hồng nhan tri kỷ của mình; người đàn ông sẽ dùng lý trí để chọn lựa giữ gìn hay bỏ qua tình yêu, cho dù anh ta rất thích một người nhưng nếu anh ta cảm thấy cô ta rõ ràng không phải là một người vợ tốt, anh ta sẽ chia tay để tìm một người khác thích hợp hơn; đàn ông cho rằng tình yêu và kết hôn là hai việc hoàn toàn khác nhau, nhiều lúc, anh ta trì hoãn kết hôn, nguyên nhân căn bản là anh ta cho rằng người phụ nữ đó không giống người vợ tốt trong tưởng tượng của anh ta; đàn ông yêu cầu vẻ ngoại hình của vợ thấp hơn người yêu nhưng tính cách nhất định phải cao hơn; đàn ông biết thưởng thức người phụ nữ thông minh không nhiều lắm vì họ không có cảm giác an toàn khi ở bên cạnh người phụ nữ như thế...” Đọc đến đây, Kiến Phi không nhịn được nói, “Haizzz, không thể không nói, câu tổng kết này thật sự rất sâu sắc!”

“Cô muốn nói cô chính là người phụ nữ thông minh sao?” Hạng Phong nhíu mày.

“Cảm ơn.”

“Người phụ nữ thông minh không phải thiếu người ‘thường thức’, mà vì các cô ấy quá hiểu chiến.”

“Vì vậy phụ nữ phải trông ngốc ngếch mới đáng yêu sao?”

“Vào thời điểm cần thiết —— đúng vậy.”

Lương Kiến Phi bĩu môi, tiếp tục đọc: “Đàn ông khi biết vợ mình có thai sẽ có biểu hiện sau: nói nhiều, ra vẻ thông minh, so với ngày thường thì hào phóng hơn, hay nói về tâm nguyện và thành tích của mình, kể chuyện hài tự cho là buồn cười khiến mọi người bật cười, tận lực biểu lộ tâm trạng tốt hiếm thấy.”

“Khi thông báo với chồng mình có thai, phụ nữ sẽ có biểu hiện như sau: nói ít đi, ra vẻ rụt rè, gọi cảm hơn ngày thường, chủ đề câu chuyện sẽ về trận đấu bóng gần nhất, kể chuyện cười rồi tự cho là thú vị hoặc tao nhã để chồng nhìn với ánh mắt khác, chẳng qua có một điểm, đàn ông và phụ nữ đều giống nhau,” Hạng Phong nói, “Chính là ‘tận lực biểu lộ tâm trạng tốt hiếm thấy’.”

“Một người đàn ông đồng thời hoá thân thành người rộng lượng và tiểu nhân,” Kiến Phi trừng mắt nhìn anh, “Khi là người rộng lượng, anh ta hy vọng phụ nữ luôn chiều theo ý anh ta, làm anh ta yên tâm; khi là tiểu nhân, anh ta ý thức được bản thân mình yếu đuối, bất lực, do dự. Nói trắng ra, lúc nào bọn họ cũng có tâm trạng đó kị, nhưng lại như đứa trẻ dễ dàng bị lừa gạt.”

“Một người phụ nữ cũng đồng thời hóa thân thành thiên sứ và ma quỷ,” Hạng Phong tươi cười khả ái, “Khi là thiên sứ cô ta hy vọng có cuộc sống hạnh phúc dưới sự bảo vệ của người đàn ông, muốn được anh ta trân trọng, yêu chiều; khi cô ta là ma quỷ, cô ta cảm thấy được nắm người đàn ông trong tay chẳng khác nào nắm cuộc sống trong tay, cho nên cô ta nhiều lần đưa ra những yêu cầu vô lý. Nói trắng ra, phụ nữ đều là điển hình vì lợi ích bản thân, cùng lắm... cũng giống như đứa trẻ dễ bị lừa gạt.”

“Đàn ông gặp lại mối tình cũ hơn phân nửa sẽ tự mình đa tình, nghĩ rằng bản thân từng có tình cảm với người ấy, trong thâm tâm luôn giữ gìn một phần tình cảm, ảo tưởng rằng người phụ nữ đó vĩnh viễn yêu anh ta. Phụ nữ chỉ làm đẹp trước mắt đàn ông, đàn ông bất giác cũng tỏ đẹp tình cảm đã mất. Cho nên đàn ông càng nhận thức ‘chia tay vẫn là bạn bè’ hơn phụ nữ. Mặc kệ là người nói lời chia tay hay bị chia tay, hơn phân nửa đàn ông đều muốn duy trì liên lạc với người yêu cũ.” Đọc đến đây, Lương Kiến Phi tự động dừng lại, cô chờ Hạng Phong không chịu thua kém nói ra một câu phản bác.

Nhưng anh lại trầm mặc, đến lúc cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn anh, anh mới đến trước microphone, bình tĩnh nhìn cô nói: “Vậy tiểu thư Lương Kiến Phi, nếu có một ngày phụ nữ như cô, tôi nói là ‘nếu’, cô và người đàn ông trước kia —— ví dụ như chồng trước —— gặp lại nhau, cô sẽ làm thế nào?”

Cô không nghĩ anh sẽ hỏi loại vấn đề này, lập tức giật mình. Anh... là nghiêm túc? Hay chỉ là theo ý mình mà trêu chọc cô?

“Tôi... Tôi cũng đồng ý ‘Chia tay vẫn là bạn bè’,” cô dừng lại một chút, “Nhưng tốt nhất là từ nay về sau cố hết sức tránh gặp mặt người bạn đó.”

Cô cảm thấy hoảng hốt với chính mình, bởi vì cô đã nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh.

Hạng Phong nhìn cô, cô cũng nhìn Hạng Phong, mặc dù ở giữa bọn họ là Từ Ngạn Bằng, nhưng giây phút ấy cô đã có một loại ảo giác như trên trời dưới đất chỉ còn hai người bọn họ.

“Hy vọng đây là sự thật.” Anh thân nhiên nói một câu rồi cúi đầu không thêm nhắc lại.

“Oa,” Từ Ngạn Bằng cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói chen vào, “Hạng Phong, anh chỉ nghe Kiến Phi đọc một lần, đã có thể thuật lại những đoạn văn dài ấy... quá giỏi.”

“Bản thảo của cô ấy tổng cộng ba phần,” Hạng Phong liếc mắt, “Nếu không ngại, mời cô lật tờ giấy A4 ở trước mặt này đến trang ba. Cảm ơn.”

“...”

“Tôi cảm thấy người nghe đài sẽ tăng thêm nữa.” Lúc kết thúc phát sóng trực tiếp, Từ Ngạn Bằng nói vậy.

Lương Kiến Phi kéo khóa miệng: “Chỉ mong thế.”

Cô đứng dậy ra khỏi phòng phát sóng, trong túi đã sớm chuẩn bị một ít tiền xu để mua lon ca cao nóng ở máy bán hàng tự động.

“Phụ nữ gian dối trông không đáng yêu chút nào.” Âm thanh trầm thấp ở phía sau cô vang lên.

Cô khom người cầm lấy lon ca cao nóng đã rót xuống, mở nắp, gật gù đắc ý nói: “Tôi vốn không tính sẽ đi theo ‘con đường đáng yêu’.”

“Vậy cô định đi trên con đường nào?”

“Con đường bà lão đã ly hôn.” Cô vừa uống vừa trợn mắt nhìn anh.

Hạng Phong ngỡ ngàng, sau đó cười rộ lên, cười đến mức không suy nghĩ: “Được rồi, sư thái, lão nạp chỉ là nhất thời lỡ lời, cô so đo làm gì.”

Cô muốn nhịn nhưng không nhịn được mà nhếch môi: “Này, anh đừng buồn nôn như vậy, anh làm tôi nhớ đến chuyện cười đòi truy ‘Sư thái và vị tăng già’ kia.”

Anh nhún vai: “Có phải phụ nữ sẽ rộng lượng một khi có người nghi ngờ sức quyến rũ của cô ấy, cô ấy sẽ hăng hái phản đối hay không?”

“Tôi không muốn tán gẫu cùng với một người đàn ông không hiểu biết phụ nữ.”

Anh không trả lời, cho đến khi nhìn thấy lon cao nóng đã được uống xong, anh mới mở lời: “Có thể đi rồi chứ?”

“Đi đâu?”

“Hôm nay là ngày cô tái khám răng.”

Mặt của cô ngay lập tức nhả lại thành một đường.

Dù không tình nguyện, cuối cùng Lương Kiến Phi vẫn bị Hạng Phong kéo lên xe.

“Xe của tôi thì làm sao bây giờ?” Cô nhíu mày.

“Chờ bác sĩ khám cho cô xong tôi đưa cô quay về lấy xe.”

Nếu lúc đầu cô còn hy vọng phòng khám không mở cửa thì khi nhìn thấy nữ bác sĩ làm tròn bốn phận đứng vẫy tay ở cửa phòng khám, Lương Kiến Phi cảm thấy giấc mộng đã hoàn toàn tan biến.

“Tuần trước cô có tuân theo lời dặn của tôi không?” Bác sĩ hỏi Kiến Phi, như cũng hỏi luôn Hạng Phong.

Anh lắc đầu: “Tôi đoán là không.”

“Tôi có.” Kiến Phi lớn tiếng phản bác —— ngoại trừ cái lần cực kỳ giận dữ kia.

Bác sĩ bảo cô nằm xuống ghế da, ngọn đèn chiếu vào mặt cô, một cảm giác sợ hãi dâng lên, cô nhắm chặt mắt lại.

“Thả lỏng đi, lần này sẽ không đau.”

“Thật chứ?” Cô thấy miệng mình đều là nước miếng, bỗng nhiên nghĩ đến việc xấu mặt này lại phơi bày trước mặt ‘kẻ thù’, cô không khỏi nhụt chí.

“Mở miệng rộng ra.” Bác sĩ nhắc nhở.

Cô phải nghe theo. Quên đi, con người luôn có lúc xấu mặt, giống như bí mật vậy, mặc dù không muốn người khác biết, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày phơi trần ra ngoài thế giới.

Bác sĩ bắt đầu khám lại răng của cô, cô dùng khoe mắt liếc nhìn Hạng Phong ngồi ở góc tường, anh uống trà nóng, trầm mặc không nói. Cô cảm thấy cảnh tượng bây giờ rất kỳ diệu, anh thế mà giúp cô đến khám nha sĩ, hơn nữa nếu không có anh, chắc cô không thể hạ quyết tâm đến đây. Thực ra anh không giống với vẻ ngoài lãnh đạm hờ hững, anh cũng biết quan tâm đến người khác —— dù cô là ‘kẻ thù’ của anh.

Trong không gian yên bình, bụng của Lương Kiến Phi kêu lên, hơn nữa lại rất to. Bác sĩ và Hạng Phong ngẩn người, sau đó cười ha ha.

“Đi ăn gì trước nhé.” Ra khỏi phòng khám nha khoa, Hạng Phong nói.

Kiến Phi cúi đầu, cô ngồi lên xe anh, thắt dây an toàn: “Vừa rồi tôi như vậy rất mất mặt phải không?”

“Lúc nào?” Anh nghiêng đầu nhìn cô, cố ý hỏi.

“... Không có gì.” Cô quay đầu đi chỗ khác.

Anh lái xe, không nói chuyện với cô nữa.

“Này...” Cô tựa lưng vào ghế, nhẹ giọng nói.

“Humm?”

“Anh hiếm khi có lúc bị mất mặt đúng không? Ít nhất tôi chưa từng thấy qua.”

Anh khẽ cười: “Cũng có, chẳng qua mỗi người định nghĩa mất mặt khác nhau.”

“Nhưng anh chỉ ít không ngồi trên ghế há to miệng, đã thế trong miệng toàn nước miếng, rồi bụng lại phát ra âm thanh chói tai.”

Anh cười to hơn: “Ừ... điều này thì không có thật.”

“...”

“Nhưng tôi cũng trải qua việc còn mất mặt hơn.”

“Là gì?” Cô hưng phấn quay đầu nhìn anh, rất muốn biết.

“Bí mật.” Anh trả lời.

“Anh đang đùa giỡn tôi.” Cô kết luận.

“Được rồi, được rồi,” anh nói, “Lúc tôi thi đại học, trải qua hơn nửa giờ thi, thầy giáo bỗng nhiên trừng mắt nói với tôi ‘Bạn học kia, mời anh mang sách ở dưới bàn lên đây!’, tôi đầu tranh tư tưởng mãi rồi nom nớp lo sợ đặt sách lên bàn, ai ngờ thầy giáo nói ‘À? Tôi nói bạn học sinh phía sau cậu’...”

“Thế thôi à?” Cô thất vọng.

“Vậy còn chưa đủ sao?” Anh ngạc nhiên.

Cô kéo khoe miệng, nói: “Chỉ có thể nói, miễn cưỡng xem như là mất mặt.”

“Vậy cô nói về tình huống của mình đi.”

Lương Kiến Phi nghĩ nghĩ, khoe miệng xoá đi nụ cười: “Một hôm, đồng nghiệp nói với tôi ‘Tôi hôm qua tôi nhìn thấy chồng cô’, tôi giật mình vì anh ta đi công tác nên hôm nay mới về, nhưng tôi làm như không có việc gì hỏi ‘Thật sao, cô nhìn thấy ở đâu?’, đồng nghiệp nói ‘Rạp chiếu phim’, tôi trả lời ‘Ồ, đúng vậy, anh ấy hẹn bạn đi xem phim’, cô ấy nói ‘Anh ta ôm một người phụ nữ’, tôi cười đáp ‘Ừ, tôi cũng đi’, nhưng cô ấy lại nói, ‘Người phụ nữ kia tóc dài gọn sóng, mặc váy đi giày cao gót, chắc chắn không phải cô’... Có phải rất mất mặt hay không?”

Anh chăm chú nhìn con đường phía trước, giống như không nghe thấy cô nói gì, một lúc sau, khi Kiến Phi cho rằng anh đã không còn hứng thú với đề tài “mất mặt” này, thì anh mới bình tĩnh hỏi một câu: “Vậy sao cô còn cho tên khốn nạn nào đó ngồi trên sofa trong phòng khách nhà cô?”

“...” Cô kinh ngạc, đúng vậy, vì sao?

“Hay cô muốn nói ‘vết sẹo đã lành không còn đau nữa’?”

Cô không trả lời vấn đề của anh, vì thế hỏi lại: “Vậy... Nếu bạn gái trước kia của anh trở lại nói muốn hẹn anh uống trà, anh sẽ làm thế nào?”

“Tôi sẽ từ chối. Nếu không sẽ lại bắt đầu dây dưa không rõ, chẳng đi đến đâu cả.”

Cô cười khỏ: “Có lẽ anh nói đúng. Chẳng qua... Tôi là loại người nếu đã yêu thì không cách nào hận được, không có biện pháp nào tàn nhẫn đưa tay đánh lên khuôn mặt tươi cười kia.”

“Xem ra tôi đánh giá chỉ số thông minh của cô quá cao rồi.”

“... Vừa rồi anh nói qua phụ nữ trông ngốc nghếch đáng yêu hơn.”

“Ừ, vừa rồi cô cũng nói qua ‘bà lão đã ly hôn’ không thích hợp đi theo con đường đáng yêu.”

Lương Kiến Phi mím môi lờm anh: “Tóm lại tôi chính là không đáng yêu.”

“À, cô tự mình biết mình thì xem như là đáng yêu nhất.”

“Hạng Phong,” cô cắn răng, “Anh là người đàn ông đáng ghét nhất trên trái đất!”

“Ha ha,” anh nhướn lông mày, “Cô đã gặp hết đàn ông trên trái đất rồi sao?”

“...”

Tối nay bọn họ đi ăn cháo, anh vẫn đưa cô đến một cửa hiệu có mặt tiền nho nhỏ, hương vị ngon tới không ngờ. Lúc này cô cảm thấy anh là một người am hiểu những thứ mà người khác ít khi để ý, có lẽ, tiểu thuyết trinh thám gia thường chú trọng đến chi tiết, hoặc là nói... nhạy cảm hơn rất nhiều.

Cơm nước xong, anh lại đưa cô trở về lấy xe, khi chia tay, anh ngồi trong xe gọi cô: “Này...”

“?”

“Tuy rằng trên trái đất có rất ít đàn ông yêu thích phụ nữ thông minh, nhưng vẫn có... Hơn nữa như cô đã nói, ‘phụ nữ chỉ cần chịu nín nhịn, cái gì anh ta

cũng đáp ứng’.”

Nói xong, anh không cho cô cơ hội nói tiếp, kéo cửa kính xe lên, rồi đi.

Lương Kiến Phi nhìn chiếc xe việt dã màu đen biến mất dưới màn đêm, cô không khỏi suy nghĩ: ý anh nói là, cô nên nịnh nọt chứ không phải làm trái ý anh sao?

***

Sáng thứ sáu, Lương Kiến Phi lại nhận được “điện thoại yêu cầu đồ ăn” của Hạng Phong, từ khi anh giận lẫy nói muốn đổi người, Lương Kiến Phi cũng bắt đầu lo lắng tới vấn đề này, nếu có một ngày —— đến một ngày nào đó —— cô không làm biên tập cho anh nữa thì ai có thể đón củ khoai lang phồng tay này đây?

Suy nghĩ mãi, cô gọi Vịnh Thiên vào.

“Thế nào, sau khi làm việc nửa năm em muốn làm lĩnh vực mới không? —— ngoại trừ pha cà phê, chị nghĩ phương diện này em đã đạt tới cảnh giới siêu việt rồi.”

Vịnh Thiên chớp mắt, không biết nói thế nào mới đúng.

Cô lộ ra vẻ hòa nhã, nét mặt tràn ngập tươi cười: “Khi bắt đầu công việc nên dừng cảm nhận thách thức. Thế này đi, em cũng nên học giao tiếp với nhóm tác giả —— lúc mới đầu chắc chắn sẽ khó khăn nhưng có lợi với em —— giúp chị mang văn thần cho Hạng Phong đi.”

“A...” Vịnh Thiên hoảng sợ mở to hai mắt.

“Đừng sợ, anh ta không ăn thịt người, thật ra anh ta... ừm... đối với người khác rất thân thiện.” Cô cảm thấy lúc nói những từ cuối cùng kia không tự giác mà nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vi em chưa đi bao giờ nên ——”

“Được rồi, được rồi,” Kiến Phi viết địa chỉ cùng số điện thoại lên tờ giấy cho trợ lý, “Rất đơn giản, quán mì văn thần ở ngay dưới lầu nhà anh ta, em mua hai phần thịt văn thần đặt ở trong một cái bát lớn.”

“Nhưng, chủ nhiệm ——”

Lương Kiến Phi nửa lừa gạt nửa cưỡng ép đẩy người trợ lý đi, đóng cửa lại. Nghĩ nghĩ, lại mở cửa ra bổ sung: “Đúng rồi, em bảo ông chủ đừng thêm hành.”

Cô trở lại bàn làm việc, thờ dài một hơi thật dài.

Một tiếng sau, cô nhận được điện thoại của đại tác gia: “Sáng nay cô họp sao?”

“Không có a...” Nghe anh hỏi vậy, cô không khỏi mờ mịt.

“Vậy... Vì sao bảo người khác đến?” Giọng của anh nghe ra không quá vui vẻ.

“Sao phải phân biệt,” hoá ra Vịnh Thiên đã hoàn thành nhiệm vụ mà cô đã dặn dò, “Chỉ là đưa đến bát mì văn thần thôi. Mà ông chủ quán văn thần đó thật đáng giận, tôi đã chỉ ông ấy cách tốt nhưng ông ấy vẫn không chịu mời thêm vài người đi giao thức ăn ra ngoài, như vậy là mất đi cơ hội kiếm rất nhiều tiền đó!”

“...Lương Kiến Phi,” anh bình tĩnh nói, “Tôi muốn đổi người rất đơn giản, nhưng cô có tin là tôi sẽ khiến cô làm biên tập cả đời cho tôi không.”

Cô nhe răng trợn mắt: “Anh uy hiếp tôi?!”

“Trừ phi cô không muốn làm việc trong ngành này nữa, nếu không cô cứ thử xem.” Anh không trả lời rõ ràng vấn đề này, chỉ bổ sung một câu như thế.

Dù ai cũng biết Hạng Phong là người cảm tính, nhưng trực giác của Lương Kiến Phi biết chuyện này anh nói là làm: “...Lão đại, chỉ là đổi người mang tới thôi mà, nhất thiết phải khởi binh hỏi tội sao?”

“Có cần thiết hay không là do tôi định đoạt.” Nói xong, anh dập điện thoại một tiếng “Bộp”.

“Đồ thần kinh!” Lương Kiến Phi hét to vào ống nghe. Nếu bây giờ anh ở trước mặt cô, cô không chừng sẽ xông lên bóp cổ anh.

Một lát sau, quả nhiên Vịnh Thiên ừ ừ trở lại, Kiến Phi kìm nén bản thân, ngọt ngào an ủi trợ lý.

“Em nên nghĩ là, đối thủ đầu tiên em gặp chính là ‘Đại ma quái’, về sau khi đối phó với ‘trứng muối’ hoặc là ‘lão K’ em sẽ thoải mái hơn nhiều, con người ta luôn trưởng thành từ suy sụp.”

Vĩnh Thiên ngẩng đầu nhìn cô, như đã được sự ủng hộ to lớn, ra sức gật đầu.

“Chỉ hy vọng Hạng Phong không làm em nản lòng đối với đàn ông và xã hội này —— chị hiểu được sau khi tiếp xúc với anh ra sẽ dễ dàng sinh ra cảm xúc bí quan, u ám —— nhưng anh ta không đại diện cho toàn bộ xã hội, trên thực tế đại đa số đàn ông cũng không giống như anh ta... thật đáng ghét. Em hiểu chị đang nói gì chứ?”

Vĩnh Thiên nghĩ nghĩ, mặc dù ánh mắt hơi chán chừ nhưng vẫn gật đầu.

“Được, vậy là tốt rồi...” Kiến Phi vỗ vai trợ lý, bỗng nhiên cô cảm thấy tội lỗi, chính cô đã khiến một cô gái đơn thuần thấy một mặt của xã hội hắc ám, chính cô đã cho cô ấy biết thế giới thực tế của người trưởng thành.

Cô trở lại văn phòng, nhớ tới lời nói vừa rồi của Hạng Phong, không khỏi chán nản. Rốt cuộc cô là gì của anh? Cái gọi là “trách nhiệm của người biên tập”, “trách nhiệm” của cô cuối cùng có bao nhiêu quan trọng? Vừa là nhân viên chuyển phát, vừa là nơi trút giận, vừa là bảo mẫu... thậm chí còn là “kẻ thù” để anh có thể trêu đùa.

Cô khổ sở suy nghĩ, lúc cô và Thang Đình nói chuyện, cô nói cô nguyện ý làm tất cả ngoại trừ “hiến thân” —— có lẽ không phải là “nguyện ý” mà là “phải” —— đơn giản vì người đó là Hạng Phong.

Anh ta là ma quỷ mà! —— đáy lòng cô không khỏi kêu la.

Năm rưỡi chiều, Lương Kiến Phi tan tầm đứng giờ vì cả chiều nay cô không có tâm tình làm việc. Đến thang máy ở đại sảnh, có một người đàn ông mặc vest xám, đeo khăn quàng cổ băng len màu trắng, vẫy tay, cô dừng lại bước chân, kinh ngạc nói: “... Là anh.”

Trì Thiếu Vũ mỉm cười, lộ má lúm đồng tiền, nho nhã mà gọi cảm. Anh ta không bao giờ lời thôi, trước kia bọn họ ở cùng nhau, mỗi ngày anh ta đều cạo râu, cũng để ý đến cách phối quần áo, anh ta thường cười cô là người phụ nữ lười biếng. Sau khi ly hôn, Kiến Phi phát hiện ra anh ta đã làm cô thay đổi, để ý đến ngoại hình hơn —— nhưng việc này đôi khi mệt chết đi được.

“Anh không biết lấy cớ gì hơn là nói anh đi họp ở gần đây tiện thể đến xem em thế nào,” anh ta nhìn cô, trong mắt luôn mang ý cười, “Nếu em nể tình anh đã đứng đây một tiếng, anh có vinh hạnh mời em đi ăn tối chứ?”

Cô nhìn anh ta, ý thức rằng bản thân rất khó cự tuyệt anh ta, bất luận anh ta có phải tên khốn nạn hay không, bất luận anh ta có làm tổn thương cô hay không.

“Nếu anh làm tâm tình tôi tốt hơn, tôi nghĩ tôi có thể xem xét.” Cô nói.

Anh ta giống như ảo thuật gia, lấy ra một chiếc hộp màu đỏ đặt vào trong tay cô, cô ngạc nhiên mở ra, phát hiện là một chiếc vòng cổ màu đỏ nam thạch anh.

“Rất đẹp,” cô cười cười, “Nhưng tôi không thể nhận.”

Anh ta nhún vai, như không để ý, cất chiếc hộp đi rồi nói: “Vậy anh đưa em tới một nơi rất thú vị.”

“?”

Trì Thiếu Vũ đưa Kiến Phi tới một ngôi nhà cổ ở con phố sầm uất, chính xác ra, là một ngôi nhà cổ trong vườn hoa.

Nhà hàng mượn một góc sân của biệt thự cũ, che toàn bộ căn phòng là thủy tinh trong suốt, lấy màu trắng và màu xanh lam làm nền, sau khi màn đêm buông xuống sẽ nổi bật màu trắng của khăn trải bàn và ngọn nến lấp lánh, làm cho người ta nghĩ đến sự lãng mạn ở hòn đảo *Santorini* (là một hòn đảo ở miền nam biển Aegea, nằm cách 200 km về phía đông nam của Hy Lạp đại lục).

“Không thể không nói,” sau khi ngồi xuống, Kiến Phi lộ ra nụ cười trêu chọc, “Nhìn nơi này biết ngay là phong cách của anh.”

“Phong cách gì?”

Cô kéo khóe miệng: “Bên ngoài có vẻ rụt rè nhưng bên trong là đào hoa.”

“... Em đang khen hay chê anh đây?”

“Có lẽ cả hai, nhưng chẳng quan trọng.”

“Vi sao?”

“*Lý Ngao* không phải đã nói sao, không cần để ý đánh giá của vợ trước về mình.”

(*) *Lý Ngao* là một nhà văn, nhà bình luận chính trị nổi tiếng ở Đài Loan. *Hài hước hay đùa cợt, giận dữ hay mỉa mai... tất cả những sắc thái đó đều được thể hiện xuất sắc dưới ngòi bút của ông.*

Anh ta kinh ngạc nhìn cô, trong mắt không biết là vô tư hay mất mát.

Thực đơn mang lên, đến phiên Kiến Phi kinh ngạc, không biết có phải cứ có tiếng Anh là có giá làm người ta cứng lưỡi, nó khiến cô nhất thời mất đi hào cảm với nhà hàng, cuộc sống tinh tế cũng tốt nhưng lúc này cũng có người đang ăn một bát mì vằn thắn.

“Anh quyết định đi.” Cô đem vấn đề nan giải này cho Trì Thiếu Vũ, nhưng anh ta không cảm thấy khó khăn, rất nhanh gọi đồ ăn, sau đó nhìn cô dưới ánh nến lung linh.

“Anh đã nghe tiết mục của em”

“?”

“Tiết mục radio của em”

“À...” Cô hơi giật mình nhưng vẫn cười nói, “Tôi tưởng rằng ngoài thời gian anh làm việc ra thì anh sẽ không nghe radio.”

“Vốn là như thế,” anh ta gật đầu, “Do lần trước Bảo Thực nhắc tới nên anh muốn nghe.”

“Có phải thấy rất nhàm chán không?”

Anh ta lắc đầu: “Sao có thể, anh cảm thấy rất thú vị, hơn nữa anh lên mạng tìm hiểu, phát hiện ra tỷ suất nghe đài rất cao.”

“Thật vậy sao, tôi chưa từng khảo sát qua.” Cô đùa nghịch với bộ đồ ăn ở trước mặt.

“Người kia...” Anh ta dừng một chút mới nói, “Hạng Phong là ai?”

“...Một nhà văn có tiểu thuyết bán chạy.” Vì sao mọi người luôn nói về Hạng Phong?!

“Ý anh là, anh ta là gì của em?”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, nhúm mày: “Cái gì gọi là ‘của tôi’, tôi là biên tập của anh ta, đương nhiên còn là người cộng tác trong tiết mục radio, ngoài những việc đó ra tôi nghĩ không còn quan hệ gì khác.”

Trì Thiếu Vũ nhìn ánh mắt của cô, như là muốn phán đoán cô có nói dối hay không, một lát sau, anh ta thờ dãi nhẹ nhõm: “Anh còn tưởng rằng...”

“Tưởng gì?”

Anh ta không trả lời vấn đề này mà bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng một loại giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói: “Kiến Phi, anh không biết trong những năm chúng mình chia tay đã xảy ra những chuyện gì, nhưng anh hy vọng bây giờ chưa phải là quá muộn.”

“?”

“Đường như anh... vẫn không thể quên được em. Em có thể... cho anh một cơ hội nữa được không?”

Lương Kiến Phi hoảng sợ, loại lời nói này, quả thực khi cô bắt gặp anh ta ngoại tình, anh ta cũng nói một câu tương tự khiến cô há mồm tròn mắt.

“Anh suy nghĩ thật lâu và hiểu rõ một việc, anh biết anh có nhiều vấn đề, cũng làm tổn thương em rất nhiều. Nhưng anh sẽ sửa —— anh đã thay đổi, em cũng chưa quên anh... Vẫn còn lo lắng cho anh...” Nói xong, anh ta hạ tầm mắt, về mặt giống cậu bé đang ngại ngùng chứ không phải là người lão luyện tình trường.

Nhưng mà, cô lại không thể không thừa nhận, chỉ có người lão luyện tình trường mới có bản lĩnh thay đổi biểu cảm trong nháy mắt như vậy.

Không khí trên bàn ăn lâm vào trầm mặc, nhưng cũng không đến nỗi mất tự nhiên, bởi vì nhà hàng rất yên tĩnh, các bàn được phân tán ra các góc, có chàng trai mặc áo bành tô kéo đàn vĩ cầm ở quầy bar gần chỗ họ làm nhạc nền cho nhà hàng, cho nên, dù không có người nói chuyện, cũng không làm mất bầu không khí hài hoà.

“Kiến Phi?...” Trì Thiếu Vũ nhìn cô, trong đôi mắt có một tia khẩn trương.

Cô nhớ trước đó Hạng Phong đã hỏi cô vấn đề này: Nếu gặp lại chồng trước cô sẽ làm như thế nào ?

Lúc ấy cô trả lời thế nào? Tốt nhất sẽ làm bạn bè tránh gặp mặt nhau?

Kiến Phi cười khổ, bây giờ bọn họ thực sự gặp lại, hơn nữa, anh ta còn tuyên bố vẫn còn tình cảm với cô. Trên thực tế, giống như một lần cô nói với Thang Đình, anh ta giống như giấc mộng, đại diện cho quãng thời gian tốt đẹp của cô, mỗi lần cô nhớ tới thời điểm này, bên trong đều có anh ta. Cô không hận anh ta nhưng cũng không tha thứ cho anh ta, dù sao yêu sâu sắc mới có thể chất vấn vô lý.

“Kiến Phi?”

Cô phục hồi tinh thần, kéo khoé miệng: “Việc này... Tôi vừa tan tâm, rằng còn chưa chãi, anh đột nhiên hỏi tôi vấn đề này, tôi khó có thể trả lời.”

Biểu tình của Trì Thiểu Vũ thực cổ quái, anh ta im lặng trong chốc lát mới nói: “Xem ra vài năm nay em theo đại tác gia kia cũng học được bản lĩnh giao thiệp cùng đàn ông rồi.”

A, cô trầm nghĩ, anh ta nói đúng, điều này cô đã học được từ Hạng Phong.

“Được rồi,” Trì Thiểu Vũ tiếp tục nói, “Anh chỉ muốn nói những điều trong lòng với em, để em phán đoán chính xác.”

Ngay khi Lương Kiến Phi không biết nên nói tiếp như thế nào, com, đồ nguội và súp lần lượt đưa lên, cô vội vàng cúi đầu làm bộ chuyên tâm ăn uống, cho dù hoàn toàn không có ấn tượng gì với thức ăn, nhưng cô vẫn kiên trì nhai nuốt.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: nếu Hạng Phong biết chuyện này thì sẽ nói gì?

Mắng cô... Hay là cười lạnh?

Nhưng nhớ tới cuộc điện thoại buổi sáng của anh, cô không khỏi cảm thấy tức giận với chính mình: Vì sao? Vì sao cô phải quản anh ta nói gì?

Anh ta cùng lắm chỉ là một tên đàn ông đáng ghét mà thôi!

Di động vang lên, cô lấy từ trong ba lô ra, thiếu chút nữa sợ đến mức quăng đi —— là Hạng Phong gọi tới!

Cô nghiêng nửa người, nghe máy: “A lô?”

“Đang làm việc sao?” Lời đạo đầu của anh tới tới lui lui vài câu như vậy.

“Ăn com.”

“Một mình?”

Cô lúng túng liếc nhìn Trì Thiểu Vũ, may là anh ta đang cúi đầu ăn canh, vì thế cô nói dối theo bản năng: “Không phải, Thang Đình.”

Người bên đầu kia điện thoại không biết có tin hay không, anh trầm mặc trong chốc lát nói: “Ăn xong giúp tôi mua bánh kem pho mát.”

“A... Nhưng...” Cô nhớ rõ, bởi vì khi anh kiểm tra sức khỏe lượng đường trong máu hơi cao nên giới hạn tất cả đồ ngọt, nhất là bánh kem pho mát.

“...Bỗng nhiên rất muốn ăn,” ngữ khí của anh ta giống như bị nắm vào chân đau, “Mua một phần nhỏ là được rồi.”

“...Được.” Cô cau mày đáp ứng.

“Ừ.” Nói xong, anh cúp điện thoại, như không có thói quen nói “Tạm biệt.”

Buông điện thoại, cô lại nhìn Trì Thiểu Vũ, anh ta cũng nhìn cô, dùng ánh mắt hỏi ai gọi điện tới. Cô vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn, giả vờ như không nhận thấy gì cả.

Ăn xong, Trì Thiểu Vũ đưa cô về công ty lấy xe, anh ta nói lại một lần nữa: “Những điều anh nói với em đều là sự thật, hơn nữa cân nhắc thật lâu và suy nghĩ thật kỹ, cho nên...”

Anh ta nhìn cô, như muốn nói điều khác, nhưng cuối cùng lại nói: “Cho nên, anh chỉ hy vọng em biết được những lời anh nói là nghiêm túc.”

Kiến Phi gật đầu, cô không biết đó có phải là sự thật hay không, cũng không biết anh ta duy trì “nghiêm túc” được bao lâu, nhưng cô thật sự tin tưởng lời nói của anh ta... tuy rằng chỉ “có một chút”.

Sau khi tạm biệt Trì Thiểu Vũ, Lương Kiến Phi lái xe tới tiệm bánh ngọt làm ăn siêu lợi nhuận trong hai năm nay, đương nhiên, vẫn là cửa hàng Hạng Phong chỉ định. Nhân viên thu ngân nhìn cô, mỉm cười nói: “Lâu rồi không thấy chị tới.”

Cô xấu hổ cười gật đầu: “Bởi vì khi kiểm tra sức khỏe, kết quả báo lượng đường trong máu hơi cao.”

“Thật vậy sao...” Cô nhân viên ngạc nhiên.

Cô khoát tay, tươi cười khá ái: “Không việc gì, chết vì ăn cũng xứng đáng.”

“...” Đối phương không biết nên nói gì, đành phải cúi đầu, để lại thê ưu dài trong túi bánh.

Khi đến nhà Hạng Phong thì đã chín giờ tối, anh mở cửa, nhận túi bánh ngọt trên tay cô, sau đó đi vào phòng bếp.

Kiến Phi đóng cửa lại, cô ngồi trên ghế sofa, ti vi đang phát bộ phim tâm lý tình cảm, là Hugh Grant diễn, ánh mắt anh ta bất luận lúc nào nhìn qua cũng đều lay động lòng người.

“Chỉ mua một phần, cô không ăn sao?” Anh hỏi vọng ra từ phòng bếp.

“Ừ, tôi vừa ăn rồi.” Cô trả lời.

Anh bung một cái khay lại, cô liếc mắt, trong khay có bánh ngọt cô vừa mua và hai ly sữa.

“Vừa rồi cô ăn com Tây?” Hạng Phong hỏi.

“Làm sao anh biết?” Cô xem ti vi, lơ đãng trả lời.

“Com Tây thường có món tráng miệng.”

Cô gật đầu.

“...Cùng đàn ông đi ăn?”

“... Há? ”

“... Là chồng trước sao?”

“?” Lương Kiến Phi dời tầm mắt từ Hugh Grant sang người Hạng Phong.

Anh vừa ăn bánh, vừa đáp lại cô: “Trong điện thoại tôi hỏi cô có phải đi ăn một mình không, cô trả lời ‘Không phải, Thang Đình’, cô biết ý nghĩa điều này không?”

“Là gì?...” Cô cảm thấy mình là hung thủ giết người đang bị thám tử vạch trần.

“Đầu tiên, người kia nhất định không phải Thang Đình, bởi vì nếu đúng vậy cô sẽ trả lời ‘Không phải, còn có Thang Đình’ hoặc tương tự, cô nói như vậy mục đích hy vọng người kia sẽ không biết cô nói dối, cho nên cô trả lời ‘Không phải, Thang Đình’, đối phương sẽ cho rằng cô trả lời vấn đề khác, ngộ nhờ nếu anh ta có hỏi, cô có thể biện giải ‘Có người hỏi tôi ai viết bình luận sách’, rồi qua loa tặc trách cho qua. Tiếp theo, cô gật tôi để tôi không biết người kia là ai, tránh bị tôi trách, cho nên... Tóm lại, vừa rồi cùng ăn com với cô —— có thể là một bữa tối dưới ánh nến, đó là trò thường thấy ở bữa com Tây —— chính là chồng trước của cô.”

Trong TV, Hugh Grant cúi đầu dùng ánh mắt thâm tình chân thành nhìn chăm chú nhân vật nữ chính, nhưng Lương Kiến Phi lại bình luận một câu: “... Anh thật đáng sợ.”

Hạng Phong bĩu môi, ăn bánh kem, không nói gì.

Cô cho rằng anh sẽ làm quá lên nhưng hoàn toàn ngược lại, vậy thực ra là gió thổi trước cơn giông bão...

Di động trên bàn trà bỗng nhiên đổ chuông, hai người đều giật nảy mình, anh nhận máy, nghe xong sắc mặt chợt biến đổi trong chớp mắt, tiếp theo giọng trầm thấp nói: “Được, anh biết rồi, sẽ đến ngay lập tức.”

Kiến Phi định hỏi “Làm sao vậy” thì đã bị anh kéo khỏi sofa: “Mau, lái xe đưa tôi tới bệnh viện, xe của tôi đang sửa.”

“?”

“Từ Mặc đang trong bệnh viện, khó sinh.”

Lương Kiến Phi chưa bao giờ trải qua trường hợp mạo hiểm chạy như bay thế này, sau này nhớ lại mà vẫn sợ. Nhưng lúc ấy trong đầu cô và Hạng Phong chỉ có một ý nghĩ, phải mau chóng tới bệnh viện, nên khi anh thúc giục cô, cô chỉ biết nhún ga.

Khi cô theo Hạng Phong tới phía sau hành lang bệnh viện thì Hạng Tự đã ngồi trên ghế dài, thân thể như là hơi run rẩy. Nhìn thấy bọn họ đến, Hạng Tự vội vàng đứng dậy:

“Cô ấy ở bên trong... Vừa rồi bác sĩ hỏi em, giữ người lớn hay là giữ đứa bé...”

Hạng Phong đi tới vỗ vai anh: “Vậy em trả lời thế nào?”

Hạng Tự sững sờ: “Đương nhiên là người lớn...”

Hạng Phong gật đầu: “Coi như đầu óc em vẫn còn tỉnh táo.”

Kiến Phi nhin không được mà liếc nhìn bằng nửa con mắt, nhưng cô cảm thấy mình không tiện nói gì, cho dù nói, cũng không hiệu quả nên chỉ đứng một bên, im lặng lo lắng chờ đợi. Hạng Phong vươn tay ôm vai Hạng Tự, thấp giọng an ủi, nghe không thiết thực lắm. Vài phút sau, bố mẹ và anh trai của Từ Mặc cũng đến, họ đều lo lắng nhưng cũng không có cách nào ngoài chờ đợi.

Hạng Phong buông Hạng Tự ra, xoay người nói với Kiến Phi: “Nếu cô cảm thấy mệt thì về trước đi.”

Cô lắc đầu, vẻ mặt kiên định. Cô không phải là thành viên trong gia đình anh nhưng cô cũng quan tâm Từ Mặc, nếu đã đến, chưa nhìn thấy kết quả cô không yên tâm thoải mái rời đi được.

“Cũng được,” Hạng Phong nửa đùa nửa thật, “Ngộ nhớ y tá nói cần phải truyền máu, chúng tôi có thêm một người làm mẫu.”

Cô rất muốn cười nhưng tâm tình khẩn trương đến mức không cười nổi. Anh mở hồ nhận ra, vỗ vỗ vai cô, an ủi nói: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Cứ như vậy, mọi người ở ngoài lo âu dầy vò hơn hai giờ, rốt cuộc phòng giải phẫu cũng mở ra, y tá ôm một đứa bé quần tã đi tới, mọi người vây đến, y tá hỏi ai là ba đứa trẻ, Hạng Tự vội giơ tay, y tá giao đứa bé cho anh, nói: “Đứa bé rất khỏe mạnh, là con trai, 3.72 kg.”

Mặt Hạng Tự lập tức trở nên trắng bệch, âm thanh run rẩy hỏi: “Vậy... người lớn đâu...”

“Cũng bình an ——” y tá chưa nói xong, Từ Mặc đã được đẩy ra, có lẽ vừa mới trải qua sinh khó, cô nhắm mắt lại, mặt không chút máu.

Hạng Tự vội vàng giao đứa bé cho Hạng Phong, cùng bố mẹ và anh trai của Từ Mặc vây quanh xe đẩy, kêu tên cô.

Nhìn bọn họ đi đến cuối hành lang, trái tim của Kiến Phi cuối cùng cũng được đặt xuống, cô xoay người nhìn đứa trẻ, làn da của bé đỏ lên, mặt mày nhăn lại sít sao. Cô nghĩ, một ngày nào đó, đứa bé dần dần lớn lên, có lẽ sẽ có lông mi của Từ Mặc; ánh mắt, đôi môi, chiếc mũi giống Hạng Tự; có lẽ sẽ chất phác, lương thiện như Từ Mặc, nhưng cười rộ lên lại sáng lạn, mê người giống Hạng Tự; có lẽ sẽ ngoan ngoãn nghe lời ba mẹ, nhưng khi nghịch ngợm lại khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi; có lẽ sẽ rất thông minh, thích chụp ảnh, thạo chơi cờ; có lẽ... Có rất nhiều điều có lẽ, nhưng bé con nhất định phải biết, lúc còn trẻ ba mẹ đã có tình yêu động lòng người, bé con nhất định phải biết, để đưa bé vào thế giới này, mẹ bé gặp nhiều thống khổ nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng.

Mắt Lương Kiến Phi không khỏi đỏ hoe, cô vươn tay chạm nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đứa bé giật giật, không khóc không nháo, chỉ nhắm mắt lại, giống như vẫn còn đang trong ngực mẹ.

Cô ngẩng đầu, muốn nói gì đó với Hạng Phong, nhưng trong phút chốc nhìn rõ ràng khuôn mặt của anh cô liền ngơ ngác ——

Người đàn ông thường luôn nghiêm túc với cô thế nhưng... rơi nước mắt.

Anh nhìn đứa bé trong tay, nét mặt phức tạp, như hoàn toàn không biết mình đang rơi lệ, đến lúc cảm nhận được ánh mắt của cô, anh mới hít hít mũi, chột đưa tay lau gương mặt mình.

Mẹ Từ Mặc ước chừng nhớ tới ngoài con gái còn có cháu ngoại, bà vừa khóc vừa cười đi lại ôm đứa bé đi. Hạng Phong và Kiến Phi không qua đó, mà đứng tại chỗ cho đến khi Kiến Phi đề nghị uống một lon trà sữa nóng.

“Cho anh này.” Lương Kiến Phi mua trà sữa từ máy bán tự động trong bệnh viện đưa cho Hạng Phong.

Hai tòa nhà bắc nam của bệnh viện cách nhau bởi hành lang dài được đóng lại bằng kính trong suốt, Hạng Phong tựa vào tay vịn của hành lang dài, nhẹ giọng nói cảm ơn, rồi lặng lẽ uống.

“...Thật là hoảng sợ, cũng may không có việc gì.” Kiến Phi ra về cười mở nói.

“Ừ...”

“Hạng Tự cũng thật là, ngay cả đứa bé cũng không cần...”

“...” Anh không nói gì, yên lặng uống trà sữa ấm áp.

“Nói thật, khi y tá ôm đứa bé ra, trong lòng tôi cũng hoảng sợ, nghĩ rằng người lớn không còn hy vọng, may mà mẹ tròn con vuông.”

“...”

Cô nghĩ nghĩ, không biết nói gì, lại cảm thấy không khí gượng gạo, cô muốn nói cái gì đó. Ngay lúc cô vắt óc suy nghĩ, Hạng Phong bỗng nhiên mở miệng:

“Lúc nhìn thấy đứa bé... Tôi nghĩ ngay tới Hạng Tự.”

“?”

“Lúc mẹ tôi sinh nó cũng là khó sinh, thiếu chút nữa đã mất mạng...” Anh cúi đầu, các ngón tay đan vào nhau.

“...Như vậy à.”

“Năm Hạng Tự năm tuổi, mẹ tôi trốn khỏi nhà, ba tôi công tác bẽ bộn, nhà chỉ có hai chúng tôi... Nó là em trai duy nhất của tôi, nhưng tôi chưa bao giờ làm tốt trách nhiệm của một người anh trai...” Nói tới đây, anh bỗng quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng Kiến Phi biết, anh đang chảy nước mắt.

“Thật ra... Tôi cảm thấy anh là người anh trai tốt.” Cô không biết nên an ủi anh thế nào, cô cảm thấy cho dù mình nói gì cũng không có trọng điểm, không giống như anh, thường thường *nhất tâm kiến huyết (nói trúng tim đen)*.

Anh nở nụ cười, giờ tay lau nước mắt trên hai má, cô cũng quay đầu đi chỗ khác, làm như không thấy gì.

“Khi cô an ủi người khác, không đầu vô mồm, trông có vẻ rất ngốc nghếch.” Anh cố ý nói.

Nhưng cô không ngại, hào phóng thừa nhận: “Đúng vậy... Nhưng những lời tôi nói đều là thành tâm.”

Kỳ thật, cô cũng không hiểu tại sao lại nói rằng Hạng Phong là người anh trai tốt, nhưng cô cảm thấy, khác với Trì Thiệu Vũ, Hạng Phong là người đàn ông rất có ý thức trách nhiệm.

Anh quay đầu nhử mày nhìn cô, dưới ngọn đèn mờ tối, hốc mắt anh ửng hồng, nhưng khóe miệng mỉm cười :

“Có thể đồng ý với tôi một việc không ?”

“?”

“Giúp tôi giữ bí mật này, đừng cho người khác biết, nhất là Hạng Tự.”

Cô cũng nhìn anh: “Ý anh nói là ‘anh không phải là người anh tốt’ hay ‘anh khóc’?”

“...Lương Kiến Phi!” Anh vẫn cau mày nhưng khóe miệng không cười nữa.

“Được, được,” cô vội vàng giờ hai tay lên, cười hi hi nói, “Tôi thề, tôi thề.”

Trải qua một đêm kỳ diệu như vậy, khi Lương Kiến Phi về đến nhà thì đã hai giờ sáng. Lúc trở về xe cô chợt phát hiện ra cô biết rất nhiều bí mật của Hạng Phong:

Anh thích ăn đồ ngọt; anh ghét ăn hành; anh thích uống sữa nóng mà không dùng lò vi sóng; anh uống thuốc cảm cũng không dám lái xe; anh rất quý hồ cá trong nhà mình và dùng nhiều thời gian mỗi ngày để chăm sóc nó; anh vẫn bị căng thẳng khi đối mặt với nhiều phóng viên; bạn gái anh từng bỏ anh để đi Los Angeles; anh bị chụp hình khi đi ăn cơm với nữ mình tình nhưng thật ra đi với rất nhiều người; anh không quen nhìn đàn ông khi dễ phụ nữ, cho dù người phụ nữ đó là kẻ thù của anh; anh để ý sách mình ký tên cho đối phương có được giữ gìn tốt hay không; anh biết phòng khám nha khoa nào mở cửa sau tám giờ tối; anh ôm con của em trai mình miễn man suy nghĩ đến rồi lại... .

Trời ơi! Cô nghĩ, bí mật của cô cũng không nhiều như vậy!

【Đôi khi chúng ta biết bí mật của ai đó sẽ thấy rất đặc chí, mà không biết bí mật là một chiếc chìa khóa, nó khiến cho bạn càng hiểu biết về thế giới này hoặc là... một người nào đó. Sau khi bạn hiểu được, bạn sẽ phát hiện thật ra còn có rất nhiều bí mật khác chờ bạn tìm hiểu. Giống như một cái động không đáy, cứ chìa khóa này rồi đến chìa khóa kia, cứ một cửa rồi lại đến cửa tiếp theo. Thế nhưng cuối cùng chúng ta sẽ phát hiện ra cái gì?

Hi, nộ, ái, ố ? Hoặc cái gì cũng không phải.

Tôi không biết vì sao ai cũng có bí mật, có lẽ do tiềm thức của mỗi con người hoặc do bản năng bảo vệ chính mình không để người khác hiểu quá nhiều về mình, như vậy khả năng bị tổn thương càng ít. Nhưng khi cùng người khác chia sẻ một bí mật, thì đó không còn là bí mật nữa, mà là một loại... khế ước, ràng buộc, hoặc là cái gì khác —— tóm lại vận mệnh của các bạn sẽ phát sinh thay đổi.

Không ai biết thay đổi này là tốt hay xấu, chẳng qua, bí mật giữa hai người bị người khác biết, như vậy, có lẽ bạn sẽ không trở về tìm người kia chia sẻ bí mật như trước nữa.

Có phải quá kỳ ảo hay không? Thật ra không cần để ý, bởi vì ——

Tôi nói đùa thôi.

Alpha】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hiệu ứng cánh bướm

【1. 11 hiệu ứng cánh bướm】

Một ngày mùa đông năm 1961, Edward Lorenz người Đức đã tạo ra một chương trình máy tính để dự báo thời tiết. Để chính xác, ông ta phải dùng máy tính giải mã 13 phương trình mô phỏng khí quyển trái đất. Vì khảo sát một phương trình cần rất nhiều dữ liệu nên ông ta đi đường tắt, không cho máy tính vận hành từ đầu mà tiến hành từ giữa. Ông ta đánh số liệu vừa phát ra để tính toán giá trị ban đầu, sau đó đi qua đại sảnh xuống lầu uống một tách cà phê. Một tiếng sau, ông ta trở về thì có một chuyện bất ngờ xảy ra. Ông ta phát hiện thời tiết đang biến đổi lệch khỏi quỹ đạo, trong khoảng thời gian ngắn, giống như đã hoàn toàn biến mất. Thực hiện thêm một bước tính toán nữa cho thấy, chỉ cần một sự sai biệt rất nhỏ thì nhanh chóng có khả năng trở thành sự khác biệt cực lớn. Máy tính không bị lỗi, vì thế Lorenz nhận định, ông ta đã phát hiện ra một hiện tượng mới: “Giá trị ban đầu của tính bất ổn định”. Một con bướm vỗ cánh ở Brazil, mấy tháng sau có thể gây ra một trận bão ở Mỹ!

Tại hội nghị phát triển khoa học Mỹ lần thứ 139, Lorenz đã phát biểu luận văn 《hiệu ứng cánh bướm》 của mình, đề tài này nghe như phán đoán suy luận vô lý nhưng lại sinh ra một trong những lý thuyết vĩ đại nhất thời đó: lý thuyết hỗn độn. Tức là: tình trạng mới đầu phát sinh sẽ biến hóa vô cùng, trải qua sự phóng đại không ngừng, trong tương lai sẽ không thể đo lường được sự khác biệt to lớn.

“Lý thuyết hỗn độn” xuất hiện làm cho vật lý học và khí tượng học phát triển một bước rất lớn, nhưng cũng nhiều người không tin có “hiệu ứng cánh bướm” này, một câu nói vô tâm, một chuyện mờ ám, thậm chí một ánh mắt sẽ làm cho thế giới này sụp đổ? Không thể nghi ngờ, có. Chẳng qua... lý thuyết này không phổ biến nên không thấy rõ được kết quả tệ đến thế nào thôi.

Nhưng sức hấp dẫn lớn nhất của “lý thuyết hỗn độn” không chỉ thuộc phạm vi của vật lý học, mà thuộc triết học, nó ảnh hưởng tới quyết định của “thuyết nhân quả”.

Nói cách khác, thế giới là không thể đoán trước được.

Beta】

Gần đây Hạng Phong có cảm giác thiếu thời gian, vừa nghỉ Tết xong, đủ loại công việc đã nhét vào lịch công tác của anh. Lật xem lịch bàn, anh bỗng phát hiện ra hai năm qua mình không có thời gian nghỉ ngơi, luôn bận việc dật ra đủ loại câu chuyện cho tiểu thuyết của anh, cuộc sống lại trống rỗng.

Anh đóng laptop lại, đồng hồ trên tường biểu thị hiện giờ là 10:45. Ngoài cửa sổ, thành phố chìm trong bóng đêm vẫn tản ra ánh sáng, sự mệt mỏi kéo tới nhưng anh không buồn ngủ, anh có thói quen đi ngủ lúc đêm khuya, đây là một loại tâm lý ỳ lại, rất khó thay đổi.

Trên bàn, điện thoại di động vang lên, là Lương Kiến Phi gọi tới.

“Tôi muốn nhắc anh, đừng quên buổi chiều ngày mai có một buổi tọa đàm.”

“Tôi biết rồi.” Anh cầm lấy lịch bàn, trong ô vuông ngày mai ngoại trừ viết “Phát sóng trực tiếp” còn ghi “Đại học”, nhưng còn một việc khác anh không ghi, chính là sáng mai tới bệnh viện thăm Hạng Tự và Từ Mặc —— à, còn có đứa cháu mới sinh vài ngày của anh nữa.

“Nhớ đi ngủ sớm một chút.” Có lẽ cô biết anh ham ngủ nên có ý nhắc nhở.

“Tôi chỉ lo lắng buổi tọa đàm chiều mai, có thể kết thúc lúc hai giờ không...” Anh day day huyết thái dương, trong đầu lặng lẽ tính toán thời gian.

“Đương nhiên không có khả năng, hội nghị kéo dài liên tục tới bốn giờ chiều.”

“?”

“Nhưng tôi sẽ xin bọn họ cho anh nói đầu tiên, như vậy khoảng hai giờ sẽ xong. Anh không phải cho rằng đây là buổi tọa đàm của mình anh chứ?”

“...Đương nhiên không phải.” Mới là lạ.

“Muốn tôi đón anh không?”

“Ừ, cô ở cổng trước đợi tôi.” Anh đưa xe đi sửa, khi đã sửa được một nửa, nhân viên cửa hàng gọi điện cho anh nói linh kiện nào đó phải một tuần sau mới về, mà linh kiện ban đầu trên xe đã bị hủy.

“...Anh thật không khách khí chút nào.”

“Sao tôi phải khách khí với cô?”

Đầu kia điện thoại trầm mặc trong giây lát, chẳng những không tức giận, ngược lại còn mang theo ý đùa cợt: “Đại tác gia, ở trên địa cầu này, ngoài tôi ra còn có ai chịu được người vừa xấu tính vừa cứng nhắc như anh?”

Hạng Phong muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống.

Gác điện thoại, anh cầm lấy một quyển sách mà gần đây đang đọc, lật trang sách, anh bỗng đặt xuống. Anh đi tới phòng bếp, lấy sữa trong tủ lạnh, đổ ra nồi, cho vào lò vi sóng, đặt thời gian, rồi dựa vào quầy bar im lặng ngắm người.

Nhớ lại lời cô vừa nói, thật ra chỉ đối mặt với cô, tính tình anh mới có thể trở nên làm người khác thấy khó chịu. Nhưng những lời này được nói ra, chính

anh cũng ngại ngần cả người, vì sao chỉ có cô anh mới như vậy?

Anh cười khổ, trên nôi tựa ra hơi nóng, anh đem sữa đổ vào ly thủy tinh, thêm một chút sốt táo, khi hai hương vị hòa quyện trong miệng, anh cảm thấy dâng lên một niềm hạnh phúc đơn giản.

Uống sữa xong lại miễn cưỡng xem hai trang sách, Hạng Phong bị sự mệt mỏi đánh bại, anh không khỏi cảm thán sữa quả nhiên có tác dụng giúp ngủ. Nằm trên giường, nghĩ rằng sắp đến một ngày làm việc bận rộn, anh nhắm mắt lại.

Hạng Phong bị từng đợt chuông đánh thức, như là có gì đó đập vào mặt bàn tới tấp, đồng thời có cả tiếng "Ong ong" trầm thấp vang lên. Anh bắt mình mở to mắt, nghe trong chốc lát mới phân biệt ra đó là âm thanh của di động trên tủ đầu giường đang rung.

Anh đưa tay sờ lấy di động, màn hình hiện lên ba chữ "Lương Kiến Phi" như thường lệ.

"A lô?..."

Lương Kiến Phi bị âm thanh ngái ngủ của anh làm sợ tới mức sững sốt vài giây: "Anh... Anh còn chưa dậy?"

"Ừ..." Hai mắt anh nhìn xung quanh tìm kiếm bất cứ thứ gì biểu thị thời gian.

"Tôi đã ra ngoài, hôm qua anh nói khi nào tôi đi thì gọi cho anh."

"Ừ..." Anh nhớ rõ.

"Khoảng 20 phút nữa tôi đến nhà anh, tôi nghĩ đối với anh mà nói chắc là đủ rồi."

Gác điện thoại, Hạng Phong gãi đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm. Thực ra Lương Kiến Phi nói đúng, 20 phút đối với anh là đủ rồi, thay áo sơ mi và áo vest, anh gọi điện cho Hạng Tự, nói sáng nay anh không thể tới bệnh viện, có lẽ chỉ có thể đợi đến lúc sau bữa tối.

Vừa gọi điện xong, chuông cửa liền vang lên, anh vừa vượt lại cổ áo sơ mi vừa cảm ống nghe hiển thị, nhưng trên màn hình không có một bóng người.

"Hạng Phong! Anh xong chưa?" Lương Kiến Phi đập cửa hô to.

Anh bắt đầu đi xuống ống nghe ra mở cửa, hoá ra cô đã lên đây rồi.

"A..." Cửa vừa mở ra, Lương Kiến Phi đánh giá anh từ trên xuống dưới, "So với tưởng tượng của tôi thì tốt hơn chút ít, nhưng chúng ta tốt nhất nên xuất phát trong vòng 5 phút nữa, bởi vì lúc tôi đến đã tắc đường rồi."

Anh gật đầu, xoay người tìm áo gió màu đen.

"Ồ đây này!" Cô kêu lên.

Anh cúi đầu, nhìn thấy áo gió đang khoác trên lưng ghế bên cạnh bàn ăn.

"Trước ngực anh bị ướt rồi." Cô nói thêm.

Anh đứng trước gương, phát hiện trước áo sơ mi màu xám quả nhiên có vết nước đọng lại không lớn không nhỏ, có lẽ lúc rửa mặt không may dây vào.

Một chiếc khăn quàng cổ màu xám được khoác lên cổ anh, người kia còn quấn lấy vài vòng, cẩn thận đánh giá một phen mới đặc ý nói: "Rất tốt."

Tay cô chỉ thỉnh thoảng chạm vào da anh, hoàn toàn bất giác, anh kinh ngạc nhìn đôi nam nữ trong gương, trong lúc hoảng hốt có một loại cảm giác mơ hồ.

"Anh còn muốn mang thêm cái gì sao?" Cô ngửa đầu hỏi anh, hết sức chăm chú.

Anh bỗng nhiên cảm thấy trên đôi má của mình ảm áp bởi lúng túng, vì thế anh lập tức quay người sang chỗ khác, nói: "Ừ... Có vài thứ muốn cầm theo, tôi vào trong lấy."

Anh trốn khỏi cô đi vào trong phòng ngủ, nên mang gì hôm qua anh đã chuẩn bị hết cho vào trong ba lô, anh xách ba lô nằm trong góc tường, điều chỉnh lại tâm tình trong chốc lát rồi mới thông thả ra ngoài.

Khi xuất phát, Lương Kiến Phi kỳ quái nhìn áo gió trên tay anh liếc mắt một cái, hỏi: "Anh không mặc sao?"

Anh cười khổ, thấp giọng trả lời: "Không cần, tôi thấy hơi nóng..."

Ấn tượng của Hạng Phong về vườn trường đại học lúc vào đông là tiêu điều và vắng vẻ, phần lớn sinh viên sau khi thi xong đã về nhà, cho nên anh nghĩ người tham gia tọa đàm hôm nay không nhiều. Nhưng ngoài dự kiến của anh, khi anh và Lương Kiến Phi vào hội trường, phát hiện chỗ ngồi đã bị chiếm gần hết. Mọi người yên lặng ngồi vào chỗ, chờ đợi hội nghị bắt đầu.

Đội hai người ngồi vào chỗ, người chủ trì bước lên sân khấu, thao thao bất tuyệt kể chuyện khôi hài lại lược bỏ lời đạo đầu dài dòng.

“Xem ra,” Lương Kiến Phi nói, “Đệ tử của anh đã kêu gọi người tới đây.”

“Chỉ mong thế.” Anh đặt hai tay ra sau lưng, tầm mắt dừng ở chính giữa sân khấu, chiếc ghế da màu đỏ có dán tên anh.

“Anh diễn thuyết chủ đề gì thế?” Cô hỏi.

Hạng Phong nhíu lông mày, đem tầm mắt chuyển tới khuôn mặt của Lương Kiến Phi: “...Chủ đề gì?”

“!” Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt kinh ngạc, “Tôi... Tôi không phải đã bảo với anh chuẩn bị một chủ đề sao?”

“Cô đùa gì thế...” Lúc nói lời này anh còn khẽ cười, nhưng sau khi nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, khuôn mặt lại bỗng chốc kéo dài ra, “Tôi còn tưởng đây là buổi tọa đàm cá nhân, chỉ cần trả lời câu hỏi là được rồi.”

Hai người cứ như vậy kinh ngạc nhìn đối phương đến tận khi người chủ trì dùng thanh âm vang dội mà rõ ràng nói: “Các vị, chúng ta cùng vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh tiểu thuyết trình thám gia nổi tiếng —— Hạng Phong tiên sinh.”

Dưới sân khấu lập tức vang lên tiếng vỗ tay sôi nổi.

Chuyện đến nước này, Hạng Phong ngược lại hoàn toàn bình tĩnh, anh ung dung đi đến nơi đèn pha chiếu xuống, kính cẩn khiêm nhường khom người, ngồi xuống ghế dán tên anh ở giữa sân khấu.

Tính cả người chủ trì hội nghị thì tổng cộng có bốn chỗ ngồi, nhưng giờ chỉ còn một mình anh, anh mở mic, dùng câu “Chào mọi người” để thử âm, tiếp theo nhìn xung quanh sân khấu, anh lộ ra nụ cười hoà nhã lại hơi ngượng ngùng:

“Thực ra, vừa rồi tôi vì không biết chọn chủ đề gì trong buổi gặp mặt với mọi người hôm nay mà cảm thấy bối rối,” anh dùng một chút, thu hồi nụ cười, nghiêm túc và thành khẩn nói tiếp, “Nhưng tôi nghĩ, nói về một chủ đề trong một giờ, không bằng cùng mọi người ngồi nói chuyện phiếm.”

Dưới sân khấu im lặng một lúc, tiếp theo tiếng vỗ tay phát ra, so với ban nãy còn nhiệt liệt hơn.

Hạng Phong mỉm cười như trút được gánh nặng: “Nhưng chỉ có tôi nói chuyện với mọi người thì dường như quá buồn tẻ... Xin mời người cộng tác và đối địch lâu nay của tôi —— Lương Kiến Phi tiểu thư.”

Điều khiến mọi người bất ngờ là, tiếng vỗ tay bây giờ quả thật có thể dùng từ chấn động mà hình dung, thậm chí có nam sinh dưới sân khấu quá hưng phấn mà huyết sáo.

Lương Kiến Phi nhanh chóng từ hậu trường đi ra, anh thậm chí có thể tưởng tượng khi cô nghe câu nói kia của anh nghiêng răng nghiêng lợi tới cỡ nào. Nhưng bây giờ, cô thông thả bước tới, “mặt mỉm cười” đi về phía anh, giống như... ngay từ đầu bọn họ đã thông qua ý tưởng này.

Ngon đèn pha nhân cơ hội chiếu tới cô, lúc này anh mới phát hiện ra, hôm nay cô cũng mặc âu phục màu đen giống anh, khi ngon đèn chiếu rọi chiếc áo dệt kim màu xám bạc bên trong, dường như tỏa ra ánh sáng mờ mờ, bên dưới là quần đen và giày da, anh bỗng nhiên nghĩ đến, cô rất ít khi mặc váy —— không, là gần như chưa hề mặc qua.

Cô đi vòng qua anh, ngồi xuống một chỗ khác, giữa bọn họ là một ghế trống, anh không khỏi liếc nhìn cô.

“Được rồi,” anh tựa lưng vào ghế, cầm mic nói, “Thời gian nói chuyện phiếm bắt đầu.”

Lập tức có vô số cánh tay giơ lên, anh yêu cầu nhân viên đưa mic tới cho một nữ sinh ở hàng ghế thứ ba.

“Tôi mới đọc chương mới của ngài trên tạp chí, tôi cảm thấy so với các tác phẩm trước đây, phong cách có sự thay đổi rất lớn, có phải về sau sẽ tiếp tục sử dụng phong cách này không?”

Hạng Phong không hề lộ ra lo lắng, giống như đối với vấn đề như thế này đã sớm có đáp án: “Về tiểu thuyết lần này, tôi nhận được rất nhiều email, có khen có chê. Cá nhân tôi cho rằng đây là một loại thử nghiệm, về phần thử như thế nào, đợi khi hoàn thành mọi người sẽ biết.”

Câu trả lời vừa chấm dứt, một vài cánh tay khác lại giơ lên, lần này mic được chuyển cho một nam sinh.

“Anh và Lương tiểu thư rốt cuộc có thù hận gì không?”

Dưới sân khấu vang lên tiếng cười nhưng nghe ra không có ác ý, Hạng Phong và Lương Kiến Phi liếc nhìn nhau cười khỏ, anh đáp: “Nếu nói chúng tôi có thù sâu oán hận gì đó, tôi nghĩ không có —— cô ấy không lừa gạt tiền của tôi, tôi không phải là hung thủ giết ba cô ấy...”

Mọi người đều cười ha ha, nhưng nam sinh kia lại nở ra nụ cười kỳ quái.

“Nhưng mọi người thường thấy, đối với cùng một sự kiện, chúng tôi có cái nhìn hoàn toàn tương phản,” anh tiếp tục nói, “Đây là nguyên nhân chúng tôi không hề cố kỵ mà tranh chấp. Như lời giới thiệu của tôi về Lương tiểu thư, chúng tôi vừa là người cộng tác cũng là địch thủ lâu nay, đây là một loại... quan hệ có phần mâu thuẫn. Đương nhiên những điều trên là ý nghĩ của cá nhân tôi, không biết Lương tiểu thư thấy thế nào?”

Lương Kiến Phi kéo khoe miệng, dường như bất ngờ khi anh bỗng nhiên đem củ khoai lang phòng tay này ném cho cô: “Trên cơ bản... Tôi đồng ý với cách nói của Hạng tiên sinh. Một người khi không có cùng cách nhìn và quan điểm với người khác, như vậy tranh chấp là việc không tránh khỏi, hơn nữa mỗi người đều có quyền lợi biểu đạt của mình, cho nên, nếu không cùng cách nhìn với người khác, vì sao không thể nói ra chứ?”

“Nhưng anh ấy là Hạng Phong mà!” Phía dưới có người la lên, không cần dùng mic.

Cô lộ ra nụ cười khách quan, nhìn sang phía bên cạnh, nơi khoe mắt có hai đường nếp nhăn mảnh khảnh: “Đúng vậy, nhưng tôi không sùng bái anh ấy nha.”

Dưới sân khấu lại có tiếng cười vang, nhưng dường như tất cả mọi người đang cùng bọn họ bắt đầu đùa vui thiện ý. Hạng Phong nhìn không được cũng nở nụ cười, anh còn phối hợp làm động tác nhún vai bất đắc dĩ.

“Vậy trong mắt cô, Hạng Phong là người như thế nào?” Một anh chàng đeo kính đoạt lấy mic hỏi.

“Anh ấy...” Lương Kiến Phi dừng một chút, quay đầu nhìn anh, “Anh ấy là một người sao Hỏa.”

“Vì sao cô nói như vậy?” Chàng trai kia tiếp tục hỏi.

“Mọi người chắc từng nghe qua câu: đàn ông đến từ sao Hỏa, phụ nữ đến từ sao Kim. Cho nên từ góc độ của người phụ nữ, anh ấy chính là người sao Hỏa.”

Các nữ sinh đều nở nụ cười.

“Người sao Hỏa là một người như thế nào?” Anh chàng vẫn không buông bỏ.

“Anh ấy là...” Lúc này, cô không nhìn anh mà trầm mặc vài giây rồi thẳng thắn trả lời: “Anh ấy là một người thiên về quan sát và suy đoán, đồng thời có đầy đủ cơ trí và học vấn phong phú, anh ấy hiểu và gánh vác trách nhiệm bản thân, luôn hết sức hoàn thành nhiệm vụ, đối với công việc rất nghiêm túc, chăm chỉ, không sợ hãi khó khăn, ngược lại dựa vào khó khăn mà đi lên, anh ấy chính trực, hơn nữa giữ vững nguyên tắc của chính mình, anh ấy chính là người sao Hỏa đáng tin nhiệm.”

Dưới sân khấu hoàn toàn im lặng, ngay cả Hạng Phong cũng ngậm ngẩn, không ngờ lời nói này từ miệng Lương Kiến Phi nói ra —— người luôn tranh cãi với anh Lương Kiến Phi!

“Nhưng đồng thời...” Cô cười khẽ một tiếng, tiếp tục nói, “Anh ấy cực kỳ tự đại, cũng gồm cả đặc trưng chuyên chế và ngang ngược, anh ấy rất biết cách bắt lấy điểm yếu của kẻ thù, lấy điểm này để áp bức, về năng lực nói móc và châm chọc, tôi tin rằng không người địa cầu nào có thể với tới trình độ của anh ấy...”

Mọi người bị lời nói của cô chọc cười lần nữa, tất cả đều ngẩng đầu lên nhìn cô, giống như họ đã quên hôm nay vì ai mới đến đây. Hạng Phong nghĩ, đúng vậy, nếu nói về năng lực đấu võ mồm, Lương Kiến Phi cũng đã đạt tới cảnh giới mà người địa cầu khó lòng với tới, song... Anh lại đối với cô muốn ngừng mà không được.

“Vậy Hạng Phong tiên sinh thì sao?” Một anh chàng đeo kính ngồi phía sau cô gái tiếp nhận mic hỏi, “Ngài cảm thấy Lương tiểu thư là người như thế nào?”

Anh mỉm cười, bỗng phát hiện chính mình tiếp nhận củ khoai lang phòng tay này cũng không cảm thấy ngoài ý muốn: “Cô ấy là một người ngoan cố... Một khi cho là mình đúng thì sẽ tranh chấp đến cùng, dù cuối cùng bị chứng minh là sai, cũng sẽ mạnh miệng chống chế. Tính cách của cô ấy nói dễ nghe là kiên nghị, nói khó nghe chính là ‘không thấy quan tài không khóc’ —— đương nhiên càng đáng sợ hơn là, Lương tiểu thư thấy quan tài cũng không chịu rơi nước mắt.”

Mọi người cười rộ lên, anh hạ tầm mắt, nhìn thấy Lương Kiến Phi dưới gầm bàn đang lặng lẽ gờ ngón giữa với anh... Anh nhú lông mày, nhưng khoe miệng không nhìn được mà cong lên, cho đến khi tận đáy lòng anh có một loại tâm tình bình tĩnh, hoà nhã và tràn đầy thỏa mãn, anh mới chịu thu lại nụ cười, thản nhiên nói:

“Nhưng mà, tôi cũng thấy cô ấy là người lương thiện, ngay thẳng cùng với một loại tinh thần không bao giờ chịu khuất phục —— làm kẻ địch, tôi không thể không nói —— đây là một người có phẩm cách đáng được tán dương nhất.”

Anh nhìn cô, phát hiện cô đang nhìn mình, cách chiếc ghế trống, ánh mắt cô phức tạp.

Phía dưới vỗ tay nhiệt liệt, anh không phân biệt được bọn họ vỗ tay do hưng phấn hay xen lẫn sùng bái?

Anh chợt cảm thấy, anh và cô không bị tranh chấp làm mờ mắt, sau mỗi lần tranh luận đối đầu nhau, bọn họ có thể bình tĩnh phát hiện ra ưu điểm của đối phương —— điều này có phải nói lên, theo mức độ nào đó, bọn họ rất nhất trí trong hành động?

Rời khỏi hội trường, Hạng Phong vén tay áo nhìn đồng hồ, vừa vặn hai giờ, bọn họ có đủ thời gian tới đài phát thanh.

Từ lúc Lương Kiến Phi lên xe cô không nói lời nào, giống như đang chuyên tâm lái xe. Anh cũng không định sẽ nói chuyện với cô, trải qua cuộc hỏi đáp vừa rồi, trong lòng bọn họ bắt đầu xuất hiện một cảm xúc không rõ ràng, anh nhớ lại ánh mắt phức tạp kia của cô... Chẳng lẽ nói, cô hiểu được điều gì?

“Này...” Lương Kiến Phi bỗng nhiên mở miệng.

“Ừ.”

“Cái kia...”

“?”

“Về sau đừng nói như vậy về tôi được không?”

“...Nói cái gì?”

“Không thấy quan tài không nhò lệ ấy...” Cô mím môi, quay đầu nhìn anh, ánh mắt phức tạp.

“...”

“Anh có biết,” cô nói, “Như vậy rất không may mắn!”

***

“Các vị bằng hữu trên hệ ngân hà, chúc mọi người một buổi chiều vui vẻ, lại đến thời gian của tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’, tôi là Ngạn Bằng, ngồi bên cạnh tôi là đại tác gia Hạng Phong và biên tập viên của anh ấy —— tiểu thư Lương Kiến Phi.”

Hạng Phong không nhịn được liếc nhìn Từ Ngạn Bằng, hôm nay anh ta mặc chiếc áo sơ mi kẻ ca rô màu đỏ đen, đeo kính mắt gọng đỏ, cả người toát lên sự vui vẻ... Nhưng mà, khi nào thì Lương Kiến Phi sẽ trở thành “anh ta”?

“Thời tiết trong tuần này cực kì tệ hại,” Ngạn Bằng không hề phát hiện ánh mắt của Hạng Phong, tiếp tục nói, “Phần lớn khu vực phía bắc Trung Quốc đều gặp phải trận tuyết rơi lớn nhất trong vài thập niên qua, nó gây khó khăn cho những người muốn đi xa, thậm chí đã gây tai nạn. Đồng thời không chỉ ở Trung Quốc, mà toàn bộ Bắc bán cầu đều bị sự giá lạnh uy hiếp, tổn thất to lớn. Không biết thời tiết ở hành tinh khác thế nào, mong các vị gửi tình hình gần đây đến hộp thư của Ngạn Bằng, tốt nhất là hình ảnh, bởi vì chúng tôi ngay cả ‘chữ sao Hỏa’ cũng đọc không hiểu chứ đừng nói đến văn tự của các hành tinh khác. Địa chỉ hộp thư là...”

Đôi khi Hạng Phong cảm thấy dù không có anh và Lương Kiến Phi, Từ Ngạn Bằng vẫn có thể một mình một tiết mục nói từ đầu đến cuối, tuyệt đối không hề tẻ nhạt. Cho nên giá trị của bọn họ chính là dừng cảm phát biểu quan điểm của chính mình ở trong tiết mục mà thôi, thế nhưng, nói ra suy nghĩ trong đầu mình chẳng lẽ là một chuyện rất khó khăn sao?

“Như vậy, chúng ta hãy nghe bản tin và đề tài mà Hạng Phong đã chuẩn bị nhé.” Đợi đến lúc anh phục hồi tinh thần, đoạn mở đầu dài dòng mà Ngạn Bằng tự cho là thú vị đã kết thúc.

“Bản tin hôm nay nói về đề tài ‘Hiệu ứng cánh bướm’,” Hạng Phong nói, “Đây là một hiệu ứng lúc đầu được vận dụng cho khí tượng học, cái gọi là ‘hiệu ứng cánh bướm’, đơn giản chính là từ một chuyện rất nhỏ gây ra liên tiếp một loạt sự việc, cuối cùng tạo thành một hậu quả nghiêm trọng. Ví dụ như, gần đây nước Anh công bố một bản tài liệu tuyên bố nguyên nhân tàu Titanic bị chìm không phải do tảng băng đáng ghét kia mà là cây đinh nhỏ.”

“Căn cứ vào tờ《Daily News》ở Anh đưa tin, sự kiện chìm thuyền nổi tiếng nhất trong lịch sử tai nạn trên biển của nhân loại là do chất lượng của đinh không phù hợp với yêu cầu. Tàu Titanic lúc ấy được chế tạo bởi công nghệ tiên tiến nhất thế giới, được xưng là tàu ‘vĩnh viễn không đắm chìm’, nhưng qua mười năm, không ít các nhà khoa học vẫn cho rằng, chiếc tàu va chạm tảng băng rồi lập tức chìm nghiêng là vì tàu chở khách sử dụng đinh làm bằng thép ở thân tàu, còn mũi tàu và đuôi thì sử dụng đinh làm bằng thiết, rồi sau đó vị trí va chạm vào tảng băng vừa lúc chính là mũi tàu. Khi nghiên cứu chiếc tàu bị chìm, trên mũi tàu đã có sáu vết nứt, nhưng các khe ‘không bị nước tràn vào sử dụng đinh làm bằng thép’, tức là nếu toàn bộ con tàu dùng đinh làm bằng thép thì thân tàu không đến mức bị rạn nứt, để tấn nước băng lạnh buốt trên biển tràn vào trong tàu. Trong vụ tai nạn, số nạn nhân vượt quá 1500 người.”

“Hai người biết không,” Ngạn Bằng nâng kính mắt gọng đỏ lên, “Nhớ lại lúc tôi xem《Titanic》, nếu tàu không bị chìm, số phận của Jack và Rose sẽ đi tới đâu.”

Hạng Phong nhàu lông mày, không thể không thừa nhận Từ Ngạn Bằng rất biết cách chuyển hướng đề tài: “Nhưng tôi rất hoài nghi thực sự có hai người yêu nhau như vậy hay không.”

Lương Kiến Phi nhìn lướt từ Từ Ngạn Bằng sang anh, như nói: anh chẳng hiểu gì về lãng mạn!

“Có lẽ vẫn không có kết quả tốt đẹp,” cô nói, “Thiên kim tiểu thư gặp gỡ một chàng trai nghèo, hơn nữa đường đã bị đập vỡ uyên ương, cho dù tiểu thư đó có vứt bỏ hết tất cả để cao chạy xa bay, kết cục cuối cùng cũng chỉ dẫn đến đau khổ.”

Hạng Phong khoanh tay, hứng thú nhìn cô: “Đôi khi phụ nữ có những lựa chọn rất mù quáng, chỉ đi theo cảm giác của mình, hoặc căn bản là một loại chống lại lệ thường.”

“Có lẽ. Nhưng một trong những nguyên nhân khiến phụ nữ trở nên mù quáng chính là đàn ông đấy.”

“Ha ha,” anh như là nghe thấy tin tức lạ thường. “Cô muốn nói, phụ nữ sở dĩ béo lên là vì các thương nhân sản xuất thực phẩm làm ra chocolate, phụ nữ sở dĩ già đi bởi vì không ai cung cấp đầy đủ cuộc sống tốt đẹp cho họ, vì vậy có thể nói phụ nữ thường cố tình gây sự, phải chăng là vì đàn ông quá cứng chiều họ?”

“Không, tôi không có ý này,” cô mím môi, “Tôi muốn nói, dù kết quả như thế nào cũng có rất nhiều nguyên nhân, phụ nữ —— hoặc là những người mù quáng, loại bỏ những lý do riêng của họ, hoàn cảnh bên ngoài vẫn thúc đẩy kết quả như cũ.”

“Rose sở dĩ yêu Jack, là bởi vì bọn họ cùng đứng trên mũi thuyền làm... cái gọi là động tác lãng mạn kia?”

“Đó không phải ‘cái gọi là lãng mạn’, mà phải là lãng mạn. Tôi biết anh nghĩ cái gì, anh cảm thấy ‘lãng mạn’ căn bản là giả dối hư ảo, không hề có giá trị, nhưng trên thực tế không đúng, ‘lãng mạn’ là khi một người có thể từ một người khác cảm nhận được không khí trao đổi tình cảm giữa hai người. Nếu như mỗi người đàn ông đều giống như anh, đứng tại chỗ mặt không thay đổi nói câu ‘Xin chào’, cho dù có tài hoa đến đâu cũng không có phụ nữ nào yêu thương anh —— tuyệt đối không có khả năng.”

Anh rất muốn nói ‘có thể đừng kéo tôi vào chủ đề này được không’, nhưng anh nhịn xuống.

“Bởi vì Rose cảm nhận được tình yêu từ Jack, nên mới yêu anh ta một cách cuồng nhiệt. Đây là một loại, một loại... phương thức trao đổi với nhau.”

Ngan Bằng nghe tới đó, nhếch môi cười rộ lên, mang theo nét mặt của một tay ăn chơi phong lưu: “Thật ra, tôi biết một loại phương thức trao đổi rất tốt...”

Hạng Phong và Lương Kiến Phi đồng thời hung hăng lườm anh ta.

“Tôi thừa nhận phụ nữ mù quáng mới có thể tin vào ảo giác mà đàn ông tạo ra,” Hạng Phong tiếp tục nói, “Nhưng không phải bản thân họ dễ dàng đưa ra quyết định sai lầm sao —— một khi sa vào thì đánh mất đi lý trí?”

“Được, vậy chúng ta trở lại đề tài tranh luận cũ xưa,” Lương Kiến Phi nhún vai, “Đó chính là, ‘đàn ông và phụ nữ, rốt cuộc ai lý trí hơn’.”

Anh nhẹ nhàng thanh thản nhìn cô một cái: “Cá nhân tôi cho rằng, thảo luận đề tài này với cô chỉ lãng phí thời gian của tôi mà thôi.”

Cô lại tươi cười khả ái, đôi môi mỏng manh cực kì hấp dẫn: “Chúng ta có cái nhìn bất đồng ở nhiều vấn đề, nhưng ở điểm này, tôi không thể không nói: rất đồng cảm.”

Hai người đồng thời ngậm miệng, bắt đầu sắp xếp lại bản thảo ở trước mặt mình, không ai nói thêm một chữ nào nữa, không khí trong thời gian ngắn trở nên có phần gượng gạo.

“...Rất cảm động!” Từ Ngan Bằng bỗng nhiên nói một cách điềm đạm.

“?”

“Từ khi tôi chủ trì ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ đến nay, lần đầu tiên thấy Hạng Phong và Lương Kiến Phi có cùng quan điểm! Thật cảm động, tôi biết sự cố gắng của tôi từ trước tới giờ không hề uổng phí...” Nói xong, anh ta thật sự tháo gong kính màu đỏ xuống, lau khô mắt.

Hạng Phong cảm thấy, trong vòng 1 phút ngắn ngủi, anh và Lương Kiến Phi lại nhất trí một lần nữa —— đó chính là, làm cho Từ Ngan Bằng hoàn toàn biến mất khỏi địa cầu!

Ra khỏi phòng phát thanh, biên đạo tiết mục đi tới, anh ta vươn tay dùng sức vỗ vai Hạng Phong: “Cứ như vậy, anh hãy tiếp tục duy trì!”

Hạng Phong kinh ngạc gật đầu, không biết nên nói gì.

Biên đạo lại chuyển hướng tới Lương Kiến Phi, cao hứng nói: “Lương tiểu thư, cô nên tiếp tục cùng Hạng Phong tranh luận, tuyệt đối đừng nhượng tay.”

“À...” Mặc dù cũng kinh ngạc, Lương Kiến Phi vẫn đáp lại.

Hạng Phong đến máy bán nước tự động cho tiền xu vào, hôm nay anh chọn nước hoa quả. Lương Kiến Phi đứng một bên gọi điện thoại, nét mặt thấp thoáng có chút thất vọng.

Một lát sau, cô đi tới, nói: “Có thể mời tôi một ly không, coi như là tiền xe.”

Anh lấy ra ly giấy đỏ đầy chất lỏng màu cam từ cửa máy, sau đó lại nhét tiền xu vào máy.

Lương Kiến Phi nhìn chăm chú, muốn nhấn nút cà phê lại bị anh kéo tay ra: “Đổi cái khác đi.”

“Vì sao?”

“Hiện tại đã qua sáu giờ, hơn nữa thường xuyên uống cà phê sẽ nghiện.”

Cô liếc nhìn anh, cuối cùng không chọn cà phê, không biết là thật sự tiếp thu đề nghị của anh hay bởi vì là tiền của anh. Cô tìm trên máy một lúc, sau đó

chọn trà sữa.

“Này,” Từ Ngạn Bằng không biết từ đâu đi tới, “Có thể cũng mời tôi một ly được không?”

Hạng Phong nhướn lông mày, tiếp tục nhét tiền xu vào máy bán nước tự động.

“Trời à, trên người anh cuối cùng mang theo bao nhiêu tiền xu thế?” Ngạn Bằng không khỏi phát ra tiếng cảm thán.

Ba người ngồi xuống ghế trên hành lang dài, người chủ trì tiết mục phát sóng tiếp theo là một đôi nam nữ trẻ tuổi, hai người đó đến bên bọn họ kính cẩn chào hỏi rồi mới vào phòng phát thanh.

“Đừng nhìn mà cho rằng hai người này ngu ngơ,” Ngạn Bằng nói, “Nghe nói gần đây rất được hoan nghênh.”

Lương Kiến Phi nhin không được nở nụ cười: “Anh đang ghen tị sao?”

“Tôi?” Ngạn Bằng chỉ vào chính mình, “Cô đùa gì vậy, làm sao có thể, tiết mục của chúng ta đứng thứ ba trong toàn bộ tỉ suất nghe đài đó.”

“Thật sao?!” Lương Kiến Phi ngạc nhiên, “Tôi cứ tưởng thứ nhất chứ...”

“À,” Ngạn Bằng cười cười lấy lệ, “Dù sao tiết mục này có nhiều đoạn ít gây chú ý, hơn nữa người chủ trì của tiết mục xếp thứ nhất kia quả thực so với hai người thì lợi hại hơn một chút...”

“Đề tôi đoán nhé,” Hạng Phong tựa vào tường vừa uống nước hoa quả vừa nói, “Người chủ trì tiết mục đó, sẽ không phải là anh chứ?”

“...Bị anh đoán trúng rồi.”

“...”

“Nhưng hai người cũng không kém đâu, hai người là người ngoài nghề vậy mà có thể đạt được tỉ suất nghe đài như vậy, tôi chỉ có thể nói đó là kỳ tích. Hơn nữa, cái khó nhất là, khi kết thúc tiết mục hai người có thể bình tĩnh hoà nhã ngồi uống nước cùng nhau.”

“Vì sao không thể?” Lương Kiến Phi hỏi.

“Ồ,” Từ Ngạn Bằng trừng to mắt, “Hai người không phải suốt ngày ‘châm chọc nhau’ sao?”

Hạng Phong và Lương Kiến Phi nhìn thoáng qua nhau, sau đó không hẹn mà cùng cười khò.

“Chẳng lẽ nói hai người cãi nhau đều là giả?”

“Cũng không hẳn,” Hạng Phong nói, “Có điều khi làm tiết mục, chúng tôi phải sẵn sàng nói lên ý tưởng của mình.”

“Nhưng...” Ngạn Bằng như là lần đầu tiên nghe thấy câu nói này, “Bình thường hai người không như vậy sao, tranh cãi đến khi chọc giận đối phương mới thôi?”

“Chúng tôi thường bất đồng ý kiến, nhưng vẫn chú ý đến cảm nhận của đối phương,” Lương Kiến Phi nói.

“...Như vậy,” Ngạn Bằng nhìn Hạng Phong, “Bình thường anh sẽ không trêu chọc cô ấy là phụ nữ đã ly hôn?”

Anh nghĩ nghĩ, gật đầu.

“Cô cũng sẽ không mắng anh ấy là đại tác gia có tâm lý biến thái?” Anh ta lại nhìn về phía Lương Kiến Phi.

Cô nghĩ nghĩ, cũng gật đầu.

“Vây... Tôi có thể hỏi bình thường hai người ở chung như thế nào không?”

Hạng Phong mở miệng muốn nói lại bị Kiến Phi giành trước: “Đương nhiên sẽ nói thẳng ra ý kiến của mình hoặc làm ngược lại, nhưng cũng sẽ suy nghĩ, nếu tôi nói như vậy có chỗ nào không thích hợp không, đối phương có thể bị tổn thương hay không —— nhưng mà tất nhiên, chúng tôi không phải là người vì vài câu tùy ý mà bị đánh bại.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn anh, như là đang cùng anh chứng thực. Vì thế anh không thay đổi nét mặt mà gật đầu, rồi liếc mắt nhìn Từ Ngạn Bằng.

Nhưng mối quan hệ này bắt đầu thiết lập từ khi nào? Hạng Phong bắt đầu hồi tưởng những việc trước đây, từng li từng tí trong hai năm qua, lúc đầu bọn họ quả thực dồn hết sức để nói móc đối phương, người bị giẫm đến đau chân thì phải làm cho đối phương đau hơn gấp bội, nhưng không biết từ khi nào, bọn họ hiểu được đối phương, không đành lòng thật sự xúc phạm đối phương. Nói không chừng, vì bọn họ thấy điểm đặc biệt của mình ở người kia.

Điểm đặc biệt này, gọi là cô độc.

Bọn họ đều quen với cuộc sống một mình, có thói quen đối với bất cứ việc gì đều dựa vào khả năng của mình hoàn thành. Ngày nghỉ cô thường ở nhà một mình, anh cũng vậy; cô đem công việc coi như là toàn bộ cuộc sống, anh không ngoại lệ. Bọn họ là hai đường thẳng song song giữa biển người mênh mông, có chỗ hoàn toàn tương phản, nhưng cũng có chỗ cực kì giống nhau.

“Thật là ngoài dự đoán của tôi...” Ngạn Bằng nháy mắt, đánh giá lại bọn họ.

“Nhưng cũng không hề chứng tỏ quan hệ của chúng tôi rất tốt, chẳng qua không phải tùy thời tùy chỗ đều cãi nhau.” Lương Kiến Phi bổ sung.

Lúc ra khỏi toà cao ốc của đài phát thanh, Hạng Phong do dự một lát, vẫn hỏi: “Cùng nhau ăn cơm tối được chứ?”

“Được,” Cô thoải mái trả lời, “Vốn hẹn bạn nhưng tạm thời hủy bỏ.”

“À?”

Trong cơn gió lạnh, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn anh, nói: “Có đôi khi, tôi thực sự cảm thấy anh còn quan tâm tôi nhiều hơn ba tôi.”

Anh hơi xấu hổ, đành phải làm bộ như không nghe thấy, lập tức đi về phía cổng lớn.

Bọn họ tùy ý tìm một quán ăn gia đình ở gần đài phát thanh ngồi xuống, sau đó cách cửa kính ngắm người qua lại dưới cơn mưa bụi.

“Mẹ tôi đã buông tha rồi.” Lương Kiến Phi si ngốc nhìn đèn đường cách đó không xa.

“?”

“Về chuyện hôn nhân của tôi.”

Hạng Phong cầm lấy ấm trà màu trắng trên bàn, rót chút nước ấm cho cả cô và anh: “Không phải cô đã kết hôn rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi cũng nói với mẹ tôi như vậy... Nhưng bà bảo lần trước không tính.”

Anh bật cười: “Cũng phải. Bởi vì lần đó là sai lầm mà.”

Cô mấp máy môi, trong đầu dường như đang suy nghĩ ý niệm kỳ lạ nào đó: “Tôi nghĩ nếu thời gian có trở lại tôi vẫn lấy anh ta.”

“Vì sao?” Anh thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn cô.

“Bởi vì sau khi kết hôn với anh ta, tôi coi như hoàn toàn hiểu biết về đàn ông.”

Hạng Phong lắc đầu: “Tin tôi đi, sự hiểu biết của cô về đàn ông còn lâu mới đạt tới trình độ ‘hoàn toàn’.”

“A, đúng vậy,” cô nhấn mạnh vỗ trán mình, “Sau khi quen anh, sự hiểu biết của tôi mới đạt được tới trình độ ấy.”

Thức ăn bọn họ đã chọn được bung lên bàn, cửa kính vì sương mù quá nặng mà gần như không thấy được quang cảnh bên ngoài.

“Muốn nhìn rõ bất cứ người nào —— dù là đàn ông hay phụ nữ —— hiểu được bản chất là điều quan trọng nhất.” Anh đưa ra kết luận.

“Ví dụ?”

Anh suy nghĩ, quyết định hy sinh em trai của mình: “Ví dụ như Hạng Tự, nó thông minh, tự phụ, phong lưu phóng khoáng, nếu chơi đùa với nó, cô hoàn toàn không tưởng tượng được khi nó ở nhà sẽ im lặng ngăn người, dùng mấy tiếng đồng hồ để suy nghĩ. Thật ra, nó là người thiếu cảm giác an toàn, trong tiềm thức khi đạt được điều gì đó sẽ có thái độ hoài nghi.”

“...”

“Lại giống như Từ Mặc,” anh tiếp tục nói, “Cô ấy là người hướng nội, chất phác, không hay bày tỏ nội tâm, cô ấy nhìn qua ngốc nghếch mà yếu đuối, nhưng so với Hạng Tự cô ấy kiên cường hơn, nếu xác thực phải làm chuyện gì, cô ấy hạ quyết tâm sớm hơn Hạng Tự, hơn nữa sẽ không từ bỏ.”

Cô nhìn anh, khóe miệng mang theo ý cười, không nói gì, tựa như học sinh nghiêm túc nghe giảng.

“Còn có Thế Phấn, tôi nghĩ, cô ấy là một người thần kỳ nhất.”

Lương Kiến Phi lộ ra nụ cười sáng lạn, làm cho người ta muốn véo hai má đang phồng lên kia.

Hạng Phong cầm lấy tách trà, uống một ngụm: “Cô ấy vốn là người sáng sủa, hoạt bát, sau đó lại thay đổi trở nên im lặng, trầm ổn, nhưng cô ấy không thể ức chế khát vọng chân thật từ nội tâm của mình, vì thế cô ấy có hai mặt và hai mặt này dần dần dung hợp với nhau, cô không thể nói người cũ là cô ấy, cũng không thể nói hoàn toàn không phải cô ấy, thật ra cô ấy đã trở thành một người mới.”

“...Anh thì sao?” Nghe anh nói nhiều như vậy, cô đột nhiên hỏi.

Anh nhủ mày, suy nghĩ một chút mới trả lời: “Tôi cho rằng buổi tọa đàm trưa nay cô đã kết luận về tôi rồi.”

“Đó là lời khen tặng, anh là nhân vật chính, tôi chỉ là tạm thời bị anh lôi ra để làm bia đỡ đạn mà thôi.” Cô tròn mắt, bắt đầu tấn công đĩa rau. Cô khá đói bụng, ăn rất nhanh, cũng không bận tâm về hình tượng của mình.

“Chồng trước của cô đã thấy cô ăn như thế này chưa?” Anh nhin không được hỏi.

“Đương nhiên...” Miệng cô vẫn đang nhét thức ăn, nói chuyện không rõ ràng.

“Vậy tôi đã có thể hiểu vì sao anh ta lại ngoại tình?”

“Hạng Phong! Anh có tin tôi dùng đĩa này chọc mù mắt anh...” Cô trừng anh, răng vẫn không ngừng nhai nuốt.

Anh khoanh tay, như là nhìn thấu cô, anh hạ tầm mắt, tươi cười khả ái nói: “Cô sẽ không làm thế đâu.”

Cô vẫn cảm giận lờm anh, nhưng chỉ trong chốc lát rồi thôi.

Cơm nước xong đi ra, gió thổi bên ngoài rất mạnh, luồng không khí lạnh bao quanh cả thành phố này, mỗi tác da lộ ra trong không khí đều cảm thấy giá buốt. Hạng Phong quay đầu nhìn Lương Kiến Phi ở phía sau, cô rút cổ trốn phía sau anh.

Anh mỉm cười, tháo chiếc khăn quàng cổ, xoay người quấn lên cổ cô: “Tôi nghĩ tôi không cần phải che chỗ ướt trên áo sơ mi nữa.”

Cô cảm kích gật đầu, dựng khăn lên che miệng.

Anh bỗng nhiên muốn ôm cô, không có nguyên nhân gì, chỉ là vì... Cô bị gió thổi đến nổi mặt trắng bệch.

Nhưng cuối cùng, anh mỉm môi, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, tôi còn muốn đến bệnh viện.”

Anh xoay người, bước tới ngã tư đường, anh biết cô theo sau anh vài bước, bởi vì đèn đường chiếu rọi bóng dáng của họ, một trước một sau, giống như hai đường thẳng song song, thậm chí cả khoảng rộng của bước chân cũng giống nhau.

Anh không khỏi rút cổ, nhưng chẳng phải vì lạnh, giờ là đêm mùa đông, trong lòng giống như có gì đó khiến anh quên cả cơ thể bị lạnh.

Phía trước tầm mắt là một cây cột màu xám trắng, anh lách qua, nhưng dừng bước một lát rồi quay đầu nhìn về người đang ở phía sau: cô quả nhiên vẫn cúi đầu, chỉ cần thêm một bước nữa, sẽ đâm vào cây cột.

“Này!...” Theo bản năng, Hạng Phong vươn tay, bắt lấy cái trán của cô.

***

“A... Đau quá...” Lương Kiến Phi nhìn bàn tay đang bị bó bột, cô cắn răng chịu đựng, phát ra tiếng cảm thán thống khổ.

“Tiểu thư,” Hạng Phong nhủ mày, bình tĩnh nói, “Người bị gãy tay, hình như là tôi.”

“Đúng vậy,” cô dời tầm mắt từ bàn tay phải của anh lên khuôn mặt anh, “Nhưng tôi nhin không được muốn cảm thán một chút.”

Một ông bác sĩ khoảng bốn mươi mấy tuổi trực ban trong phòng cấp cứu, đối với chuyện băng bó hình như ông ta rất thông thạo, không quá vài phút Hạng Phong cảm thấy tay mình đang đeo một bao tay màu trắng cứng ngắt. Sau khi bác sĩ xác nhận hoàn tất mọi việc và nói xong những việc cần lưu ý, ông ta liền để bọn họ về.

“Này,” Lương Kiến Phi hỏi, “Tay anh còn đau không?”

“Làm sao?”

“Nếu đau thì tôi thấy yên tâm...”

“?!”

“Ít nhất chứng minh rằng tay anh còn cứu được đó, nếu không đau không chừng sẽ phải cắt bỏ.”

“...Bây giờ tôi rất hối hận sao không để đầu cô va vào cột đi.” Anh lạnh lùng nói.

“Anh biết tôi hay nói đùa mà, bởi vì từ đầu tới giờ anh không cười tí nào.” Cô kéo khóe miệng.

“Có ai gãy xương mà còn cười được không?”

Cô gục đầu xuống, thấp giọng nói: “Tôi xin lỗi...”

“Còn gì nữa?”

“Còn...”

“Tôi cứu cô.” Anh mím môi nhắc nhở.

“... Cảm ơn!”

Hạng Phong cuối cùng lộ ra nụ cười: “Được rồi, dù sao đêm nay tôi cũng không thoát được phải tới bệnh viện...”

Bọn họ xuyên qua hành lang dài, hướng tới phòng bệnh nhân nội trú.

“Tôi xin lỗi,” Lương Kiến Phi lại nói lần nữa, “Nếu không tại tôi, anh sẽ không...”

“Đúng vậy, tôi rất hối hận đã cùng cô ăn cơm tối nay.” Anh nửa đùa nửa thật nói.

“Thật ra tôi vốn hẹn Thế Phân, nhưng đến lúc thì cậu ấy gọi điện thoại nói có việc không thể tới.”

Hoá ra, người hẹn cô là Thế Phân.

Bọn họ đi thang máy lên tầng 6, âm thanh trẻ con từ trong các phòng vang lên, Từ Mặc ở phòng áp chót, Hạng Phong dùng tay trái nhẹ nhàng gõ cửa, Hạng Tự mở cửa, sau đó ra đầu im lặng:

“Đưa bé vừa mới ngủ.”

Hạng Phong gật đầu, nhìn về phía Từ Mặc, cô nằm trên giường cười hi hi vẫy tay với anh, sắc mặt so với mấy ngày trước đã tốt hơn nhiều.

“Viên Thế Phân”, Lương Kiến Phi chỉ vào người bên giường trẻ con, “Sao cậu ở trong này?”

“Tớ đến lúc gần tối,” Thế Phân hạ giọng, “Hạng Tự muốn mua vài món đồ cho bé cưng, tớ ở lại chăm sóc Từ Mặc nên không rảnh ăn cơm tối với cậu.”

Lương Kiến Phi quay đầu nói với Hạng Phong: “Đầu sỏ gây ra là Thế Phân, bởi vì cậu ấy thất hẹn.”

Thế Phân tuy không rõ tình hình nhưng vẫn kịch liệt chối tội: “Vì Hạng Tự muốn ra ngoài mua đồ nên tớ mới ở lại.”

Hạng Tự bày ra vẻ mặt không hiểu: “Tớ chỉ là ra ngoài mua tã. Vốn định đi lúc sáng nhưng Hạng Phong không tới, cho nên chỉ có thể đợi đến lúc chiều cậu tới thì tớ mới đi...”

“Đợi chút,” Hạng Phong rốt cục mở miệng, “Ý em nói, bởi vì buổi sáng anh ngủ quên không tới bệnh viện nên em không thể đi mua tã, đợi đến chiều khi Thế Phân đến, em bảo cô ấy ở lại còn mình đi ra ngoài?”

Hạng Tự gật đầu.

“Về phần Thế Phân, em vốn hẹn Lương Kiến Phi ăn cơm tối, nhưng vì phải ở đây nên chỉ có thể thất hẹn?”

Thế Phân gật đầu.

Nếu Thế Phân không thất hẹn, anh và Lương Kiến Phi sẽ không cùng ăn cơm tối, nếu bọn họ không ăn tối cùng nhau, tay anh sẽ không bị gãy xương.

Nói cách khác, sỏ dĩ tay anh bị gãy xương là vì sáng nay anh ngủ quên, mà sỏ dĩ anh ngủ quên, chỉ vì tối qua trước khi đi ngủ anh uống một ly sữa!

Anh dở khóc dở cười, mỗi khía cạnh cuối cùng đã thành công kết nối với nhau... Đây gọi là “hiệu ứng cánh bướm”?

“Tay anh làm sao vậy?” Hạng Tự rốt cục phát hiện ra tay phải quấn băng gạc màu trắng của Hạng Phong.

“Không có gì,” anh cười khổ trả lời, “Cái này không quan trọng...”

Những ngày sống kiếp tàn phế của Hạng Phong chính thức bắt đầu, đối với một người chưa hề chuẩn bị mà nói, cuộc sống lập tức trở nên khó khăn. Ví dụ như anh cần phải mỗi ngày xuống cửa tiệm cắt tóc gội đầu dưới lầu, ngoại trừ tiếng huyền não của nhân viên cửa tiệm, anh còn phải chịu đựng tóc mình trông giống chó Schnauzer của nhà hàng xóm. Hoặc ví dụ như thời gian sáng tác sẽ chậm lại mấy lần, anh không thể dành quá nhiều thời gian để đánh máy, mỗi ngày tinh thần và thể xác đều cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Nhưng về phương diện khác, “niềm vui” lại không ngừng gia tăng...

“Một tách cà phê, dùng loại hoà tan, nó nằm trong tủ cốc bên cạnh tủ lạnh, nhớ thêm hai phần sữa và một gói đường.” Anh dựa người trên ghế sofa, ngón tay trái nhấn điều khiển từ xa, tiết mục tivi buổi sáng phần lớn là tin tức tài chính và kinh tế, chuyển kênh mấy lần mới chọn được kênh chiếu phim điện ảnh cũ.

Nghe những lời kia, người nào đó vốn đang quét nhà chậm rãi đứng thẳng lưng, trong lòng thầm mắng một phen rồi buông chổi đi vào phòng bếp.

“Đừng quên rửa tay.” Anh dặn dò.

“...Ừ!” Lương Kiến Phi cuộn tay áo sơ mi lên, mở vòi nước.

Anh liếc cô một cái, cho dù chỉ là thấy bóng lưng, cô cũng có vẻ không cam tâm tình nguyện. Anh không khỏi nở nụ cười —— rất thú vị, thực sự rất thú vị.

“Này!”

5 phút sau, một tách cà phê phù hợp yêu cầu đưa đến trước mặt Hạng Phong, anh chuyển động con ngói, ý bảo cô đặt trên bàn trà ở bên cạnh, sau đó anh tiếp tục xem phim.

“Bộ phim này tên gì thế?” Im lặng trong chốc lát, một âm thanh nào đó nói, “Làm tôi nhớ đến...”

“...”

“Có phải phim ‘The Shawshank Redemption’ không?”

“...”

“Đây chẳng phải là Morgan Freeman sao? Mười mấy năm qua mà ông ta chẳng thay đổi chút nào, anh biết không, gần đây ông ta đã ly hôn...”

“...”

“Tôi cảm thấy nhân vật nam chính nhìn rất quen mắt,” cô rơi vào dáng vẻ suy nghĩ sâu xa, “Anh không cảm thấy anh ta rất giống một người nào đó sao?”

“Chính là ‘Mr. Darcy’... Nhưng tôi nhớ rõ đó là một diễn viên người Anh...”

Hai mắt Lương Kiến Phi tràn ngập nghi vấn, cô rút cuộc đầu hàng Hạng Phong, người này mặt không có chút cảm xúc mà nhìn chăm chăm vào cô.

“?”

“Lương tiểu thư,” tầm mắt anh lướt một vòng trên mặt đất, lạnh lùng chất vấn, “Cô quét nhà xong rồi sao?”

“...” Cô cắn răng chịu đựng, sau đó dưới sự giám sát của anh, cầm lấy cây chổi một lần nữa, “Số tôi đúng là cô bé lọ lem khôn khéo mà!”

“Chấp nhận đi,” Hạng Phong tao nhã bung tách cà phê đến bên môi, “Không có hoàng tử đến cứu cô đâu —— phốc!”

Anh nhìn chăm chăm vào tách cà phê quá nóng khiến đầu lưỡi của mình tê dại, anh rốt cuộc nhìn không được rống to lên: “Lương Kiến Phi!”

“Thế nào,” cô vừa quét nhà, vừa nhún vai, “Anh lại chưa nói không thể dùng nước sôi 99 độ để pha cà phê.”

Hai năm trở lại đây, lần đầu tiên Hạng Phong cảm thấy cuộc sống của anh và Lương Kiến Phi có liên hệ chặt chẽ. Mỗi ngày, đúng mười một giờ sáng cô sẽ có mặt ở nhà anh báo danh, bọn họ cùng nhau ăn cơm trưa và cơm tối, anh có thể yêu cầu cô làm việc —— đương nhiên, “việc” phải có mức độ nhất định.

Anh cảm thấy cuộc sống của mình phong phú hẳn lên, là phong phú chứ không phải bận rộn.

Kỳ hạn giao bản thảo trở nên gấp gáp, cô chủ động yêu cầu đánh máy giúp anh, lúc đầu anh thực không quen, một đám văn tự từ miệng anh nói ra, sau đó cô đưa vào máy tính, anh cảm thấy như đem đầu mình chia làm hai nửa triển lãm trước mặt cô, suy nghĩ không thể mạch lạc. Nhưng anh quen dần, cuối tuần bọn họ đều cùng nhau viết bản thảo, lần đầu tiên anh sáng tác đồng thời được nghe luôn phản hồi của độc giả.

“Tôi không chấp nhận nữ nhân vật chính tại thời điểm này sẽ nói như vậy.” Động tác tay đánh chữ của Lương Kiến Phi giống như đang chơi đàn dương cầm.

“Vì sao?”

Cô dừng lại nhìn anh: “Nếu cô ấy thật sự yêu anh ta, trước đó đã thử chịu đựng.”

Anh nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc: “Nhưng cô ấy rất kiên cường ——”

“—— kiên cường cũng thế thôi, nếu thật sự là tình yêu, phụ nữ luôn muốn bảo toàn gia đình và tình yêu của mình.”

Anh không nhìn được hỏi: “Vậy cô thì sao?”

Cô giật mình, xoay người đối mặt với màn hình máy tính: "...Tôi cũng như vậy."

"..."

"Hơn nữa, tôi không hề kiên cường."

Anh nhìn chăm chú bóng dáng cô, nhẹ nhàng nói: "Cô là người phụ nữ kiên cường nhất mà tôi từng gặp..."

Cô cười rộ lên, quay đầu nhìn anh: "Đó là bởi vì khi đối mặt với anh nếu tôi không bắt mình kiên cường lên, thì chỉ có nước gào khóc."

Anh trầm mặc, không nói một lời. Đến tận khi cô tính xoay người lại một lần nữa, anh mới dùng giọng trầm thấp hỏi: "Ly hôn thực sự khiến cô mất đi sự tin tưởng vào tình cảm thế sao?"

Cô đưa lưng về phía anh, không trả lời, ngón tay cô bắt đầu trở về trượt trên bàn phím máy tính, như người nghệ sĩ đang chuẩn bị diễn tấu đàn dương cầm

"Cũng không hẳn..." Một lát sau, cô mới nói, "Chỉ cảm thấy, sự thật rất tàn khốc."

"Tàn khốc?"

"Đúng vậy... Những thứ tôi khẳng khái giữ, lại được chứng minh là không thể thực hiện, chẳng lẽ không tàn khốc sao?"

"Nhưng cô vẫn kiên trì..."

"...Đúng vậy." Cô đưa lưng về phía anh, hai má hơi biến đổi làm người khác nhìn ra cô đang mỉm cười, nhưng có lẽ là cười khổ.

"Có khi là vì cô chưa gặp được đúng người." Anh ho nhẹ một cái, rất muốn lấy tay véo hai má đang phồng lên của cô.

"Hay căn bản không tồn tại 'đúng người'!"

Anh không nói nữa, cô quay đầu nhìn, anh dùng ngón trỏ vỗ nhẹ tách cà phê: "Lương Kiến Phi..."

"?"

"Không phải cô... còn yêu anh ta chứ?" Khi nói lời này, ngón tay Hạng Phong khẽ rung động, phát ra tiếng ma sát rất nhỏ.

Cô nhú mồm, có lẽ suy nghĩ lời anh nói, hoặc suy nghĩ về người kia. Nhưng bất luận là loại nào cũng đều làm cho tim anh đập nhanh hơn.

"Anh đã trải qua chuyện này chưa," cô liếm môi, "Chính là cảm thấy không đủ thỏa mãn, cho nên lại muốn bù thêm?"

Anh lập tức bị chọc giận, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi: "Cô ám chỉ cái gì?"

"Ý tôi là, anh đã từng hết hy vọng với đoạn tình cảm kia, nhưng khi anh quay đầu nhìn lại, có bao giờ anh nghĩ 'Nếu lúc ấy không như thế này, như thế kia thì tốt rồi', nếu anh có điều kiện lấy lại người đã từng mất đi, anh sẽ làm thế chứ?"

"Cô thật sự nghĩ như vậy?" Anh không trả lời, lông mày nhíu lại càng lúc càng sâu.

"Hiện tại là tôi đang hỏi anh." Cô tròn mắt nhìn anh.

"Tôi sẽ không." Đáp xong, anh mím chặt môi, như vừa bị mạo phạm, tâm tình không hề tốt.

"A..." Cô lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Tôi có điểm hoài nghi, xem như điều tôi vừa hỏi chỉ là một cách nghĩ đi..."

Anh dùng ngón tay xoa mi tâm, rất muốn bóp cổ cô: "Tiểu thư... Cuối cùng thì cô đang nói cái gì?!"

"Tôi bị tên khốn nạn kia thổ lộ." Cô bỗng nhiên nhìn anh nói.

"?!"

"Chính là tên khốn nạn anh đã gặp ở phòng khách nhà tôi. Anh ta muốn tôi nghiêm túc suy nghĩ lại, cho anh ta một cơ hội nữa."

"Cô..." Anh kinh ngạc, "Cô trả lời như thế nào?"

"Tôi không đồng ý."

Anh nhẹ nhàng thờ ra.

“Nhưng cũng không từ chối.”

Lông mày anh lại nhíu vào.

“Có phải rất hèn hạ không?”

Anh không trả lời, nhưng mắt kiên nhẫn nói: “Cực tuyệt anh ta đi!”

Cô mím môi: “Hạng Phong, anh thật sự càng ngày càng giống ba tôi!”

“Thứ nhất, cái gọi là ‘Trà thù’ thực ra chẳng có ý nghĩa gì cả. Thứ hai, cô cũng không phải là người muốn trả đũa người khác.”

“Tôi không phải là người như vậy?” Cô lờm anh.

Anh không để ý tới lời khiêu khích của cô, ngón trỏ vẫn vỗ vào tách cà phê, nhẹ nhàng bâng quơ nhíu mày: “Tóm lại, bỏ ngay cái ý nghĩ ngốc nghếch trong đầu cô đi. Nếu cô còn dám tiếp tục chơi trò mập mờ, tôi sẽ có biện pháp trừng trị cô.”

Tối nay, Thượng Hải lại có cơn bão tuyết, từ cửa sổ lớn phòng khách nhìn ra, bầu trời màu xám của thành phố tung bay nhiều chấm trắng thật nhỏ, giống như lúc còn nhỏ xem cảnh trong một quả cầu thủy tinh chất lượng kém.

“Tối nay ăn gì?” Lương Kiến Phi cầm ly thủy tinh đựng nước ấm, mặc dù trong phòng có lò sưởi, cô vẫn không thấy lạnh nhưng vẫn muốn nhìn thấy làn hơi nước ấm áp.

“Ở nhà ăn đi.” Hạng Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, không quay đầu lại.

“Ăn gì? Tôi chỉ biết nấu mì ăn liền.” Cô trình bày đúng lý hợp tình.

“Tôi cũng không đòi hỏi này nọ.”

Nửa tiếng sau, hai bát bánh sủi cảo nóng hổi được đặt lên bàn, đó là “tác phẩm” của Lương Kiến Phi được hoàn thành dưới sự chỉ đạo của Hạng Phong. Khi nếm miếng đầu tiên, cả miệng đầy vị muối, anh không hài lòng nhưng vẫn miễn cưỡng nuốt xuống.

“Anh có vẻ rất có hứng thú với loại đồ ăn ‘bao thịt’. Như là mì vằn thắn... bánh sủi cảo nha...” Lương Kiến Phi nói không rõ ràng.

“Xin cô, khi nhai đừng nói gì cả, sẽ làm người khác cảm thấy đồ ăn trong miệng cô lập tức sẽ phun ra.”

“A...” Cô quả nhiên không nói nữa.

Hai người trầm mặc, tiếng húp canh tràn ngập cả phòng, âm thanh này rất thú vị, giống như có con chuột xuyên qua các loại đồ ăn, bận rộn nhấm nháp.

“Phụt ——” Lương Kiến Phi bỗng nhiên cười lên, nước canh từ miệng phun lên bàn, trong bát và trên mặt Hạng Phong.

Anh kìm nén tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi...” Cô nhìn đáng vẻ chật vật của anh thì cười lớn hơn.

“Tôi trêu chọc cô sao?”

“Không có, không có...” Cô vẫn cứ cười, nhưng sau khi nhìn đến sắc mặt của anh, cô không dám cười thành tiếng, “Tôi chỉ bỗng nhiên nghĩ đến vì sao anh lại bảo tôi nấu bánh sủi cảo đông lạnh.”

“?”

“Trong tủ lạnh có mì sợi, có bánh bao, còn có hộp cơm sườn lợn rán,” cô tinh nghịch nháy mắt, “Nhưng chỉ có bánh sủi cảo là ‘đại hiệp cụt một tay’ có thể ăn —— bởi vì các thứ khác đều phải dùng đũa.”

Hạng Phong nhíu mày, nghĩ thầm: bị cô phát hiện rồi...

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm, mở vòi nước, tay trái cầm khăn mặt thả vào nước ấm giặt rửa, sau đó anh dùng một tay bóp chặt mấy cái, rồi lấy chiếc khăn ướt sũng bắt đầu lau mặt, anh không phát hiện nước từ khăn mặt rơi trên áo sơ mi.

Bỗng nhiên, có người lấy khăn mặt từ tay anh, lặp lại động tác vừa rồi của anh, chẳng qua là dùng hai tay. Người nọ vắt khăn mặt bằng hai bàn tay, nhẹ nhàng lau trán, hai má và đôi môi anh.

Trong khoảng thời gian ngắn anh cảm thấy ngỡ ngàng, chỉ biết đứng tại chỗ ngỡ ngàng, mặc cho người kia lau tất cả các vết bẩn, anh không biết làm gì.

Lương Kiến Phi lại mở vòi nước, cúi đầu giặt khăn mặt, không nhìn anh. Hơi nước mờ mờ còn đọng ở bề mặt tấm gương, trong gương, về mặt của bọn họ bắt đầu trở nên mơ hồ.

【Chúng ta tự cho rằng sinh mệnh trong vũ trụ là nhỏ bé đơn sơ nhất, ban đầu đã có câu, chúng ta đi theo bước chân của vận mệnh, không thể kiên trì, cũng không có lựa chọn. Chúng ta xem nhẹ ảnh hưởng của mình đối với thế giới này, chính là nói suông: tôi quản mình dường như là đủ rồi. Nhưng chúng ta thật sự làm được sao? Nếu đúng vậy, vì sao còn có đấu tranh, phản bội, tổn thương và hối hận.

Khi qua đường, không có chiếc xe nào chạy qua, vì muốn tiết kiệm thời gian nên chúng ta vượt đèn đỏ. Đúng vậy chúng ta có thể an ủi chính mình, mạng sống không bị uy hiếp, chúng ta an toàn. Nhưng bạn có nghĩ tới, có lẽ ở góc đường có một đứa bé nhìn thấy tất cả những việc bạn làm, vì thế đứa bé nghĩ như vậy là đúng, một ngày nào đó khi đứa bé vượt đèn đỏ nhưng vì xe chạy như bay mà bị đâm chết.

Hoặc là, bạn từng bị người mình yêu tổn thương, bạn dung túng cho anh ta, hoặc rõ ràng chính bạn cũng làm thương tổn người khác, vì thế bạn thay đổi người yêu xem sao, mà những người này lại thay đổi người khác, cuối cùng có một ngày, không ai nhớ rõ tình yêu tốt đẹp nữa mà nghĩ rằng nó đáng ghê tởm —— nhưng kỳ thật chỉ có lòng người đáng ghê tởm.

Cho nên, “hiệu ứng cánh bướm” cũng không nhất định sinh ra gió lốc, hay một cơn bão tuyết dữ dội, hay cái gì đó tương tự. Nhiều lúc, chúng ta chỉ chớp mắt, thế giới sẽ vì động tác nhỏ bé này mà thay đổi.

Nhưng tiếc là, chúng ta cũng không tin bản thân mình có sức mạnh như vậy!

Beta】

Từ cửa sổ sát đất nhìn xuống, trong đêm tối những bông tuyết trắng vẫn bay khắp nơi, trên cây, mặt đất, nóc nhà đều đã nổi lên một tầng tuyết. Hạng Phong nhìn tay mình, anh xoay người giả vờ vô tình đề nghị với Lương Kiến Phi đang rửa chén đĩa trong phòng bếp:

“Tuyết rơi lớn thế này, lái xe rất nguy hiểm, hay là cô đừng trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hội chứng Stockholm

【11. 18 Hội chứng Stockholm

Cái gọi là hãm hại, chỉ người gặp phải sự đối xử không công bằng, chuyện này thường xảy ra bởi vì kỳ thị hoặc do thành kiến, trong cuộc sống hằng ngày nhìn mãi cũng quen mắt.

Phái nữ thường bị phân biệt đối xử, nhập học, đi làm, thăng chức, hầu như luôn bị đối xử bất công. Xã hội có kỳ vọng cao xa đối với phái nam hơn phái nữ, vì thế trong phần lớn tình huống, phụ nữ muốn đạt được thành tựu ngang bằng với đàn ông nhất định phải nỗ lực hơn nhiều.

Ngoài sự thông minh và năng lực đã bị xã hội bên ngoài nghi ngờ, sự trói buộc lớn nhất của phụ nữ từ hàng ngàn năm trước đây đã lan rộng cho đến bây giờ —— đó chính là trinh tiết —— một loại kỳ thị cũ xưa, cơ hồ từ lúc nhân loại bắt đầu tiến vào thời đại văn minh, người phụ nữ có được nó chưa hẳn là có hạnh phúc, nhưng người phụ nữ mất đi nó từ đây lại đánh mất nhiều cơ hội. Theo sự tiến bộ của nền văn minh xã hội, đàn ông càng ngày càng đơn giản mà đem trinh tiết đánh đồng với màng trinh, mà không phải sự tự trọng và tự nhận thức của phái nữ. Gác lại những việc này sang một bên không nói đến, đàn ông có yêu cầu như vậy đối với phụ nữ, riêng đàn ông lại thiếu lòng trung thành với sự tín nhiệm. Điều này tự bản thân nó là một việc cực kỳ không công bằng.

Đương nhiên, hình thức hãm hại có nhiều loại, trên đây chỉ là liệt kê đại diện cho một loại. Nếu xung quanh bạn có một người như vậy, lợi dụng đủ loại cơ hội để tạo phiền phức cho bạn, dùng lời nói nhằm vào bạn, dùng cảm xúc để kích bạn, dùng tinh thần kích động bạn, như thế có thể gọi là một loại hãm hại. Người gặp phải tình huống hãm hại trong thời gian dài sẽ cảm thấy sợ hãi, sợ sệt, bất đắc dĩ, nóng nảy, tuyệt vọng, đau khổ, hối hận, nghi ngờ bản thân, cuối cùng dẫn đến tinh thần sụp đổ. Nhưng mà cũng có thể sinh ra kết quả hoàn toàn trái ngược, chẳng hạn như đồng tình với thủ phạm, thậm chí bắt đầu giúp đỡ thủ phạm, coi kẻ thù như bạn bè —— điều này được tâm lý học gọi là “Hội chứng Stockholm”.

Không biết vì sao, tôi cảm thấy gần đây tôi mắc phải “bệnh” này...

Alpha】

Sáng thứ hai, Lương Kiến Phi cầm một tách cà phê đứng trước cửa sổ sát đất nhìn xuống thành phố, chỉ có đen, trắng, xám, ba loại màu sắc, nhưng màu trắng dần dần tiêu tan. Cà phê trong tay đương nhiên không dùng nước sôi 99 độ để pha, chẳng qua là vẫn hơi nóng, cô bỗng nhiên ý thức được mình không phải ở văn phòng, mà là trong phòng khách nhà Hạng Phong.

Bão tuyết tối hôm qua rất lớn, trong chương trình TV kênh nào cũng có tin tức về cảnh báo thời tiết, Hạng Phong cho cô ở tạm một đêm, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý.

Anh mở ra phòng khách đã trống không lâu nay nhưng cô nói không cần, “Tôi sẽ ở trên sofa một đêm, dù sao sofa của anh cũng đủ lớn.”

Anh đóng cửa phòng khách, gương mặt không chút thay đổi nói: “Tuỳ cô.”

Anh trở về phòng ngủ lục lọi, ôm ra một tấm chăn mềm, tấm chăn được xếp gọn gàng trong túi nhựa trong suốt, xem chừng như là vẫn chưa tháo bao bì.

“Khỏi phải đặc biệt lấy đồ mới cho tôi.” Cô tự hiểu “việc công” nên không thể đòi hỏi nhiều.

“Chỉ có đồ mới.”

“Được rồi...” Đây không phải chứng minh anh chưa bao giờ dẫn người khác về qua đêm?

Thời gian còn sớm, hai người xem TV một lát, nhưng không được bao lâu thì Lương Kiến Phi đổi với chuyện sư tử ở thảo nguyên Châu Phi và con báo đi săn cảm thấy không thú vị, cô bực bội thay đổi tư thế ngồi, hoặc cứ cuộn người vào trong góc sofa.

“Nếu cô có thể nằm im lặng một chỗ trong 5 phút, tôi sẵn sàng cho cô ăn một viên kẹo.” Giọng nói của Hạng Phong ít khi trầm bổng.

“Tôi cảm thấy nhàm chán.” Cô ăn ngay nói thật.

Anh quay đầu nhìn cô: “Bình thường vào giờ này cô làm gì ở nhà?”

“Lên mạng, xem TV...”

“Bây giờ không phải xem TV sao?”

Cô mím môi tròn mắt: “Nhưng tôi không quyết chí trở thành nhà văn tự do xem ‘Discovery Channel’.”

“Được rồi...” Anh như là lấy hết kiên nhẫn, “Cô muốn xem gì?”

“Kịch truyền hình, phim, hoặc là bất cứ hình ảnh nào có người.”

Hạng Phong nhíu mày, đưa điều khiển từ xa cho cô.

Lương Kiến Phi tìm được phim bộ mà mình đang theo dõi, cô háo hức nhìn chăm chăm vào màn hình. 5 phút sau, Hạng Phong bắt đầu tìm tách cà phê của mình, âm thanh va chạm của cái tách và cái bàn phát ra âm thanh trong trẻo, dường như anh có vẻ không kiên nhẫn.

“Nghe này,” anh rốt cục nhìn không được nói, “Nếu cô bằng lòng không xem phim này, tôi có thể cân nhắc cho cô một hộp kẹo.”

Hai người lặng lẽ giằng co trong chốc lát, Lương Kiến Phi giận dỗi tắt TV.

“Anh có bài không?” Cô hỏi.

“Cái gì?...”

“Bài xì phé!”

Hạng Phong đưa tay mở ngăn kéo của chiếc tủ bên cạnh, từ bên trong lấy ra một bộ bài ném đến trước mặt cô.

“Anh có hay chơi không?” Kiến Phi bắt đầu xáo trộn bài.

Anh lắc đầu: “Ít khi.”

“Không sao, chỉ cần chơi là được.” Cô cười hì hì nói.

Hạng Phong nheo mắt, suy nghĩ một lát, rồi mới đáp: “Ừ...”

“Nếu chơi không thì nhàm chán, chi bằng đặt cược điểm đi.”

“... Đánh cuộc thế nào?” Khẩu khí của anh bỗng chốc cẩn thận hơn.

“Anh yên tâm, tôi biết anh chơi không nổi cời quần áo đâu,” cô bắt đầu chia bài, “Cho nên chỉ đánh cược một ít tiền mà thôi, một ván 10 đồng, thế nào?”

“...” Anh khoanh tay, không nói gì.

“... Chỉ là bất lợi nhỏ với anh thôi, vậy được rồi, nếu tôi thắng anh đưa tôi 10 đồng, nếu anh thắng tôi đưa anh 12 đồng, như vậy công bằng rồi chứ?”

“...”

“Nếu không thì, 15 cũng được.”

“...”

Cô ngẩng đầu, buồn bực nhìn người đàn ông đang ngồi ở đầu kia của sô pha: “Anh không phải muốn 20 chứ!”

“... Không phải,” anh rớt cục mồm, “Tôi chỉ muốn nói, chơi cờ quần áo cũng được.”

Trên tay tổng cộng có ba lá bài, hai lá át chủ bài và một lá “4” cơ, nếu không lấy được “bom” thì Hạng Phong chắc chắn thua...

Lương Kiến Phi cắn răng, hung hăng ném bài ra ngoài: “Lấy một đôi.”

Hạng Phong nhìn cô, mặt không thay đổi nói: “Bom.”

“A!...”

Trên tay tổng cộng có bốn lá bài, ba lá xì và một lá “4” cơ, nếu không lấy được ba lá át chủ bài thì Hạng Phong chắc chắn thua...

Lương Kiến Phi do dự một lát, cô vẫn quả quyết đánh bài ra ngoài.

Hạng Phong cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt không thay đổi nói: “Ba lá át chủ bài.”

“A!...”

Nhìn bài trên tay, Lương Kiến Phi run rẩy ném lá “4” cơ trên sô pha.

Hạng Phong ra “6”, cô vội vàng ra “7”, hai người ra bài liên tiếp, rốt cuộc, Hạng Phong lắc đầu, tỏ vẻ buông tha. Kiến Phi thấy bài trong tay mình: ba lá át chủ bài và lá “5” rô — ngay tức khắc cô như mở cờ trong bụng, ném ra ba lá át chủ bài.

Hạng Phong rũ mắt xuống nhìn bài trong tay mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn cô, trầm lặng không nói.

“Anh nhìn gì đó!” Cô quả thực đắc ý cười toe toét.

“Không có gì,” anh ném ra “bom”, vẻ mặt bình tĩnh, “Chỉ là muốn nhìn một chút cái gọi là ‘vui quá hoá buồn’.”

“A...”

Hai giờ sau, Lương Kiến Phi lấy tất cả tiền trong ví, trải chúng ra trên sô pha, cô thấp giọng nói: “Đã nhiều như vậy...”

“Thật sao?”

“Ừm...” Cô gục đầu xuống, giận dữ không nhìn anh.

Hạng Phong cầm lấy tiền, gật đầu, nói: “Cô còn thiếu tôi 115 đồng.”

“Ồ...” Đầu cô cúi xuống càng thấp hơn.

“Argh!...” Thanh âm phát ra từ hàm răng của anh.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lườm anh: “‘argh’ cái gì mà ‘argh’! Không phải là 115 đồng sao, tôi không phải không trả!”

Anh dùng tiền giấy đánh vào trán cô, “Đã khuya, ngủ đi.”

Hạng Phong thu lại những lá bài, rồi đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

“Anh rốt cuộc là ‘argh’ cái gì chứ!” Cô nằm sấp trên ghế sô pha gào thét với anh.

“Không có gì,” anh đưa lưng về phía cô, cho nên âm thanh nghe ra có chút trầm lắng, “Sớm biết vậy thì đã chơi cờ quần áo rồi...”

Nói xong anh đóng cửa lại “âm”.

Đồng hồ treo tường chỉ số “9”, tiêu biểu cho thời gian hiện tại là 9 giờ sáng. Hạng Phong mở cửa phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Lương Kiến Phi đứng trước cửa sổ, anh không khỏi ngẩn người.

“Tôi phải đi rồi.” Cô buông cái tách, bắt đầu mặc áo khoác.

“Ừ.” Anh gật đầu, đi vào phòng bếp.

“Hôm nay trong công ty có một số việc phải giải quyết, có thể sau giờ tan tầm tôi mới đến đây.”

“Không cần sang đây.”

“?” Cô xoay người nhìn anh.

“Buổi tối tôi sẽ đến chỗ Hạng Tự ăn cơm”

“À.” Cô gạt đầu, đeo ba lô rồi đi tới cửa đôi giày.

Cho đến khi cô mang giày xong, Hạng Phong cũng chưa từ phòng bếp đi ra, như là... Không để ý chút nào đến việc cô sắp đi.

“Này!” Cô nói, “Tôi đi đây.”

“... Tạm biệt.”

Phòng khách trống rỗng, trong lòng cô cũng trống rỗng. Cô xoay nắm cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại, rồi ấn nút thang máy đi xuống, sau đó cô bực bội cào tóc mình.

Cô vậy mà có phần lo lắng lúc gần tối anh có thể đón được xe taxi hay không... Trời à, cô có phải bị bệnh không?! Hơn nữa bệnh rất nghiêm trọng!

Cửa thang máy mở ra, cô đi vào, ngay lúc cánh cửa khép lại, cô quyết định quên hết tất cả những việc liên quan đến Hạng Phong.

“Này! Tuần trước cô đi đâu? Tôi ở công ty mà không hề tìm thấy cô.” Lương Kiến Phi mới vừa bước vào văn phòng, Lý Vi đột ngột xuất hiện.

“Tôi đi làm bảo mẫu cho vị đại tác gia của tạp chí cô.” Kiến Phi tức giận quăng ba lô xuống, bắt đầu sắp xếp văn kiện trên bàn.

“?”

Cô tròn mắt, nói: “Tôi nói chính là Hạng Phong.”

“Tôi đang muốn hỏi cô đây.”

“Hỏi cái gì? Giục bản thảo?”

“Đúng vậy.” Lý Vi trả lời một cách đầy tự tin, như là cấp trên không vừa lòng với cấp dưới.

Nhưng cô căn bản không phải là cấp dưới của cô ta!

“Tại sao cô không tự mình đi?” Lương Kiến Phi ngồi xuống bắt đầu xé mở bức thư.

“Việc này do cô phụ trách.”

“Không,” cô ngẩng đầu tròn mắt nhìn Lý Vi, “Đây không phải là tạp chí của tôi, là của cô.”

“Đây cũng không phải là tạp chí của tôi, là của công ty.” Lý Vi không yếu thế chút nào.

“Mặc kệ là của ai, nếu cô muốn bản thảo, hy vọng cô có thể chú ý đến giọng điệu của mình.” Cô tận lực duy trì nụ cười thân thiện, nhưng giọng nói rất nghiêm túc.

Lông mày Lý Vi giật giật, khuôn mặt của người đẹp núi băng lập tức hạ nhiệt gấp mười: “... Tôi hy vọng tuần sau có thể nhìn thấy những gì tôi muốn.”

Nói xong cô ta xoay người đi ra ngoài, mặc dù cô ta mang một đôi giày cao gót bằng phẳng, cũng có thể rõ ràng nghe thấy âm thanh va chạm của gót giày với mặt đất, như là mang theo sự bất mãn và phần nộ.

Vịnh Thiên bùng cả phê nóng hổi đi vào, Kiến Phi thờ phào nhẹ nhõm thật dài, có một số người có lẽ sinh ra chính là kẻ thù, chẳng hạn như cô và Hạng Phong, lại như... cô và Lý Vi.

“Cám ơn.” Mặc dù không muốn uống, Kiến Phi vẫn nói cảm ơn.

“Không có gì. Lúc chị không ở văn phòng, có một số cuộc điện thoại và văn kiện em đã giúp chị xử lý.”

“Thật tốt quá!” Cô ngẩng đầu mỉm cười, “May mắn có em ở đây.”

Vịnh Thiên lắc đầu rồi đi ra ngoài.

Lương Kiến Phi cầm lấy lịch bàn ở trên bàn, cô bắt đầu gọi điện thoại. Có hai đồng nghiệp ở nhà xuất bản than phiền nói thứ hai tuần trước không tìm thấy cô, phần lớn các tác giả hay bị cô giục bản thảo lại nhiệt tình tiếp điện thoại, cô đoán là do họ được tạm thời giảm bớt áp lực nộp bài, đợi cho những việc trên tay giải quyết xong thì đồng hồ trên bàn biểu hiện thời gian là 2 giờ trưa. Cô mệt mỏi xoa nhẹ đôi mắt, cả phê đã nguội lạnh, nhưng cô lại mong

muốn uống chúng vào trong dạ dày.

Thứ tư tuần trước cô giải thích với giám đốc vì sao mình phải ở nhà Hạng Phong, giám đốc chỉ nâng mắt kính lên, nói: “Không cần báo cáo với tôi, Hạng Phong gọi cô làm gì thì cô cứ theo yêu cầu của anh ta mà làm, nếu vượt qua giờ tan tầm cô cũng có thể xin phí tăng ca thoả đáng, tôi hoàn toàn tin nhiệm cô. Đi thôi... À, nhưng mà nhớ kịp thời nhắc nhở anh ta sau năm mới cần phải chuẩn bị sách mới.”

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình thấp kém như vậy, chẳng qua là được công ty sử dụng như công cụ để phục vụ Hạng Phong mà thôi, song có lẽ bởi vì loại thấp kém này, cô mới quật cường mà muốn chứng minh điều gì đó...

Chứng minh cái gì nhỉ?

Chứng minh cô cũng có đầu óc thông minh, cũng có kiến thức rộng lớn, cũng có năng lực không thua kém đàn ông?

Thoạt đầu cô nghĩ vậy, nhưng dần dần, cô phát hiện bản thân mình thật sự để ý đến việc không muốn bị Hạng Phong coi thường.

Gương mặt anh thường thường không thay đổi chút nào, gương mặt sáng sủa tươi cười, còn lúc nói chuyện thì bất giác lộ ra giọng điệu hà khắc và khinh miệt, tất cả đều khiến cô cảm thấy bị chèn ép gấp bội. Tuy nhiên điều bức bối nhất chính là, anh không hề đối với mọi người như vậy, cô thấy rằng anh đối xử thân thiện với phần lớn mọi người, mặc dù loại thân thiện này có khoảng cách rõ ràng, giống như anh là một pho tượng tinh xảo mà không phải là người thật.

Nhưng có khi Hạng Phong cũng lộ ra một mặt khác. Nó không chỉ đã từng đối mặt với cô, trên thực tế, cô càng đi nhanh đến nội tâm của anh, đó là một mặt được anh chôn sâu. Đối mặt với gia đình tan vỡ, Hạng Tự cư xử một cách trực tiếp, sự ngang ngạnh, bất mãn và thiếu cảm giác an toàn của cậu ấy, tất cả đều miêu tả trên mỗi biểu cảm của cậu ấy, có lẽ bởi vì có người dung túng cậu ấy, người này chính là Hạng Phong. Nhưng bản thân Hạng Phong thì sao? Theo mức độ nào đó mà nói, Kiến Phi cảm thấy Hạng Phong và quá khứ của Thế Phân rất giống nhau, không hề, kiềm nén bản thân, cố gắng thay đổi bản thân trở thành người mà mình mong muốn, hơn nữa anh làm được, vô cùng thành công. Nhưng càng quen biết anh, cô lại càng muốn hiểu rõ nội tâm của anh — trong đó, anh cũng là người *bất cần ngôn tiểu (nói năng thận trọng)*, tự ràng buộc, nghiêm túc, là trường hợp đặc biệt của sự cô lập sao? Hay là nói, anh cũng có lúc rất dịu dàng, thậm chí yếu đuối?

Cô cảm thấy mình bắt đầu hiểu anh — không biết từ khi nào đã bắt đầu — cô cho rằng đôi khi mình có thể xuyên thấu gương mặt không có biểu cảm kia, cái miệng không có giọng điệu thăng trầm, và cặp mắt lạnh nhạt kia, mà nhìn đến chỗ sâu nhất trong tư tưởng của anh, một người... đàn ông có nội tâm cô độc.

Cô thông cảm với anh, có lẽ cái đó cũng không thể gọi là “đồng cảm”, chỉ là một loại thừa nhận sự cảm động mà thôi. Bởi vì cô cũng thường cảm thấy cô độc, không ai có thể hiểu được đầy đủ — biết đâu anh có thể.

Vì thế đến một ngày nào đó cô có thể hiểu kẻ thù của mình, vậy anh sẽ không còn là kẻ thù của cô nữa, “Phải” lại biến thành “Không”, “Không” cũng sẽ trở thành “Phải”. Đấu tranh vẫn cứ tồn tại, nhưng cũng có thỏa hiệp, thậm chí là giúp đỡ lẫn nhau. Song không thể không thừa nhận, mặc kệ bọn họ là kẻ thù hay bạn bè, loại quan hệ này trở nên phức tạp, rất phức tạp...

Lương Kiến Phi cầm lấy điện thoại di động, mở ra hộp thư tin nhắn, bên trong có một tin nhắn nhận được vào hai ngày trước, trên màn hình hiển thị người gửi “Trì Thiếu Vũ”, nội dung là: “Kiến Phi, có rảnh gọi lại cho anh”.

Cô từng nhận mấy cuộc điện thoại của anh ta, nhưng đều bởi vì bận việc của Hạng Phong mà lập tức cúp máy. Cô biết anh ta muốn nói gì, trên thực tế cô cũng có chuyện muốn nói với anh ta. Do dự trong chốc lát, ngón tay cô quyết định nhấn vào nút gọi điện thoại, cô cảm thấy kẻ sát tai, trong đầu không ngừng chuẩn bị lời nói để lát nữa trả lời anh ta như thế nào. Bên tai truyền đến âm thanh đường dây sắp được nối máy, cô không khỏi bắt đầu khấn nguyện, nhưng đầu dây bên kia lại truyền đến thanh âm thế này:

“Xin chào, số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau...”

***

“Chào buổi chiều, tôi là Ngạn Bằng,” hôm nay Từ Ngạn Bằng mặc áo len trắng, quần thể thao màu trắng, trên cổ đeo một chiếc khăn quàng bằng len màu đỏ, anh ta giống hệt người tuyết trong lễ Noel, “Hoan nghênh các bạn đang lắng nghe tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ vào mỗi chiều thứ ba từ ba giờ đến sáu giờ, ngồi bên cạnh tôi vẫn là Hạng tiên sinh và Lương tiểu thư. Tiết mục của chúng tôi có mục đích giới thiệu với các hành tinh trong hệ ngân hà về đủ loại cuộc sống của con người trên địa cầu, muốn hoà hợp với tiết mục của chúng tôi rất đơn giản, chỉ cần có hai điều kiện sau đây: một là có radio nhận được tín hiệu sóng vô tuyến điện và... nghe hiểu tiếng Trung.”

Lương Kiến Phi rất bội phục kỹ năng ăn nói của Từ Ngạn Bằng, anh ta là một người chủ trì trời sinh, ngoại trừ một màn lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, cô chưa từng thấy anh ta có lúc đầu óc bị chập mạch. Điều quan trọng chính là, bản lĩnh thay đổi chủ đề của anh ta rất tốt, mặc dù một giây trước mọi người còn sôi nổi thảo luận A, giây tiếp theo anh ta có thể chuyển sang đề tài B, việc này thường luôn khiến cô há hốc miệng trong kinh ngạc.

“Cả mùa đông, địa cầu đều đắm chìm trong không khí đón mừng, mọi người ở khắp nơi đều dùng cách riêng của họ mà ăn mừng sự kiện trải qua năm cũ và đón chào năm mới, làm mà không biết chán. Như vậy tiếp theo chúng ta mời Lương Kiến Phi tiểu thư mang đến tin tức thú vị trong tuần qua.

“Trong tuần qua, tin tức gây sốc nhất là: Ở thành phố Cincinnati, bang Ohio tại Mỹ gần đây đã xảy ra một vụ cướp ngân hàng, hai cô gái khoảng chừng 12 tuổi dễ dàng quét sạch một số lượng lớn tiền mặt, dàn dựng một phiên bản *《Thelma và Louise》*[1] của trẻ em. Hiện nay, cảnh sát Cincinnati đang toàn lực tìm kiếm tung tích tội phạm.”

[1] *Thelma & Louise*: là một bộ phim hợp tác sản xuất và đạo diễn bởi Ridley Scott, kịch bản bởi Callie Khouri vào năm 1991. Nội dung về 2 cô gái, 1 cô bị công việc đè, 1 cô bị chồng nên đến quên mất màu của nụ cười, họ quyết làm cuộc nổi loạn nhỏ. Bỏ nhà, đi thật xa, chơi thật sướng, quây thật đã, hít thở cuộc sống tự do – dù là ngắn ngủi.

“Tôi đã nhìn thấy tấm hình,” trước mặt Ngân Bằng là màn hình máy tính mở ra tấm ảnh đen trắng mờ nhạt, nhìn qua như là hình ảnh được lấy ra từ máy quay phim của ngân hàng, “Cô xác định đây là hai cô gái ‘12 tuổi’?”

Lương Kiến Phi cười khổ một chút, vóc dáng của cô gái trong ảnh còn cao hơn cô: “Theo tài liệu do cảnh sát cung cấp, giờ địa phương là vào chiều ngày 5 tháng 1, hai cô gái bước vào phòng kinh doanh của một ngân hàng nhỏ nằm tại vùng ngoại ô thành phố Cincinnati, một người trong bọn họ lập tức đứng lạng lẽ ở lối vào, vừa lúc tránh né máy thu hình theo dõi của ngân hàng, người còn lại đi thẳng đến trước quầy, hướng về nhân viên ngân hàng đưa ra tờ giấy, tuyên bố họ có súng ống và yêu cầu nhân viên một túi đầy tiền mặt. Sau khi họ nhận được tiền mình yêu cầu thì nhanh chóng rời khỏi phòng kinh doanh của ngân hàng. Cảnh sát cho biết, tại thành phố Cincinnati trong năm năm gần đây chưa bao giờ xảy ra vụ cướp ngân hàng của những cô gái còn nhỏ tuổi như vậy. Nếu hai cô gái kia bị bắt, họ có thể sẽ phải đối mặt với hình phạt nặng.”

“Lúc 12 tuổi nếu tôi làm ra loại chuyện này thì ba tôi sẽ giết tôi mất.” Ngân Bằng cười nói.

“Bây giờ thì sao?” Hạng Phong nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Tôi nghĩ có lẽ sẽ vì tôi mà cầu xin thương tình thôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hiện tại đã 30 rồi, đứa con nuôi lớn thế này mà làm loại chuyện như vậy thì chỉ có thể cam chịu số phận, nếu 12 tuổi thì chịu đựng xem như không sinh ra đứa con ngộ nghịch, làm lại từ đầu.” Ngân Bằng đưa ra một vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Nhưng cướp ngân hàng là một chuyện nghe ra rất điên cuồng.” Kiến Phi nói.

“Nếu chúng ta cẩn thận sắp xếp lịch sử cướp ngân hàng của loài người thì cũng có thể biên soạn thành một quyển sách, trong đó nhất định có rất nhiều chuyện vui buồn lẫn lộn.”

“Như là ‘hiệu ứng Stockholm’?”

Ngân Bằng gật đầu: “À, đúng vậy. Thế thì xin mời chuyên gia về tội phạm Hạng Phong tiên sinh giải thích một chút cho người nghe của hệ ngân hà cái gì gọi là ‘hiệu ứng Stockholm’.”

Hạng Phong khẽ rung động lông mi, anh khoanh tay, tiến đến trước microphone: “Cái gọi là ‘hiệu ứng Stockholm’, tâm lý học gọi là ‘hội chứng Stockholm’, là chỉ người bị hại nảy sinh tình cảm với thủ phạm, thậm chí quay lại giúp đỡ thủ phạm, đó là một loại tình cảm phức tạp. Cảm xúc này khiến cho nạn nhân sinh ra thiện cảm với thủ phạm, ý lại trái tim, thậm chí trợ giúp làm hại người khác.”

“Câu chuyện này là từ một vụ cướp ngân hàng.” Kiến Phi nói thêm.

“Đúng vậy,” thanh âm của Hạng Phong có một sức hấp dẫn sâu xa, “Vào những năm 1970, tại một ngân hàng ở thủ đô Stockholm, Thụy Điển đã lọt vào hai tên cướp, trong quá trình, bọn họ bắt cóc bốn nhân viên ngân hàng, sau vài ngày đối phó với cảnh sát, bọn cướp cuối cùng đầu hàng. Thế nhưng nhân viên ngân hàng sau khi được thả ra lại thể hiện sự đồng tình với kẻ cướp, không muốn trợ giúp cảnh sát tố cáo bọn họ, hơn nữa trong đó có một nữ nhân viên còn yêu kẻ cướp, cuối cùng hai người đính hôn.”

“Các người không cảm thấy chuyện này nghe ra rất lằng nhằng...” Ngân Bằng không khỏi cảm thán.

“Phải không?” Kiến Phi dờ khóc dờ cười.

“Phải! Nhưng tôi vẫn không hiểu, khi mạng sống của một người trong thời điểm bị uy hiếp, cô ta (anh ta) sao vẫn còn tâm tư để yêu người khác?”

Hạng Phong nói: “Điều kiện quan trọng nhất của ‘hội chứng Stockholm’ là, nạn nhân phải chịu ân huệ của thủ phạm.”

Kiến Phi trừng mắt nhìn anh, rốt cuộc biết vì sao mình mắc phải “bệnh” này —— đây là sở trường của Hạng Phong a, khi người khác cần giúp đỡ, anh sẽ đúng lúc làm chút gì đó —— thỉnh thoảng cô thậm chí cảm thấy một số hành động của anh đã bất ngờ thay đổi cuộc sống của cô!

“Có nghĩa là anh vừa dùng súng chĩa vào tôi, vừa mời tôi ăn tiệc buffet *sashimi* [2]?” Ngân Bằng hỏi.

[2] *Sashimi* là một món ăn truyền thống Nhật Bản mà thành phần chính là các loại hải sản tươi sống.

“Không sai.” Về mặt Hạng Phong dờ khóc dờ cười.

“Nhưng tôi sẽ không biết ơn anh đâu, so với mạng sống, *sashimi* coi như cái rắm.”

Kiến Phi nhin không được mà nói chen vào: “Chờ đến lúc anh thật sự bị người ta chĩa súng vào, nói lại những lời này cũng chưa muộn.”

“Cám ơn lời nhắc nhở thiện ý của cô...”

“Thực ra,” Hạng Phong còn nói, “Rất nhiều tiểu thuyết hoặc tác phẩm điện ảnh đều miêu tả về ‘hội chứng Stockholm’.”

“Ví dụ như?”

Anh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ví dụ như trong 《The Shawshank Redemption》, Morgan Freeman đóng vai một tù nhân lâu năm nói với người mới tới, lúc đầu anh chán ghét nhà giam, tiếp theo anh dần dần quen với nó, sau một thời gian duy trì anh bắt đầu ý lại vào nó, cuối cùng anh tìm kiếm niềm vui tại cuộc sống ở đây, thậm chí trở nên không muốn rời khỏi nó —— đây là thể chế hoá. Trên thực tế, việc này cũng là quá trình hình thành ‘hội chứng Stockholm’, giải thích một số điểm chính: bị lực lượng nào đó ép buộc, bị cô lập, không thể trốn thoát, phải chịu ơn.”

Lương Kiến Phi cảm thấy lời nói kia càng giống mình.

“Cho nên, con người có thể bị thuần phục.”

“Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề!” Ngạn Bằng nói.

“?”

“Trong hai người, ai có khả năng thuần phục người kia?”

Hai người ấy ý liếc nhìn nhau, chỉ trong một giây đồng hồ, hai bên đạt được một sự nhất trí: trong bọn họ ai cũng không có khả năng thuần phục người kia!

Thế nhưng... Kiến Phi không khỏi cúi đầu suy nghĩ, nếu một người trong bọn họ nhất định muốn người kia phục tùng, nhưng vậy người bị thuần phục chính là cô.

Là cô chưa đủ kiên nghị sao? Hay là anh quá thủ đoạn?

Có lẽ là cả hai. Có lẽ ngay từ đầu cô đã rơi vào vị trí phải bị thuần phục.

“Chúng tôi không ai phục tùng ai cả,” lúc Hạng Phong trả lời, khuôn mặt mang theo ý cười, “Cô ấy không phục tùng tôi, đương nhiên, tôi cũng không có cách nào phục tùng cô ấy.”

“Ồ?” Ngạn Bằng cảm thấy hứng thú nhìn anh nói, “Tôi rất ít khi nghe được anh nhận thua.”

Tiểu thuyết trinh thám gia vẫn tươi cười khả ái, nhưng trông thấy người có loại nụ cười này không biết vì sao cảm thấy rất lạnh.

“Cái này không phải là nhận thua,” anh nói, “Anh chưa từng nghe qua một câu danh ngôn của *Emerson* [3] sao?”

[3] *Ralph Waldo Emerson* (25/5/1803 – 27/4/1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ, và là người đi đầu trong phong trào Tiên nghiệm vào khoảng giữa thế kỷ 19.

“?”

“... Ruồi bọ khó thuần hoá như là linh cẩu.”

“Ha!” Lương Kiến Phi xoay lại nhìn anh, cô không cam lòng yếu thế mà kéo khoé miệng, “Vậy anh nói xem, trong chúng ta ai là ruồi bọ, ai là linh cẩu?”

Hạng Phong đứng trước máy bán hàng tự động, cổ sức lấy tiền lẻ trong ví da, hôm nay anh vừa đổi thạch cao trên tay phải, băng vải mới tinh, tựa như cái bao tay màu trắng. Lương Kiến Phi đi qua, từ trong ví mình lấy ra tiền xu đã sớm chuẩn bị nhét vào máy:

“Lần này tôi mời anh.”

Anh nhìn cô, gật đầu: “Cà phê nóng, cảm ơn.”

Cô lắc đầu: “Đã qua sáu giờ, hay là đừng uống cà phê, uống trà sữa đi.”

Anh cũng lắc đầu. Anh là một người kỳ quái, rõ ràng thích ăn đồ ngọt, ngay cả uống sữa phải thêm đậu ngọt, rồi lại có tình ý với cà phê.

“Tôi cần cà phê.” Anh nói.

“?”

“Buổi tối phải tranh thủ viết bản thảo.”

Cô mấp máy môi: “Ăn cơm xong tôi giúp anh đánh chữ.”

Anh nhìn cô chằm chằm vài giây, có lẽ trong lòng đang suy nghĩ, cuối cùng anh rũ mắt xuống, nói: “Được rồi, vậy thì trà sữa nóng.”

Cô từ cửa chuyển đồ lấy ra một cái bình ấm áp đưa cho anh, nhưng anh không nhận.

“?”

Anh không nói lời nào, nhìn cái bình.

“À...” Cô giúp anh mở ra, đưa qua, lúc này anh mới nhận lấy, khẽ nói cảm ơn.

“Anh thật xem tôi là người hầu!” Lúc này cô mới nhớ tới bèn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Làm người hầu của tôi đối với cuộc sống của cô mà nói chính là một kinh nghiệm rất có ý nghĩa giáo dục.”

“...Nói quá lời.”

“Buổi tối ăn gì?” Anh hỏi như là dĩ nhiên.

“Ăn mì đi.” Cô cố ý nói.

Anh ngồi xuống băng ghế dài, trừng mắt liếc cô một cái: “Không ăn.”

Cô suy nghĩ, bỗng nhiên nói: “Ưu điểm của anh là có nguyên tắc của mình, khuyết điểm là anh rất có nguyên tắc.”

“?”

“Trong lòng anh lúc nào cũng cân nhắc tôi nên làm chuyện này, tôi không thể làm chuyện kia, anh chưa từng vì ai hoặc là vì việc gì miễn cưỡng chính mình sao?”

Anh cười khò: “Đương nhiên là có, mỗi người cũng có lúc bất lực, chỉ có thể mặc cho số phận.”

“Lúc nào?” Cô nhìn chằm chằm vào anh.

“Ví dụ như... Vận mệnh của cô nằm trong tay của người khác.”

“Làm sao có thể...” Hạng Phong sao lại có thể để vận mệnh của mình nằm trong tay của người khác?

“Giống như bây giờ cô lấy súng chìa vào tôi, vận mệnh của tôi không phải ở trong tay cô sao?”

Cô kéo khoé miệng: “Vậy xem ra đời này cơ hội để tôi nắm giữ vận mệnh của anh coi như bằng không.”

Anh nghe được cô nói như vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, anh cười mà như không cười, như là có điều gì muốn nói.

Di động trong túi bỗng nhiên rung lên, Lương Kiến Phi lấy ra, là Trì Thiếu Vũ.

“A lô?...” Cô nghiêng người, muốn tránh ra một cách tự nhiên.

“Làm việc xong chưa?” Tiếng nói của Trì Thiếu Vũ so với Từ Ngạn Bằng còn có từ tính hơn.

“Ừm.” Cô liếc nhìn Hạng Phong, phát hiện anh đang nhìn cô, vì thế cô vội vàng chuyển dời tầm mắt.

“Buổi tối có rảnh cùng nhau ăn cơm không?”

“Việc này...” Cô suy nghĩ, nói, “Anh chờ một chút.”

Cô che điện thoại, khẽ hỏi Hạng Phong: “Tôi mua thức ăn bên ngoài cho anh được không?”

Anh nhìn cô thật lâu cho đến khi ánh mắt trở nên lạnh lẽo mới im lặng gật đầu.

“Được rồi,” cô nói với Trì Thiếu Vũ ở đầu dây bên kia, “Chờ tôi gọi lại cho anh hẹn thời gian và địa điểm.”

Cúp máy, Lương Kiến Phi không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, sau đó quan sát Hạng Phong. Anh không nhìn cô nữa, tự mình uống hết trà sữa, sau đó anh đứng dậy đi vào văn phòng của Ngạn Bằng lấy áo khoác, cô cũng vội vàng đi theo.

Trên đường đưa anh trở về, trong radio đang phát ra tiết mục sau họ, người chủ trì là đôi nam nữ trẻ tuổi lần trước kính cẩn đến chào bọn họ, nói chuyện rất thú vị. Thoạt đầu bởi vì Hạng Phong không chịu nói nên cô mở radio, nhưng khi lắng nghe, cô đã quên đi cảm giác xấu hổ kia, ngược lại theo người chủ trì mà cười rộ lên.

“Này,” Hạng Phong bỗng nhiên nói, “Cô hẹn anh ta?”

“?” Trong thời gian ngắn cô không thể phản ứng lại.

“Đừng giả khờ.” Anh như là không còn nhẫn nại, trực tiếp quay đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cái gì chứ...” Cô nhú đầu lông mày.

“Cô dự định gây khó dễ cho tên kia sao?”

“... Tôi cũng không thể từ chối trả lời?”

“Không được.”

“Cho dù anh coi tôi là người hầu, nhưng chuyện này cũng không liên quan đến anh thì phải!”

Anh trầm mặc, một lát sau, anh dùng giọng điệu bình thản nói: “Lương Kiến Phi, cô có thể không ngu ngốc một chút chứ.”

Cô nhin không được có phần nổi nóng: “Được rồi, tôi đã biết, theo ý của anh tôi chính là một đồ ngu ngốc —— Hạng Phong tiên sinh, tôi đã hiểu rõ ý của anh, phiền anh cảm niệm!”

“...” Lần đầu tiên anh nghẹn lời trước mặt cô.

Cô dùng khoe mắt nhìn thấy anh nhú mày lườm cô, nhưng cô không để ý chút nào, thầm nghĩ nhanh chóng đưa người phiền toái này về nhà.

Cô đạp chân ga đến tốc độ 80 km/h chạy đến dưới lầu nhà anh, sau đó dừng tại đây, ngay cả cô cũng cảm thấy như sắp bay ra ngoài cửa sổ.

May mắn Hạng Phong luôn có thói quen buộc dây an toàn khi vừa lên xe, nhưng anh vẫn không khỏi rùng mình rồi trừng mắt nhìn cô. Đợi đến khi cô chạy tới chỗ có băng P (*parking*) rồi kéo thắng tay, anh mới ấn mở khoá bên hông, khẽ nói với cô: “Cởi dây an toàn ra.”

“?” Cô quay đầu nhìn chằm chằm vào anh, quả thực không hiểu gì cả.

“Tôi bảo cô cởi dây an toàn.” Anh gần từng tiếng, vẻ mặt lạnh lùng cùng với một loại bình tĩnh không biết miêu tả như thế nào.

Cô giận dữ chau mày, suy nghĩ một chút, vẫn nghe theo.

Anh bỗng nhiên vươn tay trái giữ lấy chiếc cằm của cô, Lương Kiến Phi thật sự tức giận, cô quay đầu muốn mắng người, nhưng phát hiện gương mặt anh gần trong gang tấc, hơn nữa... Anh đang hôn cô?!

Tuy rằng rất nhẹ, chỉ có vài giây, nhưng trên đôi môi khô khốc của cô lại có thể cảm giác được độ ẩm của anh... Đó là độ ẩm đặc biệt mang theo hơi thở của Hạng Phong.

“Ách...” Cô vội vàng lùi ra phía sau, trực giác của cô cho rằng đây là việc ngoài ý muốn, vì thế cô xin lỗi, “Tôi xin lỗi...”

Có lẽ anh chỉ lại gần muốn nói gì đó với cô, mà theo góc độ cô quay đầu —— cô chỉ có thể nghĩ như vậy —— cho nên không cần thận chạm vào bờ môi của anh.

Nhưng anh khẽ hừ một tiếng, không làm gì cả, cũng không nói gì.

Cô không biết làm sao, tâm trạng ngượng ngùng đã lâu không thấy nay tràn ngập trong ý thức của cô, trời à! Cô gần như đã quên loại cảm giác này!

Nhưng cô cứng cỏi làm ra vẻ bình tĩnh mà ngẩng đầu, chỉ dựa vào ngọn đèn ngoài cửa sổ, cô nhìn không rõ đôi mắt của anh, nhưng cô có một loại trực giác, cho dù trong bóng đêm trực giác này vẫn nhảy bèn —— anh đang nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt phức tạp.

Radio mở lên, vẫn là tiết mục vừa rồi, đôi nam nữ chủ trì cười khanh khách, nhưng một chữ cô cũng không nghe vào, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khan, cô không biết nên làm gì bây giờ.

Một lát sau, Hạng Phong xoay người nhìn phía trước, hỏi cô: “Tại sao em xin lỗi?”

Thanh âm của anh hơi khàn khàn, giọng điệu cũng không giống như Hạng Phong bình thường ngạo mạn, cô chớp mắt, cảm thấy ngượng ngùng, vậy vẫn nên nói không ——

“Bởi vì... bởi vì tôi không cần thận đụng phải anh...”

Anh quay đầu, kinh ngạc nhìn cô, giống như là anh đang viết một tiểu thuyết nào đó, vẻ mặt của những nhân vật phụ lúc cuối cùng công bố hung thủ. Rồi anh chợt mỉm cười, ngay từ đầu chỉ mỉm cười, sau đó khẽ cười, cuối cùng quả thực cười to —— mặc dù chỉ là đôi mắt cong lên, khoe miệng nhếch lên lộ ra hàm răng hoàn chỉnh trong miệng —— nhưng cô chưa từng thấy qua anh cười như vậy, giống như vừa rồi xảy ra chuyện rất vui.

“Nghe này!” Anh cười đủ rồi mới quay đầu nhìn cô, anh có một nếp nhăn nơi khoe mắt, thế nhưng ngược lại anh có vẻ hơi... đáng yêu.

“?”

“Tôi cho em nửa giờ, tôi nghĩ cái này cũng đủ cho em đi mua hai bát vằn thắn và giải quyết một số... việc cần phải giải quyết.”

“...”

“Nửa giờ sau,” anh nhìn cô, ánh mắt trong suốt tựa như lần đầu tiên anh gặp cô ở hành lang bên ngoài phòng phát sóng trực tiếp, “Tôi hy vọng có thể nhìn thấy em mang theo thức ăn xuất hiện trước mặt tôi. Được không?”

Cô ngạc nhiên mà gật đầu, cảm thấy chính mình không còn lựa chọn nào khác.

Anh như là rất vừa lòng với câu trả lời của cô, anh mở cửa xe, đi xuống. Hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác ngoài ngắn, vẫn là màu đen, còn có quần đen, giày đen... Cho nên bóng dáng của anh nhanh chóng tan biến trong đêm đông, đợi đến lúc cô phục hồi lại tinh thần, tất cả đều yên lặng như vậy, bình thường như vậy, giống như vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì.

Cô tựa lưng vào ghế, bỗng nhiên bắt đầu nghi ngờ, nụ hôn ban nãy thực ra không phải ngoài ý muốn...

Đồng hồ trên tường rất cũ, Lương Kiến Phi hơi lo lắng thời gian trên kia có chuẩn hay không, vì thế cô lấy di động ra đối chiếu, cuối cùng sự thật chứng minh đồ cũ chưa hẳn là không dùng được. Bây giờ là 7 giờ 20 phút tối, cách lúc Hạng Phong và cô tạm biệt đã trôi qua 15 phút, cô ngồi trong góc cửa tiệm hồi hộp chờ người phục vụ đóng gói thức ăn đem lại đây. Do dự nhiều lần, cô gọi điện thoại cho Trì Thiếu Vũ.

“A lô?” Anh ta nhanh chóng nhận máy, như là luôn đợi chờ.

“Đêm nay tôi không rảnh ăn tối với anh...”

“À...” Anh ta thất vọng thờ dãi.

“Nhưng mà,” cô đứng dậy đi ra ngoài cửa tiệm, gió thổi trên mặt hơi lạnh, nhưng cô phớt lờ tất cả, “Tôi có điều muốn nói với anh.”

“...Ừm”

Cô đi tới đi lui thong thả, tâm tình khẩn trương, nhưng cô bắt buộc mình phải bình tĩnh: “Còn nhớ lúc chúng ta kết hôn, anh đã từng thề không?”

“...”

“Tôi nghĩ anh hẳn là nhớ rõ.”

“Đúng vậy, cho đến tận bây giờ đó là hôn lễ duy nhất của anh, sao lại không nhớ?” Anh ta cười khỏ.

“Nhưng anh đã làm trái lời thề của chính mình.”

“...”

“...”

“...Anh xin lỗi.”

“Không, tôi không phải muốn anh xin lỗi, tôi chỉ muốn... tôi chỉ muốn...” Cô cắn môi, “Tôi chỉ muốn nói cho anh biết là tôi cũng có chỗ sai.”

“?”

“Không, không, tôi không phải nói chuyện chúng ta ly hôn, mà là lần trước anh nói với tôi...” Cô dừng một chút, cảm thấy mình ngốc như vậy, “Lúc anh hỏi tôi chúng ta còn có thể ở cùng nhau hay không...”

“...”

“Tôi nên lập tức từ chối anh, nhưng tôi không có.” Mãi đến khi nói xong câu đó, cô chợt bình tĩnh trở lại.

“Kiến Phi...”

“Sự thật thì,” giọng nói cô nghiêm túc, “Hạng Phong nói đúng, tôi đang trả thù anh, tôi thật sự có ý đó hay là một loại tiềm thức, tóm lại tôi không từ chối anh, bởi vì trong lòng tôi có ác ý, không phải bởi vì tôi thật sự đang suy nghĩ.”

Trì Thiếu Vũ trầm mặc trong chốc lát, ngăn cách bởi điện thoại anh ta khẽ nói: “Kiến Phi, em gọi điện đến là muốn nói cho anh biết chuyện này sao?”

“Đúng vậy.” Dưới đáy lòng cô thờ phào nhẹ nhõm.

“... Đôi khi anh tình nguyện để em có ác ý đối với anh.” Anh ta cười khô.

“Nhưng tôi không hy vọng bản thân mình trở thành như vậy.”

“...”

“Tôi không thể bởi vì anh làm chuyện có lỗi với tôi, mà mượn cớ cũng để mình phạm sai lầm —— vậy là không đúng!”

“Kiến Phi,” Trì Thiếu Vũ thấp giọng gọi tên cô, “Tại sao em vẫn không thay đổi?”

“...”

“Em càng làm như thế, anh lại cảm thấy bản thân mình càng ngu ngốc...”

Người phục vụ mở cửa, nói cho cô biết thức ăn đã đóng gói xong.

“Chuyện tôi muốn nói đều đã xong...” Lúc này cô mới cảm thấy lạnh, tay đã đông cứng, “Bây giờ tôi có chút chuyện cần làm...”

“...Được. Nếu anh lại gọi cho em, em sẽ không ngắt điện thoại của anh chứ?”

“Sẽ không,” cô mỉm cười, “Tôi tiếp nhận sự giáo dục rất tốt của gia đình, cho dù miễn cưỡng tôi cũng cố gắng duy trì sự nho nhã lễ phép.”

Trì Thiếu Vũ ở đầu dây bên kia khẽ cười.

Bọn họ nói một tiếng tạm biệt với nhau rồi cúp máy.

Lương Kiến Phi đứng ở trong gió một lát rồi mới xoay người trở lại lấy thức ăn.

Năm phút sau cô xuất hiện trước cửa nhà Hạng Phong, anh mở cửa cho cô, đứng ở cửa cười mà như không cười.

Nhưng cô chỉ đem cái túi đưa cho anh, sau đó nói: “Tôi cảm thấy bây giờ tốt nhất tôi nên về nhà. Tạm biệt.”

Anh hiển nhiên cảm thấy kinh ngạc, nhưng cô cười cười, không nói gì rồi xoay người đi.

Về đến nhà tắm rửa xong, cô nằm trên giường, không khỏi suy nghĩ: đây là một buổi tối kỳ lạ biết bao...

Miên man suy nghĩ một lúc, cô quyết định gọi điện thoại cho Thang Đình.

“Thế nào, có chuyện gì nhờ chị?” Thang Đình liền hỏi.

“Không có việc gì thì không thể gọi điện cho chị sao?”

“Well, rốt cuộc là chuyện gì?” Thang Đình có lẽ đang giận dữ.

“... Thật sự không có việc gì.” Thanh âm của Kiến Phi nghe ra có chút nặng nề.

“Đừng nói cho chị biết có liên quan đến tên Trì Thiếu Vũ kia.”

“Không, không liên quan tới anh ta.”

“Cám ơn trời đất! Bằng không em nhất định sẽ bị nắn...” Thang Đình chợt thay đổi chủ đề, “Đúng rồi, chiều nay chị đã nghe tiết mục của em và Hạng Phong.”

“...”

“Chị cảm thấy anh ta nói chuyện rất thú vị, ‘ruồi bọ khó thuần hoá như là linh cầu’, ha ha ha ha...”

“Đúng vậy, đúng vậy,” Kiến Phi đành chịu, “Anh ta rất hay nói móc người khác.”

“Em cũng không tốt hơn nha.”

“...Cám ơn, chị nói thế này em rất cảm động.” Cô cắn răng chịu đựng.

“Anh ta có thể có tình ý với em không?”

“...Ai?” Cô rùng mình.

“Hạng Phong đó, bằng không còn ai vào đây? Toàn bộ địa cầu đều biết có một người đàn ông rất muốn tranh luận với em.”

Cô ngồi dậy, không yên lòng mà cào tóc mình, có vẻ hơi buồn bực. Mặc dù như thế, cô vẫn mạnh mẽ trả lời: “Được rồi, chị đừng đoán mò...”

“...”

“...”

Lúc trò chuyện qua điện thoại với Thang Đình hiếm khi nhặt nhều thế này, cho nên khi đầu dây bên kia trở nên hoàn toàn trầm mặc, Lương Kiến Phi bắt đầu đứng dậy.

“Ha ha,” Thang Đình bỗng nhiên nói, “Em nhận ra cái gì sao?”

“...”

“Hai người đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

“... Không có.” Cô kinh ngạc phát hiện mình lại trả lời như đinh đóng cột.

Nhưng Thang Đình không buông tha cho cô, vẫn một mực chắc chắn: “Em biết anh ta có tình ý với em? Anh ta thật sự có tình ý với em?”

Kiến Phi thờ dãi: “Em phát hiện gọi điện thoại cho chị thật sự là một sai lầm, tạm biệt!”

Nói xong cô hung hăng nhấn nút tắt cuộc gọi, cô tựa vào đầu giường, trong lòng không hiểu sao cảm thấy sợ hãi...

Cô sao lại không biết?!

Vào đêm giao thừa, khi anh đứng ở cửa nhà cô mang theo một bát *ma lạt năng* (một món ăn vặt có nguồn gốc từ *Tứ Xuyên*), cô đã biết!

***

Sáng hôm sau, Lương Kiến Phi ngủ thẳng đến 9 giờ mới thức dậy. Gần đây cô có đầy đủ lý do không cần mỗi ngày đến công ty báo cáo, cô nghĩ quỹ đạo cuộc sống của mình càng ngày gần bó với công việc không thể phân chia, có một người lấp đầy trong công tác của cô, vì thế anh cũng tràn ngập trong cuộc sống của cô.

Cô cảm thấy nhức đầu, hơn nữa bụng lại kêu lên. Cô đã dành 10 phút để thuyết phục bản thân mình ra khỏi ổ chăn rồi đi đến phòng bếp tìm một chút gì đó ăn, cô tìm được túi bánh mì đã mua từ tuần trước, cô liền pha một ly ca cao nóng rồi ăn cả hai thứ ở trên bàn.

Sau đó cô đánh răng, rửa mặt, rồi mặc quần áo chỉnh tề ra ngoài giống như mỗi ngày bình thường. Nhưng mà vừa đến ga ra, cô dừng lại bước chân, trong lòng bỗng nhiên có một thắc mắc:

Đây là cuộc sống sao? Đây là tất cả cuộc sống của cô sao?

Lịch làm việc lấp kín, nhưng cô nhận được gì? Ngoài đủ tiền sinh sống ra thì cô còn nhận được những gì?

Cô hạnh phúc không?

Câu trả lời là không xác định. Cô có thể tìm được niềm vui, nhưng không thể khẳng định mình cảm thấy hạnh phúc.

Mẹ luôn thúc giục cô nên bắt đầu một mối quan hệ khác, thế nhưng nó có thể cam đoan cô sẽ hạnh phúc à? Hoặc đơn giản là để ba mẹ nghĩ rằng cô “hạnh phúc”?

Cô thường xuyên gặp phải một loại ánh mắt, không phải ác ý, nhưng loé lên trong đó, giống như đang nói: cô còn muốn thế nào?

Đúng vậy, đã ly hôn một lần, phụ nữ 30 tuổi còn muốn thế nào nữa? Đây là sự hiểu biết của họ về cuộc sống? Đây là nhận thức của bọn họ về cuộc sống?

Cô lúc nào cũng giả vờ như không nhìn thấy những ánh mắt đó, nhưng sâu trong đáy lòng, cô bị tổn thương gấp bội.

Cô đã gặp một người đàn ông làm chuyện sai lầm, sau đó cô kiên trì với lòng tin của mình —— vậy thôi. Chẳng lẽ bởi vì điều này mà cô nhất định mất đi rất nhiều thứ?

Lương Kiến Phi hít một hơi thật sâu, cô mở cửa xe, ngồi vào trong, rồi đeo dây an toàn.

Dây an toàn...

Cô nhớ tới cái “hôn” của tối hôm qua —— nếu có thể gọi là “hôn” —— anh giữ lấy chiếc cằm của cô, môi của bọn họ chạm vào nhau trong nháy mắt rồi tách ra. Trời à! Cô nghĩ rằng, chuyện này rất phù hợp với tính cách của Hạng Phong, ép người, nhưng “công bằng” cho bạn quyền lựa chọn.

Cô như ngồi trên kim châm, cảm thấy trái tim mình như đang ngâm trong đồ uống có ga... Mặc kệ nói như thế nào, người kia là Hạng Phong, là Hạng Phong chuyên sống cô độc!

Cô lại cảm thấy nhức đầu, hơn nữa vô cùng đau đớn, nhưng cô vẫn lên đường. Ánh sáng mặt trời rất tốt, tuyết cũng đã sớm tan từ mấy ngày trước, đến nỗi cô cho rằng mọi người đã quên đi trận tuyết kia.

Nếu có thể, cô cũng muốn quên đi cái gọi là “hôn” kia.

“Cách hành lang thật dài anh nhìn thấy cô, dùng ánh mắt chạm đến ánh mắt của cô...”

“Chạm đến?” Lương Kiến Phi lên tiếng thắc mắc, nhưng ngón tay cô vẫn gõ trên bàn phím một cách nhanh chóng.

“... Đây là một loại so sánh.” Hạng Phong dựa vào sô pha, trả lời không nhanh không chậm.

“Được rồi.” Cô nói thản một tiếng, cho rằng mình không có lập trường nghi ngờ cách dùng từ của anh.

Sáng nay lúc anh mở cửa, kỳ tích đã xảy ra —— anh điềm nhiên như không, thật giống như tối hôm qua bọn họ không làm gì cả (mặc dù trên thực tế, bọn họ quả thực không làm cái gì), đồng hồ của ông trời nhảy vọt qua 24 giờ, thời gian bộ phim được cắt ra 24 giờ, lịch sử nhân loại thiếu hụt 24 giờ —— tóm lại, anh chẳng nói gì, bình tĩnh nhìn cô một cái, rồi quay về phòng bếp ăn bữa sáng của anh.

Sau đó bọn họ bắt đầu làm việc, anh ngồi trên sô pha, cô ngồi trước máy tính, bọn họ như là một cặp đối tác đã ăn ý với nhau từ lâu.

Anh tiếp tục đọc ra, cô cũng tiếp tục đánh chữ, nhưng suy nghĩ của cô không khỏi lại trôi nổi, trở về một ngày nào đó của mùa đông năm ngoái, đó là tiệc tân niên của công ty cô, địa điểm là một khách sạn nào đó ở Sheshan, anh là “khách hàng quan trọng” của công ty, vì vậy anh tất nhiên được mời tham dự. Tối hôm đó, bởi vì đã sớm sắp xếp ngủ đêm lại khách sạn, cho nên trong bữa tiệc tất cả mọi người đều thả lỏng, cảnh tượng như vậy không tránh khỏi mọi người kính rượu với nhau, mặc dù Hạng Phong vẫn trong bộ dạng nghiêm túc, nhưng anh không từ chối những người đến kính rượu. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh uống rượu, từ lượng thật đáng kinh ngạc.

“Này,” thừa dịp ông chủ lên sân khấu nhảy nhót, Lương Kiến Phi kéo tay áo của Hạng Phong, cô thấp giọng hỏi, “Anh say chưa?”

Anh trả lời rõ ràng: “Không có.”

“... Uống ít thôi,” cô không thể không nói, “Những người này cũng không dễ chọc đâu, anh tỏ ra yếu thế một chút, bọn họ sẽ không chuốc rượu anh.”

Hạng Phong nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt không giống với ngày thường: “... Bây giờ cô đang quan tâm tôi sao?”

Cô kéo khoé miệng, hậm hực nói: “Nếu anh uống say, ngoài tôi ra thì không có ai sẽ giúp anh đâu.”

Anh khẽ cười một tiếng, không nói nữa.

Nhưng anh vẫn không từ chối ai, cô nhìn thấy anh đã toát mồ hôi. Nhưng may mắn những người kia đã say khướt trước anh, cho nên mặc dù sau bữa tiệc tinh thần của anh có chút mơ hồ nhưng vẫn không đến nỗi thất lễ.

“Tôi đưa anh đi lên nhé.” Cô đến gần lặng lẽ ghé vào bên tai anh nói.

“Được...” Anh gật đầu, sau đó bèn chuẩn bị đứng dậy, nhưng bước chân anh không vững lại ngã ngồi trên ghế.

“Anh có sao không?” Cô kinh ngạc. Cô không muốn đỡ một vụng bần lên lầu.

Anh mở to mắt, xua tay nói: “Không có việc gì.”

Sau đó anh liền đứng lên, lúc này bước chân có vẻ vững chắc. Cô cũng đứng lên đi theo, trong lòng cô buồn bực, rốt cuộc anh có say rượu không?

Nhưng bước chân của anh rất thông thả, bọn họ mất 5 phút ra khỏi hội trường đến thang máy của đại sảnh khách sạn.

Cửa thang máy mở ra, anh lao đảo từng bước, cô vội vàng đỡ lấy anh, ai ngờ anh vươn cánh tay khoác trên vai cô, xem cô như cái nạng.

Cô ấn nút, ngẩng đầu nhìn anh, cô cảm thấy buồn cười: “Anh thật đúng là chết vì sĩ diện.”

Anh liếc nhìn cô, như đã ngủ say.

Thang máy vừa dừng lại, cô vội vàng đỡ anh đi ra, tay cô chạm vào lưng anh, cảm thấy bất ngờ: “Thắt lưng của anh vẫn khá tốt đấy.”

Anh cố dùng một chút sức lực cuối cùng trợn mắt nhìn cô, nói: “Cám ơn cô đã trêu chọc, nhưng đây không phải lúc, bởi vì bây giờ tôi có thể nôn ra toàn bộ thức ăn ban nãy bất cứ lúc nào...”

“...” Cô vội vàng đi nhanh hơn, bên tai lại truyền đến tiếng cười nhẹ của anh.

May mắn là, cho đến lúc cô đặt anh lên giường ở trong phòng khách sạn, anh đều không nôn ra thứ gì cả, chỉ là hừ vài tiếng một cách yếu ớt. Cô mạnh tay giúp anh cởi áo khoác, anh chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi trắng.

“Tôi nhức đầu...” Anh chỉ vào huyệt thái dương bên trái của mình.

Cô đi vào phòng tắm giặt khăn mặt trong nước ấm, vắt khô rồi đặt lên trán anh: “Như vậy sẽ giúp tuần hoàn máu, rất có hiệu quả đối với chứng đau nửa đầu.”

Anh không hề động dậy, cô cũng chẳng muốn để ý đến anh nữa.

“Muốn uống nước không?” Kiến Phi mở ấm nước điện bắt đầu nấu nước.

“Uhm...” Anh như đang thờ dài, chẳng biết là muốn uống hay không uống.

Cô khoanh tay đứng bên cạnh ấm nước nhìn anh, cô rất muốn xoay người rời đi, nhưng một chân lại không sao di chuyển được.

Vì thế cô cởi áo khoác, đi đến cửa sổ kéo bức màn ra, rồi tắt ngọn đèn lớn sáng ngời, cô chỉ mở chiếc đèn nhỏ trong toilet và đầu giường. Cuối cùng nước đã sôi, cô rót nửa ly, từ trong tủ lạnh lấy ra một cục đá bỏ vào ly, lung lay vài cái, cho đến khi trên ngón tay truyền đến nhiệt độ vừa phải, cô mới đi qua, gờ ly lên nói: “Uhm, nước ở trong này, muốn uống thì tự mình ngồi dậy.”

Anh quả thực chậm rãi ngồi dậy, hai tay chống sau người, không có ý muốn cầm ly.

Cô thờ dài, gần như khẳng định người đàn ông ở trước mặt, hiện tại tinh thần đã mơ hồ —— rất thú vị không phải sao, tinh thần Hạng Phong lại mơ hồ!

Kiến Phi vươn ngón tay bắn vào trán anh một cái, ngoại trừ cơ thể nhức nhích một chút, anh không có phản ứng gì khác. Cô lại vỗ hai má anh, véo mũi anh, Hạng Phong chỉ nhìn cô với đôi mắt lơ mơ, cô không khỏi cười to dưới đáy lòng:

Hạng Phong, anh cũng có một ngày như vậy!

“Nước...” Anh than nhẹ.

Cô cảm ly thủy tinh, cục đá đã hoà tan, khoe miệng cô kéo ra một nụ cười, sau đó nâng ly lên hướng về mặt anh rồi đổ xuống.

Đôi mắt anh bởi vì dòng nước mà không mở ra được, nhưng môi không tự giác mà mấp máy, như đang uống nước.

Lương Kiến Phi đặt ly trên bàn, cô xoay người muốn thưởng thức hình ảnh Hạng Phong bị trêu chọc, nhưng bên tai có tiếng vang nhỏ vụn, sau đó cô bị người ta đè thất lưng ném lên giường.

“A...” Cô sợ tới mức quên thét lên. Nhưng mà chờ đến lúc cô nhớ tới thì lại kêu không ra tiếng ——

Bởi vì Hạng Phong đã chặn miệng cô lại.

Cô muốn giãy dụa, nhưng một bàn tay anh giữ lấy đầu cô làm cho cô không thể động dậy.

Trên mặt anh ướt sũng, mái tóc rũ xuống gò má của cô khiến cô rất ngứa ngáy. Có một cái gì đó chống lại khớp hàm của cô, Kiến Phi không khỏi há miệng thờ dốc, một mùi vị rượu đỏ nồng nặc trượt vào, ngọt ngào, mang theo rượu cồn, pha trộn thành một loại... hương vị của Hạng Phong. Hoá ra đó là đầu lưỡi của anh.

Bàn tay anh đặt trên lưng cô không an phận mà di chuyển khắp nơi, dịu dàng và mạnh mẽ. Cô cảm thấy tay anh di chuyển lên phía trên, cô muốn thét lên, muốn giãy dụa nhưng bị cơ thể anh đè chặt lại.

Bàn tay kia rút cục đến trước ngực cô, vẽ vòng tròn lên ngực cô, bên trong áo len dệt kim màu đen của cô là một chiếc áo sơ mi trắng, lúc này nó đã không còn chỉnh tề, ngón cái của anh xuyên qua khe hở giữa hai nút áo sơ mi, nhẹ nhàng phủ trên làn da của cô, sau đó phát ra một tiếng rên rỉ rất nhỏ...

Thình lình, cô giống như bị điện giật đẩy cơ thể anh ra, đầu gối hướng đến bụng anh, theo bản năng anh nói lỏng buông tay, cô thừa dịp có khoảng trống mà ra sức trở mình xuống giường.

Ngọn đèn trong phòng mờ昧, cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể cảm giác được anh duỗi tay muốn bắt lấy cô, vì thế cô vội vàng cúi người né qua, rồi đứng lên cầm áo khoác, cô lao đảo mở cửa đi ra ngoài.

Bữa tiệc còn chưa kết thúc, cả hành lang không có một bóng người, phòng cô sát vách phòng anh, cô bối rối lấy thẻ ra mở cửa, cô cà thẻ sai phương hướng, vì thế lấy ra lần nữa, lật mặt kia lên rồi cà lại.

Đèn xanh trước cửa sáng lên, cô chạy ào vào phòng, trở tay đóng cửa lại, lồng ngực cô không ngừng phập phồng.

Cô xoay người khoá cửa phòng, đi vào phòng tắm, mở ra vòi nước lạnh tạt vào mặt mình. Khi đó cô không khỏi suy nghĩ, cho dù đứng đắn như Hạng Phong, sau khi uống rượu cũng vẫn là một gã sắc lang...

Sáng hôm sau cô ăn sáng ở nhà ăn, Hạng Phong xoa tóc ngồi đối diện với cô: “Hôm qua tôi uống đến mấy giờ?”

“...” Cô hạ ánh mắt, ăn trứng trắng mà đầu bếp vừa rán xong.

“Sau đó là cô đưa tôi trở về à?” Anh vẫn còn xoa huyết thái dương.

“...” Cô cầm ly nước chanh, uống một hớp.

“Tôi không nôn ra chứ?”

“...” Cô lấy bơ trét lên bánh mì, ăn vào một miếng to.

“?” Hạng Phong rốt cục nhận ra sự khác thường của cô, anh khó hiểu cho nên nhìn chăm chăm vào cô.

“...” Cô dùng khăn giấy lau khoé miệng, không nói lời nào mà đứng dậy rời đi.

Ngày đó trên xe buýt quay về Thượng Hải, bọn họ vẫn ngồi cùng nhau, cô phớt lờ anh, hoặc là chính xác hơn, hai tuần sau đó cô không để ý tới anh. Đến mức về sau bọn họ “hoà thuận” như thế nào, cô đã không nhớ rõ, bởi vì chuyện này cô cũng là vừa mới nhớ tới.

“Này! Này!”

Lương Kiến Phi khôi phục lại tinh thần, Hạng Phong đang nhú mồm nhìn cô.

“?”

“Vừa rồi tôi nói em có ghi lại không?”

Cô ngoảnh đầu nhìn màn hình máy tính, trên kia quả thực ghi lại một ít lời văn, nhưng cô lại không có ấn tượng với những lời văn này.

“Chúng ta ăn trưa trước đi.” Hạng Phong lạnh lùng nói.

Tiệm vẫn thẩn ở chỗ rẽ dưới lầu vẫn cũ như vậy, nhưng ông chủ không có ý muốn sửa chữa chút nào, cái bàn, cái ghế đều có thể lung lay ra tiếng, như là bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, điều may mắn duy nhất chính là, đồ ăn vẫn không thay đổi, hương vị ngon miệng trước sau như một.

“Giám đốc nói, qua năm mới anh nên chuẩn bị sách mới...” Lương Kiến Phi thừa dịp trong lúc thêm gia vị.

“... Đừng mở miệng ngậm miệng đều là công việc.” Hạng Phong không kiên nhẫn mà nhú mồm.

“Gần đây anh hình như trở nên tiêu cực.” Cô mím môi, dùng thìa bỏ một chút dấm chua vào trong nước lèo.

“Em thử xem có người cứ lải nhải dài dòng những việc này bên tai.” Anh dùng tay trái ăn cơm, bộ dáng cũng không có gì bất tiện.

“Tôi nghĩ anh sớm đã thành thói quen, tôi thúc giục anh giao bản thảo cũng đã hai năm rồi...”

Anh nhướn mày: “Khoan nhượng không hề đại diện cho thói quen.”

“Vậy khoan nhượng hai năm để làm chi mà không tiếp tục khoan nhượng nữa.”

Anh lườm cô: “Bởi vì tôi không muốn nhịn.”

Cô nhún vai, quyết định chiến đấu với bát vằn thắn nóng hổi trước.

“Em không cảm thấy mệt sao?” Anh hỏi.

“Công việc.” Giọng nói cô không rõ.

“Ừ.”

“Tôi quen rồi.”

“... Trước khi em ly hôn, trong cuộc sống tất cả đều là công việc sao?”

Cô dừng lại động tác nhai nuốt, do dự nhìn anh: “Không phải...”

“...”

“... Đương nhiên cũng bao gồm những thứ khác.”

“Ví dụ như?”

“Anh hỏi việc này để làm chi?”

Anh bĩu môi, thái độ ngạo mạn: “Không có gì, chỉ là muốn biết em không phải luôn nhàm chán như vậy.”

Cô cúi đầu tiếp tục ăn vờ thẩn, nghĩ thầm, dường như người không thú vị phải là anh mới đúng chứ!

Hai người lại lặng lẽ ăn trong chốc lát, Hạng Phong đột nhiên hỏi: “Công ty các người năm nay tổ chức tiệc ở đâu?”

“?” Trong lòng cô rung mình.

“Không có gì,” anh nhìn cô, không hề có chút khác thường, “... Cảm thấy tiệc năm ngoái khá tốt.”

“...” Cho nên, năm nay anh còn muốn tham dự?

Hay là tha cô đi!

“Vậy nếu năm nay anh nhất định phải biểu diễn tiết mục anh còn đến không?” Kiến Phi cố ý hỏi.

“Đến.” Anh thấp giọng trả lời.

“Anh sẽ biểu diễn tiết mục?” Cô không tin.

“Rất nhiều,” về mặt Hạng Phong bình tĩnh, “Phóng phi tiêu vào quả táo, biến người sống lại, cura điện kinh hồn... Đều có thể.”

“Thật hay giả!” Lương Kiến Phi cười rộ lên, “Chiều nay tôi liền gọi cho bộ hành chính đăng ký giúp anh. Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần điền vào đơn đăng ký là được.”

“À, vậy em tiện thể điền luôn tên mình vào.”

“Tại sao?” Cô kinh ngạc.

“Bởi vì tôi cần trợ thủ khi biểu diễn.”

“... Trợ thủ làm những gì?”

Anh tươi cười khà ái, ánh mắt giống như ánh trăng uốn cong:

“Rất đơn giản, chính là đặt quả táo lên đầu, chui vào trong thùng sẽ bị cura thành mấy khối mà thôi.”

“...”

【 hai người không giống nhau, thậm chí hoàn toàn trái ngược quyết định cùng nhau sống qua quãng đời còn lại, đây là một việc mạo hiểm cỡ nào? Thế mà rất nhiều người trước khi quyết định làm như vậy, chưa từng nghĩ tới khó khăn trong đó, chúng ta chỉ có thể dựa vào tình yêu để kết hôn, nhưng không thể dựa vào tình yêu để duy trì hôn nhân

Mỗi một đoạn tình yêu chỉ có hai người, chính là “bạn” và “tôi”. Tình yêu tách biệt chúng ta với những người khác, chúng ta có thế giới của mình, có lẽ chúng ta hy vọng vĩnh viễn ở trong thế giới nhỏ nhỏ này, không muốn thoát khỏi.

Mỗi một đoạn hôn nhân không chỉ có hai người, ngoại trừ “bạn” và “tôi”, còn có rất nhiều người khác. Hôn nhân khiến chúng ta hoà hợp vào trong thế giới của bọn họ, có lẽ chúng ta không thích thế giới của bọn họ, nhưng chúng ta không thể trốn thoát.

Cho nên, tình yêu và hôn nhân cũng là quá trình của một loại phục tùng và bị phục tùng.

Nếu bạn không yêu tôi, đừng thử phục tùng tôi, bởi vì bạn không gánh nổi loại trách nhiệm này. Nhưng mà nếu bạn yêu tôi...

Như vậy, tôi không ngại bị bạn phục tùng.

Alpha】

“Tôi đau nửa đầu...” Lương Kiến Phi ngã trên sofa trong phòng khách nhà Hạng Phong, cô nhắm mắt lại, bỗng nhiên có ý nghĩ không muốn làm việc.

Hạng Phong không để ý tới cô, lập tức đi vào phòng tắm. Một lúc sau, anh đi tới, đặt cái gì đó trên trán cô.

Cô mở to mắt —— là một chiếc khăn mặt nóng hổi.

“Chính em đã nói,” anh chậm rãi mở miệng, “Như vậy sẽ giúp tuần hoàn máu, rất có hiệu quả với chứng đau nửa đầu.”

“...” Về mặt của cô đông băng, ngay cả đôi mắt cũng không chớp, chỉ kinh ngạc nhìn anh.

Anh nhún vai, phớt lờ cô, rồi đi vào phòng bếp mở tủ lạnh lấy đồ.

“Vây, nói như thế...” Lương Kiến Phi cảm thấy tất cả máu trong cơ thể mình đều dồn lên não, “Anh nhớ rõ tối hôm đó...?”

Hạng Phong đổ sữa vào trong nồi, anh mở công tắc hẹn giờ của lò vi ba rồi đặt nồi sữa lên, sau đó anh quay đầu nhìn cô, bình tĩnh nói:

“Thế nào, em nghĩ rằng tôi say rượu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bẫy

【1. 25 bẫy

Ngày 26 tháng 3 năm 1993, 《thời báo New York》đăng một bức ảnh của Kevin Carter. Cảnh ở trong ảnh là: một cô bé người Sudan gầy gò không thể đi bộ đến trung tâm cứu trợ lương thực, cô bé quỳ rạp trên mặt đất, mà cách đó không xa có một con điều hâu to lớn đậu gần đó đang tham lam nhìn chằm chằm một thân ảnh đen tuyền trên mặt đất, một sinh mệnh nhỏ gầy yếu ớt, nó đang chờ đợi “bữa ăn ngon” sắp tới miệng.

Tháng 4 năm 1994, “phóng viên tự do” Kevin Carter đã nhờ bức ảnh của cô bé Nam Phi mà đoạt được giải thưởng “Nhíp ảnh cận cảnh”. Sau 3 tháng kể từ lễ trao giải, vào ngày 27 tháng 7, Kevin đã tự sát ở *Johannesburg* (thành phố lớn nhất của Nam Phi).

Trên chỗ ngồi của anh ta mọi người tìm được một tờ giấy: “Thật sự, thật sự xin lỗi mọi người, đau khổ của cuộc sống còn nhiều hơn cả niềm vui.”

Khi Kevin Carter ngồi xuống định chụp tấm ảnh kia, con điều hâu tình cờ lọt vào ống kính. Anh ta ở đằng kia đợi 20 phút, hy vọng con điều hâu có thể mở cánh để bức ảnh càng thêm *khẩu nhân tâm huyền* (hình dung sự vật có thể tác động lòng người sâu sắc). Sau khi chụp ảnh xong, anh ta đuổi đi con điều hâu, rồi nhìn chăm chú vào cô bé nhỏ tiếp tục tập tễnh mà đi. Sau đó anh ta ngồi dưới một thân cây, châm điếu thuốc gọi tên chúa trời, anh ta cao giọng khóc thảm thiết. Về sau anh ta từng nói với người khác: “Khi tôi nhắm ống kính vào tất cả mọi thứ, trong lòng tôi đã nói ‘chúa trời à! đối với ngài công việc là trước hết’. Nếu tôi không theo lẽ thường mà làm việc, tôi sẽ không tới nơi này.”

Con điều hâu có lẽ cảm thấy mình nằm trong bẫy, nó chẳng qua tình cờ dừng lại chỗ ấy liền trở thành động vật ăn thịt tham lam qua ống kính. Nhưng cái bẫy chân chính là Kevin. Anh ta theo đuổi “tín tức hay”, “hình ảnh đẹp”, vì hoàn thành phần công việc này, anh ta yên lặng chăm chú nhìn vào nỗi khổ của xã hội loài người, lấy tác phẩm lưu lại một hình thức nghệ thuật. “Tác phẩm” của anh ta mang đến cái gì? Ủng hộ, tán thành, cảm động, giải thưởng... Như vậy tại sao anh ta vẫn cảm thấy đau khổ?

Bởi vì sự “theo đuổi” của anh ta đã đánh bại đạo đức xã hội và lương tâm, anh ta tình nguyện dành một thời gian dài để chờ đợi, chăm chú nhìn vào cô bé nhỏ kia đang hấp hối, cho đến khi cô bé trở thành một phần tác phẩm của anh ta, Kevin cũng không sẵn lòng đi qua đỡ cô bé đứng dậy, cho cô bé một bình nước, một ổ bánh mì, sau đó mang cô bé đến trạm cứu tế.

Bạn, tôi, những người vì tấm ảnh đó mà cảm động cũng ở trong cái bẫy của các phương tiện truyền thông, chúng ta cho rằng sự cảm động đó đại diện cho tấm lòng lương thiện của mình? Vậy tại sao không dùng sự cảm động trên thời gian, tình lực, tiền tài mà chân chính giúp đỡ việc ở trên?

Albert Einstein nói: Giá trị thực sự của một người, đầu tiên quyết định anh ta đến mức độ nào và trong ý nghĩa nào đặt ra cho bản thân mình.

Beta】

Hạng Phong đứng trước cửa sổ sát đất, anh nhìn dòng xe cộ phía xa xa đang thông thả di chuyển trên đường, mấy ngày trước, anh ở đây nói với Lương Kiến Phi: “Thế nào, em nghĩ rằng tôi say rượu sao?”

Người kia ngoại trừ chớp mắt kinh ngạc thì không có những biểu tình hay hành động gì khác.

Qua một lúc sau, cô mới lúng ta lúng túng hỏi: “Vây... anh không say à?”

Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, cặp mắt kia thường thường tràn ngập linh khí, giờ phút này mang theo kinh ngạc và sợ hãi...

Anh khẽ nhíu đầu lông mày, tại sao là sợ hãi? Cô sợ anh sao? Phải biết rằng, cho tới bây giờ đó là lần duy nhất anh không thể khống chế đối với phụ nữ, lúc cô xoay người anh không chút suy nghĩ liền đặt cô ở dưới thân...

Anh quên đã bao lâu chưa từng hôn qua một người, cho nên khi anh chạm vào môi cô, một loại khát vọng đã ẩn tàng bao lâu nay được đào bới ra ngoài. Anh sờ trên ngực cô, đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mịn màng như vậy, một ngõ ngách nào đó trong đáy lòng anh bỗng nhiên bật lên một câu: tôi

muốn em!

Nhưng cô làm sao có thể mặc cho vai diễn đó thao túng?

Trong lòng anh cười khỏ, đó thực sự không phải là một nỗi đau bình thường trong dạ dày của anh, xuống một chút nữa, nói không chừng sẽ là mạng của anh... nguyên nhân gốc rễ.

“Tôi,” anh nhìn cô, dừng một chút, cho đến khi trong mắt cô lộ ra vẻ nghi ngờ, “Trước đó không say.”

“...” Cô chau mày, suy nghĩ, “Vậy, sau đó thì sao?”

Anh vẫn nhìn cô, cười như không cười: “Sau đó? Có lẽ, say.”

“...Có lẽ?” Cô cũng nhìn anh, sau đó vội vàng dời tầm mắt giống như đứa bé làm chuyện có lỗi.

Ha ha!... Anh cười trong lòng, người làm sai là anh, không phải sao?

Khăn mặt trong tay cô vẫn toả ra hơi nóng, nhưng cô tiện tay bỏ xuống, tay trái bắt đầu cào tóc qua loa, bộ dạng của cô rất không được tự nhiên: “Tôi nghĩ, tôi, tôi phải đi.”

“Nhưng còn chưa viết xong bản thảo.” Anh nhắc nhở cô.

“À...” Cô vẫn còn cào tóc, “Cái đó... Cái đó có thể tiếp tục vào ngày mai.”

Anh khoanh tay, đi từng bước về phía trước, cô di chuyển không kịp, bị anh bao vây ở tại chỗ rẽ của sô pha, mũi chân đối mũi chân.

“Không được,” anh nói, “Tôi muốn chiều nay có thể hoàn thành.”

Nói xong, anh hơi cúi đầu, nhìn đôi mắt cô.

Cô ngã ngồi trên sô pha, không ngẩng đầu nhìn anh: “Nhưng tôi... Nhưng chiều nay tôi phải đi.”

“Đi làm gì?”

“...Họp.” Có thể nhìn ra, cô đang cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

“Họp gì?” Anh không định buông tha cho cô.

“Không liên quan tới anh.”

“Không liên quan tới tôi, vì vậy, không cho phép đi.”

“Anh...” Cô ngẩng đầu lườm anh.

“Muốn tôi gọi điện thoại cho ông chủ xin phép thay em không?” Anh bình thản ung dung.

Cô cắn môi, điểm này không giống như biểu hiện của người phụ nữ 30 tuổi, cứ như thể trong nháy mắt, anh có một loại ảo giác, cô vẫn là một cô nàng 20 tuổi đối mặt với người đàn ông lớn tuổi như anh có phần không biết làm thế nào.

Anh bỗng nhiên mềm lòng, mặc dù đã tính toán đủ loại khả năng trong đầu, mặc dù chỉ cần khom người là có thể đẩy cô trên sô pha, nhưng anh không làm như vậy, anh không thích nhìn thấy bộ dạng lúng túng khốn đốn của cô, nó sẽ khiến anh khó chịu.

Cho nên, anh thu lại nụ cười trên mặt, thấp giọng nói: “Hay là thế này, tôi ngồi đây, sáng tác đoạn cuối cùng, sau đó, em có thể đi.”

“...”

“Được không?”

Lương Kiến Phi hít mũi, lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Được.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cảm giác được cô lập tức cảnh giác ngồi thẳng người, anh cười khỏ: “Em còn không mau ngồi trước máy tính đi.”

“À, à...” Cô vội vàng đứng dậy, định lướt qua anh đi đến phía bên kia của phòng khách, nhưng bước chân cô không vững, một bước giẫm lên bàn chân của anh, cô mất đi trọng tâm.

Hạng Phong gần như xuất phát theo bản năng mà ôm lấy cô, cô cũng theo bản năng mà nắm lấy cánh tay anh, thực ra cô không thấp, khi đứng thẳng vừa vịn tới cằm của anh, mái tóc màu nâu đậm của cô cọ xát trên mặt anh, có một mùi hương dầu gội nhân nhạ, một loại mùi hương khiến anh mê hoặc.

Cô ngồi trên đùi anh — so với tưởng tượng của anh thì nặng hơn một chút — nhưng mà càng mềm mại hơn trong tưởng tượng của anh, nói không chừng, rất ít người biết điều này khi nhìn qua cô gái quật cường và kiên nghị kia (“cô gái” 30 tuổi? Quên đi, cô hẳn cũng không thích được gọi là “phụ nữ”), thực ra có một trái tim lương thiện và mỏng manh. Cho dù từng bị phản bội, cô vẫn không vứt bỏ niềm tin vào sự thân thiện và tốt đẹp của thế giới này; cho dù đối mặt với cuộc sống khó khăn và không được người khác thông hiểu, cô cũng không thoả hiệp với thực tế; cho dù đối mặt với những người từng tổn thương cô, cô vẫn cứ sẵn lòng dùng trái tim khoan dung.

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh bị cô mê hoặc, cuốn hút một cách sâu sắc.

Anh có thể viết ra những câu chuyện phức tạp ly kỳ, nhưng anh không có cách nào dùng một câu đơn giản để biểu đạt chính mình. Trên thực tế, buổi tối hôm đó của một năm trước, anh cho rằng đó là một cơ hội, nhưng sáng hôm sau trong lòng anh thấp thỏm không yên, anh giả vờ dường như không có việc gì mà ngồi đối diện cô, nhưng cô không nói một lời thậm chí không thèm liếc mắt nhìn anh một cái — suốt hai tuần đều là như thế!

Anh bị hù dọa, từ đó không dám vượt qua nửa bước.

Điều buồn cười nhất chính là, cuối cùng anh không lo đến thể diện mà đi hỏi Hạng Tự.

“Cầu hoà?” Khuôn mặt anh tuần của Hạng Tự lộ ra một nụ cười khó tin.

Anh cố gắng làm cho mình có vẻ không bận tâm: “Ừ.”

Nhưng giọng nói của anh đã bán đứng anh, bởi vì trong đó nghe ra sự buồn bực, đến nỗi Hạng Tự nhin không được lại hỏi một câu: “Nếu em không hiểu sai, ý anh là, để em dạy cho anh cầu hoà với phụ nữ như thế nào?”

“...Ừm” Anh cảm thấy bối rối.

“Có thể nói cho em biết là người phụ nữ như thế nào không?”

Anh trừng mắt nhìn Hạng Tự, là ánh mắt anh trai trừng em trai, đương nhiên, cũng là ánh mắt của một người đàn ông trừng người đàn ông khác.

“Này,” Hạng Tự vung tay, cười đến vô tội, “Đối phó với những người phụ nữ khác nhau phải dùng cách khác nhau! Nếu anh không nói cho em biết cô ấy là người như thế nào, em làm sao tìm được cách thích hợp chứ?”

Hạng Phong trầm ngâm một lúc, rồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Cô ấy là... một người rất quật cường.”

“Sau đó thì sao?” Thanh âm của Hạng Tự chưa từng hứng thú như giờ phút này.

“...Rất khó bị thuyết phục. Không chỉ thế, cô ấy thường nỗ lực thuyết phục người khác.”

“Ừ, hừm?”

“Cô ấy rất độc lập, thậm chí có lúc tính cách tỏ ra kiên cường... Nhưng ngoài mặt thực ra không mạnh mẽ như vậy.”

“...”

“Cô ấy cũng rất miễn cảm, nhưng không hề yếu ớt.” Anh rũ đôi mắt xuống, nhìn quả táo xanh ở trên bàn.

“Kỳ thật cô ấy có tấm lòng lương thiện, nhưng lại...” Anh không khỏi nở ra một nụ cười khổ, “Không giỏi biểu đạt chính mình.”

“...”

“... Là như vậy.”

Hạng Tự nhìn anh, nheo mắt lại, qua một hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Tại sao em cảm thấy hình như em quen biết với người mà anh nói?”

Sắc mặt Hạng Phong lạnh lùng, anh xoay người muốn đi nhưng bị em trai kéo lại.

“Đừng như vậy, đừng như vậy,” Hạng Tự vẫn cười, chẳng qua không còn nhiều phần giễu cợt như vừa rồi, “Cái khác không giúp được anh, nhưng đối phó với phụ nữ, em rất thành thạo.”

Anh tròn mắt nhìn Hạng Tự: “Phải không, em và Từ Mặc gần đây thế nào?”

Khi đó Hạng Tự và Từ Mặc đang bên bờ vực sắp chia tay, cho nên nghe xong những lời của anh, sắc mặt Hạng Tự thay đổi:

“Nói móc em thì trong lòng anh sẽ thấy dễ chịu hơn phải không?”

Hạng Phong hé miệng, thấp giọng nói: “Anh xin lỗi...”

“Trở lại chuyện chính,” Hạng Tự nghiêm mặt nói, “Đối phó với loại phụ nữ mà anh nói, thực ra cũng không khó.”

“?”

“Bắt lấy nhược điểm của cô ấy.”

“Nhược điểm?...”

“Đúng vậy, mỗi người đều có nhược điểm. Loại phụ nữ này chính là như một câu thường nói ‘*đao từ chủy đậu hủ tâm*’ (nói năng chua ngoa, sắc bén nhưng tâm địa thiện lương, mềm mỏng), giúp cô ấy làm một chuyện, hoặc là bán cho cô ấy một ân tình, khiến cho cô ấy cảm thấy mình thiếu nợ anh, hoặc là cho rằng ở một phương diện nào đó của anh đáng để đồng tình, cô ấy sẽ chủ động giải hoà với anh —— nói trắng ra chính là ‘khổ nhục kế’.”

“... Chỉ đơn giản như vậy?” Hạng Phong bán tín bán nghi.

“Đừng vậy!” Tuyên thủ cò vây anh tuần cam kết với tác giả bán chạy sách, “Hon nữa em dám nói, chuyện gài bẫy người khác, nếu anh xưng thứ hai, rất ít người không sợ chết mà xưng thứ nhất.”

“Em đây là khen anh hay nói xấu anh?” Hạng Phong nhướn mày.

“Cả hai đều có thể, tùy anh.”

“...”

“Tóm lại, phải để cô ấy cảm thấy áy náy, con người một khi mềm lòng, tâm lý đề phòng cũng sẽ tiêu tan theo.”

Hạng Phong không biết thủ đoạn của Hạng Tự có dùng được không, nhưng anh phải thử một lần.

Gài bẫy đối với Hạng Phong là việc không khó, đầu tiên ở trong tiết mục radio phát sóng trực tiếp anh thảo luận về chuyện những đứa trẻ mồ côi cha mẹ bị tổn thương, anh mượn cơ hội phân tích tâm lý của những thiếu niên không có được sự quan tâm, cuối cùng anh bày ra một vẻ mặt không muốn nói về chuyện quá khứ rồi lại nhin không được mà một mình cảm thấy đau lòng.

Lương Kiến Phi quả nhiên bị lừa.

Sau khi tiết mục lần đó hoàn thành, anh đi ra ngoài trước, từ trong túi áo lấy ra hai đồng tiền xu đã chuẩn bị sẵn, sau đó anh giả vờ không tìm thấy cái thứ ba. Cô lặng lẽ đi đến, nhét vào một đồng tiền xu.

Anh mua cà phê đá, trong mùa đông nghĩ đến đồ uống này liền cảm thấy đau dạ dày, cô nhìn anh ần nút, không khỏi nhiu mày, nói: “Đừng uống thứ này nữa...”

Anh nhìn cô một cái, giống như đang nói vì sao không thể?

“Cái đó...” Cô nhìn chỗ khác, miệng vẫn cứng nhắc, nhưng lại khiến anh cảm thấy ảm áp, “Tuần trước tôi phát hiện một tiệm cơm rất ngon ở gần đây... đội lát nữa anh muốn đi cùng không?”

Anh rũ đôi mắt xuống, đè nén lòng mình đang mừng như điên, anh chậm rãi gật đầu.

Tựa như Hạng Tự nói, bọn họ ‘hoà thuận’ như vậy, hon nữa cô còn tốt hơn trước kia. Mặc dù cô vẫn luôn làm trái ý anh, nhưng ít ra đôi mắt của cô rất cuộc lại nhìn anh, cô không còn gạt bỏ anh ra khỏi cuộc sống của mình.

Tựa như giờ phút này, cô ngồi trên đùi anh, bọn họ cũng không phải thiếu niên thiếu nữ hơn mười mấy tuổi, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, nhưng anh phát hiện nhiệt độ của môi mình rất cao —— nói chính xác, cái đó không phải là nhiệt độ của môi anh, mà là thứ dán sát trên môi anh —— là độ nóng của vành tai cô.

“Em chê tôi một bàn tay gãy xương còn chưa đủ, thuận tiện muốn biến tôi thành người què à?” Anh cho rằng cần phải nói gì đó, nhưng một khi mở miệng lại tự doạ bản thân mình, tiếng nói kia thật giống như không phải của mình, xa lạ và đáng sợ.

“À... Tôi xin lỗi.” Cô nói một cách yếu ớt, vừa thử đứng lên thì lại ngã ngồi trên người anh.

Cô nhìn anh, vẻ mặt vô cùng ngưng ngững. Anh đỡ cô đứng lên, sau đó cũng tự mình đứng lên.

“Không sao chứ?”

“Không sao!” Đầu cô đang đưa giống như trống bỏi.

Hai tay anh đút vào túi quần, sau đó ho nhẹ một tiếng, nói: “Vậy, tôi... đi vào một chút.”

“Ờ...”

Hạng Phong xoay người đi vào phòng tắm, trở tay đóng cửa lại, đứng một lúc, anh liền đến bồn rửa tay mở vòi nước.

Anh không thực sự muốn dùng nước, nhưng nghĩ rằng nếu bây giờ không có tiếng động thì sẽ có vẻ rất kỳ quái. Hai tay anh chống trên mặt bàn đá cẩm thạch, bàn tay gầy xương đeo thạch cao không có cảm giác gì. Anh ngẩng đầu nhìn mình trong gương, còn có thứ được quần dài màu đen bao lấy... hạ thân phình trương.

A! Hạng Phong! Anh ảo não suy nghĩ —— chẳng lẽ mày còn là thằng nhóc thiếu niên sao?!

***

“Xin chào các vị thánh giả của hệ ngân hà, hoan nghênh các bạn lắng nghe tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ vào ngày thứ ba lúc ba giờ chiều, tôi là Ngạn Bằng, ngồi ở bên cạnh tôi vẫn là Hạng Phong và Kiến Phi, sau đây chúng ta sẽ bắt đầu tiết mục.”

Trước mặt Từ Ngạn Bằng lần đầu tiên đặt một ly nước nóng và hộp khăn giấy, anh ta thừa dịp nhạc nền vang lên mà lạng lẽ lau nước mũi, sau đó anh ta mang theo giọng mũi dày đặc tiếp tục nói: “Thời tiết trong tuần qua thật sự xấu, sau khi trải qua không khí lạnh lẽo liên tục, thời tiết bỗng trở nên ấm lại hơn mười độ, khiến cho một số người vẫn chưa thích ứng với hoàn cảnh không chuẩn bị trước —— ví dụ như tôi, bị cảm vô cùng nghiêm trọng.”

“Chuyện này không liên quan với thời tiết,” Hạng Phong cười lạnh nói, “Bất cứ người nào chỉ mặc một chiếc quần đùi đứng trong gió lạnh đêm đông cũng sẽ bị cảm mạo.”

“Được rồi, tôi thừa nhận mùa đông chơi trò ‘nói thật mạo hiểm lớn’ là lựa chọn không sáng suốt, các vị trước radio phải lấy tôi làm tấm gương.”

Ngạn Bằng ho nhẹ vài tiếng, uống một hớp nước: “Có một chút ngoài đề rồi, thực ra vừa rồi điều tôi muốn nói chính là hiệu ứng nhà kính. Gần đây 《 tạp chí National Geographic 》 dựa theo nghiên cứu của các nhà khoa học về hành tinh rút ra một kết luận thế này: 1000 năm sau, con người mới có thể thông qua hiệu ứng nhà kính mà đem sao Hoả trở thành một nơi thích hợp cho loài người ở lại.”

“Ồ! Như vậy ‘sao Hoả’ rốt cục muốn trở thành nền văn hoá chính thống.” Nói xong, Kiến Phi cầm lấy chiếc kèn Noel trong tay thổi hai tiếng, thanh âm của chiếc kèn kia nặng nề mà còn lạc điệu.

“Tôi đoán chừng đến thời điểm kia chúng ta sẽ trở thành ‘thất học’,” Ngạn Bằng tròn mắt, “Cho nên tôi thực sự muốn nói —— hi, các bạn bè ở sao Hoả, 1000 năm sau chúng ta sẽ gặp nhau đấy!”

Hạng Phong ném ra ánh mắt không muốn nói gì với người cộng tác, hơn nữa anh phát hiện Lương Kiến Phi cũng như thế, việc này có xem như là... ăn ý không?

“Vậy Hạng Phong, tin tức thú vị trong tuần qua là gì?”

“Mười cái bẫy của du lịch.”

Anh tựa lưng vào ghế, điều chỉnh chiều cao của microphone, sau đó nói: “Rất nhiều người sẽ đi du lịch trong và ngoài nước vào kỳ nghỉ, nhưng mà đến một chỗ xa lạ, chờ đợi chúng ta không chỉ là phong cảnh xinh đẹp, nhưng cũng bao gồm đủ loại cạm bẫy mà chúng ta không lường trước.”

“Khi du lịch ở Rome hoặc Milan, có thể nhìn thấy đám đông người *Gypsy** tập trung tại quảng trường, bạn cũng có thể gặp một nhóm trẻ em Gypsy tụ tập xung quanh, một tờ báo quơ trước mặt bạn, nhưng tờ báo thực ra chỉ là vật che chắn của bọn họ, dùng che khuất tầm mắt của bạn để người khác thừa cơ luồn vào túi của bạn, trộm đi ví tiền hoặc đồ vật gì khác. Gặp phải loại tình huống này, bạn nên dứt khoát thoát khỏi bọn họ, khi cần thiết cũng có thể lớn tiếng kêu cứu.

(*) Trong tiếng Việt, tên gọi “Di-gan” có nguồn gốc là phiên âm của các tên gọi dùng tại Châu Âu. Họ là một dân tộc với dân số khoảng 15 triệu người, sống thành nhiều cộng đồng trên khắp thế giới. Các cộng đồng người Di-gan sinh sống nhiều không những tại các vùng đất lịch sử của họ tại Nam Âu và Đông Âu, mà còn tại châu Mỹ và Trung Đông. Trong tiếng Anh, tên gọi chính thức của dân tộc này là Romani people. Các từ tiếng Anh Gypsy (hay Gipsy) bắt nguồn từ Hy Lạp. Tên gọi này không được người Di-gan sử dụng và được coi là có ý xấu (cũng như “gyp” với nghĩa “lừa đảo” chỉ đến sự nghi ngờ đối với người Di-gan). Tuy nhiên, việc sử dụng từ “Gypsy” trong tiếng Anh hiện nay đã rộng rãi đến mức nhiều tổ chức người Di-gan dùng từ này trong tên của mình. Tại Bắc Mỹ, từ “Gypsy” thường được dùng để chỉ phong cách sống hay phong cách thời trang chứ không dùng để chỉ người Di-gan.

“Ở sân bay Bangkok du khách mua sắm tại cửa hàng miễn thuế thỉnh thoảng sẽ không cẩn thận mà gặp phải quan toà, bọn họ bị thương gia vụ cáo là ăn trộm rồi bị bắt, trong lúc giam giữ sẽ có người trung gian tìm tới cửa nói rằng có thể giúp bọn họ lấy lại tự do, điều kiện trước tiên chính là nhất định phải giao một khoản chi phí. Sau khi xong việc, cảnh sát sẽ chia tiền với những người này.”

“Loại hành vi này thật xấu xa,” Ngạn Bằng nhìn không được nói chen vào, “Biết rõ du khách phải tranh thủ lên máy bay không có nhiều thời gian để lãng phí, những người kia liên lợi dụng tâm lý việc lớn hoá nhỏ mà lừa bịp tổng tiền.”

“Có một số kẻ lừa đảo sẽ ở sân bay sử dụng xúc xích hoặc thức ăn khác để phun lên làm bẩn quần áo của bạn, bọn họ giả vờ giúp bạn lau sạch quần áo, kết quả là người bạn của họ lạng lẽ ở bên cạnh lấy hành lý mang theo bên người của bạn.”

“Cho nên,” Lương Kiến Phi nói, “Nếu nhìn thấy người bên cạnh ăn gì, tốt nhất nên trông chừng cẩn thận túi của mình.”

Anh hướng về cô gật đầu, ý là: có thể nói như vậy.

“Một loại bẫy khác có liên quan đến kiểm tra an ninh tại sân bay. Khi du khách chuẩn bị đi qua máy dò kim loại ở nơi kiểm tra an ninh tại sân bay, sẽ có người đột nhiên chen ngang đứng phía trước bạn, lúc hần tới gần máy dò kim loại thì còi báo động sẽ vang lên, hàng ngũ ở phía sau sẽ tạm thời dừng lại. Người chen ngang này dường như đã quên lấy chìa khoá hay đồng xu ra. Ngay lúc hần luống cuống tay chân, đồng hồ của hần đã từ bên cạnh bạn đi qua, từ trên băng chuyền lấy hành lý của bạn rồi bỏ trốn mất dạng.”

“Ồ, chuyện này tôi đã gặp qua!” Lương Kiến Phi ngạc nhiên nói.

Hạng Phong nhíu mày, cô quả thực rất dễ dàng mắc bẫy, tự xưng là mình thông minh, nhưng trên thực tế nhẹ dạ, đơn thuần lại dễ dàng tin người khác.

Sự thật thì, cô ở trong không ít cạm bẫy của anh...

“Nhưng không phải ở sân bay, mà là trên xe buýt công cộng.” cô nói chậm rãi, “Khi còn học đại học, mỗi ngày tôi đều ngồi xe buýt công cộng đến trường, có một lần khi xếp hạng tại trạm để lên xe, người đứng trước tôi cầm thẻ xe buýt làm thế nào cũng không cả vào được, anh ta đứng tại cửa, vì thế tôi cũng dừng lại chờ anh ta, lúc đó tôi bỗng nhiên cảm thấy bên phải cái túi có chút khác thường, thế là tôi cúi đầu, nhìn thấy có một bàn tay đang định lấy chiếc điện thoại di động mới mua từ trong túi của tôi.”

“Cho nên nói, người phía trước và phía sau cô là hai người ‘cộng tác’?” Ngạn Bằng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Lúc ấy cô làm thế nào?”

“Tôi liền kêu to ‘kẻ cướp!’”

Ngạn Bằng quay đầu liếc nhìn Hạng Phong, sau đó anh ta dùng khăn giấy lau mũi, rồi nói với Kiến Phi: “Cô thật làm vậy.”

“Tại sao, bọn họ là cướp!”

Hạng Phong mỉm cười, điểm này quả thực là tác phong của Lương Kiến Phi.

“Vậy sau đó thì sao?” Anh nhìn cô, từ trên khuôn mặt kia, anh thấy một loại quật cường đặc biệt.

“Sau đó bọn họ liền chạy trốn.” Cô có phần đắc ý nói.

“Tôi nghĩ nếu cô có khả năng thì cũng sẽ nhảy xuống xe đuổi theo bọn họ.”

“Tại sao lại không?”

“Không có gì, cô làm đúng,” anh cười nói, “Nhưng con gái tốt nhất nên chú ý sự an toàn của mình trước tiên.”

“Chúng ta lại muốn tiến hành một vụ tranh luận có liên quan đến nam nữ bình đẳng sao?”

“Nam nữ bình đẳng là chỉ tư tưởng cùng với địa vị xã hội của con người,” anh chỉ vào đầu, “Mà không phải cơ thể và sức lực. Cô phải thừa nhận đàn ông ở phương diện này có ưu thế hơn phụ nữ.”

“...” Cô nhìn anh, bỗng nhiên trầm mặc.

Trong đầu anh dần hiện ra cảnh tượng mình đặt cô ở dưới thân, chỉ vài giây ngắn ngủi nhìn cô, anh lại có trực giác cho rằng trong đầu cô cũng có hình ảnh giống vậy.

Anh thu hồi ánh mắt, cúi đầu lật tờ bản thảo, tiếp tục nói:

“Bất luận là trên đường phố của thành phố nào, bạn đều có thể gặp phải một người qua đường vừa mới nhặt được một chiếc nhẫn vàng, hần đồng ý dùng giá rất thấp bán cho bạn. Nhưng sau khi bạn mua về thì sẽ nhanh chóng phát hiện, cái gọi là ‘vàng’ kia chẳng qua là đồng thau mà thôi.”

“Vì vậy, ‘không nhặt của rơi trên đường’ là đức tính tốt đẹp.” Ngạn Bằng mỉm cười trêu chọc.

“Ngoài ra, ở Paris hoặc Rome, bạn cũng có khả năng gặp người nào đó rất có sức hấp dẫn chỉ đường cho bạn hoặc đưa ra đề nghị dạo chơi. Nhưng trong khi nói chuyện, đối phương sẽ đột nhiên đeo một chiếc vòng tay vào cổ tay của bạn, nó không thể lấy ra, sau đó người kia muốn bạn trả tiền. Nếu bạn từ chối, hần sẽ hô to bạn trộm vòng tay của hần. Gặp phải trường hợp như vậy, người bị hại thường muốn chuyện lớn hoá nhỏ, làm trái lương tâm mà đưa cho đối phương một số tiền Euro rồi đuổi hần đi.”

“Nghe anh nói như vậy, rất nhiều người nghe có thể không dám ra ngoài, chẳng lẽ mỗi người đều là nhà ảo thuật sao?” Lương Kiến Phi liếc nhìn Hạng Phong.

“Có lẽ. Cuộc sống vốn tràn ngập cạm bẫy, hơn nữa rất nhiều cái bẫy là do chính chúng ta làm cho bản thân, chẳng qua chúng ta không phát hiện mà thôi.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như cô luôn cảm thấy hàng xóm phơi quần áo trên ban công căn bản không sạch sẽ, nhưng sự thật thì cửa sổ bằng kính của cô phủ lên một lớp bụi, cho nên nhìn cái gì cũng thấy bẩn.”

“Anh muốn nói phụ nữ lúc nào cũng mù quáng?” Cô lại lộ ra bộ dáng hung hăng.

Hạng Phong ném ra ánh mắt không muốn nói gì với cô: “Lại chẳng hạn như, người bình thường quan tâm đến cuộc sống thực tế, họ cũng không quan tâm cái gọi là ‘dân chủ và tự do’, cho nên cô nói chúng ta phải dân chủ và tự do, người hưởng ứng sẽ không nhiều, nhưng nếu cô nói muốn tập trung đất đai và tài nguyên của một số người rồi chia cho mọi người, tôi tin cô sẽ được nhiều người ủng hộ.”

“Này này này,” Ngan Bằng ném khăn giấy vào thùng rác cạnh cửa, “Đừng bàn về đề tài chính trị được không, anh cũng không phải không biết, gần đây điều tra thật sự chặt chẽ...”

“Hay là,” Hạng Phong dừng một chút, anh rủ đôi mắt xuống, “Một người từng thất bại trong tình yêu, vì vậy có thái độ đề cao cảnh giác một cách thận trọng, không dám bước vào ‘vây thành’ nữa.”

“...Cái đó không phải bẫy, đây là bản năng.” Lương Kiến Phi khẽ nói.

“Vậy bởi vì loại bản năng này của con người, cho nên họ mới rơi vào cái bẫy do mình bố trí.”

“Nhưng như thế cũng không có gì là không tốt, ít nhất sẽ không bị tổn thương.”

“Chẳng lẽ cô tiếp tục sống chỉ là vì để cho bản thân mình không bị tổn hại?”

“Tôi...” Cô nhìn anh, nhất thời nghẹn lời.

“Haizz...” Một tiếng thở dài truyền đến, không phải Hạng Phong, cũng không phải Lương Kiến Phi.

“?” Hai người chớp mắt, chờ đợi câu sau.

“Việc ấy...” Trong tay Từ Ngan Bằng cầm hộp khăn giấy, anh ta ngo ngẩn hít mũi, tiếng nói khàn khàn, “Chuyện tôi thất tình... Làm sao các người biết được?”

Chưa đến sáu giờ, Ngan Bằng bắt đầu phát ra bài hát cuối cùng, chấm dứt tiết mục. Hạng Phong đi theo sau Lương Kiến Phi ra khỏi phòng phát sóng, cô quay đầu hỏi anh: “Uống gì?”

Anh suy nghĩ một chút: “Chocolate nóng.”

Cô bắt đầu nhét tiền xu, sau đó trêu chọc nói: “Chocolate nóng? Thứ này với hình tượng của anh không hợp cho lắm.”

“Vậy tôi nên uống gì?” Anh ngồi xuống băng ghế dài, ngẩng đầu nhìn cô, “Rượu sao?”

Nghe câu đó, ánh mắt cô quả nhiên có phần nhấp nháy: “Tôi không nói thế...”

Một lát sau, một ly giấy màu vàng chứa chocolate nóng bên trong đưa tới trước mặt anh, anh nói “Cảm ơn” rồi nhận lấy, anh cảm thấy trong lòng bàn tay trái có một loại cảm giác nóng bỏng.

“Bữa tối ăn gì?” Anh hỏi.

“Ưu tiên người bệnh.” Cô cầm nước hoa quả ngồi bên cạnh anh.

“Tôi không muốn ăn vằn thắn nữa.” Anh xụ mặt thành thật nói.

Cô cười rộ lên, là một nụ cười thoải mái, tựa như một cô bé nhỏ ngây thơ: “Lúc anh nói lời thật, trông anh khá đáng yêu.”

Anh nhú mày, rất ít người dùng “đáng yêu” để hình dung anh —— không, hẳn là chưa bao giờ —— nhưng nói ra từ miệng cô anh lại cảm thấy cũng không khó chấp nhận.

“Ăn cơm thường, hay là cơm chiên đi, tốt nhất là ở trong bát, có thể dùng thìa ăn.” Hạng Phong nói.

“Được.” Cô nhìn anh, gật đầu.

Anh chợt phát hiện, hai tuần nay, cuộc sống của anh đã gắn bó với cô không thể phân ra, giống như cùng cô ăn tối, ăn xong thì ngồi trên sofa trong phòng khách cùng nhau xem TV là chuyện bình thường biết bao.

Điện thoại của Lương Kiến Phi vang lên, cô tiếp máy, nói vài câu sau đó nghiêng đầu nhìn anh, cô nói với đầu dây bên kia: “Không được, tớ hẹn người khác... là Hạng Phong... Vậy à, đề tớ hỏi xem”

Cô che điện thoại, hỏi anh: “Thế Phân hẹn chúng ta đi ăn cơm.”

Anh gật đầu.

“Còn có bạn học khác của tôi.” Cô hơi chần chừ.

“Không thành vấn đề.”

“Thật ư?” Cô như là không dám tin.

“Tôi quá ngại như vậy sao?” Anh nhún mày trông mắt nhìn cô.

Cô thoải mái báo cáo với đầu dây bên kia rồi nói phải đi ngay lập tức.

“Tôi tưởng rằng anh không thích người lạ,” cô nhét điện thoại vào túi áo khoác, “Cho nên...”

“Xem ra em cũng không hiểu rõ tôi.”

“... Ai thích hiểu anh chứ!”

Đi đến gần ngay đài phát thanh, lái xe mười phút đi ra là một nhà hàng kinh doanh ẩm thực địa phương, cho đến lúc bước lên mặt đá cẩm thạch, Hạng Phong mới nhớ mình đã từng đến đây.

Thế Phân đã tới, đang gọi món ăn.

“Hạng đại ca, em nhờ anh một việc,” Thế Phân nói, “Chờ lát nữa khi bạn trai em tới, anh có thể làm bộ nhớ tên của anh ấy không?”

Hạng Phong cười khổ, đôi khi không dễ dàng làm đại tác gia.

Anh cởi áo khoác, bởi vì tay phải mang thạch cao, động tác của anh từ tốn, Lương Kiến Phi giúp anh kéo tay áo xuống, sau đó lại giúp anh đặt áo khoác lên lưng ghế.

“Ồ...” Thế Phân một tay chống cằm, “Thực ra trong cuộc sống riêng tư hai người cũng có thể ở chung hoà bình.”

Lương Kiến Phi bất đắc dĩ bĩu môi: “Tớ chỉ là tạm thời không dám phản kháng...”

“?”

“Anh ấy vì cứu tớ mà bị gãy xương tay.”

“Thật là người tốt.” Thế Phân mở to mắt.

“Trên thực tế anh hối hận vì đã làm như vậy.” Hạng Phong nhún vai.

Thế Phân cười to, Lương Kiến Phi cười lạnh.

Người phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, người còn chưa đến đủ, nhưng Thế Phân bảo bọn họ ăn trước, không cần chờ.

“Em không nói cho Viên Tổ Văn biết là anh tới,” cô nói, “Nếu anh ấy thấy anh thì sẽ thét chói tai đấy.”

Trong đầu Hạng Phong tưởng tượng ra bộ dáng thét chói tai của anh chàng họ Viên kia, cuối cùng anh đưa ra kết luận —— rất khó tưởng tượng!

“A, hình như anh ấy tới rồi...” Thế Phân vỗ tay.

Hạng Phong nghe thấy bước chân ở phía sau, vì thế anh đứng dậy chào hỏi:

“Xin chào,” anh giả vờ mình nhớ tên anh ta, anh lộ ra nụ cười thân thiện, “Tôi nhớ chúng ta đã gặp qua, anh là Viên Tổ Văn, đúng không?”

“...Không, không phải tôi.” Người đàn ông cau mày, chớp mắt.

Thế Phân và Kiến Phi cùng che miệng cười. Lúc này, có âm thanh ở phía sau nói: “Tôi là Viên Tổ Văn.”

Anh xoay người, mới phát hiện mình nhận lầm.

Lương Kiến Phi cười ha ha: “À, không sao, ít nhất diễn xuất của anh không tồi...”

Người đàn ông bị nhận sai kia không hiểu gì cả, anh ta cào tóc mình rồi bỏ đi.

Mặc dù Hạng Phong hơi xấu hổ, nhưng anh vẫn làm như không có việc gì đối diện với Viên Tổ Vân thật sự nói: “Thật ngại quá.”

“Không không” anh ta vội vàng xua tay, “Có thể ăn cơm cùng anh, tôi rất vui.”

Hai người phụ nữ trao đổi một ánh mắt, họ vẫn cười, giống như cảnh tượng trước mắt buồn cười đến cỡ nào. Nhưng nụ cười của Lương Kiến Phi đột nhiên tan biến, cô nhìn Viên Tổ Vân, nhú đầu lông mày.

Hạng Phong không rõ nguyên do, vì thế anh quan sát Viên Tổ Vân, sau đó anh lập tức phát hiện mình sai rồi, người cô đang nhìn không phải Viên Tổ Vân, mà là người đàn ông ở phía sau anh ta.

“Chào buổi tối.” Người đàn ông mỉm cười, nhìn mọi người xung quanh, tầm mắt cuối cùng dừng trên người Lương Kiến Phi.

Nụ cười này khiến cho Hạng Phong nghĩ đến một người —— Hạng Tự. Anh từng nói đùa, khi Hạng Tự cười lên, bất cứ người phụ nữ nào nhìn thấy cũng đều thích đến phát điên, những lời đó bây giờ dùng trên người đàn ông kia cũng không đủ.

Anh biết anh ta là ai —— chồng trước của Lương Kiến Phi —— anh đã từng gặp anh ta ở phòng khách nhà cô.

“Sao anh lại tới đây...” Lương Kiến Phi chậm rãi nói.

“Anh vốn đi tìm Viên Tổ Vân, cậu ấy nói hẹn các người, anh liền cùng đến đây,” nói tới đó anh ta quay đầu liếc nhìn Hạng Phong, “Nhưng không ngờ lại có nhiều người như vậy.”

Hạng Phong nhướng mày, không nói gì cả, chỉ ngồi xuống.

Người đàn ông chần chờ một lúc, cuối cùng ngồi đối diện ở bàn tròn.

“Anh là Hạng Phong?” Người đàn ông hỏi.

“Ừm.” Anh gật đầu.

“Tôi họ Trì, gọi là Trì Thiếu Vũ.”

Anh vẫn gật đầu.

“Kiến Phi,” Trì Thiếu Vũ trêu chọc nói, “Hoá ra đây là đại tác gia đáng ghét mà em thường nhắc tới à.”

“Ách...” Cả người Lương Kiến Phi giống như bị đóng băng. Có lẽ không chỉ mình cô, ngay cả Thế Phân và Viên Tổ Vân cũng vậy.

Hạng Phong nhìn cô, sau đó mỉm cười: “À, hoá ra đây là chồng trước lỗi nặng hơn nữa lạm dụng tình cảm mà em đã nói qua với tôi.”

“Thật kỳ lạ,” Trì Thiếu Vũ nhú mày, như là trong đầu đầy nghi ngờ, “Hai người ở trong tiết mục radio đối chọi gay gắt, lại có thể ngồi yên ổn cùng nhau ăn cơm.”

“Nếu cần thiết, tôi tin tổng thống Bush và Bin Laden cũng có thể làm được.”

“Cần thiết?”

“Chỉ cần một lý do.”

“Lý do gì?”

Từ đầu đến cuối, mặc dù vẻ mặt của bọn họ ôn hoà, nhưng giọng điệu thì lạnh như băng, giống như hai pho tượng sáp đang nói chuyện với nhau.

Hạng Phong nhìn Trì Thiếu Vũ, bỗng nhiên cười rộ lên, anh đoán rằng nếu bây giờ trước mặt anh có tấm gương, người đàn ông bên trong sẽ có một nụ cười rất ấm áp, khoé mắt có vài nếp nhăn, râu trên cằm đã được cắt tỉa tỉ mỉ, có lẽ ai nhìn thấy cũng nghĩ rằng giờ phút này tâm tình anh rất tốt.

“Tôi nghĩ,” anh nói, “Không cần phải nói với anh.”

Hàm dưới của Trì Thiếu Vũ chuyển động, Lương Kiến Phi khẽ nói với Hạng Phong: “Anh xong rồi, anh ta tức giận...”

Thanh âm kia nghe ra rất kỳ quái, anh không nhìn cô, nhưng biết cô ngậm miệng nói.

“Vì sao nói tôi xong rồi?” Anh cũng học bộ dáng của cô.

“Nếu anh ta nóng giận thì rất khó đối phó...”

Hạng Phong kéo khoé miệng: “Em nghĩ rằng tôi dễ bị bắt nạt sao?”

“Ách... Đúng, tôi đã quên...” Cô cũng kéo khoé miệng, không thềm nói nữa.

“Kiến Phi,” Trì Thiếu Vũ nói, “Còn nhớ cô giáo tiếng Anh thời trung học không, mấy ngày trước anh gặp cô ấy, cô ấy hỏi em chừng nào thì theo anh cùng đến thăm cô ấy.”

“Tôi ——”

“Anh không thấy rằng bất tiện sao,” Hạng Phong ra vẻ khó hiểu, “Cùng đi với vợ trước đến thăm cô giáo cũ, ngộ nhờ cô giáo hiểu lầm hai người không có ly hôn thì làm sao?”

“Về phần hiểu lầm, tôi cho rằng không cần phải giải thích.” Người đàn ông đối diện lại lộ ra nụ cười khiến phụ nữ nhìn thấy sẽ phát điên.

“À...” Về mặt Hạng Phong bưng tình hiểu ra, “Cho nên đây là nguyên nhân hai người phải ly hôn?”

Hằm dưới của Trì Thiếu Vũ lại chuyển động: “Ly hôn là chuyện của tôi và Kiến Phi, người thứ ba không có tư cách xen vào.”

Hạng Phong cười một cái, rồi quyết định im lặng.

“Đúng rồi, vết sẹo trên xương sườn của em còn rõ rệt không,” Trì Thiếu Vũ dịu dàng nhìn Lương Kiến Phi, tiếp tục nói, “Anh có người bạn giới thiệu một loại thuốc mỡ làm mất vết sẹo nghe nói rất có hiệu quả, anh đã nhờ người mua, sau khi nhận được sẽ đưa cho em.”

“A ——”

“Bạn bè? Bạn gái?” Hạng Phong chọc vào một câu.

Trì Thiếu Vũ trừng mắt nhìn anh, như là hận không thể làm anh biến mất ngay lập tức.

“Ha ha, ha ha ha...” Thế Phán rốt cục tìm được cơ hội giảng hoà, “Hôm nay chúng ta có thể cùng ăn một bữa cơm thật sự rất có duyên, không ngờ ngoài Kiến Phi và Hạng đại ca ‘có tài ăn nói’, ngay cả Trì thiếu cũng vậy, xem ra Kiến Phi và Trì thiếu hai người đúng là có tướng vợ chồng...”

Mấy chữ cuối cùng bị tiếng ho của Viên Tổ Vân lấn át, nhưng mọi người vẫn nghe được ít nhiều.

“Được rồi, Thế Phán,” Viên Tổ Vân nhìn qua có chút đỏ mặt hơi lạnh, “Em tiếp tục ăn đồ của em đi.”

“Ồ...” Người tự biết mình nói sai gục đầu xuống.

“Tôi muốn ăn cái kia.” Hạng Phong bỗng nhiên nói với Lương Kiến Phi, giống như là điều dĩ nhiên.

Cô gấp một miếng gà hấp muối thả vào trong chén của anh.

“Tôi không ăn đùi gà,” về mặt anh bình tĩnh, “Tôi muốn ức gà.”

Lương Kiến Phi trừng mắt liếc anh, đem đùi gà trong chén anh bỏ vào chén mình, sau đó cô lại giúp anh gấp một miếng thịt ức gà, miệng cô còn lầm bầm “Ức gà thì có gì ngon...”

Anh mỉm cười, không trả lời, anh vươn tay trái cầm thìa múc miếng thịt gà lên miệng rồi cắn xuống, anh liếc nhìn người đàn ông đối diện một cái, khoé miệng kéo ra một nụ cười lạnh mới chịu ăn tiếp.

“Anh biết không” trên đường trở về, Lương Kiến Phi hình như rất vui vẻ, “Nhiều năm như vậy tôi cũng chưa từng thấy qua Trì thiếu phát hoà! Anh thật quá lợi hại, tôi nghĩ bất cứ người nào trò chuyện với anh không đến ba câu thì sẽ phát điên!”

Trì thiếu? Là biệt danh cô đặt cho anh ta sao?

“Anh không thấy được bộ dáng hàm dưới chuyển động của anh ta, không chừng hôm nay anh ta sớm bị anh làm tức chết rồi.”

“...” Anh phớt lờ cô, quay mặt đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ.

Người sớm bị tức chết phải là anh mới đúng! Cái gì mà vết sẹo trên xương sườn... Xương sườn cô có vết sẹo hay không thì liên quan gì đến tên khốn kiếp kia!

Bụng bắt đầu kêu lên, anh sờ dạ dày nói: “Đến tiệm văn thần, mua gói về.”

“Anh chưa ăn no?” Cô kinh ngạc.

“Làm sao có thể ăn no.” Mặc dù anh luôn bảo cô gấp thức ăn.

“Ồ...”

Khi bọn họ mua vằn thắn về nhà Hạng Phong thì đã là 9 giờ rưỡi tối.

“Đồ ăn cho cá ở bên cạnh hồ,” anh nói với Lương Kiến Phi, “Nhớ làm theo hướng dẫn cách cho ăn.”

“Ồ.” Cô lập tức đi qua.

Anh đi vào phòng bếp, đem thức ăn đặt lên bàn, lấy thìa ra rồi ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Cá của anh làm sao lại giống anh trầm lặng thế.” Lương Kiến Phi vừa bỏ đồ ăn cho cá vào trong nước vừa nói.

Anh không trả lời, chỉ tiếp tục ăn.

Cô cũng không nói nữa, nghiêm túc nhìn hướng dẫn trên gói đồ ăn.

Trong phòng khách thật im lặng, chỉ có âm thanh của đồng hồ treo tường và hồ cá, có lẽ còn có âm thanh anh húp canh.

“Này,” anh bỗng nhiên dừng lại, nói, “Anh ta là người đàn ông đầu tiên của em?”

Lương Kiến Phi ngoảnh đầu nhìn anh rồi tiếp tục dán mắt vào gói đồ ăn: “Cái gì?”

“Tôi hỏi anh ta có phải là người đàn ông đầu tiên của em không...”

“À, đúng vậy.” Cô lơ đãng trả lời, rồi lại lấy đồ ăn bỏ vào trong hồ.

Anh cúi đầu ăn, một lát sau lại ngẩng đầu hỏi: “Em... chỉ có một người?”

“Ừm.” Rốt cục cô xoay người nhìn anh, như là cảm thấy nghi hoặc.

Anh ăn xong, đứng dậy cầm chén bỏ vào bồn rửa.

Cô để lại đồ ăn cho cá vào chỗ cũ, tự giác bắt đầu cuộn tay áo lên. Cô mở vòi nước ấm, sau đó rửa chén sạch sẽ rồi dùng vải bố lau khô.

“Anh hỏi những việc này làm gì, giống như một bà bác.”

“...Không có gì.” Anh khoanh tay, tựa vào tủ lạnh nhìn cô rửa chén.

“Còn việc gì khác không, nếu không thì tôi trở về.”

“...Không có.” Anh nghiêm mặt lạnh nhạt.

Cô nhìn anh, bỗng nhiên bắn nước lên mặt anh rồi cười ha ha.

Cô đang hưng phấn gì đó? Bởi vì anh đánh bại Trì Thiếu Vũ? Người đàn ông kia tức giận cô liền vui vẻ như vậy sao?

Anh nắm lấy bàn tay ướt sũng của cô, dùng giọng điệu không có chút cảm xúc nói:

“Hôm nay tâm tình của tôi không tốt, em đừng gây chuyện với tôi, bằng không tôi khó giữ được chính mình sẽ làm ra chuyện khiến em hối hận.”

***

Ngày giao bản thảo đã tới, nhưng Hạng Phong lại chậm chạp không nộp bài, sáng thứ bảy, anh bị một hồi chuông cửa đánh thức, anh trở người, hướng lên trần nhà thờ dài, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

Không ngoài dự đoán, là Lương Kiến Phi.

“Thế nào,” vẻ mặt cô chờ mong, “Hôm nay có cảm hứng không?”

Anh vung tay đóng cửa lại, xoay người đi chưa tới vài bước thì tiếng chuông cửa lại vang lên, anh quay trở về mở cửa.

“Không thể nào, lão đại...” Lương Kiến Phi đưa ra vẻ mặt cầu xin đi vào, “Rốt cuộc anh làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì khiến anh một chút cảm hứng cũng không có?”

Hạng Phong chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng tay ngắn và một chiếc quần thể thao, đi chân trần trên sàn nhà lạnh như băng khiến anh cảm thấy tê dại.

“Anh bị ốm?” Lương Kiến Phi nói.

“...” Anh tiếp tục đi về phía phòng ngủ.

“Bệnh đục tinh thể?”

“...” Anh vào phòng ngủ.

“Viêm loét dạ dày?”

“...”

“Viêm tuyến tiền liệt? Hay là... bệnh trĩ?”

“—— Lương Kiến Phi!” Anh bỗng nhiên xoay người nắm lấy áo cô, “Em im lặng cho tôi!”

Cô chẳng những không sợ hãi, ngược lại vẻ mặt cô khóc không ra nước mắt: “Rốt cuộc anh làm sao vậy... Tại sao không có cảm hứng, tôi thật sắp bị giám đốc bức chết.”

Anh vốn nhúu chặt lông mày nay chậm rãi thả lỏng, anh buông cô ra, xoay người trở về ổ chăn, không hề để ý tới cô.

“Hạng Phong!” Cô gọi anh.

“...” Không có phản ứng gì.

“Hạng Phong, anh đứng lên cho tôi!” Cô đến kéo lấy tấm chăn của anh. Hạng Phong ngồi dậy, trừng mắt nhìn cô.

“Coi như tôi xin anh,” cô trả chần lại cho anh, “Anh đừng giỡn được không, viết xong đoạn cuối đi...”

“Tôi không viết.” Anh trả lời cứng nhắc.

“Anh...”

Vì thế hai người liên giằng co, mãi đến khi Hạng Phong nói: “Muốn tôi giao bản thảo cũng được...”

“?”

“Em lại đây theo tôi ngủ một lúc.”

“Cái gì?!” Cô tròn to mắt, “Anh điên rồi sao?”

Anh nhún vai, nhắm mắt lại: “Vậy quên đi.”

Anh vẫn nhắm mắt, không mở ra, nhưng anh biết cô chưa đi mà đứng tại chỗ, có lẽ cân nhắc chuyện anh vừa nói.

“Này...” Giọng cô nghe ra có chút chần chừ, “Nếu chỉ muốn tôi ngồi trên giường... có thể...”

Anh chậm rãi mở to mắt nhìn cô, sau đó hất cằm ý bảo cô đi lên.

“Anh... Anh sẽ không làm gì tôi chứ?” Cô vẫn còn do dự.

Anh đảo mắt, gật đầu.

Cô do dự nhiều lần, rốt cuộc đi chuyển bước chân.

“Cởi giày ra.” Anh nhắc nhở.

Hôm nay cô mang một đôi giày thấp, hai gót chân cô đập lên nhau cởi giày ra. Cô đến phía bên kia chiếc giường cách anh rất xa ngồi xếp bằng ở trên.

Anh đắp chăn, nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

“Lại đây một chút.” Không biết qua bao lâu, anh nói.

“?”

Anh đưa tay bắt cô sang đây, cô hét lên, rồi phát hiện anh chỉ để cô tựa vào sau người anh, sau đó không khí mới yên tĩnh lại.

Anh nhắm mắt lần nữa, cảm thấy trong không khí tràn đầy mùi hương của cô.

“Này,” anh nói, “Trên xương sườn của em thật sự có một vết sẹo à?”

“Ừ...” Hai tay cô ôm ngực như là rất đề phòng.

“Làm sao để lại vết sẹo?”

“... Gặp tai nạn xe cộ.”

“Tai nạn xe cộ? Lúc nào?” Anh mở to mắt nhìn cô.

“... Là lúc ly, ly hôn.”

Anh cười lạnh một tiếng: “Xem ra ly hôn có đả kích không nhỏ với em.”

“Anh thử ly hôn một lần xem.” Cô lườm anh.

Hạng Phong lại nhắm mắt: “Tôi sẽ không để mình ly hôn, nếu có một chút khả năng như vậy, tôi sẽ không kết hôn.”

“Ha ha! Vậy thì xem ra cả đời này anh sẽ không kết hôn.”

“...”

Sau một hồi lâu, Lương Kiến Phi khẽ than thở, nói: “Anh biết không, buổi tối trước ngày tôi kết hôn, ba tôi đã nói với tôi: kết hôn, nó có thể để hai người yêu nhau được ở cùng nhau, nó làm cho người ta có cảm giác an toàn, làm cho người ta hiểu được cái gì là trách nhiệm, kết hôn khiến chúng ta càng nhận rõ vị trí của mình, cũng hiểu được cái gì gọi là khoan dung và nhường nhịn. Kết hôn là một việc rất tốt, nhưng một khi con kết hôn thì phải chuẩn bị ly hôn bất cứ lúc nào.”

“...”

“Vì vậy, giống như anh nói hôn nhân không tồn tại, bất kỳ cuộc hôn nhân nào cũng có thể tan vỡ, chẳng qua xem anh làm sao mà thôi.”

“Em còn tin tưởng không?” Hạng Phong.

“?”

“Tình yêu và hôn nhân, em còn tin không?”

“Tin,” cô trả lời như đinh đóng cột, “Vì sao không tin chứ? Nhìn xung quanh xem, có nhiều ví dụ tốt đẹp như vậy, không phải sao?”

Anh nở nụ cười, nhắm mắt lại cười.

“Hạng Phong,” cô gọi tên anh, “Anh là một người rất kỳ quái.”

“Hả?”

“Anh dường như... thà tin thế giới này xấu xa, trần ngập cạm bẫy, cũng không muốn tin nó có một mặt tốt đẹp.”

“Thế giới này vốn là xấu xa hơn nữa trần ngập cạm bẫy.” Anh giương mắt nhìn cô.

“Tôi không cho là vậy,” cô lắc đầu, “Bất luận là xấu xa hay cạm bẫy, chúng luôn có nguyên do, nói không chừng, rất nhiều lúc dự tính ban đầu của sự việc là tốt, chẳng qua ở trong quá trình biến đổi đã xảy ra một số vấn đề gì đó.”

Anh nhíu mày: “Cho nên ở trong mắt em không có người xấu phải không?”

“Cũng không thể nói như vậy,” cô như đang suy tư, “Chẳng qua tôi không tin một người xấu xa ngay từ đầu, hoặc là, người xấu cũng có một mặt tốt.”

“Vậy tôi thì sao?”

“Anh?” Cô cũng nhìn anh.

“Tôi là người xấu sao?”

Cô cười, lắc đầu: “Đương nhiên không phải.”

“Tôi đây là cái gì?”

“Một... kẻ phiền toái.”

Không biết vì sao, nghe được cô nói như vậy anh không hề mất hứng, một chút cũng không có, ngược lại anh cảm thấy vui vẻ...

Anh ngồi dậy, nhìn cô: “Có thể cho tôi xem một chút không?”

“Cái gì?”

“Vết sẹo của em,” anh nói, “Vết sẹo trên xương sườn của em.”

“Sao có thể được!” Lương Kiến Phi theo bản năng lấy tay đè lại vị trí dưới ngực trái của mình.

Anh xúc chấn lên bắt lấy cánh tay của cô, Kiến Phi gào thét, cố gắng giãy dụa. Nhưng cô căn bản không phải là đối thủ của anh, Hạng Phong nhanh chóng đặt cô ở dưới thân, hai tay cô bị anh cố định trên đầu, cô sợ đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

Hạng Phong cười rộ lên, nói: “Được rồi, tôi nói đùa thôi.”

Cô ngừng la hét và giãy dụa, nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ.

“Tôi mệt chết đi được.” anh nói, “Tôi qua viết bản thảo suốt đêm.”

Cô mở to mắt: “Nhưng anh không phải không có cảm hứng sao...”

Anh cười khò: “Tôi chỉ phát hiện mình vẫn không thích ứng với cách đọc ra miệng để viết bài, mấy đêm nay tôi đều đánh chữ bằng một tay, tốc độ khá chậm nhưng rất cục đã hoàn thành.”

Cô rõ ràng nhẹ nhàng thở ra.

“Vì vậy,” anh nhìn cô, “Bây giờ em có thể im lặng giúp tôi ngủ một lúc không?”

“Được,” ánh mắt cô nhấp nháy, khuôn mặt vẫn rất đỏ, “Nhưng mà...”

“?”

“Anh có thể lấy ra thứ cất trong túi quần của anh không...”

Anh chớp mắt, rút cục hiểu được cô đang nói gì. Vì thế anh gầm nhẹ một tiếng, từ trên người cô trở mình xuống, xoay lưng lại lấy chân phủ trên đầu: “Tôi xin lỗi...”

Lương Kiến Phi không trả lời, cô chỉ trở người.

Anh ảo não suy nghĩ, đương nhiên cô sẽ không trả lời, trả lời gì chứ? “Không sao” à?

Cạm bẫy do anh thiết kế cuối cùng chính anh lại mắc bẫy...

Trời ơi!

Cuối tuần, anh đến nhà Hạng Tự và Từ Mặc ăn trưa, đến nơi lại phát hiện Từ Mặc không ở nhà.

“Cô ấy đưa con về nhà mẹ đẻ.” Hạng Tự ở trong bếp coi chừng nồi nước lèo.

“Hai em cãi nhau à?” Hạng Phong hỏi.

“Làm sao có thể,” Hạng Tự tròn mắt, “Tình cảm của tụi em rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi...”

Vì trên tay đeo thạch cao nên anh được thanh thần ngồi trên sofa xem TV, Tiểu Bạch đến gần chụp lấy chân anh, anh ôm nó, để nó ngồi bên cạnh ngay người.

“Anh khoẻ chưa?” Hạng Tự trong phòng bếp ló đầu ra hỏi, “Tay bị thương, làm việc không sao chứ?”

“Không sao,” anh nhìn tay mình, “Chỉ là đánh chữ phải tốn công một chút.”

“Khi nào anh tháo thạch cao?”

“Ba, bốn tuần sau thì phải.”

“Em nói này, anh mau tìm một người phụ nữ đi, dù sao anh cũng lớn tuổi rồi, lúc ngã bệnh em sẽ không tới chăm sóc anh.” Hạng Tự cười hi hi nhìn anh trai.

“Anh cũng không trông cậy vào em tới chăm sóc anh.” Hạng Phong đảo mắt.

“Em nghe nói anh và Lương Kiến Phi, còn có Trì Thiếu Vũ cùng nhau ăn một bữa cơm?”

“Sau này nếu Viên Thế Phân thất nghiệp, em bảo cô ấy đến tìm anh, anh sẽ giới thiệu cho cô ấy một công việc ký giả tại tuần san buôn chuyện.”

“Em nghe nói anh và Trì Thiếu Vũ quả thật chính là... chính là...” Hạng Tự tìm tòi từ ngữ thích hợp trong đầu óc có trình độ văn học rất hạn chế của mình, suy nghĩ nửa ngày mới nói, “Quả thực chính là vụ nổ lớn.”

“Cám ơn...” Anh cười lạnh.

“Vậy, hai người tiến triển thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào? À?”

“Đừng biết rõ còn hỏi, anh không hù được em đâu.” Hạng Tự bùng nổi nước lèo đến giữa cái bàn, sau đó quay về phòng bếp lấy thứ khác.

“Không có tiến triển.” Hạng Phong ăn ngay nói thật. Quả thực không có sự tiến triển “đáng kể”.

Hạng Tự nhô đầu ra, thờ dãi: “Về sau anh đừng nói với người khác anh là anh trai của em.”

“...”

“Đã một năm, rốt cuộc anh đang làm gì thế?” Hạng Tự bùng hai chén cơm đi ra.

“...Em không hiểu.”

“Cái khác em không hiểu, nhưng em hiểu nhất về cò vây và phụ nữ.”

“...Em thật sự hiểu phụ nữ sao, em biết trong đầu các cô ấy suy nghĩ gì? Em cũng biết làm sao lấy lòng các cô ấy đồng thời thoả mãn chính mình à?”

“Đừng nói em hạ lưu như vậy.” Hạng Tự đặt đũa lên bàn, “Ít nhất em biết Trì Từ Mặc suy nghĩ gì.”

“Nhưng muốn hiểu rõ thì thật sự không dễ dàng.” Hạng Phong đứng lên, thả Tiểu Bạch trên mặt đất.

“...Anh nói đúng.” Hạng Tự không thể không thừa nhận.

“Em dùng thời gian mười mấy năm mới hiểu được, làm sao anh có thể chỉ trong một năm liền hiểu rõ.”

“Hon nữa người phụ nữ kia còn khó hiểu hơn Trì Mặc.” Hạng Tự cười trên nỗi đau của người khác.

“...” Hạng Phong kéo khoé miệng, anh nghĩ rằng có một số thời điểm, anh và cậu em trai này rất khó giao tiếp.

“Được rồi, ăn cơm trước đi.”

Anh nhìn cái bàn, lại nhìn bàn tay đeo thạch cao của mình, anh kinh ngạc hỏi: “Giờ đây, em chỉ dùng một nồi nước tiếp đãi anh, hon nữa còn đầy miến trong nước lèo?”

“Trước khi đi Trì Mặc dặn dò phải ăn hết nước lèo, một mình em ăn hai phần thật không nổi nên mới gọi anh tới cùng ăn.”

“...”

“Thế nào,” Hạng Tự nháy mắt, “Anh không cho rằng em mời anh đến ăn *Mãn Hán Toàn Tịch** chứ.”

(*) Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

“Vậy thì không,” Hạng Phong cười lạnh một tiếng, “Chẳng qua hiện tại xem ra, anh còn rất xem nhẹ sự vô si của em.”

Chiều nay, Hạng Phong ngồi trên taxi về nhà gọi điện cho Lương Kiến Phi, anh muốn bảo cô mua một phần đồ ăn bên ngoài đưa đến nhà anh, nhưng cô không còn sức lực để từ chối.

“Em sao vậy?” Anh hỏi một cách quan tâm.

“Không có gì...”

Cúp máy, anh lập tức yêu cầu tài xế đổi phương hướng.

Anh đoán rằng cô bị bệnh, vì thế anh đến tiệm thuốc ở dưới lầu nhà cô trước mua thuốc cầm và thuốc hạ sốt. Khi cô nghe được thanh âm của anh trong mấy bộ đàm thì giật mình, anh mở cửa sắt, đi vào toà nhà, anh bỗng nhiên rất muốn thấy cô.

Cô mặc đồ ngủ mở cửa ra, tóc buộc đuôi ngựa rồi bời, trên mặt cô mang gọng kính mắt rất to.

“Sao anh lại tới đây...” Giọng nói của cô có vẻ yếu ớt.

Anh muốn nói tôi muốn gặp em, nhưng mà nói ra miệng lại trở thành: “Tôi đến xem em chết chưa.”

“Thật đáng tiếc,” cô cười khô, “Vẫn chưa.”

Anh đưa tay sờ trán cô, như là hơi sốt nhẹ lại giống như không phải.

“Chỗ nào không thoải mái?” Anh hỏi.

“...Không phải không thoải mái.” Cô rũ đôi mắt xuống.

“Em cho rằng mình đủ khả năng lừa gạt tiểu thuyết trình thám gia.”

“... Thật sự không có gì.”

“Bị cảm”

“...” Cô lắc đầu.

“Rối loạn nội tiết?”

“...”

“Sẽ không là bệnh trĩ chứ?”

“Hạng Phong!” Cô tức giận nói, “Anh chê tôi còn chưa đủ phiền hay sao?”

Nói xong, cô xoay người muốn đi, anh nắm lấy cánh tay của cô:

“Rốt cuộc em sao thế?”

Cô thở dài: “...Tôi đau bụng kinh! Anh vừa lòng rồi chứ!”

Cô xoa bụng, về mặt ai oán.

Anh cào tóc, nhìn thuốc cầm trên tay có phần lúng túng: “...Muốn tôi đun nước nóng không?”

“Đun rồi.”

“Muốn tôi đi mua thuốc không?”

“Đã uống rồi.”

Anh nhìn cô, lần đầu tiên anh cảm thấy áy náy: “VẬY...tôi có thể làm chút gì?”

“...” Có lẽ cô không đoán được anh sẽ nói như vậy, cho nên cô kinh ngạc nhìn anh, không nói ra lời.

“Muốn tôi ngủ cùng em một lúc cũng được.” Anh cố ý nói.

“Không cần!” Cô từ chối như đinh đóng cột.

“...”

“...Cái gì cũng được à?”

“?”

“Thật sự là yêu cầu gì cũng có thể chứ?”

“Ừ.” Anh gật đầu.

“Vậy anh làm cơm tối đi, hoặc là mua ở ngoài về hay đặt cho người ta mang tới, tóm lại đừng để tôi làm là được.”

Hạng Phong nhìn bàn tay đeo thạch cao của mình, hỏi: “Trong tủ lạnh của em có bánh sủi cảo đông lạnh không?”

“Có thể đừng ăn cái đó không?” Về mặt cô bắt đầu dĩ, “Đi theo anh hai tuần nay tôi toàn ăn vắn thần với bánh sủi cảo.”

Hạng Phong nhíu mày, anh rất muốn tự tay làm một bữa cơm cho cô, không muốn đi mua hoặc đặt cửa hàng mang tới.

“Quên đi, tùy anh thôi,” cô nói thêm, “Anh xem trong tủ lạnh có cái gì thì ăn cái đó.”

“Được.” Anh gật đầu.

“Tôi đi nằm trước đây.”

“Ồ.” Anh nhìn cô trở về phòng rồi đóng cửa lại, thậm chí còn nghe được tiếng khoá cửa nhẹ nhàng.

Anh cười khổ, anh đáng sợ như vậy sao? Xem ra hình tượng “người đứng đắn” được xây dựng trong nhiều năm đã bị hủy hoại trong chốc lát.

Anh vào phòng bếp mở tủ lạnh, phát hiện cô còn lười hơn Hạng Tự, vì thế anh thở dài, bắt đầu thu dọn.

6 giờ 5 phút, Hạng Phong đến gõ cửa phòng Lương Kiến Phi, cô lên tiếng, một lúc sau mới nghe thấy tiếng bước chân. Có lẽ cô vừa tỉnh ngủ cho nên mặt còn đỏ au, lúc đeo kính mắt cô hoàn toàn đã không còn sự hăng hái muốn gây sự thường ngày, mà có vẻ thật thà đáng yêu.

Anh nhìn cô, bỗng nhiên rất muốn hôn cô, cô cũng nhìn anh, như là đọc được gì đó trong mắt anh, cô để phòng chớp mắt, không nói lời nào.

Anh xoay người chỉ vào bàn ăn: “Ăn đi.”

“Oa! Cơm rang trứng!” Cô hưng phấn mà kêu to, nhào vào bàn rồi cầm đũa ăn.

Anh cảm thấy buồn cười, chẳng qua là một chén cơm thừa rang với trứng cũng đáng để cô vui vẻ như vậy?

“Này,” anh ngồi xuống cạnh cô, đưa qua một tách trà gừng nóng, “Ăn chậm một chút.”

Tướng ăn của cô quả thực có thể dùng ăn như hổ đói để hình dung, ai có thể nghĩ người phụ nữ luôn làm trái lời anh, chỉ cần dùng một chén cơm rang trứng là có thể im lặng...

“Anh không ăn sao?” Giọng nói cô không rõ ràng hỏi.

Hạng Phong lắc đầu: “Tôi không đói bụng.”

Trên thực tế, trong tủ lạnh chỉ có một chén cơm thừa, về phần bánh sủi cảo đông lạnh... Dù anh tìm kiếm từ trên xuống dưới nhiều lần vẫn không tìm thấy.

“Gạt người... Buổi chiều anh còn gọi tôi đặt mua ở bên ngoài...” Mặc dù ngoài miệng nói thế, nhưng cô cũng không có một chút ý tứ để dành cơm lại cho anh ăn.

Anh mỉm cười nhìn cô, không nói gì cả.

Một chén cơm đã ăn xong một cách nhanh chóng, Lương Kiến Phi uống một ngụm trà, như là vẫn còn dư vị sau khi ăn. Khoé miệng cô có một hạt cơm, anh đưa tay lau giúp cô, nhưng cô vươn đầu lưỡi của mình liếm đi.

Trong khoảnh khắc đó, Hạng Phong nhìn cô, anh rốt cục hiểu được đầu lưỡi của phụ nữ có thể kích thích adrenaline của đàn ông.

Vì thế anh cúi đầu, thừa dịp cô vẫn chưa phản ứng, anh dùng tay trái nắm lấy cằm cô, ngậm lấy đôi môi của cô.

Nụ hôn này cùng với nụ hôn vào một năm trước hoặc là của tuần trước không hề giống nhau, anh không uống rượu, cô cũng không giận lẫy, nhưng điều không thay đổi chính là cô vẫn kinh ngạc như thế. Đầu lưỡi của anh cạy mở hàm răng cô, hôn cô, liếm cô, một lúc sau, cô rốt cuộc bắt đầu giấy dựa.

“Này,” anh buông cô ra, đặt trán mình lên trán cô, “Bây giờ em có thể đừng giả vờ không nhớ rõ buổi tối của một năm trước đã xảy ra chuyện gì chứ?”

【tôi nhớ lúc còn nhỏ cùng em trai đánh cờ vây, khi đó nó vẫn là một đứa trẻ, vừa mới học đánh cờ không lâu, nó căn bản không phải là đối thủ của tôi. Nhưng tôi thường cố ý lộ ra sơ hở, hoặc là đánh sai nước cờ, còn làm bộ ân hận nói: “Haizz, không nên đi bước này...” Em trai rất vui vẻ, nó cảm thấy mình có khiếu đánh cờ vây trời cho, vì thế nó khổ tâm nghiên cứu. Sau đó tôi phát hiện trình độ của nó không ngừng nâng cao, hai anh em thường thường bắt phân thắng bại, khó phân cao thấp.

Sau này có một ngày, tôi tình cờ biết được từ chỗ giáo viên, em trai đoạt giải nhất trong cuộc thi cờ vây thiếu niên toàn quốc, tôi rất kinh ngạc, với trình độ của nó khó khăn lắm mới đánh ngang tay với tôi thì làm sao có thể xưng bá toàn quốc? Vì thế tôi lên nhìn nó tham gia huấn luyện, lúc đó tôi mới biết được trình độ của nó từ lâu đã cao hơn tôi. Nó ở trong “bẫy” của tôi, tôi cũng ở trong “bẫy” của nó. Nhưng tôi không tức giận chút nào, ngược lại cảm thấy vui vẻ, tôi tin nó cũng vậy...

Trong cuộc sống đầy cạm bẫy, nhưng những cái bẫy này chưa hẳn là xấu, là tổn thương người khác, vậy có lẽ là “cạm bẫy nhẹ nhàng”, hoặc là “lời nói dối xinh đẹp”. Tựa như người nào đó, bất kể lúc nào cũng tin tưởng thế giới này có một mặt tốt đẹp...

Có lẽ, như vậy cũng không sai.

Beta】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cuộc đời như giấc mộng

【2. 1 cuộc đời như giấc mộng

Bình thường khi mọi người nói đến “mộng”, là chỉ sự việc tốt đẹp, ví dụ như: ảo tưởng, mơ mộng, ước mong. Muốn thực hiện nhưng tiếc là không có cách nào để thực hiện, cảnh tượng khắc trong đầu giống như ảo ảnh, không ngừng xuất hiện, không ngừng lặp lại.

Kể từ khi “mộng” đại diện cho sự tốt đẹp, đương nhiên nó cũng đại diện cho sự kinh khủng, ví dụ như: ác mộng, bóng đè, đồng sản dị mộng. Giấc mộng khủng khiếp khiến con người muốn tỉnh dậy ngay tức khắc, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng trong mộng, vì vậy thỉnh thoảng để miêu tả chuyện đáng sợ xảy ra trong hiện thực, chúng ta cũng dùng từ “ác mộng” này, nhưng trên thực tế nó chứa một ý cầu nguyện, hy vọng chuyện không tốt đừng trở thành sự thật.

Ngoài ra, còn có một loại “mộng”, không quan hệ đến tốt xấu, chỉ là một trạng thái thuần túy, có lẽ ngay cả chính chúng ta cũng không phân biệt rõ ràng rốt cuộc là mộng đẹp hay là ác mộng. Ví dụ như: cảnh trong mơ, chiêm bao, nói mơ, giấc mộng, mộng du và... xuất tinh trong mơ.

Mộng đặc biệt ở chỗ, nó có thể làm cho người ta thể nghiệm cuộc sống khác biệt. Chẳng hạn như, nha sĩ mơ mình lái máy bay cùng 007 chạy trốn, ví dụ như thợ cắt tóc mơ mình phát biểu diễn thuyết tại hội trường nhân dân, lại như, người biên tập mơ mình hôn một... nhà văn bán chạy sách mà mình luôn đối nghịch với anh ta.

Chúng ta phải thừa nhận, mộng, có đôi khi sẽ trở thành sự thật.

Alpha】

Thứ hai này, Lương Kiến Phi làm sao cũng không đi ra ngoài, một mình cô nằm ở trên giường, ăn đồ thừa, xem phim truyền hình, rồi bật cười, cô không chịu làm gì cả. Đã lâu cô không thể nghiệm cuộc sống như vậy, lâu đến mức... Trong lòng cô vì vậy sinh ra một cảm giác tội lỗi.

Nhưng cô thực sự không muốn làm gì cả. Ngón tay bất giác xoa môi mình, cô có một loại ảo giác, giống như đôi môi này không phải của cô, mà là ngoài cô ra còn có của người khác...

Tối hôm qua khi cô đẩy Hạng Phong ra, cô thốt lên: “Anh thực sự?”

Anh nhìn vào mắt cô, nhú mày, trong mắt lộ ra một tia sắc bén: “... Em có ý gì?”

Cô biết lúc này anh đang tức giận —— thật giống như cô biết khi nào thì Trì Thiệu Vũ tức giận —— nhưng cô không phải nghi ngờ anh, chỉ là kinh ngạc, bởi vì từ trong nụ hôn này, cô mơ hồ cảm giác được sự chân thật của Hạng Phong.

Anh thật sự động tình...

“Không... Tôi không phải có ý đó...” Lúc này cô mới cảm thấy ngượng ngùng, “Tôi không phải nói anh...”

Tôi không phải nói anh đùa giỡn với tôi —— nhưng cô nói không nên lời, bởi vì người đàn ông trước mắt là Hạng Phong!

Kỳ thật một năm trước cô đã từng hoài nghi anh, nhưng anh làm giống như không có chuyện gì xảy ra, ngoại trừ thỉnh thoảng biểu lộ sự quan tâm bên ngoài, bọn họ vẫn chăm chọc nhau như cũ. Cô đưa ra kết luận “thông cảm” cho kẻ thù, bởi vì cô cũng thường xuyên quản những việc vớ vẩn của anh thôi, cho dù họ không hoà hợp, nhưng ở chung lâu ngày thì cũng có cảm tình —— huống chi, cô vẫn cho rằng anh là chính nhân quân tử. Lần “hung bạo” sau khi say rượu chỉ là ngoài ý muốn, cô tin chắc, nếu anh tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy với mình!

Vì thế cô tha thứ cho anh, bọn họ vẫn là một đôi nam nữ thích làm trái ý nhau như trước, cuộc sống không có gì thay đổi.

Nhưng mà vào đêm giao thừa khi anh mang theo ma lạt năng xuất hiện ở trước cửa nhà cô, cô mới ý thức được mình sai lầm rồi. Ánh mắt anh rõ ràng chính là lo lắng một mình cô ăn tết sẽ cô đơn —— ngoài người mà bạn yêu thích ra, bạn còn có thể lo lắng ai sẽ cô đơn?

Anh trở nên thính thoảng làm chút chuyện mập mờ, hoặc là nói gì đó khiến người ta miên man suy nghĩ, cô giả bộ không chú ý tới, bởi vì cô không biết phải đối mặt như thế nào. Nhưng anh hôn cô —— hôn một cách chân thật —— là nụ hôn của người đàn ông hôn người phụ nữ!

Cô mở to mắt nhìn anh, ngoại trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc, cô khoanh tay, che miệng, không biết làm sao.

Ánh mắt Hạng Phong âm trầm, anh đứng ngẩn ngơ trong chốc lát, bỗng nhiên nói: “Tôi xin lỗi...”

Trong khoảnh khắc đó, Lương Kiến Phi lại cảm thấy trái tim hơi đau.

Sau đó anh nói anh phải đi, trước khi đi anh còn nói bởi vì tay gãy xương nên không có cách giúp cô rửa chén, anh bảo cô tự rửa. Cô gật đầu, nhìn anh xoay người mở cửa ra, sau đó biến mất.

Cô đứng giữa phòng khách, nhìn đồng hồ trên tường, rồi lại nhìn chén trên bàn —— cô hy vọng biết bao, tất cả những chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ!

“Thang Đình,” Lương Kiến Phi cắn một miếng táo lớn, giọng nói lẩn lộn, không rõ.

“Hiện tại... không thể trả lời.”

“?”

“Không phải không muốn nói, là chính chị cũng không có đáp án.”

“Tại sao lại như vậy?” Lương Kiến Phi có loại cảm giác bùng tình ngộ, hoá ra đây là nguyên nhân vì sao Hạng Phong khiến cô cảm thấy buồn bực —— cô không xác định mình còn có thể tin một người —— tựa như tin tưởng cô chưa bao giờ chịu tổn thương.

“Con người quan sát càng nhiều, lại càng hiểu được sự chênh lệch của mơ tưởng và thực tế,” Thang Đình dừng một chút, như là đang uống nước, “Lúc 17, 18 tuổi nhận định ‘phần lớn thời gian trong tình yêu’, chỉ cần em yêu anh, anh yêu em thì sẽ không có gì có thể ngăn cản chúng ta.”

“Nghĩ lại thực sự cảm thấy...rất ngây thơ...” Kiến Phi cười nói.

“Đúng vậy, kỳ thật trên thế giới này có một loại sức mạnh, lớn hơn tình yêu, địa vị, tiền tài —— đó chính là số phận.”

Cô nhìn quả táo trong tay mình, đã bị cắn đến hoàn toàn thay đổi, ai có thể nghĩ tới, năm phút trước nó vẫn còn...hoàn mỹ? Cô cười ha ha: “So với số phận, chúng ta có vẻ rất nhỏ bé.”

“Đúng vậy, chúng ta rất khó nắm lấy số phận trong tay mình, hơn nữa tình yêu không phải của một người, là của hai người, thậm chí nếu phát triển thành hôn nhân thì đó là chuyện của hơn mấy chục người —— mỗi lần nghĩ vậy, chị liền cảm thấy đau đầu. Mẹ chị hỏi chị tại sao không tìm một người để quyết định kết hôn, sinh con, mẹ nói ‘cho dù giống Kiến Phi đã từng ly hôn, dù sao cũng tốt hơn con vẫn độc thân’...”

“...Cám ơn đã khích lệ.” Lương Kiến Phi cười khổ.

“Điều chị muốn chính là trái tim đơn thuần, không muốn thế tục hay sự xấu xa phá hủy những điều thiêng liêng nhất trong mắt chị.”

“Cho nên,” cô kinh ngạc nói, “Chị còn tin vào tình yêu? Chị còn có mộng tưởng?”

“Không chắc chắn...” Thang Đình ở đầu dây bên kia nhẹ giọng nói, “Chị không xác định, chị nghĩ đến, tình yêu trong mơ tưởng có phải là tình yêu chân chính hay không?”

“Tình yêu chân chính?”

“Đúng vậy, tình yêu thật sự có thể định nghĩa sao? Em làm sao chắc chắn tình yêu trong suy nghĩ của em là tình yêu trong suy nghĩ của người khác?”

“...” Nghe đến đó, Lương Kiến Phi cảm thấy buồn bã dường như đánh mất điều gì đó.

“Vì vậy, tình yêu thật sự chính là tìm một người có định nghĩa tình yêu giống như em. Nhận thức của em cũng là nhận thức của anh ta, như vậy là đủ rồi.”

“... Cho nên nếu em cho rằng tình yêu không bao gồm sự phản bội, chỉ cần em tìm một người giống vậy là được?”

“Ừ.”

“... Vậy nếu một đôi nam nữ đều cho rằng tình yêu là có thể phản bội lẫn nhau, thế cũng được à?”

“Chỉ cần bọn họ thực sự nhất trí, tại sao lại không thể?”

“Em hình như hiểu ra điểm gì đó, nhưng lại mơ hồ cảm thấy lời chị nói căn bản là chó má...”

“Ha ha!” Thang Đình cười rộ lên, “Nhưng nói trở lại, đừng quên con người sẽ thay đổi, có một số người ngay từ đầu cho rằng tình yêu không bao gồm

sự phản bội, nhưng sau đó lại cảm thấy điều này là có thể, như vậy tình yêu liền biến chất.”

“À...” Lương Kiến Phi vỗ đầu, “Càng nghe càng cảm thấy phức tạp...”

“Không, không đâu,” Thang Đình nói, “Chỉ cần em đi theo trái tim của mình là được.”

“Trái tim?”

“Bill Clinton đã từng nói ‘trái tim tôi luôn ở bất cứ nơi nào có Hillary’, mặc dù sau đó vào thời điểm ‘cánh cửa khoá’ bùng nổ, những lời này lại coi như là vũ khí sắc bén để chế nhạo ông ta, nhưng chị vẫn tin ông ta thật lòng khi nói những lời này, chẳng qua... sau đó ông ta thay đổi.”

“Vì thế trái tim không đáng tin cậy cỡ nào...”

“Sai! Trái tim là đáng tin nhất, nó sẽ không nói dối em. Còn việc em có thể nói dối người khác hay không, đó chính là chuyện của em...”

“Ồi!...” Lương Kiến Phi rên rỉ, “Cứu mạng à...”

“Sao vậy, em gặp phiền phức?” Trực giác của Thang Đình luôn luôn rất nhạy bén.

“...”

“Là ai? Trì Thiếu Vũ hay là Hạng Phong?”

“...”

“Cả hai?”

“Không...” Cô suy nghĩ một chút, rốt cục thừa nhận, “Trì Thiếu Vũ đã xong rồi...”

“Vì vậy người khiến em phiền não chính là đại tác gia của chúng ta?”

“...”

“Trời à! Tại sao phải phiền não?”

“Chị không hiểu ——”

“—— sao chị không hiểu? Ngoại trừ chị chưa từng ly hôn, chuyện nam nữ có gì mà chị không biết chứ?”

Lương Kiến Phi kéo khoé miệng, đối với người chị họ này lại càng bội phục thêm một bậc: “Được rồi, được rồi, nhưng chị không biết Hạng Phong là một người như thế nào?”

“Anh ấy là người như thế nào?”

“Anh ấy...” Thật sự muốn cô hình dung, cô lại trở nên nghẹn lời, “Anh ấy... chẳng lẽ chị không cảm thấy anh ấy đáng sợ sao?”

“Đáng sợ chỗ nào?”

“Thứ nhất, anh ấy là một tiểu thuyết trinh thám gia, bất luận là một lời nói dối, một ánh mắt, một chuyện mờ ám của em anh ấy đều dễ dàng nhìn thấu. Thứ hai, theo em được biết, anh ấy vẫn không có bạn gái, một người... một người đàn ông 33 tuổi lại thiếu cuộc sống ổn định, chị không cảm thấy anh ấy đáng sợ sao?”

“Vậy một người phụ nữ 30 tuổi không có cuộc sống ổn định thì thế nào nhỉ?” Thang Đình hỏi lại.

“Điều đó khác biệt...”

“Khác gì chứ?”

“Nam nữ có khác biệt mà ——”

“Lương Kiến Phi!” Thang Đình ngắt lời cô, “Em không phải luôn kiên trì nam nữ bình đẳng sao? Em đem chính mình thủ thân như ngọc là vì tự trọng, vậy tại sao anh ấy không thể?”

“...Được rồi,” cô quyết định nhượng bộ, “Nhưng mà anh ấy thường đeo mặt nạ...”

“...” Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói, “Ừ, đó là sự thật.”

“Anh ấy đối với mỗi người —— ngoại trừ em —— đều tỏ ra rất thân thiện, nhưng phía sau khuôn mặt tươi cười hoà nhã kia là cái gì, không ai biết

được.”

“?”

“?”

“Nhưng em có biết,” Thang Đình giống như là phát hiện bảo tàng gì đó, “Chính em đã nói, anh ấy đều tỏ ra thân thiện với mọi người, chỉ ngoại trừ một mình em, cho nên nói không chừng em chính là người nhìn thấy khuôn mặt thật sự của anh ấy!”

“...Em nghi ngờ điều đó.” Cô luôn cho rằng, Hạng Phong là người phức tạp hơn bề ngoài của anh.

“A, Kiến Phi, ly hôn khiến em sợ hãi, khiến em mất đi niềm tin vào tình yêu phải không?”

“...Có lẽ vậy.” Cuối cùng cô đã bước ra khỏi mây mù, mặc dù không thể nói việc kia đối với cô hoàn toàn không có ảnh hưởng.

“Em nên đi theo trái tim của mình.”

Cô nở nụ cười: “Hình như chị rất hy vọng em và Hạng Phong ở cùng nhau.”

“Đúng vậy,” Thang Đình thẳng thắn, “Chị cảm thấy anh ấy là một người... đàn ông không tệ.”

“Thật sự? Vì sao?”

“Bởi vì... ở điểm nào đó anh ấy rất giống chị.”

“Ồ!” Lương Kiến Phi bĩu môi bất đắc dĩ, sau đó không chút khách khí nói, “Chi điểm này thôi em sẽ cẩn thận nghiêm túc suy nghĩ!”

Sáng hôm sau, Lương Kiến Phi dậy sớm tắm rửa một cái, sau đó cô tới công ty làm việc trước nửa tiếng đồng hồ.

Trên bàn làm việc của cô chỉ có một tách cà phê tích tụ một lớp bụi mỏng, còn có một đồng hồ văn kiện chồng chất lộn xộn không ai để ý. Cô đi qua tiện tay lật mở vài bản văn kiện, trước đó đều đã giải quyết, vì thế cô ngã vào chỗ ngồi, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Cô không phải là một người tự thêm gánh nặng trên người, có lẽ hoàn toàn ngược lại, cô tự ý tháo dỡ gánh nặng xuống. Thế nhưng có một số thời điểm, khi một mình cô ngồi im lặng, không muốn nghĩ gì cả, không muốn làm gì hết, một nỗi áp lực vô hình to lớn sẽ dần dần xuất hiện hướng về cô, khiến cô không thở nổi.

Mấy năm nay sau khi thất bại trong hôn nhân cô đã kết luận, cuối cùng nó là một đoạn thời gian như thế nào? Là tốt, là xấu? Là vui, là buồn? Là đầy hy vọng hay thất vọng? Là đáng giá, hay là nói, để xác nhận một người phụ nữ một khi trải qua tất cả sẽ không quay trở về quá khứ?

Nhưng điều duy nhất cô có thể khẳng định chính là, sự thật sẽ không thỏa hiệp với mộng tưởng, còn mộng tưởng muốn thỏa hiệp với sự thật hay không thì mỗi người một ý.

Có người gõ nhẹ vào cánh cửa đang mở rộng của văn phòng cô, cô ngẩng đầu, là Lý Vi.

“Mẫu bản thảo của kỳ cuối cùng đưa cho cô, hay là dựa vào địa chỉ trên hộp đồng gửi cho Hạng Phong?” Cô ta dừng một chút, nói thêm, “—— bởi vì gần đây cô không ở văn phòng.”

“Cô gửi thẳng cho anh ta đi, cảm ơn.” Lương Kiến Phi nói từ trong đáy lòng. Giống như một khi không đề cập đến hộp đồng, thúc giục bản thảo, về mặt của Lý Vi sẽ không cứng nhắc như vậy.

“Được.” Sau khi nhận được câu trả lời, Lý Vi liền gật đầu, bước chân rời đi gọn gàng.

Lương Kiến Phi bỗng nhiên phát hiện, vị chủ biên tạp chí này từ đầu tới cuối đều không tỏ ra cho dù là một chút thành ý cảm ơn đối với những việc cô đã làm... Nhưng cô nghĩ lại, có lẽ “người đẹp núi băng” trước giờ không thích hợp nói lời cảm ơn, đây là cách sinh tồn giữa người với người, nếu một người làm như không thấy sự oán giận của người khác, như vậy oán giận này cuối cùng sẽ biến mất.

Một lúc sau Vịnh Thiên tới, nhìn thấy cô ngồi trong văn phòng, trên mặt cô gái hiện lên vẻ kinh ngạc. Kiến Phi mỉm cười, nhún vai, tỏ vẻ mình quá thực đến làm việc. Vịnh Thiên vội vàng giúp cô pha cà phê, cô tựa lưng vào ghế, nhìn bầu trời mờ mịt ngoài cửa sổ, tâm tình của cô cũng trở nên nặng nề hơn.

Điện thoại di động vang lên, cô lấy ra từ trong ba lô, trên màn hình hiện lên ba chữ thật to: Trì Thiệu Vũ.

“...A lô?” Đầu tiên cô thở dài một hơi rồi mới tiếp máy.

“Anh nghỉ ngơi,” Giọng điệu của Trì Thiệu Vũ có phần tự giễu, “Em là người phụ nữ duy nhất trong tất cả những người anh chia tay không đem số anh kéo vào ‘danh sách chặn lại’.”

Lương Kiến Phi trợn mắt: “Anh muốn tôi trả lời thế nào? Là sự khác biệt giữa ‘vợ trước’ và ‘bạn gái trước’? Hay là tôi đã già rồi nên không biết làm sao chặn số điện thoại?”

Đầu bên kia điện thoại cười khẽ một tiếng, rồi mới nói: “Nếu anh là em, có lẽ anh sẽ cố gắng xoi mói đối phương —— mà không phải trả lời đầy hài hước lạnh nhạt như vậy.”

“Nói không chừng đây là nguyên nhân vì sao những cô gái kia liệt anh vào sổ đen.”

Trì Thiếu Vũ cười ha hả, như là thật sự cảm thấy rất tốt: “Không biết tại sao, anh có một loại cảm giác...”

“?”

“Sau khi ly hôn anh mới thực sự hiểu em”

Vịnh Thiên đi vào, đặt cả phê lên bàn làm việc, Kiến Phi mỉm cười với cô gái tỏ vẻ cảm ơn, sau đó ra hiệu cho Vịnh Thiên khi ra ngoài nhớ đóng cửa lại.

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy bây giờ nói những lời này đã muộn rồi sao?” Sau khi xác định cửa đã đóng, Kiến Phi mới nói.

“...”

“...”

“Này,” Thanh âm Trì Thiếu Vũ nghe ra hơi khàn, “Em thật sự yêu nhà văn quái đản kia à?”

“Anh ấy không quái đản,” Đầu tiên cô muốn phản bác, không phải cô có yêu ai hay không, mà là Hạng Phong chẳng phải người quái đản như bề ngoài của anh —— anh chỉ là có phần đáng sợ thôi.

“Anh ta rất thông minh...” Lần đầu tiên từ trong miệng Trì Thiếu Vũ nói ra lời khen ngợi người đàn ông khác, khiến cô ở đầu dây điện thoại bên này cảm thấy kinh ngạc.

“Vì vậy,” anh ta còn nói, “Anh không còn cơ hội sao?”

Lương Kiến Phi nhắm mắt lại, dưới đáy lòng thờ dài thật sâu, nói: “Tôi nghĩ lần trước đã nói rõ ràng với anh, cơ hội cuối cùng của anh đã dùng hết vào bốn năm trước.”

“Không có đặc xá sao?” Anh ta cười khô.

“Không có —— nếu tôi nói ‘có’ thì là gạt anh, không có ích lợi gì với anh.”

“... Đôi khi anh thật không biết rốt cuộc em lương thiện hay là tàn nhẫn.”

“Tôi chỉ muốn nói sự thật cho anh biết,” cô dừng một chút, “Mặc dù giữa chúng ta đã không còn hôn nhân và tình yêu, nhưng tôi không muốn ngay cả một chút thành thật cuối cùng cũng mất đi.”

“Anh xin lỗi, nhưng anh ——”

“Trì thiếu...” Cô ngắt lời anh ta, “Về chúng ta, giấc mộng thanh xuân của chúng ta... đã kết thúc.”

“...”

“... Có lẽ một số là mộng đẹp, một số là ác mộng, nhưng anh phải thừa nhận... đều đã kết thúc.”

Người ở đầu dây bên kia trầm mặc trong chốc lát, một lúc sau, Trì Thiếu Vũ mới dùng một loại giọng điệu không phân rõ là bất đắc dĩ hay là thương xót: “Người phản bội là anh, nhưng tại sao em có thể nhận ra sự thật sớm hơn anh.”

“...” Cô cầm điện thoại mỉm cười, muốn nói gì đó lại phát hiện cổ họng nghẹn lời.

“Được rồi...” Anh ta thở dài, “Nếu em không thích, sau này anh sẽ không nói, nhưng mà anh sẽ không bỏ qua chuyện anh muốn làm —— trừ phi, có một ngày anh quyết định buông tha.”

“... Ngoại trừ ‘được’, tôi còn có thể nói gì sao?”

“Này, em không biết đồng thời được hai người đàn ông theo đuổi là một việc rất tuyệt sao?”

Lương Kiến Phi kéo khoé miệng, cuối cùng cô còn nhớ sửa lời anh ta: “Nhưng Hạng Phong không theo đuổi tôi!”

Chí ít, ngoại trừ vài nụ hôn khó hiểu kia, anh không có ý muốn “theo đuổi” cô...

Đầu tiên Trì Thiếu Vũ sững sờ, sau đó cười ha hả: “Lương Kiến Phi, tại sao em vẫn chậm chạp như vậy?”

“...”

“Cái gọi là ‘theo đuổi’, không phải nói chính xác rõ ràng với em ‘tôi muốn theo đuổi em’.”

“Vậy là cái gì?” Cô có phần không kiên nhẫn mà chau mày.

“Có lẽ chỉ là một số việc nhỏ,” anh ta nói, “Có lẽ mua một miếng bánh ngọt mà em thích ăn, có lẽ đêm khuya gọi một cú điện thoại xác nhận em về nhà an toàn không, hoặc là, đứng ở một nơi nào đó im lặng nhìn em chăm chú cho đến khi em cần giúp đỡ...”

“...”

“Thế nào, hiểu chưa?”

“Trì Thiếu Vũ,” Lương Kiến Phi chợt nói, “Năm đó những cô gái kia cũng là được anh theo đuổi như vậy sao?”

Đầu điện thoại bên kia thở dài một hơi thật sâu: “Mặc kệ em tin hay không, anh có kinh nghiệm được theo đuổi cực kỳ thâm hậu, thậm chí có thể viết ra một quyển sách, từ ‘lạt mềm buộc chặt’ đến ‘*dục nghìn hồng*’ (giả bộ phản kháng nhưng trong lòng đã muốn, thuận theo), quý kẻ ở trong đó nhiều đến nỗi em không đếm hết... Nhưng đến tận bây giờ, tất cả kinh nghiệm của anh có liên quan với theo đuổi một người, đều là ban tặng cho em.”

***

“Kaltxi! Frapo! Fipo lu Earth Tiran Fyawintxu!” Từ Ngạn Bằng đẩy lên chiếc mắt kính trên mũi, anh ta bình tĩnh nói một lời thoại. Lương Kiến Phi và Hạng Phong không hên mà cùng nhau quay đầu nhìn anh ta, về mặt của họ ngớ ra.

“Đừng lộ ra nét mặt của người ngoài hành tinh,” Ngạn Bằng khoanh tay, “Tôi chẳng qua chỉ đang nói *tiếng Na’vi**, nghĩa là ‘chào mọi người, đây là ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu!’”

(*) *Tiếng Na’vi là một ngôn ngữ nhân tạo, ngôn ngữ này được tạo ra để sử dụng trong phim Avatar. Na’vi là những nhân tộc giả tưởng ở trên Mặt Trăng Pandora tức là Mặt Trăng thứ năm của hành tinh Polyphemus trong phim Avatar của James Cameron. Đạo diễn James Cameron của phim Avatar đã mời Paul Frommer, một giáo sư chuyên ngành ngôn ngữ học của Trường Kinh doanh Marshall, sáng tạo riêng một loại ngôn ngữ với “âm thanh hấp dẫn và phức tạp”.*

“Tiếng Na’vi?” Kiến Phi nhủ mày, “Anh muốn nói là tiếng Na Uy sao?”

“Không không không!” Ngạn Bằng lắc lư ngón trỏ, về mặt đặc ý.

“?”

“Là ngôn ngữ Na’vi của hành tinh Pandora, có phải rất tuyệt hay không?”

Cô rất muốn tròn mắt nhưng nhin xuống, khi đàn ông so sánh một sự kiện nào đó hay một người nào đó, đều dùng “tuyệt” xem như là giới hạn cao nhất sao?

Từ Ngạn Bằng nhìn hai bên, đối với sự thờ ơ của hai vị cộng tác anh ta cảm thấy kinh ngạc: “Các người không biết à? Đây là bộ phim điện ảnh nóng nhất gần đây! Đạo diễn đã đọc bài phát biểu bằng tiếng Na’vi tại giải thưởng Quả cầu vàng đây!”

“...” Vẫn không ai đối thoại với anh ta.

“Các người vẫn là người địa cầu à?”

“Có thể bước vào phần tin thú vị trong tuần qua ở địa cầu chưa?” Lương Kiến Phi có phần thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Kehe!” (chú thích: tức là ‘No!’) Từ Ngạn Bằng quát to giận dữ.

“Tốt,” Kiến Phi mỉm cười có lệ với anh ta, “Như vậy bản tin thú vị trong tuần qua là về ‘mộng’.”

“...”

“Theo tờ báo 《Daily Mail》 của Anh đăng tin vào ngày 14, Adam là một người đàn ông gia đình bình thường năm nay 36 tuổi, ban ngày anh ta làm việc tại một công ty quảng cáo, cùng với người vợ Karen 36 tuổi vô cùng ân ái. Nhưng đến buổi tối, bản tính khôi hài trời cho của Adam bắt đầu hiện rõ, trong khi ngủ mơ anh ta bắt giấc thì thảo tự nói, anh ta thường xuyên khiến người vợ Karen ở bên cạnh cực kỳ vui vẻ.

“Bởi vì cảm giác ‘vui vẻ một mình không bằng vui vẻ cùng mọi người’, nghề nghiệp của Karen là quản lý sản phẩm trên mạng, Karen mở ra một blog ‘người đàn ông nói mơ’ ghi lại những câu nói mơ của chồng mình, sau đó còn phát triển bằng cách đặt máy ghi âm ở cạnh gối đầu, chuyên môn ghi âm lại những lời nói quái dị của Adam. Qua 5 ngày, lượt khách truy cập nhiều hơn 50 vạn, người sử dụng Internet trong hơn 50 quốc gia đều là độc giả sốt sắng của blog này.”

Từ Ngạn Bằng khoanh tay, giống như đang nói: ai muốn nghe ‘người đàn ông nói mơ’ quái lạ!

Nhưng Lương Kiến Phi không để ý, cô vẫn đọc: Những câu nói mớ của Adam quả thực không giống người thường, đề tài cũng rất phong phú đa dạng, cương thi, chim cánh cụt, bí đỏ cùng với những lời thô tục đều là một phần quan trọng. Ví dụ như, căn cứ vào blog cập nhật vào hai tuần trước, Adam ngủ mơ nói: ‘sườn lợn rán ăn ngon nhất, oa, muốn treo nó lên trần nhà’. Nhưng trên thực tế, Adam chưa từng ném qua sườn lợn rán.”

“Mẹ vợ cũng trở thành đối tượng được Adam than phiền trong mộng. Vào 5 giờ sáng ngày 10, Adam đang ngủ thì lầu bầu: ‘Mẹ, mẹ đứng tại cửa, để con chôn cho, chôn thật sâu’. Mà đồng thời, có một số lời nói mớ của Adam quả thực tựa như tràn ngập lời thơ mang tính trẻ con, ví dụ như: ‘Suyt, Suyt, tôi nói cho bạn, thanh âm của bạn, lỗ tai của bạn, là sự kết hợp tôi tệ cỡ nào’, ‘tôi đang làm cái gối, để chúng nó chậm rãi đốt cháy, để chúng nó trở nên mềm mại! Ư ờ, gối đầu’, còn có loại ‘kẹo không ở thiên đường ca hát, chúng nó sẽ đi thu dọn đám mây’.”

Ngan Bằng mở to mắt, bắt đầu ló đầu ra xem bản thảo tiết mục ở trước mặt mình.

“Ngoài ra, trích dẫn những lời nói kinh điển của Adam còn bao gồm ‘quần của anh lại giống kiểu đồ lót của em! Hãy cởi nó xuống khỏi người em đi!’, ‘tôi quá xuất sắc, quả thực không thể tin được!’, ‘tôi có một con lợn mấn, một con chó và một cái bao bố’, ‘đừng đặt con vịt ở chỗ đó, chuyện này rất không có trách nhiệm, đặt nó trên đồng hồ quả lắc, nó sẽ càng vui vẻ hơn’, ‘em rất đẹp, xinh đẹp, xinh đẹp, xinh đẹp... (im lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên nói) bây giờ cắt ngay, đến chỗ khác đẹp hơn đi, anh rất phiền!’; và...”

Kiến Phi cũng mở to mắt, có chút hoang mang, bởi vì cô nhớ lúc chuẩn bị bài viết cô không hề chú ý đến đoạn này, nhưng cuối cùng cô vẫn đọc ra: “Và ‘tôi không muốn chết! Tôi thích làm tình với động vật lông xù’...”

“A,” Ngan Bằng cười nói, “Tôi cũng thích.”

Cô quay đầu nhìn anh ta: “Anh là chỉ động vật lông xù, hay là...”

“Này thôi đi,” về mặt anh ta nghiêm chỉnh, “...Tôi không tiện trả lời.”

“...”

Anh ta làm một động tác “mời”, ý bảo cô tiếp tục.

“Cùng giống với phần lớn những người nói mớ, ngay từ đầu Adam cự tuyệt, không thừa nhận mình đã từng nói qua những lời nói mớ không đầu đuôi kể trên. Karen nói, Adam không nói mớ mỗi đêm, mà mỗi lần nói sẽ không duy trì lâu dài vượt quá 5 phút, chỉ lú lú vài câu khoảng 30 giây. Đối mặt với người vợ Karen thích ghi âm lại, ban đầu Adam không vui, cũng không thích Karen truyền ra những lời nói mớ được ghi âm, sau này anh ta dần dần hiểu được, việc này đối với anh ta chỉ là một loại biểu đạt của tiềm thức mà thôi. Sau khi phát hiện lời nói mớ khỏi hài này rất được hoan nghênh, bắt đầu tháng 2 năm ngoái, Adam và Karen chọn ra một số câu trong những lời nói đó in trên áo thun và túi để bán ra.”

“Karen nhất định rất yêu Adam nhỉ?” Ngan Bằng nói.

“Bởi vì những lời nói mớ của anh ta có thể in trên áo thun và túi là của quý để kiếm tiền?”

“Đương nhiên không phải.”

“?”

“Bởi vì cô ta bằng lòng trông coi Adam sau khi anh ta ngủ, nghe anh ta nói mớ, ghi âm lại, hơn nữa lâu như vậy.”

“Ồ...” Kiến Phi cảm thấy ngượng ngùng, bởi vì cô bỗng nhiên phát hiện mình đúng là một người gỡ bỏ tình cảm như thế chẳng. Chi tiết bên trong nhỏ bé ấy tràn ngập trong những câu chuyện âm thầm, vậy mà cô không chú ý tới, hoàn toàn không có.

Cô vốn là như vậy sao? Hay là, cô dần dần trở nên không thể phát hiện tình cảm nguyên thủy nhất ẩn chứa phía sau cuộc sống của loài người?

Chẳng trách, Tri Thiểu Vũ nói cô chậm chạp... Nghĩ đến đây, cô không khỏi lặng lẽ liếc nhìn Hạng Phong một cái, anh đang hạ tầm mắt xem bản thảo, trên sườn mặt không có biểu cảm hiện ra một mảng râu lơ mơ. Cô có chút không rõ ràng lắm, cuối cùng đây là tạo hình mới của anh, hay là chỉ gấp gáp quên cạo?

Hạng Phong chợt giương mắt nhìn về phía cô, cô vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng suy nghĩ vẫn còn xung quanh anh.

“Vậy,” Từ Ngan Bằng nói, “Không bằng chúng ta nói về một giấc mộng thú vị mà tự mình trải qua đi.”

“...” Kiến Phi cảm thấy bất lực đối với thói quen lúc nào cũng chuyển đề tài của Từ Ngan Bằng.

“Tôi nói trước đây,” anh ta như làm không biết chán bắt đầu kể chuyện, “Có một buổi tối, tôi nằm mơ thấy dãy số xổ số, sau khi tỉnh lại thì nhớ rõ dãy số đó, tiếp theo đến mười trạm vé số mua cùng một dãy số, cô đoán kết quả thế nào?”

“...Trúng năm đồng.”

“Không! Tôi trúng giải nhất, tiền thưởng là 1 triệu 8656 vạn!”

Lương Kiến Phi giật nẩy người, nói không ra lời.

Ngân Bằng mỉm cười: “Có phải hơi hồi hận đã chưa từng lấy lòng tôi không?”

“Bây giờ còn kịp không?”

“Nhưng mà, sau đó tôi phát hiện ——” anh ta tiếp tục nói, lại bị Hạng Phong từ đầu tiết mục chưa nói gì nay ngắt lời.

“—— phát hiện thực ra cũng là giấc mộng mà anh vẫn chưa tỉnh lại.”

“...Sao anh biết?!”

Hạng Phong kéo khoé miệng: “Việc này không khó đoán. Hiếm khi chính anh nhớ rõ tất cả các số trúng giải.”

“...” Ngân Bằng nhìn qua có vẻ xấu hổ vô cùng, “Tôi phiên cô, Kiến Phi.”

“...Được rồi,” Lương Kiến Phi nghĩ nghĩ, “Có một lần tôi mơ mình đi thám hiểm cổ mộ, trong hầm mộ phát hiện ra một chiếc quan tài rất trắng lẹ, tôi nghi ngờ mặt trên khảm thủy tinh ——”

“—— ồ, giấc mộng điển hình của phụ nữ.” Ngân Bằng nói.

Cô trừng mắt liếc anh ta một cái: “Tôi tiến lên chậm chạp, quan tài kia vẫn phát sáng, tôi đẩy nắp quan tài ra, thấy bên trong có một khối...”

“Thi thể?”

“Đúng vậy, nhưng anh nằm mơ cũng không muốn nhìn thấy thi thể đó là của ai?”

“Của ai, không phải là của tôi chứ.” Về mặt Ngân Bằng chán ghét.

“Anh nói đúng rồi.”

“...”

“Quả thực không phải của anh.”

“...Rốt cuộc là của ai thế?”

“Không biết, bị vài trắng bao bọc.”

“Vậy cô còn nói ‘nằm mơ cũng không muốn nhìn thấy thi thể đó là ai?’?”

“Đúng vậy, lúc tôi nằm mơ thật là làm sao cũng không muốn biết đó là ai à...”

“...”

“Sau đó!” Cô nói, “Thi thể kia đột nhiên di chuyển đứng lên.”

“...”

“Tiếp đó tôi nghe được một tiếng thét thảm thiết,” nói tới đây, cô dừng một chút, “Là tiếng của tôi.”

“?”

“Chân tôi rút gân, vì thế tôi vừa dùng tay nắm chân mình, vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết.”

“Tôi cảm thấy rất lạnh...” Từ Ngân Bằng xoa cánh tay của mình, “Nếu tôi nằm bên cạnh cô, nhất định sẽ bị hù chết.”

“Trọng điểm tôi muốn nói chính là, lúc ấy bên cạnh tôi có rất nhiều người.”

“Rất nhiều người? Cô ở đâu?”

Lương Kiến Phi há miệng, lại nhìn thấy Hạng Phong đột nhiên tiến lên trước microphone, thanh âm trầm thấp thay cô trả lời: “Ở buổi họp báo —— ra mắt sách mới của tôi.”

“Trời ơi!” Ngân Bằng quay đầu sợ hãi than van, “Anh nói là cô ấy ở cuộc họp báo ra mắt sách mới của anh đang ngủ, còn nằm mơ?”

“Tình huống này còn tệ hơn.” Hạng Phong nhìn cô một cái, cô vội vàng dời tầm mắt.

“?”

“Anh có gặp qua một buổi họp báo sách mới của nhà văn nào đó, có người ngồi trên ghế chủ trì ngủ gà ngủ gật, vào lúc phóng viên nhiệt liệt đưa ra câu hỏi thì bỗng nhiên nhấc chân vừa đá ngã cái bàn vừa còn lớn tiếng kêu ‘cứu mạng a! Chân tôi rút gân’...”

“Chuyện này...tôi thực sự chưa thấy qua.” Ngạn Bằng thành thật trả lời.

“Lần sau anh có thể hỏi bạn bè trong giới truyền thông một ví dụ để anh mở mang tầm mắt.”

“Này, anh đừng mỗi lần đều nhắc tới chuyện này chứ.” Lương Kiến Phi oán giận.

“Hôm nay chính cô chủ động nói.”

“...Nhưng tôi vốn muốn nói lúc ấy xung quanh có rất nhiều người làm việc mà thôi, không dự định nói thẳng ra mà.”

Hạng Phong mím môi, không thèm nhắc lại. Trông thấy vẻ mặt kia, như là cảm thấy cô bất chấp lý lẽ.

“Được rồi, tiếp theo tới phiên anh Hạng Phong.” Ngạn Bằng nhìn màn hình máy tính, mở ra một bài hát đã sớm chuẩn bị.

“Phiên tôi cái gì?”

“Nói một chuyện thú vị có liên quan đến mộng mà anh từng trải qua đó.”

“Tôi không có.” Về mặt anh thờ ơ.

“Nhưng anh...” Kiến Phi và Ngạn Bằng trao đổi một ánh mắt, có một cảm giác rõ ràng bị lừa gạt.

“Lúc nào tôi đã nói qua có chuyện thú vị về mộng hả?”

“Được rồi,” thanh âm Ngạn Bằng nghe ra mang theo sự mất mát, “Hãy cùng lắng nghe một vài bài hát, tôi đặc biệt làm cho các cư dân của hành tinh Pandora, hy vọng các bạn sẽ thích.”

“...Bọn họ nghe không được.” Hạng Phong nói.

“Tại sao?”

“Dù sao bọn họ cũng nhất định nghe không được.” Lương Kiến Phi cũng nói.

“Các vị thính giả trước radio, các bạn nói vì sao tôi sử dụng hai loại ngôn ngữ ngay cả ‘tiếng Na’vi’ mà có người cũng không biết là gì để thảo luận chuyện này? Người vô tri trên mặt luôn loé ra tia sáng đáng sợ nhất...”

“Bởi vì bọn họ cách chúng ta rất xa ——” cô định giải thích, nhưng lại nhìn thấy ngón tay của Hạng Phong không kiên nhẫn gõ trên bàn.

“Vậy thì thế nào?” Từ Ngạn Bằng khoanh tay, nhìn bọn họ ở hai bên, như là bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phát ra nụ cười lạnh chứa đầy ý châm biếm.

Hạng Phong ngừng động tác gõ tay, về mặt anh bình tĩnh nói: “Bởi vì hành tinh Pandora ở trong thiên hà *Alpha Centauri**, cách chúng ta 4,4 năm ánh sáng, mà tiết mục của chúng ta...chỉ phát sóng trong hệ ngân hà.”

(*) *Alpha Centauri* là một hệ thống sao đôi *Alpha Centauri AB* (*α Cen AB*) nằm ở phía bắc của chòm sao Bán Nhân Mã. Đối với mắt trần nó xuất hiện như một ngôi sao duy nhất, với độ sáng biểu kiến như là ngôi sao sáng thứ tư trên bầu trời đêm. *Alpha Centauri AB* cách Mặt Trời 1,34 parsec hay 4,37 năm ánh sáng.

“...”

Khi chấm dứt phát sóng trực tiếp, Từ Ngạn Bằng u buồn ngồi trên ghế, giống như đang tự hỏi những vấn đề quan trọng có quan hệ với cuộc sống. Kiến Phi cười vỗ lưng anh ta, rồi đi ra ngoài.

“Có thể nói chuyện với em không?” Thanh âm của Hạng Phong bỗng nhiên nổi lên ở phía sau cô, hơn nữa, cô cảm thấy anh gần trong gang tấc.

“Ừm...” Cô còn muốn nói gì đó, nhưng anh đã kéo cô vào một gian phòng nghỉ, không lớn, lại không có một bóng người.

Anh đóng cửa lại rồi xoay người nhìn cô, anh bắt đầu trầm mặc.

Giữa bọn họ hiếm khi có loại trầm mặc gượng gạo này, nhưng càng lúng túng, lại càng không có ai phá vỡ sự yên lặng.

Cuối cùng, vẫn là Lương Kiến Phi nói trước: “Anh muốn...nói cái gì?”

Hạng Phong đút hai tay vào túi quần, ngồi trên bàn trong phòng nghỉ, về mặt trang nghiêm: “Không có gì, anh chỉ muốn nói với em, anh không nói đùa...”

Cô biết anh nhắc tới việc gì, nhưng anh nói rất chân thành, cô lại cảm thấy có một loại ngượng ngùng mà trước đây chưa từng có —— kỳ thật cô vẫn chưa chuẩn bị tốt —— bất luận là từ chối anh hay là chấp nhận anh.

“... Tôi biết.” Cô gật đầu.

“...”

“Tôi không có nghi ngờ điểm này,” cô giải thích, “Lần trước tôi nói như vậy, là bởi vì tôi có chút không tin, không phải nghi ngờ anh... động cơ của anh.”

“...” Anh vẫn nhìn cô, không nói một lời.

Anh có một loại sức mạnh đến từ bên trong, mặc dù nhìn qua anh có sở trường dùng lời nói để đánh bại người khác, nhưng Lương Kiến Phi lại cho rằng Hạng Phong là một người có nội tâm càng mạnh hơn.

“Tôi nhất định phải cho anh một đáp án bây giờ sao?” Cô bắt đầu hơi rối loạn, sự trầm mặc này có chứa tính chất xâm lược và áp bức khiến cô thấy áp lực gấp bội.

“Không, không phải...” Giọng nói của anh bỗng nhiên dịu xuống, không giống vừa rồi như người gây sự, “Anh không có ý này... Anh muốn nói, em không cần phải quyết định làm gì vào lúc này.”

Cô cũng trầm mặc trong thời gian dài mà nhìn anh, rốt cục hiểu được ý anh muốn tìm cô nói chuyện, anh chỉ muốn nói với cô: ông đây hiện tại coi trọng cô, cho nên cần thiết thông báo với cô một tiếng.

Cô xoa trán, xoay người cười khổ đứng lên, đứng vậy, đây mới là Hạng Phong!

“Vậy... buổi tối có rảnh không?”

“Không có.” Cô theo bản năng từ chối.

“Em không có sở trường nói dối.”

“...” Anh làm sao biết được? Anh thậm chí chưa nhìn đến ánh mắt của cô...

Cô nghe được tiếng vang của di động trên bàn ở phía sau, tiếp đó là thanh âm trầm thấp của anh: “Cho dù nói thế nào... Anh hy vọng anh không khiến em cảm thấy sợ hãi...”

Khi nói lời này, anh đã đứng ở phía sau cô, Kiến Phi thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của anh chạm vào bên tai của cô, một cảm giác mơ hồ... khiến cô cảm thấy sợ hãi. Nhưng loại sợ hãi này lại tan biến ngay lập tức, bởi vì anh đến cạnh cửa, xoay nắm cửa mở ra.

“Nếu có gì muốn nói với anh thì hãy gọi cho anh bất cứ lúc nào...”

Nói xong, anh đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lương Kiến Phi ngẩng đầu, thờ phào nhẹ nhõm thật dài, cô phát hiện gần đây mình thường hay làm như vậy, như là muốn đem phiền muộn trong lồng ngực tất cả đều giải quyết hết. Nhưng việc này thật sự có ích sao? Rốt cuộc cô đang do dự, đang sợ hãi cái gì...

Tối nay, cô ở nhà ăn

tối một mình, đồ ăn không có gì hơn ngoài mì ăn liền thêm trứng, vì để tâm tình của mình tốt một chút, cô còn đặc biệt cho thêm xúc xích.

Cô nằm mơ, trong mộng cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ, màu sắc vô cùng tươi đẹp, có một khuôn mặt mơ hồ của người đàn ông đi đến trước mặt cô, dắt tay cô, cô cố gắng muốn thấy rõ khuôn mặt kia nhưng vô ích. Bọn họ đi lên núi, đi rất xa rất xa, đến lúc lên tới đỉnh, một cái đầu trâu lén lút đến bên cạnh cô. Cô sợ hãi, cô sợ con trâu sẽ hướng sang đây, bởi vì bản thân cô mặc quần áo màu đỏ, nhưng người đàn ông này lại véo tay cô, không nói gì, sau đó biến mất.

Lúc này cô mới phát hiện, trên cổ đầu trâu kia có cái dây thừng, nhưng không biết đầu khác của dây thừng được buộc ở chỗ nào.

***

“Ồ, để cho chị xem một cái,” Thang Đình đeo kính mắt thật to, sau khi tháo trang sức ra nhìn cô không loá mắt như vậy, nhưng lực tương tác vẫn tràn đầy, “Mộng thực ra là một loại tiềm thức của con người, cho nên giải mộng là chuyện vô cùng thú vị.”

Lương Kiến Phi nhìn xung quanh nhà Thang Đình, tất cả đồ dùng trong nhà đều kết hợp từ màu đỏ, đen và trắng, bao gồm cả đồ trang trí cũng vậy, chúng mang theo phong cách riêng mạnh mẽ, khiến cho người ta thấy qua thì không quen được.

Giờ phút này, Thang Đình tựa trên ghế sofa, trong tay đang cầm một quyển « chu công giải mộng », cẩn thận lật xem, Kiến Phi cảm thấy Thang Đình rất thích hợp đóng vai diễn thể này, giống như là bà đồng gypsy, đều có nguy hiểm đối với mọi thứ.

“A, ở trong này,” bà đồng vui vẻ nói, “Trâu tượng trưng cho tình yêu của người khác phái hoặc là một sự biều đạt hoặc là ám chỉ, em có chút lo lắng về điều này. Nhưng mà... nếu mơ thấy một đầu trâu bị buộc thì biểu thị cho sự việc đang ở trong phạm vi có khống chế, đối phương nhất định đúng mực.”

Lương Kiến Phi nhìn Thang Đình, một lát sau mới nói: “Chị có gạt người không đấy?”

Nếu không, làm sao có thể chuẩn như vậy?

“Em muốn xem không?” Thang Đình làm bộ muốn đưa sách cho Kiến Phi.

“...Hay là thôi đi.” Cô xua tay.

“Cho nên, đối với giải thích này em thấy thế nào?”

“...Em, em không biết, dù sao nó chỉ là một giấc mộng.”

“Vừa rồi chị đã nói, mộng là một loại tiềm thức của con người, ngày suy nghĩ, đêm mong nhớ.”

Kiến Phi nằm thẳng trên sofa, tiện tay cầm một đế lót ly màu đỏ trên bàn, cô vuốt nhẹ hoa văn trên mặt: “Nói thật, đến bây giờ em vẫn không hiểu mục đích chị bảo em đến nhà chị hôm nay.”

“Đương nhiên là muốn tình nghĩa chị em của chúng ta ngày càng sâu sắc hơn à.” Lúc nói dối Thang Đình luôn có vẻ tự nhiên.

“Hay là chị nói thẳng đi,” cô thờ dãi, “Nếu chị thật sự vì tình nghĩa chị em của chúng ta thì sẽ không vòng vo thế này.”

“Vậy, em và Hạng Phong đã làm tình chưa?”

Bởi vì Lương Kiến Phi nằm ngửa, cho nên cô bị sặc bởi nước miếng của mình nuốt vào, nặng nề ho khan vài tiếng: “Chị thật... thật sự rất thẳng thắn.”

“Là chính em bảo chị nói,” Thang Đình chẳng quan tâm nhún vai, “Chúng ta vẫn là thiếu nữ 16 tuổi sao, cần che dấu loại chuyện này à?”

“Không có,” cô trả lời như đinh đóng cột, “Em và anh ấy chưa làm gì cả.”

Thang Đình nhìn kỹ ánh mắt của cô, nhìn một hồi lâu mới thản nhiên nói: “Kiến Phi, em thật sự không yêu anh ấy?”

Đôi mắt cô xoay chuyển, không biết trả lời vấn đề này như thế nào: “Em nhất định phải yêu anh ấy sao?”

“Không phải...”

“Vậy tại sao chị dùng loại giọng điệu này?” Thật giống như nếu cô không nhận thì sẽ chịu thiệt.

“Chị chỉ là lo lắng cho em.” Thang Đình nhìn cô không chớp mắt.

“Lo lắng cho em? Lo lắng cái gì?”

“Em có nghĩ tới hay không, có lẽ trong cuộc đời này của em đây là cơ hội cuối cùng gặp được một người đàn ông tốt?”

“...” Cô nắm lấy đế lót ly, cảm thấy áp lực gấp bội.

“Tại sao em không nắm chắc cơ hội tốt, thử xem cũng được.”

“Đôi khi em suy nghĩ, con người nhất định phải có tình yêu sao, không có thì không được à?”

“Có thể, nhưng sẽ cảm thấy cô độc, hiu quạnh.” Thang Đình vừa ăn bánh doughnut vừa nói.

“Nếu em thật hưởng thụ thì sao?”

“Không ai sẽ thích cô độc và hiu quạnh.”

“Có...” Lương Kiến Phi nhớ tới nhân vật nữ trong một quyển sách mà mình đã từng đọc, “Cũng có người thà rằng hưởng thụ sự cô độc và hiu quạnh cũng không bằng lòng dấn thân vào tình yêu.”

“Vậy nhất định là đồ ngốc!”

Cô chỉ có thể cười khổ.

“Em vẫn còn suy nghĩ tới Tri Thiếu Vũ?”

“Không có,” cô lắc đầu, “Em đã nói rõ ràng với anh ta.”

“Anh ta nói thế nào?”

“Không nói thế nào, cho dù là... đã hiểu rõ.”

“Nghe ra anh ta còn chưa hết hy vọng với em.”

“...” Lương Kiến Phi trở người, phát hiện trước mắt mình là chân của Thang Đình, vì thế cô phải xoay người lại, “Chị nói xem, Hạng Phong anh ấy sao lại...”

“Lại yêu em?”

“...” Cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy nói Hạng Phong yêu cô là một chuyện rất khó mở miệng.

“Rất đơn giản, nếu cuộc sống của em là 100% thì Hạng Phong chiếm giữ bao nhiêu?”

Cô suy nghĩ một chút, nhut chỉ nói: “50%... hoặc là nhiều hơn.”

“Với anh ấy mà nói cũng giống thế! Nếu 50% cuộc sống của em bị một người chiếm giữ, em tự nhiên sẽ bắt đầu chú ý người đó, quan sát người đó, hiểu biết người đó. Phải biết rằng, tình yêu bắt đầu từ sự hiểu biết...”

“...”

“Cho nên khi em nói không yêu anh ấy, điều này khiến chị cảm thấy rất kỳ quái.”

“Nhưng... nhưng anh ấy không phải là người thường, anh ấy là Hạng Phong.”

“Có cái gì khác à? Chẳng lẽ tình hoàn của anh ấy dài hơn bốn người?”

“...” Lương Kiến Phi khóc không ra nước mắt.

“Anh ấy chỉ khó đối phó hơn người bình thường mà thôi.”

“Đây là trọng điểm của vấn đề,” cô phải cảm ơn trời đất, nói bậy bạ lâu như vậy, Thang Đình rốt cuộc đánh trúng điểm quan trọng, “Em căn bản không phải là đối thủ của anh ấy.”

“Này, em không phải đã làm trái ý anh ấy hai năm nay sao?”

“Việc đó không giống, cùng lắm thì em mặc kệ, đây chính là công tác. Nhưng nếu em và anh ấy ở cùng nhau, em sao có thể đấu lại anh ấy chứ?”

“... Vì vậy, rốt cuộc là em không yêu anh ấy, hay là trái tim của em không yêu anh ấy?”

“Có gì khác nhau à?”

“Có đấy, trái tim sẽ không gạt người, nhưng em sẽ.”

“...”

“Hãy suy nghĩ lại đi, cô bé nhỏ.” Thang Đình vỗ mặt Kiến Phi rồi đứng dậy vào phòng bếp.

Cô lại buông thả không muốn suy nghĩ.

Nhưng mà, con người là tổng hợp của một thân thể phức tạp mà lại mâu thuẫn như thế, càng không muốn suy nghĩ chuyện này nó lại càng quanh quẩn trong đầu cô, rất lâu không thể tan đi.

Thứ bảy tuần này, công ty xuất bản của Kiến Phi phải tổ chức hội sách cỡ lớn, mặc dù mỗi năm sẽ tổ chức vài lần, nhưng với xu thế gần đây, càng làm càng long trọng, mời tác giả đến làm tuyên truyền cũng càng ngày càng nhiều. Trước đó Hạng Phong đã được chọn đến tham dự từ lâu, cho nên bắt đầu từ buổi sáng, trong lòng Kiến Phi có chút không yên.

Tám giờ cô đến hội trường, nhưng gần như không có việc gì cần cô giúp, ở trong công ty cô là một nhân vật đặc biệt, cô là một sát thủ, chuyên môn dùng để đối phó Hạng Phong —— nhưng ở phương diện khác, lại chưa hẳn dùng được.

Tạp chí do Lý Vi phụ trách cũng được đặt ở một vị trí rất nổi bật, sáng sớm cô ta đã đến nơi, bận rộn qua lại không ngớt, cùng với Lương Kiến Phi đang ngăn người hình thành một sự đối lập rõ ràng.

Kiến Phi bỗng nhiên suy nghĩ, mặc dù cô và Lý Vi có địa vị ngang nhau, nhưng trách nhiệm của Lý Vi so với cô thì nhiều hơn... Nói không chừng đây là lý do vì sao ngay từ đầu Lý Vi không hề thân thiện với cô.

Một mình cô đứng ở trong hội trường, cảm thấy mình không thích hợp với chỗ này. Đến mười giờ, có đồng nghiệp chạy tới thông báo với cô Hạng Phong đến rồi, vì thế cô đi theo ra ngoài, cô liền trông thấy Hạng Phong ở phía xa mặc một chiếc áo khoác màu xám, anh đi từng bước thong thả sang đây, trong tay còn cầm một cái ô. Lúc này cô mới nhớ tới, hôm nay trời mưa.

Đợi đến khi anh tới gần, cô phát hiện trên đầu vai anh che phủ bởi một lớp nước mỏng, thật giống như cho dù có ô vẫn tránh không được phải đi trong mưa. Đầu tiên anh đứng một bên cùng giám đốc hàn huyên vài câu, đợi cho giám đốc đi rồi, anh mới nghiêng đầu nhìn cô.

Cô kéo khoé miệng, nói một cách gượng gạo: “Không phải mang theo ô à, sao vẫn bị ướt...”

“Em có biết, một bàn tay đeo thạch cao bao giờ cũng không tiện lợi, mưa rơi còn phải chờ xe taxi.” Anh không nhìn cô, thanh âm nói chuyện rất bình thản.

“...Anh có ý muốn tôi cảm thấy áy náy phải không?”

Hạng Phong mỉm cười, không nói nữa.

“Lúc nào có thể tháo thạch cao?” Cô lại hỏi.

“Nhanh thôi.”

“Nhanh là khi nào?”

Anh nhìn cô một cái: “Em muốn đi cùng anh sao?”

“...Nếu anh cần.” Thực ra, cô chỉ muốn biết khi nào thì anh có thể phục hồi như cũ, giống như khi anh bình phục, chuyện bị thương dường như không hề tồn tại, cô cũng không nợ anh gì cả.

“Vậy nếu anh cần em làm chuyện khác thì sao?” Anh chợt đến gần nói.

“...” Lương Kiến Phi chớp mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh mình bị anh đặt ở dưới thân.

Anh cười nhẹ một tiếng: “Đừng nghĩ sai lệch, anh chỉ rất cần một công nhân rửa chén.”

“?”

“Gần đây em không đến, chén trong bồn rửa nhà anh đã cao chồng chất.”

“...À.”

“À là ý gì?”

“Tôi sẽ đến rửa.”

Anh gạt đầu một cái rồi bỏ đi.

Cô hoang mang nhìn bóng lưng của anh, từ sau lúc gọi là “thỏ lộ”, anh ngược lại xa lánh cô. Cô không dám đến nhà anh, anh cũng không gọi điện thoại cho cô —— giống như trong một đêm giữa bọn họ trở thành quan hệ chân chính của nhà văn và người biên tập —— vậy trước kia là gì? Là người đàn ông và người phụ nữ nhìn đối phương không vừa mắt.

“Tôi nghe nói, anh ta là người rất khó hoà hợp.” Không biết từ khi nào Lý Vi đã khoanh tay đứng bên cạnh cô.

“...” Lương Kiến Phi đảo mắt, nghĩ thầm: cô cũng không tốt gì hơn.

“Nhiều người khi thành công thì có chút cậy tài khinh người.”

“Xin hỏi cô đây là đang an ủi tôi sao?” Cô xoay người nhìn Lý Vi.

“Cô cần an ủi sao?” Lý Vi hỏi lại.

“...Thỉnh thoảng.”

“Kỳ thật tôi vẫn không hiểu cô rốt cuộc là loại người thế nào, lúc tôi bận rộn sứt đầu mẻ trán thì cô lại có thể không đi làm cả ngày.”

“Nói thật tôi vẫn muốn trao đổi với cô ——”

“—— miễn.” Lý Vi trả lời như đinh đóng cột.

“?”

Người đẹp núi băng nhìn cô một cái, nói: “...Tôi đã lắng nghe tiết mục của các người.”

“Cô nói là ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu?’”

“Ừ hừ...” Thanh âm của cô ta từ trong xoang mũi vọng lại.

“Sau đó thì sao? Cô phát hiện Hạng Phong là loại người khó đối phó?”

“Ừm... xem là vậy đi.” Người đẹp núi băng cũng có lúc yếu thế.

Lương Kiến Phi kinh ngạc mở miệng, không biết nên nói gì mới tốt.

“Tôi thay đổi cách nhìn triệt để đối với cô không phải bởi vì cô là người biên tập của anh ta?”

“Vậy vì sao?”

“Bởi vì...” Cô ta dừng một chút, “Nếu cô có thể xử lý tốt mối quan hệ với anh ta, như vậy tôi tin cô cũng có thể đảm nhiệm những công tác khác.”

“...Cám ơn.”

“Tôi không phải đang khen ngợi cô.” Lý Vi nhún vai.

“Phải, tôi biết.” Lương Kiến Phi cười khỏ.

“Anh ta đến đây...” Nói xong, Lý Vi xoay người bỏ đi.

Cô ngẩng đầu, phát hiện Hạng Phong đang nhìn cô, gọn sóng không sợ hãi: “Cấp trên của em nói, em có một chút thời gian cùng anh đi ăn cơm.”

“Cơm sáng hay là cơm trưa?” Cô hỏi.

“Đều được, chỉ cần có thể lấp đầy bụng.”

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Cuối cùng bọn họ tìm một cửa tiệm bánh sủi cảo ở gần đây ngồi xuống. Lương Kiến Phi phát hiện Trì Thiếu Vũ và Hạng Phong khác nhau thế nào, người trước rất dễ ý hoàn cảnh và bầu không khí, người sau lại muốn hưởng thụ thức ăn ngon, còn nói về trang trí của cửa tiệm, loại thức ăn, chất lượng phục vụ của bồi bàn... Căn bản không ở trong phạm vi suy tính của anh.

Cô chợt nghĩ đến lời nói của Trì Thiếu Vũ, em không biết đồng thời được hai người đàn ông theo đuổi là một việc rất tuyệt sao?

Chính xác hơn, hẳn là: một người phụ nữ đã 30 tuổi hơn nữa từng ly hôn, đồng thời được hai người đàn ông theo đuổi là một việc rất tuyệt chẳng?

“Suy nghĩ gì đó?” Một tay Hạng Phong giúp cô rót trà, cầm một chiếc đĩa sứ màu trắng đặt trước mặt cô.

“Lời nói của Trì Thiếu Vũ...” Cô thốt ra.

Anh đổ giám vào chiếc đĩa sứ kia, dáng vẻ như là rất nghiêm túc. Một lát sau, anh mới hỏi: “Nói gì?”

“Không có gì, anh sẽ không muốn biết.”

“Hai người thường xuyên liên lạc sao?” Anh nhìn cô một cái, lại dường như không có việc gì mà hạ tầm mắt.

“Chỉ thỉnh thoảng...”

Anh nhíu mày, không biết xem như là tin hay không tin.

Hai người trầm mặc, việc buôn bán của cửa tiệm này cũng không coi như tốt lắm, thế nhưng họ vẫn mang món ăn lên rất chậm, ngay lúc Kiến Phi cảm thấy lo âu, Hạng Phong bỗng nhiên lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi áo, anh hỏi: “Có thể chứ?”

“Anh hút thuốc...” Cô kinh ngạc nhìn ngón tay anh, các đốt ngón tay nhô lên, cô thường nhìn thấy anh dùng những ngón tay này đánh bàn phím, ký tên, nhưng chưa từng thấy qua dáng vẻ anh dùng chúng hút thuốc.

“Ừm... chỉ thỉnh thoảng.” Nói xong, anh rút ra một điếu thuốc màu trắng trong gói thuốc, bỏ vào trong miệng rồi châm lửa.

Anh cau mày, hút một hơi thật sâu, sau đó phun khói ra, đồng thời thả lỏng đôi lông mày... Thoạt nhìn, dáng vẻ của người đàn ông hút thuốc đều gần giống nhau, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra vẻ hoang mang giống nhau.

Cô hầu như không nhận ra người đàn ông trước mắt chính là Hạng Phong!

“Này,” cô nói, “Làm sao anh biết hành tinh Pandora ở trong thiên hà Alpha Centauri?”

Anh mỉm cười, dùng ngón trỏ gầy tàn thuốc: “Trên thế giới này, có một thứ gọi là ‘bách khoa từ điển’ (là baidu, tương tự như wikipedia). Lúc anh đi loanh quanh trên bách khoa thì nhìn thấy.”

“...” Cũng chỉ có anh không có việc gì mà lướt trên trang web bách khoa.

“Vậy em thì sao?”

“Tôi cái gì?”

“Em không phải cũng không chút do dự mà phản bác Từ Ngạn Bằng sao?”

“Ồ, việc đó à...” Cô trộm nhìn anh một cái, “Thực ra tôi không biết hành tinh Pandora ở chỗ nào.”

“...”

“Nhưng mà tôi thấy anh nói chắc chắn như vậy cho nên tôi hòa theo.”

Anh bật cười nhìn cô, quên gậy tàn thuốc: “Nếu cuối cùng anh sai thì sao?”

“Sẽ không đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh sẽ không làm chuyện mà anh không nắm chắc.”

Anh nhìn cô, hơi kinh ngạc, qua một hồi lâu anh mới nói: “Nhưng hiện tại anh không phải đang làm chuyện mình không nắm chắc sao...”

Cô mở miệng, nói không ra lời.

Anh lại bắt đầu gậy tàn thuốc, hút một hơi rồi phun ra, vòng đi vòng lại, một điếu thuốc rất nhanh được hút xong.

Bánh sủi cáo và các điểm tâm khác rốt cục được đưa lên, Hạng Phong cúi đầu, ăn một cách nghiêm túc mà lại nhanh chóng, có lẽ là đói bụng thật. Cô nhìn tóc trên trán anh hơi lộn xộn, cô hỏi:

“Chén của anh... thật sự chông chát rất nhiều sao?”

Tiếng thét chói tai của những cô gái trẻ vọng lại từ những cây cột kiêu la mã, vang vọng ở dưới mái vòm bằng vàng, Lương Kiến Phi suy nghĩ, nếu hội sách không phải tổ chức tại hội trường rộng lớn thì tiếng kêu của những cô gái kia cũng sẽ không truyền xa đến vậy, du dương như vậy... Nhưng khiến cô giật mình nhất là một phần tiếng thét trong đó dĩ nhiên hướng về phía Hạng Phong.

Công ty đặc biệt vì anh mà mở ra một bàn lớn, còn dựng một tấm áp phích, là về kế hoạch xuất bản hai cuốn sách mới của anh vào năm nay, họ thậm chí mời tới đạo diễn và diễn viên cùng hợp tác với anh trong một bộ phim điện ảnh, một hàng người đứng chờ ký tên ở phía trước, trong lúc nhất thời ánh đèn chớp nhoáng khiến người ta không thể mở mắt ra.

Lương Kiến Phi neho mắt lại, cô trông thấy Hạng Phong cười thật dịu dàng trước màn ảnh, thiếu chút nữa cô đã quên, ngoại trừ là người đối chọi gay gắt với cô, anh cũng là một nhà văn có sách bán chạy nhất.

Nữ minh tinh từng có tin đồn với anh kiễng chân tiến đến bên tai anh, nói xong gì đó, anh nhìn cô ta mỉm cười, có vẻ hơi ngại ngùng. Lương Kiến Phi xoay người, để ý cuốn sách ở trên bàn, cô mở bìa ngoài, ở trên trang giấy có tấm ảnh của Hạng Phong, là hình trắng đen, Kiến Phi không thể không cảm thấy, đây là một Hạng Phong chân thật, thực chất ở bên trong anh muốn duy trì khoảng cách với người khác, nhưng lại không muốn rời khỏi đoàn người quá xa.

Cô ngoảnh lại nhìn anh, phát hiện hôm nay anh cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, vì thế khoe miệng cô bất giác kéo ra một nụ cười.

Cô đặt cuốn sách xuống, sau đó xoay người hướng đến lối ra, bên ngoài trời vẫn mưa phùn, cô nhìn bầu trời, kéo lên chiếc mũ trên áo khoác, cô bước nhanh đến bên cạnh chiếc xe SUV màu xanh đậm của mình, mở cửa ra rồi ngồi vào trong.

Cô lái xe lên đường, đón lấy cơn mưa mùa đông, cô chạy trên con đường đã học thuộc lòng từ lâu.

Kiến Phi tiến vào ga ra trong lòng đất của khu nhà, đi thang máy lên tầng cao nhất, cô sờ soạng trong túi xách một hồi lâu mới tìm được chiếc chìa khoá hầu như chưa từng dùng qua. Cô bỗng nhiên nhớ tới lúc trước khi Hạng Phong đưa cho cô chìa khoá này, anh nói là “Phòng ngừa vạn nhất, dùng lúc khẩn cấp”. Vậy bây giờ hẳn là xem như khẩn cấp đi, chông chát trong bồn rửa của anh một tuần nay vẫn chưa có người rửa...

Trong chốc lát cửa nhà được mở ra, trong lòng Lương Kiến Phi thờ phào nhẹ nhõm: anh không đùa giỡn cô, đây thực sự là chìa khoá nhà anh. Điều bất ngờ chính là, mặc dù gần một tuần cô không đến “công việc bán thời gian” này, nhưng phòng khách và phòng bếp nhìn qua rất sạch sẽ —— chẳng lẽ có người khác làm “công việc bán thời gian” tới?

Cô thay giày ở cửa, trở tay đóng cửa lại, cô ngơ ngẩn đi vào phòng bếp, trong bồn rửa quả nhiên có chồng chén, nhưng không nhiều như trong tưởng tượng của cô, vì thế cô cuộn tay áo lên, mở vòi nước rồi bắt đầu làm việc nhà của cô.

Hạng Phong đang làm gì? Còn đang giữ nguyên nụ cười dịu dàng lại vờ vĩnh kia? Hoặc là tán tỉnh nữ minh tinh nào đó?

Cô rũ đôi mắt xuống, dùng sức chà xát rửa chén, kỳ thật những cái chén này cũng không quá bẩn, cô rửa sạch, lau chùi, mở vòi nước, bọt nước văng khắp nơi.

Rốt cuộc anh là người đàn ông như thế nào? Anh nói với cô “Anh không nói đùa” nhưng sau đó lại làm ra một số việc giống như những chuyện trước kia đều là trò đùa. Mà cô lại bắt đầu do dự, bắt đầu dao động, bắt đầu trở nên không giống bản thân cô —— Lương Kiến Phi mà cô cảm nhận hẳn là kiên cường, độc lập, vĩnh viễn không nổi giận.

Cô nói với Thang Đình, cô chẳng quan tâm đến cô độc, hieu quạnh, hơn nữa cô hưởng thụ tất cả những thứ này... Đó đều là gạt người.

Cô sao lại không quan tâm chứ? Trên thực tế, cô sợ lẻ loi, sợ cô đơn, sợ đến muốn chết.

Phía sau truyền đến âm thanh chuyển động của chìa khoá cắm ở cửa, Lương Kiến Phi xoay đầu nhìn cánh cửa, giây tiếp theo, cửa được mở ra từ người ở bên ngoài, một người đàn ông đi vào. Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng mỏng và quần tây xám, trong tay cầm một chiếc áo khoác, mái tóc trên đầu anh có phần hỗn độn, râu trên sườn mặt và cằm đã được cắt tỉa gọn gàng, đôi mắt sắc bén của anh đảo qua từng góc của phòng khách và phòng bếp, cuối cùng dừng ở trên người cô.

Người đàn ông rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, đặt áo khoác trên sofa, anh trở tay đóng cửa lại, đứng tại chỗ bất động.

“À...” Cô cúi đầu tiếp tục rửa chén, “Tôi nghĩ dù sao ở đó cũng không có việc gì làm cho nên đến đây trước, sớm rửa xong thì tôi có thể về nhà sớm một chút.”

“...”

“Thực ra cũng không tệ, tôi đã đếm, chỉ 13 cái mà thôi, không khoa trương như anh nói.”

“...”

“Đúng rồi,” cô ra vẻ thoải mái hỏi, “Hội sách hẳn là chưa kết thúc đâu, sao anh về đây trước?”

“...”

Từ đầu đến cuối, Hạng Phong không trả lời cô câu nào, anh chỉ lặng lẽ đứng đó như một pho tượng.

Cô nhìn không được quay đầu lại nhìn anh, bức màn trong phòng khách kéo ra một nửa, còn có mây mù của ngày mưa, vì thế hơi mờ tối. Cô không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng có thể cảm giác được lồng ngực anh phập phồng.

Anh làm sao vậy? Chạy quá nhanh sao?

Ngay khi cô còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Hạng Phong bỗng nhiên bước nhanh đi tới, loại tốc độ này quả thực giống như một cơn gió.

“A ——” Cô mở miệng, phát hiện thanh âm của mình không phát ra tiếng, bởi vì anh cản mũi cô, thật là cản, bởi vì cô cảm thấy đau, đã tê liệt lại đau đớn. Cô có thể cảm giác được râu trên mặt anh rất cứng, đâm vào cằm cũng khiến cô đau. Cánh tay anh siết chặt trên lưng cô, tay phải bị thương của anh nhẹ nhàng nâng đầu cô, cô suy nghĩ, nếu bàn tay kia không bị thương, chỉ sợ hiện tại nó sẽ không nằm ở vị trí này.

Anh nhắm mắt lại, cả người có chút điên cuồng, cô cảm thấy mình hẳn là phải sợ, nhưng kỳ quái là, cô không cảm thấy sợ hãi.

Anh bỗng nhiên buông cô ra, nhưng chỉ là buông đôi môi của cô, anh dùng thanh âm khàn khàn mà lại mang theo hờn giận nói:

“Anh cảm em sau này không nói một lời mà chạy đi... Có nghe hay không?”

【 Lý Bạch nói: phù thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ; quang âm giả, bách đại chi quá khách. Nhi phù sinh như mộng, vi hoan kỳ hà?*

(*) Trời đất là quán trọ của vạn vật; Quang âm là khách qua đường của trăm đời. Mà kiếp phù sinh như mộng, lúc vui được bao? [Người dịch: Nguyễn Hiến Lê, Cổ văn Trung Quốc]

Đời người giống như một giấc mộng ngắn ngủi, chúng ta sống trong hiện thực, rồi lại thân bất do kỷ với cảnh trong mơ, thế nhưng khi có một ngày tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, chúng ta sẽ nhìn thấy cái gì?

Sự thật xấu xí? Lòng người đáng sợ? Thế tục gông xiềng? Không thể thỏa hiệp?

Có lẽ những điều này không xem là cái gì, vẫn còn điều gì đó càng không thể tưởng tượng đang chờ chúng ta, cho đến khi chúng ta rốt cục chịu thừa nhận với chính mình vừa rồi chỉ là một giấc mộng... Một điều tốt đẹp, lại khó mà nhận ra đó là mộng.

Nhưng tôi nghĩ, sở dĩ mộng tồn tại trên đời này, không phải nhắc nhở chúng ta nó khó có thể thực hiện cỡ nào, mà là muốn nói cho chúng ta một đạo lý mãi mãi không thay đổi:

Bất cứ lúc nào, bất kỳ người nào cũng có quyền mơ mộng.

Alpha】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mặt nạ

Người phụ nữ ở trước mắt tên là Lương Kiến Phi đang mở miệng, cô như là muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên mở lời thế nào.

Hạng Phong gần như nhìn không được lại muốn hôn cô, nhưng anh lặng lẽ hít sâu một hơi, chất vấn cô: “Tại sao ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng mà đã đi?”

“Vì...bởi vì anh đang bận mà...” Cô yếu ớt nói.

Anh nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, mỉm cười.

Hiếm khi có lúc cô không nói ra lời, có lẽ cô đã bị khí thế của anh chấn động, nghĩ đến đây, anh càng không thể khống chế nụ cười trên mặt mình. Từ ngày đầu tiên bắt đầu quen biết cô, anh chỉ biết cô là một đoá hoa hồng có gai, luôn rất cẩn thận bảo vệ chính mình, lúc nào cũng muốn mình trở nên kiên cường, giỏi đến mức chống lại sự tập kích của số phận.

Khi cô thẳng thắn ở trong tiết mục phát sóng trực tiếp mà bảo anh “Cút đi”, anh liền cảm thấy cô thú vị —— một người phụ nữ đã đặc biệt lại còn thú vị. Nhưng mà đương nhiên, vào lúc đó anh vẫn chưa yêu cô. Anh chỉ là rất vui vẻ gặp được một người có gan và làm trái ý anh, mặc dù sức lực không ngang nhau, nhưng cô làm cho cuộc sống của anh trở nên không còn... cô đơn và hiu quạnh.

Anh được rất nhiều từ hình dung vây quanh: nổi tiếng, bán chạy, có tài hoa, giỏi giang... Những từ ngữ đó cũng không làm cho cuộc sống của anh tốt hơn, ngược lại mang anh vào nơi bị cô lập. Trong tuyệt cảnh này chỉ có một mình anh, ngày qua ngày công tác, dẹt nên những câu chuyện tình tế hấp dẫn, thế nhưng ai lại nghĩ được, tác giả của những câu chuyện này bản thân lại quá nặng nề, không hề có thời gian tức giận.

Anh vốn là một người cô độc, công việc khiến anh càng cô độc hơn.

Anh khác với Hạng Tự, càng lớn lên trong gia đình thiếu đi sự ấm áp, Hạng Phong lại càng yêu cầu chính mình biểu hiện thật có gia giáo ở trước mặt người khác. Anh luôn bày ra một nụ cười dịu dàng, đối với bất kỳ người nào anh đều thể hiện sự thân thiện đúng mức, anh là nhà văn tiểu thuyết trinh thám thần bí, cho nên anh luôn bắt giắc đeo mặt nạ cho mọi người thấy. Nhưng ở trước mặt Lương Kiến Phi anh lại có thể thoải mái tháo dỡ mặt nạ xuống.

A, trên thực tế, cá tính anh u sầu, là người đặc biệt làm việc một mình, không thích náo nhiệt, không thích nói chuyện, nhưng nội tâm lại mang theo một loại nỗi loạn khó có thể giải thích, anh thích làm một số chuyện mà người khác không nghĩ tới.

Ví dụ như bây giờ, anh đang dùng tay phải đeo thạch cao chạm vào cằm của Lương Kiến Phi, suy nghĩ mê mang.

“Em sợ không?” Anh nhẹ giọng hỏi.

Cô nhú đầu lông mày: “Sợ gì?”

“Sợ anh.”

Về mặt của cô quật cường không ngoài dự đoán: “Tại sao tôi phải sợ anh ——”

Cô còn chưa nói xong, anh đã cúi đầu hôn cô, anh mút vào khe cắn môi cô đòi lấy sự rung mình của cô. Dưới đáy lòng anh cười trộm, người phụ nữ mạnh mẽ này thực ra vẫn sợ hãi, có lẽ xuất phát từ bản năng, cô vẫn còn một loại kháng cự đối với đàn ông, dù sao cô đã từng có hồi ức không tốt đẹp.

Anh lại buông cô ra, đồng thời cảm thấy hơi thở của mình và cô không ổn định.

“Bây giờ... Em sợ không?” Anh nhìn đôi mắt của cô, mang theo một giọng điệu chế nhạo.

Cô không trả lời, chỉ là kinh ngạc nhìn lại anh, hai tay cô vẫn nắm lấy khuỷu tay anh, như là trong khoảng thời gian ngắn cô không thể bình tĩnh trở lại.

Anh mỉm cười, ôm cô, râu phủ trên cằm vuốt ve trán cô: “Thực ra em không cần phải...”

Anh chưa nói xong, bởi vì thanh âm của anh thật sự rất khàn. Anh muốn nói, cô không cần phải sợ anh, mọi người thường nói, người yêu trước sẽ chịu thiệt hơn, vì vậy người nên cảm thấy sợ hãi là anh mới đúng.

“Anh vì sao... đột nhiên...”

“Đột nhiên cái gì?” Anh cố ý hỏi.

“...Không có gì.”

Trán cô rất nóng, nếu không biết cô đang đỏ mặt, anh sẽ cho rằng cô phát sốt.

Anh cứ im lặng như vậy mà ôm cô, cô không phản kháng gì cả, có lẽ hai năm trước khi bọn họ lạnh lùng ra khỏi phòng phát sóng, không ai nghĩ tới có một ngày sẽ phát sinh... chuyện “quái dị” như vậy.

Phá vỡ không khí yên tĩnh chính là một tràng tiếng kêu, cái này là tiếng từ trong bụng Lương Kiến Phi vọng lại, bình thường tỏ vẻ một người đã đói bụng.

“Không phải giữa trưa anh mới dẫn em đi ăn bánh sủi cảo sao?” Hạng Phong cười khỏ.

“...Nhưng bây giờ đã sắp năm giờ chiều.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạng Phong hậm hực buông cô ra, khi cánh tay buông lỏng anh lại có chút hối hận, như là vẫn còn gì đó chưa kịp nói. Lương Kiến Phi vội vàng xoay lưng, cô cúi đầu tiếp tục rửa chén. Anh chần chờ một chút, rồi tựa vào tủ lạnh, dịu dàng nói:

“Em muốn ăn gì?”

Cô nghiêng đầu nhưng không nhìn anh, chỉ nhìn chăm chú vào đôi giày da màu đen của anh, cô muốn nói lại thôi.

“Không được.” Anh nói.

“?”

“Em muốn nói, em muốn về nhà ăn tối?”

“Làm sao anh biết...” Cô mở to mắt.

“Anh có thuật đọc tâm.” Anh khoanh tay, vẻ mặt đương nhiên.

“...” Cô nhú mồm, nửa tin nửa ngờ.

Kỳ thật anh không có thuật đọc tâm, chẳng qua dựa theo hiểu biết của anh về cô, lúc này cô rất muốn né tránh anh.

“Đi xuống dưới lầu ăn một bát mì.” Anh tắt vòi nước, nhìn cô nói.

Lương Kiến Phi lau tay, do dự trong chốc lát, nhưng vẫn đồng ý.

Anh dẫn cô xuống tiệm vằn thắn dưới lầu, bởi vì còn chưa tới thời gian đất khách nên trong tiệm rất ít người. Anh tìm một cái bàn ngồi xuống, rồi quay đầu nói với ông chủ: “Cho chúng tôi hai bát lớn.”

Lương Kiến Phi tâm thần bất định, cô ngồi nghiêng đối diện anh, có vẻ hơi bất an.

“Em không biết ngồi như vậy rất mệt sao?” Anh nói.

“?”

“...Quay đầu mới có thể nhìn anh.”

Cô đảo mắt: “Tôi không định nhìn anh.”

Anh nhìn cô, khoe miệng mỉm cười, không thèm nhắc lại.

Hai bát mì được đưa lên rất nhanh, Lương Kiến Phi không khách khí mà ăn ngay, như là thật sự đói bụng.

“Này...” Hạng Phong hạ tầm mắt, nhìn sợi mì quán quanh đôi đũa bằng gỗ, “Thực ra anh cố ý.”

“?”

“Buổi chiều cùng nữ minh tinh kia... làm ra vẻ thân mật...” Anh cảm thấy mình giống như đứa trẻ thừa nhận lỗi lầm với ba mẹ.

Lương Kiến Phi ăn vài miếng mì, cô dừng một chút mới nói: “Tôi biết.”

“Em biết?”

Cô gật đầu: “Không phải tôi đã nói rồi sao, một người nào đó mới thích hợp, anh và cô ấy căn bản không xứng đôi.”

“Vậy anh xứng với ai?” Hạng Phong nhìn cô với vẻ thích thú.

“Không biết.” Cô nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục ăn mì của mình.

Anh bắt đầu mỉm cười.

Lại một lát sau, Lương Kiến Phi ngừng đầu nói: “Tôi chỉ là cảm thấy, về mặt lúc chiều của anh rất giả dối, hành động căn bản không tự nhiên như khi anh làm bộ quen biết Viên Tổ Văn.”

Anh bật cười: “Có lẽ bởi vì hơi khân trương.”

Cô liếc nhìn anh một cái, không nói nữa.

Khi ăn xong trên đường trở về, Hạng Phong cố ý đi bên phải Lương Kiến Phi, anh muốn tự nhiên dùng tay trái không đeo thạch cao nắm tay cô, nhưng mấy lần đều thất bại. Cuối cùng, cô dứt khoát khoanh tay, cúi đầu đi về phía trước.

Trái tim anh dần trầm xuống, bởi vì anh biết, cô lại theo bản năng bắt đầu bảo vệ chính mình.

“Chiều nay cấp trên của em nói với anh, buổi họp thường niên được sắp xếp vào tối thứ ba.”

“Ừm...” Cô ngoảnh đầu lại nhìn anh gật đầu, “Thật không may, ngày đó chúng ta thu âm tiết mục... Cho nên tôi nghĩ, anh hẳn là không dự định đi?”

“Hoàn toàn ngược lại,” anh cố ý cười nói, “Anh cảm thấy buổi họp thường niên năm ngoái từng để lại ‘ấn tượng sâu sắc’ cho anh, rất có ý nghĩa.”

Nghe anh nói như vậy, thân thể Lương Kiến Phi quả nhiên cứng ngắc, cô không biết làm gì mà cào tóc mình, tiếp tục đi về phía trước.

“Em sẽ chờ anh tới chứ?” Anh hỏi.

“Ừm...” Câu trả lời của cô có vẻ nặng nề.

“Anh định xin Từ Ngạn Bằng nghỉ một giờ.”

“?”

“Bằng không chúng ta sẽ không đến kịp vào phần mở đầu của buổi họp.”

“Vì sao không?”

Cô lại trầm mặc.

“Rốt cuộc em muốn nói cái gì?” Anh chợt phát hiện, làm tiểu thuyết gia bán chạy, anh rất khoan dung, nhưng làm một người đàn ông không biết theo đuổi tình yêu, anh thiếu một chút kiên nhẫn.

Cô rốt cuộc dừng bước chân, nhìn anh: “Tôi không biết... Tôi chỉ cảm thấy, tôi cần phải suy nghĩ kỹ càng...”

“...”

“Chúng ta không phải đứa nhỏ hơn mười tuổi, tôi không phải, anh cũng không phải. Chúng ta nên lý trí đối diện với chuyện này, mà không phải...”

“Không phải cái gì?” Anh từ trên cao nhìn xuống cô.

“...”

“...”

“Mà không phải... dùng một cách thức thô lỗ hoặc là gần như đã man để biểu hiện...” Cô xoa nhẹ cánh tay, không nhìn anh.

Hạng Phong tức giận, hiếm khi anh thực sự nổi giận, có lẽ bởi vì tự phụ, có lẽ bởi vì tính cách bản thân rộng lượng, hoặc là, kỳ thật anh căn bản đối với người khác như thế, những việc khác không quan tâm đến, tóm lại anh là người hiếm khi tức giận. Nhưng người phụ nữ ở trước mắt rất có tài chọc giận anh, thường thường chỉ cần một câu, một động tác là có thể khiến cho anh gần như bùng nổ.

Anh chẳng nói lời nào mà bước nhanh đi về phía toà nhà cao ốc, cô ở phía sau gọi tên anh, anh bắt buộc mình thờ ơ. Hoá ra, anh không kiềm lòng được vì những quan điểm của cô... chính là “thô lỗ”, biểu hiện “gần như dã man”!

Cô cho anh là gì? Một thằng nhóc không thể chờ đợi?!

Về đến nhà anh rầu rĩ không vui thật lâu, anh vẫn đợi Lương Kiến Phi ấn chuông cửa nhà anh, Hạng Phong nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện cô đã sớm mang theo túi xách, có lẽ khi xuống lầu cô đã quyết định chuồn đi nhanh một chút —— vậy mà anh còn ngồi chỗ này vừa hờn dỗi vừa chờ cô!

Di động trong túi áo vang lên, anh ấn nút tiếp điện thoại, thanh âm vui vẻ của Hạng Tự truyền đến: “A lô, anh...”

“Đừng làm phiền anh!” Hạng Phong lạnh lùng nói.

“...Anh sao vậy?” Hạng Tự bị hoảng sợ.

“...Không có gì.”

“Ai chọc giận anh?”

“Không có!”

“Này,” Hạng Tự nghe ra như là cố gắng để mình đừng cười ra tiếng, “Trên thế giới này chỉ có em và Lương Kiến Phi có bản lĩnh khiến anh phát hỏa, mà bây giờ em rất khẳng định em không phải là nguyên nhân —— cho nên nhất định là Lương Kiến Phi.”

“...Em tìm anh có chuyện gì?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, định nói cho qua chuyện.

“So với chuyện của anh thì của em không có gì. Vì vậy, hay là nói chuyện anh gặp vấn đề nan giải đi.” Em trai như là tuyệt đối không bị lừa bởi vẻ ngoài của anh.

Hạng Phong thở dài một hơi: “Một khi con người đến một độ tuổi nào đó thì sẽ sợ thay đổi phải không?”

“Có lẽ vậy, con người sẽ ngày càng sợ hãi những sự việc mới gây ra hậu quả bất lợi cho họ, vì thế phương pháp tốt nhất chính là đừng thử.”

“...” Anh có một loại thiếu kiên nhẫn không nói nên lời.

Hạng Tự khẽ cười một tiếng: “Cho nên, theo mức độ nào đó mà nói, anh và Từ Mặc giống nhau.”

“?”

“Đều rất đơn thuần.”

“Anh đơn thuần?” Hạng Phong cảm thấy mình quả thực không hứng thú nói chuyện vô nghĩa với em trai, “Em nói anh đơn thuần? Lúc anh đùa giỡn phụ nữ thẳng nhóc em không biết ở nơi nào găm ngón tay...”

Hạng Tự cười ha hả, cười đến mức rất vui vẻ: “Được rồi... Vậy nếu đã như thế, em nghĩ em không cần phải đem tuyệt học suốt đời của em truyền thụ cho anh.”

Hạng Phong nhú mày, anh buồn bực, thông thả bước đi đến trước cửa sổ sát đất: “Chờ một chút...”

“?”

“Nói một chút xem...” Anh dừng bước chân, nhìn những chấm nhỏ của ánh đèn ngoài cửa sổ, “Em có thể, có thể trước tiên nói thử xem...”

Hạng Tự trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: “Được rồi, anh thật là cáo già, nhưng ngoại trừ đối phó phụ nữ...”

“...”

“Nhất là phụ nữ như Lương Kiến Phi.”

“Nói trọng điểm”

“À, trọng điểm chính là,” Hạng Tự dừng một chút, “Nếu cô ấy cự tuyệt anh một cách rõ ràng thì anh nên chết tâm đi.”

“...Nếu không phải thì sao?”

“Thì chính là cô ấy còn đang do dự.”

“Ừ.”

“Vây rất tốt!”

Hạng Tự ở đầu dây điện thoại bên kia nói vài câu, Hạng Phong lạnh lùng mắng một câu “Hạ lưu”, rồi trực tiếp cúp máy.

Ở giữa lỗ thông hơi của máy điều hoà buộc một dải ruy băng màu đỏ, anh không biết khi nào đã buộc lên, cũng không biết ai đã buộc lên, anh từng phỏng đoán đủ loại khả năng, nhưng không có đáp án.

Anh ném điện thoại trên sofa, từ trong túi áo khoác lấy ra gói thuốc lá, châm một điếu rồi lặng lẽ hút thuốc.

【2. 8 mặt nạ

Albert quả thực mặc chiếc quần lụa màu đen và lau chùi sáng bóng đôi ủng cao, “Này, Albert,” Franz nói, “Anh thật muốn tham gia lễ hoan lạc sao? Đến đây, nói thẳng cho tôi biết.”

“Thành thật mà nói, không!” Albert trả lời, “Nhưng tôi thực sự rất vui có thể mở mang kiến thức từ tình cảnh ở đây, hiện nay tôi hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của ngài bá tước, một khi anh quen với những loại tình huống này, đối với tất cả những việc khác sẽ không dễ dàng động tình.”

“Hơn nữa đây là thời cơ duy nhất ngài có thể nghiên cứu đặc tính,” bá tước nói. “Ở trên đoạn đầu đài, cái chết xé đi mặt nạ của con người đã mang cả đời, để lộ ra bản chất thật. Nói thực ra, biểu hiện của Andre thật sự đáng ghê tởm, kẻ lưu manh này đáng ghét! Đến, mặc quần áo đi, hai vị, mặc quần áo đi!”

Franz cho rằng nếu không học theo dáng vẻ của hai người bạn thì sẽ rất vô lý.

Vì thế anh ta mặc quần áo vào, đeo mặt nạ. Chiếc mặt nạ kia đương nhiên chẳng tái nhợt hơn sao với khuôn mặt anh ta. Sau khi bọn họ hoá trang xong thì bước xuống lầu. Xe ngựa đã chờ đợi bọn họ ở cửa, trong xe chất đầy giấy vụn và cầu hoa đủ mọi màu sắc. Bọn họ lẩn vào trong hàng xe ngựa. Sự thay đổi đột ngột thật sự là khó có thể tưởng tượng. Tại quảng trường La Mã, thay thế sự u ám và yên lặng của cái chết chính là cảnh tượng hoan lạc hết sức phấn khởi và ồn ào. Bốn phương tám hướng, một đoàn người đeo mặt nạ xuất hiện tại đây, có người từ cửa chạy đến, có người rời cửa sổ chạy xuống. Từ mỗi ngã tư đường, mỗi một góc, đều có xe ngựa chen lại đây. Có những thằng hề mặc quần áo trắng, đeo mặt nạ trắng ngồi đầy trên xe ngựa, những thằng hề khác thì mặc áo hoa tay cầm dao gỗ, mang mặt nạ cả trai lẫn gái, hầu tước phu nhân, nhà triết học, kỵ sĩ và nông dân. Mọi người kêu lớn tiếng, cãi nhau âm ỉ, cổ làm ra vẻ, vô trướng bột mì bay đầy lên quần áo, giấy đủ loại màu sắc và cầu hoa, bọn họ dùng lời nói châm chọc và quăng ném đồ vật tấn công mọi người khắp nơi, không hề phân chia là địch là bạn, là bạn thân là người xa lạ, ai cũng không nổi nóng, tất cả mọi người chỉ cười...

Trên đây là một đoạn miêu tả về lễ hoan lạc tại Rome trong 《 Bá tước Monte Cristo 》, mặc dù lễ hoan lạc tại Rome không bằng lễ hoan lạc tại Venice, nhưng cũng khắc sâu bản chất của người Ý —— điên cuồng, sung sướng, còn có mặt nạ.

Trên thế giới này có lẽ không còn người dân của một quốc gia điên cuồng và thích đeo mặt nạ giống như người Ý, trong đó đặc biệt có Venice làm đại diện. Nhưng tại sao phải đeo mặt nạ lộng lẫy tại lễ hoan lạc? Một giả thuyết cho rằng ở thế kỷ 13 đã có pháp luật sử dụng mặt nạ hợp quy tắc; một giả thuyết khác nói rằng do giới quý tộc đưa ra trò chơi mặt nạ tại bữa tiệc, và sau đó phổ biến đến phổ phường. Cá nhân tôi càng thích những chiếc mặt nạ rực rỡ tự nhiên của người dân nghèo khổ trong ngày hội, điều này khiến cho chế độ giai cấp lúc ban đầu khi vào thời điểm này thì đã biến mất...

Vì vậy, khó mà hiểu rõ một người mang mặt nạ cuối cùng là vì muốn khác biệt với người khác hay là muốn giống người khác.

Có lẽ chúng ta đều đeo mặt nạ, bạn, tôi, anh ta, vui cười tức giận mắng mỏ, mà lại thân bất do kỷ.

Beta】

***

“Sáng hôm nay lật lịch mới phát hiện chúng ta vậy mà sắp đến tết âm lịch rồi, không biết nên vui vẻ hay là khổ sở...” Từ Ngạn Bằng tháo mắt kính xuống, dùng vải lau nhẹ tròng kính, “Nhưng mặc kệ nói như thế nào, tôi vẫn rất vui vẻ khi các vị kiên trì lắng nghe tiết mục ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’ của chúng tôi vào mỗi chiều thứ ba từ ba giờ đến sáu giờ. Hôm nay trước khi bắt đầu tiết mục, tôi muốn thông báo cho các bạn một tin tốt.”

Anh ta nhìn Hạng Phong một cái, lại nhìn Kiến Phi một cái, rồi mới hài lòng nói: “Hôm nay hai vị cộng tác của tôi bởi vì tạm thời có việc cho nên phải kết thúc phát sóng trước một giờ, nói cách khác... Khụ khụ, từ năm giờ đến sáu giờ là thời gian vui chơi dành riêng cho Ngạn Bằng và tất cả người hâm mộ!”

Bài nhạc nền truyền đến loa, thanh âm kèn saxophone, trống và còi, Hạng Phong không khỏi nghiêng đầu nhìn anh ta, rất muốn đập một cước trên lưng anh ta.

“Được rồi, vậy tin tức thú vị trong tuần qua có gì nhỉ?” Ngạn Bằng hà hơi vào hai tròng kính rồi mới đeo lên.

“Là về ‘mặt’.”

“Mặt?”

“Đúng vậy,” Hạng Phong gật đầu, “Người mắc bệnh ‘chứng mù mặt’ bình thường không phân biệt được khuôn mặt của bất kỳ người nào, hoàn toàn tương phản với người mắc bệnh ‘chứng mù mặt’ chính là một người phụ nữ 38 tuổi ở New York, Mỹ, Jennifer lại có một khả năng nhận ra khuôn mặt vượt xa người thường —— cô ấy chưa bao giờ quên những khuôn mặt mà mình đã từng thấy qua, cho dù là người gặp thoáng qua cách đây 20 năm trước tại ga tàu điện ngầm, khả năng ‘chứng siêu trí nhớ’ của Jennifer khiến các chuyên gia y học cảm thấy nghi hoặc, bọn họ đã bắt đầu triển khai nghiên cứu ‘chức năng nhận thức khuôn mặt’ của não cô ấy, họ cũng hy vọng từ trên người cô ấy tìm được sự bí ẩn của ‘phân biệt khuôn mặt con người’, nhờ đó thậm chí giúp đỡ chữa khỏi cho những người mắc bệnh ‘chứng mù mặt’ không nhớ được bất kỳ khuôn mặt nào.”

“Cho nên,” Lương Kiến Phi nói, “Cô ấy chỉ là có trí nhớ vô cùng tốt, hay là nói về phương diện phân biệt khuôn mặt thì cô ấy mạnh hơn?”

“Tôi nghĩ hẳn là điều sau.” Anh không nhìn cô, hơn nữa anh đoán rằng cô cũng không nhìn anh.

“Ồ...” Cô phát ra một tiếng cảm thán, sau đó không lên tiếng nữa.

Hạng Phong tiếp tục đọc: “Jennifer nói, lúc đầu cô ấy phát hiện mình có điểm không giống người thường là vào một lần cùng người nhà ra ngoài đi nghỉ. Lúc đó, ở trên máy bay cô ấy thấy được một người diễn viên không nổi tiếng, cô chỉ xem qua anh ta một lần trên TV thì lập tức nhận ra anh ta. Người nhà của Jennifer không tin lời cô ấy, nhưng sau khi bọn họ cùng nói chuyện với người diễn viên này, kết quả chứng minh lời nói của cô ấy quả nhiên chính xác.”

“Nhưng mà, mãi cho đến sau khi Jennifer lên đại học, cô ấy mới thật sự nhận ra điểm khác biệt của mình. Jennifer nhớ lại nói: ‘Lúc đầu tôi mới vào đại học cũng quen biết rất nhiều người sau vài tuần, tôi gần như nhớ kỹ khuôn mặt của những người bạn học đã từng gặp qua, mặc dù thời gian chúng tôi gặp nhau có ngắn ngủi bao nhiêu, ba tuần sau tôi lại tham gia một buổi tiệc của trường gặp lại một số người quen, nhưng bọn họ không nhớ tôi. Lúc ấy tôi suy nghĩ, những người này chắc đang giả vờ, ba tuần trước chúng tôi còn ở trong tiệc buffet của trường gặp qua 30 giây, tôi không thể tin bây giờ bọn họ không biết tôi.’ Nhưng trên thực tế, những người bạn kia quả thực không nhớ cô ấy.”

“Đó là việc đương nhiên,” Ngạn Bằng chia hai tay nhún vai, “Nếu không phải lời nói của anh có vẻ rất thực, quý mới nhớ được lúc nào gặp anh ở nhà ăn trong nửa phút.”

Hạng Phong phớt lờ anh ta, tiếp tục đọc: “Jennifer nói, mặc kệ khuôn mặt có hình dạng gì, chỉ cần cô ấy thấy qua một lần, sau khi cách nhau bao nhiêu năm cô ấy cũng sẽ không quên. Cho dù là người cô ấy gặp lúc nhỏ, cho dù là người gặp cách đây 20 năm trước tại ga tàu điện ngầm, cho dù tóc đã bạc, trên mặt có nếp nhăn, nhưng nếu Jennifer gặp lại anh ta lần nữa, cô ấy vẫn sẽ nhớ rõ anh ta là ai.”

“Trời à! Nói cách khác, tôi có hoá thành tro thì cô ấy vẫn nhận ra tôi! Bị người phụ nữ như vậy quấn vào chẳng phải là rất đáng thương...” Ngạn Bằng cười khò.

“Chẳng lẽ anh hy vọng tất cả bạn gái trước của anh đều quên anh?” Lương Kiến Phi cười chế nhạo nói.

“Đứng ở góc độ của một tình thánh mà nói ——”

“—— tình thánh?” Hạng Phong nhún mày.

Từ Ngạn Bằng lộ ra một nụ cười tự cho là quyền rũ nhất: “—— đúng vậy, theo góc độ của tình thánh mà nói, tôi đương nhiên hy vọng tất cả các cô gái yêu tôi đều có kỷ niệm tốt đẹp về tôi.”

“Tôi nghi ngờ chuyện này rất khó.” Lương Kiến Phi nhắc nhở một cách vô tình.

“Nhưng mà đứng trên góc độ của một người đàn ông tốt mà nói ——”

“—— người đàn ông tốt?” Hạng Phong lật qua trang sau của bản thảo, chuẩn bị đề tài tiếp theo.

“Đúng vậy,” Từ Ngạn Bằng hơi nghiêng răng nghiêng lợi, “Theo góc độ của một người đàn ông tốt bị hai người cộng tác xía vào mà nói, tôi hy vọng các cô ấy có thể quên tôi, như vậy họ mới có thể tốt hơn khi bắt đầu một đoạn tình cảm tiếp theo.”

“Các cô ấy sẽ —— hơn nữa không thể chờ đợi được.” Kiến Phi gật đầu.

“Như vậy...” Hạng Phong bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, “Phụ nữ phải hoàn toàn quên đi một đoạn tình cảm thì mới có thể đi vào một đoạn tiếp theo sao?”

“Có lẽ,” cô chần chờ mà gật đầu, “Đây là điều kiện cần có, không phải điều kiện đầy đủ.”

“?”

“Có nghĩa là, nếu con người muốn đi vào một đoạn tình cảm tiếp theo thì phải quên đi đoạn kia, nhưng cũng không phải đã quên tình cảm của đoạn thời gian kia thì nhất định có một sự khởi đầu mới.”

“Tại sao?” Anh nhìn cô không chớp mắt.

“Bởi vì...” Cô rút cục ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt nhấp nháy.

“Bởi vì sợ hãi? Hoảng hốt?”

“Không hoàn toàn đúng...” Cô cúi đầu, không hề nhìn anh.

“Vậy thì vì sao?” Anh nhướn mày, lần đầu tiên phát hiện Lương Kiến Phi là một người ngoan cố trong tình cảm.

“Bởi vì đã từng đồng cảm...” Lúc này, Từ Ngan Bằng chợt thần nhiên nói, “Bởi vì đã từng chịu tổn thương, cảm thấy đau khổ, cho dù đã lãng quên, đã không quan tâm. Thế nhưng nếu lúc ấy bị thương rất sâu thì rất dễ dàng gọi lại hồi ức kia, khi có một cơ hội mới xuất hiện trước mắt mình, sẽ bất giác mà nghĩ đến nỗi đau khổ trước kia, cho nên sẽ do dự, sẽ chần chừ, mặc kệ sự hấp dẫn trước mặt có bao nhiêu to lớn...”

“...”

Ngan Bằng thờ dãi, phát hiện Hạng Phong và Lương Kiến Phi đều nín lặng nhìn anh ta, vì thế anh ta chớp mắt, vô tội hỏi: “Tôi nói sai rồi sao?”

Hai người không hẹn mà cùng lắc đầu, lại không hẹn mà cùng trầm mặc.

“Cho nên à,” anh ta có kết luận, “Mặc kệ là ‘chứng mù mặt’ hay là ‘chứng siêu trí nhớ’, con người chỉ cần sống trên thế giới này thì tất nhiên có nỗi đau thâm kín của mình.”

“Nếu là anh, anh hy vọng bạn gái của anh có ‘chứng mù mặt’ hay là ‘chứng siêu trí nhớ’?”

Từ Ngan Bằng neho mắt lại suy nghĩ một chút, cuối cùng không nhanh không chậm nói: “Tôi hy vọng cô ấy có ‘hội chứng rối loạn kích thích bộ phận sinh dục dai dẳng’.”

“...”

Hạng Phong nâng bàn tay nhìn vào đồng hồ, đã 5 giờ 3 phút, chiếc xe SUV màu xanh đậm của Lương Kiến Phi chậm rãi ngừng lại trước mặt anh, anh mở cửa xe ngồi vào trong, mang dây an toàn, sau đó nói với cô: “Đi thôi.”

Có lẽ bởi vì kỳ nghỉ năm mới sắp đến, cửa thu phí trên đường cao tốc có vẻ hơi chen chúc, Lương Kiến Phi không kiên nhẫn dùng ngón tay gõ vào cửa kính xe, không có nhịp điệu gì.

“Em có thể im lặng một chút không?” Hạng Phong nhện không được nói.

Cô giương mắt nhìn anh, bỏ ngón tay xuống, rồi mở radio trong xe, lập tức truyền đến thanh âm sung sướng của Từ Ngan Bằng: “Cuối cùng đã thoát khỏi hai vị cộng tác đáng ghét kia, không biết các bạn bè ở hệ ngân hà có phải cũng thực sự thờ phào nhẹ nhõm hay không?...”

“Em cứ gõ cửa xe đi.” Anh đầu hàng.

Lương Kiến Phi cười tắt radio, bên ngoài trời mưa nhỏ, xe chậm rãi chạy trên đường, trong sự yên tĩnh chỉ nghe được thanh âm của cần gạt nước soạt soạt trên kính xe.

Hạng Phong nhìn ngoài cửa sổ: “Nếu bây giờ bỗng nhiên một trận tuyết lớn rơi xuống, chúng ta bị kẹt trên đường cao tốc, em sẽ làm như thế nào?”

“Uhm...” Lương Kiến Phi trầm ngâm trong chốc lát, “Tôi sẽ chờ. Bởi vì ngày hôm sau nhất định sẽ có người đến cứu tôi.”

“Nếu ngày hôm sau không ai đến thì sao?”

“Vậy đợi một ngày nữa.”

“Ngày thứ ba vẫn không ai đến.”

“Tôi sẽ đem những thứ có ích lập tức rời khỏi nơi này.”

“Vậy tại sao em không đi vào ngày đầu tiên?”

“Bởi vì trong ngày đầu tiên không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Cho nên,” anh thu hồi tầm mắt, nhìn cô ở bên cạnh, “Đi ra bước đầu tiên là khó khăn nhất, nhưng thực ra cũng không nhất định khó khăn như trong tưởng tượng.”

“...” Cô chu miệng, “Anh thật sự là một người đàn ông đáng sợ.”

“Vì sao?” Anh có chút không vui.

“...Không có vì sao.”

Anh giận dỗi quay đầu đi chỗ khác, nghĩ thầm: người đáng sợ nhất là em mới đúng.

Rốt cục qua cửa thu phí, bởi vì trời mưa, xe trên đường cao tốc đều chạy chậm lại, bọn họ trầm mặc trên đường, cho đến khi xuống đường cao tốc, Lương Kiến Phi hướng về anh hỏi đường, lúc đó anh mới trả lời cứng nhắc.

Buổi họp thường niên vẫn tổ chức ở khách sạn năm sao như năm ngoái, khi bọn họ đến nơi, gần như có thể nhìn thấy cảnh tượng ăn uống ồn ào của bữa tiệc trong đại sảnh. Bởi vì tới muộn, cho nên xe đã đậu đầy ở ga ra trong lòng đất gần thang máy, bọn họ chỉ có thể đậu ở trong góc. Hạng Phong xuống xe, lập tức hướng đến thang máy, Lương Kiến Phi khoá xe rồi nhanh chóng theo sát đi sang đó.

Hoặc là chính xác hơn, cô chạy nhanh đuổi theo anh.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm “kết, kết”, anh cảm thấy cô đến gần vài bước, gần như là theo chặt phía sau anh.

“Anh đã từng viết một vụ án mưu sát, người bị hại chính là bị giết tại ga ra trong lòng đất không người,” Hạng Phong điềm nhiên như không mà dừng lại bước chân, anh ngẩng đầu chỉ trần nhà, “Bởi vì cô ấy trông thấy con chuột trên bóng đèn, nên không phát hiện hung thủ ở phía sau đang tới gần từng bước...”

Lương Kiến Phi bất giác nhìn theo ánh mắt của anh về phía trần nhà, anh lặng lẽ vươn tay, vỗ nhẹ trên lưng cô một cái.

“A!...” Cô hét lên và xoay người, nhìn xung quanh một chút, sau đó cô phát hiện là trò đùa quái đản của anh, cô phẫn nộ trừng anh.

Hạng Phong cười ha ha, tiếp tục đi về phía thang máy, Lương Kiến Phi muốn phát cáu, nhưng vẫn theo kịp anh, thậm chí chìa tay nắm cánh tay anh.

Lúc chờ thang máy, anh mỉm cười tiến đến trước mặt cô, nhìn vào đôi mắt cô: “Anh cho rằng, làm biên tập tiểu thuyết trinh thám hai năm nay, em đã quen với việc này.”

Cô quay mặt sang chỗ khác, ra vẻ giận dỗi.

Nhưng không biết tại sao, anh thích xem dáng vẻ này của cô nhất. Vì thế anh thường hay có ý trêu chọc cho cô giận.

Bọn họ đi thang máy đến lầu hai, cửa thang máy vừa mở ra, hai người bị cảnh tượng náo nhiệt làm hoảng sợ. Trên tấm thảm màu đỏ ở hai bên là đủ loại lẵng hoa, trên mặt đất là giấy vụn và ruy băng màu sắc rực rỡ, trước cửa lớn phòng tiệc có một chiếc bàn ký tên thật dài, rất nhiều người đứng xung quanh, trên mặt mọi người đều phủ một lớp đỏ ửng, ánh mắt vui cười, giống như chưa bắt đầu uống mà đã say.

“Hạng Phong!” Một người đàn ông trung niên hơi mập đi tới bắt tay với anh, anh miễn cưỡng cười trừ, ứng phó vài câu, rồi chợt nghe thấy người đàn ông trung niên kia nói với Lương Kiến Phi quan tâm tiếp đón anh thật tốt.

Đi vào hội trường, anh nhin không được hỏi: “Vừa rồi là ai thế?”

“Là ông chủ của chúng tôi đấy!” Lương Kiến Phi tròn mắt, như là không thể tưởng tượng nổi.

Anh kinh ngạc, chỉ về cửa: “Nhưng mà, ông chủ các người không phải là trọc...trọc...”

“Đúng vậy,” cô vừa chào hỏi đồng nghiệp vừa lờ anh, “Ông ấy dùng tiền lời từ những cuốn sách của anh mà đi cấy tóc, rất tự nhiên phải không? Sau này nếu anh cần tôi có thể giúp anh hỏi ông ấy xin danh thiếp.”

“Anh mới không cần!” Anh cũng lờ cô.

Hội trường lớn hơn năm ngoái, số bàn cũng nhiều hơn, Hạng Phong không khỏi hơi choáng váng. Bọn họ được sắp xếp ở một bàn gần sân khấu nhất, mọi người ngồi cùng bàn ăn cần chào hỏi anh, anh lại cảm thấy không hiểu, mãi đến khi Lương Kiến Phi nói cho anh biết những người này cũng ngồi cùng với họ vào năm ngoái, lúc này anh hoài nghi chính mình có phải mắc ‘chứng mù mặt’ hay không.

“Cũng không thể trách anh,” Lương Kiến Phi kéo khoé miệng, thấp giọng nói, “Bởi vì nếu con người quyết định thay đổi cái gì, thời gian một năm đủ để biến hoá long trời lở đất. Ví dụ như người mập mập kia, ông ta ước chừng nặng hơn 60 cân so với năm ngoái! Đừng kinh ngạc, còn có vị tiểu thư mang khăn lụa màu đỏ ở bên trái anh, cô ta đã đi tiêm mặt cho nhỏ lại, năm ngoái gương mặt của cô ta có thể không nhỏ hơn bốn cầu bao nhiêu... Nhưng mà đáng sợ nhất chính là ông lão ngồi đối diện anh, gần đây không biết ông ta trúng tà gì mà bắt đầu đeo kính sát trùng, còn đi nhuộm tóc.”

“Ông ta có thể gặp người nào...” Hạng Phong đến gần bên tai Kiến Phi nói.

“Tôi cũng cho là vậy...” Cô ngoài cười nhưng không cười.

“Này!” Một âm thanh xuất hiện trên đỉnh đầu, “Tôi cảm thấy hai người thật sự rất thích kẻ tai nói nhỏ.”

Hạng Phong hơi ngẩng đầu, rốt cục phát hiện khuôn mặt này anh đã gặp qua, nhưng mà trong thời gian ngắn không nhớ nổi tên cô.

“Thang Đình... Sao chị lại ở đây?” Lương Kiến Phi lạnh lùng hỏi.

“Chị cũng là một trong những khách hàng của công ty em mà,” Thang Đình nhéo mặt cô, cười nói, “Em còn không thừa dịp hôm nay mà lấy lòng chị.”

“...” Ngoài trợn mắt ra cô không tỏ vẻ gì khác.

“Xin chào.” Thang Đình vờn tay về phía Hạng Phong.

Anh lịch sự bắt tay, vẻ mặt mỉm cười, không nói gì.

Anh còn nhớ người chị họ này của Lương Kiến Phi là một loại người khó đối phó, cho nên tốt nhất kính nhi viễn chi. May mắn lúc này người điều khiển chương trình trên sân khấu tuyên bố tiệc tối gần bắt đầu, Thang Đình chưa nói gì, xoay người trở về bàn của mình.

“Này,” thừa dịp ánh đèn tối mờ, khi người điều khiển chương trình trên sân khấu nói chuyện, Hạng Phong đến gần bên tai Lương Kiến Phi, thấp giọng nói, “Tại sao anh cảm thấy cái này như là Hồng Môn Yến.”

“Ừ, anh phát hiện cũng không xem như quá muộn...”

Một lát sau, cô bỏ đi vài phút, khi trở về cầm hai phong thư trong tay, cô đưa một cái cho anh: “Chìa khoá phòng của anh.”

Anh nhận lấy, chần chờ một chút rồi hỏi: “Anh... ở với ai?”

“...” Cô cảnh giác mở to mắt, “Một mình anh.”

“À...” Hạng Phong làm bộ dường như không có việc gì mà nhét phong thư vào túi áo.

Tối nay, ai đến kính rượu anh cũng không từ chối, Lương Kiến Phi kéo ống tay áo của anh vài lần, trừng anh hoặc là nghiêm túc nhắc nhở anh, anh cũng không vì vậy mà lay động, anh thậm chí muốn kéo cô lên sân khấu khiêu vũ, cuối cùng bị cô liều mạng cản trở.

“Đừng uống nữa,” Lương Kiến Phi gần như dùng phương pháp cứng rắn mà cướp lấy chai rượu trong tay anh, cô dùng ngón trỏ chỉ vào mũi anh nói, “Anh nên trở về phòng ngủ đi.”

Về mặt anh hoang mang nhìn cô, nhìn qua khoé miệng còn lộ vẻ cười ngây ngô, không phản đối.

Anh chào từng người quen biết hoặc không biết, sau đó tựa vào người cô đi ra hội trường, trong phút chốc cửa thang máy đóng lại, anh thậm chí còn có thể nghe được âm thanh gào thét ồn ào náo động trong hội trường.

Nhưng một lúc sau thế giới yên tĩnh lại, tầm thâm của Nga thật dày lót trong thang máy, anh có thể nghe được, chỉ có tiếng hít thở của mình và cô.

“Này,” Lương Kiến Phi lạnh lùng nói, “Đợi tôi giúp anh mở cửa thì tự anh đi vào, sau đó tôi sẽ đi.”

“Ồ...” Cô đang sợ gì? Sợ anh giống như năm ngoái sao?

Cửa thang máy mở ra, trong hành lang trước sau như một không có ai, cô đỡ anh nghiêng ngả lao đảo đi đến cửa phòng, anh lấy ra phong thư từ trong túi áo đưa cho cô, cô mở cửa ra, đẩy anh trên tường, rồi xoay người muốn đi.

Anh ngã xuống, phát ra một tiếng va chạm nặng nề, sau đó không ngoài dự đoán, gương mặt của Lương Kiến Phi xuất hiện trước mắt anh.

“Hạng Phong!” Cô lắc lắc bờ vai anh, anh mở nửa mắt, lộ ra nụ cười.

Cô lại vỗ vỗ mặt anh, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Đừng nằm ở đây, ít nhất quay về trên giường đi.”

Cô đứng lên, đóng cửa lại, sau đó diu bờ vai của anh, nhưng anh biết trọng lượng của mình, cô ghen đỏ mặt cũng chỉ khiến anh di chuyển vài xen-ti-mét.

Anh mở to mắt, lắc lắc chống đỡ thân thể của mình, cô dùng sức nâng lưng anh: “Hạng Phong, anh có thể đứng lên không?”

Anh gật đầu.

Cô như trút được gánh nặng: “Tôi đỡ anh lên giường nằm được không?”

Anh lại gật đầu.

Anh cũng không còn nhiều sức lực, chỉ dưới sự giúp đỡ của cô đứng lên, đi đến bên giường, nặng nề mà nằm xuống.

Lương Kiến Phi từ trên cao nhìn xuống anh, cô bất đắc dĩ thờ dài, kéo bức màn, giúp anh mở đèn ở đầu giường, cô còn lấy một chai nước khoáng từ tủ lạnh đặt ở cạnh gối anh, sau đó cô xoay người muốn đi.

“Này...” Anh giữ chặt cổ tay cô.

“?”

“Lần trước không phải em hỏi anh... Năm ngoái có say hay không?”

“...” Cô nhìn anh, chớp mắt, không nói gì.

Anh lộ ra một nụ cười dịu dàng: “Đáp án là... Không có, từ đầu đến cuối đều không có.”

“...” Về mặt cô kinh ngạc, anh rất thích nhìn vẻ mặt này của cô.

“Ngoài ra...”

“?”

“...Năm nay cũng không có.”

Nói xong, anh hơi dùng một chút sức, Lương Kiến Phi ngã xuống. Dưới ngọn đèn mờ tối gương mặt của cô có vẻ trắng bệch, không có chút máu, anh xoay người ngăn chặn cô, ngón tay trái xoa nhẹ môi cô: “Tại sao không hét lên, chẳng lẽ em không sợ sao?”

Cô há hốc miệng, lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra mà bắt đầu hét chói tai. Nhưng tiếng hét lập tức ngừng lại, bởi vì anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, còn có đầu lưỡi cứng ngắt của cô.

Cô bắt đầu giãy dụa, nhưng anh nắm lấy hai tay cô, đầu gối giữ chặt chân cô, khiến cô không thể động đậy —— dù sao, trải qua một lần kia vào năm ngoái, anh coi như là “có kinh nghiệm”.

Cô vẫn còn giãy dụa, mỗi một đốt ngón tay của thân thể đều giãy dụa, ngay cả cái cổ cũng xoay hai bên muốn bỏ anh ra, nhưng anh cứ siết chặt không tha, sự vùng vẫy của cô là một loại bản năng, sự kiên trì của anh cũng là một loại bản năng.

Cuối cùng cô từ từ ngừng lại, anh hôn cô, rất dịu dàng, nhưng vẫn không có cảm giác đáp lại.

Bỗng nhiên anh ngừng đầu, nhờ ánh đèn mà nhìn thấy cô, anh mới phát hiện cô đã sớm rơi nước mắt đầy mặt.

Hạng Phong thất bại gằm nhẹ một tiếng, đặt trán mình lên trán cô, nói: “Đừng như vậy, Kiến Phi... Đừng như vậy...”

“... Anh cái đồ khốn kiếp này! Sặc lang!” Cô vừa khóc vừa kêu, nhưng tiếng kêu có vẻ rất yếu ớt.

Anh lại hôn cô, nhưng không phải môi, mà là trán cô, hai má, đôi mắt, tất cả những nơi mà nước mắt cô chảy qua, anh hôn rất nhẹ nhàng, thật giống như những giọt nước mắt này đều là... thần thánh.

“Anh xin lỗi...” Anh cúi đầu lẩm bẩm mà hôn, rốt cục phát hiện thân thể của cô không chống cự anh nữa.

“Em... tay em đau.”

Thanh âm của cô chứa đựng giọng nói nghẹn ngào dày đặc, anh cảm thấy trái tim mình co rút một chút, sau đó anh kéo tay cô qua, đặt ở dưới ngọn đèn nhìn cẩn thận, cổ tay quả nhiên bị anh nắm đỏ bầm, anh khẽ chau mày nhìn cô, như là đang chờ đợi xử lý.

Lương Kiến Phi cắn môi, nhẹ giọng nói: “Tay anh... không phải gãy xương sao...”

Anh dường như đắm chiều nhìn cô, vờn tay trái kéo băng vải của tay phải.

“Tay anh lành rồi...” Cô kinh ngạc.

Hạng Phong nhú mày —— điều đó đương nhiên, người nào khi làm bá vương mà tay không tốt để ngành thượng cung chứ?

“Anh ——” cô còn muốn nói gì nữa, nhưng anh đã cúi đầu, hôn cô một lần nữa.

Thân thể của cô đầu tiên cứng ngắt, sau đó bản năng chống cự dần dần tan biến, thuận theo độ nóng của anh mà hoà tan. Anh vờn tay phải đã tháo băng vải, còi nút áo nhỏ bé của cô.

“Nói cho anh biết,” Anh hôn tai cô, “Áo sơ mi của em đều nhiều nút vậy sao...”

Lương Kiến Phi chỉ nhột nhạt um một tiếng, không trả lời.

***

Hạng Phong bị một cảm giác đau đớn đánh thức, như là có thứ gì đó nặng nề đặt trên cánh tay anh, anh thử di chuyển, nhưng vẫn tê dại đau nhức như trước. Anh mở to mắt, nhìn thấy mái tóc đen nhánh, anh vờn tay phải chạm nhẹ, thấy cô không phản ứng, ngón tay anh liền từ sống lưng bóng loáng của cô đi xuống một đường.

“A!...” Người đưa lưng về phía anh rồi cục nặn không được mà né tránh.

Anh cong khoe miệng, vừa rồi nhất định là cô muốn ngồi đây, nhưng anh động đây một tí, cô cho rằng anh thức đây, vì thế lập tức nằm xuống giả vờ ngủ.

“Này,” lòng bàn tay anh lướt qua thắt lưng của cô rồi đặt trên bụng cô, “Mấy giờ rồi?”

Cô vươn cánh tay tròn bóng đến tủ đầu giường lấy qua đồng hồ đeo tay, cô nhìn một chút, rầu rĩ nói: “Tám giờ...”

Anh cúi đầu hôn lên lưng cô một cái, cô vừa muốn né tránh lại bị anh giữ chặt, cuối cùng cô chỉ có thể bỏ cuộc.

“Xoay lại đây.” Anh nói.

Cô lắc đầu.

“Đến bây giờ em vẫn còn muốn làm trái ý anh.” Giọng nói của anh rất nghiêm túc, như là phảng phất sự tức giận.

Cô cứng đờ, rồi cục chậm rãi xoay người, nhưng hai tay lại như con nít mà bịt mắt, không nhìn anh, cũng chẳng cho anh nhìn.

Anh bật cười mà kéo tay cô: “Này, làm gì vậy?”

Cô chỉ lắc đầu, hai tay vẫn cứ bịt mắt.

“Mắt em bị lên lệ.”

“Mắt anh mới bị lên lệ đấy!” Cô lấy tay đánh anh, vì vậy hai mắt sưng đỏ rồi cuộc không có chỗ che giấu.

Anh im lặng nhìn cô, không nói gì, vẻ mặt mỉm cười.

Cô giận dỗi xoay lưng, không để ý tới anh.

Ngón tay anh vẽ vòng tròn trên lưng cô: “Mau đi tắm rửa, ăn xong bữa sáng còn phải trở về.”

“Ồ...” Cô rầu rĩ lên tiếng, nhưng không nhúc nhích.

“Hay là,” ngón tay anh trượt thẳng từ xương sống của cô đến xương cụt, “Em muốn đến lần nữa?”

“Không có không có...” Cô vội vàng nhảy dựng lên.

“Này...” Hạng Phong nằm ở trên giường, nhìn cô biến mất trong phòng tắm, “Chăn của anh...”

Khi Hạng Phong xuống dưới lầu, Lương Kiến Phi đang nói chuyện với đồng nghiệp, nhìn thấy anh đến đây, vẻ mặt cô cứng nhắc, cô xoay người hướng đến cửa chính, lúc gặp thoáng qua, cô không quên dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Hạng tiên sinh, tôi chờ anh ở ga ra, nhưng nếu anh muốn cùng mọi người ngồi xe buýt cũng được.”

Nói xong, cô không đợi anh trả lời rồi cuộc là ngồi xe nào, lòng cô như lửa đốt mà bỏ đi.

Hạng Phong quay đầu nhìn bóng lưng của cô, bỗng nhiên có chút nửa khóc nửa cười. Song anh cảm thấy trước khi suy tư nên đối phó với người phụ nữ phiền toái này như thế nào, anh nên ăn no lấp đầy bụng mình trước.

“Tối hôm qua anh say nhanh quá đi,” Thang Đình ngồi xuống đối diện anh, “Tôi còn chưa kịp kính rượu anh thì anh và Kiến Phi đã biến mất.”

Hạng Phong nuốt vào miếng bánh mì cuối cùng, anh dùng khăn giấy chùi khoé miệng, ngẩng đầu mỉm cười: “Vây, ý tốt của cô tôi xin nhận.”

Thang Đình nhìn anh chăm chú, gật đầu, giống như đoạn đối thoại này chấm dứt như vậy.

“Theo mức độ nào đó mà nói, Kiến Phi là một người truyền thống hơn nữa đơn thuần,” thanh âm của Thang Đình có một loại ám áp hiếm thấy, “Ở bên ngoài em ấy tuyệt không đề ý đến chuyện trước kia, nhưng thực ra em ấy rất đề ý —— đề ý hơn bất cứ ai.”

“...”

“Kiến Phi chưa từng nói ra miệng, nhưng tôi cảm thấy em ấy cho rằng rất ít người sẽ không quan tâm đến quá khứ của em ấy, thật lòng thật dạ yêu thương em ấy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em ấy đã từng ly hôn.”

Hạng Phong cười khổ: “Bây giờ là thời đại gì rồi?”

Thang Đình tao nhã nhún vai: “Nhưng trong lòng Kiến Phi chính là như thế: rất không phục... nhưng lại nửa tin nửa ngờ. Cho nên...”

“?”

“Đừng dễ dàng buông tha. Bởi vì tôi dám nói Kiến Phi là một người rất đáng giá.”

Lần đầu tiên Hạng Phong dùng một ánh mắt đầy hứng thú đánh giá người phụ nữ ở đối diện: “Trước kia tôi cho rằng cô cũng không ngốc, nhưng không ngờ cô thông minh như vậy.”

“Cám ơn.” Thang Đình như là sớm đã thành thói quen với bất kỳ những lời quá khen, cô tao nhã đứng lên rồi bỏ đi.

Trên đường trở về, sự trầm mặc trong xe giống như lúc đến, nhưng mà loại trầm mặc này, thiếu một chút đối lập, thêm vài phần ám muội.

Lúc xếp hàng ở cửa thu phí trên đường cao tốc, Hạng Phong nhận không được hỏi: “Tối hôm qua... vì sao em khóc?”

Lương Kiến Phi xoa mũi, qua một hồi lâu cô mới nói: “Làm sao em biết anh sẽ thực sự dùng sức mạnh với em...”

Anh nheo mắt nhìn cô: “Nếu anh không cưỡng ép, em không phải còn muốn đi một vòng lớn nữa? Cuối cùng em không giãy vò anh đến chết thì em sẽ không bỏ qua...”

“Anh... anh cảm thấy hành vi của anh đêm qua rất vẻ vang sao?!” Cô quay đầu trừng anh.

“Vậy thì không,” anh sờ mũi, không nhìn cô, “Nếu không phải chủ kiến của thằng nhóc Hạng Tự kia, đánh chết anh cũng không muốn làm...”

“Cái gì?!” Cô thét chói tai, “Em trai anh bảo anh đến cưỡng ép em, anh liền... liền làm theo?”

“Anh không có ý này...” Anh thở dài, “Nó không bảo anh...”

Cô nổi giận trừng anh, sau đó quay mặt đi chỗ khác.

“Được rồi,” anh nắm tay cô, “Anh thừa nhận việc anh làm không đúng... Nhưng mà kết quả tốt là được.”

“Kết quả gì! Làm sao có kết quả tốt!” Cô bỏ tay anh ra, sau đó nói thêm, “Anh, anh lần đầu tiên vậy mà ngay cả áo mưa cũng không mang!”

Anh vẫn nắm tay cô, cười an ủi nói: “Về sau anh cũng không mang thôi.”

Cô phần nộ gầm nhẹ một tiếng: “Hạng Phong! Hiện tại em không muốn nói chuyện với anh!”

Rốt cuộc đến phiên bọn họ nộp phí, Lương Kiến Phi dùng sức rút tay về, cô đưa ra vẻ mặt đầy phần nộ. Hạng Phong nhìn sườn mặt của cô lại không tức giận chút nào, anh chỉ cười.

Xe chạy trong cơn mưa phùn, lúc đến dưới lầu nhà Hạng Phong thì đã qua 12 giờ trưa, Lương Kiến Phi kéo thẳng tay, lạnh lùng nói: “Tạm biệt.”

“Đi lên,” Hạng Phong đưa tay xoắn ngón tóc của cô, “Chúng ta nói chuyện.”

“Em không đi.” Cô khoanh tay, không chịu nhìn anh.

“Em thật sự tức giận?” Anh nhún mày, bắt đầu dĩ cười khổ.

“Anh xuống xe cho em.”

“Anh không xuống.” Anh bắt chước cô khoanh tay, vênh vao hung hăng.

“Anh...”

Anh nghiêng đầu, cuối cùng hạ bờ vai, thở dài: “Có lẽ việc anh làm có chút quá đáng... nhưng anh nghiêm túc.”

“...” Lương Kiến Phi liếc nhìn anh, cô không nói gì.

“Đồng ý với anh một chuyện.”

“?”

“Bây giờ anh có thể để em đi, nhưng ngày mai anh nhất định phải nhìn thấy em.”

Cô do dự nửa ngày, rốt cục gật đầu.

Anh xoay cầm cô qua, để cô đối mặt với mình: “Lương Kiến Phi, anh không nói đùa, em đã đồng ý rồi thì nhất định phải làm được, nếu không anh sẽ không để yên cho em”

Cô rũ đôi mắt xuống, nghiêm túc gật đầu lần nữa.

Anh đặt một nụ hôn trên trán cô, mặc dù không tình nguyện, anh vẫn cởi dây an toàn.

Nhìn thấy chiếc xe SUV màu xanh đậm biến mất trong cơn mưa phùn, Hạng Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời mây mù, bỗng nhiên anh không xác định hiện tại nên vui hay buồn.

Tiểu tử Hạng Tự kia ở trong điện thoại nói với anh thế này: “Giống như loại bè lũ ngoan cố, làm trước nói sau, nếu không cô ấy vĩnh viễn không hạ được quyết tâm”

Anh xoay người đi vào thang máy, ấn vào nút tầng cao nhất, sau đó anh tựa trên tường ngăn người.

Đêm qua anh hôn cô, lúc tiến vào cô, anh còn tự tin tràn đầy, nhưng hiện tại, anh bỗng nhiên lại trở nên không khẳng định. Cô sẽ hận anh sao? Mặc dù anh cam đoan lần nữa bản thân anh nghiêm túc...

Đôi khi anh cảm thấy mình rất hiểu Lương Kiến Phi, nhưng có lúc, anh cảm thấy mình không hiểu cô chút nào. Cô như là một quyển sách đối với anh, hơn nữa không lật qua trang này vĩnh viễn không biết trang tiếp theo sẽ có nội dung gì, anh bị quyển sách này mê hoặc, nhưng lại luôn đọc không đúng cách.

Anh ra khỏi thang máy, mở cửa nhà. Bên trong vẫn giống như ngày hôm qua, ánh sáng u ám, không hề có sức sống.

Anh đóng cửa lại, đi vào phòng bếp rồi mở vòi nước rửa tay. Bàn tay phải nhìn qua không có gì khác thường, vẫn giống như lúc trước khi chưa đeo thạch cao. Anh mở tủ lạnh lấy một hộp sữa, đun nóng lên rồi cho vào hai muỗng sốt táo. Anh uống xong sữa đã hâm nóng, sau đó vào phòng ngủ chuẩn bị ngủ.

Trước khi đi ngủ, anh gọi một cuộc điện thoại cho Lương Kiến Phi.

“Chuyện gì?” Giọng nói của cô nghe ra vẫn rất cứng nhắc.

“Không có gì,” anh nói, “Chỉ là muốn nói với em, bây giờ bắt đầu có một người sẽ để ý em về nhà có đúng giờ, có được an toàn không”

Hạng Phong cảm giác giấc ngủ này rất dài, nửa đêm 12 giờ, anh đã thức dậy một lần, ăn chút gì rồi lại ngủ. Khi hy vọng thời gian trôi qua nhanh, anh hay dùng cách ngủ để giải quyết.

Sáng hôm sau, đầu tiên anh đi tham gia một hội nghị, là hội nghị về sách của anh được cải biên thành phim điện ảnh. Đạo diễn và biên kịch thao thao bất tuyệt nói đủ loại tưởng tượng, anh ngồi lặng lẽ, bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Thế nào?”

Anh ngẩng đầu, phát hiện đạo diễn đang dùng mắt hỏi mình. Anh kéo khoé miệng, lộ ra một nụ cười xấu hổ: “...Cái gì?”

Đạo diễn nhìn anh một cái, bắt đầu châm điếu thuốc: “Tôi nói, hôm nay anh có tâm sự gì phải không? Từ lúc bắt đầu vào cửa tôi đã thấy anh mất hồn mất vía.”

“À... Tôi xin lỗi...” Anh cười khổ.

“Hay là chúng ta đổi thời gian khác để bàn lại đi.”

“Cám ơn.” Anh cúi đầu, nhìn bàn tay phải của mình đã tháo thạch cao.

Trước khi đi, đạo diễn bỗng nhiên gọi anh lại: “Nhiều chuyện hỏi một câu...”

“?”

“Việc khiến anh phiền lòng, không phải có liên quan đến phụ nữ chứ?”

“...” Anh kéo khoé miệng, muốn gật đầu, nhưng anh lại cảm thấy mất mặt, cho nên trong phút chốc hơi do dự.

“Hay là nói...” Lúc này đạo diễn xấu hổ, “Là đàn ông?”

Hạng Phong đột nhiên ho khan vài tiếng, không ngừng xua tay: “Không, không, là phụ nữ... là phụ nữ...”

“À...” Đối phương nửa tin nửa ngờ.

Anh gạt đầu rồi vội vàng rời khỏi như là chạy trốn.

Trên đường trở về, Hạng Phong tưởng tượng đến vẻ mặt cứng đờ của đạo diễn ban nãy, chính anh nhìn không được mà cảm thấy buồn cười. Bỗng nhiên anh nhớ lại Hạng Tự từng nói qua: anh càng thần bí, người khác lại càng nghĩ anh thành xiêu vẹo...

Không biết có phải vì sắp đến năm mới hay không, lúc giữa trưa trên đường cao tốc rất ít xe. Anh rong ruổi trên đường chạy đến dưới lầu toà cao ốc của công ty Lương Kiến Phi. Anh không gọi điện nói với cô, nhưng dùng sự hiểu biết của anh về cô, người này hiện tại hẳn đang có ý đồ sử dụng công việc để gây tê chính mình.

Anh đi thang máy lên tầng lầu của văn phòng cô, không cần tốn nhiều sức mà nhờ một cô gái tại bàn tiếp khách chỉ dẫn phương hướng đến phòng làm việc của Lương Kiến Phi. Trên thực tế, anh ít khi đến công ty cô, cho nên đường lối trong trí nhớ đã trở nên mơ hồ, nhưng may mắn địa hình của văn phòng không coi như là phức tạp lắm, anh dùng trên đường hỏi một tiếng thì lập tức tìm được.

Văn phòng của cô đóng cửa, chỗ ngồi của trợ lý trước cửa trống không, anh nhìn xung quanh sau đó đi tới gõ cửa.

“Mời vào.”

Anh chậm rãi mở cửa ra, cô đang miệt mài chỉnh lý đồ đạc, bước chân giẫm lên thảm rất nhẹ, anh lặng lẽ đi vào rồi trở tay đóng cửa lại.

“Nhanh như vậy ——” Lương Kiến Phi ngẩng đầu nhìn thấy anh, cô sợ tới mức nói không ra lời.

“Em vẫn chưa ăn trưa?” Anh đến ngồi xuống chiếc ghế xoay ở đối diện bàn, nhấc chân lên, cười như không cười hỏi.

“Ừm...” Cô cảnh giác, gạt đầu, “Nhưng em có bảo đồng nghiệp mua hộ.”

“Có thể gọi cho đồng nghiệp của em, nhờ cô ấy cũng mua hộ anh một phần không?”

Cô gạt đầu, nhưng không có ý gọi điện thoại.

“Được rồi, bây giờ hãy nói kết quả đấu tranh tư tưởng của em tối hôm qua.”

“...Không, không có kết quả gì.”

Hạng Phong nhéo mũi, cố gắng làm cho mình có vẻ bình tĩnh: “Như vậy Lương tiểu thư, em muốn thế nào?”

“Em không muốn thế nào,” cô quay đầu đi chỗ khác, khẽ nói thầm, “Là anh muốn như thế nào chứ...”

“Rốt cuộc em đang giận cái gì?” Anh chợt đứng dậy, hai tay chống trên bàn, trừng mắt nhìn cô.

Cô bị anh dọa mà phải lùi ra sau, rồi mới nói: “Anh dùng sức mạnh với em vậy mà còn hỏi em giận cái gì?”

Anh không hiểu: “Nhưng cuối cùng em bằng lòng mà.”

Lương Kiến Phi biến sắc, nhú mày, xem điệu bộ kia, như là quyết tâm muốn đá anh bay lên trời.

“Lương Kiến Phi...” Anh định đi qua bên kia bàn, nhưng cô lập tức đứng dậy chạy ra.

Bọn họ giống như hai đứa trẻ chạy quanh cái bàn, một người bắt, một người trốn, cuối cùng vẫn là động tác của Hạng Phong nhanh một bước.

“Lương Kiến Phi!” Anh ôm cổ cô, rồi lại không biết nói gì.

“Anh cắt đi...” Cô giãy dụa.

Anh kinh ngạc nhìn cô, phát hiện trên mặt cô lại hiện lên vẻ chán ghét.

“Anh...” Giờ phút này, anh phát hiện bản thân ngoại trừ là một người đàn ông thất bại thì cái gì cũng không phải.

“Là ai nói với anh chiếm được thân thể của phụ nữ chẳng khác nào đạt được trái tim của cô ấy? Là ai? Há?” Vẻ mặt của cô dường như buồn rầu lại... đáng yêu.

“...”

“Là Hạng Tự phải không? Vậy anh đi theo cậu ta đến hộp đêm đi, đừng tới tìm em!”

“Anh thì anh không có!” Hạng Phong dờ khóc dờ cười, “Anh không bao giờ nghĩ như vậy.”

“... Hành vi của anh, lời nói của anh không phải đại diện anh suy nghĩ như vậy sao?!”

“Anh chỉ là... Anh...” Lần đầu tiên Hạng Phong biết cái gì gọi là hết đường chối cãi, “Anh chỉ không muốn vòng vo với em nữa! Anh muốn được đến với em sớm một chút.”

Kiến Phi nhìn anh, ngừng giãy dụa: “Được thân thể của em à?”

Anh trừng mắt nhìn cô: “Lương Kiến Phi, em thật sự cho rằng anh là loại người nông cạn sao?”

Cô nhếch miệng, vẻ kiêu ngạo hạ xuống: “Em làm sao biết được, đàn ông các anh không có gì tốt. Nhất là anh, anh là người trong lòng xảo quyệt nhất!”

Hạng Phong cười khổ: “Vậy em có thể xem biểu hiện của anh trước rồi lại phán quyết hình phạt cho anh không?”

“...”

Anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, phát hiện cô đã dao động, vì thế anh vội vàng bổ sung một nụ cười tự cho là dịu dàng nhất.

Lương Kiến Phi dùng trán chạm vào cằm anh, khẽ nói: “Anh cái đồ khốn kiếp này...”

【tôi nghĩ, lợi thế lớn nhất của mặt nạ, bất luận bạn khóc, cười, đau khổ, hay là vui vẻ, ngoài bạn ra thì không có ai khác biết. Chúng ta dùng phương thức này để bảo vệ chính mình, nếu người khác không thể hiểu bạn, như vậy họ cũng không thể tổn thương bạn. Nhưng mà, khi chúng ta đeo mặt nạ lại quên đi trong cuộc sống còn có hai từ rất quan trọng —— đó chính là “Chia sẻ”.

Tiếc là, chỉ khi chúng ta yêu thương người nào, chúng ta mới có thể nhận thức sâu sắc niềm vui của chia sẻ. Chia sẻ tâm tình, chia sẻ thời gian, chia sẻ áp lực, chia sẻ những tưởng niệm tốt cuộc không giấu được nữa.

Xin nhớ kỹ, nếu có người lạnh lùng nhìn bạn, nói không chừng, là bởi vì bạn cũng từng lạnh lùng nhìn anh ta (cô ta).

Beta】

Ngoài cửa sổ pháo hoa nổ rộ, tiếng pháo nổ vang chiếm giữ cả bầu trời của thành phố. Nhưng trước một cửa sổ nào đó trên tầng thăm lòng cừu, một đôi nam nữ hôn nhau say đắm. Cả phòng ngoại trừ tiếng gió của máy điều hoà “đột đột”, cũng chỉ có âm thanh của bọn họ gắn bó và chạm với nhau.

Âm thanh kia kéo dài và mềm nhẹ, giống như nước suối men theo kẽ hở của tầng đá chảy vào trong lòng người.

Bỗng nhiên, Lương Kiến Phi giãy dụa đẩy tay Hạng Phong ra, cô nhẹ nhàng thở hổn hển chất vấn: “Không phải anh nói chỉ hôn thôi sao?!”

Anh nhú mày, mỉm cười nói: “Lời nói như vậy em cũng tin...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10-2: Ngoại truyện ~ Lễ tình nhân : Ngày nghỉ ở Rome

A.

2009. 2. 12

“Thật ngại quá... Thật ngại quá...”

Lương Kiến Phi lướt qua từng người một, không tránh khỏi nói những lời trên, cô đeo một chiếc ba lô thật to trên vai, tay cầm một cái hộp giấy đi trên thang cuốn tự động.

Nơi này không phải công ty bách hoá, cũng không phải cầu vượt, mà là phòng chờ đợi tại sân bay. Trong ba lô của cô sắp xếp đủ loại vật dụng: một tấm chăn bông vải gai, một chai xị, một máy tính xách tay, một bộ máy chơi game, một gói trà, một cuốn tiểu thuyết của Seishi Yokomizo, một bộ sách Lonely Planet trên bìa viết “ITALIA”, một bao khăn giấy, một bao khăn ướt, một máy tính năng lượng mặt trời, và một hộp kẹp giấy...

Máy thứ này không phải của cô mà thuộc về nhà văn bán chạy nhất tiếng tăm lừng lẫy kia —— Hạng Phong. Về phần cái hộp giấy trên tay, bên trong là thứ mà Hạng đại tác gia căn dặn ngàn vạn lần bảo cô phải mang lên máy bay: gói mặt nạ chạy bằng điện.

Lương Kiến Phi vượt qua va li hành lý thật lớn, nhảy xuống thang cuốn tự động, ba bước rồi hai bước, cô thở hồng hộc đến trước mặt Hạng Phong: “Tôi đến rồi...”

Hạng Phong đang bắt chéo chân ngồi trên sofa rộng lớn trong phòng quý khách nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được thanh âm của cô, anh không chút

hoang mang mà ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái: “Ồ.”

Lương Kiến Phi hít sâu một hơi, cô tự hỏi mình là người không có lòng dạ hẹp hòi, tính toán chỉ li, nhưng gặp mặt Hạng Phong, kiên nhẫn của cô thường thường biến mất trong vòng một phút đồng hồ.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, vẫn duy trì khoảng cách nửa mét, cô ngờ ngẩn nhớ lại tại sao mình ở đây.

Trước tết nguyên đán một ngày, giám đốc tìm cô nói chuyện, buổi chiều hôm đó rất nhiều đồng nghiệp đã tan ca sớm, chỉ còn lại mình cô ở trước máy tính hết sức chăm chú chỉnh sửa bản thảo. Giám đốc đút hai tay vào túi, gõ cửa phòng không đóng cửa cô, nói: “Có một việc tốt giao cho cô.”

Cô ngẩng đầu yên lặng nhìn anh ta một cái, trong lòng lại nghĩ nhất định không phải là chuyện gì tốt.

“Lễ tình nhân đi Ý, thế nào?”

Cô sững sốt nửa ngày, nói không ra lời.

“Công ty ra tiền.” Giám đốc lại nói thêm.

Cô vẫn không dám tin tưởng, suy nghĩ vòng vo, cuối cùng cô chần chừ hỏi: “Tôi với anh?”

“Sao có thể... Là cô và Hạng Phong. Nói chính xác thì, là cô đi theo anh ta.”

“Hạng Phong?!”

“Còn nhớ tập sách nhiếp ảnh lần trước nói phải xuất bản không? Bây giờ chủ đề đã định rồi, gọi là ‘lễ tình nhân trong mắt họ’. Tôi đã bàn xong với các nhà văn nổi tiếng hiện nay, mọi người liền thừa dịp lễ tình nhân đi một chuyến ‘hành trình lãng mạn’, cô —— tôi đã nói với Hạng Phong, nơi được chọn là Ý.”

Lương Kiến Phi thở dài một tiếng, cô còn muốn vùng vẫy: “Anh xác định là tên Hạng Phong kia biết chụp ảnh sao? Tôi rất nghi ngờ anh ta là đồ ngốc ngay cả máy chụp hình cũng không biết sử dụng.”

“Chắc là không đến mức đó,” giám đốc nghe cô nói như vậy có chút lo lắng, “Ngay cả đứa ngốc như tôi cũng biết sử dụng máy chụp hình đấy.”

Nhưng mà, mặc dù cuối cùng không ai đi chứng thực Hạng Phong có biết sử dụng máy chụp hình hay không, chuyến đi Ý lần này vẫn hừng hực khí thế mà tiến hành theo kế hoạch. Vì thế đêm nay, đôi nam nữ thích làm trái nhau này bắt đầu ‘hành trình lãng mạn’ của bọn họ mà không biết con đường phía trước như thế nào.

Khi đồng hồ trên tường chỉ 10 giờ rưỡi, nhân viên đến thông báo hành khách có thể lên máy bay, Hạng Phong đứng lên, bước chân không có chút chần chừ. Lương Kiến Phi giật giật bả vai, trên lưng đeo chiếc ba lô nặng nề kia, cô tức giận suy nghĩ, nếu không phải thấy giám đốc “đau khổ cầu xin”, có chết cô cũng không đồng ý đến hầu hạ vị nhà văn bán chạy nhất này!

Bởi vì tính chất của tập nhiếp ảnh này một nửa là công ích, Hạng Phong chủ động nêu ra không thu một phân tiền, giám đốc vì cảm ơn anh mà sáng khoái đặt vé máy bay khoang hạng nhất. Hành khách không nhiều, hai người ở thoải mái, chỗ ngồi rộng rãi, Hạng Phong rất làm ra vẻ quý ông mà nhường chỗ ngồi gần cửa sổ cho Kiến Phi.

“Cảm ơn.” Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cô chẳng có ý muốn cảm ơn.

“Không khách khí, dù sao cả chuyến đi đều là ban đêm, chẳng có phong cảnh đáng nói.” Anh khoanh tay, lơ đãng giành cái hộp giấy trong tay cô, anh lấy ra gối mát xa chạy bằng điện, sau đó còn trả lại cái hộp cho cô.

“...” Anh thật coi cô là bảo mẫu?!

Lương Kiến Phi muốn bỏ ba lô vào ngăn chứa hành lý, nhưng Hạng Phong không cho phép, lý do là trong đó chứa rất nhiều thứ mà anh muốn dùng bất cứ lúc nào, bởi vậy tốt nhất là đặt ở dưới chân.

“Sử dụng bất cứ lúc nào?” Cô trừng anh, “Nếu là khăn giấy và sách thì không tính, xin hỏi anh máy tính và kẹp giấy dùng cho việc gì?”

Đại tác gia nhún vai, không trả lời.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, Hạng Phong nằm lên cái gối mát xa chạy bằng điện, trên đùi là tấm chăn bằng vải gai, trong tay là tiểu thuyết của Seishi Yokomizo, anh giống như là đang ngồi trên sofa trong phòng khách nhà mình.

“Thật phục anh...” Lương Kiến Phi nói thầm một tiếng, cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn dưới chân dần dần xa, máy bay tiến vào tầng mây rồi vượt lên trên, cuối cùng là một không gian tối đen yên tĩnh.

Trà và khăn giấy nhanh chóng được sử dụng, nhìn đáng vẻ nhàn rỗi của Hạng Phong, cô lại muốn nhào đến xé đi mặt nạ giả nhân giả nghĩa của anh.

“Xem phim đi.” Đôi mắt Hạng Phong vẫn dán vào trang sách, ngón tay lại chỉ màn hình tinh thể lỏng trước mặt Lương Kiến Phi.

“Không cần,” cô dối, “Tôi muốn đi ngủ.”

“Không được ngủ.”

“Tại sao?” Cô trừng anh.

Tầm mắt anh rớt cục đặt trên người cô: “Bởi vì lúc chúng ta tới nơi là buổi tối.”

“Tôi càng muốn ngủ.” Cô trừng mắt liếc anh một cái rồi nhắm mắt lại.

Nói là quá buồn ngủ còn không bằng nói cô muốn đối nghịch với anh, hoặc là cô không muốn để cho anh trong chuyến đi dài này có cơ hội sai khiến cô...

Suy nghĩ một chút, Lương Kiến Phi thật sự tràn đầy phần nộ trong giấc ngủ. Cô mơ mơ màng màng tỉnh lại vài lần, lần đầu tiên, cô nhìn thấy Hạng Phong nhờ ánh đèn trên đỉnh đầu mà đọc sách, anh quay đầu liếc cô một cái, rồi vươn bàn tay thật to kéo mi mắt cô xuống. Lần thứ hai cô bị lạnh mà tỉnh, cô hoảng hốt nói ra một câu, sau đó nhìn thấy anh đặt vật gì đó trên người cô. Lần thứ ba cô mở to mắt, không nhìn thấy mặt anh, chỉ trông thấy tấm chăn trên đùi anh.

2009. 2. 13

Sau khi Lương Kiến Phi thực sự thức dậy, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang chiếu vào. Cô miễn cưỡng mở to mắt, muốn đuổi thất lung, nhưng phát hiện cánh tay mình tê dại. Trước mắt vẫn là tấm chăn kia, cô xoay đầu rồi ngẩng lên, cô mới ý thức được mình tựa vào cái gối mát xa chạy bằng điện... ở trên vai Hạng Phong.

Cô đột nhiên ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào anh. Hạng Phong đã thức dậy từ lâu —— cô thậm chí không thể xác định anh có ngủ hay không —— cuốn sách trên tay đã đổi thành 《Lonely Planet》bìa màu xanh.

“Tôi không có...” Cô kéo tóc, lắp bắp nói không ra lời.

“Ừ,” anh lạnh lẽo qua một trang giấy, không hề nhìn cô, “Không chỉ có thế, nhìn thấy vết nước đọng trên áo sơ mi của tôi không?”

“?”

“Đó là nước miếng của cô.”

Cô hạ tầm mắt, như lời anh nói, trên chiếc áo sơ mi *Oxford* (một nhãn hiệu áo sơ mi) màu xanh nhạt có một vệt nước mỏng... Cô không biết nên nói gì, vì thế cứ làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, cô chột dạ bắt đầu thu xếp lại ba lô.

“Còn 15 phút nữa sẽ hạ cánh.”

“À...” Cô càng chăm chỉ thu xếp hơn.

Cho đến khi hai người xuống máy bay, lúc lấy hành lý hướng đến lối ra, Lương Kiến Phi mới bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó rồi nói: “Này! Không phải anh nói chúng ta đến Rome vào buổi tối sao?”

Thế nhưng hiện tại, cách cửa kính, cảnh sắc bên ngoài lại chiếu sáng tươi đẹp.

“Tôi gạt cô,” trên mặt Hạng Phong không có một chút ý tứ áy náy, “Nếu tôi nói với cô ‘Lương Kiến Phi, cô nên ngủ’, cô sẽ thực sự nghe lời tôi sao?”

Lương Kiến Phi cắn chặt răng, thiếu chút nữa cô đã phát ra loại âm thanh rít lên mà được Hạng Phong coi là không lễ phép.

“Nếu muốn đối phó với người luôn làm trái cô rất đơn giản, chỉ cần động não.” Anh mỉm cười ngầm kết luận, sau đó kéo hành lý đi đến lối ra.

Cô rớt cục vẫn nhìn không được mà nghiền đầu lưỡi rít lên một cái, Hạng Phong quay đầu lại trừng cô, cô cúi đầu xuống, đuổi theo. Vừa đi cô vừa nhắc nhở trong đầu mình: công tác, đây là công tác!

Tới đón bọn họ là một người đàn ông trung niên nhìn qua khoảng 40, 50 tuổi, dáng người ông ta không cao, ông ta mặc một chiếc áo khoác da và đội mũ da, ông ta cười hi hi giới thiệu bản thân: “Tôi họ Đường.”

“Đường tiên sinh.” Lương Kiến Phi lịch sự cúi người.

Đường tiên sinh lái một chiếc xe màu trắng, cô chưa từng thấy qua biển hiệu của loại xe này, bên trái là chữ thập đỏ trên nền trắng, bên phải là một con rắn uốn lượn. Xe chở bọn họ chạy trên đường cao tốc, cảnh tượng ngoài cửa sổ xa lạ nhưng quen thuộc, Kiến Phi không khỏi suy nghĩ, có lẽ con đường đi thông sân bay của toàn bộ thế giới đều giống nhau, ngoại trừ cây cối bên ngoài màu xanh lá cây thì cũng chỉ có bầu trời xanh thăm rộng lớn, màu xanh này nói như thế nào nhỉ, nhưng lại khiến cô cảm động muốn khóc.

“Thượng Hải hiếm có bầu trời xanh như vậy à...” Hạng Phong nói thay lời trong lòng của cô, anh cũng nghiêng người, cùng cô nhìn bầu trời quang đãng,

anh khẽ nhủ mảy, không biết có thích hay không.

“Đúng vậy, hai ngày nay thời tiết ở Rome tốt lắm.” Đường tiên sinh vừa lái xe vừa cười phụ họa.

“Ừm...” Hạng Phong vẫn nhìn bầu trời, anh khẽ nói một tiếng như đang suy nghĩ gì đó, “Rất hợp với chủ đề của tôi.”

“Chủ đề?” Lương Kiến Phi nhin không được hỏi.

Anh nhìn cô một cái, lúc này cô mới phát hiện khuôn mặt anh gần trong gang tấc, tầm mắt của anh lại chuyển qua ngoài cửa sổ: “Đúng vậy, tôi có chủ đề của tôi.”

Xe chạy khoảng một giờ, rốt cục đi vào trung tâm thành phố Rome. Nơi này khác vùng ngoại thành ở chỗ, đến nơi mọi người mới chính thức cảm thấy vẻ cổ xưa của Rome. Nhiều con đường được lát bằng đá sỏi nhòn và cũ xưa, lớp xe chạy trên sỏi đá xóc nảy giống như vang lên bên tai âm thanh của xe ngựa đinh đing đang đang. Kiến Phi bỗng nhiên nghĩ đến trong 《 Bá tước Monte Cristo 》 có miêu tả lễ hoan lạc, nếu nói Paris là một thành phố lãng mạn đến tận trong xương cốt, như vậy Rome chính là một nơi thích hợp nhất để gặp gỡ tình yêu.

Khách sạn tại quảng trường Navona là một kiến trúc *baroque** màu trắng ngà, đại sảnh của khách sạn quả thực giống như một phòng triển lãm, bày đặt các tác phẩm nghệ thuật cổ xưa. Nhân viên lễ tân mang theo giọng tiếng Anh rất nặng, rất khó hiểu, nhưng trên mặt cô ấy vẫn luôn duy trì nụ cười niềm nở mê người. Lúc đi ngang qua hành lang, Kiến Phi trộm nhìn tấm gương nhếch miệng, cô phát hiện bản thân mình dù cười thế nào cũng không giống cô ấy, vì thế Kiến Phi hơi nản lòng.

(*) *Baroque là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18.*

“Cô vẫn không nên cười như vậy?” Hạng Phong đi ở phía trước, không quay đầu lại mà nói.

“?” Cô trừng mắt nhìn cái ót của anh một cách vô ích.

“Cô thích hợp cười lạnh, hoặc là ngoài cười nhưng trong không cười.”

Lương Kiến Phi rất muốn ném chiếc ba lô nặng nề trên lưng mình, nhưng Hạng Phong đã vào phòng anh đóng cửa lại.

Đội đến khi hai người thu xếp ổn thoả và thay quần áo, lúc họ từ khách sạn mang theo máy chụp hình xuất phát thì đã qua buổi trưa một chút. Rome ấm áp hơn Thượng Hải, bởi vì những toà nhà cao tầng cho nên ánh mặt trời gần như chiếu vào mỗi góc của thành phố khiến người ta cảm thấy một hạnh phúc khó hiểu.

“Hai người muốn đi đâu?” Đường tiên sinh ngồi ở ghế lái, quay đầu lại hỏi.

“Việc này...”

Ngay lúc Kiến Phi trầm tư suy nghĩ thì Hạng Phong nói: “Đền Pantheon, đài phun nước Trevi, quảng trường Tây Ban Nha, ‘cái miệng của sự thật’, đấu trường La Mã, Castel Sant’ Angelo.”

Đường tiên sinh cười ha ha, cuối cùng nói: “Không thành vấn đề, nhưng bây giờ đã qua giữa trưa, trừ phi chúng ta giống ‘công chúa Ann’ và ‘Joe’ theo đuổi thời gian, nếu không trong vòng một ngày cũng không đi được nhiều nơi như vậy, tôi đề nghị hai người có thể bắt đầu từ chỗ xa trước, ví dụ như đấu trường La Mã hoặc ‘cái miệng của sự thật’.”

“Được,” Hạng Phong gật đầu, “Nhưng trước đó tốt nhất nên mang chúng tôi đi lấp đầy bụng trước.”

Xe lên đường, Kiến Phi rất hứng thú với việc ăn trước, nhưng cô nhin không được hỏi: “‘Công chúa Ann’ và ‘Joe’ là ai?”

Hạng Phong ngoảnh đầu nhìn cô rồi lại quay đi chỗ khác.

“Lương tiểu thư, cô không biết sao?” Đường tiên sinh lái xe vòng quanh một đài phun nước, “Cô chưa xem qua 《 Roman Holiday 》 à?”

“A ——” Cô bừng tỉnh hiểu ra, rồi chỉ vào Hạng Phong, “Đây là chủ đề lễ tình nhân của anh?”

Anh mỉm cười gật đầu, chẳng qua nụ cười kia rất có lệ.

Thực ra thành phố Rome cổ xưa cũng không lớn, từ quảng trường Navona đến đấu trường La Mã chỉ khoảng nửa giờ. Đường tiên sinh dẫn họ đến một quán cà phê ở trong hẻm nhỏ lân cận, họ chọn cà phê và sandwich, có lẽ Hạng Phong thật sự đói bụng, miếng sandwich lớn hơn bàn tay kia anh ăn một hơi đến ba phần. Tâm tư của Kiến Phi lại hoàn toàn không để trên đồ ăn, cô kinh ngạc phát hiện, mặc dù buổi chiều là thời gian làm việc nhưng bên trong quán cà phê và nhà hàng ở xung quanh lại chật ních người, tốp năm tốp ba người Ý vây quanh chiếc bàn nói chuyện phiếm, uống cà phê, ăn bữa sáng, tựa như ngày nghỉ trong ấn tượng của cô.

Lúc ăn xong ra khỏi quán cà phê, Đường tiên sinh chỉ phương hướng cho Hạng Phong, sau đó ông ta xoay người hướng đến bãi đậu xe.

“Ông ấy... ông ấy không cùng đi với chúng ta sao?” Kiến Phi hỏi.

“Lúc tôi làm việc không quen có người khác ở bên cạnh.” Nói xong, Hạng Phong lấy ra máy chụp hình, bắt đầu chọn cảnh.

“Tôi cũng có thể đi sao?”

Anh nhấn nút chụp vài lần, sau đó quay đầu nhìn cô: “Tôi không coi cô là ‘người’.”

Lương Kiến Phi trừng mắt, nhưng đại tác gia làm như không thấy mà bắt đầu làm việc.

Đầu trường La Mã hiện giờ là một di tích được bảo vệ, nửa bức tường bị hỏng nửa còn lại dựng đứng trên bãi cỏ là một dấu hiệu thú vị của thành phố Rome.

“Công chúa và người phóng viên kia đã tới nơi này sao?” Kiến Phi ngẩng đầu nhìn những đồ vật khổng lồ trước mặt, cô nheo mắt lại.

“Đã tới,” Hạng Phong chọn cảnh ngắm kính, ngón tay anh điều chỉnh độ mờ ống kính, “Bọn họ quan sát trường đấu thú, nhưng đáng tiếc tầng thứ ba hiện tại không mở cửa cho du khách.”

“... Làm sao anh biết?”

Anh đeo máy chụp hình cồng kềnh trước ngực, ánh sáng mặt trời chiếu lên đỉnh đầu anh, mái tóc màu đen vốn có mờ hồ hiện ra ánh sáng: “Trên thế giới này có một thứ gọi là ‘sách’. Sách có thể cho chúng ta biết rất nhiều điều, chỉ là những thứ ấy chúng ta muốn biết hay không muốn biết.”

“Trên thế giới này có chuyện anh không muốn biết sao?”

“Có.” Bọn họ đi vào trường đấu thú, khán đài hình tròn bây giờ rất cũ nát, giống như là hòn đá bị vứt bỏ lâu năm.

“Ví dụ như?” Cô đi theo sau anh, bỗng nhiên tầm nhìn trống trải rơi vào ánh mắt khiến cô sững sốt.

“Ví dụ như,” anh mỉm cười, “Ví dụ như trong bộ não xoay vòng nhanh chóng của cô cuối cùng ẩn dấu những điều gì.”

“Tôi còn nghĩ rằng anh rất muốn biết,” cô ghé vào cạnh lan can quan sát phía dưới, “Chính cái đó gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng.”

“Giữa trí tuệ cấp cao và trí tuệ cấp thấp, có đôi khi rất khó phù hợp.”

Kiến Phi quay đầu nhìn anh, bởi vì ánh mặt trời rất chói mắt, cô không thể không nheo mắt lại, cho nên cô không phân biệt rõ ràng khoe miệng mỉm cười của Hạng Phong cuối cùng là khinh thường hay là dung túng.

Từ trường đấu thú đi ra, xe của Đường tiên sinh đã đợi ở bên ngoài, Kiến Phi đoán rằng bọn họ đã sớm hẹn thời gian, chẳng trách Hạng Phong liên tục xem đồng hồ khi ở bên trong trường đấu thú, thời gian vừa đến anh liền kéo cô đi ra.

Trạm tiếp theo là “cái miệng của sự thật”, những ai đã xem phim đều có ấn tượng sâu sắc với vẻ mặt hoảng sợ của nam diễn viên chính đẹp trai Gregory Peck sau khi vói tay vào bên trong pho tượng. Dựa vào bản đồ thì đoạn đường không xa, nhưng phần lớn con đường ở Rome là một chiều, cho nên bọn họ phải chạy quanh một vòng thật lớn rồi mới đến quảng trường có “cái miệng của sự thật”.

Đường tiên sinh nói, thành phố Rome vốn có những nhà thờ nhỏ chi chít khắp nơi mà lại vắng vẻ không nổi tiếng, chủ yếu là nhờ 《Roman Holiday》，hiện giờ mỗi ngày đều có người xếp hàng dài không biết một mỏi, chỉ vì muốn mình lưu danh trong sách đã từng làm một màn kinh điển vói tay vào tảng đá điêu khắc kia.

Lúc bọn họ đến thì đã có người xếp hàng, hai người gia nhập vào hàng ngũ không ngắn không dài kia, Hạng Phong thừa dịp lúc rảnh rỗi chờ đợi lại bắt đầu chọn cảnh xung quanh, Lương Kiến Phi khoanh tay, cô nhìn không được muốn chế nhạo anh: “Tôi thật không hiểu, tại sao bọn họ tìm anh đến chụp ảnh chứ? Mỗi ngày anh chỉ biết ngồi trước máy tính viết tiểu thuyết đấm đá lẫn nhau, chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương thật sự.”

Anh phớt lờ cô, chỉ tiếp tục nhấn nút chụp: “Có lẽ đây là nguyên nhân bọn họ tìm tôi.”

“?”

“Có lẽ mọi người muốn biết trong mắt của một người ‘chưa bao giờ nói qua chuyện yêu đương thật sự’, cuối cùng lễ tình nhân có về gì.”

“...” Cô bị anh chọc cười, một người bạo dạn tự châm chọc mình, cũng không coi như đáng ghét lắm.

Lúc sắp đến phiên của bọn họ, Lương Kiến Phi đột nhiên hỏi: “Này, anh nói ‘cái miệng của sự thật’ kia là thật sao?”

“Ý cô là gì?”

“Chính là... người nói dối sẽ bị trừng phạt.”

“Có thể thử xem.”

“Thử như thế nào?”

“Khi đến phiên chúng ta, tôi và cô đồng thời bỏ tay vào, rồi mỗi người hỏi đối phương hai vấn đề. Người thứ nhất phải nói thật, người thứ hai phải nói dối.”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh trong chốc lát, không phát hiện bất kỳ thành phần xảo quyệt, vì thế cô gật đầu đồng ý.

“Được rồi,” đến phiên bọn họ, hai người đứng mặt đối mặt, Hạng Phong nói, “Bây giờ đưa tay vào đi.”

Cô làm theo.

“Bắt đầu hỏi, tôi trước,” anh nói, “Có phải cô thường cố ý bảo ông chủ của tiệm văn thần dưới lầu thêm hành vào trong bát không?”

Hạng Phong vừa nói xong, Lương Kiến Phi biết mình lại trúng kế, nhưng lúc này đã đâm lao thì phải theo lao, cho nên cô đành phải miễn cưỡng trả lời với ba đường đen trên trán: “... Phải.”

“Tôi phiên cô.” Hạng Phong như là sớm đã biết đáp án, anh thông thả nhắc nhở.

Cô suy nghĩ một chút mới hỏi: “Trước khi phát sóng tiết mục tuần trước, anh và Từ Ngạn Bằng ở một góc thì thầm nói chuyện với nhau, nhìn thấy tôi hai người lập tức dừng lại làm bộ như không có việc gì rồi tự bỏ đi... Hai người có phải nói xấu sau lưng tôi không?”

“Không phải.” Anh trả lời không chút do dự.

Lương Kiến Phi gạt mình, có chút không tin, nhưng cuối cùng cô vẫn miễn cưỡng tin.

“Câu thứ hai,” Hạng Phong còn nói, “Cô hỏi trước.”

“A... Tôi?”

“Ừ.”

“Vậy... anh có từng yêu đương chưa?”

“... Có.”

“Quả nhiên.” Cô dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn anh, trả lời “có” liên đại biểu cho “không có”.

“Đến tôi,” anh lơ đãng, “Cô ghét tôi sao?”

Lương Kiến Phi nhú mày, trả lời lấp bắp: “Không phải là rất ghét...”

Anh mỉm cười, cười đến mức khiến người ta sợ hãi.

Bỗng nhiên, có một vật cứng rắn giống như “ăn gặm” ngón trỏ của cô, dường như còn muốn túm lấy tay cô, Kiến Phi sợ đến mức thét chói tai, cô hoảng loạn ra sức rút tay mình ra, lại phát hiện không có gì khác thường.

Lương Kiến Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, tay anh cũng rút ra, ngón tay đang làm động tác “ăn gặm” phát ra một số tiếng vang là âm thanh móng tay đụng vào nhau —— hoá ra là anh đang làm trò quý!

Hoàng hôn chưa ổn định thì cô lại nhú mày, bĩu môi, lòng bàn tay muốn đánh khuôn mặt tươi cười trước mắt. Chủ nhân của khuôn mặt kia hơi nghiêng người né tránh, bàn tay của cô đập trên vai anh, Hạng Phong không nhúc nhích nữa, trên mặt vẫn là nụ cười mỉm chỉ khiến người ta chán ghét.

“... Tôi thật sự sắp bị anh hù chết!” Cô kêu to, hận không thể dùng chân đá anh.

“Được rồi,” anh lại lộ ra vẻ mặt dễ dàng con nít thành thực, “Tôi chỉ đùa với cô một chút.”

Những du khách xung quanh tuy rằng nghe không hiểu bọn họ nói gì, nhưng nhìn thấy động tác liên tục vừa rồi họ cũng đều cười rộ lên. Hạng Phong nửa đẩy nửa xô kéo Lương Kiến Phi rời khỏi chỗ pho tượng, sau đó anh lấy máy chụp hình chọn cảnh mà chụp.

Lương Kiến Phi bị gạt sang một bên, cô vẫn còn hờn dỗi, cho đến khi anh nhắm máy ảnh ngay cô, anh vẫy tay nói: “Cười một cái.”

“Cút.” Cô khoanh tay, xoay người sang chỗ khác.

Anh không có ý buông tha mà nhắm ngay mặt cô: “Này, đừng nhỏ mọn như vậy.”

Cô tiếp tục dùng bóng lưng đối diện anh.

“Lương Kiến Phi,” anh nói, “Trước khi đi, giám đốc của cô chẳng lẽ không nói rõ cô phải nghe lời tôi sao?”

“...” Cô bấu môi, không nói lời nào.

“Xoay lại đây.” Anh ra lệnh.

Chân chừ trong giây lát, cô không thể không nghe theo. Đôi mắt và hơn phân nửa khuôn mặt của anh ẩn phía sau máy chụp hình, nhưng cô vẫn cảm thấy quần bách, so với anh nhìn thẳng cô càng cảm thấy quần bách hơn.

“Cười một cái.” Anh lại ra lệnh nói.

Nhưng cô làm sao cũng không cười được.

“Này,” anh nói, “Vừa rồi thực ra... tôi đảo ngược một chút.”

“... Đảo ngược.”

“Ừm,” anh nhấn nút chụp, nhưng tiêu điểm không phải cô, “Vấn đề thứ nhất tôi nói dối, vấn đề thứ hai tôi nói thật.”

“Nhưng không phải anh nói ——”

“Khi đưa tay vào, tôi nghĩ, chỉ có thể cùng lúc đưa tay của hai người vào trong mới phân biệt ai nói dối ai nói thật, vậy mới là ‘cái miệng của sự thật’ chân chính, cho nên tôi quyết định khi tôi nói dối thì cô nói thật, khi tôi nói thật thì cô nói dối.”

“VẬY...” Lương Kiến Phi nói, “Thực ra anh đã từng yêu đương, hơn nửa tuần trước anh và Từ Ngạn Bằng... quả thực nói xấu sau lưng tôi?!”

“Ừm...” Khuôn mặt anh ẩn phía sau máy chụp hình, ngón tay nhanh chóng nhấn nút chụp, tiêu điểm vẫn không phải cô, “Nhưng chính xác mà nói, việc đó không thể xem như là nói xấu, chỉ là thảo luận về cô mà thôi.”

“Các anh nói gì về tôi?”

“Từ Ngạn Bằng hỏi tôi, mỗi lần cô đến thu âm tiết mục đều mang giày bằng phẳng, có phải bởi vì kiêng dè về vấn đề chiều cao của anh ta không?”

Lương Kiến Phi bắt giác đo lường chiều cao của Từ Ngạn Bằng trong đầu mình, quả thực cô mang giày bằng phẳng, tầm mắt gần như song song với bờ môi của anh ta, có thể thấy được anh ta chỉ cao hơn cô 6, 7 cm. Nhớ lại lúc hai người thì thầm trong góc, cô không khỏi cười ra tiếng —— trời à, Ngạn Bằng thực sự để ý điều đó?

“Anh trả lời thế nào?” Cô nhe răng cười hỏi Hạng Phong.

“Tôi?” Anh chụp đủ rồi mới buông máy chụp hình xuống, quay đầu nhìn về phía xa xa, “Tôi nói với anh ta không phải như vậy, sự thật cô là ‘bà đàn ông’ căn bản không cần giày cao gót.”

“Hạng Phong!...”

Buổi tối trước khi ngủ, Lương Kiến Phi đứng ở ban công khách sạn nhìn xuống ngã tư đường dưới chân, không biết vì sao cô rất thích chỗ này của thành phố, có lẽ như công chúa nói trong phim, đây là một thành phố tự do, ở đây cô cảm thấy hơi thở của tự do.

“Tốt nhất cô nên mặc áo khoác vào.” Trong im lặng, có một âm thanh nói.

Cô quay đầu, phát hiện không biết khi nào Hạng Phong đứng ở ban công phòng anh, giống như cô, anh đang nhìn ngã tư đường rộn ràng nhốn nháo.

“Tôi không lạnh.” Trên thực tế, khi nói lời này cô đã cảm thấy có chút mát lạnh.

Anh cười khỏ, không nhìn cô: “Cô nhất định phải đối nghịch với tôi sao?”

“... Ngày mai đi đâu?” Cô quật cường hỏi.

“Đi những nơi còn lại, nghe nói là gần đây, đi bộ cũng được.”

“Này, anh rất thích phim điện ảnh kia à?”

Anh quay đầu nhìn cô một cái, gật đầu, rồi lại tiếp tục nhìn ngọn đèn loé ra từ đài phun nước cách đó không xa.

“Thế... anh đã từng gặp người phụ nữ giống như ‘công chúa’ chưa?”

Đầu tiên anh trầm mặc trong chốc lát, sau đó thì cười rộ lên: “VẬY cô nói cho tôi biết, ‘công chúa’ là người phụ nữ như thế nào?”

“Ừm... Chính là người phụ nữ cao quý, hồn nhiên, tốt bụng, xinh đẹp —— nhưng đương nhiên, vì cô ấy là công chúa, cũng khó tránh khỏi một chút bướng bỉnh và hay ra lệnh.”

Anh vẫn cười, nhìn cô cười, ngọn đèn trên tường rất mờ, cho nên cô không nhìn rõ anh.

“Đúng vậy, tôi đã gặp qua. Thực ra mỗi người đàn ông đều gặp qua,” giọng điệu của anh như là không nói chuyện của mình, “Nhưng đàn ông sẽ không bởi vì một ‘công chúa’ nào đó mới yêu thương cô ấy, hoàn toàn ngược lại.”

“?”

“Bởi vì rơi vào bẫy tình, cho nên ở trong mắt đàn ông, người này chính là ‘công chúa’.”

“... Quá buồn nôn,” trầm mặc nửa ngày, Lương Kiến Phi mới cứng nhắc quăng ra một câu như vậy, “Tôi muốn ngủ, tạm biệt.”

Cô xoay người đóng cửa kính ban công, kéo màn lại, rồi nhảy lên chiếc giường lớn phủ khăn trải giường màu vàng.

Hạng Phong thật đáng giận, anh chẳng lẽ không biết đạo lý này, mỗi người phụ nữ đều ghen tị... Phụ nữ được đàn ông coi như “công chúa” thì sao?

Ít nhất, cô có phần ghen tị.

***

B

2009. 2. 14

Sáng sớm hôm sau, Lương Kiến Phi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, đối phương thông báo bằng tiếng Anh loạn xạ, mặc dù vậy, trong lúc ngủ mơ cô vẫn ý thức được nên thức dậy.

Nhà ăn cung cấp bữa sáng ở trên tầng cao nhất mà không phải ở đại sảnh lầu một, không gian nhà ăn không lớn, cho nên ở sân thượng cũng sắp xếp bàn ăn, nếu là mùa thu, phong cảnh khắmg định rất đẹp, nhưng Rome vào tháng hai thật sự không thích hợp ăn bữa sáng ngoài trời trong không khí lạnh, vì vậy cô ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, đối diện với người đàn ông đang đọc cuốn sách bìa trắng mà nói:

“Hôm nay tôi có thể không cần vác theo cái túi ‘không biết gọi là gì’ không?”

Người đàn ông từ cuốn sách ngẩng đầu lên: “Túi nào?”

Dưới đáy lòng cô thở dài, rồi trả lời: “Chính là cái túi mà anh kiên quyết muốn tôi mang lên máy bay.”

“À...” Anh bưng tỉnh hiểu ra, “Vẫn vác theo đi.”

“...”

Cô quyết định lấp đầy bụng trước, vì thế cô đứng dậy đến khu buffet lấy một ít đồ ăn trở về, rồi chuyên tâm ăn uống.

“Này,” Hạng Phong hỏi, “Cô đã từng trải qua lễ tình nhân chưa?”

“... Đương nhiên.”

“Phải làm những gì?”

Trúng rần của cô thực cứng, phải dùng dao mới có thể cắt ra, cô cắn một miếng, cảm thấy mùi vị không ngon lắm, vì thế cô nói không rõ ràng: “Thế nào... anh chưa từng trải qua lễ tình nhân?”

Hạng Phong nhún vai, đại khái tỏ vẻ không có.

Lương Kiến Phi lắc đầu, cảm thấy mới nghe lần đầu tiên: “Anh thật sự không phải là người đồng tình luyến ái hoặc có *tính lãnh cảm**? Hay là bản thân anh vốn không biết?”

(*) *thiếu ham muốn tình dục*

“Tôi dám khẳng định tôi là một người đàn ông bình thường.” Anh trả lời cứng nhắc.

“Nhưng một người đàn ông ba mươi mấy tuổi, chưa từng trải qua lễ tình nhân, việc này rất ‘bình thường’ à?”

Hạng Phong buông cuốn sách trên tay xuống, anh đưa tay lấy một miếng bánh mì trên đĩa của cô: “Trên thế giới này có một thứ gọi là ‘trùng hợp’.”

Lương Kiến Phi đành chịu mà nhếch môi, cô phát hiện lúc ăn uống tốt nhất đừng tranh cãi.

“Lễ tình nhân,” cô nói, “Đơn giản chỉ là hai người hẹn nhau đến một chỗ nào đó, rồi cùng ăn cơm, ăn xong thì thân mật một lúc, sau cùng là về nhà.”

Nhà văn có sách bán chạy nhũn mày, không biết là hài lòng hay không hài lòng với câu trả lời này: “Hẹn hò bình thường thì thế nào?”

“Ví dụ như xem phim, đi dạo khắp nơi, giống như công chúa và phóng viên trong 《Roman Holiday》.”

“Vậy ăn cơm thì sao, bữa tối dưới ánh nến?”

“Không hẳn, tóm lại nếu có tiền thì càng lãng mạn càng tốt.”

“Phụ nữ là một loại sinh vật cảm tính.” Anh ăn xong bánh mì, bất giác liếm ngón tay một chút.

“...”

“Cuối cùng hãy nói trọng điểm của ngày này đi.”

“Trọng điểm?”

“Chính là ‘thân mật’ mà cô nói.”

“À...” Lương Kiến Phi ngưng ngừng nở một nụ cười, “Thì cũng gần giống như trong phim.”

“Không cần lãng mạn sao?”

“Việc này... tốt nhất nên ở một nơi lãng mạn ——”

“—— sẽ làm đến mức độ nào?”

“À... vậy thì phải xem hai bên muốn tiến tới mức độ nào ——”

“—— sau khi làm xong thì về nhà? Hay là cùng nhau qua đêm?”

“Có lẽ xem xét tình hình cụ thể ——”

“Vậy thì lễ tình nhân và hẹn hò bình thường rốt cuộc có gì khác biệt?”

“—— ngưng lại!” Cô dùng tay ra hiệu, “Vi sao chúng ta phải thảo luận những việc này?”

“Để hoàn thành công việc chụp ảnh.” Hạng Phong bày ra vẻ mặt đương nhiên.

Cô cười khỏ: “Chẳng lẽ anh không biết, loại vấn đề này, anh vẫn nên đi hỏi Hạng Tự có hơn không?”

Anh suy nghĩ một chút, ngầm thừa nhận mà gật đầu.

Một giờ sau, Lương Kiến Phi vác chiếc ba lô thật lớn cùng Hạng Phong xuất phát. Điểm đến hôm nay là đền Pantheon, quảng trường Tây Ban Nha, đài phun nước Trevi, vân vân, tất cả đều gần khách sạn, cho nên tối qua khi Đường tiên sinh đưa bọn họ trở về, cũng đã hẹn xong họ sẽ hoàn thành chuyến đi của hôm nay bằng việc đi bộ.

Không khí của lễ tình nhân quả nhiên khác với bình thường, trên đường có rất nhiều tình nhân tay nắm tay, thường thường dừng bước hôn nhau, loại hôn này vô cùng tự nhiên, giống như chỉ có ngày 14 tháng 2, tất cả yếu tố “tình yêu” trong mỗi người bỗng nhiên tụ tập cùng một chỗ, sau đó hoá thành hôn môi, bày tỏ với người yêu.

Lương Kiến Phi và Hạng Phong đi dọc theo con đường của công khách sạn về hướng Nam, “Fountain of the Four Rivers” nổi tiếng chật ních nghệ sĩ trên đường phố, hoạ sĩ đặc biệt chiếm đa số, khách vào xem cũng là tình nhân, họ ôm nhau, tươi cười làm càn cũng không quá đáng.

Hạng Phong cầm máy ảnh chụp một lúc, hai người lại lấy ra bản đồ nghiên cứu một phen, họ quyết định tới đền Pantheon trước. Quẹo mấy vòng, hai bên đường phố mở đầy các loại cửa hàng, khi họ đi ngang qua một cửa tiệm bán đèn, Hạng Phong đứng trước tủ kính nhìn thật lâu rồi mới đẩy cửa đi vào.

Anh vừa ý một chiếc đèn bàn cỡ nhỏ, thực ra thà nói rằng đó là đèn bàn còn hơn là hàng mỹ nghệ gốm sứ. Anh cầm trong tay xem thử, rồi bảo Lương Kiến Phi lấy máy tính từ trong ba lô ra, dĩ nhiên anh bắt đầu cô kè mặc cả với ông chủ.

“Trời à...” Cô xoay người, nhin không được nói thắm một tiếng. Thì ra máy tính dùng cho việc này, cũng rất may anh suy nghĩ chu đáo như thế.

Trả giá với Hạng Phong là một chuyện vất vả, nhưng trả giá cùng với người Ý nói một hơi tiếng Anh dường như cũng không dễ dàng, sau 10 phút đứng bên cạnh nhìn, Lương Kiến Phi quyết định ra ngoài hít thở không khí. Người đến người đi trên đường lát gạch đá, cô dạo qua một vòng trước mấy tủ kính lân cận, lại nhớ tới cửa tiệm bán đèn kia, Hạng Phong hình như đã đạt được thoả thuận với chủ cửa tiệm, bởi vì người đàn ông trung niên để râu quai nón kia lấy ra một cái hộp giấy, rồi cất đèn bàn vào hộp, miệng ông ta lẩm bẩm nói gì đó.

Bỗng nhiên Lương Kiến Phi cảm thấy đầu vai trầm xuống, tiếp theo có một sức mạnh thật lớn túm cô về phía trước —— một người đàn ông tóc quăn

xuất hiện trong tầm nhìn của cô, khi cô còn chưa kịp phản ứng, hán ta đã mang theo ba lô của cô chạy xa hơn mười mét.

“A... A...” Cô kinh ngạc chỉ vào tên đàn ông chạy trốn nhanh như bay kia, nhưng một câu trong miệng cũng không nói nên lời.

“Cầm!” Hạng Phong không biết vọt ra từ trong tiệm lúc nào, anh giao túi máy ảnh cho cô, không dừng lại phút nào mà đuổi theo tên kia.

Lương Kiến Phi do dự vài giây, đang muốn đuổi theo thì ông chủ cửa tiệm kia kéo cánh tay của cô nói tiếng Anh, cô lặp lại mấy câu “Sorry! No!” mới miễn cưỡng thoát ra. Nhưng lúc cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh thì bỗng nhiên phát hiện ——

Hạng Phong và tên cướp kia... Tất cả đều biến mất không thấy nữa!

Bầu trời vẫn như cũ ngàn dặm không mây, chỉ cần thoáng ngẩng đầu thì có thể nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, màu trắng ngà của kiến trúc baroque, hoặc quần cờ có màu sắc rực rỡ, hoặc bồn hoa với màu sắc tươi đẹp, đây là một ngày lễ lãng mạn, nhưng mà đối với Lương Kiến Phi mà nói, giờ phút này trong cuộc sống của cô ngoài việc ly hôn ra, đây là ngày tồi tệ nhất.

Cô chỉ có hai bàn tay trắng. Tiền, di động, hộ chiếu, bản đồ... Tất cả mọi thứ đều ở trong ba lô, chính là ba lô biến mất trước mắt cô. Đáng giận nhất chính là, Hạng Phong để lại máy chụp ảnh cho cô sau đó cũng đã biến mất.

Đầu tiên cô đợi một giờ ở cửa tiệm bán đèn, nhưng sợ ông chủ râu quai nón kia lại đến dây dưa với cô, vì vậy cô đi tới đi lui. Sau đó cô gặp một đoàn du lịch Trung Quốc, cô chặn lại hướng dẫn viên du lịch, đó là một người đàn ông nhìn qua gần bằng tuổi cô, cô nói với anh ta cảnh ngộ của mình, người đàn ông đề nghị cô báo cảnh sát, hơn nữa cho cô mượn điện thoại, cô vội vàng gọi số di động của Hạng Phong, nhưng máy trả lời đã tắt điện thoại. Bởi vì không thể chậm trễ hành trình của đoàn du lịch, người hướng dẫn viên mang theo đoàn người rời khỏi, trước khi đi, về mặt anh ta lo lắng nói, giống như là tùy tiện đuổi theo kẻ cướp, nói không chừng sẽ bị quanh quẩn trong những hẻm nhỏ, vô cùng nguy hiểm...

Lương Kiến Phi ngơ ngác đứng tại chỗ, cô càng nghĩ càng sợ hãi, cô vốn có ý nghĩ muốn quay trở về khách sạn chờ nhưng lại bị bác bỏ triệt để. Cô mang theo máy ảnh, đi về phía Hạng Phong biến mất, cô quyết định đi tìm anh, mặc kệ nói thế nào cô cũng phải tìm được anh!

Cô đi dọc theo con đường lớn náo nhiệt rồi vào hẻm nhỏ. Những cái hẻm ở Rome rất chật hẹp, ven đường là những cánh cửa gỗ, làm cho người ta nhớ tới phố cổ của Giang Tô và Chiết Giang. Không biết tại sao, tâm tình sợ hãi và hoảng hốt lúc đầu dần dần mất hẳn mà trở thành kiên định. Mặc dù cô không thể xác định loại kiên định này rốt cuộc là như thế nào, dù rằng trong lòng vẫn tràn ngập bàng hoàng, thế nhưng cô cảm thấy mình giống như tín đồ của Thích Ca Mâu Ni, có cái gì đó hỗ trợ cô tiếp tục lên đường.

Thình thoảng có vài người thanh niên ở phía đối diện cô, Lương Kiến Phi sẽ rất cẩn thận ngoảnh lại xem nhiều lần, hy vọng đó chính là kẻ lấy túi cô. Nhưng nếu thật sự là hán ta, cô nên làm như thế nào chứ...

Điểm này, cô lại hoàn toàn không nghĩ tới.

Cô từ hẻm nhỏ đi ra đường lớn, từ đường lớn đến quảng trường tràn ngập du khách, từ quảng trường đến nhà thờ, lại từ nhà thờ đi vào một hẻm nhỏ khác. Tầm mắt cô thường dừng lại tìm tòi, tưởng tượng đủ loại khả năng: cô hy vọng biết mình đang hướng tới phía nào, nhưng loại hy vọng này càng ngày càng xa vời; cô đi thật lâu, bởi vì mặt trời từ đỉnh đầu chuyển qua phía tây, cô giờ tay lau mồ hôi trên trán, há miệng thờ hồn hển, bỗng nhiên cô rất muốn la to tên của Hạng Phong, nhưng làm sao cũng không la được.

Mặt trời thực sự xuống núi, cô cực kỳ mệt mỏi, cửa hàng treo băng quảng cáo lễ tình nhân, người yêu dắt tay nhau, các loại hoa tươi đẹp, một người đàn ông tóc quăn... Tất cả đều không thể hấp dẫn sự chú ý của cô nữa.

Lương Kiến Phi suy nghĩ, có lẽ hiện tại điều duy nhất có thể làm cho cô hưng phấn kêu to chỉ có Hạng Phong và món ăn ngon.

Rốt cuộc cô không đi nữa, vì thế ngồi dựa trước tủ kính của cửa tiệm nhỏ ven đường, cô cho rằng hình như mình ngửi được mùi thức ăn, nhưng nhìn xung quanh một lúc thì không phát hiện gì cả, vì thế cô cho rằng đó là ảo giác của mình —— đơn giản là bụng đói kêu vang của cô.

Kiến Phi nhớ tới máy ảnh của Hạng Phong ở trước ngực, thế là cô ngo ngẩn lấy ra, xem xét ảnh chụp bên trong. Phần lớn là chụp phong cảnh, cho dù là trường đầu thú, quảng trường “cái miệng của sự thật” hay là bức tượng Bernini tại đài phun nước, trời xanh mây trắng quả thực chiếm cứ hơn phân nửa hình ảnh, cô không thể phân biệt rõ ràng, cái nào mới là cảnh chính. Có rất nhiều ảnh phong cảnh độc đáo không giống nhau, và một số ảnh người, như là chiều hôm qua cô tại “miệng đá há to”, cùng với... tấm ảnh tự chụp của Hạng Phong.

Tấm ảnh kia gần như là màu đen, cô đoán rằng anh ở trong phòng mình, tắt đèn, nhờ ánh đèn ngoài cửa sổ mà chụp. Nói đúng hơn, cô chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt của anh, một nửa khác ẩn nấp trong bóng đêm, khuôn mặt anh không biểu hiện điều gì, nhưng trong mắt lộ ra một tia dịu dàng, như là có gì đó muốn nói với cô...

Lương Kiến Phi ngẩng đầu, nhìn ánh nắng chiều trên bầu trời, cô không khỏi tràn ngập tuyệt vọng mà hô to: “Hạng Phong! Tên khốn kiếp này cuối cùng anh ở nơi nào?!”

Thế nhưng, không ai trả lời cô, ngay cả chim sẻ ở ven đường chỉ bận bịu mổ vụn bánh mì, không đếm xỉa tới cô.

“Này... Cô đang tìm người sao?” Một bà lão đứng ở cạnh cửa tiệm thấy Lương Kiến Phi, nhẹ giọng hỏi.

Cô sợ tới mức đứng dậy, bởi vì bà lão có khuôn mặt của phụ nữ lớn tuổi điển hình ở bán đảo *Appennini**, tóc nâu đậm, con ngươi màu nâu nhạt, dáng người hơi mập mạp, nụ cười cũng rất nhiệt tình.

(*) Appennini là một hệ dãy núi bao gồm các dãy nhỏ hơn chạy song song dài khoảng 1.200 km dọc theo chiều dài của bán đảo Ý. Ở phía tây bắc, Appennini hợp với Alpes Liguri tại Altare. Ở phía tây nam, Appennini kết thúc tại Reggio di Calabria, một thành phố ven biển nằm tại đỉnh của bán đảo.

“Cô muốn vào chờ không?” Bà lão chớp mắt với cô rồi lại vẫy tay.

Nhưng Lương Kiến Phi đã trải qua một ngày đáng sợ, cô không dám dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào nữa, vì vậy cô chỉ đứng ngơ ngác, bà lão kia cũng đứng, hai người cầm cự ngay tại cửa tiệm, cho đến khi có âm thanh “ùng ục ùng ục” từ trong bụng của Lương Kiến Phi phát ra, âm thanh kia vang dội, ít nhất những người lái xe xuống đường, cô, và bà lão đều nghe được.

Sau vài giây sững sờ, bà lão bật cười, sau đó nói: “Vào đi, ăn chút bánh mì?... Nhưng chỗ tôi chỉ có bánh mì.”

Lương Kiến Phi chậm rãi quay đầu lại, cô mới phát hiện phía sau mình đứng là một tiệm bánh mì —— hoá ra, mùi vị ban nãy không phải là ảo giác của cô.

“Vào đi,” bà lão lại vẫy tay với cô, nét mặt rất thân thiện, “Tôi có thể mời cô ăn bánh mì.”

Lương Kiến Phi suy nghĩ kỹ càng tất cả, cô cảm thấy bà lão người Ý nói tiếng Trung này cũng không phải là ảo giác của cô.

Do dự trong chốc lát, cuối cùng cô bước vào trong tiệm, bà lão đã cắt vài miếng bánh mì nướng đặt lên chiếc đĩa sứ màu xanh nhạt, một lát sau, bà ấy lại bung ra một tách cà phê đặt trên đĩa sứ để bên cạnh, rồi làm động tác “mời”.

“Cám...cám ơn!” Lương Kiến Phi trải qua tư tưởng đấu tranh kịch liệt, cuối cùng cô vẫn thua cho muốn ăn. Nhưng cô vẫn duy trì sự cảnh giác, mặc dù trên mặt lộ ra nụ cười cảm kích, cô cũng không dám đụng đến tách cà phê, chỉ đưa tay lấy hai miếng bánh mì nướng, đứng ở cửa tiệm mà ăn, vừa ăn cô vừa tính toán nếu có thuốc trong bánh mì, tự mình làm sao có thể chạy trốn hoặc tìm kiếm sự giúp đỡ.

Nhưng ăn xong hai miếng bánh mì nướng, cô không cảm thấy đầu mình choáng váng, cũng không khó chịu, chỉ là căng đói bụng hơn.

Cô cào tóc rồi duỗi tay ra lấy hai miếng bánh mì nướng còn lại, sau đó bà lão nhìn xuống mỉm cười, cô nuốt ngấu nghiến ăn hết tất cả.

Lúc này có một người đàn ông đi vào, chào hỏi với bà lão. Lương Kiến Phi sợ tới mức mở to mắt, một bàn tay cầm chặt nắm cửa, chuẩn bị chạy trốn chết bất cứ lúc nào.

Người đàn ông kia xoay người, nhìn cô một cái rồi hỏi: “Người Trung Quốc à?”

Lúc này cô mới há miệng, phát ra một loại âm thanh giống như “Vâng”.

Người đàn ông —— có lẽ nói chính xác hơn, là một ông lão —— gương mặt người Châu Á lớn tuổi, tóc mai hai bên đã bạc trắng, nếp nhăn trên mặt rất sâu, nhưng cười rộ lên cũng rất hoà nhã, ông ấy gật đầu, dùng thanh âm trầm thấp giống như Hạng Phong: “Xin chào, hoan nghênh cô.”

Lương Kiến Phi là loại người thế này: sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác, nhưng một khi đã tin, sẽ một mực tin tưởng. Vì vậy Hạng Phong thường nói: “Phụ nữ giống cô dễ bị lừa nhất.”

Mỗi lần cô đều phụng phịu hỏi lại: “Tại sao?”

Nhưng anh luôn nhẹ nhàng băng quơ lắc đầu, tỏ vẻ không muốn nói gì.

Thật giống như bây giờ, cô nhìn hai vị “ân nhân” trước mặt, *nhất kiến nhất cố (gặp lần đầu đã quen thân)*. Cô nói cảnh ngộ của mình với bọn họ, bà lão vội vàng gọi điện thoại đến sở cảnh sát báo án. Một lát sau sở cảnh sát gọi lại nói phái người đến đây. Trong lúc rảnh rỗi chờ đợi, Lương Kiến Phi tràn đầy cảm kích mà uống hai tách cà phê, ăn một chiếc bánh croissant, một miếng bánh ngọt nhỏ giống như “bánh xốp nhiều tầng”, hai bánh mì nhỏ nướng, và một miếng pizza mỏng.

“Như vậy, đã bao lâu ông chưa về quê nhà?” Mồm miệng cô không rõ ràng hỏi.

“Bốn mươi mấy năm thì phải.” Ông lão bùi ngùi trả lời.

“Tôi vẫn khuyến khích ông ấy trở về thăm, nhưng ông ấy không nghe lời tôi.” Bà lão cười nói.

“Lại nói,” cô thoả mãn uống cà phê, “Bà nói tiếng Trung rất tốt ạ...”

“Bởi vì chúng tôi sống cùng nhau đã bốn mươi mấy năm rồi đấy.” Khi nói lời này, vẻ mặt của bà lão lại như phụ nữ vừa kết hôn.

Kiến Phi không khỏi mỉm cười, nụ cười pha trộn bất đắc dĩ và hâm mộ.

“Cô kết hôn chưa?” Bà lão hỏi.

Cô gật đầu, sau đó mỉm cười nói: “Nhưng lại chia tay.”

“À... Đáng tiếc.”

Cô lại lắc đầu: “Ly hôn với một người đàn ông đáng ghét cũng không có gì đáng tiếc.”

Hai ông bà nghe cô nói như vậy, họ liếc mắt nhìn nhau cười.

“Nếu tôi không mời cô ăn bánh mì, tiếp theo cô định làm gì? Tiếp tục tìm người bạn của cô sao?”

Lương Kiến Phi nhú mày suy nghĩ nửa ngày rồi nói: “Có lẽ vậy.”

“Tìm đến lúc nào?”

“Tìm đến khi... anh ta khóc lóc chảy nước mắt mà xuất hiện trước mặt tôi, nói ‘rốt cuộc cô đến đây à’.” Nói xong, chính cô cười ha ha trước tiên.

Cửa tiệm được người từ bên ngoài dùng sức đẩy ra, chuông treo trên hiên cửa đột nhiên chạm vào thanh thủy tinh, phát ra tiếng kêu mảnh liệt. Có người vác ba lô thật lớn bước nhanh vào trong, phần nộ mà rống to: “Lương Kiến Phi!”

Cô từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, nhìn người đàn ông trước mắt một cách khó tin —— đúng vậy, ngoài Hạng Phong ra thì còn ai vào đây?!

“Rốt cuộc cô có đầu óc hay không?!” Anh chẳng để ý ánh mắt kinh ngạc của những người khác, không chút tính toán che dấu con giận dữ của mình.

“...”

“Tôi đã tốn nhiều công sức bắt được tên kia, đến lúc từ sở cảnh sát đi ra lại phát hiện cô biến mất.”

“...”

“Cô có biết tôi tìm cô bao lâu hay không?!” Anh trừng cô, “Hà?!”

“... Tôi gọi cho máy của anh, nhưng đã tắt điện thoại.”

“Vậy cô không biết gọi cho di động của mình sao?!”

“...”

“Nếu không tìm được cô tôi lại chuẩn bị đến sở cảnh sát báo án, cũng không biết cô lại... cô lại...”

Anh tức giận đến mức nói không nên lời, đây là lần đầu tiên Lương Kiến Phi chứng kiến Hạng Phong phát hỏa lớn như vậy, bọn họ thường châm chọc khiêu khích lẫn nhau, cũng hiếm khi thực sự tức giận. Cô xấu hổ kéo khoé miệng, duỗi tay đến trước mặt anh, trong lòng bàn tay là một miếng bánh mì sữa nướng.

“Cho anh, vẫn... giòn ăn ngon lắm.”

Hạng Phong không nói gì, nhưng thần kỳ chính là, lông mày đang nhíu chặt của anh dần dần giãn ra.

Tiệm bánh mì nho nhỏ yên lặng, vợ chồng chủ cửa tiệm, bao gồm hai vị cảnh sát người Ý đi theo sau Hạng Phong cũng không dám phát ra một chút âm thanh. Nhưng ngay thời điểm chỉ mảnh treo chuông này, bỗng nhiên truyền đến tiếng vang “ùng ục ùng ục”, Lương Kiến Phi cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc, nhưng cô nhất thời không thể nhớ rốt cuộc đã từng nghe ở nơi nào.

“... Cảm ơn.” Lúc cô vẫn tập trung suy nghĩ, Hạng Phong liền đoạt lấy miếng bánh mì nướng trong lòng bàn tay của cô, anh nhai một miếng lớn.

Tối nay, lần đầu tiên Lương Kiến Phi ngồi xe cảnh sát quay về khách sạn. Dọc đường đi có một đôi tình nhân ôm nhau dưới màn đêm, cô si ngốc nhìn theo, đáy lòng lại có một tia hâm mộ. Hạng Phong có lẽ vẫn hồn dỗi, anh khoanh tay không nói lời nào. Cô nghiêng đầu dè dặt nhìn anh, bị anh phát hiện cô lại vội vàng quay đầu.

Lúc xuống xe, cô nhìn thấy biển hiệu của xe cảnh sát lại giống với xe của Đường tiên sinh.

“Xe này gọi là ‘Alfa Romeo 159’.” Hạng Phong nói.

“‘Alfa’ và... ‘Romeo?’” Cô nhú mày, suy nghĩ rồi lại liếc nhìn lần nữa, nhưng xe cảnh sát đã rời khỏi nhanh như chớp.

Hạng Phong phớt lờ cô, anh tự ý vác ba lô đi vào thang máy, cô bước nhanh theo sau.

Thang máy phát ra một tiếng “Đình” trong treo, báo rằng đã tới lầu ba. Hạng Phong ra ngoài trước, xoay người bỏ lại ba lô cho cô, sau đó anh vươn tay: “Máy chụp hình của tôi đâu?”

“Ở trong này...” Cô đưa túi máy chụp hình cho anh.

“Cô... kiểm tra một chút coi có thiếu thứ gì không.” Anh như là có chút không kiên nhẫn.

Lương Kiến Phi vội vàng mở ba lô ra, cẩn thận tìm kiếm một hồi, cuối cùng cô ngẩng đầu, vẻ mặt cứng nhắc nói: “Hình như... thiếu một bao khăn giấy.”

“... Được tôi dùng lau mồ hôi hết rồi!” Anh trừng cô.

“À...”

Anh mở cửa phòng, đi vào rồi mở đèn, nhưng chậm chạp không đóng cửa lại. Cô do dự đứng ở cửa phòng anh, anh xoay người nhìn cô nói: “Cô...”

“?”

Anh khẽ nhủ mày, giống như có chút gì muốn nói, nhưng cuối cùng, anh chỉ nhẹ giọng thở dài, anh xua tay với cô: “Không có gì...”

Anh đóng cửa lại, rốt cuộc không mở ra.

Lương Kiến Phi trở về phòng mình, cô nhắm mắt lại nằm trong bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm kiểu Châu Âu, cô nhớ lại một ngày “kỳ lạ” này. Trên thực tế, đi bộ và tìm kiếm chiếm phần lớn thời gian, thế nhưng khi cô nhớ lại, trong đầu óc chỉ có cảnh tượng Hạng Phong chạy vào tiệm bánh mì rộng to với cô. Điều càng kỳ lạ chính là, cho dù là lúc ấy hay là hiện tại, cô cảm thấy không tức giận chút nào với con thịnh nộ của anh, cô thậm chí cho rằng, nếu đổi lại là mình cô nhất định cũng sẽ phát hỏa lớn như vậy, có lẽ sẽ trách móc dữ dội hơn anh.

Có thể bởi vì thực sự quá mệt mỏi, sau khi nằm lên giường cô nhanh chóng ngủ say. Cô mơ một giấc mộng, mơ chính mình không ngừng xuyên qua đường lớn ngõ nhỏ của thành phố này, trước mắt luôn là đá sỏi cũ xưa và trơn trượt. Mặc kệ nói thế nào, ở trong mộng cô nói với bản thân: đây là một “Lễ tình nhân” khó quên.

Lương Kiến Phi và Hạng Phong ở lại Rome một ngày nữa, rốt cuộc họ hoàn thành hành trình tìm hiểu 《 Ngày nghỉ ở Rome 》， sáng ngày thứ tư, bọn họ đáp máy bay quay về Thượng Hải.

“Được rồi,” Lương Kiến Phi nói, “Tôi thừa nhận phần lớn đồ của anh mang trong túi đều được sử dụng, nhưng mà tôi không hiểu, hộp kẹp giấy này dùng làm gì?”

Hạng Phong đang dùng máy tính gửi email, nhưng anh vẫn tranh thủ nhìn cô một cái, anh cong khoé miệng, không nói gì.

Hai giờ sau, khi Lương Kiến Phi vì say máy bay mà nôn ra, rốt cuộc cô biết hộp kẹp giấy này có công dụng gì: dùng để cố định miệng chiếc túi để cô nôn mửa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bốn đám cưới và một đám ma

[2. 14 《bốn đám cưới và một đám ma》]

Có lẽ khi con người đến một độ tuổi nhất định, cơ cấu của đầu óc bắt đầu xảy ra thay đổi, một số chuyện vừa mới trải qua, xoay người liền quên không còn một mảnh, nhưng mà những chuyện đã xảy ra từ nhiều năm trước lại rõ ràng trước mắt. Thật giống như bộ phim từ mười mấy năm trước, còn nhớ lúc ấy nửa đêm lặng lẽ thức dậy, đem máy thu hình của phòng khách chuyển vào phòng mình, đây chẵn, trên cái bàn nhỏ trước TV đã hơi ẩm, vừa xem vừa lau nước mắt. Tôi nghĩ, sở dĩ cho đến bây giờ tôi có thiện cảm với người đàn ông mắt xanh chính là vì bộ phim điện ảnh này.

Cuộc sống của tôi cũng đã từng trải qua bốn hôn lễ khó quên. Hôn lễ thứ nhất là của ba mẹ tôi. Đừng cảm thấy khó tin, trên thực tế, lúc ba mẹ tôi kết hôn, trong bụng mẹ tôi không bình thường vì đã có sự tồn tại của tôi. Vì thế, trong một khoảng thời gian rất dài, mẹ luôn cảm thấy gia đình bà nội không thể ngăn đầu nhìn mọi người, nhưng ba và bà nội dường như không để ý đến chuyện này. Về sau ba cho tôi xem ảnh chụp lúc kết hôn của ba mẹ, trên tấm ảnh trắng đen, mẹ lộ ra một nụ cười hạnh phúc, còn mang theo một chút ngượng ngùng. Mấy năm trước, bà nội không may mắc chứng bệnh mất trí của người già, nhưng mỗi lần nhìn thấy mẹ tôi, bà nội luôn cười hi hi nói: “Sinh ra là tốt rồi, sinh ra là tốt rồi...”

Hôn lễ thứ hai là của một người cô họ ở xa của tôi —— à, không, cũng có thể là di họ —— nhưng tóm lại, di ấy là thân thích của gia đình tôi. Tại hôn lễ, lúc ấy tôi tám tuổi mặc một bộ lễ phục xinh đẹp, ngoan ngoãn cầm lẵng hoa hồng đứng bên cạnh cô dâu chú rể, đi theo bọn họ cùng lộ ra nụ cười vô cùng hạnh phúc. Có lẽ cô dâu có phần quá vui vẻ mà bế tôi lên, lúc ấy cũng không coi là nhẹ lắm, rồi di ấy hăng hái bảo thợ chụp ảnh chụp thật nhiều vào. Sau đó, khi di ấy thả tôi xuống, bị kịch đã xảy ra: bởi vì tôi rất thích miếng vải lấp lánh trước ngực di ấy, thế là bàn tay nhỏ bé nắm chặt, “tê” một tiếng, lúc đó di ấy mặc một bộ váy rất thời trang cứ như vậy mà đột ngột bị tôi kéo xuống, lộ ra một nửa nội y bên trong vừa cũ lại quê mùa... Khi đó mọi người sợ tới mức ngay cả tiếng thét cũng quên phát ra.

Hôn lễ thứ ba là của anh họ tôi, bởi vì anh ấy lớn hơn tôi mười tuổi cho nên chúng tôi không thường xuyên nói chuyện, hiểu biết của tôi về anh ấy cũng có

giới hạn “Anh ấy là một người trầm mặc ít lời”. Thế nhưng chính người anh họ trầm mặc ít lời này lại ở hôn lễ khi người chủ trì cười hỏi anh ấy có bằng lòng cùng sống với cô dâu trong quãng đời còn lại, anh ấy rất mạnh mẽ tiếp nhận microphone, thấp giọng nói câu “Thật có lỗi, tôi không thể”, sau đó anh ấy gỡ xuống hoa tươi màu trắng thánh thiện trước ngực, cũng không quay đầu lại mà ra khỏi hội trường. . . Đêm hôm đó, mọi người cũng sợ tới mức quên hết lên.

Hôn lễ cuối cùng còn lại là của tôi. Tôi nhớ rõ thời tiết ngày đó rất tốt, lúc ngẩng đầu lên bầu trời là một mảng xanh nhạt, màu xanh làm cho người ta cảm động muốn khóc. Sau đó, tôi thật sự khóc, bởi vì người đàn ông tôi yêu nói sẽ mãi mãi yêu một mình tôi. . . Đương nhiên cuối cùng, anh ta nuốt lời.

Hiện tại, tôi vẫn luôn tham dự hôn lễ, điều kỳ lạ chính là, dù tôi đã từng trải qua thất bại trong hôn nhân nhưng tôi vẫn ở trong hôn lễ cảm động vì lời thề hứa của cô dâu và chú rể. Mặc dù biết những lời thề đó không hề đáng tin, mặc dù biết sự gán bó và ràng buộc giữa người và người bất cứ lúc nào cũng sẽ đổi mới với tan rã, nhưng tôi vẫn sẽ cảm động. . .

Thật sự rất kỳ lạ, không phải sao?

Alpha】

Pháo hoa bên ngoài cửa sổ đã nổ xong, có lẽ bởi vì ở tầng cao nhất, từ cửa sổ nhìn ra luôn cảm thấy ánh sáng màu đỏ, màu vàng, màu xanh da trời, màu xanh lá cây ngay tại trước mắt.

Lương Kiến Phi nằm trên giường ngắm nhìn một cách ngơ ngẩn, khuôn mặt có vẻ như trẻ con.

“Này,” cô nhẹ giọng nói, “Anh còn nhớ lễ tình nhân năm ngoái không?”

Người đàn ông ở phía sau đang ôm cô cười nhẹ một tiếng, rồi anh nói bên tai cô: “Ngày nghỉ ở Rome? Làm sao lại quên chứ. . . Anh tìm em suốt sáu giờ, đã sắp điên mất.”

“Em cũng rất khốn khổ,” cô không phục, “Đi đến mức chân muốn rã rời.”

“Nhưng khi anh tìm được em, em đang ở trong lò sưởi rồi uống cà phê nóng hổi, trong bụng thì lấp đầy bánh mì giòn ngon.”

“A. . .” Cô chột dạ mà di chuyển đôi chân, không nói tiếp nữa.

“Nếu nói lễ tình nhân trước kia đối với anh là ‘nhàm chán’, thế thì năm ngoái có thể được gọi là ‘thâm thương’.”

Lương Kiến Phi xoay qua nhìn Hạng Phong, cười hỏi: “À? Vì sao?”

Hạng Phong khẽ chớp mắt, ngón tay anh từ mi tâm của cô trượt đến chóp mũi: “Lúc ấy trong đầu anh toàn là cảnh tượng em bị người xấu bắt đi, những cảnh này trong sách của anh nhìn thấy mà giật mình, tất cả đều được sử dụng trên người em ——”

“—— nói cách khác, ở trong đầu anh, em đã sớm chết rất nhiều lần?”

“Suýt. . .” Ngón tay anh đặt lên môi cô, khoé miệng cong lên nụ cười.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, bỗng nhiên nhớ tới tấm ảnh mà anh tự chụp ở khách sạn tại Rome, khi đó cô nghĩ rằng, Hạng Phong chân thật chính là nửa bên khuôn mặt đã được ánh sáng mỏng manh bao phủ, nhưng hiện tại xem ra, một nửa ẩn nấp trong bóng đêm kia mới thực sự là anh.

Bởi vì bị ấn dấu cho nên không ai biết. Nói không chừng, đó là Hạng Phong càng dịu dàng, cũng càng đáng yêu hơn. . .

Nghĩ đến đây, Lương Kiến Phi cũng vươn ngón tay, vẽ vòng tròn ở trên cằm anh: “. . . Vậy, năm nay thì sao?”

Anh cười cười nhưng không nói. Có lẽ bất cứ câu nào cũng không bằng ánh mắt của anh vào giờ phút này.

“Tại sao anh để râu?”

“Em không thích sao?”

Cô lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Chẳng qua. . . đâm vào em hơi đau.”

Anh cười ha hả, cố ý dùng cằm đầy râu mà cọ sát lên mặt cô, cô hét lên suy nghĩ muốn né tránh, nhưng làm sao cũng không trốn thoát.

Lúc sắp ngủ, Lương Kiến Phi mơ mơ màng màng nghe được Hạng Phong nói: “Em đoán xem nếu Từ Ngạn Bằng biết chuyện thì sẽ có phản ứng gì?”

Cô “ừ” một tiếng có lẽ, nghĩ thầm: đừng nói đến Từ Ngạn Bằng, ngay cả bản thân cô cũng rất hoảng hồn. . .

Sáng sớm hôm sau, Lương Kiến Phi bị một hồi âm thanh dồn dập đánh thức, mới đầu cô tưởng là tiếng pháo ngoài cửa sổ, nhưng một lát sau, cô ý thức được, những âm thanh kia kỳ thật là tiếng chuông cửa.

“Này!” Cô lập tức ngồi dậy, nhìn Hạng Phong ở bên cạnh vẫn đang ngủ say, trong đầu cô trống rỗng, “Dậy, dậy đi! Có người gõ cửa. . .”

Hạng Phong trở người, như là định ngủ tiếp, nhưng cuối cùng không thực hiện được.

“Xây ra chuyện gì?” Anh mở to mắt nhìn cô.

“Có người đang gõ cửa!” Cô hạ giọng.

“Vậy thì thế nào...”

“Vậy thì thế nào?” Cô dờ khóc dờ cười, “Nói không chừng đang đứng ở cửa là bạn gái trước của anh... Bên cạnh còn có một đứa nhỏ. Cô ấy miễn cưỡng và ngượng ngùng cười một cái với anh, rồi nói ‘có lẽ đối với anh hơi bất ngờ, nhưng đây là con của anh —— con của chúng ta’...”

“Ồ,” Hạng Phong xoay người nhìn cô, như là cảm thấy hứng thú, “Là con trai hay con gái?”

“...” Ngoại trừ trợn mắt, Lương Kiến Phi không biết mình có thể làm gì vào lúc này.

“Được rồi, được rồi,” anh xoay người mặc áo thun và quần thể thao, “Anh đi mở cửa.”

Cô cũng vội vàng mặc xong quần áo, trong lòng lại có chút không yên, giống như trong lòng thật sự sợ rằng bạn gái trước của anh đứng ở cửa.

Hạng Phong đi chân trần dẫm lên sàn nhà lạnh như băng, anh mệt mỏi đi ra mở cửa. Vừa mở ra, anh ngẩn người, sau đó anh lộ ra nửa người mà nhìn cô ở trong phòng:

“Bị em đoán trúng rồi.”

“!” Lương Kiến Phi đứng tại chỗ kinh ngạc, nuốt nước miếng.

“... Đừng nói nhảm, mau để em đi vào, bên ngoài lạnh chết!”

Hạng Tự đẩy Hạng Phong ra, bước nhanh vào trong, ngay lập tức nhìn thấy Kiến Phi, Hạng Tự kinh ngạc mở to mắt, nói không nên lời.

“Tiểu tử, khép cửa của em lại,” Hạng Phong đóng cửa, đi vào phòng bếp rót nước, “Ăn sáng chưa? Ở đây anh có bánh mì nướng và sữa.”

“Em, em...” Hạng Tự chớp mắt không ngừng, “Anh, anh...”

“Muốn ăn không?” Từ trong tủ lạnh anh lấy ra một hộp sữa, kiên nhẫn hỏi lần nữa.

“... Được rồi. Cảm ơn.” Hạng Tự sờ mũi, rồi xoay người ngã trên sofa.

Lương Kiến Phi đi vào phòng tắm, đóng cửa lại, cô nhìn mình trong gương, hai bên má đỏ ửng không tự nhiên... Có lẽ ngay cả chính cô cũng chưa chuẩn bị tốt tiếp nhận một sự thật như vậy: đó chính là, cô và Hạng Phong đang yêu nhau...

Cô ở trong phòng tắm ngây người thật lâu, chờ đến khi cô có tự tin lấy một vẻ mặt bình tĩnh để đối diện Hạng Tự, hai anh em họ Hạng đang ngồi trên sofa tán gẫu về vị kem. Cô chớp mấy môi, lặng lẽ đi qua, rồi ngồi trên ghế mát xa ở góc tường, lắng nghe bọn họ nói chuyện.

“Bữa trưa chúng ta ăn gì?” Hạng Tự chú ý đến cô, dừng lại đề tài ban nãy rồi nhìn cô.

Lương Kiến Phi nhún vai: “Tớ thì cái gì cũng được.”

Hạng Tự cười đến mức có ác ý: “Cái này không giống cậu à.”

“Vậy tớ phải như thế nào?” Cô cũng không cam chịu yếu thế.

“Phải giống như một con mèo giương nanh múa vuốt.”

Lương Kiến Phi nhủu mày ngượng ngùng, nhưng lại nghe Hạng Phong nói: “À, gần đây cô ấy sâu răng, trên móng tay cũng có đốm giun đũa, cho nên em hãy bỏ qua cho cô ấy đi.”

Hạng Tự giương mắt nhìn anh trai, khoé mắt và chân mày đều mỉm cười.

Kỳ quái chính là, sau khi bọn họ thảo luận xong đi nơi nào ăn trưa thì Hạng Tự lại nói phải về nhà. Sau khi Hạng Tự về rồi, Hạng Phong một mình trong phòng bếp rửa bộ đồ ăn đã dùng cho bữa sáng, anh vừa rửa vừa huyt sáo.

“Hạng Tự cậu ấy... Làm sao vậy?” Lương Kiến Phi nhin không được hỏi.

“Nó và Từ Mặc cãi nhau.”

“À...”

Hạng Phong quay đầu nhìn cô một cái: “Không thì em cho là sáng sớm nó chạy đến đây làm gì?”

Lương Kiến Phi lắc đầu, cô nghĩ không ra Hạng Tự tới làm gì, nhưng cô càng không ngờ là bởi vì một lý do như vậy.

“Nhưng tại sao cậu ấy lại đi rồi?”

“Bởi vì nó nhận ra vấn đề của mình.”

“Đơn giản như vậy.”

Anh gật đầu: “Đối với người phức tạp, có đôi khi dùng phương pháp đơn giản sẽ có hiệu quả hơn, anh chỉ cần trực tiếp vạch ra nó sai ở chỗ nào, anh nghĩ tự nó sẽ suy xét.”

Lương Kiến Phi nở nụ cười, cô đứng dậy đi đến phía sau anh, dán khuôn mặt mình lên lưng anh, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta có đi ăn trưa không?”

Buổi chiều Lương Kiến Phi về nhà thay bộ quần áo, rồi cùng ba mẹ đến nhà bà nội chúc tết. Mấy năm trước bà nội không may mắc chứng bệnh mất trí của người già, đến nay cũng không có dấu hiệu chuyển tốt, bà vẫn không nói lời nào chỉ là mỉm cười. Mỗi lần khi ba nói tới chuyện này, tuy rằng giọng nói có chút thô lương, nhưng vẻ mặt của ông thanh thản: “May là cái gì không nhớ mà lại nhớ mỉm cười. Nó chứng minh cả đời này của bà cũng không tệ lắm...”

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bà nội, Kiến Phi cũng bắt gặp nụ cười.

Ăn xong bữa trưa, mẹ lặng lẽ gọi cô ra ban công: “Gần đây con thế nào?”

“Tốt lắm ạ.” Mỗi lần khi ba mẹ hỏi, cô đều trả lời như vậy.

“Có người thích hợp chưa?”

Cô nhìn mẹ một cái rồi nói: “Dạ... tạm thời chưa có.”

“À...”

Cô quay đầu nhìn bầu trời xa xa mờ mịt, nghĩ thầm rằng, nếu Hạng Phong biết cô nói như vậy, anh sẽ có phản ứng gì?

Rất nhiều lúc, anh là một người vô cùng hướng nội, cho dù không vui, anh cũng tuyệt đối không muốn biểu hiện ra ngoài. Kiến Phi tưởng tượng anh đứng bên cạnh cô, hai tay đút trong túi quần, thỉnh thoảng nghe được câu trả lời của cô, anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô như là muốn nhìn ra cái gì đó từ trong mắt cô, nhưng về mặt... về mặt lại làm bộ dường như không có việc gì, chẳng qua anh sẽ thừa dịp không ai nhìn thấy mà véo thắt lưng của cô, ở bên tai cô thấp giọng nói: tại sao nói dối?

Nghĩ đến đây, cô thậm chí cảm thấy trên lưng thật sự bị véo một cái, ngứa đến mức muốn né tránh.

“Còn có một chuyện...” Mẹ ho nhẹ một cái, có vẻ hơi mất tự nhiên.

“Sao vậy ạ?”

“Là thế này,” mẹ dừng một chút, “Sáng nay, mẹ nhận được điện thoại của Trì Thiếu Vũ...”

“... Gọi đến chúc tết sao?” Kiến Phi kinh ngạc nói.

“Không phải...”

“?”

“Cậu ta vốn là muốn tìm con, nhưng di động của con luôn tắt máy.”

“À, hết pin.” Cô nghĩ không ra Trì Thiếu Vũ có chuyện gì mà gọi cho nhà ba mẹ để tìm cô.

“Sau đó mẹ nghe thấy giọng nói của cậu ta hơi khác, mẹ liền hỏi cậu ta làm sao vậy, cậu ta nói...” Nói tới đây, mẹ thở dài, “Mẹ của cậu ta đã qua đời tới hôm qua...”

“À...” Lương Kiến Phi kinh ngạc mở to mắt, nói không ra lời.

“Mặc kệ nói thế nào, cho dù cậu ta có lỗi với con, nhưng người mẹ chồng này cũng từng đối xử với con như là con gái, cho nên... con dành thời gian gọi điện cho cậu ta đi.”

“Dạ...” Cô ngơ ngẩn gật đầu, nhớ tới mọi chuyện của quá khứ, trong lòng không vui.

Mẹ đi rồi, Lương Kiến Phi ngồi một mình ở ban công trong chốc lát, rồi cô mới lấy đi động ra thay pin, gọi điện thoại cho Trì Thiếu Vũ.

“A lô?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, tiếp theo có một thanh âm mệt mỏi nói: “Kiến Phi...”

“Tôi nghe mẹ tôi nói...” Cô mím môi, cố gắng làm cho thanh âm của mình nghe ra bình tĩnh một chút, “Tôi xin lỗi.”

Bên tai truyền đến tiếng cười khổ nhẹ nhàng, Trì Thiếu Vũ hít mũi: “May là lúc qua đời không coi là rất đau khổ.”

Lắng nghe anh ta nói một câu này, Lương Kiến Phi bỗng nhiên cảm thấy rất muốn khóc.

Cô dùng sức lực rất lớn để nhịn nước mắt xuống, cuối cùng cô bình tĩnh hỏi: “Khi nào tổ chức tang lễ?”

“... Thứ bảy.”

“... Muốn, muốn tôi giúp anh không?” Cô mờ mịt hỏi.

Trì Thiếu Vũ khẽ thở dài một hơi, thanh âm khàn khàn: “Đúng vậy, anh rất cần em.”

Có lẽ đổi lại lúc khác, nghe được anh ta nói như vậy, cô nhất định vừa lo lắng lại cân nhắc, nhưng giờ phút này cô chỉ có thể áp ứng đáp lại một câu, sau đó cúp điện thoại.

Về đến nhà thì trời đã gần tối, nhìn thấy không gian yên tĩnh trong phòng, Lương Kiến Phi có một loại ảo giác, như là quay trở về nhiều năm trước. Khi đó cô và Trì Thiếu Vũ mới kết hôn được một năm, cô trông thấy Trì Thiếu Vũ ở cùng với một người phụ nữ khác trên đường phố, trong lòng cô tràn đầy tâm sự mà về nhà. Tại cửa nhà, Lương Kiến Phi gặp mẹ của Trì Thiếu Vũ, bà luôn đến vào cuối tuần, nói là tới thăm bọn họ nhưng thực ra là đến giúp đỡ làm việc nhà. Bà là một người mẹ chồng hiếm khi than phiền, lúc làm việc nhà rất cẩn thận và nghiêm túc. Ngày đó có lẽ bà nhận ra điều gì, cuối cùng bà nói chuyện với cô, trước khi đi, mẹ chồng nhìn nằng chiêu chiếu rọi tràn ngập trong phòng mà nói đùa: “Cho dù con cười hay khóc đều đẹp, nhưng ta vẫn thích nhìn con cười hơn.”

Bây giờ nhớ lại, Lương Kiến Phi mới phát hiện, sau khi ly hôn với Trì Thiếu Vũ, đã 4, 5 năm hai người vẫn chưa gặp mặt, ngay cả chính thức tạm biệt cũng không có.

Lương Kiến Phi rót một ly nước, cô đứng trước cửa sổ sát đất mà chậm rãi uống hết, không biết qua bao lâu, Hạng Phong gọi điện tới hỏi cô có đi ăn tối hay không.

“Em xin lỗi,” tâm tình cô giảm sút, “Em muốn ngủ một giấc thật ngon.”

“Ý em là, ở chỗ anh em không thể ngủ ngon sao?” Anh cố ý nói đùa với cô.

Nhưng cô không cảm thấy buồn cười chút nào.

“Em sao vậy?” Cảm giác của tiểu thuyết trinh thám gia luôn nhạy bén hơn người bình thường.

“... Không có gì,” cô than nhẹ một hơi, “Chỉ là, nhận được một tin tức không tốt lắm.”

“?”

“... Mẹ của Trì Thiếu Vũ đã qua đời ngày hôm qua.”

“...” Hạng Phong trầm mặc trong chốc lát, anh dùng thanh âm trầm thấp an ủi cô, “Muốn anh sang đó không?”

“... Không cần.” Cô muốn ở một mình.

“Đừng dùng giọng điệu vô hồn nói chuyện,” anh nói, “Anh sẽ lo lắng đấy...”

“Được rồi...” Anh cũng không nói gì buồn cười nhưng cô lại mỉm cười.

“Phát sóng trực tiếp ngày mai em có thể không?”

“Em từng gặp nhiều chuyện còn tệ hơn lúc này, cuối cùng không phải vẫn đi sao?”

Anh trầm mặc trong chốc lát, rốt cục yên tâm mà nở nụ cười.

“Nhưng mà,” cô còn nói, “Thứ bảy em muốn tham dự tang lễ.”

“À, được.”

“Anh... không phản đối sao?”

“Tại sao anh phải phản đối?”

Lương Kiến Phi nắm lấy tay cô, cô nhìn ly thủy tinh trong tay: “Ừm... Em vẫn tưởng rằng anh không thích Trì thiếu.”

“Nhưng điều đó cũng không đại biểu anh không tôn trọng người nhà của anh ta —— nhất là, bọn họ từng là người nhà của em.”

“... Cảm ơn.” Trước mắt cô hiện ra bộ dáng của Hạng Phong, tuy rằng râu trên cằm hay đâm vào cô, nhưng ánh mắt của anh rất dịu dàng.

“Là em lúc nào cũng muốn đối nghịch với anh, anh không hề có.” Anh ở đầu dây bên kia cười nói.

Cô cũng cười, thậm chí bắt đầu thật sự suy nghĩ về vấn đề mà tối qua anh hỏi trước khi ngủ.

“Nhưng...” Lương Kiến Phi đặt ly thủy tinh vào bồn rửa bát, “Có lẽ em sẽ đi trước hai ngày...”

“Tại sao?”

“Bởi vì chiều nay anh ta nói muốn em giúp đỡ...” Cô dừng một chút, bỗng nhiên ý thức được bản thân mình nói lời không nên nói.

Hạng Phong lại trầm mặc, lúc này trầm mặc còn lâu hơn so với hai lần trước, lâu đến mức... Cô không nhịn được mà mở miệng gọi tên anh.

“Không được đi.” Giọng nói của anh cứng nhắc đến ghê hồn.

“... Vì sao?”

“Đến dự tang lễ là một chuyện, đến giúp đỡ lại là một chuyện khác —— đạo lý đơn giản như vậy em cũng không hiểu sao?”

Lương Kiến Phi có phần bị chọc giận, nhưng cô vẫn kiên nhẫn nói: “Thực ra không có gì khác biệt, anh chỉ coi như... em đi giúp một người bạn anh không biết, không được sao?”

“Không được!” Hạng Phong kiên quyết cự tuyệt, “Chẳng lẽ em không cảm thấy sự cố chấp của mình có nhiều lúc vô nghĩa, thậm chí là... là ngu xuẩn sao?”

“Vì sao?” Cô cũng trở nên cứng nhắc, “Anh dựa vào gì nói em cố chấp, nói em ngu xuẩn.”

“Lương Kiến Phi, anh không muốn cãi nhau với em,” giọng nói của anh vừa lúc có vẻ bình tĩnh, “Anh chỉ hy vọng em đừng đến giúp cái gì gọi là bạn rận, nó sẽ khiến quan hệ giữa em và người đàn ông kia càng phức tạp hơn.”

“... Em không tin.”

“...”

“Em không tin lời anh nói.”

“...”

“Em biết anh không thích em gặp mặt anh ta, nhưng mẹ anh ta đã qua đời, em ——”

“—— tùy em!” Hạng Phong lạnh lùng ngắt lời cô, sau đó cúp điện thoại.

Kiến Phi nhìn chăm chăm vào di động thật lâu, cô chán nản ngã trên sofa.

Không biết qua bao lâu, cô cảm thấy trong miệng mặn chát, cô lau hai má, thế nhưng đều là nước mắt.

Rất cuộc là xuất phát từ tưởng nhớ người đã qua đời mà chảy xuống nước mắt của nỗi buồn, hay là bởi vì tức giận với một người đàn ông đáng ghét nào đó mà chảy xuống nước mắt của sự mất mát?

Sự thật thì bản thân cô cũng không phân biệt rõ ràng...

***

Việc làm ăn của cửa tiệm bán hoa vào buổi chiều rất tốt, mỗi lần cửa kính mở ra, chuông gió treo trên khung cửa sẽ vang lên một lần. Thanh gỗ khảm lên bức tường ở phía sau quầy thu ngân dùng để đặt lên đồ trang trí hoặc là một số vật vụn vặt. Lúc này trên tấm ván gỗ thứ hai là chiếc máy radio cỡ nhỏ, tuy rằng thân máy nhỏ, nhưng chất lượng âm thanh không tồi.

“Chào buổi chiều các vị... khán giả, đây là ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’, tôi là Lương Kiến Phi.” Thanh âm của người nữ chủ trì nghe ra có chút vô tình.

“Phải là ‘thính giả’ mà không phải ‘khán giả’,” người nam chủ trì lạnh lùng nói tiếp, “Chào mọi người, tôi là Hạng Phong.”

“Hôm nay bởi vì Từ Ngạn Bằng tạm thời nghỉ phép, cho nên... Tiết mục sẽ do tôi và Hạng Phong tiên sinh chủ trì.”

Âm lượng nhạc nền đột ngột lớn lên, ông chủ tiệm bán hoa ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ.

“Hãy nói chủ đề của tuần qua đi.” Hạng Phong bỗng nhiên đề nghị.

“A...” Sóng điện từ truyền đến một hồi âm thanh tất tất tác tác, có lẽ Lương Kiến Phi đang lật bản thảo, “Chủ đề trong tuần qua, chúng ta thảo luận về chuyện có liên quan đến hôn lễ và tang lễ.”

Hạng Phong ho nhẹ một tiếng, không nói gì cả.

“Gần đây, có một vụ ly hôn kỳ lạ đã gây ra sự chú ý rất lớn ở Dubai. Chủ rể thân là đại sứ, vào ngày kết hôn phát hiện cô dâu mới cưới không chỉ có bộ ria mép dài mà còn mất lè! Vì thế ông ta biết mình bị lừa gạt khi đi xem mắt, ông ta giận dữ bỏ rơi cô dâu tại nơi cử hành hôn lễ, rồi đi thẳng đến toà án xin ly hôn.”

“Vị chú rể không biết tên này là một đại sứ người Ả Rập ở Dubai, đã gần 40 tuổi. Bạn bè của chú rể đều bày tỏ, trước khi cử hành hôn lễ cô dâu và chú rể đã từng gặp qua vài lần ngắn gọn, nhưng cô dâu luôn đội khăn trùm đầu, hai người cách xa vài mét, cho nên không thấy rõ cô dâu là chuyện bình thường. Sau đó chú rể cảm thấy tính tình của cô dâu hợp với mình nên định ra việc hôn nhân này, kết quả ở nơi cử hành hôn lễ lại xảy ra việc xấu hổ ở trên.”

“Lúc ấy, chú rể và cô dâu đã ký xong giấy đăng ký kết hôn, chú rể bèn tiến lên cúi người muốn hôn cô dâu một cái, đúng lúc này ông ta phát hiện khuôn mặt của cô dâu lại có lông lá, rồi còn một đôi mắt lè. Bạn bè của chú rể nói với phóng viên: lúc ấy ông ta kinh ngạc vì quá xấu. Tính nết của cô dâu quả thật rất tốt, nhưng cô ta luôn dùng khăn che mặt cũng là có nguyên nhân. Ly hôn không thể tránh khỏi, lúc ấy chú rể chạy thẳng đến toà án, để lại cô dâu khóc một mình. Sau đó, toà án lập tức thụ lý vụ ly hôn này.”

“Thật hoang đường,” thanh âm Hạng Phong vẫn gọn sóng không sợ hãi, “Trước khi một người quyết định muốn sống với một người khác trong quãng đời còn lại, vậy mà ông ta ngay cả diện mạo của cô ta cũng không biết.”

“Như vậy yêu cầu của đàn ông đối với một người phụ nữ cũng chỉ là: diện mạo, diện mạo, và diện mạo?”

“... Không,” anh trầm mặc trong chốc lát, rồi mới nói, “Còn có đáng người.”

“À, tốt lắm, ít nhất anh chịu nói thật... Đàn ông căn bản không quan tâm đến những điều ở trong đầu óc của phụ nữ, cũng không quan tâm trong lòng của cô ấy suy nghĩ gì, thứ đàn ông cần chẳng qua là thân thể có khả năng làm cho họ sinh ra kích thích tình dục?”

“Tôi luôn có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa của một thành ngữ nào đó từ trên người cô, ví dụ như —— *cắt câu lấy nghĩa**.”

(*) lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý mình.

“Tuỳ anh nói như thế nào.”

“Vậy phụ nữ làm cái gì? Ý vào đàn ông yêu cô ta, tuỳ hứng muốn làm gì thì làm?”

“Tuỳ hứng? Anh gọi là tuỳ hứng?” Lương Kiến Phi quả thật muốn hét rầm lên.

“Bằng không là cái gì?” Người cộng tác của cô nghe ra rất bình tĩnh.

“Là đàn ông luôn có thói quen đem ý kiến của mình áp đặt trên người phụ nữ, cho nên nếu một ngày nào đó người phụ nữ nói, ‘không, tôi không muốn như vậy’, đàn ông liền kết luận đó là sự tuỳ hứng của phụ nữ —— ‘tuỳ hứng’ nực cười.”

“Tuỳ hứng thật là một chuyện nực cười —— nhất là, khi một người không phân tốt xấu đối nghịch với một người khác —— chẳng lẽ cô ta không sử dụng đầu óc suy nghĩ một chút, người khác tại sao phải nói như vậy chứ?”

“Không phân tốt xấu...” Âm điệu của cô cao một quãng tám, “Đàn ông có lý do của đàn ông, phụ nữ có lý do của phụ nữ, có lẽ hai người không hề giống nhau, nhưng anh không thể yêu cầu một người trưởng thành không có lý do gì mà tuân theo lối suy nghĩ giống như anh —— hay là nói, đây gọi là ‘yêu’ của đàn ông?”

Ông chủ tiệm bán hoa gói một bó hoa xinh đẹp đưa tới tay khách hàng, đó là một chàng trai cao lớn, nhìn qua có vẻ đi hên hò. Khách hàng trong tiệm vẫn tập nập, nhưng ông chủ thường ngẩng đầu nhìn chiếc radio trên tường, trong mắt đầy nghi hoặc.

“Tôi rất nghi ngờ phụ nữ có phải thực sự hiểu được cái gì là ‘yêu’ hay không,” thanh âm Hạng Phong nghe ra lạnh như băng, “Đối với một người lúc nào cũng quyết giữ ý mình thì làm sao giảng đạo lý? Nói với cô ta ‘không, ngàn vạn lần đừng làm như vậy, bởi vì điều này sẽ làm người khác khổ sở?’”

Lương Kiến Phi trầm mặc, cách sóng điện từ thật dài, không thể nghe ra cuối cùng cô đang làm gì. Đang tức giận? Đang ngăn người? Đang suy tư? Hay là tự suy ngẫm?

Qua vài giây đồng hồ, cô thờ dài một hơi nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Như vậy, đơn giản và thô bạo là đúng sao?”

“...”

“Trên thực tế, điều này vốn không thể giải quyết vấn đề, ngược lại sẽ chỉ làm vấn đề càng phức tạp hơn.”

Trong radio phát ra nhạc nền thật lâu lần nữa, có lẽ hơn mười giây, có lẽ là mấy chục giây.

“Được rồi,” Lương Kiến Phi điều chỉnh giọng nói, “Vây tiếp theo, chúng ta hãy cùng xem tin tức có liên quan đến tang lễ ——”

“—— con mẹ nó đừng nhắc đến tang lễ với tôi,” khi Hạng Phong nói lời này, giọng điệu anh bình tĩnh khác thường, nhưng nghe thế nào cũng như là đang nổi giận, “Cũng đừng nhắc đến hôn lễ với tôi. Hễ là mọi chuyện khôn nạn có liên quan tôi cũng không muốn nghe!”

Cuối cùng, cửa tiệm bán hoa vốn ồn ào náo nhiệt chợt yên tĩnh lại, ông chủ sờ mũi, thầm nói: “Người địa cầu kỳ quái...”

Lương Kiến Phi mở cửa phòng phát sóng trực tiếp đi ra, trước mặt là đạo diễn đang nhìn cô, cô ngăn người tránh sang một bên. Cô biết về mặt của mình nhất định khiến người ta sợ hãi, bất kỳ người nào nhìn vào đều sẽ không tự chủ mà nghĩ rằng: tốt nhất đừng trêu chọc cô.

A! Đúng vậy! Ngàn vạn lần chớ chọc cô!

“Lương Kiến Phi!” Hạng Phong ở sau lưng cô lạnh lùng quát to.

Không phải nói đừng đến gây chuyện với tôi sao! Trong lòng cô quát to, sau đó cô bước nhanh đến lối cầu thang.

“Lương Kiến Phi em dám đi thêm một bước nữa xem!” Anh dùng một giọng điệu phẫn nộ hiếm thấy mà quát lên.

Cô tiếp tục đi vài bước, nhưng hai chân như là không thể không chế mà từ từ dừng lại. Cô hơi nhụt chí, quay đầu lại muốn lờm anh, nhưng phát hiện tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn họ, về mặt giống như tượng sáp cứng đờ.

Hạng Phong không nói lời nào mà đi tới cầm lấy cánh tay cô kéo vào phòng nghỉ, sau đó “ầm” đóng cửa lại.

Phòng nghỉ không lớn, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy mỗi một góc phòng, vào lúc này không có một bóng người, chỉ có đồng hồ trên tường chạy tích tắc.

Hạng Phong buông cô ra, sau đó đứng ở cửa, khoanh tay: “Anh thừa nhận...”

“?”

“Cách thức của anh đôi khi quá đơn giản và thô bạo...”

“...”

“Nhưng em không nên nói như vậy.”

“... Nói cái gì?” Không biết vì sao nhìn thấy bóng của một bên khuôn mặt anh, cô lại rất xúc động.

“... ‘em không tin anh’.”

Lương Kiến Phi cắn môi: “Đó là em... *khẩu bất trạch ngôn**. Em muốn nói là, em không đồng ý với quan điểm của anh.”

(*) nói chuyện tùy tiện không suy nghĩ, không biết lựa lời mà nói

“Có phải em cho rằng trong quan hệ trước kia của chúng ta, anh là một người dưới bất cứ tình huống nào cũng không phải là người bị tổn thương hay không?” Sự thật thì điều này cũng không phải là một loại nghi vấn, cũng không phải là một loại khẳng định. Hạng Phong im lặng nhìn cô, đáy mắt anh bao phủ bởi sự ảm đạm.

“...”

“Hay là nói, em hoàn toàn không quan tâm anh có tổn thương hay không ——”

“—— không phải.” Lương Kiến Phi nhíu mày, cô rất muốn cười, nhưng làm sao cũng không thể kéo khoé miệng, rất muốn khóc, nhưng lại không nặn ra một giọt nước mắt.

Có lẽ trên thế giới này, chỉ có người đàn ông ở trước mắt có thể khiến cô dờ khóc dờ cười như vậy.

“Nếu anh nói anh không tin em, em sẽ thờ ơ sao?” Anh vẫn biết rõ còn hỏi.

“Em đã nói đó là em khẩu bất trạch ngôn!...”

Hạng Phong nhìn cô một cái rồi cúi đầu, anh khoanh tay, sau đó bắt đầu trầm mặc.

Lương Kiến Phi cảm thấy mình không thể chịu đựng sự trầm mặc, nhất là sự trầm mặc của Hạng Phong, điều đó là một loại dày vò đối với cô, giống như bọn họ cách nhau rất xa, nhưng cô không phân biệt rõ ràng loại khoảng cách này do ai tạo thành, có lẽ cô có trách nhiệm, bọn họ đều có trách nhiệm, nhưng cô có một ý nghĩ cấp bách trong đầu, chính là rút ngắn lại khoảng cách điên cuồng này...

Bỗng nhiên, cô đi lên đẩy Hạng Phong một cái. Anh đứng không vững, ngẩng đầu lên, về mặt nhìn một cái không sót gì ——

Người này đang cười! Lặng lẽ mà cười.

“Hạng Phong!” Cô tức giận hô to.

Có trời mới biết vừa rồi tại sao cô dừng bước chân, tại sao bị bóng dáng của anh làm xúc động, lại tại sao vì câu nói đầu tiên của anh mà cảm thấy mình làm chuyện không thể tha thứ —— rốt cuộc vì cái gì?

Cô xoay người muốn đi, lại bị anh ôm cổ, ôm chặt lấy.

“Được rồi...” Giọng nói của anh trở nên dịu dàng, ngay cả hơi thở chạm vào làn da của cô cũng ấm áp, “Lương Kiến Phi...”

Cô cho rằng anh sẽ nói lời cầu xin tha thứ, nhưng anh không có, vẫn trầm mặc như trước, cho đến khi cô bắt đầu giãy dụa, anh mới thấp giọng nói: “Anh rất tức giận.”

“...”

“Tôi hôm qua anh thật sự rất tức giận, hơn nữa anh biết, em cũng thế...” Anh dừng một chút, anh đặt cằm trên gò má của cô, nhẹ nhàng động chạm vài cái, “Nhưng mà sau đó anh nghĩ, chúng ta phần nọ như vậy chẳng qua đều bởi vì cùng một ‘nguyên nhân’.”

“...”

“Nghĩ đến đây, anh liền nói với chính mình, coi như hết, cần gì so đo với đứa ngốc là em”

Lương Kiến Phi mím chặt môi, không nói một lời, cô giống như một đứa nhỏ giận dỗi.

Hạng Phong nhìn về mặt của cô, cười đến mức vô cùng dịu dàng: “Em không hỏi anh bởi vì ‘nguyên nhân’ gì sao?”

Cô nhìn anh, lắc đầu.

Tại sao muốn hỏi, cô đã biết rồi mà...

Hạng Phong thu hồi nụ cười, nhưng ánh mắt vẫn ấm áp: “Em đi đi.”

“?”

“Dựa theo suy nghĩ của em mà làm, chỉ cần em cảm thấy đúng.”

“...” Theo nghĩa đen mà nói, Lương Kiến Phi thắng trận này, nhưng cô lại cảm thấy lúc này không phải thật sự thắng lợi, ít nhất không phải là thắng lợi cuối cùng.

“Vì vậy...” Ánh mắt Hạng Phong rất nghiêm túc, “Đừng phụng phịu với anh nữa.”

Nghe câu như thế, cuối cùng cô cười lên.

Thắng hay thua lại thế nào chứ?

Anh chỉ là một người đàn ông muốn nhìn thấy nụ cười của cô, cô cũng chỉ là một người phụ nữ... nguyện ý mỉm cười với anh mà thôi.

Khi Lương Kiến Phi và Hạng Phong một trước một sau từ phòng nghỉ đi ra, khuôn mặt đạo diễn có vẻ ngần ngại, đi đến thấp giọng hỏi: “Cô... không có việc gì chứ?”

Cô cũng dùng thanh âm trầm thấp trả lời: “Không có việc gì.”

“Vậy là tốt rồi...”

Hai người đến bãi đậu xe mới phát hiện cả hai đều không lái xe tới. Nói không chừng đây cũng là một loại ẩn ý.

Ngồi trên xe taxi, Hạng Phong nói với tài xế địa chỉ nhà mình.

“Không phải anh nói đi ăn cơm sao?” Kiến Phi ngạc nhiên.

Anh cười mà không đáp.

Xe taxi vừa lên đường cao tốc thì di động của Kiến Phi vang lên, là Thế Phân gọi tới.

“A lô?”

“Bây giờ cậu nói chuyện có tiện không?” Thanh âm của Thế Phân nghe ra đủ thần bí.

Kiến Phi liếc nhìn Hạng Phong một cái, rồi trả lời có lệ: “Ừ.”

“Tớ vừa mới biết được một tin tức giật gân, muốn đến chứng thực với cậu.”

“...”

“Sao cậu không nói lời nào?”

“Cậu muốn tớ nói gì?”

“Nói một chút... để mọi người có thể tỉnh táo lại.”

“À, nghe tớ nói, đặt cái đầu dưới vòi nước lạnh, sau đó mở vòi nước.”

“... Vậy là thực sự.”

“...”

“Trầm mặc đại diện cho ngầm thừa nhận sao?”

“... Tùy tiện đi.”

Nhưng trên thực tế, vào lúc này trong đầu Lương Kiến Phi suy nghĩ: tại sao một người phụ nữ 30 tuổi đối với chuyện tình cảm lại muốn che giấu? Rốt cuộc cô cảm thấy bất an với cái gì?

“Cậu cũng chứng thực, xem ra đây là sự thật... A, rất nhiều phụ nữ không tránh khỏi buồn bã một trận.”

“?!” Vì... Hạng Phong sao?

Thế Phân không nghe được sự nghi hoặc của Kiến Phi, cô tiếp tục nói: “Cậu không cảm thấy chuyện này rất bất ngờ sao?”

“Có chút...”

“Là bởi vì mang thai à?”

Lương Kiến Phi suy nghĩ, nếu bây giờ cô đang uống nước, cửa kính trước mặt cô sẽ không tránh khỏi mà phải gặp họa...

“Cậu chờ chút,” cô rốt cuộc cảm thấy cần phải nói rõ ràng, “Tóm lại cậu đang nói gì?”

“Từ Ngạn Bằng đấy!”

“...” Cô há hốc miệng, từ khoe mắt nhìn ra Hạng Phong cũng tràn ngập thắc mắc đối với vẻ mặt của cô.

“Không phải sao?” Thế Phân nghe ra có chút không kiên nhẫn.

“Từ... Từ Ngạn Bằng?”

“Trời ơi! Anh ta kết hôn không phải sao? Chính cậu cũng ở tiết mục thảo luận về việc anh ta nghỉ phép mà.”

“Anh ta thật là... Nhưng...”

“Thế vừa rồi chúng ta không phải thảo luận chuyện này à?” Thế Phân rốt cuộc hiểu được.

“Đúng vậy. Về phần nói Từ Ngạn Bằng có phải kết hôn hay không, tớ thật sự không biết...”

Viên Thế Phân oán trách một tiếng rồi cúp điện thoại.

“Chuyện gì?” Hạng Phong hỏi.

“...Không có việc gì?” Lương Kiến Phi dùng tay áo lau mồ hôi ở hai bên trán, vẻ mặt cô rất bình tĩnh.

Sau khi xe taxi thoát khỏi đoạn đường cao tốc đông nghịt thì nhanh chóng tới dưới lầu khu nhà của Hạng Phong. Không ngoài dự đoán, lúc về đến nhà, Hạng Phong không có ý nấu cơm hay gọi đồ ăn bên ngoài, mà là trực tiếp kéo Lương Kiến Phi vào phòng ngủ...

Trong lúc ý loạn tình mê, Kiến Phi nghĩ đến lời nói của anh vào lúc chiều phát sóng trực tiếp, cô nhin không được hỏi:

“Này...”

“Uh?...”

“Không phải anh nói... đàn ông chỉ để ý khuôn mặt và dáng người của phụ nữ sao?”

“Ừm...”

“Em không có khuôn mặt rất xinh đẹp, dáng người cũng không phải đặc biệt tốt...”

“Ừm...”

“Tại sao anh...?”

Hạng Phong đang bận rộn liên ngắc đầu che miệng của cô: “Suyt...”

“?”

“Đừng nói, anh đã bị thôi miên, đừng để anh trở về hiện thực... Bằng không anh sẽ tẩu hoả nhập ma đấy.”

“...”

***

Có lẽ bởi vì lời nói của Hạng Phong, hoặc là Lương Kiến Phi đã thay đổi ý kiến của mình, tóm lại, sáng hôm sau thừa dịp Hạng Phong đi siêu thị một mình, Lương Kiến Phi gọi điện thoại cho Trì Thiếu Vũ.

“Anh... Không có việc gì chứ?” Cô cảm thấy lời mở đầu này nghe ra rất gượng gạo, nhưng cô không nghĩ ra được câu khác.

Trì Thiếu Vũ cười cười, trả lời: “Ừ.”

“...Việc kia lo liệu thế nào rồi?”

“Cũng gần xong, dù sao không phải một mình anh —— ý anh là, còn có ba và những người thân thích khác.”

“À.”

“...”

“...”

Sau khi trầm mặc một lúc, Trì Thiếu Vũ nói: “Anh nghe xong tiết mục kia.”

“?”

“Tiết mục radio của em.”

“Ồ...” Vậy, anh ta nghe được cô và Hạng Phong cãi nhau sao?

“Rất thú vị.”

“... Anh chỉ điều gì?”

“Hai người, em và anh ta.”

“...”

“Anh có thể hỏi một câu.” Giọng điệu của anh ta không giống như đang hỏi.

“Ừ.”

“Hai người ở cùng nhau sao?”

Lương Kiến Phi mấp máy môi: “Đúng vậy...”

“Anh đoán được.”

“...Tại sao?” Cô bắt giắc sờ gò má của mình.

“Bởi vì anh nghe được hai người thật sự cãi nhau.”

“Cãi nhau... thì thế nào?”

“Trước kia chúng ta chưa bao giờ ầm ĩ.”

“Thật sao?” Lương Kiến Phi nhú mày, cô thực sự không nghĩ ra.

“Nếu một người tức giận, người kia liền đưa ra khuôn mặt tươi cười.”

“Chẳng lẽ không có lúc chúng ta đều tức giận cùng một lúc à?”

“Có. Lúc đó chúng ta đều duy trì sự trầm mặc, cho đến khi bất cứ người nào hết giận.”

“Vậy...anh muốn chứng minh cái gì?”

“Uhm...” Người đàn ông ở đầu dây bên kia than nhẹ một cái, như là bị buộc thừa nhận sự thất bại của mình, “Anh không biết em suy nghĩ gì. Từ trước đến nay chúng ta đều như thế, em không nói cho anh biết, anh cũng không hỏi, chỉ là suy đoán lẫn nhau.”

“À...” Cô nhớ tới một số đoạn ký ức ngắn ngủi, tuy rằng đã trôi qua rất nhiều năm cũng không có chuyện gì đáng kể, nhưng cô vẫn đào ra những đoạn ký ức này từ chỗ sâu trong đầu óc.

“Em cũng hiếm khi cãi nhau với người khác. Cho nên... người kia là một người đặc biệt đối với em.”

“...”

“Trên thực tế, anh đã nghe rất lâu —— ý anh là, từ lúc anh bắt đầu biết em có tiết mục như vậy, anh liền lắng nghe mỗi tuần.”

“...” Cô hơi kinh ngạc.

“Không thể không thừa nhận,” anh ta nói, “Khi anh lắng nghe lần đầu tiên thì đã bị thu hút. Nhưng anh không thể nói rõ rốt cuộc ở đâu hoặc là cái gì thu hút anh. Nhưng hôm qua anh bỗng nhiên hiểu được.”

“?”

“Hai người có thể thẳng thắn thành khẩn với nhau như vậy mà không hề giữ lại, chua ngoa cũng được, cay nghiệt cũng được, những điều đó hoàn toàn chứng tỏ hai người tín nhiệm đối phương —— trên thực tế, có rất nhiều người —— đương nhiên cũng bao gồm cả anh, thiếu đi những thứ đó.”

Cô ngồi xếp bằng trên giường, tuy rằng trước mắt không có bất kỳ hình ảnh đảo ngược nào, nhưng cô biết mình đang cười, nhin không được mà cười.

“Em đang cười à?” Trì Thiếu Vũ hỏi.

“A... Đúng vậy...” Cô kinh ngạc mở miệng.

Anh ta cũng cười, tiếng cười rất nhỏ và ngắn ngủi: “Không biết vì sao, có khi anh cảm thấy em thay đổi rất nhiều, có lúc lại cảm thấy một chút cũng không thay đổi.”

“Con người là động vật phức tạp.” Những lời này Thế Phán đã nói với cô.

“Cám ơn em đã nhắc nhở.”

“Đừng khách sáo.”

Lương Kiến Phi chợt có nhận thức mới đối với Trì Thiếu Vũ, ấn tượng về người đã từng cho cô hạnh phúc và đau khổ dần dần trở nên mơ hồ, mà trở nên một người đàn ông trưởng thành... đồng thời cùng cô chín chắn.

“Vì vậy, anh thật sự không có cơ hội phải không?” Anh ta hỏi một cách thân nhiên.

“Tôi nghĩ đúng vậy.”

“Được rồi...” Anh ta nghe ra có chút mất mát, nhưng vẫn không mất đi nét hài hước mà nói, “Nhưng em phải biết rằng, em không dễ dàng đi ra từ một cái bẫy, cuối cùng có lẽ lại rơi vào cạm bẫy khác.”

Cô bị lý do thoái thác của anh ta chọc cười: “Nói không chừng, đôi người vốn chính là từ một cái bẫy rơi vào cái bẫy khác.”

“...”

“Đúng rồi,” cô đột nhiên nhớ tới mục đích mình gọi cuộc điện thoại này, “Có lẽ tôi...không thể tới giúp anh.”

“Anh đoán được.”

“?”

“Vị nhà văn kia không e dè mà nổi giận trong thời gian trực tiếp, hẳn là vì chuyện này nhỉ.”

“Ừm...”

“Tang lễ đổi sang thứ tư tuần sau, thế... em sẽ đến chứ?” Giọng điệu của Trì Thiếu Vũ cuối cùng trở nên cô đơn.

“Sẽ đến, đương nhiên tôi muốn đến.”

“...Một khi đã như vậy, anh yên tâm”

“?”

“Bởi vì mẹ anh vẫn rất muốn gặp em...”

Nghe anh ta nói như vậy, Lương Kiến Phi thương cảm mà che miệng lại, giống như chỉ có vậy cô mới có cảm giác nhịp tim nhẹ nhàng của mình.

“Được rồi, anh còn việc phải làm, tuần sau gặp lại.”

“...Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Lương Kiến Phi ngồi một mình trên bệ cửa sổ được lót bởi tấm đệm, thời tiết tốt lắm, ánh sáng mặt trời chiếu trên vai cô, ấm áp mà lại chân thật.

Hạng Phong sẽ là cạm bẫy khác sao? Nếu nói đúng vậy, cô có nên nhảy xuống hay không?

Trong phòng khách truyền đến âm thanh nắm cửa chuyển động, là anh đã trở lại, trên tay như là xách theo rất nhiều thứ, bước chân lại có vẻ nhẹ nhàng.

“Buổi tối anh nấu *súp la tổng** được không?” Anh lớn tiếng hỏi.

(*) là một loại súp Nga, Ba Lan và các nước Đông Âu thường ăn, cũng rất phổ biến ở Mỹ và các quốc gia phương Tây. Thành phần chủ yếu của món ăn là củ cải đường, ngoài ra có thêm bắp cải, khoai tây và rau cải, món này thường được người trí thức ở Thượng Hải gọi là “la tổng”. [baidu]

“Vâng!...”

“Anh mua cà chua và thịt bò tươi.”

“À...”

“Nhưng anh đoán chừng có thể không đủ nước sốt cà chua...” Thanh âm của anh dần dần mơ hồ, có lẽ bởi vì đi vào phòng bếp.

Lương Kiến Phi tựa vào tường, ngắm nhìn ngoài cửa sổ, cô ngơ ngác ngẩn người. Không biết qua bao lâu, cô bỗng nhiên cảm ứng được gì đó mà quay đầu, cô phát hiện Hạng Phong đang đứng ở cửa phòng ngủ, anh nhìn cô, hỏi:

“Em làm sao vậy?”

Không biết vì sao, từ lúc thảo luận với Trì Thiếu Vũ qua điện thoại về việc cô và Hạng Phong luôn có thể thân thiện đối mặt với nhau, cô lại phát hiện giữa bọn họ trở nên ngập ngừng. Đặc biệt, mỗi lần khi cô chuẩn bị trở về, cô nhận ra Hạng Phong yên lặng nhìn mình chăm chú, sau đó hai người cảm thấy mất tự nhiên, rồi cô lặng lẽ đi.

Trì Thiếu Vũ nói đúng, nhưng không hoàn toàn đúng.

Cô và Hạng Phong quả thực có thể thân thiện mà đối diện với nhau, nhưng lại so sánh, cô là người một khi đã bình tĩnh thì không thể che giấu, nhưng

Hạng Phong có thể, anh qua lại tự nhiên, bởi vì từ lâu anh đã có thói quen che dấu bản thân.

Cô lại nghĩ đến mình từng tham dự hôn lễ giống như trò cười kia, cuối cùng mọi người biết được, người anh họ luôn trầm mặc ít lời sở dĩ đào hôn là bởi vì anh ấy yêu người khác, mà người kia... cũng là một người đàn ông.

Đã rất nhiều năm cô không trông thấy người anh họ này tại buổi họp mặt gia đình, những người họ hàng thân thích không muốn nhắc tới anh ấy, ngay cả ba mẹ của anh ấy cũng giấu kín như bưng về chuyện của anh ấy. Nhưng sau đó có một năm vào dịp tết, người anh họ kia lại hào phóng dẫn theo “bạn tốt” xuất hiện tại buổi họp mặt gia đình, tất cả những người đã từng nói sau lưng anh ấy đều để về mặt tươi cười, đối với anh ấy, đối với người “bạn tốt” kia, đối với bọn họ, như là tất cả đều không ngại.

Con người là một loại động vật phức tạp cỡ nào, đối với một sự việc mới nào đó bọn họ kiên quyết cự tuyệt, nhưng không biết khi nào thì bọn họ lại có thể chấp nhận toàn bộ. Cô và Hạng Phong cũng như thế, từ châm chọc đối đầu đến tìm đập thành thịch, rốt cuộc tốn bao nhiêu thời gian?

Sau đó, bọn họ có thể dựa vào phần trái tim rung động này mà đi được bao lâu?

Cô cảm thấy ngỡ ngàng, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của anh, cô lại không tự chủ mà khiến mình rơi xuống càng sâu.

“Suy nghĩ gì đó?” Hạng Phong từ phía sau dựa sát vào cô, dán lên hai má ấm áp của cô, bàn tay anh khoát nhẹ trên lưng cô, như là chuẩn bị không an phận sờ vào trong áo thun của cô bất cứ lúc nào.

“... Không có gì.” Cô phục hồi tinh thần, theo bản năng xoa nhẹ cánh tay.

“Dáng vẻ của em khi suy nghĩ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.”

“?”

“Như là *linh hồn xuất khiếu*.” (*linh hồn và ý thức rời khỏi thân thể*)

“Em còn tưởng rằng anh sẽ nói như là bị ‘thôi miên’.”

“À,” anh nghiêng đầu nhìn cô, vẻ mặt thoải mái nói, “Vây tiếp theo anh sẽ cho em mở mang kiến thức biết cái gì mới là ‘thôi miên’ chân chính.”

Nói xong, tay anh thật sự bắt đầu không an phận.

Kiến Phi rất sợ ngứa, cô cười lớn muốn tránh anh, nhưng làm sao cũng không trốn thoát.

Anh bỗng nhiên ôm cô thật chặt, hôn lên lỗ tai của cô, nhẹ giọng nói: “Nói không chừng, anh thật sự bị em ‘thôi miên’...”

Cô cười quay mặt sang chỗ khác, không cho cảm anh chạm tới mặt cô, thể nhưng tránh qua tránh lại, cô dường như phát hiện ra điều mới lạ, cô nói: “Râu của anh đâu...”

Hạng Phong nâng cằm lên: “Không phải em không thích sao?”

“...” Cô kinh ngạc nhìn anh, nói không ra lời. Bởi vì cô biết, anh rất thích râu của mình, so với uống sữa thêm sốt táo thì càng thích hơn.

“Như vậy có thể chạm vào em không?” Anh dùng chiếc cằm bóng loáng cọ sát đôi má của cô, ánh mắt anh rất dịu dàng.

Cô vẫn cứ nhìn anh chăm chú, cảm thấy trái tim mình như bị hung hăng đánh trúng mà quên nhịp đập. Anh thật sự tháo xuống tất cả mặt nạ và nguy trang, thân nhiên đối mặt cô. Cuối cùng cô nhìn thấy Hạng Phong khác với trong tưởng tượng của mình, anh cố chấp lại dễ dàng tin tưởng người khác, tính cách anh âm trầm, mà lại có đôi mắt và nụ cười đơn thuần nhất, anh khôn khéo, nhưng đôi khi cũng rất ngây thơ, anh dùng ánh mắt khoan dung nhìn thế giới, anh thiếu cảm giác an toàn hơn bất cứ ai.

Anh chính là một người kỳ lạ lại... đặc biệt, anh và cô khác nhau ở trong nhận thức của mọi người, làm cho người ta không khỏi bị anh hấp dẫn.

Nhưng mà, anh như vậy, tại sao lại yêu thương cô?

Kỳ nghỉ của công ty xuất bản thông thường sẽ kết thúc sau tết nguyên tiêu, vì thế Lương Kiến Phi phát hiện cả hai tháng nay, tất cả thời gian của cô gần như đều bị cùng một người chiếm giữ.

“Hạng Tự gọi điện thoại đến, hỏi anh tối nay có sang nhà nó ăn cơm không?” Trên sống mũi Hạng Phong là cặp kính mắt, đầu tóc anh rối bời, từ phòng khách đi vào phòng ngủ. Anh mặc một chiếc áo len cổ tròn màu đen hơi mỏng, đường cong trên cánh tay như ẩn như hiện.

“À...” Lương Kiến Phi ngồi ở cửa sổ đọc sách, tầm mắt cô đang đưa, “Vây anh đi đi.”

Anh đi tới ngồi trước mặt cô: “Tại sao chúng ta không cùng đi?”

“Bởi vì...” Cô làm ra vẻ nghịch ngợm mà nháy mắt, “Em đi thì phải cho tiền lì xì đấy.”

Anh im lặng nhìn cô trong chốc lát, trong giọng nói mang theo một chút mắt mắt không thể phát hiện: “Em chính là không muốn đi.”

Cô không còn lời nào để nói, giống như lúc này, nói cái gì cũng sẽ chỉ làm cho không khí trở nên gượng gạo hơn, vì thế cô mỉm cười, hy vọng dùng nụ cười che dấu tất cả.

Nhưng Hạng Phong chưa bao giờ tin bộ mặt này của cô, anh đưa tay hung hăng véo mũi cô, véo cho đến khi ửng đỏ thì anh mới vừa lòng đứng dậy gọi điện thoại trả lời.

Cô khép lại quyển sách trong tay rồi bắt đầu ngăn người lần nữa. Gần đây hình như cô rất thích sự ấm áp của buổi chiều, khi ánh mặt trời chiếu rọi xuống cô ngồi trên tấm đệm ngăn người. Mỗi ngày nay bởi vì Hạng Phong đang sáng tác, thời gian cô ngồi người càng nhiều hơn. Từ trên mạng cô tải về tất cả ghi âm của tiết mục do cô và Hạng Phong chủ trì, rồi sao chép vào máy tính xách tay của cô mà lén nghe. Cô bỗng nhiên rất muốn biết, từ khi nào anh bắt đầu yêu cô.

À, đúng vậy, người đàn ông chưa từng nói yêu cô, anh đã yêu cô như thế nào?

Ở trong tiết mục của bọn họ, mỗi một lần va chạm đều văng tia lửa khắp nơi, đầy đầy nụ cười châm biếm. Cô thậm chí nghi ngờ, mỗi khi mình ngồi trước microphone, trong tai nghe truyền đến thanh âm “Bắt đầu” của đạo diễn, cô đã bị một linh hồn nào đó chiếm hữu, hoặc thực ra, cô là “người hành tinh không làm trái lại Hạng Phong thì sẽ chết”...

Chỉ có một lần vào mùa hè năm ngoái, cô bất ngờ nghỉ thu âm, bởi vì công ty phái cô đi công tác, lúc quay về Thượng Hải thì gặp bão lớn, máy bay phải tức tốc hạ cánh xuống một sân bay nhỏ, cho dù cất cánh được cũng không thể bay. Cô không nghe được tiết mục của mình, vì vậy cô cũng chưa từng nghĩ đến muốn tìm ghi âm lần đó để nghe lại, nhưng ở đây vào một buổi chiều được ánh mặt trời bao phủ, trong tai nghe lại truyền đến giọng nói ấm áp của Từ Ngạn Bằng:

“Xin chào buổi chiều các vị thánh giả, lại đến thời gian của ‘Hướng dẫn dạo chơi ở địa cầu’. Tiết mục lần này bởi vì nguyên nhân khách quan mà do tôi và Hạng Phong chủ trì, Lương Kiến Phi ngồi máy bay không biết bị thổi đến nơi nào, cho nên các vị bạn bè nếu muốn chuyển đài, xin mời tùy tiện nhé.”

Kiến Phi không khỏi bật cười, nào có người chủ trì như anh ta vậy...

“Thế thì, thiếu mất Lương Kiến Phi, chúng ta không có chủ đề trong tuần qua. Hãy tán gẫu chút gì nhỉ?... Không bằng tâm sự về thời tiết đi.”

Hạng Phong cười lạnh một tiếng, nhỏ đến không thể nghe thấy: “Hai người đàn ông nói chuyện phiếm đã đủ nhàm chán, anh còn muốn tán gẫu về thời tiết, không ngại áp suất không khí chưa đủ thấp sao?”

“Được rồi,” Từ Ngạn Bằng như là vui vẻ tiếp nhận đề nghị của anh, “Như vậy hãy nói về chủ đề mà đàn ông cảm thấy hứng thú nhất, thế nào?”

“Tình dục à?”

“Đừng nói trắng ra như vậy, sẽ bị cấp trên cảnh cáo đấy. Tôi muốn nói chính là phụ nữ —— đề tài mà đàn ông cảm thấy hứng thú nhất đương nhiên là phụ nữ!”

“...”

“Chúng ta đều biết, dưới ngòi bút của anh xuất hiện rất nhiều phụ nữ, ngay cả khi một số trong bọn họ là ‘hung thủ’ đáng sợ, nhưng không đáng ghét, thậm chí họ sẽ khiến người ta có một loại ý nghĩ ‘nếu là tôi thì cũng sẽ bằng lòng vì cô ấy làm như vậy’. Cho nên anh thật sự hiểu biết phụ nữ như thế sao?”

“Hiểu biết. Chính xác mà nói, mỗi người chúng ta đều có sự hiểu biết.”

“Nói thế nào?”

“Con người là do rất nhiều mặt tạo thành, chúng ta có thói quen phơi bày ra một khuôn mặt nào đó của mình, nhưng khuôn mặt này cũng không đại diện chúng ta không có mặt khác.”

“Điểm cụ thể.”

“Ví dụ như nói, một cô gái hướng nội dịu dàng ít nói, ở dưới tình huống đặc biệt nào đó sẽ trở nên dũng cảm mạnh mẽ. Mỗi người đều có điểm máu chó, một khi chạm đến điểm đó, cái gì cũng có thể xảy ra.”

“Tôi có thể dùng một câu thế này để tổng kết ý tứ của anh: con chó nóng nảy cũng sẽ nhảy tường.”

“... Cũng, cũng có thể.” Thanh âm Hạng Phong nghe ra rất bất đắc dĩ.

Lương Kiến Phi ngồi trước ánh mặt trời, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Như vậy...” Từ Ngạn Bằng còn nói, “Chúng ta hãy đưa ra một ví dụ thực tế. Chẳng hạn như Kiến Phi, anh cho rằng cô ấy là một người như thế nào?”

Hạng Phong không trả lời mà hỏi ngược lại: “Thế anh thì sao? Anh kết luận cô ấy như thế nào?”

“Ừm... Tôi cho rằng,” Ngạn Bằng dừng một chút, “Tiểu thư Lương Kiến Phi thân ái của chúng ta là một người phụ nữ vô cùng độc lập, thông minh, lương thiện, đồng thời vừa có lối suy nghĩ nhanh nhẹn...”

“Cô ấy không biết đang trôi dạt ở nơi nào, sẽ không nghe được đâu.” Hạng Phong nhắc nhở.

“À, thế thì thực ra cô ấy rất cố chấp —— không, là ngang với cố chấp! Thăng thấn, nhưng lời nói chua ngoa, hoặc đối với con người và sự việc nhìn không quen mắt hoặc là không thể chịu nổi, cô ấy sẽ không quan mọi việc mà ăn nói lỗ mắng. Hơn nữa có đôi khi, tôi cảm thấy cô ấy rất ngây thơ, căn bản không tương xứng với sự ngây thơ của người phụ nữ 30 tuổi!”

Hạng Phong thấp giọng cười, bất cứ người nào nghe được những lời này của Từ Ngạn Bằng đều sẽ cười —— ngoài bản thân Lương Kiến Phi ra.

“Tới phiên anh.”

“Tôi à...” Hạng Phong như là có chút do dự, loại ngữ điệu chán chừ này nghe ra lại quanh co khác thường, “Tôi cảm thấy cô ấy là một người phụ nữ mâu thuẫn nhưng... thú vị.”

“Mâu thuẫn và thú vị?”

“Ừ. Anh thường thường có thể nhìn thấy tình huống mâu thuẫn ở trên người cô ấy, giống như vừa rồi anh đã nói rõ ràng cô ấy đã 30 tuổi, có một số thời điểm lại tỏ ra rất ngây thơ, còn điều tệ hơn là, bản thân cô ấy vốn không ý thức được điểm này... Song, điều này cũng chính là nguyên nhân tôi cho rằng cô ấy thú vị.”

“Ồ...” Từ Ngạn Bằng than nhẹ, giống như đang suy tư, “Tôi còn tưởng rằng anh rất ghét cô ấy.”

Hạng Phong cười ha ha, không trả lời “Phải”, cũng không trả lời “Không”. Vì thế, Từ Ngạn Bằng tiếp tục hỏi: “Đối với một ‘nữ cường nhân’ như vậy, dưới loại tình huống nào thì cô ấy sẽ biểu hiện thất thường chứ?”

“Tôi nghĩ... ví dụ như, hiện tại?”

“Ha ha! Bị luồng không khí lốc lư mà sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.”

“Có lẽ...” Thanh âm Hạng Phong có một tia lo lắng không thể nhận thấy.

“Nói không chừng, cô ấy đang nắm chặt tay của ông lão hói đầu ngồi bên cạnh, cao giọng hét chói tai.”

“...”

“Còn có thể, ôm tiếp viên hàng không khóc lớn?”

“...”

“Hay là nói,” Từ Ngạn Bằng hoàn toàn rơi vào trong ảo tưởng của mình, “Sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cuối cùng hôn mê bất tỉnh... Ha ha! Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng cuối cùng là lớn nhất.”

Từ Ngạn Bằng đang chờ Hạng Phong nói tiếp, nhưng anh vẫn trầm mặc lại bỗng nhiên nói: “Sau đây chúng ta hãy lắng nghe một ca khúc...”

Lương Kiến Phi kinh ngạc xoa môi, tiết mục bất ngờ bị gián đoạn, theo lý thuyết nhà văn bán chạy sách hẳn là tiếp tục theo đề tài mà châm biếm một phen, tốt nhất là thêm nụ cười châm chọc công kích —— dù sao cô cũng ở ngoài xa ngàn dặm, căn bản không thể đánh trả, anh còn sợ gì chứ?

Nghĩ đến đây, trong đầu cô hiện lên buổi tối kia bởi vì cơn bão mà bắt buộc phải hạ cánh, nói thật, cô sợ hãi, nhưng cô không có biểu hiện thất thường như lời Từ Ngạn Bằng nói, cô chỉ luôn mỉm cười, căng thẳng nhìn ngoài cửa sổ cho đến khi máy bay hạ cánh an toàn. Đương nhiên bên cạnh cô không có ông lão hói đầu nào đó, lúc xóc nảy cũng không có tiếp viên hàng không chạy khắp nơi, tất cả đều bình thường không có gì khác biệt, chẳng qua bầu không khí quả thật có chút khàn trương.

Sau khi máy bay hạ cánh, tất cả hành khách được an bài ở trong đại sảnh nghỉ ngơi, chờ đợi thông báo tiếp tục bay. Những người bên cạnh bắt đầu gọi điện thoại, cô cũng không ngoại lệ, đầu tiên cô đương nhiên gọi cho ba mẹ báo bình an, nguyên tắc chung thứ hai là gọi cho đạo diễn của đài phát thanh. Sau đó cô vào chỗ ngồi xuống, bắt đầu xem giấy tờ tùy thân mang theo —— hoặc là một quyển tạp chí? Cô không nhớ rõ cho lắm —— tóm lại, cô may mắn ít nhất mình có thứ dùng để giết thời gian.

Không biết qua bao lâu, điện thoại trong tay vang lên, cô xem màn hình thì kinh ngạc phát hiện, là Hạng Phong gọi tới.

“A lô?”

Nói xong câu này, cô hình như nghe được Hạng Phong ở đầu dây bên kia âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo anh dùng giọng điệu trêu chọc nói: “Cô đi chết ở nơi nào?”

“Một chỗ nào đó cách Thượng Hải hơn 200 km.” Giọng nói của cô cũng không tốt chút nào.

“Ồ sân bay.”

“... Bằng không thì ở đâu?!”

“Đêm nay phải ở lại sao?”

“Ai biết được...” Lúc này, cô chợt cảm thấy hơi nản lòng, “Đúng rồi, anh không phải đang trực tiếp sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao anh còn có thời gian gọi điện thoại đến bắt nạt tôi?”

“Uhm...” Anh dừng một chút, như là muốn che giấu gì đó, “Bây giờ đường dây điện thoại được kết nối, cả hệ ngân hà đều có thể nghe được giọng nói của cô.”

“A...” Lương Kiến Phi ảo não không thôi, người này gọi điện thoại đến nhất định là chờ xem cô bị chê cười đây!

“Cô chào hỏi các thánh giả đi.” Khi nói lời này anh có phần cứng nhắc.

“Chào mọi người, tôi là Kiến Phi...” Cô cũng cứng nhắc ân cần chào hỏi.

“Được rồi, tạm biệt.” Nói xong, Hạng Phong liền đột ngột cúp điện thoại.

Trong tai nghe lại truyền đến thanh âm của Hạng Phong và Từ Ngạn Bằng, Lương Kiến Phi thu hồi mạch suy nghĩ, cô ngạc nhiên phát hiện mình không xuất hiện trong tiết mục, thậm chí, căn bản không có phân đoạn “Đường dây điện thoại kết nối” gì đó...

Hạng Phong mang dép lê đi vào phòng ngủ, âm thanh va chạm của đôi dép và sàn nhà phát ra trong trẻo, Kiến Phi xoay qua... Cô nhìn thấy anh, anh đang lục lọi tìm thứ gì đó, một lát sau tìm được, anh lộ ra nụ cười thoải mái, vừa giương mắt lên, anh xao lãng hỏi một câu.

Trong lỗ tai Kiến Phi còn có tai nghe, cô không biết vào lúc này người đàn ông đứng trước mặt cô nói những gì, cô chỉ mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Cám ơn...”

【hôn lễ có nghĩa là bắt đầu, mà tang lễ có ý nghĩa kết thúc, đôi khi lại hoàn toàn tương phản.

Sự vật đều có tính hai mặt, nhưng chúng ta thường mù quáng, chỉ nhìn thứ mà mình muốn nhìn, bỏ qua một mặt khác bị tiềm thức của chúng ta cự tuyệt.

Con người quả thật phức tạp, thậm chí có thể nói, vô cùng phức tạp. Chúng ta vĩnh viễn không thể thực sự hoàn toàn hiểu rõ những người khác, cũng không thể thực sự hoàn toàn được người khác thông hiểu.

Thế nhưng, chúng ta không nên từ chối bất cứ cơ hội để hiểu và được hiểu... Vĩnh viễn đừng từ chối.

Alpha】

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nói thật mạo hiểm lớn

【2. 22 nói thật mạo hiểm lớn

“Chỉ cần trả lời 21 câu hỏi đúng sự thật, có thể thắng được 500 ngàn đô la”, nghe ra đó là một vụ giao dịch rất có lời, nhưng người thật sự có thể làm được lại rất ít ỏi không có mấy người, thậm chí có người chỉ trả lời vài câu thì xấu hổ không chịu nổi. Đây là chương trình truyền hình thực tế rất phổ biến ở Mỹ “The Moment of Truth” —— “Nói thật mạo hiểm lớn”. Người dự thi phải ở trước mặt hàng chục ngàn khán giả truyền hình bộc lộ cảm xúc của mình một cách thẳng thắn, những người có nội tâm tham lam, xấu xa, dối trá nhất đều chắc chắn bị lộ.

Ví dụ như nói, bạn có một người bạn rất tốt, người bạn này say mê muốn làm họa sĩ, nhưng sự thật thì theo ý của bạn anh ta căn bản không có loại thiên phú này, bức tranh của anh ta đều là chó má, không đáng một đồng, bạn sẽ vì thắng được 10 ngàn đô la Mỹ mà đem ý nghĩ trong lòng nói với anh ta không? Hoặc là, cha mẹ của bạn rất bình thường, nhưng dù sao bọn họ cũng là cha mẹ của bạn, nếu có người hỏi bạn, bạn không bằng lòng kết hôn với một người như cha bạn / mẹ bạn, bạn sẽ thẳng thắn nhìn vào ánh mắt của cha mẹ bạn mà trả lời không? Hay là bạn đã có người mình yêu, nhưng bạn vẫn “tình cờ” gặp gỡ một người khác “không có ảnh hưởng gì đến toàn cục”, bạn sẽ đem chi tiết đó nói thẳng với người yêu của mình hay không?

Muốn tiền tài? Hay là muốn riêng tư? Làm cho mình đạt được thỏa mãn? Hay là tổn thương người khác? Điều này không thể là cuộc thảo luận giữa ưu điểm và nhược điểm suốt một năm ròng, nhưng mà, điều luôn khiến tôi hoang mang chính là: có một số lời nói, nó sẽ không xúc phạm tới người khác, ngược lại có thể làm cho cuộc sống trở nên rất tốt, hơn nữa, nếu chúng ta nói ra những lời này, có thể nhận được một cái gì đó quý giá hơn tiền tài...

Nhưng kỳ quái chính là, chúng ta không bao giờ nói.

Beta】

Hạng Phong mờ to mắt, một chút ánh sáng xuyên qua bức màn chiếu vào căn phòng, anh dùng cánh tay che trước mắt, lập tức ngủ lại, cho đến khi phòng khách vang lên tiếng đóng cửa thật mạnh.

A... Lương Kiến Phi, em không thể đóng cửa nhẹ một chút sao!

Anh nằm trong chốc lát, phát hiện mình đã không còn buồn ngủ, anh bèn ngồi dậy ngẩn ngơ một lúc, rồi quyết định đi tắm rửa trước. Đồ treo trên giá ném lộn xộn vài chiếc áo thun cotton và áo lót, như là tuyên bố ngoại trừ anh còn có một người khác xuất hiện trong nhà anh, nhưng bàn chải đánh răng, khăn mặt, dầu gội đầu lại không nhiều hơn một phần, vẫn là hình dạng ban đầu, giống như ở đây chỉ có một mình anh.

Anh mở vòi nước, chờ nước nóng dội lên vách bồn tắm toát ra hơi nóng anh mới nằm vào trong, suy nghĩ của anh giống như vòng xoay ngựa gỗ.

Lương Kiến Phi cuối cùng suy nghĩ thế nào? —— đây là vấn đề anh vẫn muốn hỏi, nhưng mỗi khi đến bên miệng lại bị mắc kẹt. Trước kia bọn họ không chịu thua kém nhau, lời nói sắc bén, gần đây ý tứ có phần ngừng công kích, luôn rất cẩn thận suy đoán đối phương, nhưng không có kết quả.

Ở giữa bọn họ đương nhiên có những khoảnh khắc nồng nhiệt, mỗi lần anh ôm cô, lúc anh hôn cô, anh đều có một loại ý nghĩ mãnh liệt muốn thời gian ngừng lại. Loại cảm giác này đối với anh mà nói rất xa lạ —— mặc dù tất nhiên, anh biết yêu là gì, anh biết đàn ông và phụ nữ có thể xảy ra những gì —— nhưng anh luôn cảm thấy bất an, mà lại không biết làm thế nào.

Trải qua ba mươi mấy năm, anh dùng rất nhiều thời gian nghiên cứu nội tâm của con người, tự cho là sự đấu đá lẫn nhau trong tiểu thuyết bán chạy được mọi người hoan nghênh chính là lòng người, nhưng mà sử dụng trên người của Lương Kiến Phi dường như hoàn toàn không phát huy tác dụng. Có lẽ càng để ý một người, lại càng suy nghĩ muốn hiểu rõ cô, càng hiểu biết cô, lại càng không thể hiểu biết cô.

Đây là một vòng tuần hoàn, có thể nói nó là chó má, cũng có thể nói là chân lý. Con người đơn giản, trong đó cũng có một số điều phức tạp. Nói cho cùng, anh chỉ muốn biết, trong đầu người kia suy nghĩ như thế nào...

Tắm rửa xong, anh đứng trước gương cạo râu, trên thực tế, anh đã lâu không thấy chiếc cằm không để râu của mình. Đã bao nhiêu lâu? Năm, sáu năm ư, hay là lâu hơn... Sở dĩ anh để râu, nguyên nhân là vì một câu nói của người bạn. Vị này là một họa sĩ vẽ tranh minh họa, gọi là “Lão Vu”, lớn hơn anh vài tuổi, anh ta có một đôi mắt sâu sắc mạnh mẽ, lần đầu tiên gặp mặt, Lão Vu nhìn thấy anh mà kinh ngạc nói: à, không ngờ người có thể viết ra những câu chuyện phức tạp như vậy lại có dáng vẻ dịu dàng thế này...

Anh lập tức cảm thấy rất xấu hổ, cánh tay duỗi ra giữa không trung không biết nên đặt đâu, cũng may Lão Vu mỉm cười, thân thiện bắt tay anh, rồi không nói gì nữa. Từ đó về sau anh bắt đầu để râu, đây là một bí mật, anh chưa từng nói qua bí mật này cho ai, nhưng anh mơ hồ cảm thấy Lão Vu biết, bởi vì có một lần anh ta cười với anh nói: cho dù để râu cũng không có biện pháp che giấu cậu là một người như thế nào.

Anh cũng không phải muốn che giấu chính mình, nhưng anh cảm thấy như lời Lão Vu nói, một người có thể viết ra những câu chuyện phức tạp về tội ác thì không nên dịu dàng mà là cũng phức tạp và khó lường. Có vài lần, trong đầu anh thoáng闪过 phân tích nguyên nhân vì sao bản thân mình lại như vậy, cuối cùng anh cho rằng, chuyện này thực ra rất buồn cười, giống như một cậu thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành mặc trang phục của người cha, cố gắng giả dạng như người lớn. Anh không nói rõ lý do, chỉ là muốn làm như vậy mà thôi.

Hạng Phong lau khô mặt, rồi vào phòng bếp ăn vài thứ, sau đó anh ngồi trước bàn mở máy tính.

Việc khiến anh giật mình chính là gần một tuần không kiểm tra hộp thư, email mới vậy mà bỗng chốc đạt tới ba mươi mấy cái, anh nhấp chuột mở ra, hơn phân nửa là biên tập viên của những tạp chí và công ty xuất bản quen biết, một số yêu cầu bản thảo với anh, một số hỏi anh có phải chuyển sang thể loại khác không. Hạng Phong cảm thấy quái lạ, anh bèn gọi điện cho một người biên tập trong đó.

“Susan, có thể cho tôi biết trong tuần qua đã xảy ra chuyện gì không?”

“Anh chỉ cái gì?”

“Cái gì gọi là ‘nếu tác phẩm của anh vẫn muốn vượt ra khỏi giới hạn hoặc là chỉ cho vui, anh có thể cân nhắc đăng trên tạp chí của chúng tôi không?’” Anh đọc email do cô ta gửi tới.

“À,” Susan cười rộ lên, “Mặc dù truyện lãng mạn kia của anh có chút non nớt, nhưng cá nhân tôi cảm thấy vẫn rất dễ thương. Vì vậy tôi muốn nói, nếu anh còn có tác phẩm tương tự, hoặc là truyện ma, văn học thiếu nhi, tôi đều có thể suy nghĩ giúp anh đăng lên.”

“Chờ một chút,” anh ngăn cản đối phương thao thao bất tuyệt, “Cái gì ‘truyện lãng mạn?’”

“Là tác phẩm gần đây anh đăng nhiều kỳ trên tạp chí đấy, chính là tạp chí mới của công ty Lương Kiến Phi...”

“...” Anh kinh ngạc nói không ra lời.

“Lúc ban đầu tôi cũng cho rằng anh bị chèn ép đến mức đồ mồ hôi lạnh, bởi vì cái này so với phong cách trước kia của anh quả thực một trời một vực, mọi người đều rất buồn bực, anh làm sao lại viết ra một câu chuyện như vậy. Nhưng sau khi bình luận của Thang Đình xuất hiện, chúng tôi liền hiểu ra, tôi cảm thấy rất đáng yêu —— mặc dù không phù hợp với phong cách của anh, nhưng tôi vẫn phải nói.”

“Thang Đình?”

“Anh... không biết sao?” Susan rút cuộc nhận ra sự ngạc nhiên của anh.

“Đúng vậy, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?”

“Ồ... Thang Đình —— anh cũng biết đấy, chính là người bình luận sách —— khi nhiều người tỏ vẻ nghi ngờ với truyện đăng nhiều kỳ của anh thì cô ấy viết một bài bình luận, anh có thể tìm trên mạng, tiêu đề đại loại là ‘tiểu thuyết trinh thám gia vượt ra khỏi giới hạn’, tóm lại, cô ấy nói thực ra đây là một câu chuyện lãng mạn nên chúng tôi đều hiểu ra...”

“Thôi được,” Hạng Phong ngắt lời cô ta, “Cám ơn. Lần sau sẽ liên lạc.”

Cúp điện thoại, anh cảm thấy bồn chồn vô cớ, bởi vì —— anh biết rõ ràng, bản thân mình viết tiểu thuyết trinh thám từ đầu đến cuối! Cho dù phê bình tệ hại như thủy triều, anh cũng sẽ không chút do dự nói đó là tiểu thuyết trinh thám, anh căn bản không viết truyện lãng mạn gì đó...

Hạng Phong ôm tâm tình buồn bực, cả buổi chiều anh không có tâm tư làm việc, công ty của Lương Kiến Phi dường như vẫn còn trong tình trạng nghỉ nửa ngày, cho nên buổi chiều cô trở lại rất sớm.

“Anh... tại sao lại đưa ra vẻ mặt thế này?” Cô như là cảm thấy buồn cười.

“Em không hiểu đâu.” Hạng Phong ngồi trên sofa, thay đổi kênh truyền hình tới tấp.

Cô trừng to mắt: “Sẽ không phải... Bạn gái trước của anh thật sự mang theo đứa con tìm tới của chứ?”

Anh rất muốn trừng mắt trở lại, nhưng nhìn thấy vẻ mặt “khiếp sợ” kia của cô, anh cuối cùng vẫn hết cách mà nở nụ cười. Anh kể ngọn nguồn sự việc với cô một lần, cô nhún mày hỏi: “Vậy... Anh vì chuyện này mà tức giận?”

“Không,” anh lắc đầu, “Không nói tới tức giận, hơn nữa anh không có lý do nổi giận với bất kỳ người nào, nếu thật sự có người làm không tốt, người kia phải là anh mà không phải bất cứ ai khác.”

Lương Kiến Phi không nói lời nào, cô chỉ mỉm cười.

“Nhưng mà,” Hạng Phong thở dài, “Một tác phẩm của nhà văn tiểu thuyết trinh thám bị nhầm lẫn là truyện lãng mạn... Điều này chẳng lẽ không phải là chuyện đủ để con người cảm thấy thất bại sao?”

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, tựa vào lưng ghế sofa, lấy tay chống đầu: “Ừm... Nhưng, anh không cảm thấy, việc này đối với anh mà nói là một kết quả tốt lắm sao?”

“?”

“Bởi vì anh tránh được dư luận nhận xét tình trạng sáng tác của anh không tốt, có lẽ lúc này anh thật sự viết không được tốt, nhưng nếu tất cả mọi người cho rằng đây là truyện lãng mạn, như vậy trong sự nghiệp của anh sẽ không có nét bút hồng này.”

Hạng Phong nhìn vào ánh mắt Lương Kiến Phi, anh trầm mặc một lúc rồi bình tĩnh hỏi: “Em có ý gì?”

“À... Em không phải nói anh viết không được tốt, cũng không phải thực sự nói đây là một ‘nét bút hồng’ của anh...”

“Anh không phải hỏi em cái này.”

Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt dần dần nghiêm túc lên.

“Lương Kiến Phi,” anh dùng giọng điệu đặc biệt của tiểu thuyết trinh thám gia nói, “Em biết chuyện này.”

“...”

“...”

“Sự thật thì...” Cô cúi đầu nhìn ngón tay của mình, “Bình luận sách này là em bảo Thang Đình viết.”

“Tại sao?” Mặc dù mơ hồ đoán ra, nhưng Hạng Phong vẫn nhịn không được mà nhún mày.

“Bởi vì... bởi vì em không muốn anh bị công kích.”

“Huh! Như vậy em thà rằng anh bị hiểu lầm?”

“Nhưng... kết quả này không tệ chút nào. Hơn nữa trong tiểu thuyết của anh quả thật có yếu tố của truyện lãng mạn...”

“Vậy em có nghĩ tới anh suy nghĩ như thế nào không?”

“... Không có.”

Anh từ sofa đứng lên nhìn cô, rồi gần từng tiếng nói: “Lương Kiến Phi, bây giờ anh bắt đầu có chút tức giận —— không, là rất tức giận!”

“...”

“Anh không thể tưởng tượng, em lại... lại còn cho rằng mình làm đúng!”

“...”

Hạng Phong đứng đó với vẻ mặt phẫn uất bất bình, anh tưởng rằng Lương Kiến Phi sẽ vẫn trầm mặc cho đến khi hoàn toàn bùng nổ, hoặc là cứ im lặng mà đi vào phòng tắm đóng cửa lại, nhưng điều khiến anh ngạc nhiên chính là, cô lại ngẩng đầu, thành khẩn nói:

“Được rồi, nếu lúc ấy em biết anh nghĩ như vậy, em sẽ không yêu cầu Thang Đình đăng bài bình luận sách gì đó. Em xin lỗi...”

Hạng Phong chớp mắt, anh vốn đã chuẩn bị tốt phải dùng những lời thoại kia khi cô phát cáu, nhưng tất cả đều nghẹn trong cổ họng làm sao cũng không ép ra được. Anh vô thức đi qua lại vài bước, khoanh tay, anh muốn mở miệng lại không biết nói cái gì mới tốt. Cuối cùng anh thở dài, đưa tay véo hai má của cô:

“Lương Kiến Phi, em chính là được phái đến chuyên môn đối nghịch với anh sao?”

Cô giương mắt nhìn anh, không biết là bởi vì hai má bị anh véo, hay là cô vốn đang cười trộm, tóm lại, khoé miệng của cô hơi giơ lên, ngay cả hình dáng của đôi mắt cũng trở nên rất nhỏ.

Tối nay, khi anh ôm cô ngắm nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, anh hỏi: “Lúc chiều giọng điệu của anh kém như vậy, em không giận chút nào sao? Anh tưởng rằng em sẽ không chút do dự mà tranh cãi một trận với anh.”

“Thế nào, anh muốn em âm ỉ một trận à?” Mâu sắc đa dạng nổi bật trên khuôn mặt cô có vẻ rất sáng ngời.

“Vậy thì không phải...”

“Đây chính là công việc. Em là biên tập, anh là nhà văn, chỉ đơn giản như vậy.”

Anh cười khò: “Xem ra anh đánh giá thấp em.”

Cô quay đầu lại lườm anh, vẻ mặt mang theo sự đắc ý: “Đâu là thời gian làm việc, đâu là thời gian cá nhân, em đều phân biệt rõ ràng.”

Nói xong, cô lại quay đầu, tiếp tục ngắm nhìn pháo hoa, nét mặt có vẻ trẻ con mà chuyên chú nhìn. Cầm anh đặt trên đỉnh đầu cô: “Em có tự tin như vậy, anh không phải dùng... thân phận khác mắt em?”

“Thân phận khác? Thân phận gì?” Cô hỏi mà không hề cảnh giác.

“...” Anh kéo khoé miệng, “Quên đi.”

Một lát sau, trong tiếng pháo trầm lắng ở xa xa, Hạng Phong nghe được thanh âm của mình nói:

“Lương Kiến Phi, em có yêu anh không?... Nếu câu trả lời của anh là có, như vậy em thì sao?”

Anh có thể cảm giác được thân thể dán trên ngực anh bỗng nhiên trở nên cứng ngắt.

Trên kính phản chiếu nhợt nhạt về mặt của cô, như là do dự, không biết nên trả lời thế nào... Hoặc là cô vốn không nghĩ đến anh sẽ hỏi loại vấn đề này.

Anh vươn ngón tay nhẹ nhàng di chuyển ở trên khuôn mặt cô trong kính phản chiếu, giống như muốn vẽ một bức tranh về hình dáng của cô, ánh mắt của cô, đôi môi của cô...

Anh cười rộ lên, xuyên qua hình đảo ngược trên kính phát hiện cô cũng nhìn mình.

“Quên đi.” Lời này nghe ra có chút chua xót, nhưng kỳ quái là, anh thấy nét mặt của mình chưa bao giờ ảm áp như vậy.

Chưa từng có.

Sáng sớm hôm sau, Hạng Phong vẫn bị tiếng đóng cửa của Lương Kiến Phi đánh thức, chỉ có điều vào lúc này cô thật sự đóng cửa rất nhẹ, dường như

sợ đánh thức anh, nhưng anh... vẫn thức dậy.

Anh tắm rửa, cạo râu, ăn sáng, giống như ngày hôm qua, giống như không xảy ra chuyện gì. Mười một giờ, anh lái xe đến dưới lầu văn phòng của Lương Kiến Phi, dự định hẹn cô ăn trưa, sau đó cùng đến đài phát thanh làm tiết mục trực tiếp. Xe chạy tới bãi đậu xe, từ rất xa anh nhìn thấy Lương Kiến Phi lên một chiếc xe, anh biết người đàn ông ngồi ở vị trí lái xe, là Trì Thiếu Vũ.

Anh ngồi thẫn thờ nhìn chiếc xe kia rẽ qua trước mắt anh, sau đó biến mất.

Không biết qua bao lâu, Hạng Phong hạ cửa xe xuống, anh tìm được nửa gói thuốc lá từ trong hộp đựng đồ, anh châm một điếu thuốc rồi hút. Anh từng là người nghiện thuốc lá, nhưng về sau đã cai rồi, không ai bảo anh cai thuốc, chẳng qua vì anh không thích cảm giác bị khống chế, anh không thích bị bắt cứ người nào, sự việc, đồ vật nào khống chế, hoặc là nói đúng hơn, anh ghét ý lại. Sức mạnh ý chí của anh rất kiên định, tất cả những người biết anh đều cảm thấy giật mình, mỗi ngày anh vẫn hút hai gói thuốc lá, nhưng trong thời gian nửa năm anh hoàn toàn bỏ được, một điếu cũng không hút, và anh có thể tự do khống chế sức mạnh ý chí của mình, sẽ không vì nghiện thuốc lá mà chịu khuất phục.

Thế nhưng hiện tại, anh lại có một loại cảm giác bị khống chế, luôn có một loại sức mạnh vô hình đang tác động anh, sức mạnh này gọi là tình yêu.

Dưới ngòi bút của anh từng có rất nhiều câu chuyện lãng mạn, nhưng đương nhiên, trong tiểu thuyết của anh, tình yêu vĩnh viễn không có khả năng là nhân vật chính, chỉ là một vai phụ, cho nên dù xúc động, phức tạp ly kỳ, nó cũng chỉ là câu chuyện. Trên cơ bản, chính anh cũng chưa trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm gì đó, hoặc là anh vốn không đem loại tình cảm này đặt ở vị trí quan trọng, anh ra đời trong một cuộc hôn nhân rạn nứt dẫn đến gia đình tan vỡ, cho nên anh quá hiểu về quan hệ giữa đàn ông và phụ nữ, anh luôn giữ thái độ thờ ơ mà tốt. Không thể nói anh chưa từng ôm ấp tưởng gì đối với tình yêu, đương nhiên lúc còn trẻ anh đã từng có, nhưng mà theo sự chuyển dời của thời gian đã trở nên rất ít, thậm chí hoàn toàn biến mất hầu như không có.

Cho đến hiện tại, Lương Kiến Phi xuất hiện trước mắt anh.

Ban đầu anh không biết đó là tình yêu, anh cho rằng mình chỉ cảm thấy hứng thú với cô mà thôi, không phải là sự hứng thú của đàn ông đối với phụ nữ, mà là đơn thuần giữa người với người. Thế nhưng một khi tình cảm nảy sinh trong lòng, nó tựa như độc được mẫn tính, khi phát hiện thì đã quá muộn.

Anh rất cẩn thận, chiếm được cô, nhưng lại không xác định, không dám xác định, cho dù là cô hay là bản thân anh. Nhưng tới qua khi anh hỏi câu kia, anh chợt phát hiện, anh không hề nghi ngờ là mình yêu cô —— là tình yêu của người đàn ông đối với người phụ nữ —— mặc dù không rung động đến tâm can, phức tạp ly kỳ như trong tiểu thuyết, nhưng anh chắc chắn anh yêu cô.

Tình yêu này không giống với lúc mười mấy tuổi, cũng không nổi trên mặt nước, mà là trầm xuống đáy hồ.

Cho nên, Lương Kiến Phi tựa như thuốc lá, chẳng qua, là một điếu thuốc không thể nào bỏ được.

***

“Hey! Hey! Hey! Các bạn thỉnh giả trước radio có khoẻ không? Tôi là Từ Ngạn Bằng —— tôi, lại, quay về, đây!”

Hạng Phong ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào vị cộng tác bên cạnh, trong ánh mắt bao hàm rất nhiều chi tiết, khó hiểu, kinh ngạc, bất đắc dĩ, luyện thành thói quen... Giống như dùng một trăm từ ngữ lạ lùng để hình dung cũng không đủ, hơn nữa anh cảm thấy, Lương Kiến Phi ngồi ở bên kia Từ Ngạn Bằng cũng có ý tưởng giống vậy —— bởi vì cô cũng ném ra ánh mắt giống vậy với người đối diện.

“Nhân dịp kỳ nghỉ tết âm lịch, tôi quyết định đi du lịch hệ ngân hà, nhưng không ngờ tôi vừa rời khỏi địa cầu, sao Hoả lại đánh với sao Kim nữa!” Từ Ngạn Bằng nhướn mày, bộ dáng cực kỳ sợ hãi.

“Anh có loại logic gì đây,” Lương Kiến Phi buồn cười và lườm anh ta, “Sao Hoả đụng sao Kim có liên quan gì đến việc anh rời khỏi địa cầu?”

“Cô chưa từng nghe qua một câu sao?”

“?”

“Một người thợ may không muốn nấu ăn thì không phải là người lái xe tốt.”

“...”

“Vạn vật trên thế gian đều tung hoành kết hợp, đầu bếp và tài xế nhìn như không hề liên quan, nhưng thực ra giữa hai người có một điểm chung, đó chính là —— dầu.” Từ Ngạn Bằng giơ lên ngón trỏ, *ngón chỉ tạc tạc (nói ra rành rọt)*.

“...”

“Đầu bếp muốn làm việc, không thể rời khỏi dầu; lái xe muốn làm việc, không thể rời khỏi xăng. Bởi vậy nếu người thợ may không muốn nấu ăn, như vậy anh ta cũng không dám đương nổi lái xe. Sao Hoả và sao Kim cũng giống vậy, chúng nó dựa theo quỹ đạo mà chuyển động, nhưng mà một khi mất đi thứ nào đó, chúng nó sẽ chạm vào nhau, thậm chí nổ tung”

Hạng Phong cướp lấy từ tượng thanh mà Từ Ngạn Bằng sắp phát ra để miêu tả vụ nổ, anh hỏi trước: “Mất đi thứ nào đó?”

“Chất giải hoà à,” người kia cười hi hi nói, “Đưa ra một ví dụ, A và B là kẻ thù, nhưng họ đều có thể với C ở chung rất tốt, cho nên khi A, B, C ở cùng

một chỗ, C có thể kẹp giữa duy trì một loại cân bằng. Nhưng bỗng nhiên có một ngày C rời khỏi, thế là A và B ắt hẳn muốn bất hoà, chỉ đơn giản như vậy.”

Hạng Phong nhú mày, tựa lưng vào ghế nhìn anh ta, anh lạnh lùng nói: “Tôi nhớ vừa rồi anh nói có liên quan đến hành tinh, mà không phải ABC gì đó.”

“À, thật có lỗi, chỉ là nêu lên một ví dụ, vì vậy chúng ta hãy trở về đề tài sao Hoả và sao Kim đi,” Ngạn Bằng mỉm cười, “Tin rằng không ít thính giả đã trải qua ‘tai hoạ lớn’, bởi vì hộp thư công cộng của tôi đột ngột dồn thành đồng. Thật là kỳ quái, xảy ra chuyện bùng nổ mạnh mẽ như vậy, không phải ‘sao Hoả’ và ‘sao Kim’ bị oanh tạc, mà là ‘sao Diêm Vương’ tôi đây —— thật sự rất kỳ quái!”

“...”

“Hai người trăm mặt là đại biểu mình làm chuyện sai sao?” Anh ta trêu chọc nói.

“Không phải,” Lương Kiến Phi thẳng thắn trả lời, “Là đang chờ thời gian để bắt đầu đề tài của ngày hôm nay.”

“... Được rồi, hôm nay là một ngày rất đặc biệt, tiết mục của chúng ta rút cuộc bắt đầu sử dụng liên kết tương tác trực tiếp. Nói cách khác, các bạn thính giả chỉ cần gửi tin nhắn ‘DQMBZN’ đến 12345678, chúng tôi có thể thấy ngay tin nhắn của các bạn trên màn hình, đây cũng là một cách giao lưu của tiết mục radio rất được phổ biến hiện nay.”

“Chữ cái lờ nhẩn vô cùng rườm rà...” Kiến Phi nhin không được nói.

Từ Ngạn Bằng phớt lờ cô mà chuyển sang Hạng Phong: “Như vậy, tiếp theo có thể bắt đầu phân đoạn đề tài của hôm nay.”

“Trên thực tế,” Hạng Phong chậm rãi nói, “Hôm nay tôi không chuẩn bị tin tức thú vị. Hai tuần trước, đạo diễn của tiết mục nói cho chúng ta biết, hôm nay sẽ đưa mục tin nhắn vào sử dụng, tôi liền quyết định đem trực tiếp của tuần này để lại thời gian cho mọi người.”

Nói tới đây, anh quay đầu nhìn hai vị cộng tác rồi mới tiếp tục nói: “Chủ đề trong tuần của chúng ta là... ‘nói thật mạo hiểm lớn’.”

Từ Ngạn Bằng và Lương Kiến Phi nhin không được đều tự phát ra âm thanh kinh ngạc, họ ném cho anh một cái nhìn chăm chăm.

Nhưng anh không đón nhận ánh mắt của bọn họ, mà nói êm tai: “Quy tắc của trò chơi rất đơn giản, người được hỏi phải thành thật trả lời, nếu không muốn trả lời thì sẽ chịu trừng phạt. Nội dung trừng phạt là do người hỏi quyết định, vì vậy nếu các vị ở trước radio có vấn đề gì muốn hỏi chúng tôi đều có thể gửi nội dung đến đây, đương nhiên phải nhớ ghi chú rõ ràng cách trừng phạt, chúng tôi sẽ chọn lựa chủ đề thú vị mà hỏi lẫn nhau. Trước đó...hãy lắng nghe vài ca khúc.”

Thông thường vào thời gian này, Từ Ngạn Bằng đã bắt đầu nhấn nút phát ra bài hát, nhưng vào lúc này, tiểu sinh nổi tiếng hiện nay của chúng ta lại khoanh tay, đầy hứng thú nói: “Tôi thật cảm thấy, thay vì lắng nghe những bài hát nhảm chán, không bằng chúng ta bắt đầu chơi trò này trước đi.”

“?”

“Chúng ta chia nhau suy nghĩ một vấn đề để hỏi hai người kia, đương nhiên cách trừng phạt cũng tự mình quyết định, hai người cảm thấy thế nào?”

Hạng Phong nhìn Lương Kiến Phi, anh phát hiện trong mắt cô có một tia do dự, vì thế anh cố ý nói: “Được.”

Lương Kiến Phi không phản bác, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng.

“Vậy tôi trước,” trong mắt Từ Ngạn Bằng có một tia sáng nóng lòng muốn thử, “Có một vấn đề tôi đã suy nghĩ thật lâu muốn hỏi hai người, đó chính là: ngoài bạn ra, nếu hai người chủ trì khác của tiết mục đồng thời rơi xuống biển, bạn sẽ cứu người nào trước? Về phần trừng phạt ——”

“Anh ấy.”

“Cô ấy.”

Hạng Phong và Lương Kiến Phi không đợi anh ta nói xong trừng phạt, liền đồng thanh trả lời.

“Vì, vì sao... vì sao không phải tôi?” Từ Ngạn Bằng chịu đả kích gấp bội.

“Ưu tiên phụ nữ,” Hạng Phong nhin cười, ra vẻ nghiêm túc, “Anh có biết, dưới tình huống nguy hiểm, chúng ta lúc nào cũng phải giúp đỡ phụ nữ, người già và trẻ em trước hết.”

“Vậy được rồi... Nhưng Kiến Phi thì sao, Hạng Phong không phải là kẻ thù của cô ư?”

Lương Kiến Phi há hốc miệng, như là cảm thấy hối hận vì lời mình vừa thốt ra: “Bởi vì... bởi vì...”

“Trò chơi này chỉ muốn cô trả lời ‘nói thật’, không có yêu cầu cô đưa ra giải thích hợp lý đối với lời nói thật.” Hạng Phong đúng lúc giải vây cho cô.

Cô cảm kích nhìn anh một cái, nhưng anh cảm thấy khó chịu vô cớ, chẳng lẽ muốn cô thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ này lại khó như vậy sao?

Từ Ngan Bằng thất bại mà thờ dài, rồi nói: “Vây... tiếp theo đến phiên Kiến Phi đưa ra câu hỏi.”

“Tại sao là tôi...”

“Bởi vì ‘ưu tiên phụ nữ’.” Có lẽ bởi vì bất mãn vụ rơi xuống biển người được cứu trước là cô cho nên giọng điệu Ngan Bằng có chút khó chịu.

“... Vây được rồi.” Kiến Phi nghĩ nghĩ rồi mới nói, “Trước tiên tôi nói về trừng phạt một chút, trừng phạt là... ăn một bát vằn thắn có hành.”

Nghe được câu này, Hạng Phong không khỏi ngẩng đầu nhìn cô, nhưng cô không nhìn anh, như là cố ý trốn tránh ánh mắt của anh.

“Đây là trừng phạt?” Ngan Bằng trừng to mắt, anh ta đưa ra dáng vẻ có trăm suy nghĩ mà không thể giải đáp, “Cô có biết, vừa rồi tôi yêu cầu trừng phạt gì không —— liếm mặt trong của bất kì bồn cầu nào ở trong toà cao ốc của đài phát thanh chúng ta.”

“...” Hạng Phong và Lương Kiến Phi không hẹn mà cùng lấy ánh mắt căm ghét ném cho anh ta.

“Cái kia, vấn đề của tôi là,” Lương Kiến Phi cào tóc, tiếp tục nói, “Phụ nữ ở trong suy nghĩ của các anh, cuối cùng là như thế nào?”

Hạng Phong khoanh tay, trầm mặc mà suy nghĩ vấn đề này, khi phục hồi lại tinh thần, anh phát hiện Từ Ngan Bằng cũng duy trì tư thế giống anh, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng giống hệt.

“Đây là một vấn đề rất đơn giản, phải biết rằng đàn ông thường hay thảo luận về phụ nữ, khuôn mặt của phụ nữ, dáng người của phụ nữ, tính cách của phụ nữ, đàn ông chỉ cần tụ tập một chỗ, đề tài chỉ là ăn nhậu chơi bời, phụ nữ và tiền... nhưng không biết vì sao,” Ngan Bằng dường như có chút dăm chiêu, “Tôi vẫn bằng lòng ăn vằn thắn có hành.”

“Khó trả lời như vậy sao, hay là, phụ nữ ở trong cảm nhận của đàn ông chính là đại danh từ ác ma?” Lương Kiến Phi giật mình mà đánh giá bọn họ.

Hạng Phong lộ ra một dấu vết, không hiểu được là cười khổ hay là tươi cười gì đó, anh tiến đến trước microphone, thấp giọng nói: “Phụ nữ ư... là một loại sinh vật rất kỳ quái. Bạn có thể đồng thời nhìn ra hai loại gì đó hoàn toàn tương phản ở trên người các cô ấy, ví dụ như cảm tính và lý tính, nhiệt tình và tuyệt tình, dịu dàng và lạnh lùng, lương thiện và gian ác, hoặc là... thẳng thắn và giấu diếm.”

“...”

“Đối với đàn ông mà nói, phụ nữ giống như người ngoài hành tinh tới, bọn họ khó biết rõ ràng trong đầu óc phụ nữ rốt cuộc suy nghĩ cái gì, có lẽ một giây trước các cô ấy còn có thể nói yêu bạn yêu đến muốn chết, giây tiếp theo có thể không chút do dự mà rời khỏi bạn. Phụ nữ chính là sinh vật quái lạ như vậy, có đôi khi quả thực không thể nói lý.” Nói đến đây anh cảm thấy Ngan Bằng và Kiến Phi ném ra hai loại ánh mắt có ngụ ý khác nhau đối với anh, người trước là một loại tán thành và khen ngợi, người sau lại phức tạp hơn nhiều, trong đó có nhiều cảm xúc mâu thuẫn với nhau.

“Thế nhưng, chính vì khác nhau như thế, đàn ông và phụ nữ mới có thể hấp dẫn lẫn nhau. Sở dĩ đàn ông cảm thấy hứng thú với phụ nữ, không hề chỉ vì phụ nữ có thể thỏa mãn tình dục & ham muốn của bọn họ —— đương nhiên, tôi không thể không nói, điểm này cũng rất quan trọng, dục vọng là nguyên thủy và trực tiếp nhất của con người... Còn bởi vì, cho dù từ góc độ của ai mà nói, phụ nữ đều khiến đàn ông cảm thấy họ là một bí ẩn, bí ẩn rất khó giải đáp nhưng lại rất muốn giải đáp...” Anh mỉm cười, thanh âm tràn ngập từ tính quanh quẩn trong sóng điện từ, “Vì vậy, cho dù đối với đàn ông mà nói, phụ nữ rất khó lý giải, nhưng bọn họ vẫn bằng lòng phí thời gian đi làm chuyện này. ‘Thời gian’ mà tôi nói có lẽ rất dài rất dài, thậm chí có người đàn ông cả đời cũng không biết người cạnh gối đang suy nghĩ cái gì, nhưng tôi cho rằng, chỉ cần anh ta nghiêm túc làm như vậy... Thế thì đủ rồi.”

Anh nhích lại gần lưng ghế, tỏ vẻ lên tiếng chấm dứt. Vừa quay đầu, Từ Ngan Bằng và Lương Kiến Phi đều không nói được một lời mà nhìn anh. Nhạc nền ở trong tai nghe tràn ngập tiết tấu thanh thoát thật lâu, loại tình huống này hiếm có, ít nhất, vào thời điểm chỉ có Từ Ngan Bằng thì chưa từng xảy ra.

“Nghe anh nói như vậy, tôi bỗng nhiên cảm thấy...” Ngan Bằng không dám khẳng định, nhưng không nói thì lại khó chịu, “Anh không phải đang yêu người nào chứ?”

Lướt qua cả vai Từ Ngan Bằng, Hạng Phong thấy Lương Kiến Phi lén lút hít một hơi lạnh, anh bất giác cười khổ một cái, nói: “Đừng quên, đề tài của anh đã hỏi qua rồi.”

“... Được rồi,” Ngan Bằng nhún vai, “Cuối cùng chúng ta hãy lắng nghe vấn đề của đại tác gia, tôi hy vọng sẽ không làm cho người ta cảm thấy quá nhàm chán, như là ‘gần đây bạn đọc một cuốn sách nào đó’ đại loại thế, mặc dù cá nhân tôi cho rằng anh ấy rất có thể sẽ hỏi vấn đề nhàm chán thế này, hơn nữa nếu đáp án không phải là sách của anh ấy, anh ấy sẽ mượn cớ giận dữ —— nhưng tôi nhất định phải thay các thánh giả nói, ai muốn nghe cái này chứ!”

Hạng Phong dùng ngón tay gõ trên mặt bàn, đưa ra vẻ mặt từ chối cho ý kiến. Vì thế Từ Ngan Bằng nhìn không được mà xác nhận nhiều lần: “Anh chuẩn bị tốt rồi sao? Ngạn vạn lần không được hỏi vấn đề nhàm chán như vậy đấy, đã 2, 3 năm tôi chưa có đọc sách, cho nên nếu anh thành công hỏi loại vấn đề này, tôi sẽ trả lời không được.”

Hạng Phong gật đầu, anh rũ đôi mắt xuống nhìn bản thảo trên bàn, trên thực tế nó trống rỗng, không có gì cả, nhưng anh lại như đọc chữ vô hình: “Vấn đề của tôi rất đơn giản, chính là... Bạn có từng lên giường với một người mình không yêu?”

Vấn đề “đơn giản” này của anh vừa hỏi ra, bốn phía liền trở nên lặng ngắt như tờ, nhưng anh vẫn tự phụ mà tiếp tục nói: “Nếu không muốn trả lời, vậy thì trừng phạt là, tối nay bạn phải thẳng thắn với người kia.”

Nhạc nền trong tai nghe lại thật lâu, thời gian xấp xỉ hơn mười giây, Từ Ngạn Bằng mới hô to: “Hạng Phong! Anh cũng, anh cũng... quá độc ác đi!”

Hạng Phong nhún vai: “Anh không phải bảo tôi không nên hỏi vấn đề nhảm chán sao.”

“...Ồ, trên thực tế, tôi bỗng nhiên cảm thấy, đọc sách thật là một chuyện thú vị, cho nên nếu anh muốn sửa lại, hỏi tôi đọc cuốn sách nào đó, tôi cũng rất vui về trả lời.”

“Không cần,” Khuôn mặt Hạng Phong không chút thay đổi mà cự tuyệt, “Ai muốn nghe cái đó.”

“...”

Anh quan sát Lương Kiến Phi ngồi bên kia bàn, cô nhìn anh, ở trong tiếng kêu gào của Từ Ngạn Bằng mà lặng lẽ nhìn anh. Khoé miệng cô cong lên dường như mỉm cười dường như không, anh không thể xác định, đó là nụ cười không thật, giống như anh không thể xác định cuối cùng cô có ý nghĩ như thế nào đối với anh. Có lẽ đằng sau nụ cười kia là một loại căm ghét, hoặc là nó vốn không phải là nụ cười, mà là cười nhạo nơi sâu nhất của linh hồn loài người.

Anh biết rõ vấn đề này có nghĩa gì, có lẽ, đây căn bản là anh tự rước lấy nhục. Nhưng anh chưa từng nghĩ đến sẽ thoải hiệp với sự thật, như khi cha mẹ ly hôn, như khi có tài nhưng không gặp thời, như khi bị người ta phản bội —— nói không chừng, đây cũng là nguyên nhân anh yêu Lương Kiến Phi —— bởi vì cô cũng là một người không chịu thoải hiệp với sự thật.

“Không có.”

Thanh âm của Lương Kiến Phi không lớn, nhưng đủ để lấn át tất cả tiếng âm ỉ, ít nhất Hạng Phong nghe thấy, hai chữ kia nhẹ nhàng mà lại rất rõ ràng.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, Từ Ngạn Bằng vẫn còn nói gì đó, nhưng anh căn bản không nghe thấy, anh chỉ lẳng nghe thanh âm của mình nói: “Cảm ơn.”

Buổi tối về đến nhà, Lương Kiến Phi lần mò muốn mở đèn phòng khách, nhưng Hạng Phong nắm lấy tay cô, anh cúi đầu hôn cô. Đây không phải là nụ hôn của người trưởng thành, nảy sinh tình cảm mà hôn rồi dừng lại hợp lý, mà là... nụ hôn của một thiếu niên theo kiểu gấp gáp và kích động.

Lương Kiến Phi bị anh hôn đến không thở nổi, cô thậm chí bắt đầu giãy dụa, anh ngẩng đầu, nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ mà nhìn cô, vẻ mặt của cô không như phụ nữ trưởng thành ở tuổi 30, mà như là cô bé 17, 18 tuổi bị hù dọa. Anh cười rộ lên, nụ cười phát ra từ nội tâm, sau đó khi cô vẫn chưa phục hồi tinh thần, anh lại cúi đầu hôn cô.

Tay anh sờ soạng thân thể của cô, anh không nói rõ đó là một loại cảm giác thế nào, có lẽ tựa như lời anh nói, dục vọng là nguyên thủy và trực tiếp nhất của loài người. Anh dùng một loại cách thức gần như thô lỗ đẩy cô ngã trên sofa, sau đó anh bắt đầu cởi quần áo của cô.

“Hạng Phong...” Cô đẩy tay anh, ní non không nói rõ, “Em lạnh...”

Anh vẫn hôn cô, không cho cô một chút khe hở, nhưng tay lại lần mò trên bàn, cho đến khi tìm được điều khiển từ xa của máy điều hoà rồi nhấn nút.

Cô như là dùng sức lực rất lớn mới đẩy anh ra, anh lại nhào đến, cô đẩy nữa, anh vẫn không thuận theo, không muốn buông tha.

“Hạng Phong!” Lương Kiến Phi dờ khóc dờ cười, tay chân đã không còn sức lực, “Hôm nay anh làm sao vậy!”

Anh không trả lời, ở trong mờ tối anh cầm lấy ngón tay cô, hôn lên chúng, sau đó anh lại hôn lên mặt cô.

Có lẽ căn phòng bắt đầu trở nên ấm áp, hoặc là nụ hôn của anh làm cho cơ thể của cô vốn cứng ngắc trở nên mềm mại, khi cô không còn cố gắng chống cự anh, anh buông cô ra, nhìn vào ánh mắt cô, anh phát hiện cô đang nhìn mình. Trên thực tế, bọn họ không thể thấy nhau rõ ràng, trong mờ tối, có hiện thực cũng có tưởng tượng.

Lương Kiến Phi bỗng nhiên cười khanh khách, cô vờn ngón tay từ trán anh trượt đến cằm, động tình mà nói: “Hoá ra, anh có bộ dáng nghiêm túc như vậy...”

Nghe được câu này, đáy lòng anh từng có một góc nào đó lạnh như băng, bỗng nhiên đã bị hoà tan.

***

“Vì vậy... Anh không ngại tôi thay đổi kết cục câu chuyện của anh.” Đạo diễn chậm rãi phun ra khói thuốc.

“Không ngại.” Hạng Phong nhún vai. Trong xoang mũi tràn ngập mùi thuốc lá sau khi đốt cháy, anh nhìn thấy đầu thuốc lá màu đỏ, nghĩ thầm đây nhất định là một loại thuốc nhập khẩu nào đó có mùi vị rất nặng.

“Thật sao?”

“Thật sự.”

“Điều này khiến người ta quá bất ngờ.”

“Vì sao?” Anh khó hiểu mà cười khỏ.

“Chúng ta không phải hợp tác lần đầu tiên, anh còn nhớ kịch bản của lễ Giáng Sinh năm trước không, tôi chỉ muốn thêm hai ba câu thoại trong một cảnh, anh đều kiên quyết từ chối!”

“Tôi nghĩ... tôi sợ anh tiết lộ kịch bản.” Anh vẫn cười khỏ.

“Không thể nào!” Đạo diễn gây tàn thuốc trong cái gạt tàn vài cái, “Nói thật, trước khi hợp tôi đã thảo luận rất nhiều lần với biên kịch, chỉ sợ anh phản đối.”

“Tôi chưa bao giờ phản đối mà không có lý do.”

“Ha ha! Cái này nghe giống như lời bà xã tôi nói ‘em chưa bao giờ có tình gây sự’ ——” đạo diễn chợt mở miệng, hai chữ cuối vô cùng “buồn cười”.

“Như vậy anh hy vọng tôi từ chối?” Anh cố ý lên mặt.

“À... Không, không phải ý này.” Đạo diễn vội vàng xua tay.

Lúc hội nghị chấm dứt, đạo diễn nhìn Hạng Phong có chút chần chờ: “Tôi rất cuộc cảm thấy... Anh không giống với trước kia.”

“Về phương diện nào?”

“Việc này... cũng không nói được.”

Hạng Phong nhàu mày, kèm theo một nụ cười thân nhiên.

Ngồi trên xe, anh có thói quen mở radio, nhìn thấy trên đồng hồ biểu thị 10:45, vào lúc này, Lương Kiến Phi đang làm gì?

Đang... khóc sao?

Anh tựa vào lưng ghế lái, ngón tay gõ vô lăng. Tới qua bọn họ không làm gì cả, cuối cùng cô vẫn cự tuyệt anh, bởi vì ——

“Anh đã quên sao, ngày mai em còn phải tham dự tang lễ, em hy vọng lòng mình không có tạp niệm.”

Anh không khỏi suy nghĩ, vì vậy, nụ hôn của anh, sự vuốt ve của anh, cái ôm của anh sẽ khiến lòng cô có tạp niệm sao.

Vì thế bọn họ yên lặng nằm trên giường ngắm nhìn ngọn đèn ngoài cửa sổ, nói chuyện phiếm, sau đó dần dần đi ngủ.

Sáng hôm nay cô rời khỏi rất sớm, có lẽ còn chưa đến bảy giờ, ai biết được, anh đang ngủ, một chút cũng không bị đánh thức. Anh biết tang lễ bắt đầu lúc mười giờ, nhìn thời gian trôi qua một giây, anh lại bắt đầu bất an... Giống như trong lòng có một bộ phận vừa mới bắt đầu trở nên ảm áp, lại có phần làm cho người ta không thể xác định.

Anh ngồi trong xe im lặng hút xong một điếu thuốc, đó là điếu cuối cùng, anh đặt gói thuốc trống không đã vò nát vào trong hộp đựng đồ, sau đó khởi động xe lên đường.

Sau khi trời nắng liên tục trong một tuần, thời tiết bắt đầu trở nên tồi tệ, mây đen bao phủ trên bầu trời thành phố, mưa tí tách trên mặt đất, rất nhỏ, rơi trên kính chắn gió chỉ chút khiến người ta hoảng hốt. Hạng Phong dùng cần gạt nước xoát vài cái, tầm mắt vẫn có chút mơ hồ, di động đặt trên ghế phụ bỗng nhiên vang lên, anh vội vàng cầm lấy rồi nhấn nút.

“Hạng Phong?” Đầu dây bên kia là thanh âm quen thuộc lại xa lạ.

Anh toàn tâm toàn ý cho rằng Lương Kiến Phi gọi đến, vì vậy anh không khỏi sững sờ một chút.

“Tôi là Thang Đình, anh còn nhớ tôi không?”

“... Tôi vẫn nhớ.”

“Vậy là tốt rồi,” cô nói, “Anh không thấy kỳ lạ vì sao tôi lại gọi điện thoại cho anh à?”

“...” Được rồi, quả thực có một chút.

“Tôi gọi đến giải thích với anh.”

“?”

“Có liên quan đến... bài bình luận sách kia.”

“À... Thực ra cô không cần phải làm như vậy ——”

“—— đừng hiểu lầm, tôi tự cảm thấy mình tuyệt đối không làm gì sai.”

“...”

“Là Lương Kiến Phi kiên quyết muốn tôi nói một tiếng với anh, em ấy cảm thấy mình làm sai cho nên năn nỉ tôi gọi điện cho anh.”

“...”

“VẬY... Hai người không phải bởi vì chuyện này mà cãi nhau chứ?”

Hạng Phong trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Đây mới là mục đích cô gọi điện thoại tới.”

“?”

“Tôi đoán, cô ấy nói chút gì đó với cô, trong lòng cô có phần thắc mắc hoặc nghi ngờ, nhưng cô không muốn đi hỏi cô ấy, hoặc là bởi vì cô ấy rất kín miệng, cái gì cũng không chịu nói, cho nên cô suy nghĩ một cách để giải tỏa tôi nói ra.”

“...” Thanh âm của Thang Đình nghe ra có chút thất bại, “Anh thực sự là một người đàn ông đáng sợ.”

“... Quá khen.”

Đầu dây bên kia thờ dãi: “Kiến Phi căn bản không phải là đối thủ của anh.”

Hạng Phong cười khò, một số lý thuyết không có gì nghi ngờ, dùng trong tình yêu của một đôi nam nữ thì lại hoàn toàn tương phản. Thật giống như anh và Lương Kiến Phi, giành được thắng lợi, thường là cô không có cơ mưu.

“Nhưng mà,” Thang Đình vừa cười vừa nói, “Tôi cảm thấy anh cũng không nhất định chiếm được ưu thế.”

“... Cô rất thông minh.”

“Quá khen.” Người đẹp hình như rất vui vẻ.

“...”

“Như vậy, anh đã trả lời một phần thắc mắc của tôi, mục đích của tôi đã đạt được, cho nên trên lý thuyết tôi phải cúp điện thoại.”

“Nhưng trên thực tế thì sao?”

“Trên thực tế...” Thang Đình dừng một chút, như là đang suy nghĩ.

“?”

“Trên thực tế,” cô *nhát cổ tác khí**, “Tôi nghĩ rằng anh rất có thiên phú viết truyện lãng mạn. Trong bình thản xen lẫn mãnh liệt dâng trào, giữa bi thương và tuyệt vọng lại có chứa một ít hy vọng... Anh thật sự không cần nhắc chuyện thể loại sao?”

(*) *một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm*

“Cám ơn ý tốt của cô,” Hạng Phong trả lời cứng nhắc, “Nhưng tôi nghĩ tôi nên cúp điện thoại.”

Nói xong, ngay cả “Tạm biệt” anh cũng không nói, liền nhấn phím tắt máy.

Trong radio đang phát ra tiết mục khác của Từ Ngạn Bằng, thanh âm của anh ta cách sóng điện từ hình như hơi khác với âm thanh vốn có: “Gần đây tôi bị một sự kiện quấy rầy. Hai người bạn của tôi, bọn họ trở nên rất lạ, tôi muốn hỏi, nhưng lại sợ ngộ nhỡ không phải như tôi suy nghĩ thì sẽ rất ngượng ngùng. Các thính giả trước radio cho tôi ý kiến đi...”

Mưa dần dần nhỏ, Hạng Phong tắt radio, anh chạy xuống đường cao tốc, quẹo mấy vòng rồi tiến vào ga ra trong lòng đất của khu nhà ở. Anh không nhìn thấy xe của Lương Kiến Phi, chứng tỏ cô vẫn chưa đến. Tang lễ còn chưa kết thúc sao? Hay là... cô đang ở chỗ khác?

Trong thang máy từ ga ra đến lầu cao nhất, anh càng không ngừng miên man suy nghĩ.

Hạng Tự từng nói với anh: “Kỳ thật so với em anh càng không có cảm giác an toàn.”

Anh không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Thực ra anh biết, Hạng Tự nói đúng, chẳng qua anh luôn không nhìn thẳng vào vấn đề này, hoặc là anh vẫn quáat cường mà không chịu thừa nhận.

Ở trong tiết mục anh nói trên người phụ nữ thường có hai loại nào đó hoàn toàn tương phản, trên thực tế, anh cũng vậy, chẳng qua anh không chịu bày tỏ

mà thôi.

Thang máy phát ra một tiếng “Đình”, hai bên cửa lùi vào, anh dứt hai tay vào túi, vừa nhấc đầu thì ngay ngắn cả người: “Em làm sao...”

Lương Kiến Phi vốn cuộn mình ở góc tường đứng lên, cô cúi đầu không nhìn anh.

Hạng Phong càng bị tâm trạng bất an quấy nhiễu, nhưng anh vẫn bình tĩnh lấy ra chìa khoá từ trong túi áo, anh vừa mở cửa vừa hỏi: “Anh không nhìn thấy xe em ở ga ra.”

“Ừm...” Giọng mũi của cô rất nặng, “Em ngồi xe taxi tới.”

Anh mở cửa ra để cô đi vào, sau đó trở tay đóng cửa lại. Trên đôi giày bột bằng da màu đen của cô đều dính bùn và nước, cô cọ xát trên tấm thảm trước tủ giày nhỏ hẹp, bắt đầu đổi dép lê. Bởi vì bầu trời rất u ám, vì vậy cho dù là thời gian vào giữa trưa, cả phòng khách có vẻ không đủ ánh sáng. Hạng Phong mở máy điều hoà, kéo màn sau đó bật đèn. Phòng khách lập tức sáng lên, Lương Kiến Phi vẫn cúi đầu, không nhìn anh.

Anh đi đến trước mặt cô, sờ mái tóc ngắn ngang vai của cô có chút rối bời, anh dịu dàng nói: “Em làm sao vậy?”

Cô hít mũi, không nói lời nào.

Anh đưa tay vén tóc mái trên trán cô, lúc này anh mới phát hiện đôi mắt cô rất đỏ, đỏ đến dọa người.

Hạng Phong khẽ thở dài, anh rất muốn ôm cô, nhưng lại cảm thấy mình không thể làm vậy, bởi vì vào lúc này, cô... khác lạ như thế, làm cho anh sợ hãi bất cứ hành động nào của mình sẽ khiến cô bùng nổ.

“Em cảm thấy rất buồn...” Cô nhẹ giọng nói.

“Anh biết.” Anh chỉ có thể an ủi cô.

“Có phải vào lúc chúng ta phát hiện có người đã rời khỏi thế giới này đều sẽ rất buồn hay không...”

“Đúng vậy,” anh hôn trán cô, “Có lẽ...”

Cô hồ hấp, hơi thở run rẩy: “Thực ra, buổi sáng em đi trên đường nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia, nhưng em không cảm thấy bị thương chút nào. Tuy nhiên khi em đến nơi, bỗng nhiên liền... bắt đầu rơi nước mắt.”

Anh rốt cục vẫn nhịn không được mà ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, chờ cô nói tiếp. Nhưng cô nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay của anh, rồi xoay người đến trước cửa sổ sát đất, cô xóc lên một góc của bức màn, ngắm nhìn thành phố bao phủ bởi mây đen dày đặc.

“Anh có biết loại cảm giác này không, chính là... Khi anh cho rằng một người nào đó tồn tại trên thế giới này, anh không suy nghĩ nếu không còn gặp lại người đó sẽ trong tình cảnh như thế nào.”

“...”

“Hoặc là khi người nào đó xuất hiện trong cuộc sống của anh, anh sẽ không biết nếu có một ngày không thấy người đó hay là biến mất, thì có ý nghĩa gì với anh.”

“...”

“Trước kia em thường hay suy nghĩ, con người lúc nào cũng đến thời điểm mất đi mới biết quý trọng, việc này cuối cùng là vì chúng ta không biết tình cảm của mình sâu đậm thế nào, hay chỉ là một loại tâm lý đối nghịch mãnh liệt —— không chiếm được mới là tốt nhất.”

“...”

“Em nói rất nhiều chuyện với Trì Thiếu Vũ...”

“?” Hạng Phong bất giác nhíu mày, anh lại không biết nên nói gì.

“Em và anh ta chưa từng thẳng thắn nói chuyện như vậy,” cô nhìn xa xa, ánh mắt có vẻ trống rỗng, “Kỳ quái chính là, lại ở trong tang lễ của mẹ anh ta...”

“...”

“Em và anh ta nói tới tình yêu đơn thuần trước đây, cuộc hôn nhân mỏng manh, còn có đủ loại chuyện sau khi chia tay... Em chợt nhận ra...”

“... Nhận ra, em còn yêu anh ta.”

Giọng nói của anh bình tĩnh như thế, bình tĩnh đến mức... ngay cả nội tâm đã run rẩy. Có lẽ đây là nguyên nhân anh vẫn cảm thấy bất an, mấy năm trước, khi anh còn chưa gặp cô, cô đã từng thuộc về người khác, nếu người kia không phạm sai lầm với cô, tất cả đã không giống thế này.

Nói đúng hơn, cô vẫn là cô, bản tính quật cường không chịu thua, đầu óc nhanh nhạy, nội tâm lương thiện cũng không dẫu dàng. Có lẽ bọn họ vẫn sẽ gặp nhau, vẫn châm chọc đối đầu, không ai nhường ai, hơn nữa, anh vẫn sẽ yêu cô... Nhưng điều khác biệt chính là, cô thuộc về người khác, như vậy giữa bọn họ không có bất kỳ giao điểm nào.

Anh không phải là một người bị quan, nhưng anh từng suy nghĩ không chỉ một lần, nếu cô và anh ta không ly hôn, nếu bọn họ vẫn yêu nhau, như vậy anh không còn cơ hội sao?

Anh không nghĩ qua đáp án, lý trí của anh nói với mình, đây đều là nói suông, bởi vì sự thật là bọn họ đã ly hôn.

Lúc ban đầu anh rất tò mò về người đàn ông kia, bởi vì anh nghĩ không ra Lương Kiến Phi sẽ yêu một người như thế nào, là người ra sao có thể để cô dễ dàng tha thứ. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, anh bắt đầu ghen tị, không có lý do và nguyên nhân mà ghen tị.

Anh nhìn cô, cảm thấy cô như là đứng ở nơi cách sự ấm áp và lạnh lẽo, một bên là ngọn đèn màu cam, một bên là bầu trời đen trắng.

Lương Kiến Phi xoay người, cô kinh ngạc mà nói: “Không!... Em chợt nhận ra, em yêu anh.”

“...” Anh càng kinh ngạc hơn cô.

“Việc này rất... kỳ lạ,” ánh mắt của cô vẫn rất đỏ, ngay cả mũi cũng vậy, “Khi em phát hiện Trì Thiếu Vũ phản bội em, ý nghĩ đầu tiên chính là chia tay, tuy nhiên em vẫn quyết định nhẫn nại, cho đến khi em thật sự không thể chịu đựng được nữa. Thế nhưng khi em thử tưởng tượng anh phản bội em——đương nhiên điều này cũng không phải nói anh có thể phản bội em——ý nghĩ đầu tiên của em lại là... Em không thể mất anh...”

Cô cào tóc, nói năng có chút lộn xộn: “Cũng không phải em không yêu Trì Thiếu Vũ... À, cũng không phải nói em yêu anh ta, đương nhiên em từng rất yêu anh ta... Em không phải lấy hai người ra so sánh, em chỉ là... chỉ là bỗng nhiên giác ngộ, anh có ý nghĩa với em. Tựa như vừa rồi em đã nói, khi anh xuất hiện trong cuộc sống của em, em chưa từng nhận ra tầm quan trọng của anh... Nhưng mà, em, em...”

Hạng Phong đi qua ôm lấy cô, hôn lên hai má lạnh buốt của cô: “Được rồi, anh biết.”

“Anh thật sự hiểu được em muốn nói gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có nước mắt cũng có... kiên định quật cường.

“Đúng vậy, anh hiểu được,” anh nói, “Anh yêu em...”

Sau đó, anh lộ ra nụ cười thần nhiên, chỉ là thần nhiên, không phải mừng rỡ như điên, nhưng anh biết, vào lúc này, anh hạnh phúc hơn bất cứ ai khác.

【yêu, không phải là một bộ phim, không phải là một bữa cơm, không phải là một lời thề, lại càng không phải là một nụ hôn, mà là ham muốn bất diệt ở sâu trong nội tâm của con người. Muốn nhìn thấy ánh mắt của người đó, muốn chạm vào mái tóc của người đó, muốn biết lúc nằm mơ người đó sẽ nói những gì, muốn nắm tay người đó từ lúc còn sống cho đến ngày tận thế, muốn hiểu rõ vì sao người đó cười, vì sao người đó khóc, muốn nỗ lực cũng muốn tìm lấy, muốn biết người đó, hiểu người đó, muốn ôm người đó đồng thời cũng muốn được người đó ôm...

Thế nhưng tình yêu, nếu chỉ nhìn đến ham muốn thì lại có vẻ rất hạn hẹp. Nhẫn nại, kiên trì, mệt mỏi, lặng lẽ, nhớ mong, đương nhiên còn có thỏa hiệp. Không phải thỏa hiệp với tình yêu, mà là thỏa hiệp với người mình yêu.

Nói ra sự thật chính là mạo hiểm, yêu thương người nào cũng là một loại mạo hiểm, nhưng mà con người muốn đạt được khát vọng nào đó thì luôn phải mạo hiểm, cho dù cuối cùng thật sự không có gì cả, nhưng ít nhất chúng ta đã cố gắng.

Beta】

“Em có thể hỏi hai người tiến triển đến mức độ nào rồi không?” Phương pháp pha sữa bột của Hạng Tự rất thành thạo.

Hạng Phong cong khoe miệng có lệ: “Không muốn cho em biết đến mức độ nào.”

Hạng Tự huýt sáo lớn tiếng: “Anh biết không, nhiều năm qua, trong cuộc sống của anh đều không có phụ nữ, cho nên hiện tại em có chút không quen.”

“Không ai yêu cầu em có thói quen.”

“À, ý của em là, về sau em không thể tùy tiện mở cửa nhà anh, cũng không thể nửa đêm ba giờ điện thoại cho anh, hoặc là cuối tuần lúc nhàm chán hẹn anh ra ngoài uống rượu.”

“... Cho dù anh không có phụ nữ, cũng sẽ không cho phép em tùy tiện mở cửa nhà anh, hoặc là nửa đêm gọi cho anh, càng không thể đi theo em uống rượu.”

Hạng Tự ngừng động tác tay, nhìn anh sau đó cười rộ lên: “Anh, anh trở nên đáng yêu hơn trước kia.”

Chủ nhật là ngày cuối cùng của tháng hai, lịch làm việc của Hạng Phong ghi lại ngày này anh có một hội toạ đàm, hội nghị được tổ chức ở một khách sạn, đề tài thảo luận đương nhiên có liên quan với tiểu thuyết. Anh ăn xong bữa trưa thì ra ngoài, thời tiết không tốt, mùa đông đặc biệt có một loại mưa phùn lạnh như băng. Lúc đến hội trường, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, sớm hơn thời gian giao hẹn 10 phút. Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên, anh tìm được chỗ ngồi có tên mình trên sân khấu, chỗ ngồi dưới sân khấu gần như bị chiếm hơn một nửa. Trời mưa mà mọi người có thể tham dự như vậy đã là một điều

hiếm thấy. Anh ngồi xuống, khoanh tay, theo thói quen bắt chéo chân, bắt đầu trầm tư.

Anh có một phần nói chuyện khoảng 10 phút, là về tác phẩm của tác giả nào đó mà anh rất thích, trong 50 phút còn lại, anh dùng túng chính mình làm mọi chuyện không liên quan với hội toạ đàm. Ví dụ như nhớ lại cảnh tượng trong chương trình TV tối qua, lặng lẽ quan sát giày da của mọi người xung quanh, hoặc là dùng tầm mắt tìm kiếm trong đám đông khán giả ở dưới sân khấu... Cho đến khi thời gian đưa ra câu hỏi bắt đầu.

Sau một vài câu hỏi tẻ nhạt, microphone được đưa tới tay một người đẹp, cô lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết mọi người, đương nhiên cũng bao gồm Hạng Phong.

“Gần đây có bài bình luận cho rằng tiểu thuyết đăng nhiều kỳ trên tạp chí của anh là câu chuyện lãng mạn vô cùng thú vị, xin hỏi bản thân anh thấy thế nào?”

Mặt mũi Thang Đình rất tinh xảo, nhưng hợp lại cùng một chỗ lại khiến người ta có cảm giác sắc bén, cô chợt thấy người nào đó không giống vậy, nhưng nhìn kỹ lại cảm thấy trong ánh mắt kia có sức mạnh quật cường tương tự.

“Tôi cho rằng,” Hạng Phong không chút hoang mang mà nói, “Việc đó thuần túy là hiểu lầm. Có lẽ câu chuyện kia rất ủy mị, nhưng tuyệt đối không phải là câu chuyện lãng mạn gì đó.”

Thang Đình nhìn anh, đối với câu trả lời này như là không bắt ngờ chút nào: “Anh luôn có tự tin như vậy sao?”

“Phần lớn thời gian, đúng vậy.”

Người đẹp mỉm cười: “Tôi hỏi xong.”

Người chủ trì đang muốn nhờ nhân viên đưa microphone cho người khác, nhưng Hạng Phong bỗng nhiên nói: “Lương tiểu thư, cô không có vấn đề muốn hỏi sao?”

Lương Kiến Phi ngồi phía sau Thang Đình ngẩng đầu, vẻ mặt cô ngỡ ngàng, biểu cảm thật giống như học sinh tiểu học trong giờ lên lớp xem tranh châm biếm mà không may bị thầy giáo điểm danh.

Nhân viên nhét microphone vào trong tay cô, sau khi nhận lấy cô kinh ngạc đứng lên, không biết nên làm gì bây giờ.

“Cô hẳn là có vấn đề muốn hỏi tôi chứ... Lương tiểu thư?” Hạng Phong cố hết sức nhìn xuống nụ cười trên khoé miệng.

“A... Đúng vậy...” Cô chớp mắt, có vẻ hơi chột dạ, “Đương nhiên...”

Hạng Phong làm một động tác “mời” của quý ông, trên mặt không có biểu cảm, nhưng có vẻ rất ấm áp.

Vào lúc này, tâm tư của cô nhất định xoay vòng, anh rất thích nhìn dáng vẻ của cô khi suy nghĩ, anh luôn nhìn không được mà suy đoán trong đầu cô cuối cùng chứa những điều thú vị gì, tiếp theo cô muốn nói gì, sẽ có vẻ mặt như thế nào... Anh từng nói qua phụ nữ là tổng hợp của phức tạp và mâu thuẫn, trên thực tế, chính anh cũng như thế, hoặc là con người sống trên thế giới này vốn chính là mâu thuẫn, giữa người với người cũng là mâu thuẫn. Nhưng dù vậy, anh vẫn cảm thấy may mắn, anh giống như kẻ lang thang bước đi một mình rất lâu cuối cùng tìm được chốn trở về.

Lương Kiến Phi mở miệng nói một câu gì đó, nhưng Hạng Phong không nghe thấy, anh nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ở hành lang kia, anh vươn tay với cô, nói: “Xin chào.” Cô cũng nói “Xin chào”, bắt tay anh, trong lòng bàn tay cô đồ mồ hôi.

Anh mỉm cười cầm lấy microphone nói: “Tôi xin lỗi, Lương tiểu thư, cô có thể lặp lại lần nữa không?”

Vì thế, mùa đông rét lạnh dài đằng đẵng đã qua đi, mùa xuân đang đến.

-Hoàn chính văn-

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Ngoại truyện ~ Người lang thang trên nóc nhà (Tác giả: Hạng Phong)

1.

Nguyễn Sĩ Văn làm sao cũng không biết được, xa cách ba năm, khi anh đến nhà Tư Nguyên lần nữa thì nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng thế này:

Ngôi biệt thự kiểu Tây Ban Nha màu trắng có đầy xe đậu ở cửa, xe cảnh sát, xe cứu thương, còn có một số người không biết xuống xe ở chỗ nào. Đứng trước cửa là một cảnh sát mặc đồng phục, có lẽ bởi vì thời tiết lạnh nên cái mũi lạnh cứng đến đỏ bầm. Từ bên ngoài nhìn vào, có một số người cũng mặc đồng phục đi tới đi lui, nhìn không rõ bọn họ đang làm cái gì. Mặc dù không phải ngày nghỉ nhưng hàng xóm xung quanh xem nào nhiệt cũng chẳng ít, đa số là phụ nữ trung niên, về mặt của họ không biết là thương tiếc hay là phản chấn, hoặc căn bản không phải vậy, chẳng qua coi như là một hiện trường của chương trình truyền hình trực tiếp mà đến xem.

Trong lòng anh đột nhiên trầm xuống, có loại linh cảm vô cùng xấu.

Trong vội vàng, anh chẳng quản có phù hợp quy định của xã khu hay không mà tùy tiện đậu xe ở bãi đất trống, anh xuống xe rồi bước nhanh đến cửa biệt thự.

Người cảnh sát “canh gác” kia ngăn cản anh, anh nói với đối phương mình là thân thích của chủ nhà này, đối phương vẫn không chịu buông thả, mãi cho đến khi người nào đó ở trong sân lớn tiếng gọi anh “Nguyễn tiên sinh”, anh vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy, là bà Trần, bà làm việc tại nhà Tư Nguyên đã 7, 8 năm, coi như quen biết anh.

“Cậu ấy là em họ của tiên sinh chúng tôi.” Bà Trần nói với cảnh sát. So với ba năm trước, bà vẫn không có gì thay đổi, chỉ là béo lên, lúc nói chuyện vẫn mang theo giọng địa phương Tô Châu dày đặc, nhưng lúc này nghe ra lại mang vài phần khóc nức nở.

“Làm sao vậy?” Thực ra Sĩ Văn cũng chẳng để ý có thể đi vào hay không, mà là muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tiên sinh... tiên sinh...” Bà Trần run rẩy nói, “Đã chết.”

“Cái gì?!” Anh quá sợ hãi, há hốc mồm, trong đầu trống rỗng.

“Cậu ấy ngã trong phòng sách, đầu là máu...” Nói tới đây, bà Trần rốt cuộc ức chế không được mà “Oa” một tiếng khóc ra.

Sĩ Văn kinh ngạc đứng ở cửa, cảnh sát đứng gác bây giờ dường như định thả anh đi vào, nhưng anh cảm thấy mình không thể bước ra một bước. Tuy nhiên anh bắt buộc chính mình, di chuyển bước chân đi vào.

Trong sân có một số cây bìm bìm, gần như giống với ba năm trước đây. Nhưng chỗ trống ban đầu hiện tại có rất nhiều bụi cây thấp bé mọc thẳng. Cửa chính của lầu một hiện giờ được mở rộng, liếc mắt nhìn lại, anh suýt nữa cho rằng đây không phải là nhà của Tư Nguyên, mà là của người khác!

Một người đàn ông thấp bé không biết từ nơi nào đi ra, anh ta nhìn khoảng 40 tuổi, có lẽ gần bằng tuổi Tư Nguyên, anh ta không mặc đồng phục, nhưng trực giác của Sĩ Văn cho rằng anh ta là cảnh sát.

“Vị này chính là?” Thanh âm của người đàn ông rất nhỏ nhẹ, lịch sự một cách khác thường.

“Là em trai của Nguyễn tiên sinh.” Bà Trần vẫn khóc nức nở mà nói.

“Xin chào, tôi là cảnh sát phụ trách điều tra hiện trường, tôi họ Hoàng.”

Sĩ Văn nhìn anh ta, nghĩ thầm: quả nhiên...

“Hai người là anh em ruột?”

Anh lắc đầu: “Tôi là em họ của anh ấy.”

Không đợi cảnh sát Hoàng tiếp tục hỏi, anh liền vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Nguyễn Tư Nguyên...”

Anh làm sao cũng không thể nói ra chữ “chết”, giống như chỉ cần nói ra chữ này, Tư Nguyên liền thật sự đã chết.

Cảnh sát Hoàng đang muốn nói gì đó thì có hai người nâng cáng cứu thương đi xuống, cáng kia được che bởi vải trắng, không nhìn được cái gì, nhưng trực giác của Sĩ Văn quả quyết đây chính là Tư Nguyên, vì thế anh ngơ ngẩn nhìn theo, không biết nên làm gì mới tốt. Nếu nói vừa rồi anh còn hy vọng bà Trần đã lầm, như vậy vào lúc này, anh chỉ cảm thấy đáy lòng mình ớn lạnh.

“Bảo bọn họ chạy xe vào,” cảnh sát Hoàng nói, “Cái mông quay vào bên trong, đừng cho người bên ngoài nhìn thấy.”

Sĩ Văn tổn rất nhiều tinh thần mới hiểu được anh ta nói “cái mông” là “phần đuôi xe”, mà không phải của Tư Nguyên...

Cảnh sát Hoàng quay lại hỏi: “Cha mẹ của Nguyễn Tư Nguyên đâu?”

“... Đều đã qua đời.”

“À...” Cảnh sát trầm ngâm một lát, “Vậy mời anh vào phòng khách trước ngồi chờ một chút được không, chị dâu của anh ở đó... còn có những người khác. Có một số việc phải hỏi các người, nếu cần thiết thì phải lập biên bản.”

Sĩ Văn gật đầu. Chờ cảnh sát Hoàng bỏ đi, bà Trần mới đẩy anh nói: “Tôi dẫn cậu đi, Nguyễn tiên sinh.”

Anh đi chuyển bước chân lần nữa, vừa rời hình ảnh tấm vải đây cái cẳng luôn ở trong đầu anh không thể gạt bỏ, anh có chút hối hận, lúc này nên nhìn đáng về của Tư Nguyên. Nhưng nếu cái cẳng này xuất hiện trước mặt anh lần nữa, có lẽ anh cũng không thật sự đưa tay mở ra.

Trang trí ở trong nhà Nguyễn Tư Nguyên là hoàn toàn theo kiểu dáng phương Tây, đơn giản lại không kém trang trọng, rất giống với tính cách của chủ nhân. Sĩ Văn theo bà Trần đi đến phòng khách, lúc này mới nhớ tới người phụ nữ anh nên gọi là “chị dâu” —— Chung Tinh.

Nguyễn Sĩ Văn và Chung Tinh quen biết là chuyện thời đại học, nhưng hai người vẫn không quen thuộc, hầu như chưa nói qua mấy câu, anh chỉ biết cô là đàn em cùng khoa với anh, sau đó cùng anh tham gia đoàn thể xã hội, là đoàn thể nào anh đã không còn nhớ, đại khái là học khiêu vũ gì đó, dù sao vào lúc đại học có rất nhiều người nhàm chán, số người trong đoàn thể xã hội có phần đông đúc.

Nguyễn Sĩ Văn có ấn tượng lần đầu với Chung Tinh là bởi vì một người bạn đại học của anh, tên là Kỳ Viêm Bân. Năm ấy khi tổ chức hội chào đón sinh viên mới, Kỳ Viêm Bân nói với anh: “Cậu xem, cô bé kia.”

Anh theo phương hướng của anh ta mà nhìn qua thì trông thấy Chung Tinh. Cô mặc bộ váy liền màu trắng, mái tóc đen buộc đuôi ngựa ở phía sau, đôi mắt trong sáng và đơn thuần, cô đang đi từng bước hướng về phía bọn họ.

“Tôi muốn mời cô ấy khiêu vũ, cậu đoán xem cô ấy có đồng ý không?” Kỳ Viêm Bân nói.

“Có khả năng.” Sĩ Văn đáp lại dùng nụ cười cổ vũ.

Vì thế Kỳ Viêm Bân đi tới, cô thật sự đồng ý, sau đó bọn họ thành một đôi.

Trong ấn tượng của Sĩ Văn, Chung Tinh có vẻ là một người phụ nữ rất hoàn mỹ, cô có vóc dáng cao gầy, là người Vạn Thành, nhưng Nguyễn Tư Nguyên cũng rất cao lớn, cho nên khi hai người đứng chung một chỗ thì chiều cao vừa vặn. Làn da của cô rất trắng, ngũ quan trên mặt rất tinh xảo, cô có một đôi mắt to, đường nét của khoé mắt rất sâu, có điểm giống con lai. Về phần xinh đẹp hay không, chỉ có thể nói mỗi người một ý, dù sao anh vẫn cảm thấy trong trường đại học còn nhiều, rất nhiều nữ sinh đẹp hơn cô, cô nhiều lắm cũng coi như là thanh tú mà thôi. Nhưng để lại ấn tượng sâu sắc cho anh chính là, lúc nói chuyện cô thường mỉm cười nhìn người khác, trong mắt là tia sáng trí tuệ. Thật ra cô nhỏ hơn Sĩ Văn một, hai tuổi, nhưng anh không hề cảm thấy ở phương diện kiến thức hoặc ăn nói cô có chỗ nào kém hơn mình, thậm chí cô có thể trao đổi rất tốt với Tư Nguyên lớn hơn cô bảy, tám tuổi. Tự cô điều hành một phòng làm việc, nghe nói thu nhập không tệ, nhận được lời khen ngợi của giới trong ngành. Về phương diện đối nhân xử thế, cô luôn cư xử rất ân cần, nhất là họ hàng trong nhà đánh giá cô khá cao, ông nội khi còn sống cũng rất hài lòng đứa cháu dâu này.

Nhưng mỗi khi tiếp xúc với cặp mắt mang theo nụ cười kia, trong lòng Sĩ Văn không khỏi sinh ra một loại nghi ngờ: người phụ nữ này thật sự hoàn mỹ như vậy sao?

Anh bước vào phòng khách, ánh mắt nhìn thấy cô trước tiên.

Cô có một sức hấp dẫn khiến người ta không thể nói rõ, hiển nhiên đã ba mươi rồi nhưng vẻ mặt lúc sợ hãi vẫn còn giống như thiếu nữ mười tám, tuy nhiên so với thiếu nữ thì kiên định hơn một chút. Giống như vào lúc này, tại phòng khách lớn như thế, cô ngồi trên sofa, sống lưng vô lực tựa vào lưng ghế, ánh mắt lơ đãng, hơi khẽ chau mày, có lẽ cô đang suy nghĩ gì đó, hoặc là không nghĩ gì... Về mặt của cô chính là vậy, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ muốn đi đến an ủi cô.

Sĩ Văn ý thức được, người phụ nữ ngồi đối diện anh cùng với người anh trông thấy lần đầu vào mười mấy năm trước đã không còn giống nữa rồi.

Chung Tinh có lẽ chú ý đến anh, cô vội vàng đứng dậy, gạt đầu một cách nặng nề. Lúc này anh mới phát hiện, xem ra trên khuôn mặt không có chút trang điểm của cô lộ ra những vệt nước mắt. Đúng vậy à, chồng vừa mới xảy ra chuyện như vậy, chắc là cũng muốn khóc...

“Chú vừa trở về ngày hôm qua sao?” Hơi thở của cô rất yếu ớt, nhưng vẫn không quên ân cần hỏi han khách trước tiên.

“Ừm.” Anh gạt đầu, rất muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy khuôn mặt kia anh lại hỏi không ra miệng.

“Anh ấy vốn rất mong đợi hôm nay chú có thể đến, không ngờ...” Cô bỗng nhiên nghẹn ngào nói không được nữa, quay đầu, che miệng, có lẽ không muốn để mình khóc nức nở nghẹn ngào.

“Anh ấy” trong miệng của cô, chính là Tư Nguyên...

Sĩ Văn chần chờ vài giây, rồi vẫn vươn tay vỗ nhẹ vai cô tỏ vẻ an ủi, sau đó anh im lặng ngồi vào một bên khác trên sofa trong phòng khách. Mục đích làm như thế chính là không muốn khó xử mà đứng ở đó nhìn cô khóc.

Điều khiến anh cảm thấy bất ngờ chính là, trong phòng khách còn có vài người xa lạ, cũng giống anh, vẻ mặt của họ đều bất an. Anh nhớ tới câu vừa rồi của cảnh sát Hoàng “Còn có những người khác”, lúc ấy anh chỉ cảm thấy những lời này có chỗ nào không đúng, bây giờ rốt cục hiểu được nghi ngờ của mình: những người này là ai? Bọn họ có quan hệ gì với Tư Nguyên?

Ngồi ở một sofa khác là một người đàn ông trung niên có vẻ hơi lớn tuổi hơn Tư Nguyên, trên đầu đã có dấu hiệu rụng tóc, ông ta mặc một bộ âu phục màu đen, đeo kính mắt kiểu cũ, trông giống như nhân viên văn phòng mẫu mực. Ông ta tiếp xúc với ánh mắt của Sĩ Văn, lập tức lịch sự mà gạt đầu, lộ ra nụ cười thân thiện với anh, nhưng nụ cười loại này như là tận lực khống chế, ngay cả góc độ của khoé miệng mở ra đều cười theo một cách tính toán chuẩn xác.

Ngồi đối diện người đàn ông trung niên ở ghế đơn màu đen là một anh chàng hơn hai mươi tuổi, anh ta mặc áo sơ mi cotton, bộ đồ thoải mái cùng quần

jean, nhưng làm cho người ta có loại cảm giác tinh tế. Bộ dạng của anh ta rất anh tuấn, Sĩ Văn không khỏi cảm thấy, anh ta đúng là loại công tử khi đọc sách mang theo khí chất trầm lắng u buồn rất được mọi người yêu thích. Anh ta ngẫu nhiên tiếp xúc vài lần với ánh mắt của Sĩ Văn rồi âm thầm đánh giá, sau đó anh ta nhanh chóng xoay đầu đi, làm bộ như không nhận thấy điều gì.

Có một cô gái đứng trước cửa sổ phòng khách, nhìn qua rất trẻ, có lẽ chưa đến hai mươi tuổi. Hai tay cô ta đút vào túi, lông mày nhíu chặt, thấy Sĩ Văn đang nhìn mình, cô ta cũng hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó quay đầu đi chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ. Chẳng qua chỉ một cái nhìn này, Sĩ Văn phát hiện hốc mắt của cô ta rất đỏ. Hơn nữa... vị trí của cô ta và Chung Tinh hoàn toàn ở hai góc xa nhất trong phòng khách.

Bà Trần thì lại nóng lòng bước đến bên cạnh Chung Tinh, thường thường thấp giọng hỏi cô gì đó, nhưng mỗi lần Chung Tinh đều nhẹ nhàng gạt đầu, không nói một lời.

Ngồi trầm mặc khoảng 10 phút, Sĩ Văn rốt cục nhìn không được hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tư Nguyên là... Sao lại thế này?”

Anh biết đây không phải là một vụ bình thường, nếu đột nhiên phát bệnh thì cảnh sát tuyệt đối không đến. Nhưng Chung Tinh vẫn che miệng, không nói gì cả — như là không nói ra lời.

Bà Trần ở một bên chậm rãi mở miệng: “Chiều nay, sau khi tôi đến đây, lúc đầu tưởng rằng không có ai trong nhà nên tôi quét dọn dưới lầu, sau đó thì phu nhân trở về, sau đó phu nhân nói tiên sinh không thể ra ngoài, cho nên liền lên lầu nhìn xem, kết quả... Kết quả trông thấy tiên sinh ngã trong phòng sách...”

“Ngã trong phòng sách?”

“Vâng... Nằm sấp ở đó, không nhúc nhích, trên đầu đều là máu... rất dễ sợ.”

Chung Tinh nghe đến đó thì khẽ hừ một tiếng, Sĩ Văn phát hiện cô đã rơi lệ đầy mặt, có lẽ lời nói vừa rồi của bà Trần khiến cô lại gọi lên nỗi đau khổ. Dù sao người kia cũng là chồng cô, mà đối với bà Trần chỉ là một thi thể đáng sợ mà thôi.

Sĩ Văn không nghĩ ra điều gì để an ủi, cũng không dự định đi qua an ủi cô. Anh vẫn còn lâm vào trong trầm tư, bởi vì đối với anh đây thật là một chuyện khó có thể chấp nhận. Một lúc sau, cảnh sát Hoàng thấp người vừa nãy đến gọi bọn họ, nói là cùng đi sở cảnh sát lập biên bản.

Lúc ra khỏi biệt thự, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, hoàng hôn hiện ra, bầu trời đỏ sậm giống như đoán trước điềm xấu. Cứ như thế trong nháy mắt, trong đầu anh ngoại trừ bộ dáng mỉm cười của Tư Nguyên thì không còn cái khác.

2.

Đồng hồ trên tường biểu thị hiện tại đã tám giờ, Nguyễn Sĩ Văn ngồi xơ xác đã hai giờ ở hành lang bên ngoài văn phòng sở cảnh sát, cùng anh ngồi một chỗ còn có Chung Tinh, bà Trần và những người xa lạ anh nhìn thấy trong phòng khách lúc chiều. Người đàn ông trung niên hình như rất quen thuộc với Chung Tinh, ông ta vừa bày tỏ sự an ủi đau xót, vừa ân cần hỏi cô có muốn ăn chút gì hay không. Chung Tinh vẫn lắc đầu, thần sắc cô đơn.

Bọn họ thay phiên nhau được gọi vào văn phòng ở cuối hành lang, lúc tám giờ mười phút, rốt cuộc Sĩ Văn được dẫn vào, bên trong có hai cái bàn, ngồi phía sau cái bàn gần cửa sổ là một người đàn ông, chính là vị cảnh sát Hoàng vào lúc chiều, anh ta nhìn thấy anh tiến vào thì lịch sự gạt đầu, bộ dáng không cười cũng không thờ ơ.

“Xin chào, mời ngồi.” Người cảnh sát ra hiệu anh ngồi xuống cái ghế phía trước bàn.

Anh làm theo, đó là một chiếc ghế da màu đen, anh ngồi trên đó, trong nháy mắt thậm chí có thể cảm nhận nhiệt độ cơ thể của người ngồi trước đó. Chiếc ghế có thể xoay tròn, anh không thích lắm, giống như luôn cảm thấy mình không có trọng tâm. Anh biết thời gian thẩm vấn sẽ không ngắn, vì thế anh bắt chéo chân, cố gắng để cho mình ngồi thoải mái.

“Tên họ?” Người cảnh sát nói với giọng điệu giải quyết việc chung.

“Nguyễn Sĩ Văn.”

“Tuổi?”

“Ba mươi ba.”

“Cùng Nguyễn Tư Nguyên là?”

“Anh ấy là anh họ của tôi.” Buổi chiều không phải đã nói qua rồi sao.

Cảnh sát Hoàng cúi đầu nhìn tờ giấy nhớ gì đó: “Là ‘Sĩ’ của ‘binh lính’ sao?”

“‘Sĩ’ của ‘con đường làm quan’.” Anh sửa lại.

“‘Văn’ của ‘văn chương’?”

Anh gạt đầu.

Cảnh sát Hoàng nhìn thấy cái tên mình vừa viết xuống, bỗng nhiên muốn nói gì đó nhưng vẫn nhin xuống.

“VẬY, chiều nay anh vốn có hẹn đến gặp Nguyễn Tư Nguyên?”

“Phải.”

“Mấy giờ?”

“Chỉ là hẹn buổi chiều, không hẹn thời gian cụ thể, tôi vốn muốn đến chiều nay.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu: “Trong máy trả lời chúng tôi nghe được lời anh nhấn lại, nói chiều nay có thể không đến. Vậy cuối cùng tại sao lại đến?”

“Bởi vì tôi nhớ tôi có đồ vật cần đưa cho anh ấy.”

“Vật gì?”

“Vịt quay do mẹ tôi làm, không đưa đến thì sẽ hư.”

Cảnh sát Hoàng dường như có chút kinh ngạc, không biết là bởi vì anh mang vịt quay làm quà biếu hay là bởi vì mẹ anh đích thân làm vịt quay.

“Bình thường anh vẫn qua lại với Nguyễn Tư Nguyên sao?”

“Trước khi tôi xuất ngoại, đúng vậy.”

“Anh xuất ngoại?” Cảnh sát Hoàng ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Sĩ Văn gật đầu: “Ba năm trước, tôi di dân sang Canada. Vừa trở về ngày hôm qua.”

“Trở về nghỉ phép?”

“Vâng.”

“Anh làm gì?”

“Nghề tự do.”

“Đó là gì?” Người cảnh sát kéo khoé miệng, giống như đối với vấn đề không có đáp án xác định thì phải bới ra góc rẽ để hỏi.

“Nhà văn.” Anh đành phải nói.

“À!” Cảnh sát Hoàng nhìn chằm chằm vào anh, một lúc sau mới nói, “Vừa rồi tôi đã muốn hỏi, anh là ‘Nguyễn Sĩ Văn’ kia sao?”

Anh bình tĩnh gật đầu.

Cảnh sát Hoàng mở to hai mắt, kinh ngạc nói: “Hoá ra anh và Nguyễn Tư Nguyên là anh em họ, hai người đều là nhà văn rất nổi tiếng nha! Anh viết tiểu thuyết trinh thám, còn anh ta viết xã hội hiện thực.”

“...” Suy nghĩ của Sĩ Văn tê liệt, cho dù đối với những người hâm mộ của mình anh thường hay biểu hiện vô cùng nhiệt tình, nhưng hiện nay anh không có tâm tình làm dù chỉ một câu có lẽ.

“Hôm nay anh vốn dự định đi tìm Nguyễn Tư Nguyên?”

“Ba năm không gặp, trở về đương nhiên phải gặp.”

“Quan hệ của hai người rất tốt?”

“Vâng. Trong gia đình bên nội, chúng tôi cùng một thế hệ, tôi và anh ấy là hai người con trai.”

“À...” Cảnh sát Hoàng gật đầu, như vậy có thể hiểu tình cảm của bọn họ.

“Anh đến nhà anh ta mấy giờ?” Cảnh sát lại hỏi.

Sĩ Văn nâng đồng hồ đeo tay lên nhìn: “Bốn giờ rưỡi thì phải.”

“Vậy trước đó anh làm gì?”

“Máy bay đến Thượng Hải vào sáng sớm hôm nay, tôi về nhà liền lập tức ngủ, thẳng cho đến chiều mới thức dậy.”

“Vậy quan hệ giữa anh và anh họ vẫn rất tốt, anh trở về gặp anh ta đầu tiên.”

Anh trầm mặc không muốn nói một câu, chuyện của Tư Nguyên có đã kích rất lớn đối với anh, người còn nói chuyện qua điện thoại với anh ngày hôm qua, hôm nay đã... mất.

Anh bỗng nhiên có một loại khổ sở nói không nên lời, thậm chí muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

“Đáng tiếc quá, không thể gặp mặt lần cuối cùng.”

Cảnh sát Hoàng hình như là thuận miệng nói, nhưng lời này nghe vào trong tai Sĩ Văn lại cảm thấy vô cùng tàn nhẫn.

Có lẽ trông thấy sắc mặt của anh thay đổi, người cảnh sát vội vàng nói: “À, thực xin lỗi, tôi không có ý khác.”

“...”

“Anh có biết vợ của anh họ anh không?”

Anh ngẩng đầu, nói: “Là tôi giới thiệu cho anh ấy.”

“Hả?”

“Chung Tinh là do tôi giới thiệu cho Tư Nguyên.”

Cảnh sát Hoàng nhìn anh: “Như vậy chính là quen biết rất lâu?”

Sĩ Văn lại lắc đầu: “Tôi và cô ấy không thân lắm, cô ấy là bạn của một người bạn.”

“Anh có ý để bọn họ quen nhau?”

Anh nhìn ngoài cửa sổ, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, rồi nói: “Cũng không phải... Mấy năm trước, Chung Tinh mở hội tác phẩm, bạn học của tôi cho tôi hai vé, tôi đã dẫn Tư Nguyên theo, sau đó bọn họ quen biết.”

“Có thể mạo muội hỏi một chút bạn học của anh là nam hay nữ?”

“... Là nữ.”

“À...” Bộ dạng của cảnh sát Hoàng bưng tỉnh hiểu ra, chẳng qua ánh mắt rất trống rỗng, như là đơn thuần bởi vì hình thức của thủ tục mới hỏi thêm một câu, “Chung Tinh làm gì nhỉ? Thiết kế đồ án?”

“Chính là thiết kế các loại hoa văn, có thể in lên mặt trên của đủ loại vải vóc.”

“Vậy cũng có thể mở hội tác phẩm?” Có lẽ đối với vị cảnh sát này rất khó hiểu.

Anh gật đầu: “Cô ấy rất nổi tiếng trong ngành.”

“Thế thì,” vị cảnh sát lộ ra vẻ mặt đầy hứng thú, giống như câu kế tiếp mới là câu cuối cùng anh ta muốn hỏi, “Tình cảm của vợ chồng bọn họ như thế nào?”

Anh lắc đầu nói: “Tôi không rõ ràng lắm. Ba năm trước khi bọn họ kết hôn thì tôi đã xuất ngoại.”

“Bọn họ kết hôn ba năm, vì sao không muốn có con?”

Anh vẫn lắc đầu.

“Người anh họ của anh không trao đổi với anh về cuộc sống hôn nhân của anh ta sao? Vợ của anh ta chính là do anh giới thiệu mà.”

“Chúng tôi...” Anh dừng một chút, “Sau khi tôi xuất ngoại thì hiếm khi liên lạc.”

“À...” Cảnh sát Hoàng dường như đã chiều nhìn anh, cuối cùng quyết định không truy hỏi vấn đề này nữa, “Mọi người hình như đánh giá cô ấy rất cao, họ hàng của các người thì sao? Trong họ hàng có phải cũng rất xem trọng hai người bọn họ?”

Anh gật đầu.

Cảnh sát Hoàng vẫn nhìn anh chăm chú, như là thấy được gì đó, ánh mắt sắc bén khác thường: “Vậy còn anh thì sao, anh cũng cho rằng cô ấy là một người tốt à, cũng giống như người khác rất xem trọng hai người bọn họ?”

Trong phòng bỗng nhiên trở nên im lặng, Nguyễn Sĩ Văn trầm lặng trong chốc lát, rồi dùng giọng điệu nghiêm túc nói:

“Trên thực tế, hoàn toàn tương phản.”

3.

“Ồ?” Cảnh sát Hoàng vẫn khách khí, vẻ mặt rất bình tĩnh lộ ra một tia vui sướng, giống như rốt cục tìm được người có cùng ý tưởng với anh ta.

“Lúc Tư Nguyên nói muốn kết hôn với cô ấy, tôi lập tức đưa ra phản đối. Thậm chí về sau từng có vài lần tranh cãi kịch liệt, hai bên đều nói một số lời khó nghe.”

“Lời khó nghe?”

Anh khẽ sờ nhúm lông mày: “Chính là đại loại như tuyệt giao, tôi thậm chí nói với anh ấy, kết hôn với cô ấy không có kết cục tốt... Anh ấy rất tức giận.”

“Vậy thì đương nhiên, khi người ta muốn kết hôn anh lại hắt một chậu nước lạnh, ai cũng phải tức giận thôi.”

Anh cười khổ một cái, có lẽ cũng hiểu được hành vi trước kia của mình có điểm không thích hợp: “Đây là lý do tại sao... ba năm nay chúng tôi chưa từng liên lạc.”

“Vậy vì sao khi trở về lại gặp anh ta đầu tiên?”

“Bởi vì...” Anh rú đôi mắt xuống, nhìn thấy các đốt ngón tay của mình trở nên trắng bệch, “Một tháng trước anh ấy gọi điện thoại cho tôi.”

“Gọi cho anh? Nói cái gì?”

“Xin lỗi tôi, còn có... lúc trước nên nghe lời khuyên của tôi.”

“A...” Vị cảnh sát kinh ngạc gật đầu, “Anh ta có nói nguyên nhân hay không?”

“... Không có, vì vậy sau khi trở về thì tôi muốn đến gặp anh ấy.”

“Như vậy, tại sao anh khuyên anh họ đừng kết hôn với cô ấy, anh không thích cô ấy sao?”

“... Có thể là vậy.”

“Vì sao? Tôi cảm thấy cô ấy có vẻ rất hoàn mỹ,” vị cảnh sát nói một cách thẳng thắn, “Chiều nay khi tôi ở nhà anh họ của anh lần đầu tiên nhìn thấy vị phu nhân này, tôi đã có một loại cảm giác mãnh liệt. Nhưng loại hoàn mỹ này cũng khiến người ta cảm thấy nghi ngờ...”

Sĩ Văn kéo khoé miệng, không nói gì.

“Tôi biết, tại sao anh không thích cô ấy?”

Anh ngẩng đầu, không đáp mà hỏi lại: “Vậy tại sao anh lại đưa ra nghi ngờ đối với cô ấy?”

Vị cảnh sát như là lần đầu tiên bị người khác vặn hỏi, đầu tiên anh ta ngăn người, sau đó cười rộ lên: “Là bởi vì trực giác của cảnh sát.”

“Như thế,” Sĩ Văn bắt gặp nụ cười khô, “Tôi bởi vì trực giác của nhà văn tiểu thuyết trinh thám.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu: “Thế nhưng dựa vào trực giác liền mạnh mẽ phản đối hôn nhân của anh họ, người em trai như anh, có phải quá nhiều hay không?”

Anh thu lại nụ cười, rú đôi mắt xuống, suy nghĩ một chút rồi mới quyết định nói thẳng ra:

“Kỳ thật, Chung Tình đã từng kết hôn một lần.”

“Ừm, tôi đã xem qua hồ sơ hiện tại và sổ hộ khẩu của cô ấy.”

“Chồng cô ấy chính là bạn thời đại học của tôi, quan hệ cũng không tệ lắm, tên là Kỳ Viêm Bản.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu, ý bảo anh nói tiếp tục.

“Bọn họ yêu đương lúc ở đại học, được công nhận là kim đồng ngọc nữ, sau khi tốt nghiệp không bao lâu thì kết hôn, chúng tôi vẫn cho rằng bọn họ hẳn là rất hạnh phúc.”

“Nhưng trên thực tế thì sao?”

“... Trên thực tế,” Sĩ Văn ngẩng đầu, “Chung Tình đã rất bất hạnh. Sau khi kết hôn Kỳ Viêm Bản có khuynh hướng bạo lực gia đình, có lẽ bởi vì sự nghiệp thất bại, loại khuynh hướng này ngày càng nghiêm trọng. Nghe nói Chung Tình bị đánh rất nhiều lần, thậm chí có một lần báo án, nhưng vì hậu quả

tạo thành không thật sự nghiêm trọng nên cảnh sát cũng không quản được. Cô ấy muốn ly hôn, Kỳ Viêm Bản không đồng ý, cậu ta là một người... nói thế nào nhỉ, có điểm cố chấp, một khi nhận thức một cách chắc chắn thì sẽ không buông tay.”

Cảnh sát Hoàng kinh ngạc nhìn anh: “Như vậy anh nên đồng tình với cô ấy mới đúng chứ, cuộc sống như thế quả thật là địa ngục.”

“Có lẽ vậy...” Anh trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói, “Nhưng có một ngày, khi Kỳ Viêm Bản uống say về nhà, không cẩn thận lăn xuống bậc thang, ngã chết.”

“A...”

“Từ đây Chung Tình được giải thoát,” khi nói lời này, Sĩ Văn dùng một giọng điệu nặng nề, “Nhưng mà, giữa những bạn học của chúng tôi bắt đầu lưu truyền một lời đồn đáng sợ...”

“?”

“Là cô ấy đẩy Kỳ Viêm Bản xuống —— bởi vì cô ấy không nghĩ ra cách khác có thể thoát khỏi cậu ta.”

“À... Hai người chồng đều chết oan uổng quá...” Cảnh sát Hoàng dường như có chút đăm chiêu nói, “Nhưng chỉ là lời đồn, cũng không thể tin.”

Nguyễn Sĩ Văn ngẩng đầu, trong ánh mắt có vẻ ưu sầu: “Anh nói đúng. Nhưng khi anh biết những điều đó, nhìn lại cô ấy, chẳng lẽ không có ý nghĩ gì sao? Là cái gì có thể làm cho một người phụ nữ đã trải qua những bất hạnh đó còn có thể duy trì một loại biểu cảm... gần như ngây thơ và hồn nhiên?”

Cảnh sát Hoàng trầm mặc, qua một hồi lâu mới nói: “Vì vậy, anh nghi ngờ cô ấy giả vờ?”

Anh gật đầu.

Không khí ở trong phòng ngưng tụ, hai người đàn ông suy nghĩ cùng một vấn đề, nhưng rồi lại không tìm ra đáp án.

“Cảnh quan, vụ Tư Nguyên... là án giết người sao?”

“... Căn cứ vào tình huống hiện nay, đúng vậy.”

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe thấy câu trả lời như vậy, Sĩ Văn vẫn không tránh được một trận buồn nôn, anh tựa lưng vào ghế, thấp giọng nói: “Trời ơi...”

“Tôi nghĩ anh đã nghe người khác kể lại, người làm công đến Nguyễn gia dọn dẹp, vốn nghĩ trong nhà không có ai —— bởi vì bà ta đã làm rất nhiều năm nên có chìa khoá —— nhưng một lát sau bà chủ trở về, hai người lên lầu tìm ông chủ, thì phát hiện người nằm trong phòng sách, cái ót bị đập vỡ.”

“Bị... bị cái gì...” Anh cảm thấy khó thở.

“Hắn là vật không bèn, còn chưa xác nhận hung khí.” Có lẽ bởi vì Sĩ Văn là nhà văn tiểu thuyết trinh thám cho nên cảnh sát Hoàng nói rất trực tiếp, coi anh như là thám tử trong sách.

Cảnh sát Hoàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, rồi đẩy vại tờ giấy trước mặt anh: “Anh xem thử biên bản có vấn đề không, nếu không sao thì hãy ký tên, sau đó anh về trước đi.”

Sĩ Văn gật đầu, lướt qua loa vài lần, rồi ký xuống.

“Đúng rồi, Nguyễn tiên sinh, anh phải ở lại bao lâu?”

Anh lắc đầu: “ Bao lâu đều có thể.”

“Cũng được, đã xảy ra chuyện như vậy...” Cảnh sát Hoàng lấy ra danh thiếp trong túi áo đưa cho anh, “Nếu nhớ tới cái gì, hoặc là có manh mối gì, xin mời anh lập tức gọi điện thoại cho tôi.”

Anh không gật đầu cũng không lắc đầu, nhận lấy danh thiếp, mở cửa phòng rồi đi thẳng ra ngoài.

Tối nay, Nguyễn Sĩ Văn gọi điện thoại cho cha mẹ ở Canada đầu tiên, hai ông bà sợ ngây người, ngay cả mẹ vừa nghe tin tức liền khóc lên, mọi người giống như đều không thể tin. Anh phải cố gắng an ủi cha mẹ, sau đó dặn dò vài câu rồi mới cúp điện thoại.

Một đêm anh không ngủ, trong đầu xuất hiện bóng dáng của Tư Nguyên nhiều lần.

Bọn họ không phải anh em họ theo nghĩa bình thường, khi Tư Nguyên học trung học thì cha mẹ qua đời vì tai nạn giao thông, vì vậy Tư Nguyên sống trong nhà Sĩ Văn rất nhiều năm, mãi cho đến khi anh tốt nghiệp đại học. Cha mẹ của Sĩ Văn cũng coi anh như con mình.

Lúc còn bé, bọn họ luôn thừa dịp người lớn không chú ý mà bò lên trên nóc của nhà ông nội. Nóc nhà kia sắc nhọn, được từng mảnh ngói bao phủ. Bọn họ thích đứng trên nóc nhà giả vờ mình là thủy thủ, anh đứng “đầu thuyền”, Tư Nguyên đứng “cuối thuyền”, bọn họ tự xưng là những đứa nhỏ lang thang giữa “cuồng phong bão táp” mà tiến về phía trước. Khi lớn lên một chút, Tư Nguyên cảm thấy “trò chơi” này rất nhàm chán, cho nên mỗi lần chỉ ngồi trên

ngồi nhìn anh, trên mặt mang theo nụ cười của anh cả. Sau khi trưởng thành, chính anh cũng ghét nóc nhà *nhất thành bất biến* (đã hình thành thì không thay đổi) này, rất ít khi đi lên. Cho đến khi bác cả và bác gái qua đời, mọi người làm sao cũng không tìm thấy Tư Nguyên, là Sĩ Văn nhanh trí hơn, lên nóc nhà tìm được anh.

Anh chưa từng thấy qua Nguyễn Tư Nguyên như vậy, đầu chôn vùi trong hai cánh tay, có vẻ yếu ớt, không hề là người anh cả dũng cảm nhất trong mắt anh. Anh đi qua, giống như người lớn nhỏ bé vô vai Tư Nguyên, lặng lẽ ngồi cùng anh cho đến khi nắng chiều hoàn toàn tan biến.

Tôi hôm đó Tư Nguyên nói, từ nay về sau anh là một người lang thang chân chính, người lang thang trên nóc nhà.

Trong đáy lòng, Sĩ Văn vẫn cho rằng trong quá trình trưởng thành của anh Tư Nguyên đóng một vai trò rất quan trọng, thậm chí anh bắt đầu sáng tác cũng bởi vì Tư Nguyên khích lệ.

Người này thật quan trọng với anh như vậy, thế nhưng đã chết... ngay ngày hôm nay.

Anh đứng dậy đi đến trước cửa sổ, châm một điếu thuốc rồi hút, nước mắt liền chảy xuống.

4.

Sáng sớm hôm sau, Sĩ Văn vốn lái xe đến biệt thự của Tư Nguyên, nhưng phát hiện biệt thự bị phong toả để điều tra án, xung quanh vẫn vây quanh rất nhiều người xem náo nhiệt như là ruồi bọ dính vào bánh ngọt.

Biệt thự chiếm diện tích không lớn, tổng cộng ba tầng, bề ngoài rất tân thời, là Tư Nguyên mua trước khi kết hôn. Căn nhà nằm ở vùng ngoại ô thành phố, cả khu vực nhỏ đều là những biệt thự riêng biệt như vậy, Sĩ Văn đoán rằng bình thường nơi này rất yên tĩnh, xảy ra chuyện thế này mới lập tức náo nhiệt lên. Anh ở xung quanh đi vài vòng nhưng không có cách đi vào. Anh đứng bên ngoài nhìn ngôi nhà kia, tưởng tượng bộ dáng ở bên trong của Tư Nguyên, anh không dám nghĩ tới Tư Nguyên làm sao bị giết hại, điều đó làm cho anh cảm thấy rất khó chịu, tựa như có người bóp cổ anh khiến anh không thể hít thở.

Từ rất xa, có người vẫy tay với anh, anh nhìn kỹ, là cảnh sát Hoàng, anh vội vàng nhanh chóng bước qua.

“Cảnh quan.”

“Xin chào.”

Hai người gật đầu, xem như chào hỏi.

“Anh đến làm gì?” Cảnh sát Hoàng hỏi.

“... Tôi đến thăm.”

Cảnh sát Hoàng nhíu lông mày, nói: “Nguyễn tiên sinh, anh không phải muốn tự điều tra chứ?”

Khi anh ta gọi “Nguyễn tiên sinh” vẫn mang theo một sự tôn kính, Sĩ Văn cười khổ một chút, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Cảnh sát Hoàng lại nghiêm túc nói: “Tôi đã đọc qua tiểu thuyết trinh thám do anh viết, thật sự viết rất khá, rất đặc sắc, nhưng điều tra phá án của thực tế và tiểu thuyết vẫn khác nhau. Anh đừng đem cái gọi là ‘thăm từ từ’ trong sách vào cuộc sống hiện thực, không thể thực hiện được đâu, thậm chí có thể gây trở ngại cho việc điều tra của cảnh sát chúng tôi.”

Sĩ Văn kéo khoé miệng, nghĩ thầm câu cuối cùng trong lời nói kia mới là trọng điểm. Nhưng anh không để “cảnh cáo” của cảnh sát Hoàng đặt ở trong lòng, mà hỏi: “Có tiền triển gì không?”

Cảnh sát Hoàng lắc đầu, không trả lời, chẳng biết là “không có”, hay là không muốn trả lời.

Anh không nản lòng: “Tìm được hung khí rồi chưa?”

“Tạm thời không thể trả lời.”

“Vậy có tình nghi ai không?”

Cảnh sát Hoàng dừng một chút, nói: “Anh cũng biết, tạm thời tôi không thể tiết lộ những điều đó với anh, tất cả chờ điều tra phá án xong rồi nói sau.”

Nói xong, anh ta liền xoay người đi vào cửa lớn của biệt thự.

Sĩ Văn không cam lòng ở bên ngoài vòng vo, cảm thấy thật sự không có cách đi vào nên anh mới rời khỏi.

Giữa trưa, Sĩ Văn dựa vào số điện thoại do họ hàng đưa cho mà gọi Chung Tình, nhưng không ai tiếp điện thoại, anh gọi liên tục trong vài giờ, đều như vậy, anh bắt đầu cảm thấy bất an, vì thế lấy ra danh thiếp của cảnh sát Hoàng, chiếu theo số điện thoại trên danh thiếp mà gọi tới.

Tiếng chuông vang lên 4, 5 lần mới được tiếp máy, cảnh sát Hoàng dùng giọng điệu hoà nhã nói: “Xin hỏi vị nào?”

“Tôi là Nguyễn Sĩ Văn,” anh trả lời, “Tôi muốn báo với anh, tôi đã gọi điện cho Chung Tình mấy giờ đồng hồ nhưng vẫn không có ai nhận máy.”

Anh không nói thêm gì nữa, bởi vì anh đoán đối phương hẳn là hiểu được ý tứ của anh, cho dù nói thế nào, Chung Tình coi như là một trong những người bị tình nghi.

“À...” Đầu dây bên kia dừng lại, “Cô ấy đã bị tạm giữ.”

Anh ngỡ ngàng: “Cô ấy thú nhận?”

“Không có.”

“...”

“Nhưng tại hiện trường có chứng cứ bất lợi đối với cô ấy.”

“Cái gì?”

Giọng điệu của cảnh sát Hoàng rất bình tĩnh nói: “Trước khi chết, người chết dùng máu viết một chữ ‘Tình’ trên tấm thảm.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Sĩ Văn đi đến trước cửa sổ, nhìn về phía xa, đó là phương hướng của nhà Tư Nguyên, mặc dù cách nhau ngàn dặm, anh dường như có thể nhìn thấy bóng dáng của căn biệt thự màu trắng kiểu Tây Ban Nha.

Anh không biết lúc ấy Tư Nguyên có tâm tình như thế nào viết xuống chữ “Tình”...

Đêm nay anh không mất ngủ, nhưng cho dù trong mộng, anh vẫn bị vấn đề này quấy nhiễu.

Sáng sớm hôm sau khi anh ở dưới lầu ăn sáng, bỗng nhiên nhận được điện thoại của cảnh sát Hoàng.

“Có tiến triển sao?” Anh vội vã đặt câu hỏi trước tiên.

“Còn chưa?”

“...”

“Tôi gọi cho anh là muốn nói với anh, chúng tôi thả Chung Tình.”

“!” Anh kinh ngạc, “Vì sao?”

“Bởi vì, cô ấy có bằng chứng ngoại phạm hoàn hảo.”

5.

Phòng làm việc của Chung Tình nằm gần toà biệt thự kiểu Tây Ban Nha màu trắng, một chuyến lái xe chỉ cần 20 phút, chỗ này tương tự khu thương mại, cao ốc văn phòng, nhà hàng, rạp chiếu phim, trung tâm giải trí *tương đắc ích chương (hợp lại tăng thêm sức mạnh)*.

Trôi qua một tuần, thi thể của Nguyễn Tư Nguyên đã phân tích xong, nhưng tạm thời vẫn chưa chuyển về, vì vậy khi Sĩ Văn nhận được thông báo của Chung Tình nói muốn tổ chức lễ tưởng niệm, anh không khỏi kinh ngạc. Cái gọi là “lễ tưởng niệm”, là hình thức gần giống lễ truy điệu, chẳng qua thiếu một hủ tro cốt.

Khoảng một giờ chiều anh lái xe đến địa chỉ Chung Tình báo với anh, đó là một toà nhà bốn tầng, ngăn nắp, quả thật giống như một hộp diêm, nhưng bố trí như nhà ở. Sau khi lên bậc thang là một thang máy rộng rãi, có lẽ thường xuyên dùng để vận chuyển hàng hoá, bởi vậy chiều rộng khoảng ba mét. Phòng làm việc của Chung Tình ở lầu ba, cửa thang máy vừa mở ra thì có một cô gái mặc bộ đồ tây màu đen ở cửa nghênh đón khách, sau khi thấy Sĩ Văn cô ấy nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu anh ký tên, sau đó dẫn anh đi vào.

Thiết bị của phòng làm việc rất mới, nhưng trang hoàng thiết kế lại có vẻ cổ xưa, trên tường dán giấy màu be, trên giấy dán tường có thiết kế hoa văn đặc thù, những đoá hoa này màu sắc tươi đẹp, nhìn qua như là hoa hồng, nhưng trên thân cây không có gai, sờ đi nói nó đặc thù là vì xung quanh đoá hoa được áo lên lớp dầu trong suốt, khi ngọn đèn chiếu rọi xuống, bức tường thấp thoáng phát ra ánh sáng bảy màu. Giấy dán tường này và lễ tưởng niệm không hợp nhau, nhưng Sĩ Văn không khỏi suy nghĩ, chuyện tới nước này cũng không còn cách bận tâm nhiều như vậy.

Chuyện Tư Nguyên đột nhiên bị hại đã hoàn toàn làm xáo trộn cuộc sống yên ổn.

Mới vừa tiến vào phòng khách, anh liền cảm thấy một bầu không khí áp lực, chỗ gần tường đặt ra một cái bàn lớn, trên bàn là một cái khuôn hình màu đen thật lớn, khoé miệng của người trong khuôn hình mỉm cười, giống như vẫn đang nhìn thế giới này.

Chung Tình đứng ở một góc, toàn thân cũng là bộ đồ màu đen, tóc rủ xuống, vẻ mặt rất mờ ảo —— anh thật sự không nghĩ ra từ khác để hình dung —— khuôn mặt căng cứng, như là đồ gốm sẽ bị đánh vỡ bất cứ lúc nào.

Anh đứng xa xa nhìn cô, cùng với đi ảnh được trưng bày ở bên cạnh cô, thực ra anh muốn chạy qua cúng tế anh trai của mình, bọn họ đã từng cùng nhau trải qua rất nhiều thời gian vui vẻ, cả đời anh khó có thể quên, nhưng anh lại sợ hãi đi qua, bởi vì ở nơi sâu thẳm trong lòng anh, anh đọc được một loại nguy hiểm từ trên người phụ nữ kia, giống như chỉ cần tới gần cô thì sẽ xảy ra tội ác.

“Xin chào...” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, chậm rãi chào hỏi.

“Xin chào,” Sĩ Văn khom lưng, cuối cùng đi qua.

Anh cầm lấy nhang trên bàn, châm lên, nhắm mắt lại chắp hai tay trong lòng mặc niệm, sau đó cầm nhang trên lư hương.

“Còn chưa có... tiến triển gì sao?” Anh cũng không phải thật sự muốn hỏi, mà cảm thấy lúc này cần phải nói gì đó.

“Ừm...” Chung Tình nhẹ nhàng gật đầu.

Có một người đàn ông đi tới, lặp lại động tác vừa rồi của Sĩ Văn, anh nhìn kỹ, hoá ra là người đàn ông trung niên hói đầu đã gặp qua trong phòng khách nhà Tư Nguyên ngày đó.

“Thầy Nguyễn xảy ra chuyện như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy...khó sở a...” Nói xong người đàn ông lấy khăn tay lau khoé mắt.

Chung Tình mím môi không nói gì, chỉ là lịch sự nói cảm ơn.

Đợi đến lúc người đàn ông rời khỏi, Sĩ Văn tò mò hỏi: “Ông ta là ai vậy?”

“Là người biên tập của công ty xuất bản.”

“À...” Anh bừng tỉnh hiểu ra.

Người đến liên tục, nhưng hơn phân nửa là có quan hệ đến công việc của Tư Nguyên, hoặc là bạn bè của hai vợ chồng. Thân thích chỉ có một mình Sĩ Văn, anh có chút nghi ngờ vì sao Chung Tình muốn làm lễ tưởng niệm này, nhưng đứng bên cạnh một thời gian dài anh vẫn không hỏi. Đến khi bốn giờ rưỡi, Sĩ Văn cũng quyết định cáo từ, trước khi đi, anh nói mang tính tượng trưng: “Nếu... có điều gì cần giúp, cứ việc nói với tôi.”

Chung Tình nhìn anh một cái, cũng gật đầu mang tính tượng trưng.

6.

Ba ngày sau xảy ra một chuyện khiến Nguyễn Sĩ Văn không thể tưởng tượng được, cảnh sát Hoàng gọi điện cho anh, mời anh đến sở cảnh sát một chuyện, anh đến căn phòng từng được sử dụng làm “phòng thẩm vấn”, sau buổi trưa ánh sáng mặt trời to lớn ở ngoài cửa sổ thủy tinh chiếu rọi vào trong, sáng rực mà ấm áp, anh lập tức cảm thấy mình không giống đang ở sở cảnh sát, mà là trung tâm hoạt động của người cao tuổi nào đó.

“Xin chào, mời ngồi.” Lúc này đây, cảnh sát Hoàng mời anh ngồi trên sofa bên cạnh.

Anh ngồi xuống, nhìn anh ta, chờ đợi anh ta muốn hỏi vấn đề gì, hoặc là muốn nói gì với anh. Nhưng cảnh sát Hoàng chỉ đặt chiếc đĩa CD trước mặt anh.

“Đây là?”

“Khẩu cung của mọi người.”

Anh kinh ngạc, không biết ý đồ của anh ta.

“Muốn mời anh tới nghe một chút.”

“Tại sao...”

“Anh muốn hỏi tại sao phải làm như vậy?”

“Phải, việc này không phù hợp với phép tắc của các người.”

Cảnh sát Hoàng nở nụ cười, khi cười rộ lên giống như là ông lão đánh cờ trong công viên: “Phép tắc hay không phép tắc, còn không phải do con người quyết định sao?”

“...”

“Nói thẳng vào vấn đề,” cảnh sát Hoàng bỗng nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Vụ án giết người này nhìn qua cũng không phức tạp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy *thiên đầu vạn tự (hình dung sự việc phức tạp rắc rối)* ở trong đó —— tôi dùng thành ngữ này đúng không?”

Sĩ Văn không thể không cười khổ gật đầu.

Cảnh sát Hoàng cũng gật đầu theo: “Anh hẳn là biết, mẩu chốt của phá án là 72 giờ sau khi gây án, hiện tại cũng đã vượt xa 72 giờ, cho nên tôi muốn

nghe ý kiến của anh một chút, dù sao so với chúng tôi anh hiểu người chết hơn nhiều.”

“Vì sao là tôi?” Sĩ Văn nhìn anh ta.

“Thứ nhất, anh là em họ của Nguyễn Tư Nguyên, rất quen thuộc với anh ta. Thứ hai, chúng tôi nhanh chóng loại bỏ sự tình nghi đối với anh. Chẳng qua điều quan trọng nhất là, anh viết tiểu thuyết trinh thám, ít nhiều có chút đầu óc về phương diện này.”

“... Cảm ơn.”

“Trước khi nghe ghi âm, tôi muốn nói rõ một chút về tình tiết của vụ án, đương nhiên, bởi vì anh là thân thích của người chết, cho nên cũng có quyền lợi được biết, chẳng qua trước khi còn chưa điều tra vụ án một cách rõ ràng trọn vẹn, chúng tôi không tiện công bố, vì vậy hy vọng anh đừng nói với bất cứ người nào.”

Nguyễn Sĩ Văn mang theo trọng trách nặng nề mà gật đầu, biết được nội dung tiếp theo có thể sẽ làm cho anh khó chịu, anh nói với bản thân, coi như chỉ nghe một câu chuyện trinh thám thôi, không nên suy nghĩ người bị hại là Tư Nguyên là được.

“Quá trình gây án thế này, khoảng ba giờ rưỡi chiều, dì Trần làm công cho Nguyễn gia vào nhà quét dọn, bà ta có một chìa khoá, cho nên tự mình mở cửa đi vào, bởi vì mỗi ngày bà ta đều đến Nguyễn gia quét dọn, thỉnh thoảng người chủ ở nhà, thỉnh thoảng không ở, bởi vậy ngày hôm đó sau khi mở cửa phát hiện trong nhà không có ai cũng không cảm thấy kỳ lạ.”

“Đợi một chút,” Sĩ Văn ngắt lời anh ta, “Nhà Tư Nguyên có ba tầng, làm sao bà ấy có thể kết luận trong nhà không có ai?”

Cảnh sát Hoàng cười cười, ý nói là, anh thật cẩn thận: “Căn cứ vào khẩu cung của bà ta, sau khi bà ta vào Nguyễn gia bình thường sẽ kêu lớn tiếng ‘tôi đến rồi’ hoặc là ‘trong nhà có người không’, cụ thể thì đợi lúc nghe ghi âm sẽ rõ.”

Sĩ Văn gật đầu, ý bảo cảnh sát Hoàng tiếp tục nói.

“Sau khi dì Trần quét dọn ở dưới lầu một hồi, khoảng chừng chưa đến bốn giờ thì Chung Tinh trở về. Sau khi nghe nói Nguyễn Tư Nguyên không có ở nhà, cô ta rất kinh ngạc hơn nữa nói một cách khẳng định, Nguyễn Tư Nguyên không thể đi ra ngoài, bởi vì buổi chiều có người khách rất quan trọng muốn tới —— tôi đoán, người cô ta nói chính là anh.”

“Nhưng tôi lại... không kịp...” Anh hít sâu một hơi, nhìn thấy cái đĩa phát ra ánh sáng trên bàn.

“Vì thế hai người đã lên lầu, kết quả mở cửa phòng khách thì thấy, khuôn mặt của Nguyễn Tư Nguyên hướng xuống nằm ở trong phòng sách, trên đầu đều là máu. Biên bản báo cáo của cảnh sát cho thấy, khi Chung Tinh gọi điện báo cảnh sát vào lúc bốn giờ ba phút, đồng nghiệp của chúng tôi đến hiện trường trong vòng 10 phút. Trải qua thăm dò, khi cảnh sát và nhân viên cứu hộ đến, anh ta đã có dấu hiệu mất mạng, nguyên nhân dẫn đến tử vong là mất máu quá nhiều, hơn nữa sọ có dấu hiệu tổn thương sau khi chịu đòn nghiêm trọng, ngoài vết thương đó ra thì không còn cái khác, hơn nữa báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy, anh ta cũng không có phản ứng bị trúng độc, vì vậy chúng tôi suy đoán, có người cho anh ta một cú trí mạng từ phía sau, thời gian tử vong là hai giờ rưỡi đến ba giờ rưỡi chiều.”

Nghe đến đó, Sĩ Văn cười khổ một cái, anh vẫn không thể đem người bị hại coi như một nhân vật trong tiểu thuyết.

“Còn nhớ những người ngồi trong phòng khách của Nguyễn gia vào chiều ngày hôm đó không?”

Anh gật đầu.

“Anh quen biết không?”

“Ngoài Chung Tinh và bà Trần ra, tôi không biết người nào cả.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu: “Bọn họ cũng giống như anh, đều lần lượt đến sau khi án mạng xảy ra.”

“Cái gì?!” Nguyễn Sĩ Văn giật mình mở to hai mắt.

“Thật đúng lúc, không phải sao?”

“...”

“Bọn họ nói rằng đã có hẹn với Nguyễn Tư Nguyên.”

Sĩ Văn ngạc nhiên, đồng thời có ba người xuất hiện sau vụ án mạng? Điều này có nghĩa gì?

“Trong bọn họ, một vị là người biên tập của công ty xuất bản, một vị là sinh viên đại học, còn có một vị...”

“...”

“Thân phận có điểm đặc biệt.”

“Có ý gì?”

“Không biết anh có chú ý tới người thanh niên sành điệu cao ráo kia không?”

“Ừm...” Chính là người thanh niên trẻ tuổi ăn mặc rất tinh tế, cậu ta còn cho rằng anh có phong cách bảo thủ.

“Cậu ta là quản lý giao tiếp của quán bar,” cảnh sát Hoàng dừng một chút, “Nói trắng ra, chính là một người dẫn mối.”

“Cái gì?!”

“Anh yên tâm đừng nóng nảy,” cảnh sát Hoàng vỗ nhẹ vào anh, “Nghe qua ghi âm rồi lại phát biểu ý kiến. Tôi chỉ giới thiệu với anh bối cảnh của bọn họ, nhưng tôi hy vọng anh không vì thành kiến mà mù quáng.”

“... Tôi hiểu.”

“Ngoài ra, tôi muốn nói với anh, hung khí đã được chúng tôi nhận định sơ bộ —— là một đồ vật trong phòng sách của người chết.”

“Là cái gì?”

“Điểm này sau khi nghe xong ghi âm tôi sẽ nói với anh.”

“...”

7.

Cảnh sát Hoàng bỏ đĩa CD vào máy, nhấn nút mở, thanh âm trong loa ồm ồm truyền đến, đoạn ghi âm thứ nhất là của bà Trần.

“Kể lại một lần chuyện vừa rồi bà đã nhìn thấy.” Là thanh âm của cảnh sát Hoàng.

“À...” Thanh âm của bà Trần nghe ra có chút nom nớp lo sợ, “Nguyễn tiên sinh cậu ấy... thật sự đã chết?”

“Đúng vậy.”

“Ồi... Thật là đáng sợ...”

“Khi bà đến nhà anh ta có cái gì khác thường không?”

“... Hình như không có.”

“Bà đến lúc mấy giờ?”

“Ừm... trước kia thường là bốn giờ rưỡi, sau đó bởi vì gia đình thứ nhất tôi làm công giảm bớt một giờ nên tôi đến đây sớm hơn.”

“Trong nhà thông thường có ai?”

“Thì có Nguyễn tiên sinh, bởi vì cậu ấy là nhà văn, thường xuyên ở trong nhà.”

“Chung Tinh đâu?”

“Nguyễn phu nhân có đôi khi ở nhà, cô ấy hình như cũng không cần đi làm mỗi ngày, nhưng mà cô vẫn muốn đến phòng làm việc.”

“Bình thường có nhiều khách không?”

“Không nhiều lắm, hình như có mấy người hay đến.”

“Mấy người nào?”

“Hình như là biên tập của nhà xuất bản, người của tạp chí gì đó...”

“Uhm... chiều nay bà đến nhà anh ta đúng giờ, sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi liền mở cửa đi vào, gọi tên ‘Nguyễn tiên sinh’, nhưng cậu ấy không đáp lại. Tôi hình như nghe được trong phòng có chút tiếng động, nhưng thực sự không có ai, anh biết nhà cửa đều là như vậy đấy...”

“Lúc đầu mở cửa đi vào, tôi hình như nghe được âm thanh gì đó trên lầu, như là tiếng cái gì rơi trên mặt đất, nhưng khi tôi gọi ‘Nguyễn tiên sinh’, cậu ấy không trả lời, cho nên tôi không để ý. Bởi vì nhà lớn luôn có các loại tiếng động kỳ lạ, trước kia khi Nguyễn tiên sinh ở căn nhà cũ, lúc không có ai ở trong nhà nó cũng sẽ nghe được tiếng bước chân, sau này mới biết được là tiếng ở lầu trên. Căn nhà này tuy là nhà đơn, nhưng anh cũng biết Nguyễn tiên sinh rất thích dùng đồ gỗ, sàn nhà bằng gỗ, vật dụng bên trong bằng gỗ, ngay cả trần nhà cũng bằng gỗ. Đồ gỗ thì có đôi khi phát ra chút âm thanh vào

mùa đông và mùa hạ, nóng thì trường lạnh thì rút thôi ——”

“—— sau đó thì sao?” Cảnh sát Hoàng dường như có chút không kiên nhẫn.

“À, sau đó tôi gọi Nguyễn tiên sinh, không có trả lời, chỉ yên lặng, tôi cũng không để ý. Tôi dọn dẹp gian phòng ở dưới lầu, đợi đến lúc phu nhân trở về, nghe nói tiên sinh không ở nhà, cô ấy nói không thể nào, bởi vì buổi chiều có khách quan trọng đến. Tôi nói thật, tôi đã gọi nhiều lần bởi vì không có ai trả lời ——”

“—— mấy giờ Chung Tinh trở về?”

“Có lẽ... Có lẽ ba giờ năm mươi phút.”

“Ừm, sau đó?”

“Sau đó tôi cùng phu nhân lên lầu. Phu nhân đến phòng ngủ ở lầu ba trước, nghĩ rằng tiên sinh đang ngủ, nhưng mà không có ai, vì vậy chúng tôi đi xuống, đến phòng sách ở lầu hai, ai ngờ...” Bà Trần nói tới đây hơi thở có chút không ổn định, “Ai ngờ nhìn thấy tiên sinh...”

“Nguyễn Tư Nguyên trông như thế nào?”

“Tôi cũng không nhìn kỹ, tôi chỉ trông thấy... Một người ngã trên mặt đất, mặc, mặc quần áo của Nguyễn tiên sinh, phía sau đầu... Phía sau đầu là máu, trên mặt đất cũng vậy... Tôi, tôi và phu nhân bước qua, gọi tên cậu ấy, nhưng cậu ấy không trả lời tôi...”

Bà Trần bắt đầu nức nở, một lát sau nói: “Tôi và phu nhân đi tới lay chuyển cậu ấy, cậu ấy không phản ứng, nhưng tôi cảm thấy thân thể của cậu ấy vẫn chưa lạnh... Phu nhân lập tức đứng lên gọi điện thoại kêu xe cứu thương... Nếu là tôi, ngay cả số điện thoại của xe cứu thương là gì cũng không nhớ à, tôi chỉ biết gọi 110...”

“Vậy, bà có chú ý tới trong nhà có chỗ nào khác với bình thường không, hoặc là bà cảm thấy có chỗ bất thường.”

Bà Trần: “Có, có.”

“Cái gì?”

“Ừm... Có một bộ đồ trà Anh quốc Nguyễn tiên sinh vẫn luôn đặt trong ngăn tủ của phòng sách ở trên lầu, hình như đặt cùng sách và những thứ khác, nhưng khi tôi lau bụi ở phòng bếp thì thấy nó được sắp xếp trên bàn bếp, lúc đó tôi suy nghĩ khi nào thì cậu ấy đem đến đây, tôi cũng không để ý. Anh đã hỏi nên tôi nghĩ chuyện này dường như đặc biệt.”

“Các đồ vật khác trong phòng bếp không động đến sao?”

“Tôi không rõ lắm, bởi vì tôi không nấu cơm chỉ phụ trách quét dọn làm vệ sinh, hơn nữa dường như thói quen sinh hoạt của Nguyễn tiên sinh và Nguyễn phu nhân cũng rất tốt, sau khi dùng qua đồ vật nào liền lập tức đặt vào chỗ ban đầu, vì vậy tôi không rõ lắm...”

“Nói cách khác, cho dù có động qua bà cũng không biết?”

“Vâng.”

“Chỉ có điểm này thu hút sự chú ý của bà thôi sao?”

“... Hình như là vậy.”

“Thế thì,” cảnh sát Hoàng dừng một chút, “Mối quan hệ giữa Nguyễn Tư Nguyên và Chung Tinh gần đây ra sao?”

Bà Trần có lẽ không nghĩ tới anh ta sẽ hỏi như vậy, bà ta phát ra một từ cảm thán, sau đó trả lời: “Không có gì thì phải, bọn họ vốn ở nhà cũng rất im lặng, ở trước mặt tôi cũng không có gì, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Không mở cửa cũng không biết, ở mặt ngoài còn giống như rất ân ái, đóng cửa lại sẽ xảy ra cái gì cũng không ai biết, nói không chừng cãi lộn ầm ĩ tới bụi.”

“Tại sao bà luôn ‘giống như’, ‘nói không chừng’, tất cả đều không khẳng định.”

“Thì... Ai biết sẽ xảy ra loại chuyện thế này... Nếu trước đó tôi biết thì đã trông chừng rõ ràng rồi.”

Trong ghi âm, cảnh sát Hoàng bắt đầu dĩ thời dài một hơi, Nguyễn Sĩ Văn ngừng đầu liếc nhìn anh ta một cái, cảm thấy có chút buồn cười.

“Anh cảm thấy thế nào?” Cảnh sát Hoàng nhấn nút tạm dừng, xoay người hỏi.

“Thực ra,” Nguyễn Sĩ Văn ho nhẹ một cái, có chút không được tự nhiên nói, “Tôi thấy rằng bà ta vẫn nắm được một số chi tiết, ví dụ như bộ tách trà

Anh quốc gì đó.”

“Anh có ý kiến gì không?”

Anh suy nghĩ một chút, thẳng thắn nói: “Tôi cho rằng Tư Nguyên lấy ra thứ đó để tiếp đãi khách.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu: “Tôi cũng cho là vậy, nhưng tại sao lại phải đặt ở phòng bếp dưới lầu chứ?”

“Có lẽ là chờ để sử dụng, đặt ở dưới lầu trước, đợi khách đến là có thể trực tiếp pha cà phê hoặc pha trà.”

“Sẽ là ai?”

“Hẳn là một người quan trọng, bởi vì bà Trần nói anh ấy chưa dùng qua bộ tách trà kia.” Bỗng nhiên, anh giật mình, thốt ra, “Nói không chừng... là tôi.”

Trong chốc lát, Nguyễn Sĩ Văn chỉ cảm thấy dòng máu bốc lên trán, hốc mắt cũng có chút nóng lên.

Cảnh sát Hoàng vỗ vai anh, hơi có chút ý thông cảm: “Nhưng mà, anh không cảm thấy, bà ta ám chỉ điều gì đó?”

“Ám chỉ?”

“Đúng vậy, câu cuối cùng của bà ta, thực ra ý muốn nói là, vợ chồng Nguyễn Tư Nguyên và Chung Tình không có biểu hiện gì trước mặt bà ta, nhưng kỳ thật ở sau lưng, mối quan hệ rất xấu, rất tệ hại.”

“Vậy tại sao bà ta không nói thẳng?”

“Ha ha,” cảnh sát Hoàng cười, “Điều này rất phức tạp. Chẳng qua tôi muốn hỏi anh, anh cảm thấy bà Trần có tình nghi không?”

Sĩ Văn lắc đầu: “Tôi không công nhận là do bà ta làm.”

“Vì sao? Bởi vì các người quen biết từ lâu?”

“Không thể nói như vậy, chỉ có thể nói... Tôi cho rằng bà ta không làm ra loại chuyện như vậy. Hơn nữa, Tư Nguyên có thù oán sâu nặng gì với bà ta đâu? Không có khả năng.”

“Như vậy, nếu tôi nói với anh, bà ta liên tục hỏi người chết vay tiền nhưng không thể trả nợ thì sao?”

“...” Sĩ Văn kinh ngạc há hốc miệng, nói không ra lời.

Cảnh sát Hoàng thẳng nhiên gật đầu: “Ở trong ngăn kéo được khoá lại trong phòng sách của người chết, chúng tôi phát hiện một quyển sổ tay, nội dung ở phần trên là ngày tháng bà Trần vay tiền anh ta, số tiền, bắt đầu từ năm ngoái, trước sau cho bà ta mượn tổng cộng hơn 10, 20 vạn, nhưng cột ‘ngày trả lại’ vẫn trống không.”

“Nhưng... làm sao có thể vì 20 vạn giết người...”

“Nguyễn tiên sinh,” cảnh sát Hoàng thờ dãi, “20 vạn đối với anh mà nói có lẽ thật sự không xem là cái gì, nhưng đối với một số người, nó chính là một con số rất lớn.”

“Nhưng...” Anh nhú mày, vẫn lắc đầu, “Tôi tin 20 vạn đối với Tư Nguyên mà nói cũng không xem là cái gì, nói không chừng anh ấy vốn không muốn đòi nợ bà Trần ——”

“—— nhưng ngộ nhờ anh ta muốn đòi lại thì sao?” Cảnh sát Hoàng bỗng nhiên ngắt lời anh, “Ngộ nhờ anh ta đòi nợ liên tục, lại còn muốn thu thêm lợi tức cao hơn ngân hàng rất nhiều.”

“Tư Nguyên không phải là người như thế!” Sĩ Văn phẫn nộ đứng lên, trừng mắt trước mặt vị cảnh sát thấp bé này.

Nhưng khuôn mặt của cảnh sát Hoàng vẫn mang theo nụ cười, anh ta vẫy tay, ý bảo anh ngồi xuống: “Tôi chỉ nói là ‘ngộ nhờ’, ngộ nhờ’ hiểu không?”

8.

Người ghi âm thăm vấn tiếp theo tên là Tiền Dịch, chính là người đàn ông trung niên hơi đầu kia.

“Ông và Nguyễn Tư Nguyên có quan hệ gì?” Cảnh sát Hoàng hỏi ở trong ghi âm.

“Tôi là người của công ty xuất bản chịu trách nhiệm biên tập sách của cậu ấy.” Thanh âm của Tiền Dịch nghe ra rất thật thà chất phác.

“À, nhà xuất bản nào?”

“Không phải nhà xuất bản,” ông ta sửa lại, “Là công ty xuất bản.”

Cảnh sát Hoàng là người ngoài ngành nên không hiểu: “Có gì khác nhau?”

“Việc này... Thường thì một câu giải thích sẽ không rõ ràng, tóm lại chúng tôi không phải nhà xuất bản, nói đơn giản một chút, chúng tôi phụ trách lấy sách của thầy Nguyễn đến nhà xuất bản để xuất bản.”

“Vậy không phải giống với công ty trung gian sao?” Cảnh sát Hoàng nói thẳm.

“Không thể nói như vậy...” Tiền Dịch kiên nhẫn muốn phản bác nhưng bị ngắt lời.

“—— được rồi, bây giờ kể một chút về chuyện ông muốn đến nhà Nguyễn Tư Nguyên làm gì đi.”

“À, được. Là thế này, tôi vốn có hẹn với thầy Nguyễn vào lúc bây giờ tối để đưa bản hợp đồng, nhưng buổi chiều thầy Nguyễn gọi điện thoại nói, buổi tối có thể không được, cho nên bảo tôi đến khoảng 5 giờ, vì vậy tôi đã đi.”

“Anh ta gọi đến mấy giờ?”

“Uhm... có lẽ hai, ba giờ.”

“Trước kia đều như vậy sao, hợp đồng do ông đưa tới? Ông thường xuyên đến nhà anh ta?”

“Đúng vậy. Bởi vì thầy Nguyễn là nhà văn rất nổi tiếng, bình thường cậu ấy bận rộn như vậy, những việc nhỏ ấy đều do chúng tôi giải quyết, như là ký hợp đồng, chuyển bài viết, đưa sách mẫu, hề là cậu ấy không cần tự mình ra mặt thì chúng tôi sẽ làm hết giúp cậu ấy.”

“Bình thường ông nán lại nhà anh ta bao lâu?”

“Nếu thầy Nguyễn có việc, tôi thường đưa xong đồ vật rồi rời khỏi, có lẽ không quá 15 phút đâu.”

“Khi anh ta không có việc thì sao?”

“Nếu không có việc, cũng có thể ngồi xuống tán gẫu khi có thời gian.”

“Ở phòng sách?”

“Ừm, bình thường là vậy, có đôi khi ở phòng khách.”

“Cho nên... Ngày đó ông đến nhà Nguyễn Tư Nguyên lúc năm giờ?”

“Phải. Khi tôi đến, thật sự là... thật sự là hoảng sợ mà.”

“Như vậy trước khi đến ông đang làm cái gì?”

“Ở tại công ty...” Tiền Dịch vừa bị anh ta hỏi, trả lời giống như rất bối rối.

“Vậy ông hẳn là khá hiểu Nguyễn Tư Nguyên?”

“Thỉnh thoảng cũng sẽ tâm sự.”

“Gần đây anh ta có gì khác thường không, có phiền muộn gì không?”

“... Tôi cũng không chú ý lắm.”

“Thế quan hệ của vợ chồng bọn họ tốt chứ?”

“Việc này... tôi không biết, thỉnh thoảng Chung tiểu thư ở nhà, chúng tôi cũng sẽ trò chuyện.”

“Vậy ngày hôm qua khi anh ta gọi cho ông thì có cái gì khác thường không?”

Tiền Dịch suy nghĩ một chút, nói không có.

“Nhưng mà...” Ông ta bỗng nói.

“Cái gì?”

“Gần đây ít khi nhìn thấy Chung tiểu thư... À, nghĩ kỹ lại, có lẽ đã hơn một tháng không thấy cô ấy, mỗi lần đến cô ấy dường như có việc không ở nhà.”

“Trước kia cô ấy thường xuyên ở nhà sao?”

“Có thể nói vậy. Thực ra Chung tiểu thư cũng hành nghề tự do, nếu tôi đến buổi sáng thì luôn nhìn thấy cô ấy, bởi vì cô ấy thường ăn xong cơm trưa mới đến phòng làm việc.”

“Còn có gì khác không?”

“Không có.”

Ghi âm đến đó thì có khoảng trống, chắc là thẩm vấn Tiền Dịch đã xong.

“Anh có ý kiến gì không.” Cảnh sát Hoàng đứng dậy đi rót cho anh tách trà.

“Không có ý kiến gì đặc biệt, bởi vì tôi không biết ông ta.”

“Vì vậy không có cách phán đoán ông ta nói thật hay giả?”

Nguyễn Sĩ Văn gật đầu.

“Cảnh sát chúng tôi đều phá án những vụ khác biệt, mỗi ngày đều tiếp xúc với những người không quen biết.”

Anh cười khò, tự giễu nói: “Cho nên tôi không phải cảnh sát, tôi chỉ là một người viết tiểu thuyết trinh thám.”

Cảnh sát Hoàng đi đến bên cạnh anh, đặt cái tách trên bàn, anh ta ung dung thản nhiên nói: “Anh không cảm thấy người này trước khi quen biết Nguyễn Tư Nguyên thì đã quen biết Chung Tinh?”

“?”

“Bởi vì ông ta gọi Nguyễn Tư Nguyên là ‘thầy Nguyễn’, Chung Tinh là ‘Chung tiểu thư’. Bình thường nếu anh mới biết một người, ví dụ như nói anh gọi tôi là ‘Hoàng tiên sinh’, ‘cảnh sát Hoàng’, anh sẽ xưng hô với tôi vợ tôi như thế nào?”

“... Hoàng phu nhân.”

“Đúng, giống như bà Trần người làm công, bà ta luôn gọi Chung Tinh là ‘Nguyễn phu nhân’, đó là bởi vì bà ta quen biết Nguyễn Tư Nguyên trước.”

“... Vì vậy,” Nguyễn Sĩ Văn dường như có chút đăm chiêu, “Tiền Dịch quen Chung Tinh trước.”

“Tôi cũng đoán vậy.”

“Nhưng mà, như thế thì sao?” Anh khó hiểu.

Cảnh sát Hoàng cười không đáp, chỉ nói: “Nếu anh nhìn thấy ánh mắt của Tiền Dịch, anh sẽ biết người này không thành thật như tiếng nói của ông ta.”

“... Anh muốn nói cái gì?”

“Sự thật thì, tôi đã đến công ty xuất bản của Tiền Dịch một chuyến, từ khía cạnh tôi biết được một số chuyện. Mười năm trước khi con của ông ta và vợ được sinh ra thì họ liên lý hôn, con gái đi theo vợ trước, cho nên ông ta chỉ có một mình, căn cứ vào lời nói của nữ đồng nghiệp trong công ty, ông ta rất nhiệt tình với người khác phái, lại xum xoe, ông chủ công ty và những nhà văn hợp tác ở đó nói ông ta rất thích nịnh nọt cho nên là một người nổi tiếng trong công ty. Nhưng kỳ quái chính là,” cảnh sát Hoàng dừng một chút, “Một tuần trước khi vụ án xảy ra, ông ta đột nhiên bị chuyên công tác phụ trách sách mới của người chết. Tôi hỏi ông chủ công ty, ông chủ nói là yêu cầu của người chết.”

“Sau đó thì sao?” Sĩ Văn có phần hiểu được tâm tình bất đắc dĩ của cảnh sát Hoàng khi truy hỏi bà Trần.

“Cho nên, kỳ thật trong lòng Tiền Dịch nói không chừng là một lão già rất bình tĩnh lại gian trá.”

“Nhưng vì sao ông ta muốn hại Tư Nguyên?”

“Vấn đề ngay tại đây.” Cảnh sát Hoàng lấy ra một túi nhựa trong suốt, trong túi có một cuốn lịch để bàn, trên lịch có ghi kế hoạch của mỗi ngày, vừa nhìn thì thấy là do Tư Nguyên viết.”

“Đây là...” Sĩ Văn nhận lấy, cẩn thận nhìn chữ viết bên trên.

“Là lịch trình của người chết, anh ta dường như có thói quen ghi lại trên lịch để bàn, vì muốn biết ngày đó anh ta phải làm gì, anh xem cuốn lịch một chút thì lập tức có thể hiểu ngay.”

Quả nhiên, trong ngày xảy ra vụ án, chỗ trống của lịch bàn có ghi: Văn, giao bản thảo, học trò.

“Văn” hẳn là chỉ anh Nguyễn Sĩ Văn, giao bản thảo có lẽ chính là chỉ vị biên tập viên này, về phần học trò, anh không biết.

“Ồ đây.” Cảnh sát Hoàng lấy tay chỉ ngày đầu tiên của tháng này.

Mặt trên viết: bữa tối Tiền Dịch + Cự Tượng.

“Có ý gì?” Sĩ Văn nhú mày.

“Tiền Dịch, chính là người biên tập kia, còn ‘Cự Tượng’ là một công ty xuất bản —— hoặc là nhà xuất bản? Tóm lại không phải là công ty mà Tiền Dịch đang làm việc.”

“Cho nên...” Suy nghĩ của Sĩ Văn xoay vòng cực nhanh, “Tiền Dịch giới thiệu công ty xuất bản mới cho anh ấy?”

Cảnh sát Hoàng cười cười, từ chối cho ý kiến: “Có một điểm có thể khẳng định chính là, nếu công ty hiện tại của Tiền Dịch biết chuyện này thì gay go.”

“Nhưng ông ta cũng không đến mức muốn giết Tư Nguyên.”

“Đúng vậy, nếu giới thiệu thất bại, nhiều nhất cũng chỉ là duy trì tình trạng hiện nay. Nhưng nếu —— chỉ là nếu —— mọi người vốn bàn chuyện rất tốt, nhưng người chết bỗng nhiên cực tuyệt, lại nói với công ty của Tiền Dịch thì sao?”

“...” Sĩ Văn luôn cảm thấy Nguyễn Tư Nguyên ở trong lời nói của cảnh sát Hoàng và trong nhận thức của anh, căn bản không phải cùng một người.

“Hơn nữa, chúng tôi đã hỏi, trong ngày xảy ra vụ án, lúc đầu muốn đến lấy bản thảo không phải Tiền Dịch mà là đồng nghiệp khác, nhưng người kia đến lúc đó lại có việc, ông ta liên xung phong nhận việc đến đây.”

9.

Tiếp theo, Nguyễn Sĩ Văn nghe được một giọng nữ run rẩy và non nớt, hẳn là cô gái có đáng dấp học sinh kia.

“Tôi là... Mạc Lị.”

Mạc Lị?

“‘Mạc’ của ‘đừng hỏi’, ‘Lị’ của ‘hoa nhài’.”

À, hoá ra là Mạc Lị —— Nguyễn Sĩ Văn nghĩ thầm.

“Cô là học trò của Nguyễn Tư Nguyên tại trường đại học?”

“Vâng...”

Đã như vậy thì hẳn là một cô bé khoảng hai mươi tuổi, thảo nào cô ta khẩn trương khi đối mặt với sự tra hỏi của cảnh sát.

“Sáng nay cô đến nhà anh ta?”

“Vâng...”

“Đến làm gì?”

“Uhm... Đến, đến hỏi đề tài...”

“Đề tài gì?”

“... Đề tài về văn học Trung Quốc.”

Cảnh sát Hoàng thở dài trong đoạn ghi âm, không biết là bất đắc dĩ, hay là không muốn chuyện này dây dưa nữa: “Mấy giờ cô đến?”

“Thì... khoảng bốn giờ rưỡi.”

“Trường học cách nhà anh ta rất gần sao?”

“Hả?”

“Nếu không cô làm sao chạy từ trường học đến nhà anh ta?”

“À... đúng là rất gần.”

“ Bao lâu?”

“Ngồi xe... đại khái nửa tiếng.”

“Cô thường xuyên tới sao?”

“Cũng... cũng không phải thường xuyên, nhiều nhất là một, hai lần mỗi tháng, chủ yếu tùy theo giờ học.”

“Ở phòng sách.”

“... Há?”

“Tôi nói là, hai người giải đáp thắc mắc ở trong phòng sách sao?”

“... À, vâng, đúng vậy, phòng sách.”

“Vậy gần đây cô có cảm thấy Nguyễn Tư Nguyên có gì khác thường không?”

“Thầy ấy...” Cô gái có lẽ đang lo lắng, “Không có thì phải.”

“Cô có biết vợ của anh ta không?”

“Không, không biết.”

“Cô muốn hỏi vấn đề gì?”

“Há?... ”

“Cô không phải nói tới hỏi giáo sư sao, hỏi về vấn đề gì?”

“Cái này... Chính là... Vấn đề về văn học.”

“Vấn đề gì?” Cảnh sát Hoàng vẫn cứ kiên trì truy hỏi.

“Tôi... tôi đã quên...” Thanh âm của cô gái nghe ra gần như muốn khóc lên.

Ghi âm đến đó thì gián đoạn.

“Thế nào,” cảnh sát Hoàng nói, “Rất thú vị chứ?”

Nguyễn Sĩ Văn mím môi, không nói gì.

“Anh họ của anh bình thường là người như thế nào?” Khi hỏi câu này, cảnh sát Hoàng vẫn nhìn vào ánh mắt của anh.

“... Anh ấy là người tốt.”

“À? Người tốt định nghĩa thế nào?”

“...”

“Là chỉ sẽ không làm chuyện xấu, hay là... lòng dạ không xấu, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ làm chút chuyện trái với đạo đức?”

“Anh có ý gì?”

“Nói thật, tôi cảm thấy mối quan hệ giữa Nguyễn Tư Nguyên và cô bé này không hề bình thường.”

“Làm sao có thể!”

Cảnh sát Hoàng vỗ bờ vai của anh: “Tôi có thể hiểu tâm tình của anh, ở trong lòng anh, anh ta vẫn là anh cả mà anh rất tôn kính, nhưng hiện tại nhiệm vụ hàng đầu là tìm ra hung thủ, nhất định phải khách quan mà phân tích sự thật.”

“...”

“Chỉ có điều, tôi cho rằng Mạc Lị này... quá kém xa so với Chung Tinh, cho nên không biết Nguyễn Tư Nguyên suy nghĩ thế nào. Hơn nữa nếu anh gặp cô ta, anh sẽ rõ cô ta thật sự rất sợ hãi, nhưng loại sợ hãi đơn thuần này có điểm buồn cười.”

“Tư Nguyên sẽ không thích loại cô bé như thế.” Sĩ Văn vẫn cố chấp nói.

Ngoài dự đoán chính là, cảnh sát Hoàng lại gật đầu nói: “Tôi đồng ý.”

“?”

“Trên thực tế, cô gái này chỉ là đến đưa đồ... giúp người nào đó.”

Nguyễn Sĩ Văn bình tĩnh nhìn anh ta, chờ đợi anh ta nói tiếp.

“Người kia, chính là giáo sư trong trường đại học của người chết, là một người phụ nữ.”

“Đưa gì đến?”

“Một quyển sách.”

“Sách?”

“Ừm, nghe nói là người chết cần dùng. Cô gái kia thực ra là học ngoại trú, bởi vì nhà ở rất gần với người chết, cho nên vị nữ giáo sư kia thỉnh thoảng sẽ nhờ cô ta đến đưa đồ cho người chết.”

“Anh muốn ám chỉ Tư Nguyên và... nữ giáo sư kia có mối quan hệ nào đó không thể cho ai biết?”

“Vừa rồi tôi đã nói, quan hệ giữa cô gái kia và người chết không bình thường, trên thực tế, cô gái này là cháu gái của nữ giáo sư. Tôi đã đi gặp mặt vị giáo sư kia nói chuyện một lúc, cô ta thừa nhận cô ta và người chết có quan hệ yêu đương.”

Nói tới đây, cảnh sát Hoàng nhún vai với Sĩ Văn, giống như đang nói: tôi rất tiếc nhưng anh họ của anh quả thực làm chuyện như vậy.

Trong lòng Sĩ Văn không thể nói cảm nhận gì, mặc dù vô cùng giật mình, nhưng anh chỉ khẽ kéo khoé miệng một chút, hỏi: “Như vậy vị nữ giáo sư đó...”

“À, lúc xảy ra vụ án cô ta vừa vặn có giờ lên lớp, sau khi chúng tôi điều tra thì đã loại bỏ tình nghi đối với cô ta.”

10.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, soi rọi trên người Sĩ Văn, nhưng anh lại không cảm thấy ấm áp chút nào, ngược lại từng cơn mát lạnh thổi quét tâm tư của anh. Cảnh sát Hoàng tiếp tục phát đoạn ghi âm, có lẽ bởi vì máy móc lâu đời nên thường truyền ra tạp âm “rì rì”.

“Anh tên gì?”

“Tôn Cẩm Trình.” Thanh âm của một người đàn ông trẻ tuổi. Hẳn là người dẫn mối ăn mặc rất thời thượng kia.

“Anh có hẹn với Nguyễn Tư Nguyên?”

“Không có.”

“Anh tìm anh ta có chuyện gì?”

“Nhờ anh ta sửa đổi sách một chút.”

“Sách nào?”

“Một quyển sách đã xuất bản từ mấy năm trước.”

“Sách xuất bản có thể sửa lại sao?”

“Tôi cũng không biết, tôi chỉ xin anh ta đừng viết người bình thường như tôi vào trong sách.”

“Anh ta viết về anh trong sách?”

“Vâng,” tiếng bật lửa vang lên, chàng trai trẻ chắc là rút ra một điếu thuốc, “Nhân vật đó tên là ‘Tôn Cẩm Trình’.”

“Như vậy...” Thanh âm của cảnh sát Hoàng nghe ra rất có kiên nhẫn, nhưng lộ ra tâm trạng buồn chán, “Bởi vì một nhân vật trong sách của anh ta tên là ‘Tôn Cẩm Trình’ nên anh đi tìm anh ta, muốn anh ta đổi lại?”

“... Không chỉ là tên, ngay cả nghề nghiệp cũng giống nhau.”

“Người dẫn mối?”

“Ừm...” Người gọi là Tôn Cẩm Trình khẽ thở ra một hơi, rồi tiếp tục nói, “Kỳ thật tôi không phải đến đó lần đầu tiên, trước kia đã từng tìm anh ta vài lần.”

“Trước kia?” Cho dù là một đoạn ghi âm, bỗng nhiên luồng sức mạnh cảnh giác của cảnh sát Hoàng có thể nghe được rõ ràng, “Như vậy, anh ta đã đồng ý với anh rồi sao?”

“Không có.”

“Anh nói với anh ta như thế nào?”

“Thì... xin anh ta cắt bỏ phần nội dung về tôi.”

“Anh ta có phản ứng gì?”

“Nói rằng tôi hãy từ bỏ ý định đó đi.”

“Vậy tại sao anh vẫn chưa hết hy vọng?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy cho dù anh ta không chịu sửa, tôi cũng có việc khác tìm anh ta bàn bạc a...”

Ghi âm đến đó thì chấm dứt.

Sĩ Văn bắt giác giật nảy người, nói: “Cái này không phải doạ dẫm sao?!”

“Thật sự là xảo quyệt.” Cảnh sát Hoàng lắc đầu, bắt đầu nói: “Lời nói nghe ra có phần xảo quyệt, nói khó nghe một chút anh ta là một tên vô lại. Nhưng tôi nghĩ rằng, nói không chừng sách của người chết thật đúng là có chút liên quan đến anh ta, bằng không anh ta đến tìm người chết nhiều lần, người chết vì sao không kiên quyết từ chối hoặc là cảnh cáo anh ta chứ, có lẽ người chết có thái độ lấp lửng khiến anh ta cho rằng vẫn còn cơ hội, cho nên anh ta cứ đến tìm người chết nhiều lần.”

Lúc này Sĩ Văn không còn lời nào để nói, anh chỉ cau mày, tựa lưng vào sofa, suy tư về điều gì đó.

11.

Sau khi nghe xong vài đoạn ghi âm ở trên cảnh sát Hoàng bỗng nhiên không mở nữa, mà là ngồi xuống bắt đầu hút thuốc, hơn nữa cũng đưa một điếu thuốc cho Nguyễn Sĩ Văn, anh nhận lấy, từ trong túi áo lấy ra bật lửa châm lên, một lúc sau làn khói lượn lờ trong văn phòng.

“Tiếp theo, chúng ta nói đến Chung Tinh.”

Mặc dù đã sớm dự đoán cảnh sát Hoàng sẽ nói như vậy, Nguyễn Sĩ Văn vẫn bắt giác rung mình một chút, giống như đoạn đối thoại tiếp theo sẽ khiến tâm tình của người ta nặng nề.

“Tin rằng anh cũng biết, chúng tôi đã tạm giữ Chung Tinh vào tuần trước.”

Nguyễn Sĩ Văn hút một hơi thuốc thật sâu, sau đó phun ra: “Uhm... Chữ ‘Tinh’ kia là thế nào?”

“Đây là một chuyện rất đáng để suy nghĩ đấy,” về mặt của cảnh sát Hoàng lại mỉm cười, “Tôi chợt cảm thấy tình tiết này rất giống tiểu thuyết, mà không phải là câu chuyện có thật. Tôi làm cảnh sát nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp được chuyện như thế —— tại hiện trường có một chữ, mà lại chỉ thẳng một người tình nghi —— điều này có thể sao?!”

Thái độ của anh ta làm cho Sĩ Văn hơi mơ hồ, vì vậy anh chỉ nhún mày, trầm mặc chờ đợi anh ta nói tiếp.

Nhưng cảnh sát Hoàng cũng không nói, mà hỏi: “Chữ ‘Tinh’ này được để lại tại hiện trường hung án anh cảm thấy thế nào?”

Sĩ Văn thở dài, nói: “Thực ra... tôi cũng không hiểu. Tôi nghĩ có thể có người muốn giả hoạ cho Chung Tinh.”

“Vì sao?”

“Thực giác.”

Cảnh sát Hoàng cười, nhưng không phải nụ cười châm biếm, ngược lại như là tán thành: “Nói tiếp.”

“Dựa theo chỉ số thông minh của Chung Tinh, không có khả năng sẽ để...” Nói tới đây Sĩ Văn dừng một chút, bởi vì cái chết của anh họ vẫn khiến anh đau lòng, “Đề Tư Nguyên lưu lại thông tin thế này.”

“Vì vậy anh cho rằng hung thủ giả hoạ cho cô ta.”

“Có lẽ.”

“Như vậy có thể Chung Tinh cố ý thì sao?”

“?”

“Cố ý lưu lại manh mối này, nhấn mạnh cô ta không phải là hung thủ.”

“Việc này... rất mạo hiểm!” Sĩ Văn thốt ra, “Cô ấy không phải người như thế.”

“Ồ?” Cảnh sát Hoàng chợt lộ ra một bộ mặt xảo quyệt, “Vậy cô ta là loại người thế nào?”

Nguyễn Sĩ Văn vớt đầu thuốc lá trong đồ gạt tàn thuốc ở trên bàn, hiểu được tự mình đã tỏ ý, nhưng tính tình của bản thân anh là thế này: càng hiểu biết bản thân càng sáng khoái, lại càng có thể bình tĩnh mà chống đỡ.

Vì thế anh mỉm cười, chậm rãi nói: “Tôi biết Chung Tinh là một người có tính sáng tạo, nhưng chỉ là về phương diện này. Tuy nhiên nhìn trên toàn cục, cô ấy là một người thận trọng, sẽ không tùy tiện hành động.”

“Anh rất hiểu cô ta.”

“Không thể nói rất hiểu biết,” Sĩ Văn thân nhiên, “Nhưng nếu là người mà anh họ tôi muốn sống cùng trong quãng đời còn lại, tôi đương nhiên sẽ tìm hiểu rõ ràng cuối cùng cô ấy là người như thế nào.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu: “Tôi tin kết luận của anh về Chung Tinh, hẳn là gần đúng. Hơn nữa, sau đó chúng tôi cũng tìm được bằng chứng ngoại phạm của cô ta.”

“?”

“Buổi chiều trước khi cô ta về nhà, cho đến 3 giờ 10 phút, cô ta ở trong một giảng đường gần phòng làm việc, có mấy chục học sinh có thể làm chứng, hơn nữa còn có ghi lại một đoạn video. Từ chỗ ấy đến biệt thự, làm thế nào cũng phải 30 phút, cho nên trước khi tìm được bằng chứng mới, chúng tôi tạm thời loại bỏ sự tình nghi đối với cô ta.”

12.

“Như vậy, trước khi chính thức nghe ghi âm, tôi còn có một việc muốn chứng thực với anh.” Cảnh sát Hoàng không nhanh không chậm nói.

“Chuyện gì?”

“Về... Chung Tinh và người chết quen biết thế nào, đương nhiên lần trước anh đã kể, nhờ cơ duyên xảo hợp bởi vì anh mà bọn họ mới quen nhau. Nhưng tôi vẫn muốn nghe anh tường thuật cụ thể.”

Sĩ Văn gật đầu: “Anh muốn biết cái gì?”

“Lần trước anh nói, anh dẫn người chết đến tham dự... hội gì đó của Chung Tinh?”

“Đại loại như... hội tuyên bố tác phẩm, tôi không nhớ rõ lần trước nói thế nào, tóm lại chính là triển lãm tác phẩm do cô ấy thiết kế.”

Cảnh sát Hoàng như là nhớ lại điều gì đó mà gật đầu: “Là anh mời người chết cùng đi sao?”

Mặc dù từ này đã xuất hiện nhiều lần trong cuộc nói chuyện chiều nay, nhưng mỗi khi cảnh sát Hoàng dùng một loại giọng điệu không có cảm xúc nói ra hai chữ “người chết”, Nguyễn Sĩ Văn vẫn không khỏi run rẩy trong lòng một chút.

“Chiều hôm đó,” anh nói, “Tôi vốn đã hẹn Tư Nguyên cùng đến tạp chí nhận phỏng vấn, nhưng đối phương tạm thời có việc nên hủy bỏ. Bởi vì tôi hứa với bạn học sẽ đến dự triển lãm của Chung Tinh, cho nên... liền mang theo Tư Nguyên đi cùng.”

“Đó là chuyện bao lâu rồi?”

“Có lẽ... bốn năm trước thì phải.”

“Anh ta và Chung Tinh kết hôn vào ba năm trước?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì bọn họ quen nhau gần một năm rồi sau đó kết hôn...” Cảnh sát Hoàng dường như hơi đăm chiêu mà sờ cằm, “Lúc bọn họ kết hôn tuổi tác cũng không nhỏ nhỉ?”

Sĩ Văn nhớ lại một chút rồi mới đáp: “Tư Nguyên gần 37, 38 tuổi, Chung Tinh có lẽ... khoảng 30 tuổi thì phải.”

“Căn cứ vào sổ hộ khẩu, trước đó người chết vẫn chưa kết hôn.”

“Đúng vậy.”

“Cũng không có bạn gái sao?”

“Từng có một người nhưng là chuyện của rất nhiều năm, cuối cùng đã chia tay. Chuyện đó có thể là... chín hoặc mười năm trước. Sau đó tôi không hề

nghe anh ấy nhắc tới chuyện có liên quan đến yêu đương hoặc là kết hôn.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu, bỗng nhiên chuyển đề tài: “Anh thì sao?”

“Tôi?”

“Anh cũng chưa kết hôn.”

“... Đúng vậy.” Nguyễn Sĩ Văn xấu hổ kéo khoé miệng.

“Cũng là bởi vì phụ nữ bỏ rơi sao?”

“Không...” Sĩ Văn cười khổ, “Chỉ có thể nói, duyên phận chưa tới thôi...”

“Vậy anh dẫn người chết đến tham dự hội triển lãm của Chung Tinh —— gọi là hội triển lãm đi —— sau đó hai người bọn họ *nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu)*?”

“... Không sai.”

“Hai bên đều có tình ý với nhau, hay là một bên vừa ý bên khác trước?”

“... Phía Chung Tinh tôi không rõ ràng, nhưng hình như là Tư Nguyên chủ động. Anh ấy thấy Chung Tinh đi tới thì nói với tôi, anh ấy rất thích cô ấy.”

“Lúc đó thái độ của anh ra sao?”

“Tôi?” Nguyễn Sĩ Văn nhún mày.

“Ý của tôi là, anh tận lực phản đối hay là đẩy bọn họ đến với nhau.”

“... Tôi không làm gì cả,” anh bình tĩnh trả lời, “Lần trước tôi đã nói, tôi không tán thành Tư Nguyên kết giao với cô ấy.”

“Vậy tại sao khoanh tay đứng nhìn?”

“Bởi vì...” anh cắn môi, “Bởi vì tôi cho rằng, bọn họ còn chưa tới bước kia...”

“À,” cảnh sát Hoàng gật đầu, “Thì ra là thế. Nhưng anh không cảm thấy đợi đến lúc bọn họ thật sự muốn kết hôn mà lại đi phản đối thì có điểm quá muộn rồi sao?”

“Có lẽ...” anh hơi bất đắc dĩ, “Nhưng lúc ấy tôi không suy nghĩ nhiều như vậy.”

Cảnh sát Hoàng vừa hút thuốc, vừa đi đến nhấn nút mở máy.

13.

“Có thể bắt đầu chứ?” Cảnh sát Hoàng hỏi.

“Có thể.” Thanh âm của Chung Tinh xuyên qua loa truyền đến, có chút không thật. Có lẽ bởi vì cô vừa mới mất chồng, nỗi đau khổ khiến hơi thở của cô yếu ớt, thanh âm khàn khàn.

Sĩ Văn còn nhớ vào đêm hôm xảy ra vụ án khi anh cho khẩu cung xong rồi đi ra thì Chung Tinh vẫn còn chờ ở hành lang, bởi vậy anh đoán rằng đoạn đối thoại xảy ra sau khi anh rời khỏi sở cảnh sát.

“Tôi xin lỗi.” Trong đoạn ghi âm cảnh sát Hoàng dùng một loại giọng điệu thương xót nói, “Vào lúc này tôi đoán cô không muốn nói lời nào, nhưng không có biện pháp, đây là công việc, tôi tin cô cũng mong mau chóng phá án.”

“Thương xót” của anh ta nghe ra càng chân thành tha thiết, chẳng qua bên trong sự chân thành này là một tia xảo quyết khó có thể phát hiện. Nguyễn Sĩ Văn vừa nghĩ thế vừa cười khổ mà nghe tiếp.

“Vâng, tôi có thể hiểu.” Chung Tinh nói.

“Như vậy, trước hết xin cô tường thuật lại ngày hôm nay cô đã làm gì, bắt đầu từ khi ra ngoài vào buổi sáng.”

“Được...” Cô dừng một chút, “Tôi ra ngoài khoảng 8 giờ 45 phút sáng, chừng 9 giờ 15 phút thì tới phòng làm việc ——”

“—— tôi xin lỗi, có thể xen vào một câu hay không, cô hành nghề tự do?”

“Vâng... có thể nói như vậy, tôi làm thiết kế đồ họa.”

“À...” Một câu “À” không biết rốt cuộc là muốn tỏ vẻ bưng bít hiểu ra, hay là căn bản chỉ làm có lệ, “Như vậy, công việc mỗi ngày của cô chính là thiết kế đồ họa?”

“Đúng vậy... gần như thế.”

“Phòng làm việc lớn bao nhiêu?”

“Hơn 300 mét vuông.”

“Có bao nhiêu người?”

“Ngoài tôi ra còn có ba thiết kế sư và năm trợ lý, mặt khác còn có một số đồng nghiệp làm việc không theo định kỳ.”

“Nhiều như vậy.” Cảnh sát Hoàng có vẻ hơi ngạc nhiên, có lẽ trong khái niệm của anh ta, cái gọi là phòng làm việc nhiều nhất cũng chỉ hai, ba người.

“Vâng.”

“Xin cô tiếp tục nói về hành trình của sáng nay.”

“... Sau khi tôi đến phòng làm việc thì cùng trợ lý bận bịu sắp xếp những thứ cần dùng cho toạ đàm vào buổi chiều, ngoài ra còn mở một cuộc họp, sau đó thì ăn trưa. Ăn xong, tôi cùng hai trợ lý chạy đến giảng đường, toạ đàm bắt đầu khoảng một giờ, ba giờ thì kết thúc. Sau đó tôi trở về nhà.”

“Cô còn nhớ mấy giờ rời khỏi giảng đường không?”

“Khoảng... 3 giờ 10 phút thì phải.”

“Về đến nhà mất bao lâu?”

“Chừng nửa tiếng.”

“Cô về nhà thì nhìn thấy gì?”

“Tôi...” Chung Tinh dừng một chút, như là nhớ lại hồi ức không tốt, cô hơi nghẹn ngào, “Khi tôi về nhà thì bà Trần đã đến... đang quét dọn ở dưới lầu. Tôi hỏi bà ấy tiền sinh đầu... Bà ấy nói, tiền sinh không ở nhà. Tôi nói không thể nào...”

“Có thể lại xen vào một câu không, vì sao cô nói ‘không thể nào’?”

“Bởi vì...” Cô dừng một chút, “Tư Nguyên có hẹn với một người khách rất quan trọng.”

“Khách rất quan trọng? Là những người ở trong phòng khách lúc chiều hôm nay sao?”

“Là Nguyễn Sĩ Văn. Em họ... của anh ấy.”

“Tình cảm của anh em bọn họ tốt không?” Cảnh sát Hoàng biết rõ còn hỏi.

“... Tôi không rõ ràng lắm” Câu trả lời này của Chung Tinh ước chừng làm cho người ta đợi một phút đồng hồ.

“Vì sao?” Cảnh sát Hoàng truy hỏi không buông tha, “Chồng cô chưa từng nói với cô sao?”

“Anh ấy... không nói bất cứ điều gì,” dường như cô chần chừ một chút rồi mới nói, “Trước kia hình như bọn họ tốt lắm, nhưng từ sau khi chúng tôi kết hôn, Nguyễn Sĩ Văn ra nước ngoài, bọn họ rất ít khi liên lạc. Tư Nguyên anh ấy... chưa từng nói với tôi, nhưng tôi cảm thấy giữa hai người bọn họ dường như có bất đồng gì đó rất lớn, có chút ý tứ giận đối với nhau.”

“Cô không biết là chuyện gì sao?”

“Không biết.” Chung Tinh trả lời rất kiên quyết.

“Như vậy, tại sao cô nói Nguyễn Sĩ Văn là người khách rất quan trọng.”

“Khoảng chừng hai tuần trước, bọn họ nói điện thoại một lần, từ đó về sau, Tư Nguyên có vẻ rất phấn chấn, thường hay nhắc đến chuyện Sĩ Văn sắp về nước. Lúc sáng khi tôi ra ngoài, anh ấy còn nhắc nhở tôi, hôm nay Sĩ Văn muốn tới, bảo tôi về sớm một chút, cùng nhau ăn cơm tối.”

“Vì vậy khi cô về nhà biết được anh ta không ở đó thì cảm thấy rất kinh ngạc?”

“Đúng vậy.”

“Cô bảo bà Trần cùng cô lên lầu xác nhận chồng cô ở nhà hay không?”

“Vâng... Hình như tôi không gọi bà ấy, là bà ấy theo sau tôi cùng đi lên...” Cô thở dài, “Tôi không nhớ rõ, có lẽ gọi, có lẽ không gọi...”

“Được, không sao,” cảnh sát Hoàng đứng lúc an ủi, “Nói tiếp, sau khi cô lên lầu thì nhìn thấy gì?”

“Tôi nghĩ có thể anh ấy đang ngủ, nhưng anh ấy không ở trong phòng ngủ, vì thế tôi lại đi đến phòng sách...”

Tiếp theo là một đoạn bỏ trống lớn, trong tiếng nức nở đứt quãng của Chung Tinh còn có tiếng bước chân của cảnh sát Hoàng, cuối cùng Chung Tinh dùng giọng điệu gần như kiềm nén nói: “Chúng tôi phát hiện anh ấy... ngã trên mặt đất, đầu là máu.”

“Tiếp theo thì sao?”

“Tôi gọi điện thoại cho cấp cứu.”

“—— chờ một chút,” cảnh sát Hoàng dừng một chút, “Cô nói là cô gọi điện thoại cho cấp cứu?”

“Đúng vậy.”

“Cô không báo cảnh sát sao?”

“...” Chung Tinh trầm mặc trong chốc lát rồi mới trả lời, “Đúng vậy, có thể tôi... quên.”

“Nhưng mà, vừa rồi bà Trần nói hai người nhìn thấy chồng cô ngã trên mặt đất, tiếp theo cô gọi điện thoại báo cảnh sát.”

“Không... tôi gọi điện thoại cho cấp cứu.”

“Dùng gì gọi?”

“Điện thoại... Tôi dùng điện thoại bàn.”

“Vì sao không gọi bằng di động?”

“Bởi vì di động của tôi bên trong ba lô ở dưới lầu, hơn nữa dùng máy nhà gọi thì trung tâm cấp cứu lập tức có thể tra ra địa chỉ gia đình.”

“À,” cảnh sát Hoàng bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra là thế. Như vậy là ai báo cảnh sát?”

“... Tôi không rõ lắm, có thể là trung tâm cấp cứu.”

“Ừm, có khả năng. Vấn đề cuối cùng, cô không cảm thấy trong nhà có chỗ nào bất thường sao?”

“... Tôi nghĩ,” Chung Tinh dừng một chút, “Có một chai rượu...”

“Rượu.”

“Đúng vậy, từ trong tủ lạnh ở dưới lầu Tư Nguyên lấy một chai rượu đặt trên bàn trong phòng sách...”

“Rượu đã mở chưa?”

“Hình như rồi, thỉnh thoảng anh ấy sẽ uống rượu, tôi nghĩ chai rượu kia đã mở rồi.”

“Vì sao cô khẳng định rượu được anh ta lấy từ dưới lầu lên?”

“Bởi vì đó là loại rượu *Riesling** mà anh ấy rất thích.”

(*) Từ đầu thiên niên kỷ mới đến nay rượu vang Riesling của Đức đang trải qua một thời kỳ phục sinh trên thị trường thế giới. Hiện nay rượu vang Riesling đã trở thành một trong những loại rượu vang tiêu chuẩn của nhiều nhà hàng nổi tiếng trên thế giới. Những người sành rượu vang trên thế giới yêu quý thứ “rượu vang diệu kỳ” này của Đức vì giống nho Riesling có hương vị thanh thoát và sắc xảo, những tính chất có được nhờ điều kiện khí hậu và thổ nhưỡng đặc biệt, vì những vùng trồng nho của Đức thuộc những vùng trồng nho nằm ở vĩ độ bắc cao nhất. [nguồn: tatsachen-ueber-deutschland.de]

Sau đó, đoạn ghi âm chấm dứt.

14.

Điều thuốc của cảnh sát Hoàng đã hút xong từ lâu nhưng anh ta vẫn ngồi trên xô pha, giống như đang chờ đợi gì đó, trôi qua khoảng hơn 10 giây, lại một đoạn ghi âm vang lên, đó là khi Chung Tinh bị tạm giữ.

“Cô có biết vì sao chúng tôi mời cô trở lại không?” Thanh âm của cảnh sát Hoàng cùng trước đó không giống nhau, cũng không phải trong giọng nói có gì đó khác biệt, mà là một loại trực giác, nghe ra dường như anh ta có hiểu biết chắc chắn về chân tướng của sự việc.

“Không biết.” Chung Tình ở bất cứ thời điểm nào cũng không biểu hiện ra đáng về mặt lý trí.

“Mời cô đến là có ba vấn đề muốn hỏi cô.”

“...”

“Vấn đề thứ nhất, tại hiện trường người chết ngã xuống đồng sự của chúng tôi phát hiện một chữ viết bằng máu, chữ viết không nguyên vẹn, sau khi so sánh và nghiên cứu, chúng tôi cho rằng là chữ ‘Tình’, cũng chính là tên của cô, xin hỏi cô có gì muốn nói không?” Lúc này đây, cảnh sát Hoàng ở trước mặt Chung Tình nói trắng ra gọi Nguyễn Tư Nguyên là ‘người chết’, mà không phải giống như trước gọi là ‘chồng cô’ hoặc là ‘Nguyễn Tư Nguyên’.

Chung Tình rõ ràng bị vấn đề làm mê muội, cô trầm mặc trong thời gian dài, có lẽ không biết nên trả lời như thế nào, có lẽ đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào. Cuối cùng ở giữa khoảng không im lặng, cô chậm rãi nói: “Xin hỏi... phát hiện ở chỗ nào?”

Cảnh sát Hoàng khẽ cười một tiếng, không mang theo ý châm chọc nào, như là thuần túy cảm thấy chuyện này rất thú vị: “Ở một nơi rất đặc biệt.”

“Nơi đặc biệt...”

“Cô có biết dưới bàn của người chết có một cái ghế đầu bằng gỗ hình chữ nhật cao 10 đến 15 cm hay không?”

Chung Tình suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Tôi biết, anh ấy dùng nó để gác chân.”

“Ừm... chữ được phát hiện ở cạnh của cái ghế đó.”

“...”

“Hai bên cạnh của ghế đầu được thiết kế lõm vào trong, nếu không phải đứng ở vị trí nào đó tại cửa sổ thì không thể phát hiện chữ viết ở mặt trên, khi đồng sự của chúng tôi đang thí nghiệm phản ứng hoá học của máu thì mới phát hiện.”

“... Tôi không có gì muốn nói.” Câu trả lời của Chung Tình nghe ra không có cảm xúc gì.

“Có đúng là... cô không rõ vì sao người chết muốn viết chữ này à?”

“Không rõ.”

Thẩm vấn có lẽ tiến vào giai đoạn căng thẳng, cảnh sát Hoàng đi tới đi lui vài bước, rồi tiếp tục hỏi: “Được rồi, vậy tôi hỏi vấn đề tiếp theo, có quan hệ đến... hung khí.”

“...”

“Trải qua thí nghiệm và điều tra, hiện tại trên cơ bản đã xác định, hung khí là đồ chặn giấy trên bàn trong phòng sách.”

“A...”

“Thành phần của đồ chặn giấy kia đã trải qua xét nghiệm, là nham thạch nào đó có độ cứng rắn rất cao, vì vậy được dùng làm hung khí cũng không khó hiểu, điều tôi muốn hỏi chính là, đồ chặn giấy làm sao mà có, do ai tặng? Hay là người chết tự mua?”

“Theo tôi được biết, là của một vị giáo sư tặng cho Tư Nguyên.”

“À, bao lâu rồi?”

“... Tôi không rõ ràng lắm, nhưng hẳn là trước khi tôi quen anh ấy.”

“Đồ chặn giấy bình thường để trên bàn sao?”

“Thình thoảng, đúng vậy.”

“Thình thoảng?”

“Bởi vì Tư Nguyên cũng dùng nó để đề những thứ khác... Ví dụ như màn cửa, hoặc là thứ gì khác, tôi không nhớ rõ.”

“Uhm...” Cảnh sát Hoàng dường như lâm vào trầm tư, nhưng không ai biết, vì sao anh ta cảm thấy hứng thú với lai lịch của đồ chặn giấy.

“Vấn đề cuối cùng,” anh ta bỗng nhiên nói, “Chồng trước của cô, chính là tiên sinh họ Kỳ kia đã qua đời đêm đó, lúc ấy cô ở chỗ nào? Đang làm cái gì?”

Âm thanh của Chung Tình lập tức biến mất trong đoạn ghi âm, thật giống như, một người mặc dù trầm mặc lại vẫn đang hô hấp, nhưng vào lúc này ngay cả hô hấp cô cũng không có.

Sau vài giây, cô dùng giọng điệu như trút được gánh nặng nói: “Tôi ở nhà cha mẹ, đã ngủ từ sớm.”

15.

“Đây là những đoạn ghi âm của các cuộc thẩm vấn có liên quan đến vụ án,” cảnh sát Hoàng lại châm một điếu thuốc, “Nhưng có một đoạn không tính.”

“?”

“Chính là của anh. Tôi nghĩ không cần thiết phải nghe lại.”

“Ừm.”

“Như vậy có thể nói về cái nhìn của anh không?”

Nguyễn Sĩ Văn dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa cằm, nói: “Nói thật, tôi thực sự nghĩ mãi không ra.”

“Đầu óc của tiểu thuyết trinh thám gia có vấn đề sao?”

“Không,” anh cười khỏ, “Thực tế và tiểu thuyết vẫn có chênh lệch nhất định.”

Cảnh sát Hoàng lơ đãng nhún vai: “Tôi cảm thấy có vài chi tiết rất đáng để suy nghĩ.”

“?”

“Đầu tiên là bà Trần nhắc tới bộ đồ trà từ phòng sách được chuyển xuống phòng bếp ở dưới lầu. Tiếp theo như lời Chung Tinh nói, rượu từ dưới lầu được chuyển lên lầu —— rượu kia gọi là gì ấy nhỉ? Ling gì đó?”

“Riesling.”

“A, đúng đúng. Cái tên rất đặc biệt, sau đó tôi có hỏi thăm một chút, đó là một loại rượu nho trắng.”

“Đúng vậy.”

“Còn có một vấn đề làm tôi rối trí thật lâu, tại sao hung thủ chọn thời gian này để hành hung?”

Nguyễn Sĩ Văn nhìn cảnh sát Hoàng, bất giác lộ ra một nụ cười gượng.

“Sao vậy?” Cảnh sát Hoàng hỏi, “Tôi nói sai chỗ nào à?”

“Không, không có gì,” anh thờ dãi, “Bình thường nếu ở trong tiểu thuyết, lúc này cảnh sát trưởng nên đuổi theo chữ bằng máu lưu lại tại hiện trường mà không phải thảo luận chi tiết gì đó.”

“Thật vậy sao?” Cảnh sát Hoàng trừng to mắt, vẻ mặt có phần học hỏi.

Lúc này Sĩ Văn mới hiểu được, vị cảnh sát ở trước mặt thực ra lúc này không giống với ấn tượng đầu tiên về anh ta, ẩn giấu sau đôi mắt giản dị kia là một đầu óc đầy trí tuệ.

“Tôi nghĩ, anh đã nói như vậy, nhất định có ý kiến của anh,” Nguyễn Sĩ Văn ung dung gật đầu, “Tôi muốn nghe tường tận.”

Cảnh sát Hoàng trả lời “khích lệ” của anh bằng nụ cười biết ơn, anh ta đứng lên, đến trước cửa sổ nói: “Về vụ án mạng này, điều đầu tiên tôi nghĩ đến, đây là mưu sát được sắp đặt trong thời gian dài hay là nhất thời nảy sinh mà giết người? Nguyễn tiên sinh, về vấn đề này, đáp án của anh là?”

“Nhất thời nảy sinh.”

Cảnh sát Hoàng gật đầu tán thành: “Đúng vậy, dùng đồ chặn giấy làm hung khí thì giống như tùy tiện nhìn qua vật gì đó có thể nắm trong tay, rồi cầm lấy đập trên đầu người chết.”

“...”

“Nhưng điều khiến tôi nghi ngờ là, chúng tôi thông qua xét nghiệm máu mới xác định hung khí, nói cách khác, bất cứ người nào đi vào hiện trường vụ án, đều không thể liếc mắt một cái nhìn ra hung khí là cái gì. Anh có biết điều này có ý nghĩa gì không?”

“Cái gì?”

“Sau khi hung thủ hành hung xong, nhất định có thời gian đến hiện trường xử lý. Nhưng nếu hấn dự định muốn xử lý trước khi rời khỏi hiện trường, như vậy vì sao hấn muốn chọn đến vào giữa hai giờ rưỡi đến ba giờ rưỡi để hành hung, phải biết rằng mỗi ngày ba giờ rưỡi bà Trần sẽ đến quét dọn làm vệ sinh.”

“Vừa rồi nói là nhất thời nảy sinh.”

“À, đúng vậy, nhất thời nảy sinh. Nhưng anh thử suy nghĩ một chút, một người nếu nhất thời nảy sinh lòng muốn giết người, phải chăng có thể rất bình tĩnh mà ở lại xử lý hiện trường? Bình thường sau khi giết người đều hoảng hốt không biết nên làm gì bây giờ, sợ hãi sẽ có người đến, cho nên ý nghĩ đầu tiên chính là lập tức rời khỏi, nhưng hung thủ này tại sao có thể rất bình tĩnh mà ở lại rửa sạch hiện trường chứ?”

Nguyễn Sĩ Văn lắc đầu, tỏ vẻ không biết đáp án.

“Giả thiết của tôi là, hung thủ cho rằng trong khoảng thời gian này sẽ không có người đến. Về phần nói vì sao, đợi một chút tôi sẽ nói rõ.”

“...”

“Tiếp đó, bà Trần vốn cần phải lên phòng sách trên lầu, nhưng bỗng nhiên phát hiện bộ đồ ăn ở dưới lầu. Về vấn đề này chúng ta đã thảo luận lần trước, thậm chí anh cho rằng đó là người chết lấy ra dự định tiếp đãi anh.”

“Đúng vậy.”

“Như vậy có thể là một tình huống khác hay không? Bộ đồ trà này có lẽ chẳng phải ‘dự định’ lấy ra cho khách dùng, mà là chủ nhân và khách đã dùng qua, nhưng người khách không biết nên đặt ở đâu, vì thế sau khi rửa sạch thì đặt trên bàn phòng bếp. Không cần phải nói, ‘người khách’ này chính là hung thủ.”

“...” Nguyễn Sĩ Văn chớp mắt, nói không ra lời.

“Về phần nói người chết và hung thủ dùng bộ đồ trà này uống cái gì, tôi cho rằng, chắc là có liên quan đến chai rượu vốn nên ở trong tủ lạnh dưới lầu, nhưng xuất hiện ở phòng sách trên lầu.”

“Vì sao muốn dùng bộ đồ trà để uống rượu?”

“À, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, bởi vì nghe nói bộ đồ trà này rất quý báu, nhưng ai quy định bộ đồ trà nhất định phải dùng để uống trà chứ? Phải biết rằng người chết của chúng ta chính là một nhà văn, nhà văn là một nhóm người có ý tưởng sáng tạo —— tôi nói đúng không?”

“Miễn cưỡng coi như đúng...” Sĩ Văn đành phải trả lời như thế.

“Tốt, sau khi có những suy luận này, trong lòng tôi dần dần chọn ra một người: đầu tiên, hung thủ và người chết cũng không xa lạ, thậm chí có thể rất quen thuộc. Tiếp theo, người này hiểu rõ cuộc sống của người chết, sau khi hành hung còn có thời gian đến hiện trường giải quyết che dấu chân tướng, điểm này nghe ra hung thủ dường như tính toán biết mình có bao nhiêu thời gian. Đương nhiên, người phù hợp với hai điểm trên rất nhiều, Chung Tình tất nhiên không phải nói, bà Trần, biên tập Tiền đều có khả năng.”

“...”

“Nhưng ngoài những điều đó ra, tôi còn chú ý tới một điểm vô cùng quan trọng: chính là vừa rồi tôi đã nói, cho dù là nhất thời nảy sinh lòng giết người, tại sao bà Trần sẽ đến trước một tiếng? Nếu tôi biết người làm công sẽ đến, cho dù hận người chết thế nào, tôi sẽ không đi giết anh ta, trừ phi tôi không đếm xỉa đến. Nhưng sau khi hung thủ hành hung xử lý hung khí, hành động đối với bộ đồ trà không thích hợp, một người không đếm xỉa đến khẳng định cũng không quay đầu lại chạy đến biệt thự...” Cảnh sát Hoàng dùng ngón tay thô ráp gõ trên mặt bàn bằng gỗ, “Vì vậy tôi có một giả thiết thế này: hung thủ chính là bà Trần —— bởi vì nếu nói như vậy, tất cả có thể thông suốt. Có lẽ bà ta đến trước giờ thường hay đến, giữa bà ta và người chết liên sinh ra tranh chấp về vấn đề vay tiền, trong lúc cãi vã, bà ta nhất thời phần nộ giết người chết.”

“...” Nghe đến đó ở trong đầu Nguyễn Sĩ Văn mô phỏng hình ảnh của hiện trường hung án, anh không khỏi rung mình một cái.

“Nhưng đồng thời,” cảnh sát Hoàng gật đầu, khoé miệng mang theo nụ cười không thể nhìn thấy, “Còn có một loại khả năng thế này...”

“?”

“Hung thủ đích thực là người hiểu biết cuộc sống của người chết, nhưng hung thủ —— xuất phát từ một loại nguyên nhân nào đó —— không hề hiểu biết người chết.”

“Một loại nguyên nhân nào đó?”

“Đúng vậy, một loại nào đó.” Cảnh sát Hoàng lặp lại những lời này, “Ví dụ như nói, một người bạn gái mà người chết đã chia tay nhiều năm —— về điểm này chúng tôi đã điều tra, ban nãy anh nói người chết trong quá khứ có kết giao với một người bạn gái rất lâu nhưng cuối cùng chia tay?”

“Đúng vậy.”

“Trên thực tế,” cảnh sát Hoàng nhún vai, “Chính là nữ giáo sư kia cử cô sinh viên đến giao đồ cho người chết, đương nhiên lúc đầu cô ta thừa nhận hai người đang kết giao, hoặc là chính xác hơn, thực ra bọn họ là tình cũ phục hợp.”

“...” Nguyễn Sĩ Văn kinh ngạc há hốc mồm, nói không ra lời.

“Hoặc là,” cảnh sát Hoàng tiếp tục suy luận của anh ta, “Hung thủ là thằng nhóc lưu manh gọi là Tôn gì đó —— anh thực sự tin người chết viết cậu ta là nguyên mẫu trong sách sao?”

“... Tôi không biết.”

“Thực ra, tôi có chút tin tưởng. Có lẽ trước kia người chết vì để viết quyển sách kia thật tốt mà kết giao với ‘một loại’ người, họ Tôn chính là một trong số đó, và lại bọn họ có thể rất quen thuộc, đương nhiên, mục đích của người chết làm vậy chỉ là vì sách của mình. Sau đó anh ta viết rất thành công, một khi hoàn thành điều kiện, anh ta chấm dứt ‘tình bạn’ với ‘người bạn’ này.”

Nguyễn Sĩ Văn lắc đầu: “Tôi không thừa nhận Tư Nguyên là người như thế.”

“Vậy được rồi,” cảnh sát Hoàng nhanh chóng buông tha sự đối kháng, anh ta nhắc chân, tay dập thuốc lá, sau đó lại châm một điếu, “Thế thì nói khả năng thứ ba.”

“?”

“Đó chính là... Hung thủ ra nước ngoài, bởi vì trước khi đi đã tranh cãi với người chết, vì vậy mấy năm qua bọn họ vẫn không liên lạc... cho đến gần đây.”

16.

“Anh nói là... tôi?”

“Đúng vậy, anh.” Cảnh sát Hoàng gật đầu.

Nguyễn Sĩ Văn biết rõ, bình thường có người nghe tố cáo thể này hẳn là nhảy dựng lòng đầy căm phẫn mà chửi ầm lên, nhưng anh không muốn làm như vậy. Ngược lại, anh lộ ra một nụ cười bình tĩnh, vút thuốc lá trong gạt tàn thuốc, không nhanh không chậm nói: “Tại sao là tôi?”

“Đây chỉ là một loại giả thiết,” cảnh sát Hoàng nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, nhưng không có chút ý tứ thăm vấn, “Tôi luôn luôn suy nghĩ, hung thủ vì sao hành hung giữa hai giờ rưỡi đến ba giờ rưỡi chứ? Ba giờ rưỡi bà Trần sẽ đến mà. Sau đó tôi nhận ra, việc này cũng không phải lỗi của hung thủ, bởi vì trong khâu cung của bà Trần cho tôi biết một việc: bà ta vốn không phải đến vào ba giờ rưỡi, nhưng vì yêu cầu của người chủ bất đồng, thời gian bà ta đến chỗ người chết đã điều chỉnh từ nửa năm trước. Nói cách khác, hung thủ không dự đoán đến điểm này, cho rằng mình có đầy đủ thời gian để giải quyết tốt hậu quả. Hung thủ có thời gian lau đi vết máu trên đồ chặn giấy, lại đặt bộ đồ trà ở dưới lầu, tiếp theo đã xảy ra chuyện gì?”

“?”

“Có hai loại khả năng, một là hung thủ hoàn thành tất cả việc nên làm, sau đó bình an vô sự mà rời khỏi; hoặc là khi hung thủ tiến hành được một nửa, thì bỗng nhiên nghe được dưới lầu có tiếng động, phát hiện là bà Trần đến, vì thế cần phải lập tức nghĩ cách rời khỏi.”

“Nghĩ cách gì? Bà Trần không phải ở dưới lầu sao?”

“Cửa sổ.”

Nguyễn Sĩ Văn nhún vai, đưa ra bộ dáng từ chối cho ý kiến.

“Còn nhớ bụi cây của vườn hoa ở dưới lầu không, một người đàn ông cao hơn 180 cm, nếu hai tay nắm bệ cửa sổ của phòng sách lầu hai, hơn nữa mượn sức của bụi cây dưới chân, muốn thoải mái thoát thân cũng không phải việc khó.”

“Giả thiết này rất sáng tạo.”

Cảnh sát Hoàng đối với tất cả sự ủng hộ dành cho anh ta dường như có thái độ vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn. Vì thế chúng tôi còn đến bệ cửa sổ ở lầu hai thu thập dấu vân tay.”

“Kết quả thế nào?”

“Thật đáng tiếc,” về mặt anh ta bất đắc dĩ, “Không thu hoạch được gì. Vào mùa đông thế này có người đeo bao tay đi lại khắp nơi là chuyện rất bình thường, hơn nữa đồ chặn giấy cũng được, bộ đồ trà cũng được, tất cả đều không xét nghiệm ra dấu vân tay.”

“Thế thì thật sự có chút đáng tiếc.”

“Nhưng mà tôi đoán được hung thủ —— cũng chính là anh —— tại sao phải về hiện trường.”

“?”

“Chính là bởi vì chữ ‘Tình’ kia.”

“... Có ý gì?” Nguyễn Sĩ Văn cố sức làm cho bản thân có vẻ vẫn duy trì sự bình tĩnh.

“Tôi nói rồi, chữ ‘Tình’ viết bằng máu giống như tình tiết trong tiểu thuyết, tuyệt đối không xảy ra trong cuộc sống thực tế. Vì vậy ngay từ đầu tôi đã cảm thấy, chỉ có tiểu thuyết gia như anh mới có thể nghĩ ra loại cách thức này để giả hoá Chung Tình. Nhưng tôi lại lập tức xoá bỏ ý nghĩ này.”

“Vi sao?”

“Thực giác.” Cảnh sát Hoàng cười đến mức vui vẻ, “Không phải tiểu thuyết gia mới có thực giác, cảnh sát cũng có thực giác. Dùng một câu nhận xét về Chung Tình của anh ban nãy, tôi cho rằng nhìn trên toàn cục, anh cũng là một người không muốn mạo hiểm.”

“...”

“Tôi cảm thấy trên người anh có một loại còi mở và giản dị của nhà văn, nhưng đồng thời lại có tính cách nhạy bén của tiểu thuyết trinh thám gia. Một vụ án giết người, manh mối để lại hiện trường càng bình thường, càng không chớp mắt, đồng thời lại càng nhiều phức tạp, lại càng mang đến khó khăn khi phá án, cho nên anh sẽ không làm chuyện như lưu lại chữ bằng máu. Ngược lại, tôi cho rằng, điều đó có thể do một vị nhà văn khác làm trong vụ án —— cũng chính là bản thân người chết.”

“...” Nguyễn Sĩ Văn kéo ra một nụ cười, tiếp tục trầm mặc.

“Giả sử anh từ phòng bếp dưới lầu dọn xong đồ đạc rồi, có lẽ anh muốn chế tạo hiện trường có càng nhiều manh mối, nhưng bỗng nhiên nghe được tiếng vang dưới lầu, anh phát hiện bà Trần đến, vì thế anh quyết định nhanh chóng rời khỏi. Anh thừa dịp bà ta không chú ý, từ cửa sổ lầu hai leo xuống lầu một, nhưng mà ngay lúc anh đi ra ngoài, anh bỗng nhiên thấy được chữ bằng máu trên cạnh của cái ghế nhỏ kê chân kia, tôi đã nói, chữ bằng máu kia chỉ có thể nhìn thấy ở một góc độ nào đó, như Chung Tình và bà Trần đứng ở cạnh thi thể thì không nhìn thấy, mà tôi có thể khẳng định, từ cửa sổ bên ngoài có thể trông thấy. Vì vậy, sau khi anh rời khỏi, luôn mãi lo lắng, nên vẫn quyết định quay về hiện trường. Vì cái gì chứ?”

“...” Nguyễn Sĩ Văn ngoại trừ khuôn mặt không chút thay đổi thì không định bày ra bất cứ biểu tình nào khác.

“Có thể trái lại anh không chán ghét chị dâu của mình —— cũng chính là Chung Tình —— như vậy hay không,” cảnh sát Hoàng dừng một chút, giương mắt nhìn ngoài cửa sổ, “Thực ra anh thích cô ta.”

“...”

“À, đúng vậy, một người phụ nữ có vẻ hoàn mỹ, mọi người thường nghi ngờ cô ta có phải trước sau như một hay không? Có lẽ 90% mọi người không giống với bề ngoài hoàn mỹ của họ, nhưng Chung Tình có lẽ hoàn toàn thuộc loại 10% kia —— hoặc là cô ta cũng không hoàn mỹ, nhưng anh thích cô ta —— như vậy cô ta chính là hoàn mỹ.”

“Có bằng chứng không?” Sau khi trầm mặc một hồi lâu, lần đầu tiên Nguyễn Sĩ Văn hỏi lại.

“Không có, đương nhiên không có, một người đàn ông thích một người phụ nữ, làm sao có bằng chứng —— cần bằng chứng thế nào?”

“... Như vậy tố cáo tôi là hung thủ dù sao vẫn cần bằng chứng chứ?”

“Việc này...” Cảnh sát Hoàng sờ mũi, “Đương nhiên là muốn.”

“Anh có không?” Anh nhìn chằm chằm vào anh ta, ánh mắt hung hăng.

Cảnh sát Hoàng đón nhận ánh mắt, dùng một loại giọng điệu vừa không khẳng định cũng không phủ định trả lời: “Tôi nghĩ, anh hẳn là biết, cho dù trong tiểu thuyết thường xuyên miêu tả ‘phạm tội hoàn mỹ’ gì đó, nhưng trên thực tế, điều đó không có khả năng. Tôi trước sau tin một câu: nếu muốn người ta không biết, từ phi mình đừng làm”

Nguyễn Sĩ Văn hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, trước mắt hiện lên cảnh tượng của mình và Nguyễn Tư Nguyên thời niên thiếu cùng nhau chơi đùa trên nóc nhà. Bầu trời đặc biệt xanh thẳm, mây trắng như bông vài hơi mỏng trôi bồng bềnh phía trên, anh rất thích bầu trời như vậy, cho nên sau khi bầu trời tại thành phố này bắt đầu che kín bởi khói mù không tiêu tan, anh quyết định chuyển đến thành phố khác có bầu trời xanh thẳm.

Bọn họ chạy trốn trên nóc nhà, giả vờ chính mình là thủy thủ lang thang, có đôi khi thậm chí là hải tặc. Bọn họ thấy thành phố ở dưới chân là biển rộng của bọn họ, tùy ý rong ruổi ngao du. Vào lúc đó bọn họ là hai đứa trẻ vui vẻ không biết gì, chưa từng nghĩ đến thế giới của người trưởng thành đáng sợ cỡ nào...

“Còn nhớ chai rượu Riesling kia không?”

Thanh âm của cảnh sát Hoàng kéo lại suy nghĩ của Nguyễn Sĩ Văn, anh kinh ngạc gật đầu, như đang hỏi: “Sao thế?”

“Đó là rượu mà người chết rất thích, điểm này, anh hẳn là cũng biết chứ.”

“... Đúng vậy.”

Cảnh sát Hoàng cười khỏ một chút: “Tôi như người lạc hậu, nghe được ‘rượu Riesling’ gì đó liền nhìn không được lên mạng tìm tòi một chút, hoá ra đây là một loại rượu nho trắng. Thử nghĩ một chút, lâu ngày gặp lại, anh lại đi xuất ngoại mấy năm mới trở về, hơn nữa anh và anh họ lúc trước đoạn tuyệt tình nghĩa vừa mới phục hồi, cho nên nói anh tới gặp anh ta, chắc là muốn mang quà đến —— đừng nói với tôi mẹ anh làm vệt quay gì đó, tôi cho rằng anh chỉ

là thuận miệng lấy cớ —— tôi không biết vì sao anh để lại lời nhắn trong điện thoại, tôi tưởng anh vốn không định đến, nhưng sau đó bởi vì sự việc mà trở lại, anh mang quà đến, nhưng lúc anh đi lại không mang về.”

“Anh muốn nói chai rượu Riesling kia à?” Về mặt của Nguyễn Sĩ Văn bình tĩnh.

“Đúng vậy.”

“Anh có thể chứng minh đó là do tôi mang đến sao?”

“...” Cả buổi chiều, lần đầu tiên cảnh sát Hoàng trầm mặc.

“Nếu không thể được thì anh không có khả năng chứng minh tôi đã đến hiện trường, vì thế anh cũng không thể chứng minh tôi là hung thủ.”

Cảnh sát Hoàng ngồi trên sofa, lặng lẽ hút thuốc, cho đến khi hút xong mới chậm rãi nói: “Chai rượu này để trong phòng sách quả thực không có vân tay của anh, chúng tôi thậm chí không phát hiện ra bất cứ vân tay của người nào ở trên chai rượu —— ngay cả vân tay của chính người chết cũng không có —— mà bộ đồ trà đã rửa và lau khô sạch sẽ đặt tại phòng bếp dưới lầu cũng vậy.”

“...”

“Nhưng mà,” anh ta còn nói, “Ở trong tủ lạnh chúng tôi phát hiện một chai rượu Riesling khác chưa mở ra —— trên đó —— chúng tôi xét nghiệm ra vân tay của anh.”

“Không có khả năng đó!” Nguyễn Sĩ Văn bỗng nhiên đứng lên, trực giác nói với anh, cảnh sát đang sử dụng hai mưu kế thử hoặc là lừa gạt.

“Tại sao nói như vậy?” Cảnh sát Hoàng có đầy hứng thú mà hút điếu thuốc thứ ba.

“Không vì sao, chỉ là không thể nào.”

“Bởi vì anh đã lau toàn bộ dấu vân tay trên chai?”

“... Tôi nghĩ tôi không cần phải... trả lời vấn đề giả thiết của anh.”

“Đây không phải giả thiết, Nguyễn Sĩ Văn,” cảnh sát Hoàng lấy một bản văn kiện từ trên bàn làm việc đặt trên bàn trà ở trước mặt anh, “Đây là sự thật!”

“...” Anh không tính toán xem bản báo cáo kia, đồng thời cũng không dự định nói thêm chữ nào.

“Thông qua sự thật của chuyện này, tôi có giả thiết sau đây: vụ án xảy ra vào buổi chiều cùng ngày, anh mang theo một chai rượu ‘Riesling’ làm quà đến nhà Nguyễn Tư Nguyên, vì thế Nguyễn Tư Nguyên khui rượu, hai người uống với nhau. Trong lúc ấy, có lẽ hai người nổi lên tranh chấp hoặc là có mâu thuẫn, anh tiện tay dùng đồ chặn giấy nện trên đầu anh ta. Đến khi anh gần rửa sạch hiện trường, bà Trần bỗng nhiên đến đó, vì thế anh vội vàng rời khỏi, nhưng anh không thể mang theo chai rượu cùng rời khỏi, vì thế anh lau sạch vân tay sẽ trên chai, sau đó từ cửa sổ đi ra ngoài. Trước khi đi anh nhìn thấy chữ băng máu kia, vì thế... Cuối cùng anh lại trở về, giả vờ tạm thời thay đổi chủ ý, là bởi vì chuyện nực cười mẹ anh làm vịt quay.”

“...”

“Nhưng có một điểm sai lầm trong tính toán của anh.”

“?”

“Chai rượu mà Nguyễn Tư Nguyên khui ra không phải là của anh mang đến, mà là của anh ta.”

“...” Nguyễn Sĩ Văn há hốc mồm, ngã ngửa vào lưng ghế sofa.

“Tôi hỏi Chung Tình, Chung Tình nói, chai rượu trong phòng sách đã mở ra, là rượu Riesling của năm nào đó mà người chết trân quý, còn chai kia trong tủ lạnh là của năm nay. Nói cách khác, anh giao chai rượu cho người chết, sau khi hai người quyết định cùng nhau uống, người chết lấy một chai từ trong tủ lạnh phòng bếp dưới lầu mà anh ta cho là rượu trân quý đáng giá để tiếp đãi khách, rồi đem chai rượu anh tặng bỏ vào tủ lạnh, sau đó anh ta cầm bình rượu và bộ đồ trà đi lên lầu...” Cảnh sát Hoàng nhíu mày, phun khói thuốc ra, “Nguyễn Sĩ Văn, anh có thể giải thích một chút, vì sao ở trong tủ lạnh của người chết, chúng tôi phát hiện một chai rượu nho trắng sản xuất năm nay có dấu vân tay của anh bên trên không?”

Trong văn phòng trở nên rất im lặng, trải qua một giả thiết lúc chiều, câu hỏi, trả lời, sau khi giải thích rõ, nơi này bỗng trở nên im lặng, giống như vào lúc này, không có ai ngồi trên sofa hút thuốc, cũng không có ai kéo cong khoé miệng lộ ra nụ cười âm ỉ.

“Anh có một điểm sai lầm rồi.” Nguyễn Sĩ Văn nói.

“?”

“Mẹ tôi quả thực làm vịt quay, bởi vì đó là món ăn mà Tư Nguyên thích nhất.”

“...” Cảnh sát Hoàng kinh ngạc nhìn anh, gãi đầu như là cảm thấy rất ảo não bởi vì suy đoán sai lầm này.

Nguyễn Sĩ Văn nhấc chân lên, ung dung kể rõ.

17.

Ngày đó tôi sờ dĩ quyết định không đi là bởi vì sự chênh lệch thời gian. Trên đường từ sân bay về nhà, tôi cảm thấy mình thật không mở mắt ra được, vì thế tôi gọi đến nhà Tư Nguyên nói với anh ấy tôi không đến.”

“Như vậy cái gì thúc đẩy anh đi chứ? Thật là vịt quay sao?”

Nguyễn Sĩ Văn cười rộ lên, cười đến mức giống như một thiếu niên ngây thơ: “Không, không phải —— nhưng đương nhiên, vịt quay cũng có thể mau chóng giao cho anh ấy, nhưng tôi đã quên chuyện này. Trên thực tế, tôi quyết định lập tức phải đi, bởi vì tôi phát hiện tủ lạnh của tôi trong thời gian ngắn không thể ướp lạnh.”

“Uớp lạnh?” Cảnh sát Hoàng không nhịn được mà ngắt lời anh.

“Đúng vậy,” Nguyễn Sĩ Văn gật đầu, “Rượu nho trắng phải ướp lạnh mới uống ngon. Khi tôi mua ở sân bay, cửa hàng cung cấp nước đá khô cho tôi có thể giữ lạnh hiệu quả trong mười tiếng. Tôi vốn muốn sau khi về nhà thì đặt trong tủ lạnh, nhưng sau khi về mới nhớ đã ba năm không ở đây, làm sao tủ lạnh vẫn còn hoạt động, muốn lạnh lại e rằng phải chờ lâu, vì thế tôi quyết định đến chỗ anh ấy trước.”

“Tính tình thuận tiện của tiểu thuyết trinh thám gia phát huy tác dụng?”

“Có lẽ là vậy.” Anh cười khô tự giễu, “Sau đó tôi đi qua đây, Tư Nguyên rất vui khi nhìn thấy tôi, tâm tình của tôi cũng tốt, tôi để anh ấy khui rượu, cùng nhau uống một chén, rồi anh ấy xuống phòng bếp dưới lầu.”

“Tại sao muốn dùng bộ đồ trà để uống rượu?”

“Tôi nghĩ việc này thuần túy là một ý nghĩ đột phá của anh ấy, hoặc là...” Nguyễn Sĩ Văn bỗng nhiên loé lên một ý tưởng, “Hoặc là anh ấy vốn không muốn uống rượu, mà định mời tôi uống cà phê... bởi vì anh ấy biết tôi còn chênh lệch thời gian...”

“...”

Sĩ Văn cố nén tâm trạng khác thường bắt đầu trào dâng trong lồng ngực, tiếp tục nói: “Sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau.”

“Nói chuyện gì?”

“Bàn... về hôn nhân của anh ấy và Chung Tinh.”

“Vì sao anh ta nói việc đó với anh?”

Sĩ Văn lắc đầu: “Lúc đầu tôi cũng thấy rất kỳ lạ, bởi vì một tháng trước anh ấy chủ động gọi điện thoại cho tôi, nói anh ấy đã suy nghĩ thông suốt, nói lúc ấy tôi phản đối hôn nhân của bọn họ là đúng. Vào chiều hôm đó, chúng tôi ngồi trong phòng sách của anh ấy, anh ấy nói... Anh ấy nhận ra cuộc hôn nhân với Chung Tinh là sai lầm, bọn họ cũng không yêu nhau, bọn họ đều yêu người khác...”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy nói anh ấy gặp lại người yêu cũ, anh ấy quyết định ly hôn với Chung Tinh, sau đó...” Nguyễn Sĩ Văn hít một hơi thật sâu, “Tôi rất phẫn nộ, thừa dịp anh ấy xoay người, tôi cầm lấy đồ chặn giấy đập trên đầu anh ấy...”

Cảnh sát Hoàng kinh ngạc nhìn về thứ gì đó trên bàn làm việc, có lẽ chính là báo cáo khám nghiệm tử thi của người chết, hoặc là không phải gì cả, anh ta chỉ muốn đôi mắt mình nhìn chỗ khác ngoài Nguyễn Sĩ Văn.

“Chuyện sau đó, gần giống với giả thiết của anh... nhưng tôi làm sao cũng không chu đáo, khoảng thời gian khi tôi ở dưới lầu, anh ấy để lại một chữ tại chỗ đó...” Nguyễn Sĩ Văn dừng một chút mới nói, “Có thể cho tôi một liều thuốc nữa không?”

“Đương nhiên.” Cảnh sát Hoàng đưa qua.

Hai người lặng lẽ hút thuốc, giống như mùi thuốc lá có thể dẫn họ đến chỗ mà họ muốn đi.

“Tại sao quay về?” Cảnh sát Hoàng hỏi, “Nếu anh không xuất hiện tại hiện trường, có lẽ bây giờ anh vẫn không xuất hiện trong tầm mắt của tôi.”

“... Anh không phải đã đoán rồi sao?” Câu trả lời này có vẻ hơi chua xót.

“Anh thật sự thích Chung Tinh?”

Nguyễn Sĩ Văn gật đầu.

“Bắt đầu từ khi nào? Đi dự hội triển lãm của cô ta sao?”

“Không...” Anh nói, “Sớm hơn...”

Từ buổi vũ hội tại trường đại học, anh đã rơi vào trong đó...

Cảnh sát Hoàng như là ngưng ngừng mà sờ mũi, tiếp tục hỏi: “Như vậy, anh có nghĩ tới vì sao Nguyễn Tư Nguyên muốn viết chữ ‘Tình’ kia không?”

“...” Ánh mắt của Nguyễn Sĩ Văn rời rạc mà nhìn ngoài cửa sổ, qua thật lâu, mới nói, “Tôi nghĩ anh ấy biết tôi có cảm tình với Chung Tình, cho nên... Nếu cô ấy bị hoài nghi, tôi nhất định sẽ đứng ra... Đây là điều anh ấy muốn.”

“...”

“...”

“Có phải chỉ có dùng ý nghĩ đầy ác ý để giải thích Nguyễn Tư Nguyên, anh mới có thể sống dễ chịu một chút hay không?”

“?” Sĩ Văn quay đầu lại, nhìn người đàn ông đối diện thấp bé nhưng trong ánh mắt tràn ngập sự chính trực.

“Anh có nghĩ tới, có lẽ Nguyễn Tư Nguyên làm như vậy là muốn giúp anh thoát khỏi tình nghi hay không... Mặc dù anh giết anh ta, nhưng anh là em họ duy nhất của anh ta, mà Chung Tình... chẳng qua là người vợ mà anh ta sắp ly hôn. Vì vậy trước khi chết, anh ta lựa chọn bảo vệ anh.”

“Có lẽ vậy,” khoé miệng Nguyễn Sĩ Văn hiện ra một nụ cười, “Có lẽ như lời anh nói... Tư Nguyên không hề cho là Chung Tình quan trọng cỡ nào đối với anh ấy...”

“...”

“Nhưng có lẽ, tôi cũng bởi vì một điểm đó nên vẫn không thể tha thứ cho anh ấy.”

18.

Một tháng sau, Nguyễn Sĩ Văn nhận được một bức thư, lúc giám ngục giao cho anh, anh đang đọc tiểu thuyết bán chạy của Tư Nguyên, là về một người đàn ông trẻ tuổi sống trong tầng lớp thấp nhất của xã hội làm sao trèo lên đỉnh cao của quyền lợi.

Anh liếc nhìn bức thư, nhịp tim không khỏi tăng nhanh —— anh nhận ra, đó là chữ của Chung Tình. Anh có thể đoán được nội dung của bức thư, nó đối với anh mà nói là một loại tra tấn, nhưng không biết vì sao, anh cảm thấy mình phải chịu sự khiển trách của cô, phải chịu loại tra tấn này, bởi vì anh phạm tội không thể tha thứ.

Anh nhờ ngọn đèn, mở bức thư ra, bên trong chỉ có tờ giấy được gấp lại ngay ngắn, loại ngay ngắn này đến mức hoàn mỹ, có thể so với bản thân Chung Tình.

Nguyễn Sĩ Văn:

Sau khi biết hành động của anh đối với Tư Nguyên, tôi rất thất vọng, vô cùng thất vọng.

Anh ấy quả thực đề ra ly hôn với tôi, tôi đồng ý. Không phải bởi vì anh ấy phản bội tôi, mà là anh ấy nhận ra tôi không thương anh ấy, mà anh ấy cũng không yêu tôi như trong tưởng tượng. Việc này rất ích kỷ, anh nhất định sẽ hỏi, vì sao muốn kết hôn với người không yêu?

Bởi vì tôi và anh ấy không chiếm được tình yêu mà mình mong muốn, cho nên xung động mà lựa chọn một người khác để nhận được sự ấm áp. Tư Nguyên như vậy, tôi cũng như thế.

Cho dù nói thế nào, tôi muốn nói với anh, tôi rất hối hận, hai lần đều quyết định sai lầm. Tôi cũng không kiên định như khi nhìn qua, một khi gặp phải cản trở, cuối cùng tôi theo bản năng bảo vệ chính mình, mà không phải thành thật đối diện bản thân.

Nguyễn Sĩ Văn, anh còn nhớ chúng ta quen biết lần đầu tiên tại buổi vũ hội ở trường đại học không? Trên thực tế, lúc ấy tôi đi qua là muốn mời anh nhảy đôi điệu thứ nhất trong cuộc đời của tôi.

Không biết, lời mời này, bây giờ còn kịp không?

Chung Tình

-Toàn văn hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bí mật... bật mí

【Xin chào các bạn, tôi là Ngạn Bằng

Bởi vì sự cố giữa sao Hoả và sao Kim lần trước mà hộp thư công cộng của tôi đã bị quá tải. Vì vậy tôi quyết định mở blog này để cùng giao lưu với các fan thân yêu.

Tôi xin dùng bài viết đầu tiên này để cảm ơn các fan đã gửi những ý kiến giúp tôi giải quyết vấn đề mà tôi đã hỏi trong tiết mục lần trước.

Ngày mai tôi sẽ làm rõ vấn đề, các bạn hãy cổ vũ cho tôi nhé!

Ngạn Bằng】

Sau khi nhấn nút đăng bài được 15 phút, có rất nhiều phản hồi gửi tới chúc may mắn. Từ Ngạn Bằng mỉm cười, trong lòng anh ta như có thêm sức mạnh để thực hiện nhiệm vụ ngày mai.

Sau khi tiết mục kết thúc, Hạng Phong đi ra khỏi phòng thu âm trước, theo sau là Lương Kiến Phi. Bỗng nhiên có tiếng Từ Ngạn Bằng gọi hai người, họ cùng nhau quay lại.

“Ừm...” Từ Ngạn Bằng ngập ngừng.

Hạng Phong nhàu mày, cảm thấy anh ta kỳ lạ: “Có chuyện gì sao?”

“À... tôi muốn hỏi hai người một chuyện?”

Mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng Hạng Phong và Kiến Phi vẫn gật đầu.

“Có phải... có phải... hai người đang quen nhau không?” Vừa nói xong anh ta thở dài một hơi, giống như là trút được gánh nặng.

Hạng Phong và Kiến Phi trao đổi ánh mắt, như là đã nhận ra điều gì, sau đó Hạng Phong mở miệng: “Cô ấy là biên tập của tôi hơn 2 năm nay, lại còn là người cộng tác trong tiết mục radio, anh nghĩ xem chúng tôi có phải quen nhau hay không?”

Vừa nghe câu trả lời của Hạng Phong xong, Từ Ngạn Bằng há hốc miệng, vẻ mặt anh ta như đang nói “Tại sao lại hỏi ngược lại tôi?”

Kiến Phi nhìn thấy vẻ mặt của Từ Ngạn Bằng, cô cảm thấy buồn cười nhưng cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Sau một hồi lâu không ai nói gì, Từ Ngạn Bằng đành phải lên tiếng: “Này, hai người đừng giỡn với tôi chứ, hai người biết rõ tôi muốn hỏi gì mà?”

Về mặt của anh ta như là đứa trẻ bị ức hiếp. Nhưng Hạng Phong không buông tha mà nói thêm: “Thì tôi đã trả lời rồi đấy.” Lúc nói câu này, khuôn mặt anh vô cùng nghiêm túc. Kiến Phi đứng bên cạnh nhìn anh mà nghĩ thầm: đại tác gia à, anh thật nên làm diễn viên đi.

Từ Ngạn Bằng khoanh tay, anh ta biết hai người đang đùa giỡn với mình, nhưng anh ta sẽ quyết không để họ vênh vào như vậy.

“Ý tôi là hai người đang qua lại phải không?” Anh ta lấy ra can đảm hỏi lần nữa.

Nhưng lúc này đến lượt biên tập viên của chúng ta lên tiếng. “Đương nhiên, nếu tôi không qua nhà anh ấy thì làm sao mà đòi bản thảo chứ? Tôi nói cho anh biết sau này anh muốn nhờ anh ấy viết gì, chỉ gọi điện thoại là không đủ đâu, phải sang tận nhà đòi mới được.”

Lần này thì Từ Ngạn Bằng thật sự giận đến tái mặt, anh ta không ngờ hai người lại đối xử với anh ta như vậy, dù gì bọn họ đã làm việc chung được một thời gian.

Cuối cùng Từ Ngạn Bằng không thềm quanh co nữa, anh ta gần từng tiếng: “Có phải hai người đang yêu nhau không?”

Hạng Phong và Kiến Phi đưa mắt nhìn nhau, không có biểu hiện gì cả, sau đó Hạng Phong mới nói: “Tôi không biết là ‘quen nhau’ và ‘qua lại’ đồng nghĩa với ‘yêu nhau’ đấy.” Hạng Phong vừa dứt lời thì Kiến Phi cũng xen vào, “Tôi cũng mới biết đấy.”

Khuôn mặt Từ Ngạn Bằng quần bách, anh ta đứng là bị hai người này chơi đùa, nhưng đã hỏi thế này rồi mà bỏ cuộc thì uổng công nãy giờ anh ta bị trêu chọc. Vì vậy anh ta nói: “Được rồi, hai người muốn chọc thì chọc cho đã đi, mau trả lời câu hỏi của tôi, nó quá rõ ràng rồi, đừng nói với tôi hai người không biết trả lời đấy?”

“Xin lỗi, chuyện riêng tư chúng tôi không tiện trả lời. Tạm biệt!” Nói xong Hạng Phong liền xoay người bước đi, Lương Kiến Phi thì mỉm cười một cái, chào tạm biệt anh ta rồi rời khỏi.

“Này... Kiến Phi, Hạng Phong...” Anh ta gọi bọn họ nhưng không ai quay lại cả.

Từ Ngạn Bằng cúi đầu trong lòng âm ứ, biết vậy anh ta không thềm hỏi làm gì, đã bị xấu hổ lại còn không có được câu trả lời. Khi anh ta ngẩng đầu lên thì vẻ mặt hăm hực đã thay đổi thành kinh ngạc rồi anh ta nở một nụ cười.

Hoá ra anh ta trông thấy Hạng Phong và Lương Kiến Phi tay nắm tay, mười ngón đan vào nhau, dường như bọn họ biết anh ta còn ở sau lưng nhìn mình nên cả hai cùng đưa bàn tay còn lại lên vẫy vẫy cái rồi cứ thế mà bước đi.

Trong đầu Từ Ngạn Bằng chợt loé lên một ý nghĩ: có đề tài để viết blog tối nay rồi.

***

Vừa xuống bãi đậu xe, Hạng Phong và Lương Kiến Phi cùng nhau đến nhà Hạng Tự. Bởi vì lúc sinh em bé, sức khoẻ của Từ Mặc vẫn còn yếu, bây giờ cô đã khoẻ lại cho nên Hạng Tự muốn làm một buổi tiệc nhỏ ăn mừng cho hai mẹ con được khoẻ mạnh, người đến dự cũng không nhiều chỉ có Hạng Phong, Lương Kiến Phi cùng với Viên Thế Phân và Viên Tổ Văn.

Khi Hạng Phong và Lương Kiến Phi đến nơi thì mọi người đã có mặt đầy đủ. Hạng Tự vừa thấy Hạng Phong liền lên tiếng trước: “Hai người tính dành làm nhân vật chính thay vợ con em à?” Hạng Phong và Kiến Phi không nói gì, chỉ cười rồi ngồi vào bàn. Không thấy cháu mình đâu, Hạng Phong hỏi: “Cháu của anh đâu?”

“À, lúc này vừa cho cậu nhóc uống sữa xong thì lăn ra ngủ rồi.” Hạng Tự cười nói.

Mọi người đang bắt đầu dùng bữa, Hạng Phong vừa làm một hành động khiến ba người ngồi cùng bàn sững sốt, chỉ có Hạng Tự cười mỉm chi. Hoá ra Hạng Phong đang gấp đồ ăn rồi lột vỏ tôm cho Kiến Phi, cô đã quen với sự chăm sóc của Hạng Phong mà quên mất mình đang ở nhà Hạng Tự, cô rất tự nhiên mà nhận lấy đồ ăn từ anh.

Thế Phân lấp bắp lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Hạng đại ca, anh.....anh....anh và....Kiến Phi.....sao hai người?”

Hạng Phong và Lương Kiến Phi cùng ngẩng đầu lên, lúc này cô mới ngượng ngùng mà cảm ly uống nước, trong lúc đó thì Hạng Phong phán ra một câu: “À, tụi anh sống chung với nhau.” Vừa nghe xong lời đó, Kiến Phi liền bị sặc nước, cô không ngờ anh lại nói trắng ra như vậy.

Hạng Phong rất tự nhiên mà vỗ nhẹ lưng cô, lấy khăn giấy lau những chỗ dính nước trên mặt cô. Những người ngồi trên bàn đều mở to mắt ra nhìn. Từ Mặc thấy chồng mình không có biểu hiện ngạc nhiên cho lắm nên cô hỏi: “Anh biết chuyện này rồi hả?”

Hạng Tự trả lời một cách tự tin: “Đương nhiên.”

Từ Mặc liền trách anh chàng: “Tại sao anh không nói cho em biết, đây đâu phải là chuyện nhỏ chứ?”

Hạng Tự đưa ra vẻ mặt vô tội: “Em cũng biết anh ấy rất kín miệng về vấn đề tình cảm, nếu anh không tình cờ phát hiện thì anh ấy cũng sẽ chẳng nói với anh đâu.”

Hạng Tự vừa nói xong, Thế Phân nhìn Kiến Phi nói: “Kiến Phi, cậu cũng thật là, chuyện như vậy tại sao cậu không nói cho tớ biết?” Bỗng nhiên cô dừng lại một chút như là nhớ ra điều gì đó, rồi cô nói, “À đúng rồi, hôm trước tớ gọi cậu hỏi về Từ Ngạn Bằng, còn cậu thì lại nói lung tung gì đó, à, có phải khi đó cậu đang ám chỉ chuyện của cậu và Hạng đại ca không? Haizz, biết vậy tớ đã hỏi rõ ràng rồi.” Thế Phân nói một mạch, Kiến Phi không biết phải trả lời như thế nào, cô chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Thấy Kiến Phi im lặng, Thế Phân lại chuyển hướng sang Hạng Phong: “Hạng đại ca, anh thích Kiến Phi từ lúc nào thế? Không phải hai người luôn đối đầu với nhau sao?”

Hạng Tự biết anh trai mình không thích đề cập đến chuyện tình cảm với người khác cho nên giúp anh giải vây.

“Thôi, bây giờ mọi người biết cả rồi, coi như hôm nay chúng ta chúc mừng thêm chuyện của anh và Kiến Phi đi.” Hạng Tự nâng ly cười nói.

Khi mọi người chuẩn bị nâng ly thì Hạng Phong chợt nói: “Khoan, anh có thể xem đây là nguyên nhân chính mà em mở buổi tiệc này không?”

Đúng là nhà tiểu thuyết trinh thám, đầu óc vô cùng nhạy bén. Hạng Tự đành khai thật: “Thì ai bảo lần trước em mời mà chỉ có mình anh đi thôi, cho nên em phải làm thế này.”

Từ Mặc ngồi bên cạnh vỗ nhẹ vào vai Hạng Tự: “Anh thật là, dám dùng mẹ con em làm bìa, nhưng mà nể mặt đây là chuyện của chị dâu cho nên em tha cho anh lần này.” Nói xong cô còn nhìn sang Kiến Phi rồi nháy mắt nói: “Phải không chị dâu?” Kiến Phi nghe xong thì gương mặt trở nên đỏ bừng, còn Hạng Phong thì vô cùng tự nhiên mà khoác vai Kiến Phi cùng nâng ly.

***

Trên đường trở về, Kiến Phi cản nhân Hạng Phong: “Lúc này sao anh lại nói toạc ra thế?”

Hạng Phong trả lời: “Chẳng phải anh nói đúng sự thật sao? Để em trả lời vòng vo tam quốc chắc đến khi chúng ta có con thì mọi người mới biết chúng ta có quan hệ gì.”

Vừa nghe hai chữ “có con” Kiến Phi liền cứng họng, cô không biết trả lời lại như thế nào. Mặc dù bọn họ không bàn về việc con cái nhưng cô biết anh rất muốn có một đứa con và cô cũng thế.

Không thấy cô trả lời, anh nói thêm: “Nhưng cũng lạ thật đấy, chúng ta làm việc rất chăm chỉ, lại không dùng đến thứ kia, sao giờ em vẫn chưa có tin tức gì nhỉ?”

Kiến Phi xoay qua nhìn anh nói: “Anh nói bậy bạ gì đó, chúng ta còn chưa kết hôn đâu!”

Hạng Phong liền phản bác: “Này, đó không phải là lỗi của anh, anh đã cầu hôn mấy lần rồi chỉ tại em không muốn thôi.”

Kiến Phi thè lưỡi, chợt nhớ tới quả thật anh đã cầu hôn vài lần, chỉ là cô cảm thấy thời gian vẫn chưa thích hợp.

Hạng Phong nói tiếp: “Cho nên anh đã thay đổi kế hoạch, phải để em có con thì em sẽ không thể nào chạy nữa.”

“Anh thật đúng là xảo quyệt!”

Hạng Phong đột ngột dừng xe, Kiến Phi chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy khuôn mặt anh tiến đến gần cô: “Thế nào? Giờ em hối hận rồi à, nhưng cũng đã quá muộn rồi.” Dứt lời, môi anh liền đặt lên môi cô, lưỡi anh nhẹ nhàng cạy mở hàm răng của cô rồi tiến vào trong. Ngay lúc đó, điện thoại của Kiến Phi vang lên, cô vội vàng đẩy anh ra, tìm điện thoại của mình. Sau khi cô cầm điện thoại lên, anh nói với cô, “Về nhà em sẽ biết tay anh.” Kiến Phi bĩu môi rồi nhìn màn hình điện thoại, là tin nhắn của Thang Đình.

“Ai gửi thế?” Anh hỏi.

“Là của Thang Đình, chị ấy gửi cho em một địa chỉ blog, bảo em nhớ xem thử.”

***

Sáng nay Từ Ngạn Bằng thức dậy hơi sớm, sau khi làm vệ sinh cá nhân và ăn sáng xong thì vẫn còn rất nhiều thời gian trước khi đến giờ đi làm. Vì thế anh ta lên mạng để kiểm tra blog của mình. Tối qua anh ta đăng bài mới, quả nhiên sáng nay mở ra thì có rất nhiều phản hồi, phần lớn mọi người đều chúc mừng anh ta cuối cùng đã tìm ra sự thật, luôn tiện chúc mừng cho hai người bạn mà anh ta nhắc đến trong bài viết. Bỗng nhiên anh ta phát hiện trong những phản hồi đó lại có hai cái phản hồi “Alpha” và “Beta” cùng có chung một nội dung là “Nhiều chuyện”.

Từ Ngạn Bằng suy nghĩ, anh ta đâu có viết ra tên của hai người bạn kia đâu mà nói anh ta nhiều chuyện chứ. Nhưng nghĩ lại, trong các tiết mục do anh ta chủ trì, thì chỉ có “Hướng dẫn ở địa cầu” là có hai người cộng tác, nói như vậy thì mọi người có thể dễ dàng nhận ra hai người bạn kia là ai. Anh ta bèn thờ dài, hai người kia mỗi người đều có miệng mồm lợi hại, nếu cả hai hợp sức với nhau thì anh ta chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Voui sposarmi

“Thật ngại quá... Thật ngại quá...”

Lương Kiến Phi lướt qua từng người một, không tránh được nói những lời trên, cô đeo một chiếc ba lô thật to trên vai, tay cầm một cái hộp giấy đi trên thang cuốn tự động.

Nơi này không phải công ty bách hoá, cũng không phải cầu vượt, mà là phòng chờ đợi tại sân bay. Trong ba lô của cô sắp xếp đủ loại vật dụng: một tấm chăn bằng vải gai, một chai xịt, một máy tính xách tay, một bộ máy chơi game, một gói trà, một cuốn tiểu thuyết của Seishi Yokomizo, một bao khăn giấy, một bao khăn ướt, một máy tính năng lượng mặt trời, và một hộp kẹp giấy...

Mấy thứ này không phải của cô mà thuộc về nhà văn bán chạy nhất tiếng tăm lừng lẫy kia —— Hạng Phong. Về phần cái hộp giấy trên tay, bên trong là thứ mà Hạng đại tác gia căn dặn ngàn vạn lần bảo cô phải mang lên máy bay: gối mát xa chạy bằng điện.

Cuối cùng cô bước đến trước mặt Hạng Phong: “Em đến rồi...”

Hạng Phong đang bắt chéo chân ngồi trên sofa rộng lớn trong phòng quý khách nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe được thanh âm của cô anh liền mở mắt, đứng dậy rồi đỡ lấy chiếc ba lô trên vai cô.

“Sao giờ này em mới tới?” Anh hỏi cô.

Lương Kiến Phi vừa ngồi xuống liền bĩu môi nói: “Thì công ty có chút việc mà, tưởng là không cần mang gì cả nhưng anh lại bỏ quên mấy thứ này cho em.”

“Thôi được rồi, lát nữa anh cầm giúp em là được chứ gì.”

“Hừ! Người đưa ra đề nghị đi Ý là anh, sao em lại phải vác đồ chứ.”

“Chẳng phải hôm đó em than thở có ngày nghỉ phép mà không muốn ở nhà, cho nên anh mới đưa em đi du lịch. Nhưng cũng tại công ty em tự nhiên sáng nay phải cần em đến gấp, nếu hai người đi chung thì đâu đến nỗi một mình em vác chiếc túi này.”

Kỳ thật cô có một cái hẹn sáng nay nhưng không muốn cho anh biết, vì thế cô nói là công ty có việc, cứ tưởng cô sẽ đi tay không tới, ai ngờ anh lại để lộn chiếc túi và hộp giấy trong xe cô.

“Thì... thì công ty có việc nên em phải đến chứ. Anh đã nhắc tới thì em cũng phải tính sổ với anh.” Cô lườm anh, thấp giọng nói, “Anh đã biết sáng nay em đến công ty sớm, vậy mà tới qua cũng không chịu tha cho em.” Cô oán trách.

“Ai bảo em đi công tác một tuần bỏ rơi anh ở nhà một mình,” anh tiến gần đến tai cô nói nhỏ, “Anh đành phải đòi lại vốn lẫn lời mà thôi.”

Khuôn mặt Kiến Phi liền đỏ bừng, cô đánh nhẹ vào vai anh không thèm nói nữa. Lúc lên máy bay vào chỗ ngồi, Hạng Phong lấy ra chiếc gối để Kiến Phi gối đầu rồi đắp tấm chăn lên đùi cô. Còn anh thì lấy cuốn tiểu thuyết ra đọc.

“Em ngủ đi.” Anh dịu dàng nói với cô.

Kiến Phi ừm một tiếng rồi đi vào giấc ngủ.

***

Cô ngủ thẳng giấc cho đến khi máy bay hạ cánh. Vừa xuống máy bay hai người liền đón taxi đến khách sạn. Sau khi đến nơi lấy phòng, bọn họ tắm rửa rồi thay quần áo đi ra ngoài.

“À bây giờ chúng ta đi đâu?” Cô tò mò hỏi anh.

“Bây giờ đi ăn trước rồi dạo chơi xung quanh, anh thấy có vài cửa tiệm bán hàng rất đẹp, anh muốn đi xem thử.”

“Ồ, nhưng ngày mai em muốn đến cửa tiệm bánh mì của hai ông bà kia, dù sao họ cũng giúp em.”

“Được ngày mai đi theo ý em, còn bây giờ thì theo anh.”

Nói xong hai người tay trong tay đi bộ trên đường, anh dẫn cô đến một quán ăn, sau khi ăn no thì cùng nhau dạo chơi xung quanh, ghé xem các loại cửa tiệm.

Chuyến đi này có cảm giác hoàn toàn khác so với lần trước, bởi vì họ đã thật sự là một đôi tình nhân tại một thành phố lãng mạn. Nhân dịp này cô cũng muốn báo cho anh biết một tin vui mà cô vừa mới biết từ cuộc hẹn kia, trong khi cô đang suy nghĩ không biết nên nói vào lúc nào thì Hạng Phong hỏi, “Em ngăn người suy nghĩ gì thế? Mau sang bên kia.”

Anh dẫn cô đi trên chiếc cầu Ponte Sisto, trời đã tối cảnh tượng trên sông vô cùng xinh đẹp. Một ý tưởng chợt loé lên trong đầu cô, có lẽ đây là thời điểm tốt, khi định mở miệng thì anh dừng bước chân, mặt đối mặt với cô.

“Kiến Phi.”

“...” Cô mở to mắt nhìn anh, ngạc nhiên không hiểu gì cả.

“Vuoi sposarmi?”

“...” Cô lại ngạc nhiên hơn, anh nói cái gì thế nhỉ?

“Trả lời anh.” Hạng Phong dịu dàng nói.

“Uhm? Anh hỏi gì vậy?” Mặc dù cô giỏi ngoại ngữ nhưng trong đó không có tiếng Ý đâu.

“Em trả lời đi.”

“Nhưng em không hiểu câu đó có nghĩa gì?”

“Sau khi em trả lời thì anh sẽ giải nghĩa cho.” Hạng Phong ma mĩnh nói.

Cô cười, “Có vụ này nữa sao? Nhưng anh không sợ em trả lời không đúng ý anh à?” Cô biết Hạng Phong làm vậy nhất định là có quý kẻ gì đó.

“Anh chắc chắn em sẽ trả lời như anh mong muốn.” Anh nói một cách tự tin.

Cô cười khanh khách: “Thật sao? Uhm... vậy câu trả lời của em là.... ‘sì’.” Cô chỉ biết yes và no trong tiếng Ý thôi.

Sau khi cô nói xong anh liền lấy ra một chiếc hộp màu đỏ trong túi quần, mở ra, lấy chiếc nhẫn ở bên trong đeo vào tay cô. Kiến Phi cuối cùng hiểu ra câu vừa nãy có nghĩa gì, cô cũng không ngạc nhiên lắm khi nhìn thấy chiếc nhẫn vì cô đã thấy nó vài lần rồi.

“Nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi, bây giờ hãy...” Nói chưa dứt lời thì anh đã hôn cô, lúc đầu Kiến Phi còn giãy dụa vì có rất nhiều người đang đi trên cầu, nhưng anh cứ một mực hôn cô không cho cô cơ hội thoát ra, một cánh tay anh vòng qua lưng cô, tay còn lại thì đè sát gáy cô để nụ hôn càng thêm sâu. Biết mình không thể chống lại nổi, cô chậm rãi vòng tay mình lên cổ anh, hai người ôm hôn say đắm.

Sau khi nụ hôn chấm dứt, anh từ từ buông cô ra, hai cánh tay lúc này đã vòng qua lưng cô. Anh mỉm cười, nụ cười này đối với Kiến Phi mà nói là nụ cười dịu dàng nhất của anh mà cô từng thấy. Anh hỏi: “Lúc này em muốn nói gì?”

“Em... em muốn hỏi...” Cô gắng sức lấy lại hơi thở bình thường, “Tại sao anh biết là em sẽ đồng ý? Lỡ em trả lời ‘no’ thì sao?”

“Anh chắc chắn em sẽ trả lời ‘sì’, vì ở đây...” Anh chỉ vào trái tim cô, “Nó sẽ mách bảo em đồng ý.”

Hạng Phong nói đúng, khi anh vừa nói ra câu kia thì trong lòng cô chợt cảm thấy một loại xúc động khó hiểu, ý nghĩ anh muốn cầu hôn cô thoáng xuất hiện trong đầu. Vì vậy cô đã đồng ý, bởi vì cô biết đây là một thời điểm thích hợp. Người đàn ông này yêu thương cô như vậy, cô phải nắm chặt hạnh phúc này, không thể để nó mất đi, vì cô tin tưởng anh sẽ là người cùng cô đi hết cả đời này.

“Em... em...” Cô nói lắp bắp.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Cô khẽ sát bên tai anh nói một câu. Sau khi nghe xong, vẻ mặt anh đầu tiên kinh ngạc, rồi vui mừng, cuối cùng lại chuyển sang trầm ngâm. Vẻ mặt anh thay đổi cảm xúc nhanh chóng khiến cô khó hiểu, vì thế Kiến Phi bèn hỏi: “Anh không vui à?”

Hạng Phong lắc đầu, anh ôm cô đáp lời: “Sao lại không vui chứ, chẳng phải anh luôn nhắc chuyện này sao. Chỉ là nếu em nói sớm với anh một chút thì anh đã khỏi phải đưa em sang đây, chỉ cần một bữa tối lãng mạn là bắt em làm Hạng phu nhân được rồi.” Nói xong anh còn làm bộ thờ dài.

Cô vùng vẫy khỏi vòng tay anh, nhìn mặt nhũn mày nhìn anh, người đàn ông này, ngay cả giây phút lãng mạn cũng muốn phá hỏng. Nhìn vẻ mặt của cô, anh phá cười lên: “Được rồi, không đùa nữa! Khuôn mặt em như vậy, sau này sinh con anh ra sẽ rất xấu đó.”

“Hừ! Nó cũng là con em đấy.” Cô bĩu môi.

Anh cười, nhẹ nhàng ôm cô lần nữa, rồi nói bên tai cô: “Anh yêu em.” Cô ôm anh thật chặt, mỉm cười hạnh phúc.

***

Buổi tối, hai người nằm trên giường nói chuyện phiếm, có lẽ niềm vui được làm ba mẹ khiến họ không ngủ được.

“Anh thích con trai hay con gái?” Kiến Phi hỏi.

“Em thì sao?” Hạng Phong hỏi ngược lại cô.

“Này, em hỏi trước mà,” cô nói, “Ừm... trai hay gái đều được, chỉ cần khỏe mạnh thôi.”

Anh xoa bụng cô, cái thai chỉ mới 1 tháng cho nên cũng không thấy rõ gì, nhưng bên trong chính là một sinh mạng. “Chỉ cần hai mẹ con em bình an là được rồi.” Anh nhớ tới tình trạng nguy hiểm lần trước của Tử Mặc, trong lòng hơi lo lắng.

Cô hiểu anh đang suy nghĩ gì, cô ôm chặt anh nói: “Đương nhiên là sẽ khỏe mạnh, sau này anh phải chăm sóc tốt cho mẹ con em đấy.”

Anh chỉ mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Vào lúc này, không có lời nào có thể diễn tả được hạnh phúc trong lòng anh. Cuối cùng anh đã có một gia đình riêng của mình.

***

Sáng hôm sau, hai người đến cửa tiệm bánh mì lần trước. Vừa bước vào cửa thì họ liền gặp ông bà chủ ở đó. Hai ông bà nhìn thấy họ thì nhận ra ngay. Bà lão tươi cười tiếp đón bọn họ, sau đó ông lão bưng ra bánh ngọt và trà cho hai người.

“Ông thấy chưa, tôi nói có sai đâu.” Sau khi nhìn Hạng Phong và Kiến Phi một hồi, bà lão quay sang nhìn ông lão nói.

Kiến Phi lấy làm lạ bèn hỏi: “Sao thế ạ?”

Bà lão trả lời: “Là thế này, lần trước sau khi hai người rời khỏi đây, tôi có nói với ông ấy hai người là một cặp nhưng ông ấy không tin tôi.”

“Lần này chúng cháu đến đây cũng muốn cảm ơn hai bác đã giúp cô ấy lần trước, khi đó cháu còn giận cô ấy nên chưa cảm ơn hai bác đáng hoàng.” Anh nói.

“À, không có gì đâu, đều là người đồng hương mà,” ông lão xua tay, “Cậu thật khác so với lúc đó nhì.” Ông lão gật gù.

“Khi đó chúng cháu chỉ là làm việc chung với nhau thôi. Hôm qua cô ấy mới vừa nhận lời cầu hôn của cháu.”

“Ôi! Vậy phải chúc mừng hai cô cậu rồi! Cửa tiệm của chúng tôi cũng không có gì, bữa này chúng tôi mời coi như chúc mừng cô cậu.” Bà lão tươi cười nói.

Kiến Phi nhanh chóng đáp lại: “Thế sao được ạ. Lần nào đến cũng ăn không trả tiền, hai bác cứ để chúng cháu trả tiền.”

Hai bên giằng co qua lại, cuối cùng hai ông bà phải chịu thua hai người trẻ tuổi kia, nhưng bù lại ông lão tặng một món quà cho hai người, đó là một bức tranh chân dung của cả hai. Hoá ra lúc còn trẻ ông lão là hoạ sĩ, vì vậy Kiến Phi rất vui khi nhận được món quà này. Trước khi bọn họ rời khỏi, bà lão nói, bà đã thuyết phục được ông lão, vài tháng sau bọn họ sẽ trở về Trung Quốc. Kiến Phi nghe vậy liền viết ra địa chỉ của mình cho hai ông bà, nói rằng có gì thì hãy liên lạc cho cô. Sau đó bọn họ tạm biệt nhau.

***

Lúc lên máy bay trở về, Hạng Phong cứ liên tục lải nhải với Kiến Phi, nào là phải cẩn thận cái này, coi chừng cái kia. Từ khi anh biết cô có thai, anh càng đặc biệt chăm sóc cô hơn. Ngồi trên máy bay anh lại lẩm nhẩm tiếp, cô chịu đựng hết nỗi, nói: “Này, anh có biết anh lải nhải như vậy thật giống là bà thím không?”

“Em muốn nói anh thế nào cũng được, nhưng lúc mang thai phải nghe lời anh, dù sao em mang thai lần đầu lại lớn tuổi nữa, cho nên cái gì cũng phải cẩn thận.”

Cô trừng to mắt khi nghe anh nói hai chữ “lớn tuổi”, cô giận dữ nói: “Anh còn dám chê em già?”

“Em cũng đã 30 rồi, còn muốn làm thiếu nữ 18 à.” Anh trêu chọc.

“Anh...” Người đàn ông này một ngày không trêu ghẹo cô là không vui sao.

Thấy vẻ mặt cô anh liền dỗ dành: “Thôi, không giận nữa, bây giờ em nằm nghỉ đi, cần gì thì bảo anh, không được động đậy lung tung.”

Cô không thèm so đo hơn thua với anh nữa, cô sờ bụng mình, thầm nghĩ: con à, lần này phải giúp mẹ hành hạ ba con nghe chưa, vậy mới là con ngoan của mẹ. Cô mỉm cười mãn nguyện, trong đầu suy nghĩ thật nhiều cách để hành hạ anh.

“Em cười gì thế?” Anh nhìn cô hỏi.

“Không có gì.” Cô tựa vào vai anh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hạnh phúc là đây

Sau khi về nước, Hạng Phong và Lương Kiến Phi liền đi đến cục dân chính đăng ký kết hôn. Sau đó hai người thông báo cho gia đình của hai bên. Bởi vì Kiến Phi mang thai, cho nên bọn họ cũng tổ chức lễ cưới đơn giản, Hạng Phong không muốn cô quá mệt mỏi. Khi cô mang thai được 2 tháng thì anh bắt cô nghỉ ở nhà dưỡng thai, lúc đầu cô phản đối không chịu, nói là nghỉ ở nhà rất buồn chán, nhưng anh không nghe lời cô, liền gọi điện cho giám đốc của cô xin nghỉ phép. Bởi vì Hạng Phong là khách hàng đặc biệt ở công ty cô, cho nên Kiến Phi hiển nhiên được hưởng ưu đãi, giám đốc rất sáng khoái phê duyệt đơn xin nghỉ phép của cô, lại còn cho nghỉ thêm sau khi sinh con.

Mặc dù ở nhà rất nhàm chán, nhưng Kiến Phi đã tìm được một lạc thú mới, đó chính là sai bảo Hạng Phong. Mỗi lần nghe tiếng “chồng à” của cô là anh lại lắc đầu, bởi vì khi cô nói ra câu đó thì anh biết mình sắp bị sai khiến làm việc gì đó. Có một đêm cô bỗng dưng gọi anh thức giấc nói là mình muốn ăn mỳ lạt nướng ở chỗ gần nhà cô. Anh đành phải chiều theo, khi mỳ xong đang trên đường trở về nhà thì cô lại gọi điện thoại nói là muốn ăn bánh kem phô mát, thế là anh phải vòng xe lại chạy đi mua. Nhưng lúc về đến nhà đánh thức gọi cô dậy ăn, thì cô lại quăng ra một câu, “Em đang ngủ, anh đừng quấy rầy em.” Hạng Phong nghe xong dờ khóc dờ cười, trong lòng thầm nghĩ cô nàng này đúng là muốn trả thù anh đây mà. Nhưng anh cam tâm tình nguyện để cô trả thù, ai bảo cô là hạnh phúc của anh cơ chứ!

Hôm nay Hạng Phong và Lương Kiến Phi cùng nhau đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe cho cái thai. Sau khi siêu âm thì phát hiện là thai song sinh. Lúc hai vợ chồng nghe được tin này thì phản ứng đầu tiên của cả hai là ngỡ ngàng, bác sĩ nhìn hai người còn nói bọn họ đúng là có tướng vợ chồng. Trên đường trở về nhà, Kiến Phi rất vui vẻ nói với Hạng Phong cô hy vọng sẽ là một trai một gái, như vậy thì chỉ cực mang thai một lần thôi, trong khi cô thao thao bất tuyệt thì thấy anh trông không vui gì mấy. Cô bèn hỏi anh:

“Anh không thích có nhiều con à?”

Hạng Phong được cô kéo ra khỏi mạch suy nghĩ của mình, anh vội vàng nói: “Không phải, đương nhiên anh rất thích, chỉ là...”

“Là sao?” Cô khó hiểu.

“Lần trước Từ Mặc chỉ sinh có một đứa mà đã nguy hiểm đến tính mạng, em lại phải sinh hai đứa, anh chỉ lo cho em.”

Trong lòng cô mềm nhũn, không ngờ anh lo lắng cho cô như vậy.

“Từ Mặc là bởi vì sức khoẻ yếu, với lại khi này bác sĩ nói sức khoẻ của em rất tốt, còn có thể sinh ba, sinh năm nữa mà.” Cô muốn chọc anh cười để anh thấy thoải mái hơn.

Cuối cùng anh bật cười: “Được rồi, nhưng từ nay em phải nghe lời anh, phải giữ sức khoẻ thật tốt cho đến ngày sinh con đấy.”

Cô bĩu môi: “Không phải người ta vẫn nghe lời anh sao, tối ngày cứ không cho làm thế này, ăn cái kia, riết rồi em thấy anh càng giống thím Phong.” Nói xong cô cười rộ lên.

Hạng Phong nhũn mày: “Em còn ra vẻ đáng thương, mấy tháng nay em cũng hành hạ anh đâu có ít.”

Cô thè lưỡi, đúng là dạo này cô rất hay kiểm soát sai khiến anh làm thế này, thế kia.

“Em nói cho anh biết, đó là đặc quyền của người làm mẹ đấy!” Cô nói một cách tự hào.

Anh không thêm so đo với cô nữa: “Đúng rồi, em là bà xã đại nhân, được chưa?” Nói xong nhân lúc đèn đỏ, anh quay sang hôn lên má cô.

***

Dự kiến ngày sinh là hai tuần nữa, trong khoảng thời gian này Hạng Phong không sáng tác gì cả, chỉ toàn tâm toàn ý săn sóc cho Kiến Phi. Chiều nay hai người dùng bữa xong thì cùng nhau đến công viên gần nhà tản bộ. Bác sĩ nói vận động thể này rất tốt cho người mẹ và thai nhi, vì vậy chiều nào anh cũng dẫn cô đi. Đang đi được nửa đường thì cô bỗng nhiên cảm thấy hơi đau bụng, cô đoán có lẽ sinh sớm hơn dự định. Anh thấy vậy liền mau chóng đưa cô về nhà, lấy đồ đạc đã chuẩn bị sẵn sàng rồi đưa cô lên xe chờ đến bệnh viện. Sau khi bác sĩ kiểm tra xong thì nói rằng cô chuẩn bị sinh, thế là anh bị đuổi ra ngoài chờ. Vài phút sau thì Hạng Tự, ba mẹ của Kiến Phi và Thang Đình đến bệnh viện. Họ không biết làm gì khác hơn ngoài chờ đợi ở bên ngoài. Hạng Phong nhìn qua có vẻ rất bình tĩnh. Khi thấy ba mẹ của Kiến Phi thì anh qua chào hỏi, rồi đứng ở một chỗ nhìn chăm chăm vào phòng sinh, Hạng Tự biết trong lòng anh trai của mình lo lắng đến cỡ nào. Một hồi lâu sau có người ra khỏi phòng sinh, là ý tá ẵm hai đứa bé đi ra, là một trai một gái, một đứa giao cho Hạng Phong, đứa còn lại thì cho mẹ của Kiến Phi. Theo sau đó Kiến Phi ở trên giường bệnh được đẩy ra, anh liền giao đứa bé mình đang ôm cho Hạng Tự, rồi đến gần cô, nắm tay của cô. Họ nhìn nhau cười, trong ánh mắt đều là hạnh phúc. Đến tối, khi mọi người đã về hết chỉ còn lại anh và cô cùng hai đứa con. Mặc dù không phải giường đôi nhưng cô vẫn cứ một mực bảo anh lên nằm. Anh nghe theo, họ cùng nằm nghiêng, nhìn về phía hai đứa trẻ nằm trong chiếc giường nhỏ bên cạnh.

“Anh đã nghĩ ra tên cho con chưa?” Cô hỏi.

“Em đã nghĩ ra rồi à?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Ừm... Hạng Văn và Hạng Nghi. Anh thấy thế nào?”

Anh lẩm nhẩm hai cái tên rồi gật đầu: “Vậy thì hãy gọi hai đứa là Hạng Kiến Văn và Hạng Kiến Nghi.”

Cô gật đầu đồng ý, rồi xoay người lại ôm chặt anh, cuối cùng bọn họ đã thực sự có một gia đình của riêng mình.

***

Trên ghế sofa có hai đứa bé nhỏ đang ngồi xem hoạt hình. Bỗng nhiên có người đem một chiếc laptop ra ngoài nói.

“Tiểu Văn, Tiểu Nghi, mẹ các cháu gọi kìa!”

Thang Đình liền đặt máy trên bàn đối diện với hai đứa bé, nhìn thấy người trong màn hình, Tiểu Văn và Tiểu Nghi tuốt xuống sofa để đến gần cái máy hơn. Hai đứa bé trò chuyện với mẹ một hồi rồi quay sang Thang Đình nói là mẹ muốn nói chuyện với dì. Thang Đình đem máy vào phòng nói chuyện với Kiến Phi.

“Này, khi nào thì em về hả? Đại tác gia kia vẫn chưa chịu về à?”

“Mấy hôm nữa thôi, chị làm gì gấp thế, dù sao kể từ khi sinh hai đứa đến nay, đây là lần đầu tiên em và anh ấy có thời gian đi du lịch.”

“Hừ! Biết hai vợ chồng em ân ái rồi, khỏi cần khoe, nhưng sao em giao hai đứa nhóc cho chị giữ thế, em đừng hiểu lầm, chị rất thích tụi nó chỉ là hơi ngạc nhiên thôi?”

“Thì em đang tập cho chị làm mẹ mà, dù sao thì tháng sau chị làm đám cưới rồi, cho nên coi như là học hỏi kinh nghiệm trước.”

Thang Đình vừa định trả lời thì Hạng Phong không biết chui ra từ đâu, nói một câu:

“Bây giờ chúng tôi có việc, cảm ơn chị đã chăm sóc tiểu Văn và tiểu Nghi.” Nói rồi anh lập tức tắt máy, không chờ Thang Đình trả lời.

【Xin chào mọi người,

Mình tên là Hạng Kiến Nghi, bố mẹ thường hay gọi mình là tiểu Nghi hoặc là Alpha.

Mình có một người anh trai, nhưng anh ấy chỉ ra đời trước mình 15 phút thôi nhé, anh ấy tên Hạng Kiến Văn, bố mẹ cũng thường gọi anh ấy là tiểu Văn hay là Beta.

Bố mình là nhà văn nổi tiếng lắm nha, sách nào của bố xuất bản đều được rất nhiều người mua về đọc. Hai anh em mình cũng muốn đọc sách của bố nhưng bố nói phải đợi thêm vài năm nữa, bây giờ tụi mình chưa đủ tuổi để đọc. À, mẹ của mình làm việc ở công ty hay xuất bản sách cho bố đấy. Bố mình cái gì cũng tốt hết, chỉ có điều tối nào bố cũng giành mẹ cả. Lâu lâu mình và anh hai muốn xin bố cho ngủ cùng với mẹ nhưng bố không đồng ý, bố nói là mẹ lo cho tụi mình cả ngày rồi, buổi tối mẹ phải chăm sóc bố. Bố lớn rồi, tại sao phải cần chăm sóc nhỉ?

Ah, bố mẹ tới đón hai anh em mình rồi, hẹn mọi người lần sau nhé!

Alpha】

~THE END~

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký AB* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.